

Vercelli, Museo Borgogna. AUTORE IGNOTO
VERCELLESE, fine del XV secolo. I Frati muratori.

L'affresco, staccato nel 1885 dalla ex-chiesa agostiniana di san Marco in Vercelli, raffigura due frati agostiniani che, cazzuola alla mano e un mucchio di mattoni ai piedi, sono intenti a costruire un muro.

**NICOLAI CRUSENII
(+ 1629)**

ORD. S. AUGUSTINI

**PARS TERTIA
MONASTICI
AUGUSTINIANI**

**COMPLETENS EPITOMEN
HISTORICAM FF.
AUGUSTINENSIIUM**

**A MAGNA UNIONE USQUE
AD AN. 1620**

CUM ADDITAMENTIS

REV.MI P. M. FR. JOSEPHI LANTERI

EJUSDEM ORDINIS

Ed. Vallisoleti, 1890

INDICI

INDEX CAPITULORUM

- I. De unione generali Ordinis Eremitarum S. P. Agustini - p. 1**
- II. De P. Lanfranco Mediolanensi, I Generali post unionem - p. 8**
- III. De P. Guidone, II Generali - p. 14**
- IV. De B. Clemente Auximano III Generali - p. 20**
- V. De P. Francisco Regiensi, IV Generali - p. 23**
- VI. De B. Clemente iterum Generali - p. 25**
- VII. De P. Aegidio Romano, V Generali - p. 28**
- VIII. De P. Simone Pistoriensi, VI Generali - p. 29**
- IX. De B. Augustino Novello, VII Generali - p. 31**
- X. De P. Francisco Rubiensi, VIII Generali - p. 32**
- XI. De P. Jacobo Ortano, IX Generali - p. 35**
- XII. De P. Alexandro a S. Elpidio, X Generali - p. 37**
- XIII. De P. Guillelmo Cremonensi, XI Generali - p. 39**
- XIV. De P. Dionysio Mutinensi, XII Generali - p. 45**
- XV. De P. Thoma Argentinate, XIII Generali - p. 46**
- XVI. De P. Gregorio Ariminensi, XIV Generali - p. 50**
- XVII. De P. Matthaео Asculano, XV Generali - p. 51**
- XVIII. De P. Ugolino Urbevetano, XVI Generali - p. 53**
- XIX. De P. Guidone Belreguardo, XVII Generali - p. 53**
- XX. De P. Bonaventura Patavino, XVIII Generali - p. 55**
- XXI. De P. Tholomaeo Veneto, XIX Generali - p. 56**
- XXII. De P. Nicolao Cassiano, XX Generali - p. 60**
- XXIII. De P. Petro de Vena, XXI Generali - p. 62**
- XXIV. De P. Augustino Romano, XXII Generali - p. 64**

- XXV. De P. Gerardo Ariminensi, XXIII Generali - p. 66
- XXVI. De P. Juliano Salensi, XXIV Generali - p. 68
- XXVII. De P. Alexandro Oliva, XXV Generali - p. 71
- XXVIII. De P. Guillelmo Becchio, XXVI Generali - p. 72
- XXIX. De P. Jacobo Aquilano, XXVII Generali - p. 74
- XXX. De P. Ambrosio Corano, XXVIII Generali - p. 76
- XXXI. De P. Anselmo Montis-Falconio, XXIX Generali - p. 79
- XXXII. De P. Mariano Genazzanensi, XXX Generali - p. 84
- XXXIII. De P. Gratiano Fulginate, XXXI Generali - p. 88
- XXXIV. De P. Augustino Interamnensi, XXXII Generali - p. 90
- XXXV. De P. Aegidio Viterbiensi, XXXIII Generali - p. 92
- XXXVI. De P. Gabriele Veneto, XXXIV Generali - p. 98
- XXXVII. De P. Joanne Antonio Veronensi, XXXV Generali - p. 103
- XXXVIII. De P. Hieronymo Seripando, XXXVI Generali - p. 105
- XXXIX. De P. Christophoro Patavino, XXXVII Generali - p. 109
- XL. De P. Thaddaeo Perusino, XXXVIII Generali - p. 119
- XLI. De P. Francisco Recanatensi, XXXIX Generali - p. 127
- XLII. De P. M. Spiritu Vicentino, XL Generali - p. 128
- XLIII. De P. M. Gregorio Montelparensi, XLI Generali - p. 130
- XLIV. De P. M. Andrea Fiviziano, XLII Generali - p. 134
- XLV. De P. M. Alexandro Senensi, XLIII Generali - p. 138
- XLVI. De P. M. Hippolito Fabriano, XLIV Generali - p. 145
- XLVII. De P. M. Joanne Baptista de Asti, XLV Generali - p. 154
- XLVIII. De P. M. Fr. Nicolao A. S. Angelo, XLVI Generali - p. 163
- XLIX. De P. M. Fr. Fulgentio a Monte in Georgio, XLVII Generali - p. 182

INDEX ADDITAMENTORUM AD CRUSENII MONASTICON

- I.** De Regula S. P. Augustini, juxta nostratem Bernardum Vindingum, in libello inscripto: *Criticus Augustinianus castigatus* - p. 193
- II.** De Monialium Augustinensium institutione ex nostrate Christiano Lupo in opusculo, *De origine Eremitarum Sancti Augustini*, capit. 32 - p. 195
- III.** De tribus S. P. Augustini sororibus, Perpetua, Felicitate, et Basilica, ex supplici libello, porrecto Gregorio Papae XVI, an. 1838, pro obtinendo earumdem sacro officio - p. 197
- IV.** Existentia Ordinis Eremitarum S. P. Augustini ante innocetianam unionem, habitam an. 1252, certis argumentis, non quidem ex Augustinianis fontibus, sed aliunde depromptis demonstratur - p. 197
- V.** De inventione sacrarum exuviarum Beatae Petruciae de Genestiano Sanctimonialis August. - p. 201
- VI.** Probatur Augustinum fuisse Monachum et Monachorum institutorem ex confessione Augustiniana
Hieronymi Torrernsis Jesuitae, lib. 4, cap. 8, pag. 475 - p. 202
- VII.** Alia argumenta Monachatus S. P. Augustini - p. 203
- VIII.** Africana Ordinis Eremitarum S. P. Augustini Monasteria virorum ex nostratibus Augustino Lubinio, in
Orbe Augustiniano, et Christiano Lupo, in opusculo *De origine Eremitarum S. P. Augustini* - p. 205
- IX.** Africana Erem. S. P Augustini Ordinis Monasteria Sanctimonialium - p. 207
- X.** De Eremitani S. P. Augustini Ordinis usque ad Innocentii IV, et Alexandri, item IV, tempora continuatione ex auctoribus eidem Ordini extraneis - p. 209
- XI.** Explanantur D. Antonini Archiepiscopi Florentini verba, quod nimirum in Concilio Lateranensi IV habito an. 1215, Ordo Eremitarum S. Augustini registratus et annotatus fuit, absque tamen solemnitate confirmationis - p. 213
- XII.** De Monastico S. P. Augustini habitu - p. 214
- XIII.** De Augustini in Monasterio degentis, ac ipsius in Eremitica vita sectatorum barba et tonsura - p. 216
- XIV.** De Primaevis S. P. Augustini in Eremitica vita sodalibus - p. 218
- XV.** De infelici duarum S. P. Augustini electionum exitu - p. 223

XVI. De hominum genere, quod Augustinus ad suum Monasticum institutum admittebat - **p. 224**

XVII. De quibusdam aliis Africanis Augustinianae Monasticae disciplinae sectatoribus - **p. 225**

XVIII. De iis antiquis Patribus, qui aliquo modo ad Eremitarum S. P. Augustini Ordinem pertinuisse

videntur - **p. 230**

XIX. Catalogus Conventuum Ordinis Eremitarum S. P. Augustini, qui extabant ante magnam ejusdem

Ordinis unionem, peractam ab Alexandro Papa IV anno 1256, et nostratibus Herrera, Torellio, et

Lubino depromptus, atque ordine alphabetico dispositus - **p. 232**

XX. Monasteria Monialium Ord. Erem. S. P. Augustini, quae extabant ante annum 1256, quo ejusdem

Ordinis unio peracta fuit - **p. 246**

XXI. De Augustinensibus Eremitis, qui floruerunt ante magnam ejusdem Ordinis unionem, habitam

anno 1256 - **p. 248**

XXII. De Sanctis mulieribus, quae primis temporibus Eremitarum Ordinem sua sanctitate quodammodo

illustrarunt - **p. 252**

XXIII. De tercentis et tribus miraculis, quae in authenticis de nostratis S. Clarae a Cruce de Montefalco

canonizatione processibus recensentur - **p. 255**

XXIV. De miraculis, S. Clarae meritis, dum adhuc hanc mortalem vitam degeret a Deo patris - **p. 257**

XXV. Congregationes Eremitarum quae sub Alexandro IV an. 1256 magnam Augustiniani Ordinis unionem

conflarunt - **p. 291**

XXVI. Coenobia Ord. Er. S. P. Augustini a tempore unionis ejusdem Ordinis usque ad annum 1300 - **p. 293**

XXVII. Monasteria Sanctimonialium Ordinis Eremitarum S. P. Augustini ab anno 1256 ad 1300 - **p. 305**

XXVIII. De Eremitis Augustinensibus sanctitate claris, qui floruerunt a tempore unionis (1256) usque ad

annum 1300 - **p. 309**

- XXIX.** Augustinenses Eremitae peculiari mentione digni, qui floruerunt a tempore magnae unionis (1256)
- usque ad annum 1300 - **p. 314**
- XXX.** De Episcopis Ordinis Eremit. S. P. Augustini a tempore magnae ejusdem Ordinis unionis usque
- ad an. 1300 - **p. 316**
- XXXI.** De claris mulieribus, quae Er. Ordinem illustrarunt a tempore unionis usque ad an. 1300 - **p. 317**
- XXXII.** Res Ordinis variae ab an. 1256 usque ad 1300 - **p. 320**
- XXXIII.** Coenobia erecta vel quae jam extabant ab anno 1300 usque ad an. 1350 - **p. 323**
- XXXIV.** Monasteria Sanctimonialium Augustinensium ab anno 1300 ad an. 1350 - **p. 329**
- XXXV.** Augustinienses Eremitae, qui sanctitate floruerunt ab an. 1300 ad an. 1350 - **p. 330**
- XXXVI.** De viris illustrioribus Augustinensibus, qui floruerunt ab an. 1300 ad 1350, quorum nomina
- reperiuntur apud nostrates Herreram, Elssium et Torellium, necnon in Ordinis registis - **p. 343**
- XXXVII.** Episcopi Ordinis Eremitarum S. P. Augustini ab an. 1300 ad 1350 - **p. 346**
- XXXVIII.** Sanctimoniales Ord. Er. S. P. Augustini, quae sanctitate floruerunt ab an. 1300 ad 1350 - **p. 353**
- XXXIX.** Res Ordinis variae ah anno 1300 ad an. 1350 - **p. 356**
- XL.** Coenobia Ordinis Erem. S. P. Augustini ab anno 1350 usque ad 1400 - **p. 359**
- XLI.** De Monasteriis Sanctimonialium ab an. 1350 ad 1400 - **p. 368**
- XLII.** De viris Augustinensibus sanctitate praestantibus ab an. 1350 ad 1400 - **p. 369**
- XLIII.** Alii Augustinenses scriptores, qui floruerunt ab an. 1350 usque ad 1400 - **p. 376**
- XLIV.** De Augustinianis Episcopis ab an. 1350 ad 1400 - **p. 382**
- XLV.** Nonnulli alii Augustinenses speciali mentione digni, qui floruerunt ab an. 1350 ad 1400 - **p. 394**
- XLVI.** De praeclaris Ordinis Eremitarum S. P. Augustini mulieribus ab an. 1350 ad 1400 - **p. 395**
- XLVII.** Res Ordinis variae ab an. 1350 usque ad an. 1400 - **p. 397**
- XLVIII.** Coenobia Ordinis Erem. S. P. Augustini ab an. 1400 ad 1450 - **p. 402**
- XLIX.** Monasteria Monialium Augustinensium ab an. 1400 ad 1450 - **p. 416**

- L.** De viris sanctitate claris ab an. 1400 ad 1450 - **p. 417**
- LI.** De Episcopis Ordinis Erem. S. P. Augustini ab an. 1400 ad 1450 - **p. 426**
- LII.** Appendix - **p. 436**
- LIII.** De aliis Augustinensibus illustrioribus ab an. 1400 usque ad 1450 - **p. 437**
- LIV.** De mulieribus sanctitate claris Ordinis Eremitarum S. P. Augustini ab an. 1400 ad 1450 - **p. 442**
- LV.** De origine Congregationis Monialium Augustinensium sub titulo SS. Annuntiatae - **p. 443**
- LVI.** De translatione corporis S. Matris Monicæ - **p. 444**
- LVII.** Res Ordinis variae ab anno 1400 ad 1450 - **p. 445**
- LVIII.** De institutione Congregationis Canonorum Regularium Ordinis S. P. Augustini, qui vulgo Scopetini appellati sunt - **p. 446**
- LIX.** De origine Congregationis Perusinae - **p. 447**
- LX.** De origine Congregationis Montis Ortoni ex Scudenio in libro de antiquitate urbis Patavii, pag. 96,
edit. Basileae 1560 - **p. 449**
- LXI.** De institutione Canonorum Regularium S. Spiritus de Venetiis, et inde secuta nostri Ordinis S. Mariae de Nazareth coenobii amissione - **p. 450**
- LXII.** De origine Congregationis de observantia Hispaniae - **p. 451**
- LXIII.** Augustinenses, qui interfuerunt Conciliis Constanthae et Basileae - **p. 452**
- LXIV.** Pacta concordiae quator Ordinum Mendicantium - **p. 453**
- LXV.** De institutione Confraternitatis S. Cincturae B. Mariae Virginis - **p. 455**
- LXVI.** De origine Congregationis vulgo nuncupatae de Lombardia - **p. 456**
- LXVII.** De origine Congregationis Saxoniae, alias de Alemannia nuncupatae - **p. 468**
- LXVIII.** Monasteria Sanctimonialium, quae pertinuerunt ad Congregationem Saxoniae - **p. 472**
- LXIX.** Conventus Ordinis Erem. S. P. Augustini ab an. 1450 ad 1500 - **p. 473**
- LXX.** Monasteria Sanctimonialium Augustinensium ab an. 1450 ad 1500 - **p. 483**
- LXXI.** Augustiniani sanctitate illustriores ab an. 1450 ad 1500 - **p. 485**

- LXXII.** Episcopi Ordinis Erem. S. Augustini ab an 1450 ad 1500 - **p. 498**
- LXXIII.** Appendix ad saeculum XIV - **p. 508**
- LXXIV.** Augustinenses scriptores, qui floruerunt ab an 1450 usque ad 1500 - **p. 508**
- LXXV.** Nonnulli alii Augustinenses speciali mentione digni ab anno 1450 ad an. 1500 - **p. 513**
- LXXVI.** De praeclaris Ordinis Eremitarum S. P. Augustini mulieribus ab anno 1450 ad 1500 - **p. 517**
- LXXVII.** Res Ordinis variae ab an. 1450 usque ad an. 1500 - **p. 526**
- LXXVIII.** De Genuensi Baptistinorum Congregationis institutione - **p. 528**
- LXXIX.** De origine Congregationis Dulcetanae - **p. 530**
- LXXX.** Conventus Ord. Er. S. P. Augustini ab an. 1500 usque ad 1550 - **p. 534**
- LXXXI.** De Monasteriis Sanctimonialium Augustinensium ab an. 1500 ad 1550 - **p. 545**
- LXXXII.** De Eremitis Augustinensibus sanctitate claris, qui floruerunt ab anno 1500 usque ad 1550 - **p. 548**
- LXXXIII.** De Episcopis Ord. Erem. S. P. Augustini ab an. 1500 ad 1550 - **p. 568**
- LXXXIV.** De scriptoribus Augustinensibus ab an. 1500 ad 1550 - **p. 577**
- LXXXV.** Alii Augustinenses speciali mentione digni ab an. 1500 usque ad an. 1550 - **p. 584**
- LXXXVI.** De praeclaris Ordinis Erem. S. P. Augustini mulieribus ab an. 1500 ad 1550 - **p. 590**
- LXXXVII.** Res Ordinis variae ab anno 1500 ad 1550 - **p. 596**
- LXXXVIII.** De origine Augustiniana Congregationis Calabriae alias Zampanorum - **p. 612**
- LXXXIX.** Catalogus Conventuum Congr. Zampanorum in Calabria ulteriori - **p. 613**
- XC.** De Augustiniana Dalmatiae Congregatione - **p. 614**
- XCI.** De Augustiniana Congregatione Coloritana, alias de Colorito - **p. 614**
- XCII.** Conventus Ord. Erem. S. P. Aug. ab an. 1550 ad an. 1620, quo explicat Crusenii Monasticum - **p. 616**
- XCIII.** Appendix - **p. 637**
- XCIV.** Monasteria Sanctimonialium Augustinensium ab an. 1550 ad 1620 - **p. 639**
- XCV.** De Augustinensibus Eremitis, qui sanctitate floruerunt ab an. 1550 ad 1620 - **p. 644**
- XCVI.** Appendix - **p. 690**

XCVII. De Augustinensibus Episcopis ab anno 1550 usque ad an. 1620 - **p. 692**

XCVIII. Appendix - **p. 713**

XCIX. Alii Augustinenses scriptores, qui floruerunt ab anno 1550 usque ad 1620 - **p. 714**

C. Alii Augustinenses speciali mentione digni, qui floruerunt ab anno 1550 ad 1620 - **p. 721**

CI. De praeclaris Ordinis Eremitarum S. P. Augustini mulieribus ab anno 1550 ad 1620 - **p. 744**

CII. Res Ordinis variae ab anno 1550 usque ad 1620 - **p. 755**

CIII. De institutione Patrum Assistentium R.mi P. Generalis - **p. 763**

CIV. De origine Augustinensis Vicariatus Indiarum Orientalium, qui alio nomine Augustiniana Provincia

Goana appellari potest - **p. 765**

CV. De origine Provinciae sive Congregationis insularum Philippinarum - **p. 767**

CVI. De origine magnae Congregationis Augustinensium Discalceatorum - **p. 769**

CVII. De Congregatione S. Pauli primi Eremita - **p. 771**

CVIII. De origine Augustiniana Congregationis Centorbii, alias Centum urbium, sive Centum rupum in

Sicilia - **p. 772**

CIX. De origine Congregationis Augustiniana S. Adriani - **p. 773**

CX. De Eremitis Ord. S. P. Augustini in Aethiopia - **p. 774**

CXI. Augustiniani qui interfuerunt Concilio Tridentino - **p. 776**

CXII. De origine Communitatis sive Congregationis Bituricensis Ordinis Eremitarum S. P. Augustini, qui

Parvi Augustiniani appellati sunt - **p. 776**

CXIII. De origine Congregationis Augustiniana Montis Vulturum in Flandria - **p. 778**

CXIV. De origine Congregationis Augustinensium Discalceatorum in America Hispanica - **p. 779**

DE PRIORIBUS GENERALIBUS

da pag. 1 a 188

dal cap. I al XLIX

INDEX

- I. De unione generali Ordinis Eremitarum S. P. Agustini - **p. 1**
- II. De P. Lanfranco Mediolanensi, I Generali post unionem - **p. 8**
- III. De P. Guidone, II Generali - **p. 14**
- IV. De B. Clemente Auximano III Generali - **p. 20**
- V. De P. Francisco Regiensi, IV Generali - **p. 23**
- VI. De B. Clemente iterum Generali - **p. 25**
- VII. De P. Aegidio Romano, V Generali - **p. 28**
- VIII. De P. Simone Pistoriensi, VI Generali - **p. 29**
- IX. De B. Augustino Novello, VII Generali - **p. 31**
- X. De P. Francisco Rubiensi, VIII Generali - **p. 32**
- XI. De P. Jacobo Ortano, IX Generali - **p. 35**
- XII. De P. Alexandro a S. Elpidio, X Generali - **p. 37**
- XIII. De P. Guillelmo Cremonensi, XI Generali - **p. 39**
- XIV. De P. Dionysio Mutinensi, XII Generali - **p. 45**
- XV. De P. Thoma Argentinate, XIII Generali - **p. 46**
- XVI. De P. Gregorio Ariminensi, XIV Generali - **p. 50**
- XVII. De P. Matthaео Asculano, XV Generali - **p. 51**
- XVIII. De P. Ugolino Urbevetano, XVI Generali - **p. 53**
- XIX. De P. Guidone Belreguardo, XVII Generali - **p. 53**
- XX. De P. Bonaventura Patavino, XVIII Generali - **p. 55**
- XXI. De P. Tholomaeo Veneto, XIX Generali - **p. 56**
- XXII. De P. Nicolao Cassiano, XX Generali - **p. 60**
- XXIII. De P. Petro de Vena, XXI Generali - **p. 62**

- XXIV. De P. Augustino Romano, XXII Generali - p. 64
- XXV. De P. Gerardo Ariminensi, XXIII Generali - p. 66
- XXVI. De P. Juliano Salensi, XXIV Generali - p. 68
- XXVII. De P. Alexandro Oliva, XXV Generali - p. 71
- XXVIII. De P. Guillelmo Becchio, XXVI Generali - p. 72
- XXIX. De P. Jacobo Aquilano, XXVII Generali - p. 74
- XXX. De P. Ambrosio Corano, XXVIII Generali - p. 76
- XXXI. De P. Anselmo Montis-Falconio, XXIX Generali - p. 79
- XXXII. De P. Mariano Genazzanensi, XXX Generali - p. 84
- XXXIII. De P. Gratiano Fulginate, XXXI Generali - p. 88
- XXXIV. De P. Augustino Interamnensi, XXXII Generali - p. 90
- XXXV. De P. Aegidio Viterbiensi, XXXIII Generali - p. 92
- XXXVI. De P. Gabriele Veneto, XXXIV Generali - p. 98
- XXXVII. De P. Joanne Antonio Veronensi, XXXV Generali - p. 103
- XXXVIII. De P. Hieronymo Seripando, XXXVI Generali - p. 105
- XXXIX. De P. Christophoro Patavino, XXXVII Generali - p. 109
- XL. De P. Thaddaeo Perusino, XXXVIII Generali - p. 119
- XLI. De P. Francisco Recanatensi, XXXIX Generali - p. 127
- XLII. De P. M. Spiritu Vicentino, XL Generali - p. 128
- XLIII. De P. M. Gregorio Montelparensi, XLI Generali - p. 130
- XLIV. De P. M. Andrea Fiviziano, XLII Generali - p. 134
- XLV. De P. M. Alexandro Senensi, XLIII Generali - p. 138
- XLVI. De P. M. Hippolito Fabriano, XLIV Generali - p. 145
- XLVII. De P. M. Joanne Baptista de Asti, XLV Generali - p. 154
- XLVIII. De P. M. Fr. Nicolao A. S. Angelo, XLVI Generali - p. 163
- XLIX. De P. M. Fr. Fulgentio a Monte in Georgio, XLVII Generali - p. 182

CAPUT. I

De unione Generali Ordinis Eremitarum

[P. 1] Tertiam ingressurus Regulae S. P. Augustini aetatem, et recentiora saecula, eoque clariora, ac ut confido gratiora, eadem decrevi ab ipsa Generali unione Eremitarum, variarumque Congregationum, de quibus supra aliquoties, exoriri: et ut omnis evitetur confusio de anno in annum, seu de Generali in Generalem incrementa Monachismi S. Augustini enarrare, in quibus lector notabit *Panphilium* auctum, ac multis in locis correctum fuisse.

Unio illa diversarum Congregationum **anno MCCLVI** facta, per errorem ab aliquibus plus aequo delicatis, putatur fuisse principium Ordin. Eremit. dum eundem post *Concilium Lateranensem*, vel dudum post tempora *SS. Francisci et Dominici*, vel quod multo absurdus est, post *Concil. Lugdunense* et tempora *S. Bonaventurae*, (ut nuper quidam Hispaniae somniavit) putant sumpsisse exordium, cum tamen ex [p. 2] antecedentibus ac subsequentibus foundationibus, ac Bullis fideliter descriptis satis constet jam tempore Alexandri IV, Innoc. IV, immo Innoc. III Ordinem Eremitarum etiam in remotissimis ac disjunctissimis terrarum partibus extitisse, eique unitas fuisse tot Congregationes Auctore primum *Innoc. IV*, deinde *Alexandro IV*.

Innocentio etenim morte praevento, **anno MCCLIV** Alexander cui Deus (apud quem grata est unio, et ingrata divisio) calcar addidit apparitione mirabili *S. Augustini*, quem Sanctiss. Pontifex vidit grandi capite, membris exilem, divisam ac conscissam gerentem vestem, filiosque hinc inde dispersos; qua multorum deliberatione adhibita, intellexit Dei voluntatem esse, ut *Innocentii* opus, Unionis puta inceptum, prosegueretur, Religionemque exilem, sub tam grandi capite, quale est *S. Augustini* gloria, militantem promoveret, aliasque adjungeret Congregationes, ut tandem aliqualis membrorum cum capite fieret proportio.

Vix itaque Cathedram ascenderat Apostolicam *Alexander IV* quin huic officio animum serio applicaret, *Richardi Cardinalis*, cui jam multo ante *Ordo S. Augustini Eremit.* commissus erat, consilio usus, eidem mandat ut diversarum Congregationum superiores ad se evocet, negotiumque unionis pertractet. Pontifex interim Priori Generali Ordinis, qui tunc adhuc Eremitas Tusciae tantum sibi habebat unitos, caeterisque Prioribus varia privilegia impertitur, ut ex seqq. Bullis licebit colligere.

"Alexander Episcopus Servus servorum Dei, Ven. Fratribus universis Archiepiscop. et Episc. praesentes litteras inspecturis, Sal. et Apostol. benedict. Odore suavi bonorum operum dilectorum filiorum Fratrum Eremit. S. Agustin. Ordinis recreati, eos non immerito favore prosequimur, ea ipsi diligenti solertia procurare studentes, per quae auctore Domino humilitatis eorum Collegium suscipere valeat incrementum; sed sicut accepimus, nonnulli vestrum in contrarium molientes, ipsorum pacem et quietem, sine qua non colitur pacis auctor, perturbant, contra tenorem Privilegiorum, et Indulgentiarum eis a sede Apostol. concessarum pro suae voluntatis libitu venientium. Quocirca universitatem vestram rogamus attentius, et adhortamur per Apostol. scripta mandantes, quatenus vestris iuribus manentes contenti, nullam eis, vel ipsorum domibus contra praedictorum Privilegiorum et Indulgentiarum continentiam inferatis molestiam vel gravamen, quin potius habeatis eosdem pro Divina, et nostra reverentia commendatos. Ita quod exinde vobis Deum reddentes propitium, erga Religiosos zelum habere probemini charitatis. Dat. Anagn. Idibus Iulii. Pont. nost. Anno I.

"Alexander Episc. Servus servorum Dei, Dilectis filiis Prioribus Fratrum Erem. Ordin. S. August. Sal. et Apostol. benedic. Cum ex Apostolica cura teneamur officio circa Religionis augmentum attenti [p. 3] et vigiles inveniri: Nos devotionis vestrae precibus inclinati, ut volentibus Fratrum Ordin. vestri aggregari collegio, qui suspensionis, interdicti, vel excommunicationis sententiis sunt ligati, obsolutionis beneficium juxta formam Eccles. impertiri, et ipsos in fratres recipere valeatis, ad instar felicitis record. Innoc. PP. praedecessoris nostri, vobis auctoritate praesentium indulgemus, ita tamen quod si aliqui ex eisdem hujusmodi sententiis propter debitum sunt astricti, satisfaciant, ut

tenentur. Nulli ergo liceat, etc. Quod si quis hoc attentare praesumpserit, etc. Dat. Anag. Kal. Iul. Pont. Anno. I.

"Alexand. Episc. Servus servorum Dei, dilectis Filiis universis Prioribus et Fratribus Erem. S. Augustin. Sal. et Apostol. benedict. Solet annuere Apost. Sedes piis votis, et honestis petentium precibus favorem benevolum impertiri. Cum sicut nobis insinuare curastis, Generalis Prior vester de triennio in triennium eligatur, nec sit vobis facile pro ipsius electionis confirmat. ad sedem Apostol. Recurrere. Nos volentes vobis paternae sollicitudinis studio consulere, in hac parte devotionis vestrae precibus inclinati praesentium vobis authorit. concedimus, quod idem Prior cum unanimiter et concorditer electus fuerit, libere administret, dummodo nihil de bonis Ecclesiast. alienet, donec petendi et obtinendi confirmationem a nobis vel a dilecto filio nostro Richardo S. Angeli, Diacon. Cardin. vice nostra habuerit facultatem. Nulli ergo, etc. Quod si quis hoc attentare praesumps. etc. Dat. Anag. 16 Kalend. Augut. Pontif. Anno I.

Ecce quomodo Ordo Eremitarum S. Augustin. sit antiquior Alexand. IV; nam primo sui Pontif. anno, de illo loquitur ut de Ordine fundato et approbato, immo approbat Privilegia praedecessorum suorum, fidemque facit jam in usu esse electionem Generalis de triennio in triennium, quorum certe jam aliqua intercesserant, cum notarent Religiosi incommodum cui volebant occurrere per petitionem quae in tertia Bulla continetur. Constat etiam has Bullas pro Ordin. S. Augustini editas fuisse ante unionem generalem Congregationum, quae successit anno II Alexandri IV.

Plures etiam Ordo Erem. S. Augustini, tunc ita nuncupatus, in diversis partibus habebat colonias: immo hoc ipso anno unionis, Fratres Ordin. S. Augustin. possessionem accepere in oppido Brugensi, quod nobile Flandriae est emporium, Sacelli S. Nicolai, cum ante biennium circiter fuissent publico Senatus consulto in eadem civitate, primis Religiosis ex Conventu Mechliniensi descendentibus. Sacellum autem S. Nicolai jure patronatus spectabat ad strenuos, Dominos de Gistella, fuitque commodato Fratribus Augustinianis aliquandiu concessum, ac non ita post in proprietatem donatum, donationem confirmante Martino IV.

Admittuntur etiam hoc anno vel seqq. Patres Eremit. August. juxta civitatem Ipreensem, nam paucis post annis F. Petrus de Eugubio, [p. 4] Provincialis Franciae, transegit cum ejusdem civitatis praeposito ac Capitulo, cui conventioni subscribunt Decanus et Capitulum Morinense sede vacante.

Nec segniores in promovenda re Ordinis fuere Patres Mechlinienses, qui admissi jam a decennio, dum in vinea Domini strenuam operam praestant, incommoda prioris loci sentientes, hoc anno ad novum locum secesserunt, in eoque juxta rivulum urbis sua transtulerunt; translationem confirmante Henrico Laodiensi Episcopo, cui tunc adhuc illa civitas in spiritualibus parebat.

Mittebantur tunc etiam ac remittebantur variarum Eremiticarum Congregationum Procuratores, opus unionis Generalis texentes sub auspiciis Cardinalis S. Angeli, qui cum jam per sesquiannum remoras omni conatu solvisset, sub finem Novemb. indicit Generalem Congregationem Kalendis Martii celebrandam, in qua communitas institueretur, unumque caput, quod omnibus praeesset: huic autem Congregationi fuit Ordinatus Conventus Romanus de Populo jam tunc a multis annis Ordin. S. Augustini.

Haec unio ut facilius succederet, declarabat Alexander suae mentis esse Eremitas omnes, vel saltem plerosque illorum, ad civitates et oppida (quo viciniore, majorem fructum referant concionum, visitationum infirmorum, consolationem afflictorum, exhibitionemque Sacramentorum) evocare; et ut adhuc minor foret difficultas, statuit Pontifex ut omnes uniformem gestent habitum nigrum vel album. Quod ita describit Jord. et Pamphil.: *Quia vero post transitum S. P. Augustini Fratres hinc inde dispersi fuerunt, et tunc crevit deformitas tam in habitu, quam in Divino officio, et coeteris observantiis usque ad tempus recollectionis Ordinis memorati: et quoniam tunc inter illos Fratres simplices dubitabatur, quis esset verus illorum habitus; hinc est, quod Sedes Apostolica aspiciens ad primariam originem Ordinis, habitum superiorem eis determinavit, immo verius dudum per S. Augustinum determinatum declaravit; statuendo videlicet, quod eorumdem Fratrum Ordin. S. August.*

habitus exterior esset cuculla nigra et non alterius coloris, cum longis ac protensis manicis, desuper corrigia ampla cincta, habitu subteriore sic remanente secundum Ordinis ordinationem, auctoritate nihilominus ad hoc sedis Apostol. accedente. Et sic illa sancta Societas per B. Augustinum instituta, et per eum semper (ut dictum est) servata, non omnino disrupta fuit et abolita, sed in aliquibus bonis Patribus conservata, donec novissimis temporibus illam dispersionem Deus dignatus est adunare, sicut olim dispersiones Jsraelis congregavit.

De evocatione ad civitatem ita loquitur S. Antoninus. *Eremitas voluit ad civitatem perducere; ad quod quia nonnulli eorundem Fratrum erant difficiles, malentes in Eremo, more solito, solitarie Deo servire, quam inter homines mundanos periculo mundani contagii se exponere: Idem Dom. Papa intendens eorum devotioni satisfacere, et nihilominus per [p. 5] Fratres eiusdem Ordinis fructum salubrem in populo producere, sic ordinavit ut prioribus locis retentis, quicumque devotionem haberent Eremiticam vitam ducendi, possent secundum dispositionem suorum Superiorum in locis talibus commorari.*

Fundatur interim Eremitis S. Augustini communi civitatis sumptu monasterium Mediolani juxta sacellum S. Marci, ad placandum Deum, qui gravi bellorum civilium clade populum tunc graviter affligebat. Evocantur huc primum Eremitae Augustiniani, qui prope Volam oppidum commorabantur; quos Ecelinus fugaverat coenobio funditus everso.

Sub initium anni MCCLVI Richardus Cardin. S. Angeli volens morem gerere mandatis Sanctiss. Pontificis rursus ad se vocatis Procuratoribus ac Superioribus variarum Congregationum negotium unionis proposuit, omniumque consensum imperavit ac impetravit, fuitque statutum ut in proximas Kalend. Martii ex omnibus Eremitis ita unitis Generalis aliquis eligeretur, qui S. P. Augustini vices gerens, omnibus aequaliter praeesset, et ut sopitis Congregationibus Ordo in Provincias divideretur; Kalendis itaque Martiis approximantibus comparuere Procuratores ac Superiores Congregationum:

Vallis Hirsutae.

Erem. B. Ioan. Boni.

Eremit. Turris Palmae Firmenium.

De Lupocabo juxta Lucam.

Eremit. de Poenitentia.

De Bricinīs.

Eremit. S. Benedicti Fabalensium.

S. Mariae de Murceto.

Guillelmitarum per Angl. Germ. et Ung.

Eremit. S. Jacobi de Monilio.

Qui omnes cum Generali Ordinis, cui tempore Innoc. Anno MCCXLIII uniti fuerunt Eremitae Tusciae, superatis difficultatibus, in conventu S. Mariae de Populo coadunati, renunciante officium Generalatus, quod Ordinis nondum uniti gerebat R. P. Philippus Dexter, suffragio communi elegerunt Lanfrancum Mediolanensem, jam ante Generalem Congregationis B. Joannis Boni, illamque unionem ac electionem unanimi convenientium voto factam coram Richardo Cardinali, uno mense post confirmat, ac laudat Alexand. IV his fere verbis:

"Alexander Episc. Servus servorum Dei, Dilectis filiis Lanfranco Generali Ordin. Eremit. S. August. Et universis Provincialibus, Prioribus ac Fratribus ejusdem Ordin. tam praesentibus quam futuris Sal. et Apostol. benedict. Licet Ecclesiae Catholicae integritatem corporis sui sincera membrorum diversitas subministret, et circumamicta species multiplicibus in ea varietatibus decoretur, nihil tamen in ipsa exprimit contrarietas inconcinnum, in qua consensum nutrit concordia charitatis, etc. Hac consideratione commoti, ut ex pluribus cuneis acies una consurgeret, fortior ad spiritualis nequitiae impetus conterendos: Propterea dudum mandatum Apostolicum a nobis emanavit, ut de singulis domibus vestris, quarum quaedam [p. 6] Ordinis S. Augustini, nonnullae autem Fratris Joannis Boni, aliquae vero de Fabalis, aliae de Bricinis censebantur, duo FF. cum pleno mandato ad nostram mitterentur praesentiam, quod nostra circa eos ordinaret dispositio, recepturi. Cumque fratres huiusmodi ad sedem Apostol. accesissent, coram dilecto filio nostro Richardo S. Angeli Diacon. Cardin. quem negotio unionis vestrae praefecimus, sufficientia ad id exhibuere mandata, et in Generali capitulo vestro in Urbe celebriter congregato, nomine omnium a quibus fuerant destinati, et de communi capituli assensu, vos et domos vestras in unam Ordin. observantiam redigi, unumque ex eis ovile fieri Generalis Prioris praesidentia gubemandum, unanimes consenserunt, petentes, ut per gratiam unionis, et conformitatis hujusmodi, eis juxta conceptum votum paupertatis spontaneae possessionum terrestrium abdicatio remaneret, et ipsis baculos vel ferulas deferendi necessitas tolleretur, collata in Cardin. eundem providendi vobis ea vice de Priore Generali nihilominus potestate. Porro idem Cardin. nostri authen. Mandati et capituli concessione suffultus, Te dilecte fili Lanfrance in Generalem Ordin. ejusdem praefecit, ac etiam confirmavit, vos a baculis ferendis, et a possessionibus acceptandis declarans exemptos. Nos igitur praefati Cardin. processum convenientem cum voluntatis nostrae proposito approbantes, praemissa omnia grata habemus et rata, ipsaque auctorit. Apost. confirmamus etc. Dat. Later. V. Idus April. Pontif. nost. anno II".

Hic fuit annus ille felicissimus, quo diversa flumina, hinc inde late divisa, redierunt ad mare, juxta illud Ecclesiast: *Ad locum unde exeunt flumina revertuntur ut iterum fluant.* Tunc diversa sydera et micantes stellae ad unam lucidissimam solis faciem transierunt; tunc (inquam) diversa membra languida et exilia, juxta Alexand. IV visionem, praegrandi capiti unita, novas vires, novum robur et vegetum a tanti capitis justa influentia, justum susceperunt incrementum.

Controvertitur apud aliquos de Saccitis, seu de Fratribus Eremitis poenitentialibus Jesu Christi, an illi per hanc unionem ad Ordin. S. Augustini transierint; partem affirmantem tenent Jord. Pamphilus, Bergomensis, et alii, decepti, ut putat Marquez, quia Monasterium nostri Ordinis Parisiense quondam Saccitarum fuerat, in quorum sedem nostri devenere. Contrarium enim videtur ipse Marquez evicisse, cum docuit adhuc Saccitas usque ad Concilium Lugdunense, immo multis postea annis perstitisse; in cujus favorem etiam est, quod deducit de Conventu Saccitarum civitatis Aconensis in Palaestina, nostris Religiosis ex consensu Sedis Apostolicae divendito.

Non video tamen, cur a communi Antiquiorum sententia discedamus, cum Jordanus iis temporibus vicinior, ac non solum rerum Galliae, sed Italiae ac Germaniae peritus dilucide hoc testetur: unum vero vel paucos Conventus superfuisse aliquamdiu post unionem, non est [p. 7] mirum scienti quam rigida apud hos Saccitas fuerit disciplina, quam non ita facile fuit tam cito in laxiorem trasmutare: aemulabantur enim primi nostri Patres perfectionem Fratrum de Poenitentia, unde potius conabantur illorum mores et vivendi ritum imitari, quam eundem extinguere, nec unquam extinxissent nisi a pristino rigore defecissent. Adde quod Saccitae habitum nigrum S. Augustini, quamvis rudiores semper detulerint, et quod communi appellatione Eremitae S. Augustini de Poenitentia nuncupati fuerint, Priorem etiam Generalem ipsis imperasse constat ex Conventu Tomacensi, aliisque. Solet etiam vulgus ad saecula aliquot nomen antiqui loci licet immutati usurpare. Quod Conventus Aconensis fuerit Eremitis Augustinianis divenditus, alii etiam aliis incorporati, non obstat mandatae unioni; prima enim resistentia superata, alioque Pontifice regente, Bullis illis Alexandri multum decesserat; malebantque Ordinis Patres nummo difficultates redimere, quam cum Sedis Apostolicae fisco litigare.

Moveor autem plurimum, ut asseram Saecitas cum caeteris Congregationibus Ordinis S. Augustini fuisse unitos, quia invenio apud plerosque hos Saccitas de Poenitentia Jesu Christi fuisse a B. Joanne

Bono fundatos; cujus Congregationem fuisse unitam certissimum est. Deinde de Guillelmitis idem dici potest, quod diu post unionem aliqui perstiterint, et quod illorum Conventus ad alios devenerint; hinc tamen non potest concludi illos non fuisse unitos.

Sub eodem Alexandro IV, et recte hoc anno unionis Generalis, inolevit aliud quoddam genus Fratrum de *Poenitentia in honorem S. Demetrii* sub Regula S. P. Augustini, a Pontifice confirmatum. Hi Fratres originem suam *anno MCC* habuerunt a viris piis in Poloniae ac Germaniae partibus, qui etiam habitu satis differunt, subrubram enim gestantes cucullam, cum scapulari, cui cor cruci appositum rubro colore est appictum. Hunc Ordinem fere emortuum nostro saeculo vidi Romae a Paulo V rursus approbari, ac juxta institutum Regulae S. Augustini subjici, adhibita ferula Ordinarii.

Hoc eodem anno in urbe Lovaniensi ad moenia ipsa tum dono Principis, tum oppidi liberalitate, ac civium munificentia Eremitis Augustinianis erigitur coenobium ad Diliam, primis Religiosis Mechlinia ac Colonia evocatis: quod Monasterium postea auctum, Patribusque sanctissimis repletum, multum fructum in vicinos cives et nobiles emisit, estque adhuc modo non solum litterarum, sed observantiae ac virtutum seminarium. Asservatur in hoc Monasterio medietas sacrae hostiae in camem miraculose conversae, dum ab insolenti, non jejuno Metello-Burgi in Zelandia sumeretur, quam ab impio e Colonia, ubi altera pars in veneratione est, transtulit P. Joan. Gheest ab *annis circiter CCC*, ratione cujus in dies plura contingunt miracula Lovanii.

CAPUT. II

De Lanfranco Medilanensi primo Generali post unionem.

[P. 8] Lanfranco ad Ordinis Augustiniani universi regimen promotus, dimissis singulis Congregationum nominibus, ac superioribus, prima fronte Ordo Eremit. S. Augustini in quatuor Provincias fuit divisus, Italicam scilicet, Gallicam, Germanicam, et Hispanicam. Et quamvis posteriores Provinciae multis postea annis absque ulla subdivisione perseverarint, Italica tamen, tum ob multitudinem Monasteriorum, tum ob Congregationes frequentes statim fuit divisionem passa. *Ioannis-Bonitae* plerumque Lombardiam incolebant; *Turripalmares et Hirsutani* Marchiam; *Bricinenses* Romandiolam; *Murcetani* montes Pisanos; *Iacobitae et Lupocavani* Lucenses agros: quamvis non soli in istis Provinciis Conventus Congregationum permanserint, sed cum aliis Religionis Conventibus statim fuere confusi, uti est verosimillimum.

Certum etiam est ad extemas nationes statim Italos fuisse dimissos, viros zelo ac pietate ferventes, qui ibidem tunc Monasteria erecta dirigerent, nova conquirerent, unita realiter possiderent. Sic in Germaniam ablegatus fuit Guido Salanus, ac post eum Andreas Senensis; in Galliam P. Marcus Ventonus, ac post illum P. Petrus De Eugubio; in Hispaniam F. Joan. Lombardus, et Paschasius Daretus; in Angliam P. Guillelmus Sengham, quorum opera non parum Ordo fuit promotus, cum plerique horum miraculis essent clari.

Laborabat interim Generalis apud Pontificem ut plenum Ordinis regimen obtineret, ne titulo tenus aliquibus tantum praeesset, quod omnino factum fuisset, nisi aliquam saltem exemptionem impetrasset ab Ordinarii jurisdictione. Concedit itaque primis annis Alexander IV Fratribus S. Augustini celebrandi facultatem januis clausis tempore interdicti. Insuper permittit retentionem bonorum stabilium. Prohibet Fratribus Minoritis, ne audeant Augustinianos professos recipere sine petita ac obtenta venia suorum Superiorum, ac tandem eximit eosdem Augustinianos ab ordinarij jure, nisi in casibus atrocioribus, eosque subjicit immediate Generali; prout constat ex Bullis expeditis Anag. Idib. Junii, et Kalend. Augusti, Pontif. anno III. Deinde ut Ordo jam unitus majus incrementum sumeret, et praescinderentur difficultates, quae semper sub initium similium mutationum [p. 9] solent oriri, idem Sanctiss. Pontif. rursus Richardum Cardin. qui unioni et electioni praefuerat, creavit Protectorem totius Ordinis uniti, sopitis aliarum Congregationum Protectoribus hac forma: "Alexander Episcop. Servus servorum Dei, Dilecto filio Richardo Diacono Cardinali Sal. et Apostolicam benedict. Inter alias sollicitudines quibus assidue premimur, intendere circa ea nos convenit, per quae sub Religionis habitu vacantes Divino cultui in tranquillitate animi

sub observatione mandatorum Dei delectari valeant, et proficientes de virtute in virtutem Deum Deorum in Sion intueri. Sane meminimus quod fel. record. Innocent. PP. praedecessor noster dudum injunxit tibi, ut Priores et Fratres Tusciae Eremitas, quos tuae curae ac gubernationi commisserat, ad tuam praesentiam evocares, circa quorum informationem accedentiam ad Sedem Apostol. de mandato Praedec. diligenter et sollicite institisti. Demum a nobis mandatum Apostolicum emanavit, ut de singulis domibus Eremit. quarum quaedam S. Guillelmi, quaedam S. Augustini Ordinis, nonnullae autem F. Joannis-Boni, aliquae de Fabalis, aliae vero de Bricinis censebantur, et apud homines ambiguis interdum nuncupationibus vacillabant: duo Fratres cum pleno mandato ad nostram mitterentur praesentiam, quod nostra circa eos ordinaret dispositio, recepturi. Cumque fratres hujusmodi ad sedem Apostolicam accessissent, Tu quem negotio unionis praedictorum Fratrum praeficiendum deputavimus, auctoritate mandati nostri vivo ad te sermone directi, ad id concordiae eorumdem Fratrum, et eorum Generalis Capituli, tunc in Urbe celebriter congregati accedente consensu, universas domos et Congregationes praedictorum Fratrum in unam Ordinis Eremit. S. Augustini professionem et regularem observantiam perpetuo cunctasti, sub Generalis cura canonice instituendi prae aliis Provincialibus et Prioribus, regulariter gubernandas. Nos itaque considerantes, quod ipsi Fratres Te olim in benevolum Patrem habuerunt, Tuque illos amplexatus fuisti sincera in Deum charitate, quodque Fratres et Ordo praedicti in tua protectione poterunt Deo propitio salutaria suscipere incrementa; curam, dispositionem, et gubernationem eiusdem Ordinis sic uniti, ac Priorum tam Generalis, quam Provincialium, et aliorum Fratrum ipsius Ordinis tibi plene committimus, ita quod illam jurisdictionem, potestatem et auctoritatem in illos, et in illorum Ordinem habeas, quas Rom. Eccl. Cardin. qui praest pro tempore Ordin. Minorum. Praecipientes Prioribus ac Fratribus omnibus Ordin. Eremit. S. August. ut tibi obediant in omnibus, et per omnia, sicut General. et Provinciales Ordin. minorum praedicto Cardinali obedire tenentur, cum post Romanum Pontif. iurisdictionem potestatem et auctoritatem in eis habeas potiore. Dat. Lateran. IV Kalend. Aprilis Pontif. Anno III".

Inter alias difficulates, quae Generali Lanfranco sub initium sui [p. 10] officii oriebantur, non erat contemnenda rebellio Guillelmitarum, qui quamvis in unionem consensissent per suos legitimos Procuratores, ut patet ex antecedenti Bulla, tamen modestioribus Italis, non parum recalcitrabant Guillelmitae in Galliae et Germaniae partibus, unioni factae sese opposcentes, Monasteria sua Augustinianis Eremitis ocludentes; immo ut remotius ab Augustinianis distarent, et sic minus coalescerent impetrarunt importuna vel subreptitia instantia hoc anno primum Regulam S. Benedicti, cum huc usque illam S. Augustini habuissent, ut superius ostendimus.

Alexander enim, si verum est breve quod adducit Hayus et Myr, inquit: *Licet olim pro unione facienda inter vos et alios Eremitas tunc Ordinum diversorum, fueritis ad praesentiam nostram citati: quieti tamen et saluti vestrae patemo providentes affectu, praesentium vobis tenore concedimus, ut sub Regula S. Benedicti, secundum institutiones S. Guillelmi remanere in solito habitu libere valeatis, nullis obstantibus litteris, gratiis, vel privilegiis a sede Apostolica in contrarium impetratis vel impetrandis. Dat. Anag. XI Kalend. Sept. Pontif. Anno II.* Quae Bulla Pontificia eodem anno fuit data, quo facta et confirmata fuit unio; hinc videtur suspecta cum producat ab auctore malae fidei: vix enim credibile est Pontificem tam cito revocare voluisse, quod ita matura deliberatione fuerat statutum, omnium consensu et applausu. Deinde anno sequenti idem Pontifex factum enarrans in Bulla paulo ante adducta constanter nominat Fratres Guillelmitas unitos fuisse; iisque, sicut et aliis, praeficit Cardin. Protectorem Richardum, quod certe non fecisset si Guillelmitas paucis ante mensibus exclusisset, ac Regulae S. Benedicti subjecisset.

Hayus his argumentis convictus, sibique forte conscius, fingit aliam fuisse Congregat. S. Guillelmi Ordini unitam absque ulla oppositione, suam vero nunquam consensisse unioni. At ex ipsa Bulla Alexand. ab illo adducta constat hos eosdem fuisse evocatos, hoc enim indicant verba *Licet olim pro unione facienda*. Constabit etiam cum his eisdem Guillelmitis pluribus annis fuisse litigatum, ac hos eosdem debuisse cedere, ita ut jure meritoque in suspicionem adducantur, jura producta. Paruerunt ipso unionis anno, omnia Italiae Monasteria Ordin. S. Guillelmi, nec ullum ibidem extra Generalis ferulam remansit. Ultramontanorum ut remotiores, et saepius a civibus vel Domicellis, aut Magnatibus dependentia diutius restiterunt, donec mature cunctorum jura discuterentur, ut inferius

patebit.

Hoc eodem **anno MCCLVII** notabile augmentum accedit Regulae S. Augustini per Ordinem Servorum S. Mariae, in Gallia; quorum habitus, non ut Servorum in Italia niger, sed albus erat, alba etiam chlamyde desuper amicti incedebant, quos Episcopus Massiliensis ex commissione Alexand. IV [p. 11] sub Regula S. Augustini pridie nonas Januarii confirmavit, quorum etiam institutum ac fundationem sub Regula S. Augustini Clemens IV, uti provide factam, ratam habuit, dictosque Religiosos in patrocinium sanctae Romanae Ecclesiae recepit; qui sic approbati plura in Gallia fundavere Monasteria, prae caeteris celebre illud Parisiense hoc ipso anno inceptum, quod postea a Bonif. VIII et Philippo Pulchro Guillelmitis traditum fuit, Ordine hoc extincto.

In Anglia etiam initium sumpsit hoc eodem anno **ORDO BONORUM HOMINUM**, auctore Richardo Comite Comubensi, fratre germano Regis Henrici tertii, quem etiam Ordinem Alexand. IV ad Regulam S. Augustini redegit, quam etiam illi viri usque ad Patrum nostrorum memoriam in Anglia observarunt, hodieque vigerent nisi a Catholica fide Regnum integrum defecisset; in qua Regni secessionem plures hujus Ordinis Religiosi constantissime martyrium subierunt, vitam simul cum Ordine exuentes. Plures etiam in Galliam vicinam migrantes Ordinem S. Francisci de Paula ingressi fuerunt, tantumque ibidem profecerunt, ut huic Ordini nomen **BONORUM HOMINUM** saltem Parisiis remanserit. Massiliense Monast. cessit Patribus Augustinianis.

Progreditur interim Lanfrancus in erectione Ordinis Eremitarum, ac Divino numine opitulante, omnium unitarum Congregationum animos lucratus, cum mille et amplius Religiosis in praelium spirituale *tanquam vir unus* egreditur, adjunctisque sibi Beatissimis viris B. Nicolao Tolentinate, B. Angelo de Furcis, Antonio Ravennate, Ambrosio Florentino, Bartholomaeo Palazzolo, Erthinodo de Gotha, Vito de Pannonia, Theobaldo Veronensi, qui omnes sanctitatis nota pollebant, in diversis partibus loca plurima impetrat, in civitatibus aedificat Monasteria cum certatim omnes Italiae urbes Religiosos complecterentur. Ariminum, Caesena, Ravenna, Recinetum, Ancona, Tolentinum his annis Augustinianos recipiunt, vel prius receptos fovent.

In Hispania fundatur Monasterium Augustinianorum Toletanum in loco dicto Sonaglia, quem a monialibus S. Clementis, juxta Eremitorium S. Stephani, Rex Alphonsus sapiens emit, et pro duodecim Religiosis aedificium ille ipse Rex praeparavit.

In Germania Patribus Augustinianis admissis ad civitatem Ratisponensem, designatur locus ad urbis moenia, non procul a Patribus S. Dominici: quibus offensis, lite pendente, hinc migrant magistratus beneficio ad locum quem adhuc hodie incolunt, de quo infra.

Anno sequenti migrant plerique ex Eremitis Ratisponensibus, et ex vicinis locis, ad loca Guillelmitarum Germaniae, Seemanshausen, Vallem Speciosam, Bisonium, Mindelhaimium, et ad insulam Pragensem; quibus in locis coguntur anno integro iisdem Guillelmitis convivere, perferendo ac obdurando.

Eodem etiam tempore Ordo Equitum militiae Gaudentium, qui sub Urbano IV, Bononiae laudatum initium sumpserat, a Lodarino Andalio, cui idem Pontifex Regulam S. Augustini praescripsit, magnis exemptionibus, ac praeminentiis decoratur.

[P. 12] Pari fere aetate ac passu cum prius circa annum CCCLXVI temporibus Damasi originem Hierosolymis, inter lepra infectos, sumpsisset Ordo Equitum S. Lazari, in infirmis curandis, eisque tuendis assiduus, congregationi suae adjunxit plurimos nobiles, huic operi misericordiae addictos: quique facultatibus non minus quam virtute vigentes, hoc anno militiam S. Lazari reformarunt, Regulam S. Augustini amplexantes; quae etiam militia adhuc hodie superest in Hispania, quamvis in Gallia sit aliis unita, prout etiam unita est in Sabaudia Equitibus S. Mauriti.

Lanfrancus non parvam sensit hoc anno voluptatem ex relatione fructus ingentis, quem per Eremitas

S. Augustini variis in locis operabatur Deus. Ex Anglia allapsi Romam aliquot Religiosi, opera B. Guillelmi Senghamante aliquoties nos dimissi, attestantur viginti ibidem erecta fuisse Eremit. S. August. coenobia; alia nonnulla antiquitus ibi existentia fuisse restituta bonisque moribus ornata. Hujus Guillelmi Sengham mentionem facit Colbius, eumque inter primos spirituales Doctores collocat, laudans ejus scripta, de novitiorum professione, de claustro animae, de tentationum remediis, edita. De hoc Guillelmo bene scripsit Poeta modernus Augustinianus:

Anglia me genuit, formavit Roma, recepit

Anglia; quo caperet, quae mihi Roma dedit.

Ante ferias Nativitatis ab Alexandro IV in purpuratorum Patrum numerum adscriptus fuit, ex Ordin. Eremit. S. August. F. Anchorius Francus, qui fertur quondam D. Thomae et Bonaventurae fuisse magister, D. Alberti Magni contemporaneus, accerrimus antagonista Guillelmi de Amore, cujus liber combustus fuit.

Anno MCCLXII cum Eremitae August. multis annis ruri habitassent juxta Veronam ad portam Episcopi versus montem aureum, intra Urbis moenia admittuntur, et assignatum sibi Parochiale sacellum recipiunt titulo S. Euphemiae; ubi mox civium munificentia, magna extruitur Ecclesia, ac monasterium ad Athesim peramplum, in quo opere non parum desudavit P. Finus de Buris, et Theobaldus Veronensis, tunc Sacerdos juvenis, cujus tanta erat in dicendo facundia, ut saxea corda hominum commovere posset; quare et Flexanimi nomen, magnamque dignitatem obtinuit.

Tumultuabuntur interim adhuc in Germania Religiosi Guillelmitae cum Augustinianis, quorum monitis ac consiliis parati erant Guillelmitae morem gerere, nisi Superiorum minas, ac vindictam timentes retardati fuissent. Res itaque tota ut componeretur, postquam Mindelheimenses, Pragenses, Bisonienses, Iserbomani alique disciplinae Fratrum Eremit. sese subjecissent pacifice; Seemanshausenses, Vallis Speciosani aliquantulum duriores Episcopo Ratisponensi sese committunt; apud quem Augustinianis Patribus hi Conventus Guillelmitarum adjudicantur, hoc testimonio utrique parti exhibitio.

[P. 13] "Leo, miseratione Divina, Ratisponensis Ecclesiae Episc. Universis Christi fidelibus tam praesentibus quam futuris Salutem in omnium Salvatore. Universitatem vestram volumus non latere, quod in nostra praesentia constitutis Fratribus, scilicet, Guidone Priore Provinciali FF. Erem. S. Augustini ex una parte, et FF. S. Guillel. de Seemanshausen, et de Schontal nostrae Dioecesis ex altera, dum inter ipsos de unione olim celebrata per Ven. D. Richardum S. Angeli Diaconi Cardin. quem tali negotio fel. record. Alexander PP. praefecerat, vitae suae quaestio verteretur: Nos visis utriusque partis litteris cum diligenti examine, adjudicavimus FF. S. Augustini authentica, litteris partis contrariae praevalere, ipsis Fratribus S. Guillelmi nostrae Diocesis dando consilium et favorem, ut se submittant unioni, et quod hoc facere valent salvis conscientis nostro iudicio. FF. Praedicatoribus et Minoritis super hac quaestione vocatis, sumus publice contestati. Ne igitur praedicti Fratres S. Guillelmi talem unionem subiisse animi levitate possint ab aliquibus in posterum judicari, sed quodammodo invitati et coacti, ad petitionem utriusque partis, praesens scriptum Sigilli nostri munimine roboratum, ipsis in testimonium duximus concedendum. Dat. Ratisp. Anno 1263, sept. Idus Febr." Originale hujus testimonii extat in Seemanshausen, eratque illo tempore, cum concederetur, defunctus Alex. IV.

Hoc eodem anno in civitate Urbevetana, quae tum Romanorum Pontificum erat residentia, ipsius Urbani IV liberalitate, erigitur Eremitis S. August. coenobium; eisque mandatur ut semper habeant Patrem curiae Assistentem, qui negotiis Ordinis superintendat, mentemque Pontificis intelligat. Quod modo officium exequitur admod. Rever. Procurator Ordinis, penes quem est curiae Romanae in vigilare, singulorumque conventuum ac generalia Ordinis negotia prosequi; unde et secundum locum in Ordine, et professionem in Collegio publico, et Oratoris Pontificii munus obtinet.

In Bohemia 4 lapide a civitate Pragensi fundatur Eremit. S. Augustini monast. Mellinck situ

nobilissimo, a Zmilone de Cetoau milite, additis agris, pascuis, molendinis, et nauo prope labentem flumen; quam donationem confirmat Othackarus Rex, anno MCCLXVIII, praehabita loci consecratione in honorem S. Laurentii.

In eadem Germania cum jam Augustiniani multis annis habitassent inter Wormatiam etc. Spiram, a civibus Wormatiensibus eisdem aedificatur Monasterium, consentiente Episcopo Eutrando seu Everardo: extat adhuc hodie pars hujus Monasterii, reliquam vero haereticorum manus destruxit.

Ac tandem sub finem anni Ordo S. Pauli primi Eremitae, quondam in Thebaide, ac postea per Ungariam celeberrimus, ab Eusebio Strigoniensi restauratus, rursus a Paulo Vesprinensi Episcopo Regulae S. Augustini submissus augetur, ac constitutionibus piissimis stabilitur, [p. 14] quem etiam postea Joan. XXII confirmavit, prout prius Gentilis Legatus et Clemens V fecerant.

Sequenti anno odor bonae vitae Religiosorum S. Augustini Venetiis ac Verona Patavium devenerat; unde eisdem a civibus Ecclesia ac Monasterium S. Augustini, alia itidem juxta sacellum SS. Philippi ac Jacobi una cum monasterio Patribus Dominicanis parabatur; at dum illi Patres Augustinianos praevenissent, patritiorum Patavinorum favore Ecclesiam S. Augustini destinatam occuparunt, ita ut nostris Augustinianis alia in honorem Philippi et Jacobi cesserit, quare etiamnum Dominicani ibidem Augustiniani, Augustiniani vero Eremitani nuncupantur.

Moritur paulo post Rever. P. Lanfrancus, primus ampliati Ordinis Eremitarum Generalis, Mediolani, ac in templo S. Marci a sinistro latere majoris arae sepelitur, non sine evidenti sanctitatis opinione, Generalatus sui anno X, aetatis anno LXIII.

CAPUT. III

De Guidone, II Generali.

[P. 14] LANFRANCO succedit Guido, qui tunc Senarum Provinciae praeerat, comitiis rursus Romae apud S. Mariam de Populo habitis. Fuit Guido vir magni judicii, qui parvo tempore multa explevit. Clementi enim IV charus, ab eodem diversa impetrat privilegia; exemptionem scilicet a funeralibus; jurisdictionem utramque in Apostatas; facultatem celebrandi Divina cum altari portatili; indulgentias etiam prope innumeras.

Rursum Patres Guillelmitae cum mentem ac factum suorum religiosorum in Germania percepissent, apud Sedem Apostol. protestati fuerunt, ac coram Urbano IV, nec non Clemente IV tantum egerunt, ut causa illorum ad rigorem juris discuteretur, quod ut certius fieret, deputavit Sanctissimus Pontifex Joannem Card. S. Mariae in Cosmedin, coram quo lite contestata aliquamdiu fuit processum.

Vixit tunc B. Erthinodus, Gothus, Augustinianus, vir orationis ac prophetiae dono celebris, miraculis plenus, qui aliquando Christum vidit in specie patientis, prout vere sub Pontio Pilato passus, talem etiam saltem in parte dolorem sensit; nec multo post vidit Christum in gloria resurgentis; doloremque primum ingenti laetitia sensit mitigatum, pluraque alia dono orationis impetravit, supra naturae vires; ita ut signa expressa adeptae felicitatis ediderit.

Dum maxima sub hoc Generali injiceretur remora Ordini Eremitarum S. Augustini a malignis, qui praecipue in Germania longe lateque enascentem Ecclesiae Dei foetum quaerebant suppressere, ablegantes [p. 15] Eremitas S. Augustini ad eremum, rejicientes etiam illos ab oppidis ac civitatibus; Clemens IV eorumdem Eremitarum suscepit patrocium, scribens Episcopis aliisque fidelibus, tali forma.

"Clemens Episcopus Servus servorum Dei. Ven. Fratribus Archiepiscopis et Episc. ac dilectis filiis Abbatibus, Prioribus, Decanis, Archidiac. et aliis Eccles. Praelatis, ac Clericis per Aleman. Salutem et Apostolicam benedictionem. Hos qui relictis divitiis et gloria mundi hujus, in habitu et spiritu

paupertatis se in sui creatoris obsequium converterunt, convenit nos non habere infestos, sed potius favorabiles ac benignos. Sane dilecti filii Gener. et alii Fratres Erem. S. Augustini nobis significare curarunt, quod nonnulli vestrum asserentes quod iidem Priores ac Fratres debent in locis dumtaxat solitariis habitare, eos in civitatibus, castris, et villis non permittunt morari, non considerantes ut convenit quam difficile foret ipsis, quos oportet diebus singulis sustentationis suae pabulum mendicare, in locis habitare remotis. Quia vero sunt iidem Priores ac Fratres eo majoris favoris benevolentia confovendi, quo non minima paupertate gravati magis dignoscuntur aliorum beneficiis indigere: Universitatem vestram rogamus, monemus et hortamur, vobis per Apostolica scripta mandantes, quatenus ipsos Priores et Fratres tali praetextu non praesumatis impedire, quominus ipsi in civitatibus, castris, et villis libere possint et debeant habitare, quin potius eis ad hoc ob Christi reverentiam benigne favoris auxilium ac pie subsidium impendatis. Dat. Viterbii 3 Kal. Febr. Pontif. Anno III".

Cum jam per annum litigatum fuisset coram Cardin. S. Mariae in causa Guillelmit. a Patribus Augustinianis, utraque parte lassata, deventum fuit hoc anno ad arbitros, electique fuere Cardinalis Stephanus Episcopus Praenestinus et Richard. Cardin. S. Angeli: quorum etiam opera composita fuit controversia, et iudicium Arbitrorum a Clemente IV confirmatum, ex qua confirmatione cum multa ad Ordinem spectantia colligantur, libet eadem hic apponere.

"Clemens Episcopus Servus servorum Dei, Dilectis filiis Generali, et aliis Prioribus, ac Fratribus Eremitarum Ordinis sancti Guillelmi salutem, et Apostolicam benedictionem. Ea quae iudicio, vel concordia terminantur firma debent et illibata persistere, et ne in reciduum conclusionis escrupulum relabantur, Apostolico convenit praesidio muniri. Exhibita siquidem nobis nova petitio continebat, quod dudum a felicis recordationis Alexandro Papa praedecessore nostro mandatum, ut dicitur, emanavit, ut de singulis domibus Eremitarum, quarum quaedam sancti Guillelmi, quaedam S. Augustini Ordinum, nonnullae autem Fratrum sancti Joannis Boni, aliquae vero de Fabalis, aliae vero de Bictinis censebantur, et apud homines ambiguis interdum nuncupationibus vacillabant, duo Fratres cum pleno mandato, ad ipsius praedecessoris mitterentur praesentiam, quod [p. 16] ejus circa ipsas salubriter ordinaret dispositio, recepturi. Cumque Fratres ejusmodi ad Sedem Apostolicam accessissent, dilectus Filius noster Richardus, sancti Angeli Diaconus Cardinalis, auctoritate mandati praedecessoris ejusdem vivo ad eum sermone directi, universas domos, et Congregationes eorundem Ordinum in unam Ordinis Eremitarum S. Augustini professionem et Regularem observantiam perpetuo cunctavit. Idemque praedecessor ipsius Cardinalis processum aprobandum illum Apostolica auctoritate confirmavit, et postmodum vestrae volens providere quieti vobis Apostolica auctoritate concessit, ut sub Regula beati Benedicti secundum institutionem beati Guillelmi possetis in habitu solito licite remanere, non obstantibus aliquibus litteris, gratiis, seu privilegiis ab eadem Sede in contrarium impetratis, seu etiam impetrandis. Sane inter vos ex parte una, et Generalem, ac alios Priores et Fratres Eremitarum ejusdem Ordinis S. Augustini ex altera super eo quod ipsi domum de porta S. Mariae de *Ibiserbone*, de Corona S. Mariae, et quasdam alias domos ipsius Ordinis S. Guillelmi cum Fratribus domorum ipsarum Alemaniae, et Hungariae Regnorum occasione hujusmodi Unionis (cui vos non consenseratis) in praedicto S. Augustini Ordine receperant, ac domos ipsas cum Fratribus suis incorporaverant eidem Ordini S. Augustini in vestrum praejudicium et gravamen, materia quaestionis exorta, Nos dilectum Filium nostrum Joannem S. Mariae in Cosmedin Diaconum Cardinalem dedimus in causa hujusmodi partibus auditorem, coram quo lite legitime contestata, factisque positionibus, et responsionibus ad causam, tandem partes ipsae viam pacis, et concordiae amplectentes, videlicet, Frater Joannes de Luisene Procurator vester pro vobis, a quibus habebat ad hoc speciale mandatum, ac idem Prior Generalis Eremitarum dicti Ordinis S. Augustini pro se ac aliis Prioribus, ac Fratribus, de quibus erat contentio, quorum Procurator erat ante Venerabilem Fratrem nostrum Praenestinum Episcopum, cui cura praedicti Ordinis S. Guillelmi, et personarum ipsius est ab eadem Sede commissa in praesentia nostra, de voluntate et consensu ipsius Richardi Cardinalis cui curam praedicti Ordinis Eremitarum S. Augustini eadem Sedes commisit, tamquam in arbitrum arbitratorem, et amicabilem compositorem super causa hujusmodi, et omnibus eam contingentibus, alte et basse sub poena mille Marcharum argenti compromittere, ac ipsius Ordinationi, definitioni, laudi, arbitrio, et arbitratui totaliter se committere curaverunt, promittentes super hoc praestito juramento se ratum et firmum habituros quicquid idem Episcopus

super hoc statueret, arbitraretur, diceret, et etiam ordinaret. Dictus autem Episcopus a partibus accepto hujusmodi compromisso, et a Nobis obtento, vivae vocis oraculo, consensu, et licentia super praemissis, ordinandi, statuendi, definiendi, decemendi, et [p. 17] providendi, prout sibi expeditius videretur super hoc fecit quamdam ordinationem providam inter partes, prout in instrumento publico inde confecto, ipsius Episcopi sigillo munito plenius continetur. Nos itaque vestris supplicationibus inclinati Ordinationem ipsam ratam, et firmam habentes, ac defectum qui erat in procuracione ipsius Prioris Generalis praedicti Ordinis S. Augustini ex eo quod ad compromittendum non habebat mandatum, et si quid aliud in procuratoriis partium ipsarum extiterat supplentes, de Apostolica plenitudine potestatis cum auctoritate Apostolica confirmamus, et praesentis scripti patrocinio communitus, tenorem ipsius instrumenti de verbo ad verbum praesentibus inseri facientes, qui talis est. *In nomine Domini etc.* Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae suppletionis, et confirmationis infringere, vel ei ausu temerario contraire: Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei, et Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum. Dat. Viterbii quarto Kalendas Septembris, Pontificatus nostri anno secundo".

Ex his facile colligitur hos Guillelmitas unitos esse eosdem, quorum pauca supersunt Monasteria in Gallia ac Belgio, (quod negat Sam. Hayus) cum illi ad Regulam S. Benedicti confugerint, cum illi sese opposuerint unioni, cum illorum Monasteria fere omnia transierint ad obedientiam Eremitarum S. Augustini; nam hodie in tota Germania vix duo reperiuntur Guillelmitarum coenobia, in Belgio circiter sex supersunt, in Gallia totidem, ac in his paucissimi Religiosi, immo non ita pridem cladem magnam subivit Monasterium Parisiense ad interitum illius Ordinis.

Anno MCCLXVII. Cum Patres Augustiniani dudum habitassent extra civitatem Ratisponensem juxta locum Preüll, ubi modo celebris est Carthusia, vocatique primo fuissent intra ejusdem civitatis moenia, teste Chronicone Andreae Presbyt. post secundam mutationem de qua supra; hoc anno illis assignata fuit Capella Sanctiss. Salvatoris civium opera et expensis affabre, ac paucis annis fabricata, quae tum origine tum progressu erat miraculosa.

Anno etenim MCCLV in festo Deiparae Annuntiationis Sacerdos deferens Ven. Sacramentum ad infirmum casu infelici lapsus fuit supra pontem Judaeorum, dispersis hinc inde sacris hostiis lutoque oblitis, ad quem casum et homines, et visibiliter Angeli accurrunt, hostiisque per Sacerdotem collectis, eodem in loco noctibus fere singulis Divina lux apparebat, qua moniti cives ligneum ibidem paravere sacellum, in quo cum placeret Deo plurima operari miracula, mox lapidea successit structura, quae a Sacerdotibus saecularibus cum administraretur, suborta propter eosdem controversia cum Episcopo ac Magistratu, penes quem plenum jus sacelli spectabat; idem a Magistratu Fratribus S. August. fuit concessum, expeditaeque fuere litterae in hanc formam:

[p. 18] "In nomine Sanctae ac individuae Trinitatis. Amen. Universis Christi fidelibus, tam praesentibus quam futuris praesens scriptum intuentibus: ALBERTUS Magister civium, Consilium et Universitas civitatis Ratisponae perpetuae pacis commodum et tranquillitatem P.P. Quoniam misericordiae et veritatis amator Deus gratiae ac gloriae dator a cunctis (Psalmista teste) Dominus fore non ignoratur; Nos Albertus, Magister civium, Consilium et Universitas civitatis Ratisponae moti misericordiae visceribus, et pietatis super dilectos filios Fratrum Eremitarum Ordinis Sancti Augustini nobiscum sub extrema paupertate patienter in adversis tolerandis, laudabiliter commorantes, Capellam Domini nostri Jesu Christi in ponte Judaeorum sitam, quam per emptionem fundi omnibus notoriam, constructionemque ejusdem et dotationem, tamquam veri Patroni, cum omnibus juribus, appendiciis, pertinentiis, quaesitis ac acquirendis ad laudem et gloriam nominis Christi ampliandam decentius per ipsorum Religiosam conversationem, in remissionem peccaminum nostrorum, Venerabili Patri et Domino Richardo, Dei Gratia Sancti Angeli Cardinali Diacono, praefatorum Fratrum Conservatori, necnon Engelberto Provinciali per Regnum Alemaniae, omnibusque successoribus suis vice totius Ordinis praetaxati contulimus, supradictis juribus nostris perpetuo fruituris. Praesentibus Alberto de Porta, Henrico de Capella, Carolo et Henrico de Ovve milit. Henrico de Porta, Ulrico de Urbe, Ulrico de Prunlait, totoque Senatu, nostro etiam affixo Sigillo. Datum Ratisponae. Anno 1267. VI Kalendas Augusti".

Eadem donatio confirmata fuit a Clemente IV, 4 non. Novembris eodem anno. De hoc miraculo, necnon de fundatione hujus Monasterii, talis ibidem extat versus antiquus:

*Vivificum mystes defert dum corpus ad agrum, / Labitur infelix; Hostia tangit humum. / Hoc simul ac
cemunt, clerus cum civibus adsunt. / Sordibus e terrae dona tremenda levant, / Hic altare locant,
properant reverenter ad aras, / Numina Diva colunt, thura precesque litant. / Ligna parant cives,
memores pietatis avitae / Sol ubi ter rediit structa capella fuit. / Istam Albertus consecrat Episcopus
urbis, / Nunc Augustini quam sacer Ordo colit. / Id fit cum titan voluisset mille ducentos / Orbes,
dein lustru jungito lustra decem.*

Eodem etiam fere tempore, in eadem Ecclesia Sacerdoti celebranti ante altare Sanctissimi Crucifixi, dum nescio quae mentis dubitatio de veritate corporis ac sanguinis eidem suboriretur, lignea imago [p. 19] Christi crucifixi excusso clavo, et dextro brachio soluto, calicem e manibus Sacerdotis eripuit, eumque aliquamdiu ad confussionem Sacerdotis, et ad instructionem ac stuporem populi detinuit; extat adhuc hodie haec imago crucifixi, claretque miraculis.

In confirmationem hujus et alterius miraculi posita fuit fenestra vitrea chori, in ipso foundationis initio, ubi utrumque miraculum vivis coloribus manet expressum. Extat etiam antiquissimum aulaeum, ubi industria artificis manus eadem expressit, at tandem crucifixi miraculum exprimit crucifixi suppedaneum, in quo characteribus antiquis haec verba apposita sunt: *Einmals da verzweiflet ein Priester am heiligen Sacrament, da er den Kölch auffhub, nam ihm das Crucifix den Kölch.* Caetera documenta horum miraculorum odio haereticorum periire.

Ex eodem Conventu Augustiniano Ratisponae **anno MCCLXVIII** assumpti fuere tres Religiosi, qui sanctimonialibus Ordinis Sancti Augustini in *Biebach* praeessent, Conventuique ibidem in honorem Beatae Mariae Virginis et Sancti Augustini a comite Berengero erigendo, de quo infra.

Anno MCCLXX. Postquam erecta fuisset Ecclesia Ordinis nostri Lovanii in honorem Sancti Joannis Baptistae, Venerabilis Petrus Ortoniensis Episcopus, ac Leodiensis Suffraganeus, eadem ipso die Assumptionis Deiparae Virginis Mariae consecravit, solitas concedens indulgentias, quibus addita fuere magna DD. Brabantiae privilegia. Hoc anno etiam obiit Guido Generalis Bononiae non sine magnae sanctitatis opinione, ibique reconditur, signato elevatoque sarcophago. Indicitur autem capitulum Generale apud Urbem veterem in annum sequentem.

CAPUT. IV

De Clemente Auximano, III Generali.

[P. 20] Guidone defuncto **12 Maii**, omnium votis in Generalem praeficitur B. Clemens Auximanus, doctrina ac sanctitate insignis, cujus opera Ordo Eremitanus magnum incrementum fecit, maxime ubi hujus viri sanctitate exciti plurimi Patres eadem fuere imitati. Florebat enim cum illo in Eremitorio Ilicetano Paulus, qui ita Paulum primum Eremitam studuerat imitari, ut vulgariter *Pauli secundi Eremitae* nomen meruerit obtinere. Vixerunt etiam cum hoc Generali, illiusque virtutes imitati sunt Augustinus Novellus, Aegidius Romanus, Jacobus Camertinus, alique maximae spei adolescentes, quos singulari delectu ad Ordinem suscepit.

Augustinus Novellus, dictus Matthaeus ante Ordinis ingressum, J. C. Doctor Regi Siciliae Manfredo fuerat a consiliis; Manfredo vero manu Caroli sublato, cum in morbum incidisset, deliberavit mundo valedicere. Deique obsequio sub Religionis S. Dominici disciplina sese offerre. Dimissis itaque famulis, Priorem Ordinis S. Dominici accersiri jubet, statuens huic sese addicere. Famulis vero egressis, ut Domini mandata exequerentur, in duos Fratres Eremitarum S. Augustini incidunt, eosque Domino suo deducunt. Admiratus Matthaeus, culpam in famulos parum peritos rejicit, mentem suam dissimulat, fratresque Augustinianos honeste dimittens, rursus famulos ad Patres Dominicanos tali habitu, prout eosdem describebat, remittit, quibus rursus Patres Augustinianos adducentibus ipse

Dominus indignatus, tertio famulos ad ipsum Monasterium, Dominicanorum locum designans, emisit: at cum famuli, Angelo duce, ad Monasterium Eremitarum S. Augustini appulissent, viderenturque Patres Dominicanos invenisse, tertio Fratres S. Augustini Domino adducunt, factumque tale miraculo adscribunt. Quo commotus Dominus Matthaeus, sentiens a Deo factum, consilium suum postremis Patribus aperit, divinaeque dispositioni morem gerens, Ordinem Eremitarum ingreditur, occultans scientiae suae profunditatem, [P. 21] ut tanto melius lateret, ad minima et vilissima obsequia sese demittens, ac brevi ad Provinciae Senensis montes migrans, alacriter et diu latendo Domino servivit.

Aliquot annis ante ferunt aliqui B. Agnetem de monte Politiano vixisse in Monasterio Ordinis S. Augustini de Poenitentia, quod tunc suberat Ordinario, Episcopo scilicet Aretino; immo putant Monasterium in quo illa obiit non fuisse prima fronte Ordinis S. Dominici, at S. Augustini, quamvis postmodum, illa urgente, curae Fratrum S. Dominici maxime florescentium fuerit subditum. Nisi forte in his Authoribus error sit ex ignorantia styli curiae, cui hoc est solemne quod omnia Monasteria sanctimonialium Patrum S. Dominici nominet esse Ordinis S. Augustini Monasteria, sub cura Fratrum S. Dominici: quod cum maxime faciat ad honorem S. Augustini ejusque Monachismi, decrevi hic adscribendum.

Sub initium hujus Generalatus erigitur Conventus Ulyssiponensis in Hispania Lusitanica, ubi Patres, relicto loco S. Genesii, transactione facta cum haeredibus fundatorum, in alium commodiorem locum migrant, ut constat ex instrumento expedito **anno 1271**.

In Germania tunc etiam Argentinensis Episcopus Henricus de Bari, Princeps Imperii, Fratres Augustinianos Spira evocatos liberaliter suscepit, eisque Monasterium sua magnificentia dignum extrui jussit; illique Religiosi non ita post sese Friburgi Colmariae ac Basileae insinuarunt, ibique benigne recepti fuerunt maximo cum fructu incolarum.

Anno sequenti Gregorius X speciali Bulla directa Priori Eremitarum S. Augustini oppidi Trajectensis ad Mosam, eundem Priorem, Religiosos ac conventum commendat omnibus Christi fidelibus, omnes immunitates, libertates, exemptiones ac indulgentias a Praedecessoribus suis indultas confirmans, impertita spiritali benedictione opem ferentibus.

Evocat etiam Gregorius X tunc R. P. Generalem Clementem, plurimosque alios Patres universi Ordinis Augustiniani ad Generale Concilium Lugdunense, **anno MCCLXXIV** celebratum, ubi non parvum subsidium sensit Pontifex a tot Theologis ac viris piis congregatis ad Ecclesiae reformationem; maxime tamen praeter Rev. D. Jacobum Episcopum Mainensem quondam in Ordine Eremitarum S. Augustini inter Bohemos professum, hic emicuit P. Placidus Episcopus Andrensis ex Ordine Eremitarum S. Augustini assumptus, contra Graecos, praesente Imperatore Paleologo, disputans, eosque convincens.

Durante Concilio Lugdunensi ibidem per Generalem Clementem conscribuntur Comitia Generalia Ordinis, concipiturque communis modus vivendi, secundum certas leges ac constitutiones universo Ordini praescribendas. Conabatur etiam in his Comitibus Clemens Generalis officio sese abdicare, ut tanto quietius Deo serviret, illudque summis precibus contendit: at preces illius invalidae fuerunt, omnium namque votis ulterius regimen Ordinis Clementi fuit prorogatum.

[P. 22] Ad idem Concilium Lugdunense, etiam hoc eodem anno, cum a Gregorio X missus fuisset D. Thomas de Aquino, sol theologorum, et morte praeventus defecisset, futurus uti sperabatur ejusdem Concilii norma ac gubernaculum; ex schola, et ex mente D. Thomae, a Gregorio X in locum D. Thomae evocatus fuit Ven. P. Augustinus Anconitanus, Augustinianus, qui ubi Lugdunum appulit, ad instar oraculi habitus, sublimitate suae doctrinae, scientiarum varietate et vitae integritate huic Concilio ad finem usque egregiam operam impendit.

Ex quibus oculatus quisque colligere poterit quam falso non ita pridem alius scripserit in hoc Concilio actum fuisse de extirpatione seu suppressione Ordinis Eremitarum S. Augustini, ac omnino

supprimendum fuisse, nisi S. Bonaventura viam eundem firmandi invenisset. Non enim es credibile Ordinem talem, qui plures haberet Theologos, qui celebrabat Capitulum coram universo Concilio, et cujus opera Concilium plurimum usum est, extirpari meruisse, potuisse, ac debuisse.

Scio in hoc Concilio actum fuisse de aliquorum Ordinum extinctione, ne multiplicatio et diversitas confusionem pareret. Scio etiam statutum fuisse, ut novis Ordinibus omnibus suppressis, soli antiqui tolerarentur, exceptis tamen Ordinibus PP. Praedicatorum et FF. Minorum, qui, quamvis novi ac post Lateranense Concilium inventi, etiam in hoc Concilio judicabantur Ecclesiae Dei proficui. At quis dicat Ordinem Eremitarum S. Augustini tunc fuisse novum, quis dicat de illius institutione, progressu, firmitate, ac robore tunc fuisse dubitatum, cum Concilium ipsum expresse dicat hunc Ordinem Concilium Lateranense praecessisse? *Coeterum* (inquit Concilium) *Eremitarum S. Augustini, et Carmelitarum Ordines, quorum institutio dictum Generale Concilium praecessit, in solito statu volumus permanere.* Dixerat paulo ante Concilium *cunctas Religiones et Ordines mendicantes post Concilium adinventos perpetuae prohibitioni subjecimus, et quatenus praecesserunt, revocamus.* Attamen exceptit Ordinem Eremitarum, vultque ut in statu solito permaneat.

Vix Concilium Lugdunense solutum erat quin Clemens oneris impatientissimus de novo convocat Patres Ordinis Molariam in agro Tusculano, ubi abdicatu Generalatus officio, sese subduxit, nec ulla ratione conduci potuit, ut Generalem ulterius ageret, malens in humili salvari quam in alto periclitari. Clemens ad desertum Firmanum sese recepit, optata fruens quiete.

CAPUT. V

De Francisco Regiensi, IV Generali.

[P. 23] Anno **igitur MCCLXXV**, habitis Molariae comitiis Praeside Richardo Cardinali, ubi Clemens tam importune subterfugerat Generalatum, Franciscus Regiensi in Priorem Generalem declaratur. Professus fuerat is sacram Theologiam, jamque eximiae doctrinae ac honestissimae vitae praebendo exempla ac monumenta vivebat Bononiae. Hinc statim a suscepto munere studiorum promotioni inhians, primum Molariae, deinde Viterbii, ac aliis in locis numerosas juvenum Religiosorum Scholas instituit, ac inter alios P. Leonardum Viterbiensem virum celebrem iisdem praefecit Viterbii.

Frequentissima Ordinis Comitia Centumcellae, Tuderti, Viterbii, Arimini, Perusii, ac Patavii celebrari jussit, quibus plerumque praesedit, hoc unum satagens ut juniorum Religiosorum delectus, educatio, studium et cura haberetur.

Florebat **hisc diebus** ad maximum Ordinis honorem P. Guillelmus Anconitanus, Hugoni S. R. E. Cardinalis Ordinis S. Dominici familiaris, cujus etiam opera plurimum usus fuit in comentariis, quae in universam Scripturam edidit, quod certe opus non unius hominis esse creditur: nec vitio potest alicui verti, si adjutricem manum doctam adhibeat. Idem Guillelmus nomine suo edidit librum de Poenitentia, praeclarum sui ingenii ac doctrinae monumentum.

Hoc eodem anno in civitate Brugensi, Flandrorum Nobilis Dominus de Gistella confert Fratribus S. Augustini omne jus fundi juxta Sacellum S. Nicolai, ut ibidem Fratres aedificent Monasterium, suoque aere non parva illius pars erigitur, confirmaturque donatio a Martino IV.

Aquisgrami etiam admissi Religiosi Augustiniani Trajecto descendentes, hoc anno aedificant coenobium juxta forum urbis, exiguoque adhuc sacello contenti aliquamdiu ibi vixerunt. Admittuntur tunc etiam Religiosi Augustiniani in Austriam ad Conventum Marienheck et Pruch, unde pleraque Monasteria Ungariae postea sumpsere initium.

[P. 24] Anno **MCCLXXVII**. Vacante sede Romana per obitum Joannis XXI, Cardinalium Senatus

Viterbii adunatus, Generalem S. Augustini uti saeculi hujus disertissimum delegit, qui de creando novo Pontifice peroraret, quod etiam per Franciscum Generalem ad stuporem omnium factum, fuitque paulo post electus Nicolaus III.

Dum etiam Eremitae Augustiniani sedulam navant operam in ampliandis Ordinis sui finibus, exurgit novus Ordo, seu potius antiquus innovatur, fratrum Poenitentium S. Mariae Magdalенаe, a Beltramo viro Gallo vere pio, juxta Massiliensem ditionem, summa vitae austeritate restitutus, ac a Nicolao III sub Regula S. Augustini confirmatus; qui quamvis varias passus fuerit molestias, tamen adhuc hodie in aliquibus Germaniae, Hispaniae ac Galliae partibus exstat celebris, habitu parum a Capuccinis differens, nisi quod zona Fratres praecincti incedant, qui postea Saccitae dicti, aliorum saltem nomen haereditarunt.

Beltramo adhuc inter vivos agente, secundo anno post foundationem virorum, in ipsa Parisiensi civitate, illo etiam auctore, restauratur institutum mulierum Poenitentium S. Magdalенаe, durissimis legibus firmatum; quod jam passim in majoribus civitatibus, maxime ubi aulae sunt majores, et frequentiores luxus, non sine multarum animarum fructu est propagatum, ac Regulae S. Augustini adjunctum.

Anno MCCLXXXI celeberrima Comitata Generalia indicta fuere per Franciscum Generalem Patavii, Aegidio Romano adhuc Baccalaureo, aliisque rari ingenii Patribus convenientibus; ubi sancitum fuit ut, omissis frequentioribus discursibus ac sumptibus, de triennio in triennium tantum Comitata celebrarentur. Studiis etiam, praecipue Germanorum Religiosorum, destinabantur duo celeberrima Italiae coenobia, Bononiense et Patavinum.

Anno MCCLXXXIII quarto lapide ab Urbe Viennensi, apud saluberrimas Thermas, Austriae erigitur Monasterium Ordinis S. Augustini Badense, per Leutoldum de Chreuspach, paulo post moenibus cingitur, et vineis ultra triginta in foundationem cedentibus donatur, cum duplici Ecclesia.

Moritur paulo post Franciscus Generalis, ac Patres Ordinis repentina morte Francisci commoti, P. Leonardo Viterbiensi, impedito Provinciae Romanae regimine, aliquamdiu substituto, comitata Generalia Romam evocant in 6 Aprilis; at Romana civitate contagioso morbo praepedita, eadem comitata ad Urbem veterem, quo etiam Romana curia migrarat, transferunt in 5 Junii.

CAPUT. VI

De P. Clemente iterum Generali.

[P. 25] Turbatis aliquantulum rebus Ordinis, tum ob comitata saepius dilata, tum ob iniqua tempora, quaeritur serius vir pro Generalatu: et communi omnium suffragio nullus aptior judicatur Clemente Auximano, quippe qui ejusdem muneris jam semel onus portasset, quique sanctitatis nomine apud omnes pollebat; unde iterum Clemens Generalis renunciatur, cogiturque parere quamvis invitus.

Florebat **hac aetate** Parisiis B. Aegidius Romanus illustris familiae Columnensium, cujus industriae ac ingenio Scholastica Theologia debet opera D. Thomae: nam eadem a Guillelmi Lamarensis Minoritae calumniis, ac fictis ratiunculis ita defendit, ut cum illa multorum Theologorum judicio (quamvis satis infirmo) rejecta fuissent, ut Scholis indigna et auditorum mentibus periculosa, eadem Aegidii rationibus et explicationibus apud plurimos locum invenerint, magnoque in honore habita: in quem finem tunc Defensorium D. Thomae publicavit, aliaque de quibus postea, thesaurum tam insignem Ecclesiae conservando.

Florebat etiam hac tempestate P. Gualterus Eremita Augustinianus Reclusus, a solitudine, cui is addictissimus, ita appellatus: hic Theologiam moralem praecipue contemplativam plurimos docuit, ita ut sub ipsius ferula non adeo docti, quam probi plures evaserint; praescripsit enim suis assidue lectiones de contemptu mundi, de vita solitaria, profundissimasque meditationes, quae in hodiernum

diem plerisque in locis asservantur, ad mentium excitationem efficacissimas.

Romae etiam cum jam ab aliquot saeculis Eremitae Augustiniani ad portam Flaminiam habuissent locum S. Mariae de Populo nuncupatum, isque esset incommodus negotia Ordinis peragentibus, minusque saluti proximorum conveniens ob longam distantiam a Curia, et communi hominum habitatione, Honorius IV Ordini S. Augustini donat parochialem Ecclesiam S. Tryphonis in urbis medietate sitam, ubi

mox eidem Fratribus Monasterium erigitur augustum in angusto loco.

[P. 26] Idem Honorius IV confirmat donationem Monasterii Parisiensis Ordini S. Augustini hoc anno factam a Philippo Pulchro in gratiam Aegidii Romani, et Gualteri prefati; quibus concessus fuit locus Fratrum Saccitarum de Poenitentia, quos S. Ludovicus Rex alias ibidem in locum Templariorum suffecerat. Ante hanc residentiam habuerant Patres S. Augustini multis saeculis locum Parisiis, ex quo etiam Doctores ac Professores Scholas Parisiensium non parum ornaverant: at haec commutatio Ordini fuit commoda et honorifica; quae omnia colliguntur ex assensu Simonis Episcopi.

In Belgio tunc fundata fuere Monasteria Angiense ac Betburgense, hoc a Nobili Domino Joanne a Riverscheidt in honorem SS. Trinitatis ac gloriosissimae Mariae Virginis, illud a Domicellis de Enghien Comitibus Arenbergicis, utrumque parva adjuncta dote, pro qua quotidianae eleemosynae, quae tunc saecularibus erant familiariores, supplebant.

Anno MCCLXXXVI Caesaragustae cum ad sedem Apostolicam devolutus fuisset conventus Fratrum de Poenitentia Saccitarum, et per Nicolaum IV eorumdem Fratrum locus cessisset Fratribus Sancti Francisci, iidem succedunt Eremitae Augustiniani. Locus vero Augustinianorum devenit ad sanctimoniales S. Dominici.

Rursus, cum hoc anno Augustiniani Brugenses a Collegiata Ecclesia B. Mariae, ob denegatam transactionis confirmationem inquietarentur, Provincialis Franciae, cui adhuc suberant illae partes, eidem transactioni alias factae subscribit 4 Septembris, illiusque confirmationem impetrat omnium voto.

Sequenti anno Comitibus celebratis Florentiae, examinantur et publicantur Ordinis nostri primae constitutiones, ibidemque ob vitae integritatem tertio in officio continuatur Clemens Auximanus, quamvis importune libertatem urgeret.

Varia etiam tunc Ordini accessere Privilegia beneficio Nicolai IV, variae indulgentiae, ac honesta Curiae Apostolicae officia. Decreverat enim hic Pontifex in Ecclesia S. Petri selectos aliquot ex clero instituere Poenitentarios, qui in foro Poli gravissimis criminibus obnoxios solverent, et aliquot Ordinis S. Augustini ad id muneris assumpsit.

Virum imprimis illum celebrem B. Augustinum Novellum, qui huic muneri annis duodecim ita praefuit, ut integram Poenitentiarum direxerit.

Idem Pontifex in recuperatione Terrae Sanctae potitus victoria adversus Sarracenos, cum Christianam Religionem statuisset introducendam, vivificumque crucis mysterium depraedicandum, illam provinciam praecipue Augustinianis Eremitis commisit, imperavitque Generali, ut viginti concionatores disertos ac eruditos in hoc opus ministerii delegaret; prout factum fuit maximo cum fructu, et multorum millium conversione.

[P. 27] Aedificatum fuit **anno MCCLXXXVIII** Monasterium Virginum S. Crucis in oppido Montis-Falco a Domina Johanna de Damiano, suae soror major natu fuit B. Clarae; quo etiam tempore soror Johanna ab Episcopo Spoletano Gerardo impetrat facultatem aperiendi Oratorium, pulsandi campanam, et Regulam S. P. Augustini, cum antea nullam habuisset, pauloque post recipitur ad

Ordinem B. Clara, virgo tenellula, committiturque Monasterium curae ac regimini Generalis Ordinis S. Augustini. Johanna vero decennio post ex hac vita discedit non sine magnis sanctitatis indiciiis.

Hoc etiam anno Sanctimonialium Monasterium Viepacense in Bavaria a Comitibus de Leonsperg absolvitur, impetraturque a PP. Augustinianis hujus Monasterii regimini deputatis, tam a Reverendissimo Ratisponensi, quam a Sede Apostolica, Parochia de *Kirchdorff*, cum plenario jure exemptionis, decimis aliisque annexis pro ulteriore Virginum alendarum subsidio.

Indicebantur etiam tunc Generalia Comitia Ordinis Ratisponam, in quibus **XII Kal. Jul. MCCXC** comparuere cum Generali B. Augustinus de Thermis, Aegidius Romanus, aliique non minoris qualitatis frequentes viri, per quos rursus Ordinis constitutiones ponderantur et secundo comprobantur.

Tantium Patrum sanctitate ac doctrina commotus Rudolphus Dux Bavariae, eosdem Patres Augustinianos Ratispona Monachium in Urbem suam Principem statuit evocandos, eisque locum ad ipsa Urbis moenia mox amplianda concedit; ubi postmodum ipsius Rudolphi ac Ludovici Fratris Imperium tum habentis sumptibus, Ecclesia ac Monasterium erigitur, inter Germaniae Monasteria non infimum.

Venerabilis P. Generalis Clemens in Italiam abiens hyemis ergo, ad Urbem Urbevitanam, ubi tunc curiam informabat de Germanico progressu, vix appulerat, quin prolixi itineris molestiis exhaustus, jam extremum agens senium, animam Deo reddiderit. Ad hujus autem Reverendi Patris corporis contactum plurimi infirmi, caeci, claudi, variisque tormentis oppressi pristinae incolumitati restituti fuere. Quo audito Nicolaus IV Pontifex ibidem praesens personaliter comparens, mandavit, ut per plures septimanas Venerabilis viri corpus publice exponeretur; accurrentibus autem catervatim hominibus ex vicinis civitatibus, vicis, et locis, tantus ibidem fuit confluxus, ut et Ecclesia, et vicinae plateae, dejectis etiam pluribus aedibus ampliari debuerint, corpore interim manente integro, et spirante in hodiernum usque diem odorem suavissimum.

B. Clemente defuncto, in Ordinis curam usque ad novam electionem succedit P. Paulus Perusinus Umber **die 8 aprilis**, qui cum Ordinem, Vicarii titulo gubernaret, et jam capitulum indixisset Romae congregandum, nono mense suae administrationis, animam egit non sine luctu superstitem.

CAPUT. VII

De P. Aegidio Romano, V Generali.

[P. 28] Sub initium **anni MCCXCII**, Romae apud S. Mariam de Populo, in Priorem Generalem assumitur Aegidius Romanus, sui temporis Theologus praestantissimus, ac Principibus, maxime Francorum Regi charissimus.

Anno MCCXCIII veri Pastoris munere cum Episcopali dignitate fungebatur Budae in Hungaria D. Frater Incelerius Proditz, cui in eadem sede, ex eodem Ordine Eremitano successit nunquam satis laudandus D. Fr. Anselmus quondam Baro de Politz, qui ultra 30 annos illi Ecclesiae praefuit multorum millium Catholicorum conservatione. Hisce enim Praelatis debebat quondam Ordo Eremitarum S. Augustini Monasteria tredecim in Hungaria, ac parochias quinquaginta septem, quas modo dura servitute premit immanis Turcarum Tyrannis.

Anno MCCXCIV, ut bene Pamphilus, inter mortales vivere desiit S. Nicolaus Tollentinus septuagenarius, postquam triginta annis integris Tollentini habitasset, habitu Ordinis assumpto.

Anno MCCXLII in oppido S. Angeli, hic Sanctus, ut crebris orationibus, jejuniis, vigiliis, vitae austeritate nulli cessit, sic paucos habuit et habet qui eundem virtutibus, signis, ac miraculis superarint. Puer enim Christum in altaris sacrificio puerili specie contemplatus arcana multa didicit;

Religiosus factus daemonibus fuit terribilis, visibiles cum iis luctas aliquoties instituit, defunctorum animas frequenter e purgatorii poenis, et animam fratris sui ex inferni malis, sacrificiis suis liberavit. Sexdecim mortuos ad vitam revocavit, variaque alia perpetravit de quibus postea in Canonizatione agetur. B. Nicolai contemporaneus fuit, ejusque sanctitatem imitatus B. Angelus a Burgo S. Sepulchri, quem uti miraculis insignem valde diu fideles pie coluerunt; hodieque in Coenobio patriae suae sepultum, multa beneficia praestare ejus operam invocantibus, saepe saepius audivi.

Vixit hac aetate P. Thomas Borstale Anglus, vir, si quis alius, immortalis memoria dignus. Anglorum quippe Universitates duas fundavit, primas ibidem Cathedras adeptus, Parisiis etiam cum primis Theologis [p. 28] decertavit, ac tandem in Angliam reversus, emeritus Doctor beato fine quievit, Nordovici sepultus.

Anno MCCXCV erectus est cultui divino Conventus S. Augustini Gandavi, quae Flandriae est Metropolis, in honorem S. Stephani protomartyris a nobili familia Gandensium de Borlut; quae erectio Bonifacio Pontifice Maximo, Alberti Austriaci, Imperatoris, et Guidonis Dampetrae comitis Flandriae subsidiis non ita post perfecta fuit, ac a Joanne Wassonio Tornacensium Episcopo confirmata, Ecclesiaque dedicata circa annum MCCXCVIII. Conventum etiam tunc fuit cum D. Walthero Abbate S. Bavonis ejusque Conventu, jus fundi exigente.

In eodem Belgio non procul a Laeodio extabat vetus Eremitorium Fratrum S. Augustini etiam ante oppidum Hasselense, recenter tamen muris oppidi comprehensum, ac Fratrum diligentia reparatum, adjunctis etiam nonnullis hortis ampliatum, ratione cujus ampliationis, census satis difficilis Comiti Lossensi in annos singulos erat persolvendus, quem censum hoc anno Arnoldus Comes, pure et propter Deum Religiosis donant, liberans eosdem ab omni onere in perpetuum.

Immo septem annis post primum hunc liberalitatis actum, idem Comes cum uxore Margareta, de consensu etiam filiorum Arnoldi ac Ludovici, donant aliquot modios siliginis perpetuo super molendinum Hasselense.

Hoc vel saltem sub finem antecedentis anni Aegidius Romanus denunciatur Archiepiscopus Bituricensis, quam infulam sublimitate doctrinae sibi promeruit; rebus etenim in Ecclesia Dei perturbatis ob Coelestini V renunciationem ac novam Bonifacii VIII assumptionem, controversiam omnem sedavit Aegidius, edito libro de renunciatione Papae, quem Galliae Regi inscripsit, in quo docuit justam fuisse renuntiationem, et aequam Bonifacii assumptionem; quibus alioquin non pauci obmurmurabant schismati magis quam paci consulentes.

CAPUT. VIII

De P. Simone Pistoriensi, VI Generali.

[P. 29] Aegidio ad Archiepiscopatum assumpto, Senis Hetruriae communi totius Synodi voto Simoni Generalatus defertur, resque Ecclesiae juste ordinantur, edito tunc ceremoniarum libro, quo uniformitas observaretur etiam in externo ritu.

Vivere desiit hoc anno B. Vitus Pannonius, Eremita Augustinianus, qui inter caetera miracula instar Elisei mortuus mortuum suscitavit, totamque Pannoniam morbo contagioso non semel liberavit.

[p. 30] Docebat et tunc Bononiae ac postea Senis vir celebris Angelus Camertinus, qui multorum ingenia mirabiliter excitavit, magno Ordinis incremento, ut publica ejus scripta testantur.

Anno MCCXCVII Theobaldus Veronensis, postquam disertissimis suis concionibus ac piissimis consiliis plurimis profuisset, in patria Propheta, quod rarum est, Episcopatu Veronensi condecoratur, quo in munere pristina innocentia, humanitate, hospitalitate ac liberalitate maxime emicuit ad finem vitae usque, continuos populo exhibens sermones, saxea attrahens peccatorum corda. Vixit in

Episcopatu annis fere XL. De illo bene scripsit Poeta Augustinianus:

Saxa pluunt lachrymas Theobaldi rore rigata:

Quid mirum? Lingua fortius acta movent.

Sub finem anni libere sese officio Generalatus abdicavit P. Simon, dum suae vacans conscientiae in Eremum Etruriae se recipere statuisset.

Eodem anno Ordo Hospitalariorum S. Antonii, per Gastonem virum nobilem circa annum MCXXI excitatus apud Motam in Gallia, Viennensis dioecesis oppidum, a Bonifacio VIII Regulae S. Augustini fuit adjunctus, propriusque Ordo Antonianorum primum institutus, separatis Benedictinis Monachis, a quibus hi Hospitalarii Clerici hactenus dependebant, diplomate apud Urbem Veterem IV Idus Junii, Pontificatus anno III, expedito hoc fere tenore: *Habito Fratrum nostrorum consilio et assensu. Prioratum cum omnibus Ecclesiis, membris, juribus et pertinentiis suis a spirituali et temporali potestate quacumque Monasterii Montis majoris eximimus, ipsumque ab eis decernimus liberum penitus et exemptum, Priorem scilicet Ordinis S. Benedicti, Monachos conversos ab eo totaliter amoventes. Porro volumus et mandamus ut in eodem Monasterio, et hospitali ac membris Regula S. Augustini servetur, et secundum eandem dicti Abbas et Canonici, ac Fratres perpetuo vivere teneantur; habitum vero cum signo T, quod Potentiam vocant, in honorem ipsius B. Antonii, tam Abbas, quam Canonici seu Fratres semper et quocumque deportent.* Caeterum viget adhuc hic Ordo in Gallia et Germania; in Belgio Trajecti ad Mosam tantum superest Monasterium, Romae alterum a solis Gallis inhabitatum.

CAPUT. IX

De P. Augustino Novello, VII Generali.

[P. 31] Comitiis habitis Mediolani ac Simone Priore Generali se magistratu abdicante, eligitur P. Augustinus Novellus S. D. N. Poenitentiarius, qui utriusque Juris ac Theologiae Doctor, quondam Manfredi Regis Siciliae fuerat Cancellarius. De quo praeclara scribunt Auctores Ordinis, et nos tetigimus miraculosum illius accessum ad Ordinem supra, in Clemente Auximano. Absens is erat, cum huic muneri destinaretur, nuntiumque sibi, ut rebatur, infelicissimum, dure excipiens, aliquandiu restitit; donec Patrum precibus victus, morem Spiritui sancto gerere volens, consensit in electionem. Manum itaque operi apponens, statim relicta aula, ubi Pontifici erat a secretis Confessionibus, uti verus Pastor ad Monasterii sui greges accessit; cunctos verbo et exemplo praecedens, a Bonifacio Ordinis exemptionem impetrat omnimodam a quacumque Dioecesani jurisdictione, nec Religiosis tantum, sed omnibus una cum Religiosis commorantibus, prout eadem expressius in Bulla Bonifacii VIII, Laterani data XII Kal. Febr. continetur.

Sufficiebatur tunc in locum P. Augustini Novelli, tum apud Poenitentiarie, tum apud Sacrarum Pontificii sedem, Venerabilis P. Jacobus Camertinus, qui pro Ordine jam dudum Curiae procuratorem egerat, manente hoc officio ex hoc tempore usque ad haec nostra semper Ordini S. Augustini haereditario jure, ac Sedis Apostolicae beneficio. Visitavit Augustinus Italiae universae Monasteria, Ordinique praefuit, *cum multa charitate, humilitate, et justitiae zelo; humilis in exhortando, severus in corripiendo, omnibus benignus, licet sibi austerus. Festinavit autem sarcinam regiminis deponere et ad solitudinem redire;* duobus etenim annis in regimine peractis, Capitulum Generale Neapolim indixit; eoque congregato, resignationem officii agressus, nullis precibus adduci potuit, ut ulterius Ordinis curam gereret, quamvis ad quartum diem instanter hoc omnes peterent, etiam adhibita intercessione Caroli Regis Neapolitani, quem uti deprecatores omnes Patres Augustino submiserant.

CAPUT. X

De P. Francisco Rubiensi, VIII Generali.

[P. 32] Cum P. Augustinus Novellus obfirmata mente perstitisset, coacti fuere Patres congregati ad novam electionem procedere; et unanimiter Franciscum Rubiensem Picenum elegere. Augustinus vero Novellus a Bonifacio VIII ad curiam invitatus, honeste illius favorem declinavit, et ad desideratam solitudinem locumque S. Leonardi, unde per plures annos exulaverat, convolvit, caeterum vitae suae Deo daturus.

Maxime tunc exercebantur tumultus Senis, ob certos Presbyteros hospitali majori deservientes frigido certe ac indigno obsequio, quare cum a civibus pulsi essent, et querelae ad Bonifacium Pontificem fuissent delatae, ipsius Bonifacii mandato, destinatur Senas P. Augustinus Novellus cum plena potestate componendi, ac reformandi. Qui statim saeculares in Regulares clericos commutavit, constitutiones edidit, omnesque ad earumdem observantiam ita adegit, ut novus hinc Ordo titulo Clericorum S. Mariae de Scala in Italiam introductus fuerit, plurimis civitatibus hospitalia sua hisce Clericis committentibus. Quem Ordinem una cum constitutionibus P. Augustini Novelli confirmavit Papa Bonifacius VIII anno MCCC, eumque Regulae S. Augustini subiecit. Viget adhuc hodie Senis, et alibi eodem charitatis officio intentus.

Capitulum hoc Generale Neapolitanum praesentia Regis Caroli fuit condecoratum, illiusque expensis celebratum; ac in illius memoniam fuit Monasterio S. Augustini Neapolitano donatum hoc eodem anno caput S. Lucae Evangelistae quod ibidem hodie mira solemnitate colitur magna populi frequentia, et crebro miraculosis signis condecoratur.

Vixit **hoc anno** B. Ugolinus de Mantua, vir mirae abstinentiae ac castitatis, quo defuncto, plurima per solum corporis contactum contigere miracula; inter quae hoc notatu dignum, quod in dextro latere pectus habuerit apertum, ex quo adhuc septuaginta annis post obitum continuo efflavit sanguis recentissimus, quasi ex vivo corpore, suavitate inenarrabili, ac virtute mirifica, claudis restituens gressum, uti et caecis visum.

[P. 33] His **etiam annis** tam Bonifacius VIII quam Benedictus XI magnis favoribus et gratiis Ordinem S. Augustini affecerunt, concedentes liberam in Ecclesiis nostris sepulturam, amplissimam absolvendi quoslibet etiam a gravissimis casibus facultatem, aliaque his similia.

Ordinatus fuit **circa hos annos** in Gallia Ordo Monachorum charitatis nostrae Dominae, hactenus ibidem satis frequens, a Guidone Janvillano Bouchera Montii, non procul a Janvilla in Campaniae Provincia. Hujus Ordinis professio est, infirmos ac pauperes colligere, eisque domi suae commoditatem possibilem praebere, quod adhuc hodie per hujus togae viros fit in sedecim domibus magna charitate. Hos Religiosos Regulae S. Augustini subiecit Bonifacius VIII, et post illum Clemens sextus.

Vixere **hoc saeculo** plures ex Ordine S. Augustini beati in variis locis, Lupus de Suriano, B. Martinus de Vercellis, Franciscus de Orvieto, Galganus de Volaterra, Dorotheus de S. Germano ac alii, e quibus plerique officio Ecclesiastico coluntur apud suos.

Anno MCCCIII habitus est conventus Generalis Perusii, in quo et Francisco Magistratus prorogatur, et multa praeclara ordinantur.

Hoc eodem anno Joannes filius Rudolphi interfecit Imperatorem Albertum, suum Patrum; unde jussu Clementis V et Henrici VIII captivus ad Monasterium Eremitarum S. Augustini Pisis, ubi tunc arcta servabatur disciplina, relegatur; in quo etiam praefatus Joannes tantam exercuit poenitentiam, ut brevi post relegationem in virum alterum fuerit mutatus, habitum Ordinis assumendo, magnamque vitae spiritualis perfectionem attingendo, qua verae contritionis lapsis reliquit exemplum singulare, ita ut liber declaratus, liberam sibi captivitatem indixerit.

Anno MCCCVI. Theobaldus Dux Lotharingiae, donat locum Fratibus Augustinianis in oppido suo Walderfingiae, ibidemque evocatis ad aedificium Religiosis Treverensibus, auxiliatricem praebet manum at liberalem, quod etiam anno MCCCCXCIX fecit Renatus Lotharingiae Dux.

Majo insequenti, Synodus generalis Ordinis fit Bononiae, ubi tertio in officio continuatur Franciscus Generalis ob dexteritatem agendi, et disciplinae rigorem. Peracto etenim Capitulo totum Ordinem visitavit personaliter, eumque optimis moribus ac legibus plurimum in diversis terrarum partibus promovit.

Cum **14 Maji anno MCCCVII** Gallicanae reformationi intenderet evocatis Gandavum (quae Metropolis est Flandriae) Patribus Gallis, et inferioris Germaniae, quibus tunc egregiam navabat operam, ibidem in morbum incidit, lentum quidem sed longum, cui curando nihil non fuit attentatum, licet frustra; quarto enim aegritudinis mense, ipso Nativitatis Domini die, pie moritur; et in Ecclesia Ordinis maxima religiosaque pompa sepelitur. Procurator autem Ordinis, qui de assensu [p. 34] Pontificis tunc Avenione residentis, comitia indixit Genuam, in annum subsequentem usque ad Capitulum praeest.

Florebat hac aetate magnus ille P. Jacobus Viterbiensis, ob acre tersumque ingenium *Doctor Speculativus* nuncupatus, et Henricus de Gandavo *Doctor Solemnis*, quorum doctrina ac industria tunc Universitas Parisiensis fulciebatur. Unde non ita post Jacobus certatim ad Episcopatum Beneventanum, et Archiepiscopatum Neapolitanum fuit evocatus, attamen relicta Ecclesia Beneventana, solam Neapolitanam acceptavit, eamque felicissime per plures annos rexit, relinquens praeclara ingenii sui monumenta. Gandavensis vero diu Parissii docuit, aliamque viam a D. Thoma invenit.

Construitur **hoc anno MCCCVII** Ecclesia ac Monasterium Valentinum industria F. Francisci Salelles, et civium ac vicinorum liberalitate, in qua foundatione hoc rarum, quod mirabili Dei providentia gravissima contagio cessarit, hoc quodammodo beneficio deprecata iraque Dei placata.

Hoc etiam anno, die 17 Augusti felicissima illa anima B. Clarae de Monte-Falco evolavit in caelum, quod paulo ante obitum patens ei visum fuit, Jesusque expectans cum corona, prout ipsa in extremis referebat Ven. P. Thomae Ordinis Augustiniana Religioso, suo confessario, et adstantibus sororibus; e quibus plures notaverant, dum viveret, Divam hanc Virginem amarissimae Passioni Christi devotissimam, mirabiles sensisse ex eadem Passione cordis angustias, etiam corporales; quas continua cordis pressione, manu apposita, et gemitibus ac suspiriis pluries patefecerat. Unde post illius obitum Religiosae curiosiores, ut intrinsecum notarent morbum, in spem etiam adductae aliquid miraculi latere, prout alia devotissima Religiosa spiritu Dei acta suggerebat; sanctissimum corpus apperiant, fragrantem sentientes odorem, cor inquirunt; quod cum insolitae reperiretur magnitudinis ac ponderis, obstupefactae ad illius incissionem progrediuntur; et ecce corde diviso, inveniunt in eo integrum Dominicae Passionis mysterium, Christum crucifixum carneum, flagella, clavos, coronam, laceam, spongiam aliaque nostrae salutis instrumenta, ita affabre expressa, ac si industria manus sculptoris eadem incidisset. In felle huius Virginis tres globuli reperiebantur quasi lapidei, quorum unus tanti ponderis est, quanti duo; et duo quanti tres; et tres quanti unus, evidentissimum ac singulare Sanctissimae Trinitatis, ejusdemque aequalitatis symbolum. Quod ita exprimit Poeta Augustinianus e Belgica Antuerpia:

Unius hinc trinique Dei mysteria disce,

Et faciat menti res manifesta fidem.

En tres Clara Pilas aequali pondere poebet,

Aequat et una duas, certat en una tribus.

Haec omnia scripsit ipse Vicarius Generalis D. Berengarius de S. Afriano, a Reverendissimo Spoletano Episcopo ad ocularem inspectionem destinatus; illaque enarrata mysteria adhuc hodie visuntur cum corpore S. Clarae integro, carne sana ac vivida ad stuporem certe orbi universo. Festum etiam illius B. Clarae celebratur plerisque in locis cum oratione propria, officio ac Missa 23 Octobris. Vixere cum S. Clara in eodem Monasterio B. Claretta et B. Clarella, quarum corpora conservantur integra in Monasterio Fratrum ibidem miraculis clara, ut ipsi vidimus.

Anno MCCCVIII in Comitatu Lutzenburgensi per comitem Henricum donatur Theonisvillae area Fratribus Augustinianis, Conventui ac hortis necessaria, moxque piorum eleemosynis ibidem superstruitur Ecclesia ac monasterium de quo infra. Huic autem Monasterio, non semel integra oppidanorum salus fuit commissa, ac per Religiosos difficillimis temporibus peracta.

CAPUT. XI

De P. Jacopo Ortano, IX Generali.

[P. 35] Ipsis feriis S. P. Augustini celebratur Capitulum Genuae, eligiturque P. Jacobus Ortanus, qui quatuor annorum spatio Orti insigniter praefuit multumque profuit.

Patribus a Capitulo redeuntibus obiit B. Augustinus Novellus, decimo postquam se magistratu abdicaverat anno, in loco S. Leonardi juxta Urbem Senensem, non sine maximis aeternae felicitatis indiciis; palam enim omnibus ostendebat in mortis suae articulo et Christum et Angelos adstantes, qui morientem invitarent et exciperent. Eo autem vita functo, Episcopus Senensis sepulchrum separatum, elevatum ac ornatum huic beato viro concedi jussit; mox etiam plurima per eundem patrata fuere miracula: caeci curati, tres mortui solo hujus corporis contactu suscitati, incurabiles infirmitates sublatae, serpentes totam viciniam infestantes coërciti; alia denique multa signa per hunc Beatum quotidie operatur Deus, unde etiam annua huic Beato maximo populi concurso celebrata fuit memoria. Vivebat sub idem tempus B. Petrus de Camerata, huic B. Augustino in sanctitate non absimilis, cui etiam 14 milliariibus distant, divino judicio non sine evidenti miraculo ejus mors fuit indicata.

Insignis **anno sequenti** exoritur Ordo Alexianorum per inferiorem Germaniam, non infrequens nec inutilis, pro mortuorum cadaveribus tumulandis ordinatus. Divitum enim funera spe lucri a tenuioribus **[p. 36]** fortunae viris terrae mandabantur, sed paupercolorum, sopita fere charitate, nullus volebat attingere. Unde pie commoti viri misericordiae, fortunae suae merces huc destinarunt, ut certi viri Religiosi, nullis Ordinibus initiati, huic operi addicti, in unum habitantes, vestibis nigris oblonga etiam cuculla amicti, alerentur; quos postmodum Henricus Sedermannus Regulae S. Augustini adjungi, illorumque institutum confirmari ab Apostolica sede procuravit, eosque in hoc opere tam pio optimis legibus instruxit.

Ejusdem fere habitus ac professionis etiam sub Regula S. P. Augustini reperiuntur castissimae sactimoniales, quae hoc unicum agunt ut infirmis assistant non tantum domestico hospitalitatis officio, sed in propriis infirmorum aedibus, etiam per longum tempus commorando, nullumque charitatis officium praetermittendo. Agonizantibus enim assistunt, cadavera lavant, funerales pompas disponunt, vivis ac mortuis bene precantur, nomemque nigrarum sororum a veste atri coloris sibi obtinuerunt, suntque fere in singulis oppidis.

Anno MCCCX placuit Deo S. Nicolaum de Tollentino a paucis annis mortum multis miraculis illustrem reddere. Dum enim in solempni Sanctorum omnium nocte permulti fideles variis languoribus afflicti Tollentini ad sanctissimas illius reliquias ex voto pervigilarent, aegris omnibus salus refunditur, mulier infidelis fidei lucem impetrat, campanae urbis absque ulla humana opera perstrepunt, quadraginta denique et quinque miracula hac unica nocte divina benignitas concessit.

Excessit **etiam hoc anno** e vivis P. Henricus de Urimaria, Alemanus, de quo scribit Pamphilus quod

numquam otiosus fuerit repertus; studebat, orabat, vel laborabat continuo: in orationibus dicebat se loqui Deo, sibi loqui Deum in studiis. Unde tantum in utroque orationis ac studii exercitio profecit, ut vix illo saeculo ullus Henrico doctior, vix ferventior in precibus extiterit. Ingentia, pia ac docta scripsit volumina, de quibus alii.

Placuit Deo circa haec tempora e mortali vitam ad caelestem evocare B. Christianam a S. Cruce, quae cum prius Oringa dicta fuisset, ob vitae abstinentiam, integritatem ac sanctitatem, a Populo Romano, cui jam innotuerat, Christiana fuit nuncupata. Claritatem nominis fugiens, ac Romam deserens, admonita fuit divinitus ut nomen daret Monasterio non procul a Florentia, ubi Regula S. Patris Augustini exacte servabatur, prout fecit. In Monasterio degens, maxima vitae innocentia et multis miraculis clara, **4 Januarii** paralisi migravit ad caelum. In hujus autem Virginis transitu miriades Angelorum visae fuere conducentes animam, unde Sixtus V eandem ut Beatam declaravit colendam.

Visit etiam hoc anno in Conventu Hasselensi P. Joannes Gansroede, Illustrium Comitum Lossensium et Hasselensium Confessarius, [p. 37] cujus opera Conventus ille fundatus, vel saltem dotatus fuit, dote non exigua, ut illa ferebant tempora.

Obiit sequenti anno R. P. Jacobus Ortanus, Generalis, ac Capitulum Generale indictum fuit Viterbium in pridie Idus Maji.

CAPUT. XII

De P. Alexandro a S. Elpidio, X Generali.

[P. 37] In Comitibus Generalibus Viterbii celebratis, majori suffragantium calculo, in officium Generalatus successit P. Mag. Alexander a S. Elpidio, vir rari ingenii, et mirae experientiae, post omnis generis officia Ordinis administrata.

Toleti, quo sub finem anni praeteriti Religiosi S. Augustini ex vicino loco ob infestum aërem migrarant, erigitur Monasterium cum Ecclesia liberalitate D. Gondosalvi Ruiz, Cancellarii Castellae, in honorem S. Stephani, quem D. Gondosalvus una cum S. Augustino in morte habuit propitium, uterque enim Sanctus apparuit morienti, ac funus usque ad Ecclesiam cohonestavere multis apparentes.

Vigebat hoc tempore Ordo Eremitarum S. Augustini in Ungariae partibus, ubi spirituale regimen passim Fratribus S. Augustini committebatur, parochis innumeris, Episcopis aliquot ex Ordine S. Augustini assumptis. Strigoniensem Archiepiscopatum gubernavit annis XX F. Stephanus Forest, Coroniacensem Joannes Rez, Lavacensem P. Ladislaus Sbrovolki, et post illum adhuc duo alii Ordinis Eremitarum S. Augustini alumni.

Decessit tunc e vivis in Senarum Provincia Camerati B. Petrus a Florentia, cui nonnunquam cibus caelitus delatus fuerat, quique non infrequenter cum Angelis Dei laudes cantabat alterna voce, prophetiae ac miraculorum gloria illustris. Pro reformatione Ordinis, cum haberentur Comitum Patavii, instante Alexandro Generali, plurima Monasteria sese justae disciplinae submittere, maxime quae Venetos ac Lombardos spectabant.

Horum Monasteriorum limam cum suscepisset ipse Generalis, primusque esset in opere pietatis non sine egregio progressu, defertur nuntius de obitu B. Aegidii Romani, Archiepiscopi et Cardinalis, qui Avenione istis diebus animam egerat, postquam 69 annis pro Ecclesia et Ordine vixisset. Distribuerat prius hic Praelatus rem suam familiarem inter pauperes, parte aliqua Romano Conventui et altera Bituricensi reservata; corpus suum una cum Bibliotheca Parisios transferri jusserat, ut ibi quiesceret, ubi studiorum labore quietem promeruerat. [P. 38] Sepulturae illius adhuc hodie talis manet inscriptio: *Hic jacet aula morum, vitae munditia, Archiphilosophiae Aristotelis perspicacissimus*

commentator, clavis et Doctor Theologiae, lux in lucem reducens dubia, F. Aegidius de Roma, Ordinis FF. Eremitarum S. August. Archiepiscopus Bituricensis, qui obiit Anno Domini MCCCXVI die 22 Mensis Decembris. Maximam edidit hic Aegidius librorum copiam, quibus Scholasticam Theologiam fundamentaliter illustravit, quorum catalogum alii recitant.

Promotus fuerat non ita pridem ad Apostolicae sedis culmen Joannes XXII, Ordini Eremitarum S. Augustini optime affectus; hic B. Claram de Monte-Falco, sanctarum numero adscribendam decreverat, brevi suo mandans Neapoleoni Ursino, S. R. E. Cardinali Diacono, ut de illius sanctitate ac miraculis inquireret, quod etiam ex mandato Sedis Apostolicae fecit Episcopus Perusinus et Urbevetanus nomine Cardinalis Ursini.

Anno MCCCXVIII Ordinis comitia habentur Arimini, ubi rursus Alexander confirmatur in Generalem, multaque, quae Ordinem maxime promovebant, ordinantur, constitutionibus postmodum inserta.

Sequenti anno Joannes XXII Patribus S. Augustini tria gravissima officia curiae Pontificiae commisit; Sacristiae scilicet, Bibliothecae et Secretae pietatis, quibus praefecit Ven. P. Joannem Lemovicensem, Gallum, qui multis annis laudabiliter Joanni XXII, Benedicto XXII, ac Clementi VI servivit, in dictis officiis exercitissimus.

Hoc Pontificatu et hoc anno FF. Eremitae S. Augustini habitationem obtinent in Urbe Tornacensi, illisque assignatur locus quondam Fratrum de Poenitentia, tunc desertus, possessionem capiente R. P. Guillelmo Leferon, vice Reverendi P. Alexandri Generalis.

Fundatur tunc etiam in Hispania sub Conchensi dioecesi Conventus Castellum de Muñoz, expensis Principis Joannis Emmanuelis, qui Patre Emmanuele genitus, et nepos S. Fernandini Regis, D. Augustino erat devotissimus.

Anno MCCCXXI, 7 Idus Junii, Capitulum evocatur Tarvisium, ubi, Alexandro rursus confirmato, inicitur ratio studia erigendi inter Italiae fines, quae hactenus tantum in Galliis floruerant, accitis ex Parisiensi Schola Alberto Patavino et Gerardo Senensi, aliisque non minoris nominis viris.

Vix Albertus Patavinus ex Gallia redux, Pataviensibus ad stuporem verbum Dei declamare inceperat, ac sacras litteras ex cathedra proferre, quin ecce immatura morte (necdum enim sex supra quadraginta annos vixerat) omnium moerore discessit e vivis, plurimas relinquens ingenii sui lucubrationes. Illum Patavini statua marmorea cum duplici elogio donarunt: *Alberto Eremit. Patri singularissimo, vitae continentissimae, patriae Patavii studiorum Columnae, et Reipublicae Christianae summo splendori.* Sub eadem statua scriptum legitur: *Albertus [p. 39] liberalium artium ac Urbis nostrae splendor, in Ordine Eremitarum Regulam professus, continentissimae vitae fuit; is claruit ingenio sub celeberrimo Aegidio Romano ejusdem Ordinis; sacris litteris imbutus, sumpta Parisiis infula magistrali, tam clarus evasit, ut Paulum Apostolum, Moysen, Evangelici ac Librum Sententiarum expositione splendidissima reservaverit, idemque ante omnes suae aetatis viros facundissimus Praedicator, immortalis memoriae hic optimo jure datur.*

Parisiensem Universitatem at postmodum Anglorum Gymnasia plurimum ornavit P. Joannes Wilton, concionator celeberrimus, Gallici sermonis atque Anglici peritus, scholasticus etiam insignis, ut testatur illius contemporaneus Bacon, Carmelita, cum quo plures habuit concertationes. Obiit tandem is aetate ac meritis refertissimus Oxonii, uti miles in acie, sic Doctor in cathedra inter scholasticos pulveres.

Anno MCCCXXIV tertio Nonas Junii, conveniunt Patres graviore Ordinis ad Narbonensis Galliae Metropolim Montempessulum, ubi jam quinto Alexandro de S. Elpidio Ordinis gubernaculum uti peritissimo nauclero committitur, cui laudabiliter praefuit. Fuit hoc tempore saepius a summo Pontifice ad diversos Principes pro tuenda Ecclesiastica jurisdictione uti intermedius nuncius

destinatus, eamque acerrime verbis tutatus est.

Tandem Alexander decimoquarto sui regiminis anno Archiepiscopus Ravennatensis designatur, illique Ecclesiae non minus utiliter, quamvis non ita diu, ut Ordini Augustiniano, praefuit, praeclaro relicto exemplo suique memoria, quae adhuc ibidem extat inter alios Archiepiscopos non postrema.

CAPUT. XIII

De P. Guillemo Cremonensi, XI Generali.

[P. 39] Alexandro ad Archiepiscopatum assumpto, congregantur Patres Florentiae **28 Februarii**, substituiturque Guillelmus Cremonensis, vir in Theologica facultate ac in jure peritissimus; sub quo Ordo plus quam unquam tum in sanctitate, tum in doctrina ac in Conventuum Religiosorumque frequentia profecit. A domo Dei regimen exorsus, Ordinem universum ad ritum Romanae Ecclesiae in divinis laudibus persolvendis reduxit.

Primo adhuc sui regiminis anno, pro impetratione corporis B. P. Augustini in templo S. Petri Papiae reconditi institit, non ut illud inde amoveretur, sed ut Religiosi Eremitae eidem Ecclesiae rursus adjungerentur; prioribus enim saeculis, ut secunda parte docuimus, Ecclesiae curam habuerant, illisque belli tumultibus saeculares Presbyteri successerant; Benedictinis postmodum haec Ecclesia fuerat tradita, ac postea [p. 40] Canonicis veteris instituti S. Augustini consignata, quibus rursus et numero et officio deficientibus, videbatur aequum Eremitas S. Augustini posse adjungi, ut a veris legitimis filiis parentis ac institutoris sui monumentum una cum sanctissimis reliquiis coleretur.

Anno sequenti Joannes XXII auditis doctissimis historicis, in hanc pervenit cognitionem, S. Augustinum vere Religionem Eremitarum instituisse. Unde etiam, communicato consilio cum universo Cardinalium coetu, Ordini Eremitarum Fratribusque concedit, ut una cum Canonicis ibidem degentibus officium celebrent his verbis notatu dignissimis: *Dignum arbitramur et congruum, ut ubi tanti Doctoris et Praesulis corpus tumulatum quiescere dicitur, ibi, ultra id quod sibi honoris et laudis ab universali exhibetur Ecclesia, singulari quadam reverentia ab Ordine Eremitarum, et Fratribus ejusdem Ordinis, qui sub ejusdem Patris Regula degitis et sancta obedientia militatis, quique divinis insistitis laudibus, vacatis orationi, intenditis exhortationi, insudatis studio, et animarum saluti propensius invigilatis, specialiter honoretur, quatenus inibi tanquam membra suo capiti, filii Patri, Magistro discipuli, Duci milites cohaerentes, Deo et ipsi Sancto, autoritate fulti Apostolica praecordialius jubiletis, ubi vestri Patris et Ducis Augustini noveritis reliquias fore sepultas.* Dixerat paulo ante Joannes XXII; *Lamentabile sibi videri proprios filios paterno Sepulchro privari;* quibus verbis notat Eremitas esse proprios filios.

Paulo post executioni demandata fuit haec tam praeclara unio membrorum ad caput, et FF. Eremitae favore Joannis Bohemiae Regis, penes quem tunc erat Papia, ad possessionem loci admissi sunt, tantumque sibi areae coëmerunt quantum Monasterio aedificando foret necessarium. Transactum etiam tunc fuit cum DD. Canonicis Regularibus rationi officii divini uniformiter Romano more celebrandi, et ratione usus Ecclesiae S. Petri in Caalo Aureo, ita ut alternis septimanis quilibet Ordo chororum dirigat successive, quilibet in sua parte Ecclesiae sacra celebret, solis Altaribus mediis (quae duo ibidem sunt) communi usui reservatis. Campanae cum campanili, libri chori aliaque Augustinianis sumptibus parata, ipsis proprie sunt adjudicata, ad illarumque pulsum coguntur DD. Canonici adesse. Hac duorum Ordinum cohabitatio non parva frequenter peperit zelotypiam, indecentem (fateor) Religioso statui, dum quaelibet pars emula alterius, antiquitatem Ordinis, reliquiarum propinquitatem, jus integrum aliaque sua, non quae JESU Christi quaerens ac defendens, rigidam sese prebuit; quae nonnunquam indolui, voluissemque videre charismata meliora et aemulationes D. Pauli, quae eadem adhuc voveo viris qui tanto parente gloriantur, illique perpetuo assistunt corpore; utinam et animo, ac moribus.

Vixit his annis in Gallia religione, doctrina ac morum integritate celebris, P. Magister David, qui, postquam Provinciae Francicae [p. 41] Provincialatum gessisset, promotus ad Episcopatum

Rocensem, varias Legationes pro suo Rege, nunc in Burgundiam, nunc in Brabantiam obivit, consecravique nomine Tornacensis Episcopi decrepiti Ecclesiam nostram Brugensem, anno MCCCXXVII.

Obiit Neapoli **subsequenti anno** senio confectus P. Augustinus De Ancona ob summam doctrinam ac morum integritatem summis Pontificibus, et maxime Neapolitanis Regibus Carolo ac Roberto charissimus. Quae reliquerit laborum suorum testimonia habent Authores saepius memorati, quibus statum sibi promeruit apud concives suos Anconae.

Angliam tunc ornabat P. Joannes Rideval, in humanioribus simul ac in divinis litteris eminentissimus, fama passim per totam Britanniam celebratus, quod elaborata illius scripta varia omnino doctrina referta abunde testantur. Angliam paulo ante deseruerat P. Eduardus, et ad obsequium Ludovici Bavari Imperatoris descenderat, a quo etiam in pretio habitus, et gravissimis Legationibus adhibitus fuit nomine Imperatoris tum ad Angliae Regem, tum ad sedem Apostolicam.

Nec minore fama excivit universam Germaniam innocentissima sua vita F. Fridericus Ratisponensis, laicus absque omni litteratura, miraculis tamen insignis; de quo haec ferunt historici, quod spiritu Prophetiae claruerit, quod infirmos solo contactu sanarit, quod aliquoties Angelicis manibus, dum manuali operi esset intentus, mente ad Deum conversus sacra synaxi fuerit reffectus. Obiit is **anno MCCCXXIX** in Ecclesia Ratisponensi sepultus, ubi adhuc a piis colitur, tabellis indicibus gratiarum appensis.

Eodem anno 6 Idus Novembris convenere Patres Parisiis ubi Guillelmo Cremonensi officium prorogatur, et multe praeclarae Regulae Ordinis emanarunt.

Obiit tunc in Germania P. Hermannus de Allis, Germanus, vir sanctissimae conversationis, de quo scribit Jordanus quod plus oratione quam studio profecerit, quod longa patientia ac tolerantia in acerbissima Christi passione sepultus obierit, evidentia signa beatitatis ostendendo, quorum ille vidit et audivit testes.

Simili fere nomine vixit in eadem Germania circa eadem tempora P. Hermanus de Schildis una cum P. Alberto Saxone, ac P. Ulrico Lutzenburgensi, postea Episcopo Curiensi, qui investivit feudis Martissenii castri et Pincernarum officii Albertum Seniore Austriae Ducem anno MCCCXXXVII in thermis Badensibus, sub quo Ecclesiae Curiensi accessit Rietbergum et castrum Tumiliascae. Alias laudes horum Patrum libens praeetereo, cum apud Anastasim sint clari, ad quam Lectorem remitto.

Anno MCCCXXXII celebratis Comitibus Generalibus Venetiis, et continuato in officio P. Guillelmo Cremonensi, magna pecuniae summa colligitur pro magna extruptione Conventus Papiensis, quam his annis Guillelmus Generalis perfecit ex sua parsimonia et Ordinis zelo.

[p. 42] Clivovesaliae, oppido Dioecesis Monasteriensis grassante morbo contagioso, pro divina ira sedanda ex voto publico civium ac Magistratus illorumque expensis erigitur Monasterium Eremitarum S. Augustini cum Ecclesia in honorem S. Sebastiani, Religiosis ex vicino Mariaevallensi loco evocatis, quorum operam in hoc Dei flagello frequenter cives invocant, quando emortuis fere totius oppidi Sacerdotibus, soli PP. Augustiniani ex clero supervixerunt incolumes.

Rursus **anno MCCCXXXV** congregantur Patres Grassae in Provincia Provinciae, quod unum est ex vetustissimis Ordinis nostri Monasteriis, et in officio suo Guillelmus continuatur. Floruit hoc Capitulo Petrus Donatus de Aretio, sui temporis concionator celeberrimus profunda doctrina ac rara eloquentia praeeditus.

Construitur etiam Eremitis S. Augustini Monasterium Placentiae, cujus Ecclesia D. Laurentio dedicatur, cum ante illius extruptionem jam exstaret Monasterium S. Augustini Canonicis

Regularibus, quibus tamen insolitum suas Ecclesias D. Augustino consecrare. Hoc Monasterium non ita pridem fuit innovatum ad invidiam exempli.

Conflagraverat ante annum misero incendio Monasterium S. Augustini Spirae, illudque a Gerardo Spirensium Episcopo denuo erigitur in ampliorem formam.

Vixere etiam his annis ac plurimum Ordini Eremitarum profuere, P. Micaël de Massa, Gerardus de Senis, Dionysius de Burgo S. Sepulchri, ac Dimaldutus Forolivianus; e quorum numero primus ac ultimus in Theologia morali ac contemplatione mysteriorum Dei excellere, prout id piissima opuscula recitata a Pamphilo demonstrant; secundus in Theologia speculativa ac in Jurisprudencia mirabilem sese ostendit; Dionysius vero in humanioribus litteris, Poësi ac Rhetorica nec non in Historiis facile principem locum obtinuit, teste Petrarcha, qui obitum hujus Patris pulcherrimo elogio ad Robertum Regem Siciliae, cui is fuerat familiaris, deplorat. Obiit autem Neapoli, ibique tumulatur **anno MCCCXXXVI.**

Anno MCCCXXX Comitia celebrantur Senis, in quibus, Guillelmo manente in officio Generalatus, totus Ordo plurimum sibi congratulatus fuit, ac merito, de Conventus Papiensis adeptione ac celebri erectione; unde ut Deo grates rependerentur, quotannis in 5 Junii indictum fuit festum Reunionis, in memoriam scilicet conjunctionis membrorum ad caput. Hoc autem Festum nunc ob commemorationem S. Augustini menstruum, ac ob Festum Canonizationis S. Nicolai de Tollentino quod in diem 5 incidit, intermissum est.

Non procul a Senensi civitate inter Ilicetanas arbores celebre sanctitate ac antiquitate extat Monasterium Ordinis S. Augustini, quod jure merito Seminarium Beatorum nuncupatur, in quo, cum B. Joannes Guccius Senensis hisce annis incepisset Deo famulari, et taedio ac nausea affecto spiritualia et temporalia sorderent, e Monasterio clam [p. 43] sese voluit subducere; fugienti autem occurrit vir facie decora, causam fugae inquit, nec diu responsum praestolabatur, sed cognito malo, remedium adhibet, sinistri lateris vulnus ostendit; hic mergi jubet labra, ut dulcedinem in cibis persentiscat; ad hanc culinam, ad hoc triclinium, tamquam ad promptuarium omnis saporis ac medicinae Joannem invitat. Moxque lux splendidissima e lateris vulnere emittebatur, qua puer attonitus quasi exanimis prosternitur, ac ita mutatur in virum alterum, ut regressus ad locum a quo paulo ante recesserat, caeterum vitae suae in summa austeritate, puritate, animi demissione, fervore ac pietate constanti animo traduxerit, evidentissima praedestinationis signa edendo, inter quae hoc non infimum, quod in morte subriserit, ac corpus in hodiernum usque diem permanserit integrum, ibidem asservatum una cum corporibus Beatorum Petri Poenitentis, B. Umberti, B. Nicolai, B. Joannis tertii, B. Nicolatii, B. Bandini aliorumque innumerabilium Patrum in singulis fere angulis Ecclesiae ac Monasterii reconditorum, quorum tanta ac tot fuere miracula, tamque frequens non solum civitatis Senensis sed totius Italiae accursus, ut Religiosos ibidem commorantes, magis ad hospitalitatis officium et ad saeculares distractiones, quam ad Chori ac Ecclesiae cultum adegerint, quare visum fuit cuidam illius loci superiori sanctis ibidem sepultis praecipere in virtute sanctae obedientiae, ut a miraculorum patrione desisterent. Cui praecepto etiam mortui obedientes a miraculis destiterunt; quamvis, defuncto illo Priore impatiente, Deo aliter disponente, tum ipsi tum alii successores novis miraculis Monasterium hoc illustrarint, et adhuc hodie illustrent, tum locum illum Ilicetanum, tum ejusdem loci Congregationem, quae plura similia loca pietate referta obtinuit magna Ordinis S. Augustini fama.

Huic B. Joanni Senensi sanctitate ac miraculis par fuit B. Petrus de Vallerossia, qui in eodem loco magna austeritate vitam transegit, vere Christo cruci confixus, a qua nunquam avelli potuit, continuis lacrimis rememorando acerbissimos Christi dolores in carne perpressos quorum consideratione ita aruerat B. Petrus, ut omnem e vita sua arcuerit risum ac vanitatem, ita ut ne oculos quidem unquam attollere vel hilarem frontem praebere, aut aliquid loqui vel agere visus fuerit, quod serenam faciem saperet, quare et Petri Poenitentis sibi nomen promeruit. Hujus etiam Petri exemplo commotus B. Umbertus de Acaringia inter easdem silvae ilices, Ordinis S. Augustini habitum suscepit, sui magistri vestigia pressit, ac magna sanctitatis fama etiam miraculis comprobata decessit ex hac vita anno **MCCCLVIII.**

Florebant etiam hac aetate duo Simones: unus de Cassia, alter de Cremona nuncupati, ambo aetate Venerabiles, doctrina praclari, pietate insignes, prophetiae spiritu donati ac miraculis illustres: maxime ille Cassianus, qui Evangelistarum rarus ac solemniter interpret dicebatur. Hic tanta apud Florentinos valuit auctoritate, ut integram Urbem [p. 44] aliquando commotam sedarit, qua etiam fide amplum Monasterium S. Catharinae ad Urbis portas a fundamentis erexit, illudque nobilissimis Matronis ac Virginitatibus repletum ad finem usque suae vitae magna cum laude direxit; Cremonensis vero non minus claruit apud Venetos et Patavinos, quorum fuit alter Apollo.

Joannes Dencock, Saxo Turingicus, varias hac aetate civitates ac universitates, praecipue Pragensem ingenio ac doctrina sua illustravit, argumentorum profunditate, facilitate solutionum, dulcedine morum, vitae sobrietate rarum praebens exemplum. Unde non inconcinne noster Poëta alludit:

Fercula coxisti tanto meliora Magire,

Ingenium quanto nobile, ventre prius.

Hujus Magiri opera ac industria, dum Pragensi studio praeesset, a Boleslao et Jutta, liberis Baronibus, Bohemiae in Marica apud Suambergam erigitur Monasterium in honorem gloriosissimae Virginis Mariae circa annum Domini MCCCXLII, cum paulo ante per Reverendissimum D. Joannem Novoforensem, Episcopum Olmucensem, Cancellarium, Ordinis S. Augustini erectum fuisset Monasterium in Lithomissel, cui fundationi amplissimum praebuit consensum Carolus IV Imperator. Hoc Monasterium injuria temporum derelictum est; Ecclesiam vero hodie obtinet D. Wenceslaus Popelius supremus Regni Bohemiae Cancellarius, quem speramus ut Ordini Augustiniano addictissimum, adducendum ut Ordini restituatur.

Paulo post in eodem Regno Bohemiae Joannes Rex et Elisabetha exaedificarunt Monasterium Ordinis Schuttenhofen, cujus dotem auxit Joannis filius, Carolus Marchio Moraviae circa annum Domini MCCCLX.

Anno MCCCXLI Patres Ordinis coadunati Tolosae **27 Maji**, sexto confirmant P. Guillelmum Cremonensem, indicuntque quotannis 5 Maji celebrandum fore festum Conversionis S. Augustini.

Hic occurrit nobis celebrandus P. Bernardus Oliverius, Valentinus, vir sui saeculi praestantissimus, magnus magnorum Regum Aragoniae Consiliarius, Episcopus Oscanus, ac postea Barcinonensis ac Tortosanus. Quem Clemens VI una cum Cardinali Rosiero Petro IV Regi Aragonensi transmisit ut conditiones pacis transigendae cum Rege Majoricae deferret. Hunc celebrat *Diagus lib. 3 cap. 18* tamquam sui saeculi Theologum eminentissimum.

Simili fere fama ac gloria in Italia apud Mediolanenses ac Neapolitanos viguerunt PP. Petrus Majanus et Joannes de Sulmona scriptis suis non minus doctis quam pietate plenis clari; quibus adungere licet B. Philippum Placentinum, miraculorum gloria illustrem; complures enim infirmos curavit, ac prae caeteris Reverendum P. Generalem, ab omni medicorum manu derelictum, suis precibus in pristinum incolumitatis statum restituit.

Tandem Guillelmus Cremonensis, postquam 17 annis Ordinem [p. 45] rexisset, a Clemente VI ad Novariensem Episcopatum promovetur, in cujus officio non minus strenue quam ante in Generalatu sese habuit, praedia suae Ecclesiae aedificiaque permulta vetustate collapsa restituendo, novaque non pauca acquirendo. Monasteriis etiam Cremonensi, Novariensi et Papiensi rem familiarem auxit, ac in Episcopatu existens continuo Religiosos ad suum contubernium adhibuit, multaque doctissime exaravit.

CAPUT. XIV

De Dionisio Mutinense, XII Generali.

[P. 45] Patribus eodem anno quo Guillelmus promovebatur in unum congregatis Mediolani, Prior Generalis fuit declaratus P. Dionysius de Mutina, vir in quo modestia cum virtute certabat Francisco Petrarchae is fuit familiaris, uti et aliis magni nominis viris, in quorum scriptis non infrequenter laudatur. In vita B. Sibillinae, Ordinis S. Dominici, fertur hic P. Dionysius eidem Virgini apparuisse post obitum coelesti gloria amictus. Rebus Italiae aliquo modo compositis, ad Gallos ac Germanos divertit, non sine ingenti laborum suorum fructu, quem uberiores sensisset Ordo, nisi immatura morte secundo sui regiminis anno Coloniae Agrippinae obiisset, ubi hoc Epitaphium humile ante aram chori genio suo sibi conscripsit: *Sepulchrum F. Dionysii de Mutina.*

Vixerat cum hoc Generali B. Francischinus de Ravenna, quem B. Jordanus ait *Speculum fuisse maximarum virtutum*; postquam enim is varia Ordinis officia gessisset, Ravennam, tamquam ad sepulchrum in quo delitesceret mundo mortuus sese recepit, ibique maxime in silentii virtute ita emicuit, ut sese super se levarit Divino Angelorumque colloquio saepius intentus, quo etiam ita mortificatus supervixit, ut ne minimam offensionis ansam alicui unquam videatur praeuisse; ita mortuus fuit ut omnibus beneficiat. Cum eodem etiam dicitur vixisse P. Gregorius de Veruculo, miraculorum gratia, qua multis sanitatem restituit, illustris.

Contemporaneus horum Patrum fuit Bartholomaeus Urbinas ejusdem civitatis dignissimus Praesul, qui postquam cum laude Parisiis, ac Bononiae docuisset, sanctorum Patrum studio sese dedit, mille loquendi formulas distinguens, tantumque profecit, ut in S. Augustini ac S. Ambrosii scriptis, nec sillabam videatur ignorasse. Unde Joannes Andreas illum vocat: *Virum devotione sincerum, charitate fervidum, [p. 46] scientia grandem, facundia singularem*; et vere talem fuisse colligitur ex scriptis innumeris.

Parisiis etiam magno auditorum plausu, cum Philosophicas tum Theologicas scientias docuerat decennio integro P. Alphonsus Vargas, Toletanus, qui post praeclara opera edita aliosque exantlatos labores, primo Episcopus Uxamensis, ac deinde Archiepiscopus Hispalensis renunciatur, eaque dignitate probe fungitur usque ad annum MCCCLIX, quo tempore cum infidelibus continuas disputationes instituit multosque ad fidem convertit.

Celebratur inter caeteros Anglos prudentia ac doctrina insignes Joannes Godwyck, quem Reges Angliae et anglica aula multis annis docentem ac declamantem audiverunt tanta gravitate ac facundia quanta nullus unquam. Summa etiam dexteritate Angliam ac Hiberniam rexit Thomas Colbius, scripsitque non spernenda commentaria in Scripturam sacram, de quibus Anastasis et Pamphilus, apud quos etiam fit mentio Bernardi Angiolerii nobilis Florentini, in Augustiniana familia virtute insignis sub idem tempus.

Monentur hoc anno Patres Eremitae S. Augustini a Romano Pontifice Clemente VI ut quilibet pro viribus, et Ordo simul unitus opponat sese Wiclepho ejusque conjuratis asseclis, unde Capitulum ad studiorum matrem Parisios conscribitur.

CAPUT. XV

De P. Thoma Argentine, XIII Generali.

[P. 46] Quinto **Idus Julii** Congregati Patres Ordinis de novo capite solliciti, solliciti etiam servare unitatem ac Pontificis monitis morem gerere, quo tum a capite tum a membris Wiclephistarum malis acriter resistatur, omnium votis acclamatum fuit Thomae Argentinensi, qui tum apud Parisienses eminebat; quo etiam perorante ex tempore Patres omnes Wiclephi errores ejurarunt, perpetua infamia mulctantes eos qui a vero SS. Patrum sensu deviantes eosdem errores conarentur tueri. Constitutionibus etiam Ordinis tunc insignes accessere additiones praeclarae Argentinensis monita.

Plus nimio zelo onustus Religiosus ex Germaniae partibus, **hoc anno** Tollentinum appulerat, ubi

dissimulata mente ac vultu, cultum Reliquiarum S. Nicolai satis diu fingebat, donec commode, ut rebatur, eisdem sacrilegam manum apposuit, nocte intempesta brachia utraque praescindendo; at cum quadragesimo post obitum anno cruor undique [p. 47] efflueret, perterritusque eadem brachia altaris sindone involvisset, et clam vellet auferre, jamque itineri esset accinctus, Divina arte delusus fuit; tota enim nocte incessit; dumque putaret sese limites Tollentinas evasisse, sole illucescente, adhuc Tollentinum non excesserat; unde apprehensus una cum sacrilegio, ad poenitentiam conductus fuit.

Moritur sequenti anno Joannes Lemovis S. D. N. Poenitentiarius, Sacrista et Bibliothecarius, postquam his muneribus XXVII annis laudabiliter praefuisset, ac in illius locum substituitur P. Raymundus Apamiensis, qui etiam Foroliviensium, ac deinde suae civitatis Episcopus designatur. In Polonia Rex Casimirus novum oppidum sui nominis excitavit, et in eo templum, una cum magnifico coenobio Eremitarum S. Augustini, quod D. Catharinae dedicari voluit suaeque magnificentia dotari.

Anno MCCCXLVII Clemens VI, insistens vestigiis sui antecessoris Bonifacii VIII innumeris gratis ac privilegiis Ordinem Eremitarum donavit, eumque de novo ab omni Ordinariorum jure exemit, integram jurisdictionem in Ordinis Generalem conjiciens.

Vivebat adhuc P. Joannes Basileensis in saecularibus ac in sacris litteris versatissimus, plerisque Principibus ac Episcopis a consiliis, cujus opera frequenter utebatur Reverendus Thomas Generalis, in conservanda fidei sinceritate, quae nonnunquam sub ipso in Germania visa fuit periclitari, dum Imperator Pontifici offensus excommunicatur, et Ecclesiastici interdicto subesse jubentur. Capitulum Generale Basileense direxit Joannes; inter Lotharingicam et Burgundicam domum controversias excitatas sopivit, totumque vitae suae decursum usque ad annum septuagesimum Reipublicae Christianae impendit, praeclara relinquens commentaria in 4 libros Sententiarum.

Eodem tempore in Anglia miraculi loco celebratus fuit ob ingenii vim et facundiam non vulgarem P. Galfridus Grandfeltius, qui, teste Colbio, Cantabrigiae absoluto studiorum cursu, Romam accedens universam fere curiam sibi devicit, Cardinali Tusculano adjunctus; quare non ita post a Benedicto XII Episcopali munere ornatus, ac in Angliam remissus Wintoniensi Archiepiscopo alter fuit oculus ac altera manus maximo animarum emolumento.

Per id tempus placuit Altissimo ex hac vita evocare B. Joannem Reatinum juvenem mirae integritatis ac candoris, cunctis obsequentem cunctisque summa charitate ministrum, ac miraculis clarum. Ante hujus Religiosi obitum multis diebus ad illius cellam philomela dulcissimo cantu applaudens audita fuit, quam B. Joannes indicabat esse suam sponsam, eum invitantem ad coelestes nuptias. Sacrificio cum quadam die assisteret, patenter admonitus fuit insolito splendore adesse vitae suae finem; unde cunctis Religiosis admirantibus in mentis excessu exclamavit: *Cupio dissolvi et esse cum Christo*; inter [p. 48] quae verba animam Creatori reddidit multisque post obitum claruit miraculis Reati sepultus.

Anno MCCCXLVIII Papiae sexto Idus Junii per Thomam ab Argentina Synodus Ordinis fuit convocata, ubi eidem Thomae officium prorogatur, ac rursus illo auctore pluribus annis PP. Augustiniani obedientes Pontifici a cantu abstinere: monentur etiam ad apostolicae sedis obedientiam, detestata haeresi Fraticellorum acuuntque omnes calamos contra Guillelmum Ockam, et Petrum Corbarium pseudopapam, Nicolaum V nuncupatum, studiis Ludovici Imperatoris promotum illiusque vi aliquamdiu defensum.

Fundantur tunc plurima Hispaniae coenobia Eremitis S. Augustini, Perpinianense, Barcinonense, Salmeronense et alia. Insuper in Gallia Carosconense et Brinoniense.

Florebant in Italia Joannes de Fabriano, Theologus ac Philosophus Platonicus, una cum Andrea et Nicolao de Fabriano, quem Antipapa Cardinalem renunciaverat, Matthaeo etiam Patavino Parisiensi Theologo, quem Clemens Sextus Avenione multis consiliis adhibuit suaeque conscientiae praefecerat.

Lugubris et miseranda pestis orbem pene universum invaserat, tantumque cladis in Ordine nostro conduxit, ut trium annorum spatio amplius quam quinquies mille et octoginta Religiosi perierint; ex quibus centum quadraginta quator fuere Provinciae Saxonicae, tunc florentissimae.

Eximiam tunc charitatem erga suos exhibuit Gerardus Bergomensis, Savonae Episcopus, qui, populo infecto contagioso morbo, undique Sacramenta administravit, quaerendo eidem plus prodesse quam praeesse. Divina tamen manu ad majora servatus, Coenobium D. Augustini Savonae, quondam extra urbis moenia fundatum propriis impensis ad urbem reduxit. Indefesse plurima conscripsit opera ab aliis relata. Moriens denique magno sanctitatis nomine Bergomi in Ecclesia S. Augustini sepelitur, ibique Beatorum honoribus dum a populo coleretur, tempore contagionis morbi vis evidenter notabatur remissa, unde et aram et votum addidit illa civitas suo Episcopo recenter defuncto.

Quartum confirmatur in Generalem Thomas Argentinas in comitiis Basileensibus **hoc anno** celebratis, in eoque Veronense Monasterium studio publico alumnorum Ordinis destinatur.

Hoc etiam anno, Monasterium Massiliense intra urbis moenia, alias extra fundatum, erigitur, ac de novo Genevense apud Allobroges, apud Gallos Nemausense; Tridentinum, Laudense et Carminiolense apud Italos.

Anno MCCCLIII die 12 Septemb. beatissime obiit B. Thomas de Arimino, miraculis clarus in morte, qui in vita angelica puritate et charitate erga pauperes extiterat. Huic B. Ariminenses Patres sacellum [p. 49] in primo claustro erexerunt, quod etiam istis annis reparatum fuit industria ac laboribus Magistri Thomae Ariminensis Theologi et Concionatoris eximii.

In Germania totius fere Ordinis celeberrimum praeparabatur tunc Monasterium Brunae, quae est Moraviae metropolis a Joanne Marchione Moraviae, quamvis triennio post nondum fuerit inhabitatum ob magnam aedificii molem ac morbum tunc intensum. Hujus Monasterii proventus annui ad 16 millia extendebantur, demptis pluribus pagis ac oppidis quibus Prior praeerat Domicellus, nunc Praelatus cum mitra ac pedo. Locupletatum etiam est Monasterium multis reliquiis, capitibus sanctarum Virginum Scholasticae et Agnetis, immo devotissima imagine Matris Dei, quam a S. Luca depictam fert fama constantissima. Plura sunt in Moravia monasteria Ordinis S. Augustini deperdita, quae utinam diligentia Prioris et Prelati Brunensis recuperentur.

Vivebat **anno MCCCLIV** in Anglia Benedictus Icenus, qui ob praeclaras ingenii dotes ac summam concionum eloquentiam ex Consiliario Eduardi regis, Episcopus Cardicensium fuit consecratus, ac in Suffraganeum Antonii Nordovicensis Episcopi assumptus, extantque adhuc hodie illius scripta rara.

Eodem anno contigit res miranda ac memoranda in Belgio et Monasterio nostro Gandavi. Nocte quadam perfossores parietum duo, irruerunt in aedem Augustinianam, et sacram supellectilem, quam poterant, depraedati, ter venerabile quoque Eucharistiam asportarunt. Jam pagum Ackergem attigerant, cum, ut ne Sacramentalis ille panis furtum eorum loqueretur, hostias in terram defodiunt. Factum plane sepultum erat; securi abeunt trifures illi. Eorum tamen alterum pungebat conscientia; et qui sacrilegii scelere Dei patientiam provocare non timuerat, veretur irreverentia offendere. Revertitur ergo, ut tacito aliquo signo Sacramenti jacentis indignum locum patefaciat prius quam hominum pecorisve pedibus supplantetur. Et ecce, non candidas, ut defossae erant, sed cruentas ac tabo undique sordidas hostias videt. Postero quoque mane in campum illum eundem minabat gregem suum Opilio quidam; et, res nova! stantes oves primum velut fulguritae, deinde currunt in coronam agminatim omnes, et in genua venerabundae procumbunt. Plus grege ipso Pastor obstupescit, et miraculi causam scrutatur. Accedit ergo proprius, et videt terram multo sanguine immadere atque inter genuflexa pecora Sacramentalem panem. Ut vidit, non satis memor cum bestiis adorare quod viderat, uno curriculo in pagum transcurrit et pandit Dei mirabilia. Quae ubi Patres Augustiniani intellexerunt, egrediuntur urbem et humo levant, solennique cum festivitate ad suam Ecclesiam reportant cum hostiis Sanguinem Miraculosum. Ab illo miraculo, mirum, quantus miraculorum deinde et gratiarum fons in omnes emanaverit! quae Gandenses cives moverunt, ut titulo sacrosancti Sanguinis [p. 50] sodalitatem impetrarent, cui potissima urbis pars nomina sua

dederunt.

Maximum incrementum Regulae S. Augustini **anno sequenti** accessit per ordinem Jesuatorum S. Hieronymi, qui a Joanne Columbino Senensi miraculose converso initium sumpsit, cui postmodum Urbanus V approbationem et Regulam S. Augustini concessit. Constitutiones habent hi Religiosi factas ab Episcopo Ferrariensi, qui et sanctitate et doctrina in illo Ordine excelluit. Hactenus non facile promovebantur ad Sacerdotium aut ad Ordines sacros, nec horis diurnis aut nocturnis sese addicebant, sed illarum vice statis horis meditationibus, precibus, aliisque spiritualibus officiis vacabant; caeterum die visitationi infirmorum, operi manuum, praecipue hortis excolendis et aquis vi ignis extrahendis impendebant. At nunc ex concessione Pauli V et Clementis VIII ad instar aliorum Religiosorum promoventur ad sacros Ordines, et horas Canonicas persolvunt, studiis incumbunt atque Sacramenta administrant. Habitu utuntur, sub veste alba cineritii coloris ad rubrum deflectentis, absque caputio, cujus loco in capite deferunt genus quoddam albi tegminis, manicae aut tibialibus non dissimile. Unde etiam *fratti della calcetta*, seu *fratti dell'aqua* nuncupantur. Amplum possident locum Romae ad S. Joannem et Paulum, multaque monasteria per Italiam.

Anno MCCCLVII supervivebat in Insula maris Tyrrheni Ischia P. Jacobus Bussolarius, qui post varia Ordinis saecularis et externi fori officia Papiae et alibi gesta, eo se subduxerat post ferulam sui Generalis, malo suo expertus quanti sit periculi Principum negotiis se immiscere, et ultra crepidam sutori sapere.

Tandem **eodem anno** Thomas Argentinas dum Brunensi Monasterio hoc anno exaedificato superintendisset, ac jam Viennensi sese impenderet, ibidem moritur victurus apud Scholasticos ob praeclara scripta dum stabit Orbis. De hoc Poëta canit: *Omne tulit punctum Thomas, cum grande Magistro / Et decus et lumen cum brevitate dedit.*

CAPUT. XVI

De P. Gregorio Ariminensi, XIV Generali.

[P. 50] Paulo post obitum Argentinensis Comitum Ordinis coacta sunt Montispessuli **24 Maji**, in quibus Patres Gregorium Ariminensem, acutissimum et eruditissimum Theologum, Ordini praefecerunt maxima spe fructus quem indubie reddidisset, si non tam paucis mensibus (vix enim anno integro supervixit) praefuisset.

[P. 51] Galfridum Hardeby Anglum Gregorii Ariminensis familiarem laudat hic Pamphilus sequutus Colbium, ex eo quod publicus Oxoniensis Profesor fuerit, quod Provinciae gubernaculum tenuerit, quod Regi a confessionibus extiterit, quod Eduardi Consiliarium egerit, quod in admittendis decretis contra libertatem Ecclesiae, uti Athanasius, restiterit Regio consilio; maxime tamen ob egregia scripta quorum catalogum recenset. Laudatur etiam apud illum Aliphat Anglus, prae caeteris insignis Gregorii discipulus magni nominis. Jacobum Neapolitanum hisce coetaneum nolim praeterire, cum acuto ac tranquillo suo ingenio Innocentium VI Pontificem plurimosque sibi devicerit et non spernenda opera Scholastica in primum et secundum Sententiarum aliis reliquerit. Patriarcha Aquilanus electus decessit e vivis ante consecrationem.

Anno MCCCLVIII Gregorius Ariminensis Generalis cum in eadem urbe, in eodem negotio, ac in eodem cubiculo versaretur ubi Thomas Argentinas animam egerat, postquam paucis diebus laborasset, ac per foecundissimi sui ingenii opera sese posteritati commendasset, eodem in loco interiit ac tandem uno fere cum Thoma Argentinensi includi voluit sepulchro tali Epitaphio decorato: *Quisquis ades, qui morte cares, sta, perlege, plora. / Sum quod eris, quod es ipse fui, pro me precor ora.*

Gregorio defuncto, statim Synodus Ordinis cogitur Patavium in proximum Septembrem.

CAPUT. XVII

De Matthaeo Asculano, XV Generali.

[P. 51] In Patavina Synodo feliciter indicta die habita, eligitur P. Mathaeus de Asculo, sub quo habita fuere comitia Viennae **anno MCCCLXII** et alia Senis **MCCCLXV** in quibus dictus Matthaeus tamquam Ordini proficuuus semper fuit confirmatus.

Sub hoc Generali accessit Ordini Monasterium Furstenfeldense titulo S. Mauritii promotione et ope Rudolphi Archiducis Austriae, quod postmodum a Domicello Nicolao Riegestorfer Furstenfeldensi et Margarita ejus conjugue dotatum, plurimas clades sustinuit, post quas rursus restitui coepit et hodie restituitur.

Anno MCCCLXVI Urbano V regnante, Brigitta Sueciae Regina et Matrona sanctissima autrice, laudabile exordium, incrementum ac progressum sumpsit utriusque sexus Ordo S. Brigittae tenui satis utrit principio Romae. Brigitta etenim marito defuncto cum filia sua Catharina et duobus presbyteris Jerosolymam proficiscitur; Romam reversa [p. 52] ac voto castitatis emisso, cum eisdem presbyteris diu convixit, Deo serviendo ac in societatem suam perpauca matronas admittendo, quibus ipsa spiritu Dei plena praeerat, frequentes Pontificibus summis adhuc Avenione residentibus scriptitans litteras ac revelationes eodem spiritu refertas, quorum etiam autoritate vitae illius institutum laudatum et approbatum fuit, Regulaeque S. Augustini adjunctum. Brigitta vero decedente, filia Catharina superstes cum Sacerdotibus qui convixerant in Germaniam migrat, ac postea ad natale solum devenit, ubi fortunae suae partem in erectionem Wasteniani Monasterii impendit, in quo illa cum praedictis Sacerdotibus muris ac cancellis divisus diu supervixit aliis interim matronis Romae relictis idem vitae genus intra Italiam propagantibus, ita ut hic Ordo hodie non sit infrequens, praecipue in Germania, ubi praeter Monasteria Daniae, Prussiae, Norvegiae, Hollandiae ac Zelandiae ab haereticis occupata, facile viginti supersunt loca integrae disciplinae, ubi simul convivunt moniales cum Monachis, muris ac cancellis adhuc distincti, remanente administratione penes moniales: habitus porro eorum fuscus cum alba corona quinque purpureis notis distincta Christi vulnera repraesentantibus.

Eodem anno P. Raymundus Apamiensis post XX annorum obsequium diversis Pontificibus praestitum in officiis Poenitentiariae, Bibliothecae ac Sacriarii, Senis confectus quieti volens consulere, aulam deserit, ejusque loco sufficitur Petrus Ammalius, Theologus ad magna natus; virtute etenim ac judicio ita excelluit, ut mox ad Episcopatum Senogalliensem, deinde ad Archiepiscopatum Tarentinum fuerit promotus; ubi cum non quiesceret, sed talenta sibi concessa cum fructu exponeret, ad Patriarchatum Gradensem, deinde ad Alexandrinum ac tandem ad difficillimam Ecclesiae Aquensis administrationem fuerit evector, quam etiam ad illam pacem, quae optari poterat, perduxit.

Focunda ingeniorum mater Anglia hisce annis rursus plurimos praebuit ex Ordine nostro Scriptores doctrina ac pietate praestantes, ac imprimis P. Rogerum Glacton Provinciae gubernaculum diu prudentissime tenentem ac consiliarium magni Roberti Sarisburiensis Episcopi. Deinde Guillelmum Flete, doctrina, spiritu prophetiae, miraculis ac sanctitate illustrem, teste Sabellico.

His addo Radulphum de Marcha historicum accuratum, Robertum Worsop Episcopum Eboracensem, et Radelifum, Leicestrensem Episcopum, quorum doctrina ac consilio multum profecit Anglia, de quibus plura referunt Autores saepius memorati.

Anno MCCCLXVII ex hac miseriarum valle liberabatur B. Jacobus de Cerqueto, Umber, multis miraculis clarus, cujus corpus Perusii hononifice reconditum, adhuc in praesentem diem pia veneratione colitur. Eodem mense 18 Aprilis transiit ad meliorem vitam B. Julia Certaldina post XXX annos in religione feliciter magna cum sanctitatis [p. 53] nota transactos. Discedit etiam sub finem anni ex hac vita Asculanus.

CAPUT. XVIII

De P. Ugolino Urbevetano, XVI Generali.

[P. 53] Quinto Calendas Junii, habitis comitiis Avenione, in Generalatus officium suffectus fuit Ugolinus Malabranca, Theologus eximius, qui postquam fere triennium rexisset, et de Religione nec non Ecclesia bene meritus fuisset, creatur Episcopus Ariminensis ac postea Patriarcha Constantinopolitanus: ea quae postenitati scripto reliquit, vide apud Pamphilum, ubi et obitum et locum sepulturae invenies. Addam solum hoc, Praelatum hunc ab Urbano V designatum fuisse, ut, assumptis secum triginta viris ex omni Ordine, fidem apud Sarracenos depraedicaret, constante fama quod eadem vellent recipere, at ante abitum obiit.

CAPUT. XIX

De P. Guidone Belreguardo, XVII Generali.

[P. 53] Anno MCCCLXXI Synodus Ordinis coacta est Florentiae, ubi, Ugolino promotus, Generalis eligitur Guido, Lombardus, qui etiam sequenti Capitulo Coloniae Agrippinae rursus confirmatur Ordineque non infeliciter praefuit annis sex. Magnus tunc in regno Valentino extabat Theologus ac concionator P. Michael Cardonet, cui publico Senatusconsulto aedificatum fuit in Monasterio domicilium et assignatum singulare stipendium, ut, vita durante, persona ipsius uti proficua ac necessaria possent frui viri illius Regni.

Hoc tempore liceret rursus in praeclaras laudes nationis Anglicanae excurrere, cujus alumni excellentes extitere ac frequentes, praecipue sub hoc Generali, nisi tum Panphilus, tum Gratianus commendasset Thomam Asheburne, Henricum Bedericum, Guillelmum Egumende, suffraganeum Lincoliensem, Thomam de Stureia et Bankinum Londinensem, qui omnes viriliter Wiclepho restiterunt, privatas publicasque cum eo concertationes instituendo, in quibus semper palmam obtinuerunt confirmando suos concives in vera Religione Catholica.

His etiam adnumerare libet Simonem Baringuedum Tolosanum, non minus scientia quam probitate illustrem, quem uti Seraphicum [p. 54] in amore Dei incensissimum venerati sunt illius temporis fideles. In Germania apud Ratisponam suffraganeum et Episcopum Castrensem agebat P. Nicolaus Teschel, ibidem secus summum altare humatus.

Hoc anno sub Regula S. Augustini militare coepit Ordo S. Ambrosii qui sub Ceccarello et Paulo Platanzia **anno MCCCXXXI** restauratus fuerat a Petro Eugubinatorum Episcopo, eumdem ad observantiam et claustralem disciplinam reducente, quem Gregorius XI Regulae S. Augustini subiecit eisque purpureum indumentum assignavit. Mediolani et alibi praeclara habet hic Ordo Monasteria intra limites Italiae.

In Hispaniis vero, cum circa **anno MCCCXVI** Petrus Fernandus cum socio Petro Romano Castellae Regni nobili equite certis Eremitis sese conjunxisset, at simul cum iisdem antiquum genus Monachorum in honorem et memoriam D. Hieronymi revocasset, Romam profectus, instituti sui Monastici confirmationem sub Regula B. Augustini a Gregorio XI impetravit, tantumque ipse Fernandus cum aliis intra Hispaniam profecit, ut paucis transactis annis tot et talia Monasteria obtinuerit, qualia vix ullus Ordo potuit excogitare, ita ut hic Ordo inter celeberrimos ibidem adnumeretur, de quo latius **anno MCCCCXXII**.

Biennio post antiquus Ordo vitae communis tempore Apostolorum magno fervore inceptus ac postmodum a Paschali II anno MXC aliquibus in locis accedente Regularium Canonicorum convictu restitutus est, satis frequens viris ac mulieribus uti videre est in Passaviensi coenobio S. Nicolai, in Pollingensi, in Ransdorfensi ac aliis hujus Bavariae, ubi simul viri ac mulieres in sancta communione vixerunt. Per Gerardum Daventrium Aquisgrani Canonicum saecularem ac Parisiensem Doctorem,

fuit de novo reformatus, ac sub Regula S. Augustini permanens, et certis Constitutionibus firmatus, ac a Gregorio XI taliter approbatus, maxime in illis Monasteriis quae Germaniae Belgicam respiciebant, ubi Fratres seu Clerici vitae communis celeberrimas Scholas puerorum rexerunt multosque viros doctos excitarunt, quorum Monasteriorum nonnulla in Seminaria Episcoporum, alia in usum Patrum Societatis, alia etiam in alios pios usus conversa sunt, tribus tantum permanentibus integris, ubi etiam instructio puerorum desiit.

Anno MCCCLXXIV in vivis erat et magnae auctoritatis apud Archiepiscopum Coloniensem Ven. P. F. Joannes Vander Geest, praefato Archiepiscopo a confessionibus, ad cujus preces cessit Patribus S. Augustini inestimabilis thesaurus Sacramenti miraculosi, reservatus in Ordinis Monasteriis Lovanii et Coloniae. Cum enim hoc anno miraculose sacra hostia in carnem visibilem fuisset conversa Metello-Burgi in Zelandia, ac inde Coloniā ad Archiepiscopum delata clareret miraculis, eandemque sacram hostiam morsu dentium impie sumentis semidivisam reperisset Archiepiscopus, factis precibus divisam, assignata [p. 55] parte Coloniensi Monasterio, aliam partem Lovaniensibus per eundem Patrem transmisit.

Sub initium **Februarii anno MCCCLXXVII** ex hac vita migravit in aliam Rev. P. Guido, Eremitanae Religionis Generalis, et capitulum indicitur Veronae celebrandum.

CAPUT. XX

De Bonaventura Patavino, XVIII Generali.

[P. 55] Patribus in unum Congregatis Veronae, Prior Generalis constituitur P. Bonaventura Patavinus, qui una cum fratre uterino Bonsemlantes Augustinianum Ordinem professus, litterarum studiis, bonis moribus ac virtutibus singulare praebuit exemplum, ita ut de ipsis loquens Petrarcha exclamet: *Feix Patavium, ubi geniti estis et enutriti*, etc., ac alio loco de Bonsemlantes Fratre Bonaventurae inquit: *Qualem proh dolor! virum, quod Sydus!* Hunc eundem multis encomiis extollit Jordanus tanquam Ordinis oraculum, quale etiam sese praestitisset nisi immatura morte fuisset praeventus.

Similibus si non majoribus encomiis Petrarcha P. Ludovicum Marsilium Florentinum extollit, qui Ordini Augustiniano ac patriae maximo cum fructu ac honore profuit, non solum turbatissimis temporibus sedando magnorum virorum animos, sed plures in sequentia saecula efformando, quorum operam non parum ista Respublica sensit, cum dudum ac multum apud Nicolaum Nicolò, Joannem Laurentii, Robertum Rossi aliosque doctrinis ac consiliis profecit, quos in disciplina sua *Ludovicus* educarat, unde etiam in grati animi signum *Ludovicum* honorifice aluerunt vita durante, ac post obitum communibus expensis Cathedrali Ecclesia eundem sepeliri mandarunt, atque epitaphium tale erexerunt: *Florentina civitas ob singularem eloquentiam clarissimi viri Magni Luissii de Marsiliis, sepulchrum ei publico sumptu faciendum statuit.*

Anno MCCCLXXVIII obiit *Petrus Ammalius*, Sacrista etc. illique in officiis succedit *Petrus Apamiensis*, montis Falerii postea Episcopus creatus.

Fr. Hincō ordinatur Coadjutor Archiepiscopi Pragensis et Episcopus Laedimiriensis, notaturque inter presentes consecrationi Ecclesiae S. Thomae, pro cuius beneficio emit villam Lithumistianam.

Extabant etiam tunc in Italia Magistri, Joannes Evangelista Veronensis, et Simon Bononiensis; uterque scriptis clarus ac virtutibus insignitus, gravissimis Ecclesiae difficultatibus frequenter adhibitus, praeclare sese gessit.

[P. 56] Cum jam ab aliquot annis in Hispaniis coepisset Ordo S. Hieronymi, primum **anno MCCCLXXX** in Italia a B. Petro Gambacurta, Pisano, sub Regula S. Augustini, diversis tamen Constitutionibus etiam ab Hispanis, fundatus fuit; moranturque Romae ad S. Onuphrium, obtinuerunt

postea Ecclesiam S. Clementis in urbe, ac in Italia facile XX Monasteria, praeter alia Congregationis Fesulanae.

Quartum revertor ad Angliae viros, inter quos meritis, doctrina ac sanctitate non infimi fuere Thomas Eduarston, Leonello Clarentiae Duci a Confessionibus, ac postea Archiepiscopus Oxonii, Thomas Winterton, Joannes Langham, Simon Tothaii, Wiclephi hostes acerrimi, uti etiam Joannes Usaldebii et Rogerius Tuuiforde, qui omnes Concilio nationali Stransfordiae contra Wiclephi errores interfuere, multaque edidere. Prae caeteris tamen eminebat Robertus Waldebii, qui cum litteratorum antesignanus haberetur, ad Episcopatum Adurensem fuit promotus ac postea **anno MCCCLXXXVII** ad Archiepiscopatum Dublinensem in Hibernia, a quo rursus **Anno MCCCXCV** revocatur in Angliam ad Episcopatum Cicestrensem, ac tandem **anno sequenti** etiam invitus evocatur ad Archiepiscopatum Eboracensem; cumque jam senio confectus maximo cum fructu quadriennio rexit, *Pater Patriae et Dux Cleri* saepius nuncupatus.

Anno MCCCLXXXV Generalis cum plures legationes pro Ecclesia Dei obiisset, ac schismatum tumultibus sedandis non parvam operam adhibuisset, ab Urbano VI S. R. E. tit. S. Caeciliae Cardinalis creatur; sedatisque aliquantulum dissidiis Ecclesiae, rursus haberi coeperunt comitia Generalia octennio integro intermissa, quae indicta sunt Strigonium.

CAPUT. XXI

De P. Tholoniae Veneto, XIX Generali.

[P. 56] Strigonii, quod est Hungariae oppidum, convenerant Patres Ordinis 14 Calendas Junii, ibidemque majori suffragantium numero, Generalatus defertur Tholoniae Veneto, viro pio, zeloso ac docto, qui ut in Italiam rediit, statim corruptis moribus obicem injecit novamque faciem Ordini induxit in meditullio Italiae, aliquot Monasteria ac praecipue Ilicetanum minus corruptum seligens, ubi arcta disciplina custodiretur eaque uni praefecto, seu Vicario subiecit, a communi Provinciali eximendo; et hinc Congregatio Ilicetana.

Hisce annis vita defunctus fuit Reverendissimus Petrus Apamiensis S. D. N. Sacrista, Episcopus Montis Falerii, et designatione Urbani VI [p. 57] assumptus fuit ex Ordine S. Augustini R. P. F. Amelius a Brenaco, creatus postea Archiepiscopus Tarentinus et Patriarcha Gradensis **anno MCCCLXXXVII**.

Magno bono Regis Poloniae Casimiri illiusque Regni vixit apud illum P. Gregorius Ileassius, cui Deus dignatus fuit revelare fodinas ditiores illius climatis, in quarum indagine uti perspicax fuit, ita aliorum fidelis instructor abscondita detexit. Italiam tunc ornabant scriptis suis doctisque concionibus Augustinus De Asculo, et Aldebrandinus Cavalcantes Florentinus, uti et Galliam Bertrandus Parayte Tolosanus, ac Germaniam Petrus de Spira, qui in Scripturis sacris eruditus, in Philosophia Magnus, ingenio praestans et eloquio clarus dicebatur.

Eodem anno accessit Regulae S. Augustini Congregatio Fesulana S. Hieronymi mendicantium, a B. Carolo comite montis Granelli una cum Redone conterraneo, ac Gualtero Marso instituta apud Fesulae urbis ruinas non procul a Florentia, postmodum ab Innocentio VII ac a Gregorio XII approbata, egregios in Italia fecit progressus fundatumque habebat Monasterium in monte Quirinali, quod a Paulo V translatum fuit ad pedem montis juxta Trivios fontes.

Anno MCCCLXXXVII tum per Gerardum magnum, tum per Joannem Busebrouc, nec non alios pios zelosos viros reparatus est Ordo Canonicorum Regularium in Germania inferiori, primo conventu erecto ac reformato in Windesheim, cujus legibus brevi temporis spatio plura alia Monasteria postea sese subiecerunt in unam societatem fraternam coeuntes; eandem Congregationem Windesheimensem appellarunt, cui non ita post Conventus Brabantiae ac alia Congregatio Novesiensis accesserunt, tantumque in incrementum sumpsit, ut in sola Germania inferiori

ac tractu Rhenano CXX Monasteria virorum, ac XXX Virginum numerarit. Caeterum, sicut haec Congregatio multorum Monasteriorum accessu cito et vehementer fuit aucta, sic eadem brevioris temporis spatio Monasteriorum decessu plurimum decrevit, ita ut **anno MDCXII** cum Capitulo Generali nomine sedis Apostolicae Tongris interesset, vix viginti numerarim Priores, ex quibus etiam aliqui solum titulum gerebant, quamvis revera meritissimi. Pauci tamen illi conventus relictis integram hodie servant disciplinam, eamque student plusquam unquam doctrina ornare, proximorumque saluti prodesse, cum hactenus soli choro attentis, sibi vixissent.

In Eremitarum Ordine cum celebrarentur Capitula Generalia Imolae **anno MCCCLXXXVIII**, ac Herbipoli **anno MCCCXCI**, prolongato officio Tholomaeo Veneto, sanctitate ac miraculis claruerunt B. Basilius Laudensis, a Laudensi populo acclamatus ac a sede Apostolica confirmatus Episcopus, B. Antonius de Ravenna, B. Joannes Tertius Senensis, D. Catharinae Senensi Socius, B. Sanctus de Cora, qui populum frequenter solo Dei verbo, corporaliter saturavit, ac tempestates innumeras arcebat, B. Petrus Senensis, B. Jacobus Nicolatus, et Bandinus [p. 58] Senenses, B. Simon de Tuderto, et B. Nicolaus de Tinis, magnus eleemosynarius, quique mortuum post diem integrum, quo orationi vacaverat, vitae restituit.

Cum tanta sanctitatis fama Ordinis Eremitarum percrebesceret **anno MCCCXCVI**, Bartholomaeus Columna, Romanus, animum ac mentem applicuit ut Canonicos Lateranenses S. Augustini reformaret, delegitque in hoc opus Conventum B. Mariae Frisonariae juxta Lucam, quam restaurationem postea, decedente Bartholomaeo, perfecit Leo Caratte, Mediolanensis, in eodem Monasterio, illaque fuit Lateranum inducta; unde haec Congregatio Frisonaria Lateranensis nomine fuit insignita, cujus restitutionis haec memoria mansit in Monasterio Frisonario:

Salvatori Christo ac Sanctissimae matri Mariae Canonici Regulares ab Apostolis primum, Divique Augustini norma sub Apostolicis Regulis instituti, jam pridem in hoc Coenobio Deo dicati; hinc per Italiam sub titulo Lateranensi dilatati, hanc aedem vetustate labentem restituere anno MCCCCI.

Haec Congregatio ab Eugenio IV fuit approbata eique multa Monasteria per Italiam fuere unita, hodieque, Lateranensi aede relicta, jussu Sixti IV Romae apud S. Mariam de Pace Monasterium construxit.

Hoc eodem anno B. Bonaventura Patavinus, Cardinalis, cum dudum antea et concionibus et scriptis, ac novissime conciliis urgentibus in Cardinalium coetu sese pro viribus opposuisset pro tuenda Ecclesiastica libertate Francisco Carrariensi Patavinae civitatis Principi, a quo passim eadem violabatur, sagitta ex occulto emissa per pontem S. Angeli occubuit, meritoque a Scriptoribus inter martyres Dei recensetur, talique nomine decentissimam sepulturam Romae in Ecclesia Ordinis obtinuit.

Celebrabantur tunc etiam Comitium Generalia Ordinis Monachii, ubi rursus, Tholomaeo Veneto in Generalatu continuato, praeclarae Ordini leges fuere latae multumque disciplina fuit adaucta.

Inceperat jam tunc in Regno Neapolitano Ordo Eremitarum S. Augustini ad antiquam observantiam reduci per F. Simonem Cremonensem ac F. Christianum Francum maximo Ordinis incremento; numerosissima enim ad eosdem accedebat juvenus, cui efformandae sese totos praedicti Patres praebuere, ac in hunc finem delegere Conventum S. Joannis de Carbonaria in ipsa Neapolitana Urbe non ignobilem, unde Congregatio illa adhuc in hodiernum diem florens initium sumpsit, multaque Monasteria sibi univit, quae a Vicario Generali sub ipsius Generalis ductu reguntur.

Florebat etiam **hisce annis** F. Joannes de Lana, Bononiensis, Religiosus mirae patientiae, humilitatis ac doctrinae, de quo praeclara habet Jordanus, qui eidem convixit. Huic etiam coetaneos in Anastasi reperi F. Onuphrium Ostecutum, Florentinae suae civitatis Episcopum, [p. 59] Facinum Astensem, concionatores, Philosophos ac Theologos eximios suisque scriptis recensitis notissimos.

Hoc eodem anno Scriptores Ordinis ponunt victoriam Francisci Gonzagae, filii Marchionis Mantuae contra Ligures ac Mediolanenses habitam, miraculo ac intercessione S. Augustini, qui etiam eidem Francisco decertanti apparuit veste Eremitica nigri coloris indutus, quod postea Franciscus attestatus fuit publica solemnitate in Ecclesia Ordinis Eremitarum instituta, Divo Augustino tanquam Patriae suae tutelari Protectori votis persolutis, eamdem victoriam ac S. Augustini apparitionem ipsemet Marchio publica imagine expressit, cum hac inscriptione: *Vos Patriae cives, quibus hic Pater expulit olim / Bis Ligures, loetumque dedit bis habere triumphum, / Dum sua curriculo bis Festa darentur eodem, / Este boni memores et grata advertite dona, / Et mecum huic laudes, mecum hos celebretis honores. / Protector Patriae, spes et tutissima nostrae, Augustine, parens, doctor, Lux inclyta sacri / Eloquii, innumeras Ocnoeas accipe laudes. / Tendimus inde manus humiles, oculosque precantes / Venturo adversis, ut quondam, protege Princeps.*

Addit Paulus Bergomensis hoc Epitaphio in Ecclesia Eremitarum erecto, ibidemque triumpho celebrato commotos fuisse DD. Canonicos Regulares apud S. Bartholomaeum Mantuae commorantes, eo quod ommissa eorundem Ecclesia, Marchio hanc solemnitatem in Ecclesia Eremitarum instituisset, illisque responsum fuisse a Marchione: *His Patribus facio ea causa quoniam S. Augustini filii sunt; suo enim habitu bis mihi Augustinus, dum victoriam tribuit, apparuit, non vestro.*

Anno MCCCC Bonifacius IX Ordini Eremitarum deditissimus, iisdem indulgentiis ac privilegiis ornat sacellum S. Nicolai de Tollentino quibus S. Francisci Ecclesia Assisii fuerat decorata. Insuper concedit facultatem Ordini instituendi mulieres cujuscumque gradus, quae habitum Ordinis deportent, gaudeantque omnibus gratiis, privilegiis ac immunitatibus Ordini concessis, ad instar Mantellatarum seu tertiarum sororum Ordinum S. S. Francisci et Dominici.

Eodem anno Venetiis obiit Rever. P. Tholomaeus Generalis, postquam Ordini laudabiliter difficillimis temporibus praefuisset annis quindecim.

CAPUT. XXII

De P. Nicolao Cassiano, XX Generali.

[P. 60] Anno MCCCC, 3 Idus Junii, Tholomaeo defuncto in Comitibus Generalibus Aquilae habitis sufficitur Magister Nicolaus Saracenus, vir inter molestias intrepidus. Praeter pulcherrimos Ecclesiae ritus fundantur his temporibus Monasteria Barcinonense ac Vallisoletanum.

Florent etiam Ludolphus de Canoslaria, Germanus, Ludovicus Capuanus, Hieronymus Ariminensis, Episcopus ibidem, Augustinus de Gonessa, Episcopus Bonensis, et Clemens Romanus, Episcopus Verulanus viri moribus, sanctitate et eruditione insignes.

Venetiis instituitur Congregatio Canonorum Regularium S. Georgii in Allega a Gabriele Gondelminio, Antonio Corario, et Ludovico Barbo Patritii ibidem, qui pertaesi mundanam vitam, in spirituales viros fuere commutati, se suaque omnia Deo dicantes: a Gregorio XII Regulae S. Augustini adjuncti, privilegiis et favoribus fuerunt aucti. Hi caerulea utuntur veste, habentque celebre Monasterium Romae S. Salvatoris in Lauro, illorumque institutum novissime a Pio V **anno MDLXX** ad tria vota essentialia et ad Regulam S. Augustini fuit reductum. Ex his primis Institutoribus Gabriel et Antonius ad Cardinalitiam dignitatem fuere eVecti: immo Gabriel Pontificatum Romanum gessit annis XV dictusque fuit Eugenius IV, qui etiam sepeliri voluit in Ecclesia S. Salvatoris, epitaphio non ignobili erecto, ubi prae caeteris S. Augustini imago, cujus Regulam olim sequutus fuerat, conspicitur in Eremitico habitu.

Inter Eremitas Angliae, etiam sub initium hujus saeculi extabant in litteris ac rebus agendis peritissimi P. Joannes Hickey, Richardus Chefer, et Guillelmus Wellis, qui et Provincias illas rexerunt, praeclaraque sui ingenii monumenta relinquendo Ordini plurimum profuerunt; Wiclepho

infensissimi hostes, cujus errores non semel cum universitate Oxoniensi ejurarunt.

Anno MCCCCIII tertio nonas Junii Generalis Conventus Ordinis habitus fuit Laughingiae Svevorum oppido, in qua, Nicolao Priore Generali confirmato, Patribusque in Italiam redeuntibus, plures in Galeatii milites inciderunt, crudeliterque perempti fuerunt cum in Religionis odium, tum ut de Summo Pontifice vindictam sumerent, qui Florentinorum [p. 61] causam contra Galeatium promoverat. Alii etiam Patres Ordinis a Wenceslai militibus simili fere odio ardentibus in Germania oppressi interiire.

Degebat his annis in sylvis Senensibus Hieronymus Senensis, Jacobus Andreas et Stephanus, Eremitae S. Augustini, magnumque sibi nomen, vitae innocentia, maturitate iudicii ac rerum spiritualium cognitione fecerant etiam apud Romanum pontificem Gregorium XII, qui cum Canonicos Regulares circa Florentiam, Senas, ac Bononiam ad antiquam disciplinam reducendos statuisset, hanc Provinciam P. Stephano Senensi primum commisit, eique Monasterium Illicetanum S. Salvatoris sacrum tamquam locum aptissimum designavit, eundem locum ipsiusque personam ab Ordine Eremitarum ad tempus et ad effectum supradictum eximendo. Stephanus itaque ita exemptus, habitum Canonicorum Regularium assumpsit, suisque ad differentiam Lateranensium Canonicorum album scapulare stamineum super lineam vestem addidit, brevique tempore tantum profecit, ut pleraque Monasteria Canonicorum huic Congregationi sese adjunxerint ac inter caetera Eugubinum S. Ambrosii, S. Mariae Rheni juxta Bononiam, S. Salvatoris in Bononia, et S. Donati in Scopeto, quod cum sit maxime insigne, postea toti Congregationi nomen dedit. Hodie etiam haec Congregatio Scopetinarum in Italia maxime floret, celeberrimo extracto Monasterio Romae in Exquiliis Divo Petro ad Vincula sacro, ac aliis per Italiam fere quadraginta viris doctis refertissima, quorum laboribus pulpita Italiae frequenter resonant.

Eodem anno MCCCCVIII Synodus Fratrum Eremitarum cogitur Ferrariae, ubi rursus Nicolao Generalatus concedebatur, florebatque in illa Synodo Simon Tornaquincius, Florentinus, cujus scripta Florentiae asservantur.

His etiam annis Ven. P. Henricus de Langenstein, dictus de Hassia, Theologus eminentissimus, assumptus fuit ad erectionem Universitatis Viennensis, quam aliquot annis direxit, una cum Bertholdo Ratisponensi, primique ibidem Theologiam docuerunt ac scriptis suis Germaniam illustrarunt. Illis etiam coetaneus ac conterraneus in eadem professione vixit P. Jordanus de Saxonia, universae Germaniae, Ordinis S. Augustini praeses, concionator ac scriptor celeberrimus, ut fidem faciunt opera quae extant, ex quibus etiam ejusdem viri sanctitas ac frequentia miracula, quae tecto nomine narrata sunt, non obscure colliguntur. Obiit idem Jord. Viennae: de illo bene Poeta modernus: *Saxoniae talis si coetera turba fuisset, / Hoeresis in nostro jam foret orbe minor.*

Anno MCCCCXI Nicolaus Sarracenus a Joanne XXIII Pontifice Maximo Episcopus Recanatensis declaratur, Ordinique adhuc jubetur Monasteri [p. 62] praeesse, uti et Capituli Generali Romae in **XI Kalendas Junii** evocato; quod regimem Episcopi, cum non sine damno Ordinis fuisset, postmodum decretum fuit ut statim a promotione Generales alique Religiosi promoti ab Ordine eximantur.

CAPUT. XXIII

De P. Petro de Vena, XXI Generali.

[P. 62] **Rebus** in Ecclesia Dei rursus turbatis ob gravissimum schisma inter Joannem XXIV rejectum et captivum, Benedictum XIII ac Martinum V electum, celebrantur Ordinis Comitia Romae, in quibus Ordini universo praeficitur Petrus de Vena, Umber, qui etiam **anno MCCCCXIV** ad Oecumenicum Concilium Constantiense una cum decem Theologis Ordinis Eremitarum proficiscitur.

In quo etiam Concilio nomine Regis Franciae comparuit *Reverendus P. Joannes Vobes*. Nominem

Domini Ordelase *Herois Forlivii Ven. Pater Guillelmus Foroliviensis*. Pro Republica Genuensi *P. Antonius de Rampelogis*. P. Joannes Zacharias pro Helvetiis, nec non alii Patres pietate ac virtutibus insignes, quorum opera et Joannis XXIV causa examinata fuit, et Petrus de Luna Benedictus vocatus cessit, ac Martinus V sublato schismate in sede Apostolica remansit, actaeque fuere gratiae supremo Deo in Ecclesia Eremitarum S. Agustini Constantiae.

In eodem Concilio ac postea quilibet inter suos rem Ecclesiae multum promoverunt Theodorus Urias Hispanus, Isaias Polonus, Joannes Bloch Alemannus, Raymundus ad Altoponto, Henricus Bituricensis Galli, et Petrus Bruniquellus Italus, Trithemio aliisque Scriptoribus ob volumina edita notissimi.

P. Joannes Bloch, P. Adamus de Owobach, multorum librorum exarator, una cum P. Augustino Smatzchi Bohemo Pragmae residentes totis viribus, magna eloquentia ac dexteritate Hussii errores condemnarunt, unde etiam tantam rabiem Hussitarum sibi suisque excitarunt ut **anno MCCCCXX, die 17 Aprilis** Religiosos omnes Ordinis Sancti Augustini Praga dimiserint, quos quia adhuc renitentes experiebantur, minis ac mille scommatibus ad gravissima pericula aegerunt Monasterium ipsum accendendo in festo S. Stanislai, ac deinde quo totam explerent rabiem, chorum Ecclesiae, qui favillis superfuerat, succedente festo S. Viti, tecto spoliarunt caeterumque prophanarunt.

Venetiis **anno MCCCCXVIII** celeberrimas ad populum conciones habebat P. Gabriel Spoletanus, quibus ita omnium, maxime tamen nobilium animos sibi devinciebat, ut vix ab eodem Patre avelli possent. **[P. 63]** Recipiente itaque sese interdium ad locum S. Mariae de Nazareth, ubi bonus Pater solebat meditationibus ac studiis feliciter vacare, non pauci nobiles eundem fuere secuti, quibus etiam ita placuit vita illa a mundano strepitu semota, ut altiore spiritu ducti, vana vanis relinquentes, ibidem in sancta societate degere statuerint sub ductu R. P. Gabrielis praefati, qui sub Regula S. Augustini Canonicam illis vitam assignavit, in qua brevi tantum profecerunt ut suae Congregationis, quam Canonicorum Regularium S. Spiritus nuncuparunt, approbationem a sede Apostolica meruerint obtinere, ac per sui gremii viros non multo post Patriarchatum Venetum aliasque dignitates cum laude gubernare. Congregatione autem erecta ac stabilita, P. Gabriel in Ordine Eremitarum permanens, laboribus ac vigiliis exhaustus, Spoletum uti solum patrium invisens, ibidem animam creatori reddidit, **anno MCCCCXXX**.

Maximo totius Germaniae concursu omniumque stupore tunc docebat P. Ludolphus a Camoslaria B. Jordano a Saxonia familiaris, cujus et ipse Jordanus meminit lib. 2, cap. 8, ubi miracula enumerat ejusdem divinosque favores non modicos huic Beato viro praestitos. Notavi enim plerisque in locis Germaniae hujus Patris beneficia archiviis ac Monasteriorum structuris impensa.

Paulo ante desierat esse in vivis Ven. P. F. Paulus Styrius, electus ac confirmatus Episcopus Petinensis, Illustrissimi ac Reverendissimi Principis Salisburgensis suffraganeus, sub quo cum adhuc inter Religiosos ageret, erectum ac fundatum fuit Monasterium ad Flumen Liburnense Ordinis S. Augustini titulo S. Hieronymi ab Hugone de Tibino, ac Reimperto Capitaneo Laureacensi, adjungentibus illis pleraque sacella SS. Martini, Andreae, Nicolai ac Caeciliae juxta oppidum.

Jacobus etiam cognomento Magnus, Toletanus, vel ut alii Tolosanus Carolo VII Francorum Regi a sacro auriculario, universam Scripturam sacram tunc commentariis illustravit, aliaque opera edidit, ob quae merito MAGNI nomen adeptus est. Mox Archiepiscopatus Burdigalensis dignitatem oblatam repudiavit, maluitque inter libros suos et Scholasticos pulveres Parisiis mori, ibidemque sepeliri, quam alibi in specula periclitari.

CAPUT. XXIV

De P. Mag. Augustino Romano, XXII Generali.

[P. 64] Anno MCCCCXIX Comititia Ordinis peracta sunt Astae in Insubria **12 Calendas**

Septembris, ubi Petro de Vena defuncto suffectus est Augustinus Romanus, qui statim ut ad Ordinis gubernaculum fuit euectus, Monasteria aliquot selegit, ubi exacta disciplina innovaretur, ac inter caetera Perusinum S. Mariae Novellae, eaque etiam uni Vicario commisit, qui cum juste proficeret, ac alia Monasteria huic instituto addicta sibi adscisceret, hanc Congregationem Perusinam nuncupavit, quae etiam hodie extat, et decem circiter obtinet Monasteria, de quibus infra in indice.

Magnum tunc in Italia erat nomen PP. Antonii de Nomis, P. Richardi Pampolitani, Bartholomaei Urbevetani, Gratiani Florentini, Christophori Bononiensis, Lucae de Offida ac Boëtii de Tollentino, qui Theologiam in diversis Collegiis apud Eremitanos professi, lucubrationes varias emisissent, ratione quarum Pamphilo sunt noti.

Promoti **sunt hisce annis** ex eodem Ordine Eremitarum plures ad Episcopatus, P. Joannes Cassianus in Sardinia ad Sulcitanam Ecclesiam, Joannes Adami ad Sidoniensem in Russia, Petrus Robini ad Hipponensem et suffraganeatum Tolosanum, et Petrus Styrejus ad Episcopatum Petreensem.

Plura etiam erigebantur Monasteria. Pacense in Hispania ad civitatem redigitur, Flumenliburnense in Carinthia, Rotenbergense in Bavaria ac facile decem Monasteria in Provincia Romana construebantur.

Anno MCCCCXXII maximum incrementum accessit Ordini S. Hieronymi in Hispaniis sub Regula S. Augustini a Lupo Olmedo Monacho Gualdalupensi, qui huic Ordini addidit integram, sed divisam postea Congregationem S. Isidori, sic dictam a Monasterio Hispalensi, quae Congregatio nostro saeculo rursus coaluit in Ordinem S. Hieronymi, cui addictissimus Rex Philipus II erexit felici cambio S. Laurentii Scurialacum, totius Orbis Coenobium celeberrimum, loco Monasterii S. Hieronymi juxta S. Quintinum regia mania dejecti.

Anno MCCCCXXV Comitia Ordinis habita sunt Bononiae, in quibus Augustino Romano Magistratus Ordinis prorogatur.

Totum Ordinem, ac Religionem Catholicam hisce annis egregie tuebatur Joannes Zacharias, Eremita Augustinianus, Helvetius, qui coram Concilio Constantiensi Joannem Hus convicit, unde et [\[p. 65\]](#) Hussomastix communi agnomine dicebatur ob frequentes concertationes contra Hussitas institutas, in quibus semper triumphavit; talemque sese in his praebuit, ut a Pontifice Maximo Ecclesiastica Rosa quae non nisi Principibus mitti solet, donatus fuerit. Moritur Erfordiae **Anno MCCCCXXVIII** plenus dierum.

Sequenti anno in flore aetatis suae abreptus fuit Paulus Venetus, publicus Patavinae Academiae Professor, qui dum Senensi studio praeesset, immanem haereticum Franciscum re et nomine Porcarium publice convicit, Italiamque ab hac peste liberavit. Tumultus jacet Patavii in sacrario cum tali Epitaphio: *Hic jacet Sac. Theologiae Doctor Clariss. et Theologorum Monarcha M. F. Paulus de Venetiis Ordin. Eremit. S. Augustini, etc. Obiit MCCCCXXIX.*

Hoc eodem anno, Martinus V concessit Ordini nostro corpus B. Monicae per breve expeditum Romae ad instantiam Petri, Electensis Episcopi, qui Ordinis Eremitarum S. Augustini fuerat Religiosus ac tunc Sacrista ac Confesarius Martini V, fuitque solemnissima traslatio habita in Dominica Palmarum, quam placuit Altissimo multis miraculis cohonestare.

Anno MCCCCXXX convocantur Patres Ordinis Montempessulum Galliae oppidum, ubi rursus persistente in officio Rev. P. Augustino Romano, de nova Ordinis reformatione praecipue in Lombardia partibus actum fuit, offerente sese ad ejusdem Reformationis promotionem P. Joanne Rocho, qui una cum Joanne Novariensi, Gregorio Cremonensi, gravissimis Theologis, excusso socordiae ac propii commodi pulvere, zelo pieni non solum antiquas aedes restaurarunt, sed plures novas erexerunt, ac sub Rev. Patris Generalis obedientia, tantum Vicarium Generalem impetrarunt, qui Conventibus de observantia, seu Congregationi suae, quam Lombardia nuncuparunt, praeesset.

Ita post alios mandat Paulus II Brevi suo expedito **Anno MCCCCLXIX**, his verbis: *Tenore praesentium statuimus ac ordinamus quod dictus Vicarius ac fratres dictae Congregationis nuncupatae Lombardiae praesentes et futuri immediate sub prioris Generalis potestate sint, ut hactenus fuerunt, nec quovis modo Fratres Conventuales, vel eorum Provinciales, seu alii Praelati dicti Ordinis praeter dictum Generalem superioritatem aliquam super eosdem habeant, etc.* Habet haec Congregatio adhuc hodie in Italia LXXXIV Monasteria structura ac proventibus magnifica, ac prae caeteris Cremense sumptibus Thomae Vicomercati Cremensis, ac diligentia FF. Joannis Rochi, et Bartholomaei Cazuli extractum, cui non cedit Romanum S. Mariae de Populo, Ferrariense S. Andreae, Cremonense ac Mantuanum S. Agnetis; pleraque tamen ex his antiquiora sunt, et sub specie reformationis a corpore Ordinis mutuata.

[P. 66] Florebant in Anglia fertili ingeniorum solo, **his annis** P. joannes Lovue, et Joannes Brome, Lelando notissimi, qui eosdem vehementer commendat ac maxime Joannem Lovue, consiliarium Henrici VIII Anglorum Regis, a quo postea Fani Asaphi ac deinde Episcopus Roffensis fuit designatus extititque Ecclesiae suae fidelis Pastor multis annis contra haeticorum insanias.

Anno MCCCCXXXI, Augustino Romano Priore Generali ad Episcopatum Nazianzenum, deinde Caesenensem assumpto, Vicarius Ordinis sufficitur M. Gerardus de Arimino, qui triennio integro Vicarium egit, rebus enim Ecclesiae turbatis Capitulum indici non poterat.

Biennio post Illustrissimi Principis ac Episcopi Laeodiensis Suffraganeum egit D. Theodoricus Episcopus Rossensis ex Ordine Augustiano assumptus, qui apud Crucigeros sibi sepulturam delegit.

In Bavaria etiam **Anno MCCCCXXXII**, R. P. Petrus de Gamundia insignis concionator Ducum Bavariae, consecratur Episcopus Metrocomitanus, et eligitur suffraganeus Frisingensis, mortuus postea Monachii.

CAPUT. XXV

De P. Gerardo Ariminensi, XXIII Generali.

[P. 66] **Anno MCCCCXXXIV** coacta est Synodus Mantuae ubi Gerardus Ariminensis in Priorem Generalem eligitur, qui etiam hoc ipso anno una cum XV Theologis ex Ordine Eremitarum assumptis ad Concilium Aecumenicum Florentinum proficiscitur.

In quo ex Ordine Eremitarum primas obtinuit partes Andreas de Biliis, Latinae, Graecae atque Hebraicae linguae expertissimus, de quo fertur quod in arte Oratoria alter Cicero, in Philosophia secundus Aristoteles, in Theologia S. Augustini Pedissequus perfectus fuerit. Andreae socii, et asseclae fuerunt, P. Joannes Stringarius, P. Franciscus de Nerli, P. Rudolphus Castellanus, et Gregorius de Alexandria, qui in hoc Concilio strenuos sese praebuere contra Graecos et Armenios, quique praeclara opera in lucem emisissent, quorum catalogum habet Anastasis.

Hoc anno fundatur in Hispania Monasterium Domus Sanctorum juxta Vallisoletum opera F. Joannis de Alarcon, qui Joanni II Hispaniarum regi gratissimus fuit. Ordini Eremitarum accedit etiam **[p. 67]** Monasterium in oppido de Arenas, impensis Jacobi Abulensis Episcopi, in honorem Beatissimae Virginis Mariae, nec non aliud Cervariense a Ferdinando de Velasco extruitur. Uti et in Italia Monasterium S. Catharinae Bassani, testamento Francisci Normandini extractum fuit auctumque ab Alovio et Ludovico Savonarola.

Floruit iisdem annis Lovanii P. Joannes Schreybeeck, Eleonorae Francorum Reginae a confessionibus ac consiliis, nec non P. Joannes Panhuysius, qui ob magnam ingenii vim rerumque agendarum experientiam assumptus fuit ad restorationem Abbatiae Ulierbacensis, quo in opere ita sese gessit, ut tum Principis tum Religiosorum voto Abbas fuerit acclamatus ac Eugenii IV jussu ibidem consecratus **anno MCCCCXXXVII**.

Anno antecedenti initium sumpserat non procul a Patavio Congregatio Eremitarum S. Augustini S. Mariae montis Ortoni, opera Ven. P. F. Simonis Camertini, qui in miraculoso hoc loco Ecclesiam ac Monasterium brevi temporis spatio non ignobile construxit Deiparae Virgini sacrum, in eoque diu vixit maxima sanctitatis opinione. De hoc latius infra cap. seq.

Anno MCCCCXXXIX reliquit tantisper Rev. P. Generalis Florentiam, ac comitia Ordinis celebravit Perussii ubi rursus confirmatus, ad Concilium Florentinum rediit, cui ad finem usque adfuit, ac tam suo nomine quam Theologorum Eremitanae Religionis subscripsit.

Sequenti anno Petrus Assalbitus Electensis Episcopus Poenitentiarius, Sacrista ac Bibliothecarius Pontificius, cum in iisdem officiis vixisset annis XLV animam egit, et in ejus locum sufficitur P. Rudolphus Castellanus, qui etiam suae civitatis Episcopus non ita post fuit creatus, fidelemque operam impendit in sacro Auriculario Eugenio IV, Nicolao V, Calixto III, et Pio II.

Anno MCCCCXL Hieronymus Neapolitanus, Nicolai V olim praeceptor, Episcopus Calabriensis ordinatur, graecis litteris perfectissime instructus, e quibus multa transtulit Ecclesiae proficua.

Anno MCCCCXLII Gabriel Sfortia de Attendulis et Cotiniola Francisci Mediolanensium Ducis frater, spiritu Dei ductus, in Monasterio Ordinis S. Augustini Sylvae lacus S. Salvatori dedicato apud Senas habitum Ordinis assumpsit ibidemque professus est; cum vero duodecim annis integris probe vixisset, et exempla dedisset humilitatis, pietatis aliarumque virtutum, a Nicolao V Mediolanensium Archiepiscopus creatur; Ecclesiam Ordinis S. Mariae incoronatae ad portam Cumanam multum promovit et consecravit, ibique tandem sepultus fuit post felici regimine peractos annos tredecim.

In Germania regebatur **hoc anno** tota Universitas Heidelbergensis a P. Henrico de Gauda, Teutonico, qui in scholastica disciplina vix habuit sua aetate sibi parem, ut doctissima scripta testantur, de quibus Pamphilus. Speramus hac nostra aetate eandem Universitatem per [p. 68] alium P. Henricum expurgato veteri fermento Calvinistico restituendam.

Sequenti anno ex hac vita decessit P. Augustinus Romanus, Episcopus Nazianzenus et Caessenatensis, multis illustribus et gloriosis suae sanctitatis relictis indiciis, ejusque corpus in oppidum Pratense delatum, honorifice fuit reconditum: opera illius egregia recitat idem Pamphilus. Capitulum autem eodem anno Senas conscribitur per Ariminensem, qui morte praeventus eidem non potuit interesse.

CAPUT. XXVI

De Juliano Salensi, XXIV Generali.

[P. 68] Acri judicio et laboribus insignis in comitiis Senensibus electus fuit in Ordinis Generalem Julianus Siculus, sub quo non parvi tumultus fuerunt excitati per Patres Congregationis Lombardiae dum totaliter sese ab obedientia Generalis molirentur eximere, cui contactui hic Generalis viriliter restitit, hocque impetravit ut indicerentur Congregationis comitia, in quibus, mandante Pontifice, nihil fuit actum, nihil ventilatum aut conclusum, nisi illo Praeside, volente et consentiente.

Illius etiam diligentia, et bonis Patrum praevis meritis, Eugenius IV contulit Episcopatum Caesenatensem P. Bernardo de Marcellinis, Florentino, et P. Guillelmo Vercellensi Episcopatum Nicomedianum.

Florebant hoc anno Florentiae sanctitate ac doctrina conspicui Patres quamplures; imprimis P. Ambrosius Florentinus, ab insigni pietate *Homo Dei* nuncupatus, P. Ambrosius Florentinus *Philosophus insignis*, quem titulum sibi promeruit professione Philosophica XXV annorum

Bononiae, et P. Franciscus Mellinus, etiam Florentinus, cujus opera magnificum illud templum S. Spiritus ibidem aedificari coeptum fuit.

P. Augustinus Casulanus extruxit Monasterium S. Monicae in Cremensi civitate trium Virginum sumptibus, eique ita laudabiliter praefuit, ut paucorum annorum spatio centum Virgines Deo dicatas ibidem habuerit magno sanctitatis exemplo.

Decessit etiam **anno sequenti** ex hac vita P. Gregorius Cremonensis Mediolani in Monast. S. Mariae Incoronatae, cui loco diu praefuerat tanta sanctitatis opinione, miraculis illam comprobantibus, ut ab Usuardo et Molano in Martyrologio fuerit adscriptus. Simili virtute [p. 69] fertur vixisse Joannes Novariensis, qui innumeros adolescentes Christi servitio deditos religiose instruxit.

Vigilantia et indefesso studio hujus Generalis inductus fuit Eugenius Papa IV ut B. Nicolaum Tollentinum in Sanctorum catalogum referret, maxime ob insignem operam P. Juliani aliorumque Patrum Ordinis S. Augustini in Concilio Fiorentino pro reconciliatione et unione Graecorum ad Ecclesiam Romanam praestitam. Voverat enim Pontifex se hanc solemnitatem B. Nicolao exhibiturum, si succederet illa unio Graecorum et Latinorum, qua etiam succedente eliminatos errores meritis S. Nicolai adscripsit, prout constat ex oratione illi ab eodem Pontifice composita.

Dum solemnia hujus canonizationis in Ecclesia S. Augustini feria II Pentecostes peragerentur, et enarrarentur pro concione miracula hujus sancti, post Apostolorum memoriam nulli in miraculorum patrione secundi, universus coetus Cardinalium obstupuit, communique prece ac votis eidem directis supplicatum fuit ut Deus per hujus gloriosi sancti merita dignaretur Ecclesiam suam, quae jam in unionem convenerat, etiam in posterum in eadem unione servare, et maxime a schismate, quo jam aliquot centenis annis laboraverat, et adhuc laborabat, Concilio Basileensi in schismate persistente, liberare; quo ne frustrarentur Cardinales sponderunt primum Pontificem eligendum nomen hujus Beati Nicolai assumpturum.

Anno itaque sequenti, mortuo Eugenio IV, memores sui promissi Cardinales, majori numero Thomam Sarzanum elegerunt in Romanum Pontificem, qui Nicolai V nomen cum plena fide assumens, paulo post pacificus victor evasit, Felice IV Anti-Papa renunciante ac integro Concilio Basileensi schismatico, a quo electus fuerat Amadaeus de Sabaudia, sese submittere Nicolao V vero Pontifici.

Praeterire non possum dum Regulae honores recenseo, quin et hunc Amadaeum recenseam; is enim ex Ducibus Sabaudiae oriundus Eremiticam vitam sub Regula S. Augustini duxit in conventu S. Mauritii, quod militum erat in eremo Ripaliae commorantium et orationibus pugnantium, ibique non sine sanctitatis opinione dudum vixit, et ita vixit ut a Concilio Basileensi electus in Romanum Pontificem fuerit absens, et in eo ipso loco suae professionis coronatus, Eremitico habitu, cappa et caputio exutus, more aliorum Pontificum vestitus, et Felicis IV nomine insignitus, ac pro Pontifice ab omnibus Concilio Basileensi addictis agnitus, donec ipsemet cognito errore, non sui culpa commisso, dignitati ac officio renunciavit sua sponte, asseclas omnes et injustae electioni adhaerentes ad veram poenitentiam ac obedientiam perducendo, quam ut tanto facilius impetraret, ipsemet Amadaeus ad Eremum suam rediit, ibique semotis curis omnibus, ut ante Angelicam vitam iniit et Deo vacavit, obiitque clarus miraculis, ut refert Philipp. Bergom. **MCCCCXLVII.**

[P. 70] Nec hanc solam pacem Ecclesia debet meritis S. Nicolai de Tollentino, sed ut refert Bernardus Navarrus et Marquez, ejusdem B. Nicolai meritis adscribitur, quod jam ducentis annis post illius Canonizationem, nulla habuerit sedes Romana schismata.

Hoc etiam beneficio S. Nicolai commotus Nicolaus V, Ordinem S. Augustini mirabili amore est prosequutus, eique multa privilegia contulit. Sacras Reliquias S. Clarae de Monte Falco personaliter invisit, eique hanc orationem composuit: *Deus qui B. Claram Virginem tuam clarificasti, et in ipsius corpore Passionis tuae et Trinitatis mysteria renovasti; praesta quaesumus, ejus precibus et imitatione sic nos tuae passionis amaritudinem recordari ut Trinitatis beatitudine perfrui mereamur,*

etc.

Et antequam a B. Nicolao avellar, libet meminisci insignis beneficii quod meritis B. Nicolai videtur Ordini S. Augustini per totum fere terrarum orbem familiare, benedictionis scilicet panis in honorem ejusdem sancti: cujus tanta est vis, ut gravissimis ac desperatis morbis medeatur, naufragia ac tempestates sedet, ignem violentum arceat, daemones pellat et a praestigiis praeservet illo utentes. Ex multis provinciis unam possim in testem adducere Hispaniam, cujus urbes aliquot misere afflictas contagioso morbo insolentissimo, usu hujus panis liberatae fuerunt. In Germania non ita pridem vehementissimus ignis locum invaserat, Ecclesiae ac Monasterio non ignobili vicinum, vixque remedium apparebat parietem proximum servandi, at injecto pane, uti immenso imbri ignis sese remisit; quae duo sufficiant, ut mille alia hinc deducantur.

Eodem anno MCCCCXLVII comitia Ordinis habita fuere Biturici in Gallia et triennio post Ferrariae, in quibus semper confirmatus fuit P. Julianus Salensis ob praeclaram ejus industriam, agendi dexteritatem ac Ordinis zelum, quo accensus non semel Episcopatibus ac majoribus dignitatibus renunciavit.

Anno MCCCCXLVIII restauratur Ecclesia Monachiensis, in qua anno sequenti consecrantur VIII altaria.

Anno MCCCCLIV maximo Italiae bono floruit Simon Camertinus, de quo sic scribit Ignatius: *Decertarant longo difficilique bello Veneti et Franciscus Sfortia Mediolanensis Dux, quos ad ineundam pacem neque Pontificis auctoritas, neque Regum, Principumque Italiae preces flectere unquam potuere, cum Simonetus Camerinas ex Eremitica familia Sfortiae Ducis familiaris negotium hoc suscepit. Erat autem hic propter vitae sanctitatem in summo cultu, et veneratione. Venetiis igitur solvens Mediolanumque profectus, tentato prius Sfortiae Ducis animo, cui ille negare nihil est ausus, statim Venetias redit. Principe igitur et Patribus ipsis facile persuasis, pax inter eos inita est. etc.*

Hoc patre Authore extractum fuit Venetiis in stagnis Murianis Coenobium S. Christophori, quod in praemium hujus reconciliationis [p. 71] factae Ordini cessit, fuitque Ecclesia ob pacis initae memoriam, *Perpetuae Paci* dedicata. Eodem modo Veneti huic Patri aedificavere templum S. Mariae Campi-Sancti, non procul a Patavio.

Hoc anno etiam Patres Ordinis Eremitarum Romae cogitaverunt de nova structura Ecclesiae S. Augustini, cui cum jam manum apposuissent, ut tanto ardentior plebem redderent, corpus B. Matris Monicae ex Ecclesia S. Tryphonis ad eandem Ecclesiam auctoritate Calixti III fuit translatum magnificaque tumba ornatum.

Per eundem Calixtum X *Kalendas Aprilis* terminata fuit controversia, quam Parochi et Episcopi Religiosis mendicantibus intenterant, asserentes his Religiosis confessos secundo Parochis debere confiteri, ut legitime absolventur, quae doctrina haereseos damnata fuit. Calixtus etiam usus fuit opera decem Patrum Augustinianorum qui bellum contra Turcas depraedicarent.

Anno MCCCCLVIII B. Helena de Utino, Ordinis S. Augustini professa, miraculorum frequentia illustris ad Christum migrat IV nonas Aprilis, cui dum concives excitarent monumentum, illius experti fuere beneficium.

Sequenti anno, moritur Rever. P. Julianus Generalis postquam sedulo XV annis Ordini praefuisset, eumque secundo visitasset maximo cum fructu; quo defuncto celebrata fuere comitia Tolentini, in quibus sufficitur P. Mag. Alexander Oliva.

CAPUT. XXVII

De Alexandro Oliva, XXV Generali.

[P. 71] Protectorem Ordini assignarat Pius secundus Illustrissimum Cardin. Guillelmum de Estoutevilla, Francum, Ostiensem et Rothomagensem Episcopum, qui, quo melius res Ordinis, cujus promovendi is erat studiosissimus, succederent, ipsemet praefuit Comitibus Generalibus, et sub tanto Praeside magnus successit Generalis Alexander, qui miraculose omnino natus, miraculose conservatus ac miraculi loco in scientiis habitus, ad tantam doctrinam pervenit, qualem pauci attingere, miraculose etiam Ordinem rexit. Unde nec diu substitit in officio Generalatus: virtute etenim cumprimis elucescente, a Pio II in Cardinalium Collegium mox cooptatus fuit praeter omnem illius spem, quam etiam dignitatem ita ornavit, ut veluti miraculum cognosceretur inter Cardinales, quorum Collegium non [p. 72] sine ingenti luctu eundem amisit in ipso flore, et inter ipsa gravissimorum negotiorum initia, triennio post promotionem.

De hoc Cardinali Alexandro refertur, quod in dies sepulchrum domesticum unius Cardinalis quod sibi effigiaverat, inviseret, contemplaturus suam sortem futuram post obitum, ingeminando illa verba: *Alexander; Quid post haec?* Quibus verbis ad horas integras secum non infrequenter agebat faciens iudicium primum de seipso, ut evaderet secundum, quod videtur obtinuisse; nam postquam animam Deo commendasset, morbique vim sentiret, absque ulla spe vitae, jubereturque constantis esse animi ac mentis intrepidae, respondit: *Quid ego timeam, qui ad nuptias propero?*

Floruit sub illo, et cum illo P. Joannes Dathus, Episcopus Imolensis, vir doctus, et acerrimus Scholasticus, in doctrina Aegidii Romani, et D. P. Augustini versatissimus, prout scripta illius testantur. Hunc Episcopum Pius II ad Pontificiam cathedram evexerat, mox illum ad purpuram acceptaturus, nisi Deus eundem in coelum recepisset.

CAPUT. XXVIII

De P. Guillelmo Becchio, XXVI Generali.

[P. 72] Alexandro ad Cardinalitiam dignitatem evecto, in officium Generalatus sufficitur Guillelmus Becchius, Florentinus, Theologus insignis, sub quo floruerunt P. Christophorus Pisauensis, Philippus Venetus, Alipius de Carmaniola, Taurinensis, Jacobus Pratensis, et Bernardus Savonensis, qui scriptis magnum sibi nomen pepererunt.

Angliam ornarunt Joannes Capgrave *alter Lyra* nuncupatus, omnium, quos produxit Anglia, Theologorum nobilissimus, Henrico Regi ejusque Fratri Hunfrido charissimus consiliarius, qui in studiis assiduus, plurima ac doctissima edidit volumina. Illi conterraneus et coetaneus fuit Joannes Bury, qui ad instar latrantis catuli, primus detexit et oppugnavit haereses periculosissimas Reginaldi Pecok Episcopi, quem coram Cantuariensi Archiepiscopo Cardinali haereseos convicit. His non cesserunt in fama et nominis celebritate Joannes Slolei Cantabrigiae Doctor, et egregius declamator. Nec non Joannes Lydgale quamvis hic magis in humanioribus exceliuerit.

In Germania excellebat his annis Laurentius Coloniensis, quem parvum corpore, magnum animo, obstupuit etiam Francia, cujus Provinciae [p. 73] Provincialatum gessit, ac Parisiensis Coenobii Priorem aliquoties egit utriusque boni optimus dispensator.

Joannes Godthebsdeel Theologus eminentissimus, cum paulo ante fundata fuisset celeberrima Universitas Lovaniensis, primus in illa Cathedram Theologicam obtinuit in eaque doctissimis praelectionibus insignes sibi discipulos magnumque nomen acquisivit. Huic adjungam alium Belgam virtute, doctrina, et meritis non inferiorem, P. Jacobum de Ostenda Ducum Burgundiae, ac comitum Flandriae Consiliarium eximium, quo non semel usi fuerunt hi Principes in diversis Legationibus, tamquam idoneo instrumento pacis ac foederis procurandi.

Anno MCCCCLXIII, Rudulpho Romani Pontificis Poenitentiario, Sacrista et Bibliothecario defuncto, in ejus locum subrogatur Joannes Senensis, Episcopus Castellanus, ac deinde Massensis, cujus expensis Monasterium Castellanus fuerat aedificatum.

Anno MCCCCLXV Generalis proficiscitur Apamium, quo Capitulum Generale fuerat indictum, ubi etiam multa pie instituuntur, praecipue ea quae pro mortuorum suffragiis fieri conveniebat in Ordine.

Moritur tunc Spoleti B. Christina de Vicecomitibus, innumeris miraculis illustrata, quae ob memoriam Passionis Christi clavo pedem perforavit, singulisque feriis sextis absynthium felle mixtum sumebat, cujus corpus vidi adhuc integrum, una cum cilicio et disciplinis sanguine quasi recente madentibus, non ita pridem.

B. Joannes etiam de Sahagun a S. Facundo illustre decus totius Hispaniae, Doctor Salamanticesis, **hiscis annis** praestantissimis miraculis emicuit, Ordineque S. Augustini per totum Regnum Legionense ac Castellanicum maximo incremento fuit, in vitiis reprimendis et virtutibus introducendis assiduus et intrepidus, Christo familiaris, quem saepius in venerabili Sacramento vidit, longosque sermones cum eodem et suavissima colloquia habuit.

Romanam curiam prae caeteris Ordinibus Patres Augustiniani **hiscis annis** plurimum ornabant; eodem enim tempore supervixere P. Evangelista Jacobatius, P. Patritius Romanus, in Theologia et lege Pontificia egregie doctus, Poenitentiariorum in Basilica S. Petri Antistes, P. Paulus Romanus in eadem Basilica Poenitentiarius et Pontificis Ordinarius concionator, quo in munere ita sese gessit ut redivivus S. Paulus diceretur. His duobus Patribus non impar meritis ac doctrina fuit P. Claudius de Stella, totius Ordinis Procurator, in eadem Basilica Poenitentiarius, cujus memoria non solum apud Monasterium S. Augustini de Urbe, sed in Archivis Mendicantium Ordinum nunquam peribit, nam praeter Privilegiorum confirmationem, Calixtanae aliarumque non minoris praejudicii bullarum revocationem impetravit, vixitque centenarius magno Coenobii Romani commodo.

Anno MCCCCLXX Guillelmus Prior Generalis a Paulo II ad Fesulanum [p. 74] Episcopatum promovetur, cui XXV annis laudabiliter praefuit, praeter continuas conciones, ac suae dioecesis curas, varia edens scripta Philosophica, Theologica, Juridica, ac Moralia. Extremam tandem aetatem attingens, etiam hanc sarcinam deposuit, ac ad Monasterium Ordinis Florentiae sese recepit, ubi inter Fratres, ut frater minimus piissime obiit.

Circa haec tempora, cum Laeodiensi Ecclesiae praesset Joannes Hinsbergicus, Princeps Illustrissimus, ex Ordine Eremitarum assumptus fuit ad suffraganeatum Venerabilis Pater Goblinus, qui et Episcopus Bargalensis fuit consecratus.

CAPUT. XXIX

De P. Jacobo Aquilano, XXVII Generali.

[P. 74] Patre Guillelmo Generali ad majora assumpto, convocatis etiam Patribus Ordinis Bononiam eodem Anno, substituitur in officio Jacobus Aquilanus, vir aetate ac meritis gravissimus, octogesimum quartum facile agens annum, vegetis tamen adhuc viribus, quas in regimine Ordinis non poenitendo fructu exposuit.

Illius enim tempestate initium sumpsit Congregatio Genuensis S. Mariae de consolatione, per Venerab. Patrem Joannem Baptistam Pogium, qui paucorum annorum spatio sub Regula S. Augustini et sub Reverendissimi Generalis regimine, plura Monasteria impetravit, aliaque de novo extruxit, in quibus rigidam disciplinam instituit, quam nondum totaliter interiisse vidi Parmae et alibi, ubi haec Congregatio sua loca obtinuit, quamvis integram non esse doleam. A soleis ligneis jam pridem abstinerunt hi Patres uti et ab aliis magis conducentibus.

Celebratur **his annis**, rarus ille Martinus de Corduba, qui inter primos Tolosanae, ac postea Salamanticensis Universitatis Professores, summa auditorum frequentia, merito numeratur. Oblatum Episcopatum Pacensem, aliasque dignitates repudiavit. In concionibus adeo fuit felix, ut innumeras utriusque sexus personas ad rigidissimae poenitentiae institutum perduxerit; in scriptis adeo

foecundus, et profundus, ut magis Spiritui sancto, quam illius ingenio tribuerentur, quae edebit. Vallisoleti tandem omnium luctu obiit.

Eodem docendi ac dicendi genere enituit Erfordiae apud Germanos Joannes Dorsten, quem Trithemius extollit ejusque scriptas conciones. In Tuscia P. Dionysius Collensis, et apud Genuenses Adamus [p. 75] Montaltus similem laudem promeriti fuere multorum annorum obsequio in munere Ecclesiastae.

Florebat sanctitate ac miraculis clara **hoc anno** Virguncula in Latio apud locum de Genazzano, re et nomine Sancta, quae in dies divinarum rerum contemplatione abrepta, Deoque conjuncta, corpus quodammodo exanime ad horas aliquot relinquebat, animumque simul cum corpore coelestium rerum attentissima meditatione, excluso cibo et potu ad multos dies pascebat.

Perficiebatur etiam tunc Ecclesia et Monasterium Ordinis Eremitarum S. Augustini in eodem loco de Genestano opera et impensis pauperulae cujusdam mulieris Petrucciae, quae ostiatim stipem colligebat, ut operi huic necessaria praeberet, divina revelatione admonita D. Virginem et S. Augustinum non defuturum, prout nec defuere. Ecclesia enim incepta, et primo muro erecto, miraculose apparuit gloriosissimae Virginis imago pulcherrima, nulla hominis manu adhibita, ad quam cum fideles acurrerent maximum sensere subsidium. Unde brevi tantus fuit ibidem confluxus, ac tanta confluentium liberalitas, ut Monasterii et Ecclesiae exstructioni ab unde sufficeret.

Hoc miraculo commoti Sixtus IV et Cardinalis Guillelmus D'Estoutevilla Gallus, certatim Ordini Eremit. S. Augustini addicti, duas in Urbe Romana Ecclesias eidem Ordini erigendas deliberant, eisque liberalem manum apponunt, unam gloriosae Virgini Mariae de Populo, quam suis expensis Sixtus Pontifex, et alteram D. Augustino, quam Cardinalis affabre longe majoribus sumptibus erexit ad invidiam et aemulationem sanctam.

Idem Sixtus Ecclesiam S. Mariae de populo maximis privilegiis et indulgentiis decoravit, Patribusque Augustinianis in Vigiliis et Festivitatibus D. Virginis, ac in quadragesima usque ad octavam Paschae plenariam facultatem absolvendi omnes concessit, prout eadem consecca fuit Poenitentiariis in Ecclesia S. Petri.

Confirmavit etiam Pontifex omnia privilegia Ordini Eremitarum S. Augustini a praedecessoribus suis concessa, eaque in celebri illa Bulla, quae *mare magnum* appellatur, repetiit.

Anno MCCCCLXXVI vita et officio defungitur P. Jacobus de Aquila, eique substituitur M. Ambrosius Coranus, ut Vicarium agat; conscribens itaque Patres Romam, in Kalendas Junii anni subsequentis, destinatur Praesidens futurus Cardinalis D'Estoutevilla.

CAPUT. XXX

De Ambrosio Corano, XXVIII Generali.

[P. 76] **Anno MCCCCLXXVII** communi Patrum suffragio in Priorem Generalem deligitur Mag. Ambrosius Coranus, qui cum in diversis locis Theologiam professus fuisset singulareque specimen suae pietatis praebuisset, ad majora evectus, Patres Ordinis sua spe et Ordinem suo fructu non fefellit: nam praeter communes, quos similis cura solet conducere labores, ultra triginta libros edidit, quibus et Philosophum, et Theologum, et Historicum et in pietate exercitatum sese ostendit. Scio Volaterranum aliosque illi offensos unum vel alterum ex his libris apocryphi vitio condemnasse, et Volaterranus propriam maculam illi voluisset appositam, viditque festucam in oculo illius et trabem in proprio non sensit; intolerabiles errores commisit in suis historiis, et nonnullos non parum a fide alienos. Quis enim Catholicus dicet Pontificem posse dispensare, ut consecratur in Missa calix sine vino, vel ut Missa fiat sine consecratione utriusque speciei? Quod tamen inquit Volaterranus factum in Norvegis ab Innocentio VIII. Quis probus Historicus dicat in Ecclesia Graeca concessum fuisse, ut

Sacerdotes matrimonium contraherent? quod sub Constantino IV narrat in usu fuisse. Quis credat crudelitatem Wandalorum et Gothorum eodem libro narratam adscribendam Imperatori Justiniano? Alios errores aliis committo publicandos, cum iis scateat. Verum est Ambrosium Coranum aliquando plus nimio zelo, et impatientia victum mordicus defendisse institutum Eremiticum S. Augustini etiam cum alterius partis condemnatione, quo non parvae lites, schismata aliaque majora mala inter Ordinum personas suscitabantur, quibus ut obviaret Sixtus IV, cavit ne contentiosa certamina ea de super re instituantur. Quod caverunt postmodum qui hanc materiam tractarunt, quamplurimi Authores utriusque Ordinis, Joannes Trullus in libro cui titulus Ordo Canonicorum Regularium, Joannes Maburnus in suo Venatorio Canonicorum Regularium impresso Paris, MDI. Basilius Sirenus, Joan. Molanus lib. de Canon., Aubertus Myreus in origine Canonic. Regul. c. 3 et 4. Azor. lib. 12. instit. Moral. Joan. Gonzalez de instit. Eremit. Cornel. Lancilottus, Ludovicus ab Angelis, Marquez, Prosper Stellartius et alii: quod libuit hic adscripsisse, ne videamur contra antiquam hanc Bullam voluisse praevaricari, cujus usus est alius hodie, in quo non videtur offendere qui modestiae limites non excedit.

Tempore hujus Generalis, natale solum fugit Exarcus quidam Hispanus, [p. 77] qui Neapoli assumpsit Ordinis habitum et disciplinam, illam praecipue quae apud Congregationem Carbonariae adhuc erat integra, eamque in Sardiniam et Valentinum Regnum perduxit, ibidemque multa Monasteria restauravit: cum illo vixere P. Phillippus Valentinus et Ludovicus Villalobos Theologi ac Philosophi illustres.

Praeter Monasteria Muriani juxta Venetias, B. Mariae Campi-Sancti juxta Patavium, Monasterium Montis Ortoni ibidem aliaque aedificaverat Ven. P. Simon Camerinas, eaque in Congregationem deduxerat, ac in iis particularem observantiam introduxerat, eadem dirigens sub solo Reverendissimi P. Generalis regimine, vita sua durante, unde Congregatio *Montis Ortoni* initium sumpsit. Moritur autem hoc anno P. Simon die nona Martii in Montis Ortoni Ecclesia sepultus, tali Epitaphio: *Ossa Rev. P. Fratris Simonis de Camerino Ordinis Erem. S. August. qui temporibus suis fuit corona Praedicatorum.*

Anno sequenti Salmanticae obiit B. Joannes a S. Facundo, qui per plures annos in Missae sacrificio Christum amoto velamine specierum meruit videre, ejusque familiaritate uti, ac secretas audire, et reddere voces. Fertur autem perditae libidinis mulieris astu venenum propinantis interiisse, ac sic martyrii palmam diu desideratam obtinuisse. Clemens VIII Anno MDCIII eundem Beatorum catalogo adscripsit, coliturque solemniter festo, sacro et officio 11 Junii.

Celebrantur etiam hoc saeculo doctrina et pietate insignes, P. Petrus de Rubeis, Senensis, Thomas Spilimbergicus, Germanus, Petrus de Nizza, Alphonsus Arelatensis, Ludovicus de Assais, Jacobus de S. Maximino Galli, Salimbenus de S. Genesio, Matthaeus de Macro, et Jacobus Philippus de Villagrama eximii concionatores Itali.

Extabat inter plurimos Italos P. Paulus Lulmius Bergomas, quondam ibidem Canonicus et Juris Pontificii Professor, qui et Monasterium Romanum et Bergomense rexit multaque opera in lucem emisit, divino sale condita; quod etiam praestitit P. Nicolaus Barrianus Placentinus insignis Jurisconsultus, maxime in nata controversia contra Fratres Minores ratione precedentiae, in qua sententia fuit lata pro Ordine Augustiniano, prout ipsemet hoc latius docet, in libro quem inscripsit: *Causa Vitaliana de precedentia Eremitarum*, etc.

Obiit **anno MCCCCLXXXI** Monachii P. Joannes Perguer, Episcopus Beliensis, Suffraganeus Brixinensis et Frisingensis, ibique sepultus fuit ad dextrum latus chori: fuerat is olim ibidem Prior, et concionator eximius, ac de Ordine benemeritus.

Hoc eodem anno, vel saltem sub finem antecedentis misera clade, Ungaris irrumpentibus in Styriam, devastatum fuit Monasterium Furstenfeldense, ubi P. Henricum Harder professione Rottenbergensem Ungari crudeli martyrio affecerunt; P. vero Augustinum Monachiensem ibidem Priorem una cum decem aliis Fratribus tunc abduxerunt in praedam, exponentes eos ut venalia mancipia, qui

postmodum, [p. 78] decimo sexto captivitatis suae die soluti, sed attriti et infecti omnes interierunt, uno Priore excepto, qui toto vitae suae tempore languidam vitam duxit.

Anno MCCCCLXXXII Monasterium Coranum in Latio, diligentia Prioris Generalis in elegantiore formam restituitur, celebranturque Ordinis Comitata Perusii, quibus praesidente R. P. Gasparo Urbevetano prorogatur officium Ambrosio Corano.

Assumbatur tunc ex Ordine S. Augustini ad Episcopatum Nicopolensem, et suffraganeatum Olomuciensem P. Andreas Bysmanus Sacrae Theologiae Doctor ejusque Professor aliquando Tolosae, cum Provincialatum Bavariae et Austriae decennio integro gessisset, et Romam aliquoties nomine regnorum Bohemiae, Moraviae, Austriae, ac Bavariae jussus fuisset accedere. Ubi etiam summo omnium applausu postrema vice consecratus fuit gessitque infulam viginti annis et amplius, cum ante ipsum P. Guillelmus ex eodem Ordine Eremitarum eadem fere quadraginta gestasset non poenitendo fructo, quem adhuc hodie inculcat Moravia, uti vidi in Monasterio Brunensi, gaudens illius memoriam superesse non contemnendam, ex qua collegi dudum ante illius Monasterii erectionem aliam ibidem Fratrum S. Augustini fuisse coloniam.

Anno MCCCCLXXXIV. Ad regulam S. P. Augustini accedunt Barnabidae jussu Inocentii VIII, Sacerdotum saecularium more incedunt, vivunt in communi, Apostolorum munia imitari gestiunt referuntque sua initia ad S. Barnabam; novissime tamen illorum vitam ac vivendi ritum restaurarunt D. Jacobus Antonius Morigia, aliique insignes Clerici, suaeque Congregationi S. Pauli decollati memoriam, titularem fecerunt.

Hisce etiam annis, Deo animam reddidit insignis Dei servus B. Andraeas de Monte regali, Theologus ac juris Pontif. peritissimus, qui postquam miraculorum gloria claruisset in vivis, adhuc in Ecclesia Ordinis asservatur integer, eadem veste tectus, non sine gratissimo odore et miraculorum frequentia.

Huic Beato vicina fuit B. Rita de Cassia, quae paulo post vivere desiit maximae sanctitatis praestitis indicibus, inter quae hoc singulare, quod ex vi continuae memoriae acerbissimae Passionis Dominicae, spinam exortam, in fronte extantem, ac patentem omnium oculis multis annis gestaverit, cum communicatione dolorum Dominicae Passionis non modica, quae futuram gloriam in illa operabatur.

Excellens Theologus, magnae industriae P. Joannes de Magdalena Lusitanus, Romae tunc vivebat, praebebatque talia de se virtutum ac morum exempla, ut Ulyssiponam evocatus a Joanne secundo Rege, filii Alphonsi educationi praefectus fuerit, in qua praefectura, ne aulam potius, quam scholam videretur quaerere, primam cathedram Ulyssiponae obtinuit, ab eaque nec oblatione dignitatum, nec emptione, aut ullo titulo, spatio viginti sex annorum unquam potuit avelli.

Tota etiam Anglia **hisce annis** celebrabat P. Guillelmum Galion, [p. 79] Nordovogium, P. Joannem Erghon, Eboracensem et Thomam Pencketh, Waryngtoniensem, Theologos eminentissimos, concionatores celeberrimos, et Doctores eximios, quorum ingenio, ac labore universitates Angliae maxime florebant. Horum Patrum postremus, publico stipendio evocatus fuit Patavium, ut ibidem Theologiam profiteretur revocaretque nomen elanguidum illius Universitatis, quod etiam praestitit aliquot annis maxima cum laude, unde de illo scribunt Coranus, et Bergomensis, illius coetanei: *Quod opera Scoti tam exacte calluerit, ut exemplaribus destructis, ac deperditis, eadem posset restituere, cum memoria sola duce, eadem frequenti auditorio dictarit, exemplaribus impressis emendatiora.* Edita autem ab ipso referunt Pamphilus et Gratianus.

Anno MCCCCLXXXV Romae ex hac vita decessit, summo totius curiae luctu Rev. F. Ambrosius Coranus, postquam annis octo egregie praefuisset, praeclaraque sui ingenii monumenta reliquisset, illique in Religionis gubernaculo substituitur Vicarius Silvester de Balneorogio, qui et ipse illo anno XIII Septembris interiit. Unde, et Vicarii vices coactus fuit subire P. Anselmus de Monte-Falco, qui indicto Generali capitulo in annum sequentem Ordini plurimum profuit.

CAPUT. XXXI

De Anselmo Montis-Falconio, XXIX Generali.

[P. 79] Senis Capitulo coacto plurium votis officium Generalis committitur P. Anselmo Montis-Falconio, ibique ordinatur commemoratio S. Augustini singulis mensibus facienda, aliaque ad divinum officium, et ad Ecclesiasticam disciplinam spectantia, emendantur.

Anno MCCCCLXXXVIII sententia fuit lata inter Ordines Eremitarum et Canonicos Regulares Ulyssiponae, quae ibidem ratione praecedentiae aliquot annis fuerat agitata hoc modo, ut DD. Canonici in Processionibus et actibus publicis locum habeant, eundo tantum; inter redeundum autem ut tunc sinistrum locum habeant, et dextrum Eremitae S. Augustini.

Legatur **hoc anno** Eremitis S. Augustini prope Laeodium in Auroto fundus et hortus ad extructionem Monasterii suo tempore aptus, testamento Generosi ac Rev. Domini Alexandri de Serranio Cathedralis Ecclesiae ibidem Canonici, cujus legati possessionem biennio post suscepti nomine Ordinis R. P. Gerardus Hergart, Prior Aquisgrani, uti Commissarius Provincialis.

Varia etiam **hisce annis** Ordini Eremitarum S. Augustini per Pontificem Innocentium VIII, Sixtum IV et Alexandrum VI, conceduntur [p. 80] privilegia, privilegiorumque participationes cum indulgentiis innumerabilibus, instantibus zelosissimis viris P. Benigno de Janua, P. Thadaeo de Hipporegio, P. Paulo de Bergamo, P. Bartholomaeo de Pallazuolo, et P. Mariano de Genazzano, partim Congregationis Lombardiae, partim Ordinis viris eminentissimis, quae ulterius continentur in Bullario Augustiniano, et in compendio privilegiorum mendicantium.

Harlemij, quod celebre est Hollandiae oppidum, **circa an. MCCCCXC** donatur Patribus S. Augustini templum S. Jacobi, ac piorum eleemosynis, fratrumque diligentia illud erigitur Monasterium omnibus suis officinis instructum, nunc autem funditus eversum jacet, de quo infra.

Circa idem tempus in eadem Hollandia erigebatur Monasterium Ordinis Eremitarum S. Augustini Dordraci cum Ecclesia ex fundamentis Ordini dedicata; quod etiam Monasterium haereticorum manus sensit, qui ex templo Synagogam, ex Monasterio Principis domicilium paravere, ut ipsi vidimus. Fuerat ibidem Euchusii ad occidentalem plagam Monasterium Ordinis quod sordide satis in communem urbis domum mercium conversum vidimus, non sine lachrymis, palpitante corde et cum fremitu dentium, maxime ubi Dordraci sepulchra lapidibus videremus privari, eaque prophano usui applicari; quod est in mortuos saevire.

Ordo Armenorum hisce diebus felici auspicio incepit militare sub Regula S. Augustini, ac concessione Innocentii VIII uti Constitutionibus Ordinis S. Dominici, cum prius in Armenia existentes, concessione Bonifacii IX sola regula S. Augustini usi fuissent. Subsunt etiam hi Religiosi hodie Patribus S. Dominici, quorum opera paulatim ad sui Ordini integram subjectionem reducuntur.

Adhuc currente **anno MCCCCXC** Firmi in Piceno ex hac miseriarum valle, multis divinae majestatis signis, evocatus fuit Beatus Bertramus, ex generosa familia ex Hispania oriundus, postquam multis annis Eremiticam vitam egisset sub obedientia Prioris Firmani, quo tempore, nunquam aut genus, aut familiam detexerat; detexit autem virtutes sub Eremitico palliolo latitantes Deus; cum enim corpus sepulturae mandaretur Angelicus concentus palam auditus fuit.

Conventus Ordinis pro reformatione ejusdem habitus fuit Romae per Reverendissimum Patrem Anselmum **anno MCCCCXCI** et in eo singulis Provinciis Patres morum integritate, ac doctrina praestantes fuere assignati, qui collapsam disciplinam restituerent. In Lusitaniam et caeteras Provincias Hispaniae dimissi fuerunt P. Augustinus Interamnensis et P. Joannes Baptista, Neapolitanus, qui etiam muniti litteris Apostolicis plurimum utilitatis conscientis afflictis contulere.

Nova fama mutatae vitae illectus, Illust. D. Fadrique, Castellae ditionis supremus Praefectus, erigit suis sumptibus Monasterium oppidi Mansillae, illudque nobili dote, pro competenti Religiosorum numero fundatum, relinquit.

[P. 81] Excellebat **hisce diebus** in Italia eloquentia ac dicendi gratia fere omnes P. Marianus de Genazzano, cui tantum afficiebatur Laurentius Medices, ut in dies familiarem sibi hunc Patrem, rebusque suis gravissimis consultorem adhiberet, quare primum in Dei honorem ac deinde in gratiam hujus patris, Ordini S. Augustini magnificentissimum illud templum S. Spiritus, inter miracula Italiae merito habitum, ob architecturam mirabilem, erexit, de quo opere latius scribit *Angel. Polit. lib. 4 epist. 6.*

Reformationi Italiae tunc operam dabat R. P. Felix Appulus, praecipue in Appulia: ubi pleraque monasteria erigebat, alia erecta dirigebat strictiori norma, non sine multorum accursu, ac bonorum plausu, et hinc adhuc hodie extat Congregatio Apuliae. Obiit autem deccennio post P. Felix magna felicitatis aeternae praebens indicia.

Italiam etiam ornabant plurimis doctisque lucubrationibus P. Joannes Bernardus Savonensis, Fortis dictus, Philippus Groppantes et Augustinus Biella cujus opus circumfertur titulo, *Exempla virtutum ac vitiorum*, putat etiam Pamphilus Prosam defunctorum *Dies irae dies illa*, etc. ab hoc Patre fuisse editam: aliorum vero scripta dicit asservari in Bibliothecis Italiae non infrequentia.

De P. Alberto Patavino **sub idem tempus** vivente, fertur, quod primo Hebraeus, Hebraeorum postea severissimus censor evaserit, ita ut tota Italia eundem P. Albertum Novellum, *Flagellum Hebraeorum*, nuncuparet. Librum scripsit de adventu Messiae, quo ad vivum tangit nationis illius perfidiam obstinatam.

Anno MCCCCXCII Alexander VI postquam semel usus fuisset opera saecularis Presbyteri in officio Sacristiae cui hactenus ab annis ducentis deservierant continuo Fratres Ordinis Eremitarum S. Augustini, re melius considerata, motu proprio per breve Apostolicum donavit hoc officium custodiae sacrarum rerum Ordini S. Augustini perpetuo, ut esset in praemium Ordini et ad incitamentum proborum ingeniorum huc aspirantium.

Germaniae reformationi intendebant P. Simon Lindner, et P. Andraeas Proles qui praecipua fere Germaniae monasteria suae Congregationi, *quam Saxoniam* appellabant adjunxerunt, uti et alia ante annos circiter duodecim in Bavaria ad meliorem disciplinam reducta. Hi Patres quo liberius imperarent, exemptiones varias a Romanis Pontificibus, praecipue ab Alexandro VI a Legatis Apostolicis aliisque superioribus favore Ducum ac Principum impetrarunt, immo non diu post hunc annum Congregationem annuam Norimbergae celebrarunt; statuta diversa ab Ordinis statutis ediderunt Norimbergae impressa, et circa idem tempus ab obedientia Reverendiss. Generalis sese totaliter subduxerunt, non solum Congregationis Lombardiae Vicario sese subjicientes, utentes illorum Procuratore Curiae, facultatibus, privilegiis et indulgentiis. Sed breve Apostolicum legi Julii II anno I quo **[p. 82]** eosdem Patres eximit ab omni obedientia Reverendissimi P. Generalis, subjiciendo eosdem Patres aliquot saecularibus personis, Decano Colmariensi, Praeposito S. Margaritae ac aliis.

Immo Julius II Idib. Martii, **Anno MDVI** executionem diplomatis sui, divisionis scilicet Moguntinensi, Magdeburgensi, ac Salisburgensi Archiepiscopis committit, coepitque tunc Staupitius generalizare, suaeque Congregationis exemptae Generalem sese propalare, quae ulterius tetigi, ne quis miretur ex tali monstruoso corpore, tam infelicem partum Lutheri ortum fuisse, non ex vero capite Ordinis Eremitani, sed ex diviso ac separato corpore imperante divisim.

Vigebant interim et inter hujus Congregationis Saxonicae viri doctrina ac meritis insignes Osvaldus Norimbergensis, Michael Stiphelius, Nicolaus Bislerus, Henricus Zolter, quos reformationis zelus coeperat, quamvis omisso sale, quo condiendus erat, postea putuerit, et adhuc puteat bonorum naribus, cum vento fuerint leviores viri aliquando boni. Constantiores sese praebuerunt sub idem

tempus, P. Bernardus de Laudenberg, P. Joannes de Lansheim, Wormatiensis, et P. Rogerius de Venray, a pietate, vita, conversatione, ac doctrina Pamphilo noti, quorum scripta idem commendat, et numero, ac qualitate uberrima.

Simili nota insignivit P. Antonium de Padilla Cardinalis Seripandi Magistrum, et Rodericum S. Martini Hispanos, postremo dignitatem Episcopalem Sebastensem et (quod pluris facio) sanctitatem non vulgarem adscribendo, cujus argumenta dicit Burgis perplura edita fuisse, ideoque adhuc ibidem eundem coli speciali sepulchro juxta sacellum SS. Crucifixi.

Anno MCCCCXCIV Joanni Senensi Rom. Pontif. Poenitentiario, Sacristae, ac Bibliothecario defuncto, succedit P. Augustinus de Civita Castelli, sui saeculi concionator celeberrimus ac Theologus eximius, quem alium S. Augustinum nominabat fere tota Italia, quemque jam in purpuratorum Patrum numerum adscribendum decreverat Alexander VI, nisi quarto post promotionem anno, eum mors sustulisset, coelesti, ut speramus, purpura insigniendum.

Praeclarae eruditionis, praecipue humanarum litterarum, vigeat eodem tempore in Anglia P. Joannes Tonneys Nordovicensis, Professor publicus Oxonii, ubi aliquando numeravit octoginta discipulos sub pollice suo formatos, tanto cum applausu illius aliarumque universitatum, ut omnium calculo Poëtarum Rhetorumque laurea meruerit coronari eoque nomine maxime dignus fuerit habitus inter suae ditionis viros.

Notissimus etiam tunc extitit tam Italis, quam exteris P. F. Aurelius Brandolinus, quem Matthias Corvinus Ungarorum Rex ad suum obsequium adscivit oratoriaeque disciplinae Budae ac Strigonii praefecit, quemque et sibi a consiliis, et suum Oratorem, ad diversos imperii [p. 83] status esse voluit, ejusque consortio ac consolatione frequenter usus in acerbissimis humanae vitae casibus. Quos deinde idem Aurelius in compendium redegit suumque Maecenatem eorumdem tolerantiam docuit, vel posteris illos mundi lusus enarrans, ut magnos redderet cautos et pravae sortis contentos. Corvino defuncto rediit is in Italiam, ubi rursus varia opuscula edidit rarae doctrinae, e quibus eruitur verissimum esse, quod de illo scribit Pamphilus; concionatorem talem evasisse ac ita in sacrarum litterarum expositione peritum, ut parem videretur habere neminem. Clausit tandem extremum diem Romae **Anno MCCCCXCVIII** cum paulo ante percelebrem illam orationem de Passione Domini, coram Innocentio VIII et sacro Collegio dixisset ad palatum omnium.

Inter caeteros Theologos ac verbi Dei praecones, quos produxit fertilis ingeniorum Marchia, singularem hisce annis Ordini, Italiae universae ac praecipue Mediolanensi Ecclesiae concessit P. F. Paulum a S. Genesio, qui meritis suis, suaque doctrina evector fuit ad Episcopatum Heleneapolitanum, ad Abbatiam Cavarum, et ad Commendatarii Apostolici beneficium. Is fuit Philippo et Ludovico ducibus Mediolanensium gratissimus, eorumque concionator disertissimus. Duas illius Bibliothecas Mediolani erectas in utroque Ordinis Coenobio celebrat Pamphilus, ejusque sepulturae locum in Monasterio S. Mariae Incoronatae designat, ubi illam vidimus non ita pridem posteris solatium et exemplum.

Celebrat praefatus Pamphilus Reverendissimum D. Jacobum Perez, Hispanum, hac aetate Theologum, et in exponendis sacrae Scripturae arcanis eminentissimum, Episcopatu Christopolitano donatum; de quo hoc addam non parvae sanctitatis indicium; repertum enim fuit ante paucos annos hujus viri caput, illiusque cerebrum in cranio integrum, vivum adhuc palpitans maximo accurrentium Religiosorum Valentini monasterii stupore, acclamantium indubie divina beneficentia hoc integrum conservari, quod ita in divinis canticis enucleandis, et decantandis excelluerat, Christique incarnationem ita super omnia mysteria, etiam ultra humanum cerebrum extulerat.

Cum jam Reverendissimus P. Generalis Anselmus adversa semper affligeretur valetudine, neque posset eam operam Ordini impendere quam officium requirebat, petiit quam potuit humillime constitui Vicarium, et a S. D. N. Alexandro VI impetravit P. Marianum Genazzanensem.

CAPUT. XXXII

De P. Mariano Genazzanensi, XXX Generali.

[P. 84] Anno MCCCCXCVII Comitii habitis Romae, declaratus fuit Generalis Eximius P. F. Marianus de Genazzano, qui paulo ante Congregationem de Iliceto, ac deinde Ordinem universum feliciter rexerat cum titulo Vicarii, magnumque sibi nomen fecerat ob dotes non exiguas etiam sub initio omnis ferulae.

Vixerunt cum hoc Generali in Congregatione Lombardica sanctitate, doctrina, ac rerum experientia viri insignes P. Bartholomaeus de Palazzuolo, P. Benignus de Genua, P. Thadaeus de Hipporegio, ac P. Paulus de Bergamo, qui suae Congregationis fuere Vicarii ac rerum Ordinis promotores maxime seduli.

Ad horum Patrum praefatique P. Magistri Mariani ferventes preces Innocentius VIII concessit, ut festa S. Pauli primi Eremitae, S. Guillelmi, S. Simpliciani, Translatio S. Monicae, Canonizatio S. Nicolai de Tolentino et alia, quae tantum in aliquibus locis Ordinis celebrabantur, possint tum in Congregatione Lombardiae, ac Iliceti, tum in aliis locis Ordinis observari sub ritu duplicis.

Eadem fere aetate ab Alexandro VI obtenta fuit communicatio privilegiorum pro Ordine S. Augustini cuicumque Ordini, loco, et personae Religiosae respective concessorum, tamquam si expresse, ac in individuo Ordini Eremitarum fuissent concessa.

Vixit adhuc hisce annis Ven. P. M. Joannes Baptista Alovisianus, Ravenna oriundus quem ferunt scripsisse accuratam Ordinis historiam, quae a multis citatur, rara ac inaudita suggerens Ordinis Eremitani incrementa. Inter quae hoc non infimum, quod recenset *suo tempore extitisse in Ordine Eremitano S. Augustini monasteria circiter duo millia, initiatos ad triginta millia, Virginum loca trecenta, viros Theologica facultate claros, quique Orthodoxam fidem scriptis illustrabant, centum et amplius, sanctos ac beatos octoginta quinque*. Circa haec quoque tempora, referente eodem Sabellico, peregre in Italiam delati sunt Eremitae, referentes magnum esse Eremitarum Augustinianorum numerum in Aegypto, conventusque plurimos, quorum certus non posset iniri, in tanta terrarum vastitate, numerus.

Adhuc florebat hac aetate Ordo S. Augustini in Ungaria, ubi in Capitulo Provinciali Agrariae celebrato Anno MCCCCXCVII numerabat illa Provincia viginti Conventus superstites, Religiososque fere ducentos, quibus hoc ipso anno imperabat P. Matthaeus de Crisio, nunc vero in eadem Provincia immo in Regno nec superest Monasterium, nec [p. 85] extat Religiosus: hos enim Turcarum furor extinxit, illa idem partim concremavit, partim in prophanos, sordidos ac sacrilegos usus convertit.

Andraeam Proles hoc loco ponit Pamphilus, eumque infelicissimae Congregationis Saxonicae facit Authorem, ex qua postea prodiit infaustum, ac infernale illud Diaboli instrumentum, Martinus Lutherus: mihi tamen constat in illa Congregatione praecessisse Rectores P. Henricum Zolter, P. Simonem Lindtner, et quem primo hujus Congregationis Authorem facerem P. Osvaldum Norimbergensem; is enim etiam ante annum MCCCCLXXX una cum aliis Patribus nescio ambitionisne an superbiae spiritu ductis, vel zelo regularioris vitae motis, quod magis credo, varia monasteria Germaniae eaque opulentiora, ut melius disciplina conservaretur, conjunxit; eaque primo a Provincialibus, deinde a Generalibus exemit autoritate variorum legatorum in partibus Germaniae, incuria tamen vel maxima Generalium, Germaniae partes non visitantium. Magis enim hi Religiosi Principum auram reformationis harmonia delinitam venerabantur, cujus majus ab illa auxilium sperarent et sentirent. Unde eadem aura fulti, paulatim sese subdlexerunt, maxime turbato saeculo bello Bohemico a Zisca excitato: sicque reformatio in deformationem incidit, non defectu boni finis, sed malorum mediorum. Laudandae interim sunt reformationes, modo fiant sub obedientia unius capitis, maxime Romae residentis, modo fiant per Religiosos intrinsece et extrinsece Religiosum habitum gerentes, modo non totaliter innitantur saecularibus Principibus; hos enim si mutari contingat, Religiosi mutantur, titubant ac facile corruunt. Verum ut ad Andream Proles revertamur, obiit is sincere Catholicus anno MDI postquam Joanni Episcopo Misnensi fuisset a consiliis secretis, Ducumque Saxoniae egisset Ecclesiastem non minus pium quam doctum. Rexit eandem

Congregationem post illius obitum P. Joannes Staupitius de quo infra latius, uti et de funestissimo partu haeresiarchae Lutheri.

Anno MCCCCXCVIII. In antiquissima Universitate Germaniae Treverensi, laurea magistrali donatus fuit Theologicamque professionem exercuit Eximius P. Mag. F. Joannes Pfaltz, qui et ad Universitatis concilia accitus, brevi in Rectorem ejusdem electus, mox ab Archiepiscopo secretae ipsius pietati fuit adhibitus, eamque urbem doctissimis, nec non disertissimis concionibus in sancta Religione et pura obedientia servavit.

In Italia etiam eminebant Ordinis personae complures, prae caeteris P. Valerius Genuensis, P. Augustinus Anconitanus, et P. Nicolaus Palmerius Siculus, quem Innocentius VIII Episcopum Ortanum renunciaverat, quoque tum ipse tum successor Alexander VI frequenter in arduis Theologicis difficultatibus utebantur.

Eodem etiam anno vitam hanc terrenam cum coelesti commutavit [p. 86] Ven. P. Augustinus, Sacarii Pontificii praefectus, summo totius curiae luctu, in ejusque locum sufficitur P. F. Zacharias Savonensis, qui dudum apud S. Petrum Poenitentiarum officium gesserat, postquam sacrorum Canonum acuratissimum interpretem gisset Romae, et alibi.

Vivere desierat paulo ante Reverendiss. D. Nicolaus Friesz ex Ordine Eremitarum S. Augustini ad Episcopatum Tripolitanum promotus, cui etiam ex eadem Germania familiares fuere P. Tilmannus Limperger, P. Jacobus Fedderer, et P. Joannes Scherer, hujus Religionis docti ac virtuti deditissimi viri.

Hisce Patribus coetaneus fuit P. F. Theodoricus de Porta coeli, Saxo, D. Virginis cultui addictissimus, cujus etiam notabiles sensit favores, unde in ejusdem Deiparae laudem librum scripsit justae magnitudinis, quem Hortulum virginitatis appellat, plenum spiritu, plenum Scripturis sacris, ac doctrina sublimi refertissimum, in quo pleraque miracula enarrat sub alieno nomine, ipsi tamen vere patefacta et circa illum divino favore peracta.

Anno MCCCCXCIX P. Jacobus a Prato, Gallus, primus Prior Monasterii juxta Laeodium Eremitis S. Augustini fundandum, locum jam alias Ordini concessum testamento D. Alexandri a Seranio, caeteris Ordinis possessionibus adnumeravit.

Viguit etiam inter primos Philosophos sublimioris Philosophiae P. Joannes Benedictus Moncetus, e Castellione Aretino oriundus, qui cum incidisset in formalitates Scoti, et in tot entia rationis distincta, contra eundem Scotum scripsit, ejusque fundamenta satis debilia esse deduxit reali stylo et doctrina, etiam a D. Thoma dissentiente.

Hisce diebus, scribit Pontanus, *Marianus a Genazzano Eremita maximo desiderio Christianorum omnium, Italiaeque praesertim totius, his in locis diem obiit, naturae concessit, dum musas Christianas colit venerabiliter, et illarum secreta per Divorum templa, perque aedium sacrorum pulpita mortalibus enucleatissime aperit.*

Ab Alexandro enim Sexto ad Fridericum Regem Neapolitanum tum affinitatis ineundae, tum gravissimorum negotiorum gratia missus fuerat, eaque ad votum S. D. N. expediverat, jamque Suessam advenerat Romam rediturus, cum in febrim incidens ab eadem fere primo ictu abripitur. Motus fato tam lachrymabili canebat idem Pontanus certam fere sibi promittens in hoc viro beatitatem: *Qualis Alpei liquidos ad amnes / Sive Maeandri viridante ripa / Concinit sero moriens in ipso / Funere Cygnus, / Talis ad plectrum, ad thryasos deorum / Ludit in caelo Marianus, ipsa / [p. 87] Morte victurus Marianus, ipso / Funere felix. / Ipse sis felix, faveasque nobis, / Ipse ades fessis Mariane rebus, / Tu preces audi miserorum et iras / Siste Tonantis.*

De hoc Mariano praeclarissima scribunt elogia illius saeculi Scriptores. Bergomensis, inquit:

Marianus, Vir Theologus praestantissimus, suo aevo Lucifer et Sol perfulgidus suis exquisitissimis declamationibus, et novo concionandi genere emicuit ac veluti alterum electionis vas mundo oblatus, tantam ingenii vim et dicendi robur de se ostendit, ut dicere ausim, neminem in hoc saeculo inveniri potuisse, qui cum eo posset comparari. Erat profecto talis ac tantus, ut nihil in eo esset ex omni politiore disciplina frustra desiderandum. Nam in suis declamationibus ita verbis lectis erat disertus et sententiosus, canora voce vultuque ac caeteris corporis motibus ad rem ita accommodatus, ut tamquam alter Demosthenes nihil ad laudis cumulum accedere posset. Deinde tanta Religionis pollebat modestia, ut potuisset cum universo terrarum orbe de omni genere laudis facile contendere. Angelus Politianus multo plura in laudem hujus P. Mariani congerit, in Theologia inquit nulli secundus, omnium, quos in Ecclesia concionatores audivimus, non prudentissimus modo, sed et facundissimus; et paulo post idem Politianus Tristano Chalco scribens non minus eleganter totum hunc Patrem describit: Verba illius electa, vocem canoram, sententias grandes, et quod maxime oratorem felicem decet, motum animorum ad nutum; aliaque quae brevitatis ergo omitto, Lectorem remittens ad scripta ejusdem.

Fuit hic Marianus viris doctissimis totius Italiae stupori immo Regibus ac Ecclesiae principibus venerationi: Florentiae ita Mediceum in sui amorem attraxerat, ut eundem non tantum ad frequentes deambulationes adhibuerit, sed ut ab illo totus dependeret, quare ab ejusdem munificentia exstructionem illius Ecclesiae, cui vix est alia similis, etiam extra Florentiam, et restaurationem Monasterii impetravit. Romani Pontificis Alexandri VI animum ita sibi devicerat, ut is primo Generalem Ordinis voluerit esse P. Marianum, dein ad secretiora sua consilia admiserit mox ad purpuram provehendum, nisi immaturus casus acerbae mortis **anno MCCCCXCIX** adegisset Pontificem ad suspirium, quo absentes non redivivos requirimus.

Substituebatur interim R. P. Gratianus, Umber, Vicarius Apostolicus, quem varia Ordinis officia, et sublimis Theologica disciplina commendaverant, hoc et majori officio dignissimum.

CAPUT. XXXIII

De Gratiano Fulginate, XXXI Generali.

[P. 88] Anno MDI Comitibus Ordinis habitis Firmi in Piceno, declaratus fuit Generalis P. Gratianus Fulginas, Umber, sub cujus regiminis initium, per P. Franciscum de Zampano Calabrum, omni pietate ac sanctitate insignem excitata fuit in Calabria Congregatio piorum Religiosorum in omni rigore, pietate, et zelo Deo famulantium, quae in brevi tantum excrevit, ut ab uno regi non potuerit, sed divisa fuerit in Calabriam citra et ultra, cui subsunt facile quadraginta Monasteria. Excitata etiam fuerunt Monasteria S. Mariae Gratiarum Eburae, et in Regno Castellae Astigitanum opera piorum civium.

Anno MDIII Urbs Papiensis ejusque districtus saevissima affligebatur peste desperato etiam irritoque omni humano auxilio; unde ad Divinum conversi, deprecatores B. Augustinum interpellant, solemni ac publico ritu, voto etiam emisso communi Senatus consulto ac plebiscito sese quotannis duodeviginti faces (tot enim sunt Consilarii civici) albas oblaturus; quo voto videtur placatus Deus intercedente S. Augustino, nam e vestigio cessavit morbus, morbidi fuere in integrum restituti, vixque interim illa lues illas regiones ulterius invasit, prout hoc aeterno apposito monumento S. P. Q. Papiensis clarius in sua aede Senatoria expressit.

Anno MDIV Zaccharia Savonensi defuncto, in officium Sacristae Pontificis sufficitur P. F. Nicolaus Aquilensis, quem paulo post Julius II promovit ad Archiepiscopatum Dyrrachiensem, ejusque opera usus fuit in variis Legationibus, quibus obeundis erat dexterrimus.

In Hispania P. Antonius de Fuentes tanta sanctitate et doctrina dicitur inclaruisse, ut illius suasionibus Sarraceni Hispali commorantes fidem Christianam amplexi sint: qui etiam pleraque Monasteria Castellae in muris et moribus collapsa restituit, ac tandem sanctissime obiit miraculis clarus in Eremo, juxta Arenatis oppidum.

Magnum nomen *istis diebus*, et sibi apud Deum, et Ordini apud homines, fecit P. Martinus Ullate de Estella, Hispaniae oppido, qui cum Illustrissima esset familia consiliiue Regalis Navarrae Praesidens, Ordinem S. Augustini ingressus fuit, auctaque fama et autoritate, qua antea pollebat in saecularibus, uberrimos in Ecclesia Dei fecit fructus; ejus enim intuitu cives Estellae imprimis Ecclesiam ac Monasterium S. Augustini ex primis fundamentis intra urbis moenia extruxerunt, continuisque beneficiis illud deinde prosecuti sunt.

[P. 89] Doctissimos etiam Religiosos tunc protulit Italia, Hieronymum Romanum et P. Basilium de Ripa Brixiensem concionatores eximios, quales vix habuerat Italia. P. Jacobum etiam Philippum Bergomensem, Historiographum insignem, qui septuagesimo quinto suae aetatis anno Bergomi decessit e vivis, cum prius Monasterium illud, una cum Ecclesia restitisset pristinae formae ac nitore amplissimum sumptibus. Prae caeteris tamen in omni scientiarum genere, et vitae gravitate antecelluit P. Paulus Zabarella Patavinus, quem virtus et industria evexit non solum ad Archiepiscopatum Parisiensem, sed ad administrationem Patavinae Ecclesiae, cujus extitit Vicarius perpetuus, Academiae Procancellarius continuus et sanctissimi Clementis VII Consiliarius intimus. Illius aliorumque opera, quae extant, refert Panphilus. Obiit Zabarella **Anno MDXXV** eique hoc Epitaphium posuit Franciscus Savonarola: *Doctus adit coelum facundo carmine Flaccus, / Et dedit Euganei lumen uterque soli. / Nomen ad aethereum Patavi lux mittit Olympum, / Romanae princeps Livius historiae. / Paulus in eloquio, Corneli, numine e coelum / Possidet; Aonias hinc sacer ambit aquas. / Quantum aliis igitur numeris aut ore soluto / Antenor debet, tam Zabarella tibi.*

Anno sequenti P. Gratiano Priori Generali communem viam carnis ingresso Perusii, substituitur P. Augustinus de Interamna, qui difficillimo tempore ad Ordinis clavum admotus, fortius eundem pressit.

CAPUT. XXXIV

De P. Augustino Interamnensi, XXXII Generali.

[P. 90] Promotus ad Generalatum Reverendus P. Augustinus, rem Ordinis ita sibi cordi duxit, ut brevi oneri succubuerit; vix enim sanum diem passus, brevi post primum regiminis annum occubuit.

Illius interim tempore, Deo corda Principium dirigente; Margareta Maximiliani Imperatoris filia et uxor Philiberti Sabaudiae, extrui jubet in honorem S. Nicolai de Tollentino Monasterium celeberrimum Burgibressiae, una cum Ecclesia ubi videre est certamen inter artem, et materiam, quae nobilissima ac splendidissima a nitore lapidis commendatur, cui tamen non cedit industria manus artificis ad regulam Mathematicam adstrictissima.

Docuerat tunc etiam annis fere decem in Parisina Universitate Theologiam P. Dionysius de Murcia, Hispanus qui Archiepiscopus Messanensis, et Hieronymus Patavinus qui Argolicensis urbis Episcopus in Sicilia creati fuere.

Hoc eodem anno Fratres Congregationis Saxonicae cum sese subduxissent ab obedientia Generalis, Congregationem seu Capitulum suum celebrarunt Norimbergae, cui interfuerunt sacrae Theologiae Doctores septem, constitutiones particulares ediderunt, easque typis mandavit Joannes Staupitius, Vicarius Generalis. In eadem Congregatione, cum animadverterent Patres congregati sese nullo modo, vel saltem difficulter posse carere Romana curia, ubi jam non habebant Generalem, legarunt P. Nicolaum Beslerum Vercellas ad Capitulum Congregationis Lombardicae, qui unionem cum illis Patribus talem texeret, quae non esset eorum ut subditorum, sed ut sociorum annexio, non in alium finem quam ut gauderent beneficio Procuratoris Curiae ejusdem Congregationis, quod etiam obtinuerunt: fueruntque in eorundem Patrum unionem admissi, ut constat ex litteris originalibus, quas legi in Archivio Monachiensis Coenobii, expeditis Vercellae *XV Calend. Maii*, a R. P. Alphonso Mussio Vicario Generali, et Praeside capituli Congregationis Lombardicae.

Vixit in eadem Congregatione Saxonica Godescalcus Hollen, natione Saxo, vir religiosus disciplinaeque amantissimus, doctrina et eloquio celebris, ut testatur Praeceptorium ab illo editum Norimbergae [p. 91] anno MCCCCXCVII, ubi etiam suum opus quadragesimale impressit P. Reinardus a Laudenburg, Theologus praestantissimus, ac concionator disertissimus.

P. quoque Ambrosius Calepinus, notissimus bonarum litterarum studiosus, hisce annis edidit suum Promptuarium Latinae linguae, in quo egregie ostendit, quantum tum in illa, tum in aliis idiomatibus profecerit, cum vix apicem omiserit, vix phrasim, aut dictionis vim quam non attigerit.

Sub finem hujus anni in quo versamur, Laeodiensis Coenobii structura committitur Ven. P. F. Thomae Jaupenio; is etenim, cum paulo ante fundus testamento D. Alexandri Seranii in commodiorem, nec valde ab illo dissitum transmutatus fuisset, videreturque is locus ad ripam Mosae, et amoenior, et frequentiori populo expositus, ibidem prima Monasterii ac Ecclesia jecit fundamenta, Deo imprimis, Illustrissimo deinde Principe a Marca, aliisque fidelibus opitulantibus, quod describit vulgaris ac illius seculi Poëta hoc versu: *ALter Tarpela JULIUS praefULget In ArCe / erarDIqUe saCra LegIa fULTa basI est. / tUrba aUgUstIno statUens UbI sanCta noVeLLi / teCta LarIs JunCtIs VIrIBUS aUXit opUS.*

Idem P. Prior, ut fervorem populi excitaret, celebrem instituit ibidem confraternitatem S. Annae, cui magna pars illius civitatis nomen dedit, quaeque adhuc hodie maxima populi pietate viget, ita ut exciti cives singulis diebus Martis accurrant turmatim ad officia Ecclesiastica huic gloriosae Deiparae parenti dicata, ex evidentibus signis frequentissimis tantae pietatis sentientes effectum.

CAPUT. XXXV

De Aegidio Viterbiensi, XXXIII Generali.

[P. 92] Anno MDVII Conventus Ordinis celebratus fuit Neapoli, ubi in Priorem Generalem creatus est Aegidius de Viterbio, trium linguarum peritia, praedicandi gloria et apud Principes singulari gratia insignis. Fuit hic Aegidius Julio II Pontifici Maximo percharus, ab eoque plurima Ordini privilegia impetravit, magno Ordinis bono.

Claruit in Bohemia his annis P. Georgius, Dux de Theck, qui Ordinis S. Augustini habitum assumpserat invitis Fratribus, Ludovico, Friderico et Uldarico, quibus postea fuit dilectissimus, ob insignem pietatem singulareque virtutum exemplar, quo nobilibus omnibus plus virtute quam genere prae lucebat.

Anno MDXI Obiit D. Nicolaus Archiepiscopus Dyrrachiensis, Apostolici Sacri Praefectus, eidemque ex Ordine substituitur Ven. P. Gabriel Anconitanus, Theologus insignis, ut praeclara testantur opuscula relicta non pauca.

Fratres quidam in Illyrico seu Dalmatia ad meliorem vitae frugem anhelantes, restaurant Monasteria illius Regionis, praecipue Lesinae, ubi sub arcta disciplina piissimam Congregationem instituerunt de Reverendi P. Generalis licentia, eamque Dalmatiae Congregationem appellarunt, estque Reverendissimo Generali ex integro submissa.

Hoc etiam anno fundatur Monasterium monialium S. Mariae de Gratia Abulense in Hispania a quibusdam nobilibus mulieribus, quae in sancta Societate ibidem vivebant absque ulla Regula et Religioso amictu, donec piis moribus, utrumque ab Episcopo impetrarunt. In hoc Monasterio vixit aliquamdiu educataque fuit B. Teresia, Ordinis Carmelitanorum restauratrix. Aedificatum etiam fuit eodem hoc anno Monasterium S. Mariae de Jesu, in Baetica Guecii a D. Teresia Enriquez, quod foecundum seminarium fuit beatarum puellarum atque in odium Christianae Religionis a Mauris anno MDLXVIII exustum et omnino deletum jacuit; nunc vero rursus assurgit.

In Regno Castellae fundata fuere monasteria Monialium S. Mariae Paradisi in oppido Chincon ab Andrea Cabrera et D. Beatrice Bovadilla Marchionibus Mogiae et Monasterium S. Crucis in civitate Rodrigana, a D. Beatrice Pacheco, quae in eodem Monasterio professa, vitam asperrimam egit, sanctissimeque obiit. In comitiis Ordinis Eremitarum Generalibus Viterbii celebratis praesedit hoc anno Cardinalis Farnesius qui postea Pontifex Maximus fuit creatus, et Paulus III appellatus.

[P. 93] Florebant tunc temporis in Italia PP. Desiderius Parodius, Antonius Dulciatus, Philippus Mantuanus, Nicolaus Veronensis, Augustinus Fivizanus, Antonius Melius Cremonensis, et Joannes Baptista Signorinus, quorum monumenta scripta refert Panphilus. In Galia etiam Guichardus de Lessard Patritius Lugdunensis, Episcopus Hierapolitanus, et Joannes de cruce Ambianensis, quorum laudes recenset idem Pamphilus.

Anno MDXII Concilium Lateranense celebrari coepit, ad quod praeter frequentes Episcopus Ordinis, Theologi plures fuere Romam evocati, nonnulli etiam Ordinis S. Augustini. Prima oratio in eodem Concilio commissa fuit Rev. P. Aegidio, Generali, ut is classicum pulsaret, omniumque animos ad recipiendum Spiritum sanctum excitaret, quae oratio a Sadoletto uti omnibus numeris absoluta commendatur.

Idem Aegidius non ita post a Leone X in Cardinalium numerum assumitur omnium applausu maximo, et ab eodem Pontifice mittitur Legatus ad Hispaniae Regem aliosque Principes, ut etiam eosdem, qua pollebat eloquentia excitaret ad bellum conjunctis viribus ineundum contra Selymum, Turcarum Imperatorem, qui victoria Persarum adepta, contra Christianum nomen, quasi radicitus illud extirpaturus insolescebat.

Eodem hoc anno MDXVII quo tantum bonum per Aegidium Cardinalem procurabatur, ex Congregatione Saxonica quae defecerat a capite Generali Ordinis S. Augustini, etiam a vera fide Catholica defecit Martinus Lutherus, merum Diaboli instrumentum, non tam ob praesumptam evidentiam veritatis Evangelicae, quam ob conceptum odium P. Joannis Techelii, Ordinis S. Dominici, qui Saxo Pynnae natus, auctoritate Leonis X Pontificias indulgentias Wittembergae depraedicator, sese ibidem magnum ac gratum Ecclesiastem posthabitum nequaquam ferens; quae nec prima causa fuit odii, quod altiores egerat radices, Ordinis in Ordinem, ob frequentes concertationes pro suggestis ac cathedris; quae aemulationes quantum noceant, voveo ut alios doceant.

Accedebat magnum mali animi fomentum, Fredericus, Saxoniae Dux, qui cum iniquo in Romanos esset animo ob Carolum Austriacum ad Imperium promotum, venabatur ansam vindictae, unde faciles aures obgannientibus Romanae dignitati praebebat; sicque placuit Altissimo permittere unius Lutheri casum, forte ut plures ex eodem Ordine ardentius assurgerent, et magni Parentis Augustini vitam, mores ac doctrinam penitus imitarentur. Apologiam ulteriorem Ordinis nolim hic adscribere, cum pro eo eandem scripserit S. Augustinus in Psal. III *Qui dicturus es mihi* etc. Nec Ordini quisquam merito succenseat; bonus est Ordo, bonum est caput Ordinis, Augustinus Sanctissimus ac doctissimus, qui adhuc hodie pugnat, et pugnabit scriptis suis pro Dei Ecclesia; de hoc scribit ipse haereticus Stancarus: *Plus valet [p. 94] unus Augustinus quam centum Lutheri, ducenti Melanthes, trecenti Bullingeri, quadringenti Petri martyres, qui omnes si in mortario tunderentur, non exprimeretur una uncia verae Theologiae.* Immo inter S. Augustini encomia et Lutheri infamiam magnum est chaos.

DE S. AUGUSTINO CANTAT ECCLESIA

De profundis tenebrarum / Lumen mundo exit clarum, / Et scintillat hodie. / Olim quidem vas erroris, / Augustinus vas honoris / Datus est Ecclesiae. / Verbo Dei dum obedit, / Credit, sperans, et accedit / Ad Baptismi gratiam. / Quam imprimis tuebatur, / Verbis, scriptis, execratur / Erroris fallaciam. / Firmans fidem, formans mores / Legis sacra perversores / Verbi necat gladio. / Obmutescit Fortunatus, / Cedunt Manes, et Donatus, / Tanta lucis radio. / Mundus marcens et inanis, / Et doctrinis doctus vanis. / Per pestem haereticam, / Multum coepit fructum ferre, / Dum in

fines orbis terrae, / Fidem sparsit unicam. / Monachalis vitae formam / Conquadravit juxta normam / Coetus Apostolici. / Sui quippe nil habebant / Tamquam suum, sed vivebant / In commune Clerici. / Sic multorum pro salute, / Diu vivens in virtute, / Tandem bona senectute, / Dormivit cum Ptribus. / In extremis nil legavit, / Qui nil suum aestimavit: / Immo totum reputavit / Commune cum Fratribus. / Salve gemma confessorum, / Lumen Christi, vox coelorum, / Tuba vitae, lux Doctorum, / Praesul beatissime. / Qui te Patrem venerantur, / Te ductore consequantur / Vitam in qua gloriantur. / Beatorum animae.

DE LUTHERO PIUS POETA

De profundis tenebrarum / Praedo surgit animarum, / Et punitur hodie. / Olim quidem vas honoris, / Luther erat, mox erroris, / Hostis inde Ecclesiae. / Verbo Dei dum vix credit, / Furit errans, et recedit / A baptismi gratia. / Quae jam prius tuebatur, / Nunc blasphemans execratur / Veritatis dogmata. / Scindens fidem, foedans mores, / Legis sacrae professores / Linguae truncat gladio. / Stant Hussitae, Anabaptistae, / Et inclamant, quis est iste, / Novus author haeresis? / Saxo mollis, et inanis, / Fores recludit profanis, / Per pestem haeticam. / Malam coepit frugem ferre, / Dum per fines suae terrae, / Seminat zizania. / Monachalis vitae formam, / Deformavit juxta normam / Coetus Diabolici. / Sui quicquid rapiebant, / Suum erat, et vivebant, / Uxorati Clerici. / Sic multorum cum ruina, / Diu vivens hac doctrina, / Morte tandem repentina, / Decidit in barathrum. / In extremis nil legavit, / Qui tunc mori non putavit, / Immo cum bene potavit, / Ore clauso crepuit. / Procul caece, dux coecorum, / Umbra foetor inferorum, / Tuba mortis, vox bellorum, / Exul perfidissime. / Qui te Patrem venerantur, / Te ductore condemnantur / Igni, in quo cruciantur / Damnatorum animae.

[p. 95] Notavit Ezechiel casum Luciferi, Evangelistae casum Judae Coapostoli, et D. Joannes casum Antichristi, quid ni, et nos exprimamus casum Lutheri? Frater fuit in Ordine S. Augustini; sed fuit; esse desiit, ubi ex Ordine ad confusionem transiit et sic ex nobis non fuit; et vere nec tunc membrum fuit, cum recessit, nam capiti Ordinis, nec ipse nec ipsius Congregatio parebat, ut latius superius, et postea plenius deducam.

Eodem hoc anno, immo eadem die, Divino miraculo Salamanticae suscepit habitum Ordinis Eremitarum S. Augustini, Beatus Thomas de Villanova, per quem Deus voluit restaurare in Ordine id quod tunc per Lutherum adimebatur, cujus etiam meritis, pro demeritis scelesti illius Apostatae videbatur ita Deus delectari, ut Religioni parceret, in illaque eodem tempore plures viros eruditione, ac pietate praestantes excitaret, qui spiritu Dei acti, ad pugnandum pro Sancta matre Ecclesia egrederentur armati doctrina, ac moribus fortissime.

In Lusitania P. Rodericus S. Crucis, vir in omni doctrinarum genere eruditus, Emmanuelli Lusitaniae Regi domesticus Consiliarius, zelosissimus multum Religionem Christianam, maxime in Maurorum oppugnatione, promovit.

P. Bernardus Andraeas, Tolosanus, hac aetate in Angliam descendebat, ibique Regi Henrico author fuit, ut Defensorium contra Lutheranos errores scriberet. Is enim vel maxime excelluit in arte oratoria ac poëtica, eoque nomine Regius orator fuit declaratus, ac Regiae Bibliothecae, nec non Typographeio praefectus accuratissimus.

Dionysius Vasquez a Toletis, celeberrimus, claruit hoc saeculo in Italia, tantaeque ibidem erat famae ut a Leone X alter Dionysius Areopagita vocaretur. Missus etiam fuit hic Dionysius Carolo V Imperatori ab eodem summo Pontifice, cum hac praefatione: *Mittimus tibi alterum Eliam*. Mirum quomodo hic Dionysius tantum abhorruerit dignitates, ultro citroque non semel oblatas a Caesare, malens Evangelicae praedicationi, et sacrae Theologiae professioni insistere, quam magnis Ecclesiis praeesse. Illius voluptas et gloria fuit, dum Compluti doceret, [p. 96] quadraginta Doctores Theologiae in subselliis tamquam auditores ab ejus ore pendentes, frequenter numerare. Multo etiam plures in concionibus frequentissimis, novitate expositionis litteralis, antehac non usitata in Hispaniis excitos. Obiit tandem Toletis non sine evidentibus sanctitatis signis, cum prius diem sui obitus, multis renunciasset, mansitque illi nomen, *Doctoris Doctorum*.

In ipsa Germania ubi ecclipsim patiebatur Ordo, per ortum Lutheri, micabat eodem tempore, et doctrina, et genere et meritis insignis P. Joannes Staupitius, Congregationis Saxonicae Vicarius Generalis, qui pluribus Legationibus functus, nomine Illustrissimi Principis Salisburgensis Concilio Lateranensi interfuit cum plenaria potestate agendi ac concludendi. Lutheri ante defectum Moecenas, post haeresim infensus hostis, cujus plura extant scripta Catholica Lutheri haeresim non parum damnantia. In illius perditae Apostatae reductione, una cum Cardinale Cajetano, Augustae plurimum laboravit, at incassum, unde in Salisburgensem Archiepiscopatum concessit, ubi mox Cardinalis Archiepiscopi Consiliarium egit atque ad Abbatialem dignitatem celeberrimi monasterii S. Petri Ordinis S. Benedicti, etiam Monachorum suffragio, provectus fuit, quam laudabili officio biennio tantum rexit, corpore exutus in festo SS. Innocentium anno MDXXIV, cujus hoc extat Epitaphion:

Aspice mortalis praesentia busta jacentum, / Quid valeat fastus, divitiaeque vide. / Arida comperies exhaustis ossa medullis, / Fidere quid possis, ipse videre potes. / Quem probitas, quem cana fides, quem cinxit honestas, / Qui tenuit quicquid pagina sacra docet, / Abbas Staupitius tumulo requiescit in isto, / Sit precor huic requies in regione poli.

Huic libet adjungere P. Bartholomaeum D'Usingen, quondam Lutheri Magistrum, qui illius inter primos, et acerrimos numeratur antagonistas. Statim enim orta haeresi, librum scribit: *De falsis Prophetis, tam in persona, quam in doctrina evitandis*: alterum, *De praedicatione Evangelii; De coelibatu Sacerdotum; De merito bonorum Operum*, aliosque Lutheranae doctrinae oppositos, quos refert R. P. Gratianus, oblitus insignis operis de Missa stabilienda, quo Fratres Wittenbergenses firmavit. Hujus viri extat memoria Herbipoli cum hoc epiphonemate: *Olim me Luther fit proceptore magister, / Fit simul, et frater Religione mihi. / Deseruit sed ubi documenta fidelia, Doctor / Detexi primus, falsa docere virum.*

[P. 97] Omitit etiam Panphilus, et alii cum illo, insignem illius aetatis visum P. Augustinum Cappelmayr, cujus meminit Eckius, qui in illis turbis novae doctrinae, insignes edidit tractatus Inglostadii impressos, praecipue opus eruditissimum *de littera occidente et spiritu vivificante*. Huic P. Augustino fidem Catholicam conservatam in sua Bavaria frequenter adscripsit Serenissimus Dux Albertus.

Floruit etiam, et doctrina sua plurimum profuit Palatinatui inferiori P. Augustinus Lupff, in Academia Heidelbergensi tunc Professor, et egregius praeco verbi Divini, quo Vigilante et Latrante haeresis numquam illas ditiones invasit.

Tantundem praestitit in Dioecesi Augustana P. Joannes Cantzeler Mindelhemienensis, Episcopi Augustani Theologus, et Poenitentiarius Generalis.

Illis annis florebat P. Augustinus Marius praeclarus Theologus, Lutheri condiscipulus, qui postea creatus fuit Episcopus Saloniensis, et Illustrissimi Principis Herbipolensis suffraganeus. Ratisponae vixit, et monasterio praefuit P. Hieronymus Streitelius insignis verbi Dei praeco, plurimum laudatus a Christophoro Ostrofranco Religioso S. Emerani, ob peritiam sacrarum literarum, et historiarum veritatem; ex eodem monasterio tunc vixit et scripsit Viennae P. Stephanus Sutorinus, qui totam Austriam eloquentia sua rapuit, maxima cum laude ibidem Theologiam professus.

Agmen claudat inter coetaneos Lutheri antagonistas, Venerabilis P. Conrardus Tregarius Helvetius, suae Provinciae Prior Provincialis, qui enascentem haeresim egregie studuit pessundare, in quem finem edidit *Paradoxa centum de Ecclesiae, conciliorumque auctoritate*. Huic uni, adhuc hodie adscribit conservationem suam in Catholica Religione Friburgum cum vicinis oppidis. De eodem Patre hoc laudabile scribit Surius, quod sub initium Zwinglianismi, Bernae in Helvetia *indicta Catholicorum cum Zwinglianis disputatione, nullus Catholicus Doctor, praeter unum F. Conrardum Trigarium ausus fuit comparere*, hic uti alter Athanasius solus causam Dei, et Ecclesiae, etiam cum evidenti periculo vitae acriter defendit, ac ne tunc inter Helvetios totaliter rejiceretur effecit.

Omitto P. Magistrum F. Augustinum Auripolitanum, P. Achatium Claus, P. Petrum Stiglerum, qui

omnes, omni conatu una cum aliis multis Luthero sese opposuerunt primo, ut matrem Ecclesiam tuerentur, deinde ut Ordinem S. Augustini a tali naevo haereseos, infamiaeque liberarent.

CAPUT. XXXVI

De Gabriele Veneto, XXXIV Generali.

[P. 98] **Anno Christi MDXIX** Synodus Ordin. coacta est Venetiis *tertio Idus Junii*, ubi praesente Cardinali Aegidio electus fuit in Generalem P. Gabriel Venetus, vere industrius, et ad magna natus, prout in ipso sui regiminis initio satis declaravit egregiis suis statutis, ac ordinationibus, quibus Ordinis unionem firmavit, ac paupertatem mirabiliter fovit, commendans silentium, laneorum indumentorum usum, clausuram caeteraque ab illo introducta.

Ann. MDXXII P. Philippum Aemilium de Penavillo martyrem nobis concessit, is enim Solimanno Turcarum Rege insulam Rhodi occupante, cum in eadem Insula, et civitate per septem menses obsidione durante, verbum Dei indefesse praedicasset, populumque ad tolerandam inediam, vigiliis, miseriam, et labores excitasset, fortitudinis egregiae praebens exemplum, in mediis hostibus, confirmans militum animos, donec telorum vi occubuerit, constantissime perstitit.

Vixit hoc anno in Regno Castellae apud oppidum Duennas P. Gondisalvus de Barhona Religiosissimus, et inter beatos merito censendus, de quo inter alia memoratur, quod aliquoties solus horas nocte persolverit, assidentibus Angelis psallentibusque ac respondentibus, Religiosi accurrentes obstupefacti prae foribus chori dulce spectaculum intuiti sunt.

Venetum etiam Monasterium hisce annis industria, labore et sumptibus Prioris Generalis Mag. Gabrielis reparatur, non minus ornate quam pretiose, quod describit amplissimis verbis Bembus lib. 6 epist.

Historiam Pannoniae, quam Austriam et Stiriam nuncupamus, scripsit hoc anno Albertus Bosteten Teutonicus, praeclara eruditione refertam, eamque Imperatori Maximiliano dedicavit, cui is eo nomine gratissimus fuit.

Ludovicus Chantereau **Anno MDXXV** Episcopus Matisconensis, Abbas S. Euberti, Galliae Regi Francisco Primo a Confessionibus, Ordinem plurimum exornabat, una cum R. P. Joanne Rovalt Theologo insigni, qui cum esset Ecclesiae Andegavensis Propraesul, hisce annis Episcopus Ravanensis in Britannia creatus fuit.

Aeterna memoria digni vixere hoc tempore in Ordine S. Augustini P. Angelus Mediolanensis cognomento Bellabucus, Nicolaus Romagenus, Turrinensis, Silvester Meveccius; qui omnes celeberrima opera typis mandarunt.

[P. 99] P. Felix Pratensis genere Hebraeus Psalterium integrum, librum Job, et alios e sacra Biblia felicissime transtulit in Latinum idioma; multis annis Hebraeis Romae existentibus concionatus fuit, multarumque conversionum author, cum ita clare, ac ferventer illos confutaret ut *flagellum Hebraeorum* communiter diceretur.

P. Ambrosium Neapolitanum virtus, et industria evexit eodem tempore ad Episcopatum Lamosensem, et ad Ecclesiae Mantuae Propraesulatum, in qua dignitate Plato Christianus videbatur, ita docte scripsit de rebus Academicis, Lutheri haereses insigni tractatu pro missae sacrificio refutavit, et Principes plurimos in recta fide solidavit; missus quoque a Serenissimo Mantuarum Duce Clementi VII congratulatus est Pontificiae dignitatis apte fastigium.

Mirum ac inauditum quod hic subtexam de Religioso S. Augustini apud Mauros celebrato, et hoc anno detecto. Refert Mag. Marquez **Anno MDXXV** primum, ac deinde multoties diversos

Maurorum Satrapas justa Insulas Tenerife, ac civitatem Tagaus oriundos, dum captivi apud Christianos detinerentur, magno honore, ac reverentia prosequutos fuisse Fratres Ordinis S. Augustini, idque quia illos videbant in illo habitu, quo referebant Sanctum quemdam virum apud illos jam defunctum, superesse, ac indes miracula operari cujus relationis, nec non miraculorum fama excitati, inquit, Patres Ordinis Conventus S. Christophori in Lusitania, statuerunt eo proficisci, ac coram singula hujus viri monumenta discutere, in quem finem literas impetrarunt a Gubernatore tum captivo, ad Vicarium ibidem relictum, ut eisdem Patribus adventantibus permetteretur accessus ad hoc Sanctum corpus, et lustratio loci. Quibus habitis itineri sese commiserunt R. P. Henricus Oliverius, Prior S. Christophori, et F. Michael Vecchius, qui cum salvi, ac incolumes appulissent ad Insulas Tenerife, ac non procul a civitate Tagaust abessent, suum accessum Gubernatoris Vicario insinuarunt, a quo perbenigne habiti, ac non ita post ad inspectionem illius sancti admissi sunt. Nomen hujus sancti inquirentes, nihil aliud resciverunt, quam communi fama dici Augustinum. De obitu, modo, tempore ac loco nihil aliud obtinuerunt quam traditionem antiquam, extra hominum memoriam hunc virum ibidem semper fuisse. Notaverunt autem correspondere habitum, cingulum, caputium, rasuram, aliaque omnia veris Fratribus S. Augustini. Sacerdotem fuisse indicabat corona, et aetas quadraginta circiter annorum. Beatus vero esse colligebatur, et carnis integritate; quae post tot annorum spatia incorrupta permanserat, ac constans in pedes oculis sub apertis, coelos intuens, immo sanctitas apparebat et ex continuis illius miraculis, quae infinito audiebant; et illa coram videbant. Illis etiam adhuc singula curiosius indagantibus, locus fuit ostensus parum a tuguriolo, in quo conservabatur tale corpus, ad instar monasterii, una cum cubiculo in quo et plerique libri, quae omnia habitationi, nec non pietati illius [p. 100] dicebantur servisse. Curaverunt autem praedicti Patres sibi de singulis testimonium authenticum, ac ita in Lusitaniam reversi fuere. Eadem de hoc beato retulerunt alii Mauri ac Christiani **Anno MDXLVI et anno MDLXV.**

Immo recenter **Anno MDCVII die 11 Maii** Alvarus Ortiz Sambrana, militaris disciplinae praefectus in Insula Fortis venturae, refert pleraque miracula hujus sancti, quorum oculatus fuit testis, vidit ipse circumquaque illum Sanctum frequens noctu lumen, vidit caecis lumen restitui ab eodem beato, et audivit communi voce, et fama populum hujus patriae in omni sua necessitate solere ad hunc Beatum recurrere, ejusque gratiam demereri elemosynis, quas primo Christianis aliquot solent offerre, quae etiam retulerunt uti verissima, tum Religiosi tum belli Duces posterioribus annis, de quibus latius ipse Marquez. Hujus autem beati nomen dicit fuisse Bartoholomaei vel Thadaei de Canaria, professum vero ex signis evidentibus dicit fuisse Ulyssipone, ac cum multis aliis descendisse in Africam Evangelii praedicandi gratia, ibique interiisse, ac justo Dei judicio ita servari in testimonium fidei, et confusionem infidelium. De hoc Beato est illud F. Cornelli epigramma: *Sub Jove stat pluvio tria saecula; res miranda! / Membraque cum tunicis salva Thadaeus habet. / Dic quid erit, si non haec est Constantia vera, / Non flexisse pedem Mortis ad imperium?*

Hoc eodem anno Ferdinando et Elisabetha Regnum Hispaniae gubernantibus, ac gravissimis bellis detentis, Adrianus Sextus concessit Regibus Hispaniae perpetuum magisterium Equestris Ordinis S. Jacobi de Spata, eosdem Regulae S. Augustini subijciens, quo tempore statuta Regularia fuere eidem Ordini conscripta, illudque inter alia, ut quotiescumque non fuerit Monasterium clericorum sui Ordinis, in loco residentiae quocumque Equites S. Jacobi teneantur a Fratribus Sancti Augustini habitum suscipere, apud illos novitatum agere, profiteri, ac si intestati recesserint, sepeliri.

Anno MDXXVI Comitum Generalia Ordinis habita sunt Tarvisii, in quo Capitulo Ordo Eremitarum ostendit, quantum sibi displiceat casus Lutheri, cui tantum abfuit, ut in aliquo consentiret, quin ejusdem Apostatae haereses ibidem communi calculo damnarit, cavendo ne cui liceat libros ejusdem retinere, legere, declarare, defendere, aut de ejus opinionibus disputare; sub gravissimis poenis.

Anno sequenti Parisiis in Monasterio S. Augustini celebratum fuit Concilium Provinciale Senonense, Praesidente Antonio S. R. E. Cardinali Archiepiscopo Senonensi et Galliae Primate, cui plurimi Patres Ordinis S. Augustini interfuere, illud ipsum Concilium non parum [p. 101] promovendo doctis disputationibus, ac votis eruditissimis ad Ecclesiae reformationem conducentibus.

Anno MDXXXII Cardinalis Aegidius sexagesimo tertio suae aetatis anno, pituita subita oppressus Romae interiit, quem egregie in Elogiis suis extollit Paulus Jovius, et Arnoldus Ferronus, tanquam Italiae columen, Maronem, ac Ciceronem; immo Sadoletus eum vocabat *clarissimum illius saeculi obscurascentis lumen Ecclesiae*, cui etiam hoc Epitaphium posuit Janus Vitalis Panormitanus Poëta:

Ante sacrosanctos cineres bona verba viator / Dicit; divinus hic jacet Aegidius: / Qui potuit lingua humanas infectere mentes, / Et trahere haerentes fervidus ad se animos, / Quidquid pandit Arabs, divinum quidquid Erebus / Dives Arameis occultit in tabulis, / Explicuit populis; et siquid spiritus ultra / Sentit, adhuc sanctum, quod meditetur habet.

Celebrat etiam hisce saeculis Joseph Pamphilus inter praeclaros viros Religionis P. Augustinum Fogiadenum, P. Augustinum Saturnium Brixianum, P. Valerium Bononiensem, P. Hieronymum Fulginatam, P. Bellinum de Padua, P. Nicolaum Scutellium Tridentinum, P. Marcum Bocturnium ejusque nepotem P. Anselmum Vincentinum, P. Hieronymum Plumatum, ac P. Stephanum Recanatensem, quorum scripta in omni scientiarum genere commemorat, illosque maxime Italiae profuisse asserit, prae ceteris vero Bellinum Patavinum, quod illi debeat Ecclesia Catholica martyrologium.

Anno MDXXXIII. Ex mandato sedis Apostolicae ad instantiam Regis Hispaniae, destinantur plures Patres Augustiniani in Indias, ex quibus cum multi adversa maris procella periissent, salvi appulerunt F. Franciscus a Cruce cognomento Venerabilis P. August. de Coruña, quem postea promovit Rex ad Episcopatum Popajan. Hieronimus Ximenez, Joannes de S. Romano, Joannes de Oseguera, Alphonsus de Borgia, Georgius de Avila, et alii, quorum opera Provincia nominis Jesu fuit erecta, cum septem Monasteriis, inter quae excellit Mexicanum, quod aliquot centenis millibus florenorum ex aerario regio desumptis, procurante P. Joanne de S. Romano aedificatum, non ita post centum aluit Religiosos, fuitque Principium quinquaginta Monasteriorum, et mater plurimarum paroeciarum.

Paulo ante Romae Paulo III autore sub Regula S. Augustini militare coeperunt Clerici Boni Jesu P. Hieronymo Malusello institutore, qui Ravennae et alibi collectis egregiis viris clerum restaurare studuit, cum eoque collegialiter vivendo singulorum saluti consulere, habitu omnino clericali.

[P. 102] Eodem fere tempore, quo tantus numerus oriebatur Monasteriorum Ordinis S. Augustini in Indiis, cum notabili augmento Religiosorum in Ecclesiae vinea insigniter laborantium, novo tumultu excitato in Anglia furit Henricus VIII, et praeter plura celebriaque Monasteria omnium Ordinum, aggreditur hoc anno celebre Monasterium Eremitarum S. Augustini Londinense, in eoque R. P. Priorem una cum toto Conventu eosque quod ipsius sacrilegio, ac praetense Pontificatus sese opponerent jubet occidi; quod etiam crudeles satellites in ipsa Ecclesia ante summum altare, orantibus Fratribus omnibus, perpetrarunt, Ecclesiae ac sacrarii praeda divites.

Eodem etiam anno MDXXXIV. Moritur P. Gabriel Anconitanus, Apostolici Sacri praefectus, eique sufficitur ex eodem Ordine P. Alphonsus Aquilensis, quem paulo post Paulus III creavit Episcopum Bovianensem, ac deinde Archiepiscopum Amalphiensem.

Florebat istis annis in Belgio Laeodico Reverendiss. D. Petrus de Fine ex Ordine et Conventu Brugensi S. Augustini assumptus Episcopus Davensis, et Suffraganeus Laeodiensis, qui bene de Religione et Ecclesia Dei meritus, sepultus fuit ante summum altare Laeodii **anno MDXXXVII.**

Quo etiam anno pergebat in perfidia sua Henricus VIII, Anglicanae Ecclesiae tyrannus, sub quo passim Religiosi carceribus mancipabantur. De Joanne Stoneo Augustiniano Cantuariensi scribunt Alanus, et Surius, quod in tetro carcere vigiliis, orationibus, ac jejuniis intentus, ab Angelo confortatus fuerit, jussusque constanti animo subire martyrium, prout etiam non ita post illud constantissime subiit, exsibilans carnificum tormenta.

Sub eodem tyranno passus fuit P. Georgius a Rosa, regio sanguine oriundus, una cum socio

confratre, qui cum Romani Pontificis auctoritatem abjurare nollent, neque Regis praetensam Cathedram adorare, ejusque consilio parere, Martyrio sunt affecti, illudque summa animi alacritate amplexi sunt, incessanter populum a tanta vesania avertentes.

Defungebatur tunc officio, ac vita Rev. P. Gabriel Venetus, indicebanturque comitia Veronam.

Sub idem tempus invenio in Hispania obiisse virum Venerabilem P. Alphonsum Borgia, e Ducibus Gandiae oriundum, quem magis doctrina, et pietas commendavit, suaeque genti suspiciendum reddidit.

CAPUT. XXXVII

De Joanne Antonio Veronensi, XXXV Generali.

[P. 103] Celebratis comitiis Veronae electoque P. Magistro Joanne Ant. Veronensi, qui solum septem mensibus praefuit, magnae sanctitatis, ac eruditionis viri comparuerunt, pauloque post una cum Reverendiss. Generali desierunt.

Alvarus imprimis Montero, Lusitanus, Ulyssiponensis, Christianae pietatis officiis deditissimus, multis indiciis suae sanctitatis in obitu, et post illum praestitis. P. Nicolaus Tolentinus, Hispanus, Provinciae Castellae, et Conventus Salamanticensis alumnus, dum bellum in Peloponneso ageretur, et imaginem Christi circumferret, militumque animos accenderet, a Turcis captus, verberibus caesus, quatuor primis digitis sacris praecisis, ac deinde crudeli martyrio, amputatis brachiis, in frustra conscissus, laetus animam Deo reddidit. P. Ludovicus etiam de Montoya, vir moribus integerrimus Ulyssipone, postquam nomine sedis Apostolicae Provinciam illam ad justam disciplinam conduxisset, ac multis annis potentissimi Regis Sebastiani conscientiam direxisset, denique plura opera Theologica non minus docte, quam pie scripsisset, magno sui relicto desiderio expirabat, adhuc hodie miraculis celebris.

Alphonsus a Corduba Salamanticam veniens, primus hisce annis sublimem illam scholasticam Theologiam ex Galliis invexit, cathedramque Gregorii Ariminensis, quae nominalium dicitur, ipsius intuitu institutam, illique collatam dudum rexit, tanto cum applausu universae Academiae, ut sui saeculi *doctissimi* nomen adipisceretur.

In eadem Hispania, tum Valentiae tum Ileridae eminebat omni virtutum ac scientiarum genere P. Michaël Magniches, qui postquam in praefatis locis Theologiam ac deinde Jus Canonicum professus fuisset, Ecclesiae Usellensi in Insula Sardiniae praeficitur, ubi insulam non minus, quam cathedram magno cum Ecclesiae fructu adornavit.

Non minus Galliam, ac Germaniam ornabant hoc anno praeclaris illi viri Jacobus Martinez Galliarum Regi Francisco charissimus, Joannes Beonardus Audeganus, et Joannes Hoffmeisterus, Colmariensis, praeclari suis scriptis contra Lutheri haereses evulgatis. Hoffmeisterus enim tamquam verus Anti-Lutherus Carolo Caesari, ac Ferdinando Regi concionator assiduus, fraudes haereticorum passim detexit, praecipuarum etiam civitatum Germaniae Ecclesiastem egit, omnibus comitiis imperialibus, [p. 104] a Catholicis Principibus jussus adesse, ac Augustanam Confessionem oppugnare, prout doctissima illius scripta attestantur, maxima ex parte ab illo declamata, non sine evidentissimo vitae suae periculo.

Hisce libet addere R. P. Peregrinum Nasellum Patavinum, qui eodem tempore, quadraginta et unum articulos Lutheri justo opere doctissime refutavit: quod etiam praestitit P. F. Petrus Aurelius Venetus libro suo, cui titulum praefixit *soli Deo*, exterminans omnia haereticorum idola.

CAPUT. XXXVIII

De Hieronymo Seripando, XXXVI Generali.

[P. 105] Octavo quo rexerat mense, Rev. Generali Joanne Antonio moriente, comitia indicta fuere Neapolim ubi 8 Cal. Junii Generalis eligitur P. Hieronymus Seripandus, vir super omnes eximius, ob raras ingenii ac naturae dotes, quibus parem addidit industriam, qua ita apud homines profecit, ut cunctis gratus, cunctis utilis, cunctis etiam venerabilis fuerit. Hispaniam quam primum visitavit, et inde Indiarum colonias multum promovit, submissis nunc quadraginta, nunc quinquaginta, nunc centum operariis selectissimis ex gravissimorum Patrum numero, ne deessent qui panem frangerent esurientibus.

Hinc non ita post, sub Indiarum Vicario P. Georgio De Avila monasteria Oquilam de Malinalco, Acumulan, et d'Epatzoyachan elegantissime fuere inter Mexicanae ditionis limites exstructa, cum decem aliis paroeciis.

Hoc etiam tempore Antonio de Mendoza ad inquirendas novas regiones, nomine Regis proficiscenti, adjuncti fuere ad consilia P. Hieronymus Ximenez, Alphonsus de Alvarado, Sebastianus de Trassiera, et Nicolaus de Perea, quorum opera detectae sunt insulae Maluccanae, in quibus Augustiniani diu soli perstiterunt Christum praedicantes, nec nisi post nonum annum hi redierunt, spirituali messe ditissimi, efformatis ac relictis aliis illius vineae cultoribus.

Hisce aliisque obsequiis Fratres S. Augustini Hispaniarum, ac Lusitaniae Regibus longe gratiores passim Monasteria impetrant, eaque exornant in utroque Regno. Joannes III Collegium S. Mariae de Gratia Conimbricae construi, dotarique mandat. Matrivi Rex Philippus adhuc adolescens egregium Monasterium Ordinis S. Augustini una cum Ecclesia, sua majestate non indignum promovet, aliisque locis animum addit, ut Monasteria S. Augustini erigantur publico bono. Nec segniores in Indiis, studio Joannis Romani duo rursus Monasteria eriguntur **anno MDXLI** Quachinanco, et Meztitlan, cum paroeciis duodecim.

Hoc etiam anno novus surculus Regulae S. Augustini insetitur a B. Joanne Lusitano, qui hospitalibus ac infirmis addictissimus, plures sibi adscivit socios, constitutiones edidit, Ordinemque formavit, [p. 106] postea a sancta sede approbatum, hodieque satis per Italiae ac Hispaniae oppida auctum, ac gratum ob indefessum illud obsequium, quod infirmis, ac convalescentibus impenditur magna charitate.

Anno sequenti Aquilae vita defungitur B. Christiana miraculis clara, sepeliturque maximo concursu in Ecclesia S. Luciae.

Anno MDXLIII Generali Seripando ex Hispania redeunte, comitia Generalia fuere habita Romae, in quibus eidem Seripando in aliud quadriennium magistratus fuit prorogatus, actumque de novis Constitutionibus Ordini S. Augustini edendis, cui operi destinati sunt Patres ex diversis locis eruditione ac pietate insignes, B. Thomas de Villanova pro Hispanis, P. Petrus Guerente pro Gallis, ac nomine Italicae nationis P. Fabianus de Janua, Franciscus de Gambascia, et Silvester Vincentinus, quibus incumbere easdem constitutiones in compendium redigere, ac observatu digna, necessaria, utiliaque huic saeculo seligere.

Anno MDXLIV Alphonso Aquilensi custode Sacrorum Pontificii ad meliorem vitam evocato, in ejus locum sufficitur P. Joannes Barba Neapolitanus, cui collata fuit primum sedes Episcopalis Teramensis in Aprutio, ac deinde Interamnensis in Umbria, post labores adhibitos Concilio Tridentino.

Insignem operam hisce annis Religioni praestitit P. Rogerius juvenis in Belgio, ubi **hoc anno** Hasseluti secundum Provincialis eligebatur: ac paulo post, dum exorto tumultu in Conventu Parisiensi, Reverendissimi Generalis Vicarius ibidem constituebatur, ubi rursus raro ingenio, solertia, ac dexteritate commotos animos composuit, unde in Belgium reversus, et tertium Provincialis

electus, summa laude eandem Provinciam rexit.

Sequenti anno, in civitate Mexicana congregatis Patribus, omnium calculo defertur Vicariatus Indiarum Venerabili viro P. Joanni de Staccio, cujus diligentia fundata fuere Monasteria quatuor, ac inter alia celebre illud Civitatis Angelorum. Maximus tunc etiam fructus fiebat in Indorum conversione, ita ut uno anno recensuerit Vicarius Indiarum bis centena millia hominum fuisse baptizata, et ad Christianam Religionem reducta opera, ac diligentia FF. S. Augustini.

Odor tantae famae devenerat ad aures Regis Catholici Ferdinandi, ejusque filii Philippi tunc Principis, cujus tantus fuit erga Religionem Augustinianam zelus, et affectus, ut hoc ipso **anno MDXLV** Matrivi regis liberalitate, ac magnificentia insigne Monasterium Ordini S. Augustini excitavit illudque in honorem sui tutelaris S. Philippi consecrari mandarit, Deum pro felici regiminis auspicio deprecaturus, sub suae aetatis initium.

Anno MDXLVII Conventus Generalis Ordinis habitus fuit Recanati, in quo rursus Seripando cura Ordinis in aliud quadriennium fuit commissa, cui etiam Romam accedenti, tunc a Paulo III mandabatur, ut Oecumenico Concilio Tridentino, Bononiam aliquamdiu translato, assisteret.

[P. 107] Moritur paulo post P. Joannes Hoffmeisterus pie Gunzbergae, utriusque Germaniae Vicarius Generalis, postquam Monachiensibus, Ulmensibus, Ratisponensibus, Dilinganis, Augustanis, aliisque populis longo labore verum Dei verbum depraedicasset, tanta cum laude, quanta vix ullus a saeculo.

In Indiarum Vicariatu **anno sequenti** succedit Alphonsus a Vera cruce, Theologus, et Professor insignis, sub quo novem celeberrima eriguntur in Indiarum partibus Monasteria. Per eundem Patrem fundatur Mexiaci universitas studiorum, eamque primo regit, cathedram Theologicam primus ingreditur, Philosophicasque disciplinas omnes per Fratres Augustinianos primo adornat, maximo cum fructu novae Christianitatis.

Anno MDL Deo sic inspirante, illiusque zelo accensi aliquot Patres Augustiniani ex iisdem Indiis in Peruntinam provinciam solvunt, quorum ductorem agebat P. Andreas Salazar, adjunctis sibi P. Joanne a S. Petro, P. Andraea Ortega, et P. Hieronymo Melander Theologis eximiis, qui primi in illis locis, et Regionibus mysteria Sanctissimae Religionis praedicaerunt, pluraque Monasteria construxerunt, incredibili cum fructu, millia aliquot centena Religioni Catholicae consignando.

Tam felici successu novarum coloniarum invidus humani generis hostis Diabolus, hisce annis, totidem, immo plura Monasteria destruxit in Germania, usus pro instrumento Alberto Brandenburgico, qui cum Elector, Archiepiscopus, et Cardinalis esset Moguntiae, propriam dioecesim, Trevirensis, aliasque adjunctas spoliavit, incendit, Lutherana perfidia infecit multaque Monasteria funditus destruxit.

Vixerat paulo ante in Indiis P. Nicolaus de Agreda, Vir summa Religione praeditus, sanctitate et miraculis clarus, qui reversus Pampilonam illius Coenobii Rector constitutus, diem suum obiit; cujus corpori catena ferrea infixata reperiebatur, quam multis annis secretissime, quamvis ingenti cum dolore gestaverat, editis magnae sanctitatis indicis.

Religionem etiam in Hispania, et Germania maximopere sub idem tempus promovebat P. Joannes Munnatones, quem multa eruditione, ingenuisque moribus exornatum Carolus V sibi in concionatorem, ac filio Philippo in Praeceptorem delegit, ejusque consiliis in arduis Germaniae negotiis frequenter usus fuit, quem etiam ad Episcopatum Segobricensem denominavit.

Lubens praeterea hic P. Guillelmum Alatzhem Coloniensem, in Concilio Provinciali Coloniensi sub Adolpho Archiepiscopo ob praeclara consilia celebrem, uti et PP. Petrum Aurelium Venetum, Augustinum Musaeum, Gregorium Patavinum, Theodorum Quallia, et Joannem Augustinum

Bassaninum, qui omnes editis libris magnum sibi nomen fecerunt, ut scribit Pamphilus. [P. 108] Romanoque Pontifici Paulo tertio gratisissimi fuere.

Unius adhuc P. Ambrosii Quistellis lubet meminisci, qui absente Generali Seripando, cum Vicarii titulo Italiam rexit, summa cum prudentia, quem eadem Italia concionatorem venerata est eximium, Patavium Professore, Roma aliquot Cardinalium Magistrum, ac tandem Pontificium Theologum; quo unico aliquando sperabat Paulus III Germaniae haereses sopiendas, eoque uti Legato usus fuisset, nisi morbi acerbitas eundem jam legatum Sanctae sedis, ante abitum oppressisset.

Florentem in omni scientiarum genere huic adjungam P. Gedeonem Vaudergracht Gandensem, qui ad Laeodiensem suffraganei infulam, et ad Episcopatum Castoriensem promotus, difficillimis temporibus res Principum dexterrime composuit, frequentibus Legationibus perfunctus, cui postea munere regio, cessit celeberrima Cambrensis Abbatia in Hannonia, Ordinis Cisterciensis, in qua dum soli Deo vacaret, pie defunctus est. Complutensem Academiam, et Collegium Ordinis annis fere viginti hoc tempore rexerat Ven. P. F. Petrus de Acevedo, maxima cum laude toto tempore Theologiam professus.

Anno MDLI cum Generalis Seripandus annis duodecim Ordini praefuisset, illumque fere universum aliquoties visitasset, Neapolim ad Paulilippi Monasterium S. Mariae de Consolatione sese recepit; obfirmato animo omni valedicens officio, solique Deo statuens sibi in posterum vacare, unde indictis comitiis Ordinis sigillum, aliaque quae officium concernebant per Ven. P. Aurelium Rochensem transmisit, obtestans Patres omnes diserta oratione per viscera misericordiae, ut eundem patiantur salutis suae rationem habere ac sepositis curis respirare.

CAPUT. XXXIX

De P. Chritophoro Patavino, XXXVII Generali.

[P. 109] Eodem anno, 16 kalendas Junii, habitis comitiis Bononiae Pater Christophorus Patavinus, vir rari ingenii, eloquentiae, ac doctrinae non minoris, sufficitur in locum Seripandi sese subducentis, sub quo Generali felicissime Ordini cuncta successere, unde regimen illi protelatum ad annos octodecim continuos, quos indefesse Ordini summa cum laude ac fructu impendit, saeculo infelicissimo ob Germanicas turbas.

Hoc etiam anno prophanata, ac direpta fuere omnia Ordinis Monasteria in Palatinatu, Heidelbergae, Altfheimii, Lauringiae, Vallis speciosae, Fridburgi et his plura, quae Electore Palatino ad Lutheranam haeresim ob alias causas deficiente, illius culinae cesserunt, prout Monasterium Anglibergense, Tubingense, Islingianum, aliaque Duci Wirtenbergico, ut et is offas suas pinguiore habeat, nescio tamen an videbunt quartam generationem ex illa.

In quorum Monasteriorum vices, rursus a Divina clementia, longe plura Ordini adjunguntur, eodem fere tempore in Indiis, sub Vicariatu P. Hieronymi Ximenez, ad quas etiam colonias selecti mittuntur ex Hispaniis operarii P. Nicolaus Perea, Andreas de Muta, Joannes Perez, Joannes de Medina, Michaël de Alvarado, Didacus de Salamanca, Joannes Bapt. de Moya, Joannes a S. Romano cum viginti aliis; ex recentis autem Patribus, plerique miraculis claruerunt, alii ad Episcopalem dignitatem evecti sunt, ac tanta gratia polluerunt, ut idioma Othomitida, Mechoacanensia, aliaque brevi compendio didicerint, totius fere Regni Othomidarum conversione, quae prae caeteris debetur B. F. Joanni Baptista Moya, cujus vitam mirabilem, piam ac vere sanctam scripsit Medina.

In eadem India praeter Didacum Salamanca ad Episcopatum Portusdivitis evectum, et praeter Joannem de Medina ad Mechoacanensem, P. Franciscus a cruce Lusitanus, in Insula capitis viridis, Episcopus eligitur, barbarisque illis nationibus per plures annos Evangelium annunciat, de quo hoc memorabile, quod octogenarius, et Episcopus pueros, adultos, et senes quotidie Catechismum docuerit majori consolatione, ac fructu, quam dum olim D. Thomam explicaret ex cathedra.

Innocentes, inquebat, et recti adhererunt mihi.

[P. 110] Nec defuerunt eodem tempore amplissimo progressui PP. Peruntini, qui Limae convenientes, P. Joannem a Staccio Ordini praeficiunt, quondam Antonii de Mendoza proregis novae Hispaniae celebrem consiliarium, ac secretae pietatis praefectum, cujus industria plura excitantur inter Peruanos Coenobia.

Tunc etiam P. Gaspar Cano, Lusitanus, universae insulae S. Thomae antistes praeficitur, quam barbaram paucorum annorum spatio, ita excultam reddidit, ut Religione, et pietate nulli cederent illius incolae, pietate fere omnes antecellerent.

Vigebant in Hispanensi ditione P. Ferdinandus a Castro Verde, Episcopus Gienensis, qui Carolo V multis annis a concionibus fuerat; quo etiam tempore decem Religiosi Augustiniani in sola Hispania infulas gerebant.

P. Joannes de Guevara, Burgensis, inter alios Hispanos hac aetate celebres, vigeat multiplici scientiarum cognitione eruditissimus, obtinuitque hoc ipso anno primam in universitate Salmanticensi Cathedram proprietatis, de quo traditur tantae fuisse memoriae, ut semel lecta absque ulla haesitatione recitaret.

Omnes tamen doctrina, pietate, ac morum integritate antecellebat Beatus Thomas a Villanova Archiepiscopus Valentinus, quondam in Academia Complutensi S. Th. Professor, disciplinae Regularis amantissimus: praelatorum omnium exemplar, habitum Ordinis ad finem vitae usque semper servavit; doctissimis, zelosissimisque concionibus suos instruxit; meditationibus, orationibus, et sacrarum Scripturarum lectionibus plerumque vacavit. Pauperibus ita sua distribuit, ut vix sibi in Archiepiscopatu reservaret competentia, immo ut substraheret necessaria; frequenter jejunaret, ut indigentes, et infirmos reficeret; nunquam pauperem vacuum, frequenter bene vestitum ac nummatum dimisit. Raro exemplo, **anno MDLV** ipsa die Nativitatis gloriosae V. Mariae, obiit adeo pauper, ut ne lectum seu culcitram propriam haberet cui incumberet; illam enim cui incubabat, pauperrimo famulo jam donaverat. Collegia duo fundavit, unum Compluti Fratritribus Eremitis, alterum Valentiae pro clericis Archiepiscopatus, in ejus funere plusquam 8500 pauperes intervenire collachrymantes. De miraculis autem infra erit dicendi locus.

Ordinem S. Pauli primi Eremitae, hoc **anno MDLIII** restauratum in Italia et Hispania ponit Myreus, at in Italia vix ullum hujus Ordinis extat Coenobium integrum; Anachoretarum cellulae plures, eodem fere habitu cum Patribus Augustinianis utentes, Episcopis tamen subditi, ut videre est juxta Spoletum, Fanum, Ariminum, et Florentiae montes. Plures Coenobitas, et egregie instructos alit Hispania: Germania Pannonum decem aut duodecim circiter uni Generali subdita conservat monasteria, ast in iis vix ullos Religiosos.

[P. 111] **Eodem anno** Augustinianis Peruntinis praeficitur P. Andraeas de Salazar, ac postea P. Joannes a S. Petro, quorum opera Truselli ac alibi fuere erecta Coenobia ac magna pars Regni Peruntini Catholicae religioni adscripta. Mexici etiam, sub Vicariatu Jacobi de Bertavillo, et Alphonsi a Vera cruce, sex monasteria Ordini S. Augustini accessere.

Anno MDLIV Rev. P. Hieronymus Seripandus qui alias quieti sese dederat, turbata civitate Neapolitana, omnium precibus Legatus illius urbis ad Carolum V transmittitur; quo in munere, et Oratorem et Catonem sese praebuit, adeoque grati sicut, ut a Carolo V Archiepiscopus Salernitanus non ita post designaretur; obtenta etiam confirmatione, ac consecratione a Julio III, Salernum rediit, ubi Ecclesiam ac Dioecesim antecessorum incuria incultam, summo studio ad Canones reduxit, non sine molestia, at magno fructu.

Christophoro Patavino interim Generalatus officio fungente, habebantur comitia Arimini, ac quadriennio post Venetiis, in quibus semper eidem magistratus prorogabatur, resque Ordinis non

parum promovebantur.

Florebat in Hispania Fr. Alphonsus de Madrid, pietate, ac virtutibus insignis, cujus opera in Regno Castellae construebatur Monasterium Segobiense.

In Belgio magnum Consiliarium, ac Ecclesiaten multis annis agebat apud Georgium ab Austria, Laeodinensis ditionis Principem, Fr. Lambertus Methodius Sacrae Theologiae Doctor, Laeodius, cui contemporanei fuere in eodem Belgio multis nominibus commendandi P. Arnoldus Regius, Lovaniensis aliquoties Provincialis, P. Henricus a Werda Coloniensis, Adolphi Archiepiscopi Coloniensis Theologus, Joannes a Juliaco Sacrae Theologiae Doctor, Coloniae Professor, et Henricus Lauvarts praeclaris Legationibus apud Principes habitis, celebris.

Anno MDLVIII grave bellum gerebat in Lutzenburgenses Rex Galliae Henricus II, Duce Guisio, qui Theonisvillam inter limites Lutzenbergenses expugnat, conventumque Ordinis S. Augustini ad urbis moenia situm dejicit. Quo in loco postmodum Rex Hispaniae recepta urbe fortissimum excitavit castrum. Hic locus quondam Provinciae Galliae a Rev. Fulvio Asculano Provinciae Belgicae fuit additus, et anno MDCXIV loco nostri Monasterii diruti, a Serenissimo Alberto, etiam me instante, alius locus designatus fuit, redditus nonnulli restituti, ac certa pecuniae summa in novum aedificium concessa: ita ut locus rursus assurgat.

Anno MDLX novo animo et novis viribus contendunt Patres Augustinienses in Indias novi Orbis, ubi praefectura donabatur P. Augustino de Coruña, qui secundo in Peruntinam Provinciam dimissus, ibidem primus Episcopus fuit Ordinatus Provinciae Popajanensis, quo in munere ita strenuum sese exhibuit, tantumque pastoralis vigilantia [\[p. 112\]](#) effecit, ut tota Provincia verum religionis cultum agnoverit. Interfuit in Capitulo Provinciali Limae in Urbe Regia celebrato, quo tempore promovebatur P. Andraeas de Ortega, qui simili fere labore, Ordinem propagavit, Monasteriaque quatuor erexit, uti etiam **anno MDLXII** tria alia de la Paz, de la Plata, et Guadalupe.

Eodem anno a Pio IV in Cardinalium numerum adsciscitur D. Hieronymus Seripandus jam Archiepiscopus Salernitanus, utraque dignitate non indignus, quod uti anteacta vita, mundo Italico et Hispanico patefecerat, ita postmodum universo voluit patere: in Collegium enim Cardinalium ut intravit, statim et Theologum, et Canonistam, et Politicum ita egit, ut omnium calculo sacrosanctae Synodi Tridentinae Legatus declarari meruerit, in qua etiam dignitate, rursus pluribus Congregationibus, maxime Theologicis, ubi gravissimae materiae fidei discutiebantur, praesedit triennio integro, donec ad meliorem vitam evocatus, naturae pensum, maximo eruditissimorum virorum gemitu persolvit, sepultura donatus Tridenti in Ecclesia S. Marci, amplissimis ingenii sui relictis monumentis, quae refert Anastasis Gratiani ex Pamphilo, cum hoc Epitaphio: *Si quis honos tumuli, quantum sol Lampade lustrat, / Terrarum, coelique tuum est, Seripande, sepulchrum.*

Hieronymo Seripando familiares fuere, ex Ordine S. Augustini et chari Theologi P. Hieronymus Niger, Fossaninus, qui praeclarum opus edidit contra Waldenses, et aliud contra Lutheranos de Venerabili Eucharistiae Sacramento; et P. Franciscus Libertas Tarnisius, quem Roma concionantem tanto plausu exceperit, quanto a multis annis neminem, cui etiam pauperes, et indigui debent Montem pietatis primo erectum per universam Italiam, ubi sine foenore mutua datur pecunia, cum ante apud Judaeos ad nummum vigesimum, pauperes gravarentur mutui usura gravissima ac intolerabili.

Supervixit etiam Cardinali, Ven. P. Fabianus Clavarius, Genuensis, saecularibus, ac Theologicis disciplinis optime instructus, qui Reipublicae suae licitam campsoriam artem scholastice explicavit, tantumque apud omnes valuit, ut ad Abbatiam S. Matthaei in illa urbe celebrem, evecus fuerit tranquilliores vitam agens usque ad annum aetatis suae octogessimum, suis exterisque venerationi.

P. Carolum Ardier Gallum adhuc memorant hodie suggestus Galliae, declamandi gloria insignem, quo in genere excelluit apud Christianissimum Regem Henricum II a quo Episcopatu Nivernensi, et Abbatia nostrae Dominae de Leuriaco donatus fuit.

Eadem fere aetate protulit Belgium Flandricum, Brugis dissertissimum P. Jacobum Vueldium, cujus adhuc hodie extant praeclara scripta, extiteruntque praeclariora illius merita, cum Patriae intereunti [p. 113] probe consuluit, haereticisque non semel restitit, quorum tandem furori cedere jussus, ad Abbatiam S. Bertini Audomari secessit, propter Deum a patria exul, ubi etiam senio confectus sacras litteras dum profiteretur, obiit **anno MDLXXX**.

In eodem Belgio aliquamdiu Vicarii Generalis munus obivit eximius P. Laurentius a Villavincenzo Xerecensis, Hispanus, genere nobilis, in libris Canonicis et Patrum doctrinis eruditissimus, ut testantur pleraque illius opera typis evulgata Antuerpianis, qui non parum belli tumultibus sub ipsum eorumdem exordium occurrere conatus fuit in Belgio, ad quos etiam patienter ac sapienter perferendos frequenti exhortatione Patrum Augustinianorum animos excitavit, maxime in Capitulo Laeodiensi **anno MDLXVI**; quo etiam anno Provinciam ultimo visitavit, praeclaris relictis suae prudentiae monumentis; Hispaniam abituriens, ibidem in honore fuit, secretiori consilio Regio non infrequenter adhibitus, donec immature obiit, majoribus officiis obeundis non idoneus.

Anno sequenti B. Antonius de Elvas una cum socio, Lusitani, dum peractis studiis in Gallia, ex eadem Lusitania cogitant, in Calvinistarum Foroneronsium manus incidunt apud Tectosagum, a quibus ad verae fidei, cuculique abjectionem incitati, fortiter resistentes, unamque Ecclesiam Romanam, extraque eam nullam esse salutem praedicantes, miserrime enecantur 17 Martii, caelestis patriae cives effecti.

Anno MDLXII e media Lusitania, ad Concilium Tridentinum evocabatur, uti alter Antilutherus Reverendissimus D. Gaspar Casalius, primum Leiriensis, ac deinde Conimbricensis Ecclesiae Episcopus, Joannis III Lusitaniae Regis consiliarius intimus; ab illo enim omnia controversa modernis haereticis doctissime fuere ventilata, ac Pio IV inscripta; illum multoties viva voce de gravissimis quaestionibus Concilium Tridentinum audivit, et sequutum est, maxime ubi saluberrima remedia animorum morbis curanda proposuit, justitiamque in quatuor membra divisam exactissime enucleavit. Quem etiam Lusitania adhuc diu postea, ubi alterum Ambrosium suscepit, eique uti Patri Patriae acclamavit.

Vitam cum morte, **sequenti anno** commutavit, Ven. P. B. Damianus De Udancos in monasterio oppidi de Risco, Castellae Regni, cujus tanta fuit vitae innocentia, ut integram patriam solo exemplo ad pietatem excitavit, vivus et mortuus infirmos plurimos sanitati restituit, multa etiamnum praestans accurrentibus beneficia.

Exceperat etiam paucis ab hinc annis Hispania Rev. D. Bernardum Hoiguin Episcopum Elsinensem in Hibernia, exulem a patrio solo, ob doctas, frequentes, ac pungentes conciones haereticis exhibitas, virum certe integerrimae vitae, ac in dignitate pauperem ac patientem, qui persancte obiit hoc anno Villavitosae.

[P. 114] In Indiae Hispaniae Regnis, obierunt sub idem tempus viri religiosissimi, ac exemplares omnibus poenitentibus P. Antonius de Roa, P. Joannes Hispalensis et P. Nicolaus de Witte, Flander, quorum operam in convertendis Indorum animis ad verum Religionis cultum, magna laude prosequitur Pamphilus, addens de P. Nicolao quod relictis paternis opibus, quae amplae erant, totum se in Indorum salutem concesserit, in administrandis Sacramentis diligentissimum praestans obsequium, de quo et alii scribunt eundem miraculis etiam hodie clarescere.

Anno MDLXIV absoluto Concilio Tridentino peragitur Synodus Ordinis Mediolani, ubi rursus P. Christophoro Patavino in Magistratu continuato, Concilii Tridentini leges sancitae, et doctrina exhibita omnibus indicitur, ac ab omnibus acceptatur. Praeclarae item fiunt leges Ordinis, maxime ut ignorantiae ac desidia malis occurreretur, quas etiam ipse Generalis aliquamdiu rigida ferula executioni demandavit. Caeterum Concilio Tridentino interfuere, suamque operam eidem praestitere 34 Theologi scilicet:

Hieron. Seripandus Prior Generalis, ac deinde Archiepiscopus Salernitanus et S. R. E. Cardinalis

Concilii Legatus.

Rev. Joannes Xuarez *Episcopus Conimb.*

Rev. Joannes Barba *Episcopus Interamnensis, Sacrista.*

Rev. Gaspar Casalius, *Lusitanus, Episcopus Leirensis.*

Rev. Franciscus Richard. *Burgundus, Episcopus Attreb.*

Rev. Joannes de Muñatones, *Episcopus Segorbricensis.*

P. Christoph. Patavinus, *Prior Generalis.*

PP. Aurelius Patavinus et Gregorius.

PP. Paulus et Adeodatus Senenses.

P. Gabriel Anconitanus et P. Cherubinus a Cassia.

P. Aurelius a Rocha et P. Angelus Venetus.

P. Thadaeus Perusinus et P. Gaspar Syracusanus.

PP. Guillelmus Bononiensis et Ambrosius Veronensis.

PP. Marianus Feltrensis et Sebastianus Fanensis.

PP. Simon Florentinus et Simon Patavinus.

P. Joannes Baptist. Burgos, *Valentinus.*

P. Christophorus de Sanctotis, *Burgensis.*

P. Adamus Florentinus.

P. Antonius de Mondulpho.

P. Aegidius de Pesaro, *Concionator Concilii.*

PP. Aegidius et Andreas Volaterranus.

PP. Aurelius Coronalten. et Balthasar de Massa.

Rev. D. Joannes Jacobus Barba, Sacrarii Pontificii custos, Episcopus Interamnensis Romam tendens, gravissimo morbo in ipso itinere affectus, interiit Ocriculi, in ejusque locum officio Sacristae praeficitur P. Aegidius Pisauriensis, [p. 115] quem etiam Pius V non ita post ad Episcopatum Nepesinum erexit, eique Scholam Cantorum Pontificiorum commisit.

Anno MDLXV P. Andraeas de Urdaneta, vir navigandi arte peritus una cum P. Jacobo de Herrera, Martino de Errada, Petro de Gamboa, et Andraea de Aguirre Augustinianis, cum in Insulas Moluccas trajicerent, ad speciosam Insulam Zebu applicuerunt, indeque detectis aliis Insulis, adeptis etiam pluribus operariis ex eodem Ordine ibidem Monasteria aedificaverunt, illasque Insulas a Rege Philippo, Philippinas vocaverunt, ubi et primi, et aliquamdiu soli PP. Augustiniani Christi fidem, non

sine maximo fructu ita disseminarunt, ut primis annis ad ducentena millia converterint, hodieque ad viginti usque Monasteria, una cum centum paroeciis inveniantur aedificasse. Huic spirituali messi plurimum conduxit mortui cujusdam resuscitatio, Deo sic volente, per primos hos Apostolos facta, a quo mortuo jam ante obitum baptizato populus frequentissimus intellexit, post hanc vitam baptizatis superesse jucundissimum Dei aspectum, cum summa beatitudine ac deliciis immensis, quibus se jam frui dicebat, vi et vigore fidei, ac baptismatis noviter depraedicati.

Dum novae hae coloniae Catholicae Religioni ac Regi Catholico accederent, scelerati rebellionum tumultus in Belgio oriuntur, partim ex Germaniae, partim ex Galliae vicinis locis, haeresibus subintranantibus, et quo rebellionem fortius vinculum annecteretur, a Catholica Religione deficiunt fere omnes, passim violatis, ac spoliatis templis, in quibus tumultibus, subsequentibus annis maximam cladem passi fuerunt Augustiniani in plerisque locis.

Anno MDLXVI studio, et diligentia Fratris Alphonsi de Orozco, Concionatoris Philippi Regis Hispaniarum, et antea Caesaris, erigitur Monasterium in oppido Talavera; scripsit hic Alphonsus sermone patrio quamplurima, maxime quae ad spiritualem Dei amorem possunt excitare, quae ad longum recenset Anastasis. Fuit is adeo gratus Philippo Regi, ut frequentissime sacra majestas Ven. Patris cellam accesserit, et horas integras cum illo contulerit. Plurimos Episcopatus etiam praecipuos Hispaniae oblatos recusavit, sancte vitam transigendo; immo miraculis dicitur claruisse: constat enim quod frequenter angelorum manibus Sacramento refectus, ac incredibili consolatione affectus fuerit. In hujus Patris obitu, corpore triduo integro exposito, valvis undique apertis, tantus fuit populi concursus continuo, ut Ecclesia una cum claustris, quamvis latis, non posset excipi populus, aut inde avelli ob fragrantem odorem a corpore emanantem. De hoc Alphonso bene etiam scribit Poëta Belgicus: *Coesaris est aliquid, Regisque favoribus uti / Sed laus est ingens, te placuisse Deo.*

[P. 116] Hoc anno cum haereses Flandro-Galliam invasissent, ac Tornaci passim violatis Ecclesiis imagines dejicerentur, unus P. Petrus Pistorius Augustinianorum Galliae Provincialis, contra Iconoclastas ausus fuit publice agere, sacrilegia detestari, freudentibus in illum haereticis, querentibus etiam occasionem eundem occidendi, prout non semel comminati fuerunt: quibus etiam minis non obstantibus armata manu, non parvo Catholicorum numero obstrepentium haereticis seditiosis, ad suggestum fuit deductus, ac ita fidem Catholicam aliquot annis tutatus, non sine evidenti, ac quotidiano vitae periculo.

Vixit atque obiit hisce annis Valentiae in Conventu Ordinis S. Augustini P. Melchior de Aracil, Latinis, Graecis, Hebraicisque litteris eruditissimus, Theologiae quondam Professor, quem viderunt varii testes orantem, ac lucidiores flammis ab ore inter orandum erumpentes, insolitoque lumine cubiculo splendente. Cujus etiam ossa pluribus annis post obitum, una cum cartilagine adhuc integra, coherebant, eaque a F. Joanne de Archero ablata, ac scalpro tacta, sanguinis copiam reddiderunt, plurimis Patribus hoc videntibus, ac stupentibus.

Anno MDLXVII in Galliae civitate Nemausiana, Monasterium S. Augustini ante annos ducentos quinquaginta ibidem pietate civium erectum, Calvinistica feritate invaditur, apprehenditurque P. Andraeas Quatiebras anno aetatis circiter trigesimo, disertus Verbi Dei declamator, Theologus, ac Episcopi assumptus coadjutor, quem impia illa turba puteo sistit, in quem paucis ante annis ultra CCCC Catholici, omnis generis, ob Religionem Romanam quam profitebantur fuere demersi, eumque huic puteo includendum minitantur, nisi mentem mutet una cum religione, quod cum fortiter negaret se facturum Christi Athleta, multaque de falsitate fidei, quam profiterentur dissereret, atque mille mortes sese malle subire, quam a vera Catholica, Apostolica Romana fide deficere, assereret, statim lictores linguam P. Andraee presciderunt una cum extremitate digitorum, et vivo pellem detraxerunt, capiteque abscisso, eum puteo concivium barbara crudelitate incluserunt.

Simile martyrium feruntur subiisse in Monte Pessulo decem Religiosi Augustiniani, inter quos recitantur Guillelmus Lugdunensis, et Augustinus Mareschaleus, eodem anno trucidati cum aliquot Confratribus.

Anno MDLXVIII Aegidius Pisaurensis, sacrarii Pontificii custos et magister Scholae cantorum vita defungitur ac in ejus locum assumitur P. Joseph Pamphilus Veronensis, cujus hic Chronicam describimus et augemus; praefuit hic sacrario Pontificio usque ad **annum MDLXXIV** quo sese quietis amore ad Ecclesiam Signensem ubi Episcopum agebat, recepit; ibidemque supervixit adhuc quinquennio, quo tempore otii impatiens plura edidit, quae ipse refert in fine sui Chronici.

P. Augustinum Moreschinum, P. Gabrielem Anconitanum, P. Sebastianum Broilum, P. Angelum Frerum, P. Adeodatum Senensem, [p. 117] aliosque in Concilio Tridentino inter Augustinianos recensitos hic omitto, cum et omnes apud Pamphilum et apud Gratianum una cum pulcherrimis suis laboribus in librorum scriptione impensis, recenseantur.

Vixit hoc anno Onuphrjvs Panvinius, Veronensis, vir ad omnes Romanas et Ecclesiasticas antiquitates eruendas natus, nam praeclarissima industriae suae monumenta reliquit, ab eisdem authoribus recensita; multoque plura reliquisset, nisi praematura mors, juvenem vix quadragesimum annum attingentem, abstulisset. Annales Ecclesiasticos inceperat; eosdem quos postea Cardinalis Baronius prosecutus est, eodem stylo, et dicendi methodo. Sunt qui viderunt tomum primum, vel saltem magnam illius partem, paucis immutatis Onuphrii manu scriptum. Tantus hoc anno fuit zelus juvandi proximos PP. Didaci de Herrera, et Hieronimi Marini, ut sese pro mancipiis vendiderint mercatoribus Chinensibus, quo ita Regnum illud ingredi possent, ac Evangelii doctrinam disseminare, quamvis nec hac arte tunc multum potuerint proficere.

Francisci etiam Richardoti in Augustiniana Religione professi, apud Burgundos hic libet meminisci, qui non parvum nomen sibi, et suis in Belgio reliquit. Cardinali enim Granvellano in itinere Romano adjunctus, eloquentia, maturitate judicii ac ingenii hoc effecit, ut primus omnium Duaci Academia erecta, Theologiam docuerit, ubi etiam ministrum insignem ab haeresi ad Catholicam fidem primis annis conduxit, ac talem sese praestitit, ut deinde Belgico consilio praefectus fuerit ad quod etiam officium, immo ad majus, nepotem ex fratre filium evexit, dum se ad Attrebatensem residentiam, ubi Episcopus designatus fuerat, recepit, in eaque dexterrime rexit.

Pari aetate vixit P. Joannes Baptista Burgos, Valentinus, in jure Canonico non secus ac Theologica facultate peritissimus, quod publica sua professione Valentiae multis annis testatus fuit disertissimisque suis orationibus, ac votis Concilio Tridentino adhibitis.

P. F. Franciscus a Christo, Lusitanus, Sacrae Thaeologiae Doctor ejusdemque Professor in Academia Conimbricensi, eodem anno floruit, varietate linguarum ac ingenio praestantissimus, inter primos Scholasticos qui normam D. Thomae sequuti, ac Metaphysicas quaestiones subtili methodo tractarunt.

P. Rodericus Solis, Regno Castellae eruditione, ac pietate notissimus, a Pio V in Regno Valentiae, Aragoniae et Cathaloniae reformator, ac Vicarius Generalis constituitur hisce annis, quo auctore omnes illae Provinciae plurimum profecerunt, seseque aliis in disciplina monastica conformarunt tanti Patris adminiculo.

Annum hunc finio cum Ven. B. Augustino Guarino, qui dum Montispessuli in Gallia Priorem ageret, illiusque universitatis Rectorem, acer fuit in defensione fidei Catholicae, et oppugnatione haereseos, quam luem verbis et scriptis, publice ac privatim indesinenter [p. 118] execrabatur, in frequentibus disputationibus antagonistae convincens: quare ab iisdem tandem vinculis ligatus, gravissimisque suppliciis affectus animam Deo reddidit.

Cum per B. Hieronimum Aemilium circa **annum Domini MDXXX** inter Bergomum et Lacum Larium apud Tamaschi castrum, initium sumpsisset Congregatio Regularis clericorum, eademque, demortuo P. Hieronymo, in dies majora tum ob evidentissima miracula institutoris, tum ob egregios fructus in Ecclesia Dei, incrementa sumeret, S. D. N. Pius V hisce annis, eandem Congregationem jam alias a Paulo III laudatam, sub Regula S. P. Augustini confirmavit, atque illam inter alios Ordines saecularium Sacerdotum ab aliis distinctam, Regulae tamen S. Augustini subditam esse

voluit, uti et adhuc hodie sub illa floret, curam juventutis, tum in Collegio S. Athanasii Graecorum, tum in Collegio Clementino Romae gerens, fructu non modico.

Circa haec tempora summus Orator ac Theologus ad oras Dalmaticas et Adriaticas per omnia fere oppida celebrabatur Rev. P. Nicolaus Ambrosiades, Flaminensis, quem ob praeclara merita, et exantlatos labores Serenissimus Dux Histriae et Carinthiae, ad Episcopatum Signinum nominaverat, post designationem, tamen ad coelestem curiam ibidem majori honore, consecrandus aeterna mitra fuit evocatus, magna praebens exempla patientiae, tolerantiae, ac divinae consolationis.

Anno MDLXIX moritur Romae Rev. P. Christophorus, Prior Generalis, plenus dierum et meritorum, non sine evidentibus sanctitatis indiciis, intrepido corde, et animo proferens verba: *In manus tuas Domine commendo spiritum meum*, Christum crucifixum amplexando, inter ipsam expirationem, eodemque tempore Vicarius Apostolicus praeficitur P. Thadaeus Perusinus, vir in omni officii genere exercitatissimus, tunc agens Ordinis procuratorem. Quo etiam autore comitia indicuntur Perusium, in annum subsequenter.

CAPUT. XL

De P. Thadaeo Perusino, XXXVIII Generali.

[P. 119] Comitibus coactis Perusii, omnium calculo absque ulla deliberatione, Ordini praeficitur in Generalem P. Thadaeus Perusinus, Romano Pontifici ac Cardinalium Collegio gratissimus, Ordini ut tunc sperabatur proficuus, cujus jam fere certam fecerat in antea actis officiis spem, prout revera officio suo nullo unquam tempore defuit annis duodecim quibus praefuit; vix enim promotus, statim Italiam visitavit, et in ea non tantum Generalia Monasteria, sed et minores Conventus, quorum amplificationi, restorationi, et restitutioni se, suaque saepius impendit. Gymnasia praecipue erexit, separataque aliquot studia Philosophicis disciplinis, multaque saluberrima praecepta studiis excitandis apta ita sancivit, ut notum sit omnibus, quo progressu.

Secundo sui Magistratus anno, Italia relicta et assumpto sibi M. Spiritu Vicentino suarum peregrinationum socio, destinatis prius in Germaniam Vicario Magistro Aegidio, et in Belgium Magistro Christophoro a Sanctotisis, in Galliam, Hispaniam, et Lusitaniam perrexit, ubi non rariora sui regiminis reliquit monumenta, res Parisiensium turbatas sedavit; Hispanicis Provincias divisit, eosdemque Patres ad seriam restorationem disciplinae excitavit. Tantumque effecit ut Salamanticae postea tot pene fuerint Magistri, quot tunc erant discipuli, idem de Valentinis, de Complutensibus, et Conimbricensibus audeo asserere.

Unicum habebat Salamantica Ludovicum Legionensem, virum Latinis, Graecis, Hebraicisque litteris instructissimum, cathedricum: successere postmodum Mendoza, Aragonius, Antolinez, Marquez et decem alii insigniores. At ne Ludovicus ille excidat, praeter egregiam operam Reipublicae literariae impensam in cathedris, praeter scripta innumera sacram Scripturam elucidantia ab illo in publicum emissa, edidit heroicum speciem praeclarae patientiae, et magni animi indicium. Cum enim aliquorum invidia Sacrae Inquisitioni delatus fuisset, simulque constrictus, ejusdem carceribus triennium integrum detentus fuisset, tandem infracti animi vir, publico triumpho cum palma, et laurea educitur, ac veste candida in signum innocentiae amictus, praecone praeunte deducitur, pristinisque honoribus, titulis, ac professioni Theologicae restituitur. Primam vero lectionem post tenebras, **[p. 120]** ut auspicabatur, pleno consessu ad novitatem evocato, inquit: *Dicebamus hesternae die*. Vicarii Generalis officio, et Provincialis munere donatus, Provinciam laudabiliter rexit, arctiorisque vitae initium fecit, ac tandem obiit emeritus **Anno MDXCI**, die 23 August. aetat. suae 64, magno sui relicto nomine, et desiderio.

Mala sorte occupaverunt Mauri in Regno Granatensi Anno MDLXX Guesixam Urbem, in qua, prae caeteris, infidelitatis tenebris omni marte, et arte sese opposuerunt Patres Eremitani. Unde majori odio in Antagonistas suos insurrexerunt Mauri rerum domini facti, et ad interuersionem omnes Religiosos S. Augustini quaesiverunt, repertosque Sacerdotes fere viginti in fide baptismatis

constantes, crudeliter mactarunt. Nomina aliquorum sub dubio refert P. Maigretius, sed ut audio agnomina potius fuere, veraque nomina in libro aeternae vitae asservata esse plane confido.

Anno MDLXXI Pius V antiquis Sanctorum Patrum decretis insistens rursus Ordines omnes alicui certae Regulae subjectos esse voluit, ac imprimis Regulae S. Augustini adjecit. Patres Eremitas S. Hieronymi, Fratres Joannis Dei, aliosque non paucos, quamvis a primis suis institutoribus sub hac Regula formatos.

Vivebat, illisque annis scribebat praeclara sua commentaria in Job P. Dicacus de Stunica, quae ob varietatem idiomatum ac translationum sunt utilissima ac gratissima.

Vivebat etiam P. Petrus de Rojas, Episcopus Asturicensis, ex Ordine Augustiniano assumptus, in sua dioecesi restauranda insignis. Qualem etiam se praebebat Joannes Suarez, Episcopus Conimbricensis, vir supra modum pius ac eruditus, ut ex operibus conscriptis colligitur.

Hoc eodem anno MDLXXII in Belgium immissa diabolica instrumenta, Auraici inquam milites, Mechliniam invadunt, ubi inter alia Monasterium S. Augustini aggrediuntur, spoliant, Clenodia abripiunt sacrilegi, nec his cessant, Monasterium una cum Ecclesia solo aequant, R. P. Henricum Jaupenium Priorem vinciunt, et captivum abducunt. Et non ita post, in eodem Monasterio P. Georgius Placentinus, una cum P. Marino Jansenis equuleo torquentur, fune ad collum ligato a lictoribus attrahuntur, fuissentque vere strangulati, nisi alius mitiori spiritu motus, laqueum praescidisset, martyriumque invidisset benevolentibus, beneque paratis.

Simili fere clade Patres Augustiniani, **anno sequenti** proscripti fuere Wesaliae, et ex Maria Valle, cum enim civitas Wesaliensis aliquot annis ante Religioni Catholicae nuncium misisset, diutius non valuit obstrepentes pati Religiosos, tamquam in ulcere suo ungues, et in domo Domini latrantes canes. Eodem morbo laborabant Hollandi, et Zelandi, unde simili sacrilegio, Monasterium Middelburgense, et Harlemiense invaserunt, **anno MDLXXIV**, Religiosis omnibus vel occisis, vel maxima cum infamia profugatis.

[P. 121] Eodem anno ingenti classe ex mandato Regis Hispaniarum, ejusque consilio in Insulas Moluccas defertur P. Alphonsus Gutierrez a vera cruce **[Non P. Alphonsus a Veracrucis sed P. Alphonsus Alvarado cum tribus sociis ivit ad Molucas insulas. - Fr. Thirus Lopez]** una cum viginti quatuor Religiosis selectis ex Hispaniae Provinciis, ut ibidem Catholicam fidem, verumque Dei cultum disseminarent, quod quanto zelo ab iisdem Patribus praestitum fuerit, docuit effectus: nam *post viginti annos* ut scribit Mendoza, *vix illae Insulae habuere Gentilem cum ante nullum habuissent Christianum*. Quod cum primis Deo, deinde P. Alphonso tribuebant triginta annis laboranti Proreges Indiarum: unde non semel, et non unum Episcopatum eidem Patri detulerunt, quos tali renuntiavit animo, ut magnorum calculo *Apostoli indiarum* nomen obtinuerit. Obiit **hoc anno** Barchinone P. Vincentius Montagnesium Valentinus in liberalibus artibus, maxime Philosophicis eminentissimus, publicus Universitatis Valentinae Professor.

Anno MDLXXIV Josepho Pamphilo Signinum anhelanti, sacrarii Pontificii custodia, P. Augustino Fivizano, quem Gregorius XIII sibi a secretis Confessionibus delegerat, committitur, cui etiam non ita post commissa fuit administratio magni Xenodochii S. Spiritus Romae, ac prius Vicariatus Generalis totius Ordinis. Praeclare certo in Belgica Provincia, officio Vicarii Generalis fungebatur P. Christophorus a Sanctotis, qui hoc anno celebrat Capitulum Mechliniae, turbatisque illis temporibus praeficit P. Joannem Caesarem, virum animo et virtute insignem, vere Caesarem repraesentantem.

Instante anno Jubilaei, ut illud solennius celebraretur, ac a pluribus Ordinis nostri Religiosis tantus thesaurus exciperetur, Reverendis. P. Generalis in annum sequentem indicavit indicanda comitia Generalia. Romam, praeparaturus interim quae in totius Ordinis visitatione notaverat observatu, et correctione digna, ad medicam manum exhibendam paratissimus.

Anno itaque MDLXXV Romae Patribus congregatis, Reverendis. P. Thadaeus, de restituenda disciplina Monastica celebri oratione habita, detectisque impedimentis, remoram Ordinis profectui facientibus, postquam rursus omnium votis fuisset in Generalem confirmatus, in medium produxit eisdem malis opposita remedia, ac imprimis Religionem S. Augustini passim esse sine Constitutionibus, sine legibus, diversa apud diversos observari, exemplaria etiam antiquarum Constitutionum fere nulla superesse, eaque quae forte supererant esse confussa, et huic aetati minus commoda. Quare hoc impetravit, ut onus corrigendarum Constitutionum in illius humeros conjiceretur; in quod opus non ita post, una cum pluribus Venerabilibus patribus totus incubuit, factis interim aliquot decretis, quibus gravioribus malis mederetur.

Huic Capitulo, interfuit Mag. Petrus De Aragon in Salamantina Academia [p. 122] Professor Ordinarius, qui postmodum edidit praeclara illa commentaria, in secumdam secundae D. Thomae, una cum eruditiss. explicatione materiae de justitia et jure, in quibus non minus Scholasticum Theologum, quam utriusque juris interpretem se praebuit, quibus sese et Ordinem non parum commendavit,

Celebris ille etiam P. Michaël Salon, Ordinarius Professor Academiae Valentinae qui eodem fere tempore, et sua commentaria de justitia et jure alio tamen stilo, et non dissimili acumine evulgavit, una cum aliis ingenii sui foetibus non exiguis, diu illam Academiam doctissimis suis lectionibus ornavit usque ad aetatem decrepitam.

Hisce Patribus additus erat Pater Rodericus Chiavos Indorum apud Peruntinos diffinitor, qui pluribus annis illi nationi efferatae Evangelium praedicatorat, dura quaeque perpessus, magnaue Patrum Augustinianorum operariorum frequentia conducta, quartum iter hoc anno suscepit.

Ex Italis praeclarum operam huic Capitulo, uti et aliis ante hac preestitit P. M. Aurelius Rocchensis jam senio fere confectus, consilio ac prudentia multorum annorum, ac officiorum peractorum experientia adepta insignis. Huic merito addendus est P. Augustinus Cornetanus, in celeberrimis Italiae civitatibus Theologiae Professor, ac postea Ordinis bene meritus Procurator, nulli parcens labori ac industriae.

Hoc eodem anno celebrem navigationem in Chinensem ditionem, suasu et instinctu P. Didaci de Herrera idiomatis Chinensis peritissimi, instituerat Rex Hispaniae Philippus, eumdemque Patrem una cum quadraginta Religiosis Augustinianis instructis in idiomate, Oratorem suum eidem Regi destinaverat, cum spe Evangelium ibidem disseminandi, quare omnes habitu Chinensium vestiti post Generalem confessionem impetrata benedictione sedis Apostolica navem conscendunt 13 Junii, cumque jam Insulas Philippinas attingissent, ac ad Chineses divertere meditentur aversa tempestate acti, in aliam Insulam barbaram deferuntur, ubi omnes a barbaris crudeliter fustibus, sagittis, ac securibus trucidantur, unico Indo a Rev. P. ex Philippinis reduce dimisso, ut is successum nuntiaret. [Novem tantum Augustiniani viri comitabantur P. Herrera cum a barbaris trucidati sunt. Reliqui triginta et unus Mexici aeagroti remanserant. - Fr. Th. Lopez.]

P. Dionysius a Sigillo tunc Perusii extremum clausit diem, postquam multis annis per Italiam pulpita, et cathedras summa cum laude rexisset, in doctrina Aegidii Romani exercitissimus magno sui apud discipulos relicto desiderio.

Anno MDLXXVI P. Cherubinus de Cassia non vulgaris Theologus, Concilii Tridentini laboribus fractus, denunciatur et consecratur Episcopus Thelesii, ubi paucis annis sed utiliter supervixit.

Praefuit tunc etiam maxima cum laude Coloniensi Monasterio [p. 123] Ven. P. Antonius Hinselmannus S. T. Licenciatus, concionator celeberrimus, quo non infrequenter usus fuit Catholicus illius Civitatis Magistratus, cum pro antiqua Religione continendi, ac animandi essent cives, quos ad nutum suum ducebat, ne seditione excitata Ecclesiasticos invaderent.

Anno sequenti, cum a Gregorio XIII malis Germaniae pararetur remedium spirituale, et author fuisset Reverend. P. Generalis restaurandi Monasteria Germanica, mittitur in Germaniam uti Vicarius Generalis P. Augustinus de Jesu, qui omnia fere Monasteria Germaniae in saecularium potestatem redacta, partim diruta, partim oppignorata, solerti sua prudentia, ac nobili qua pollebat autoritate etiam apud magnos, redemit, Provinciis ac monasteriis utiliter consulendo, maxime Pragensi quod impensis Gregorii XIII restauravit, quamvis major pars ibidem debeatur diligentiae P. Mag. Joannis Baptistae Cristellii. In Ratisponensi Monasterio argentea vasa, calices, aliaque suppellectilia ad summam 2000 fere florenorum divendit, praesente Nuntio Apostolico totamque summam, certis reditibus coemendis, pro eodem Monasterio assignavit. In Hispaniam aliquot annis post revocatus, ad Archiepiscopatum Braccarensem promovetur, eique Sedi cimeciter 26 annis summa cum laude praefuit, excitatis aliquot Monasteriis Ordinis, et Collegiis nationi Hybernicae, suaeque Ecclesiae clericis, quos ad politioem literaturam, et mitiores mores diligenter redegit.

Eodem anno MDLXXVII post longam controversiam de professione, ac habitu B. Clarae de Monte-Falco, quam Patres Franciscani suae familiae, adscribebant, publicatum fuit Romae, a Congregatione Cardinalium rescriptum in favorem Ordinis S. Augustini sub hac forma ad Episcopum Spoletanum: *Reverendis. Domine: controversiam quae in hoc libello continetur, S. D. N. Illustriss. Cardinalibus interpretationi decretorum Concilii Tridentini praepositis, cognoscendam commisit, qui auditis saepius utriusque Ordinis Procuratoribus, et quae ab utraque parte adducebantur, mature, ac diligenter consideratis, postea rem totam ad ejus Sanctitatem retulerunt, quae etiam ex sententia ipsorum Cardinalium declaravit B. Claram a Monte-Falco esse Ordinis S. Augustini, ideoque restituendum esse corpori ejus habitum dicti Ordinis, nec non picturis et imaginibus de ea factis aptandum esse habitum, et colorem qui conveniat Ordini S. Augustini. Tua igitur amplitudo, tam in civitate Spoletana, quam in coeteris tuae dioecesis locis, haec ita exequenda sedulo curabit, et bene in Domino valebit.* Romae die 17 Octobris MDLXXVII, Philipp. Boncampag. Cardin. S. Sixti.

Rursus in Belgium, quamvis invitus, adducor, ut videam gentis meae mala. Haeretici enim passim omnia invaserant loca, suoque more in vitam, famam, et bona Ecclesiasticorum debacchabantur. Brugis Religiosi omnes fuere proscripti, intra triduum solo externo habitu amicti abire sunt jussi, illo triduo exacto Monasterium nostrum [p. 124] cecidit in praedam, Ecclesia quae duplicem referebat, partim dejecta fuit, caeterum tecto spoliata, Monasterium, una domo excepta, funditus eversum. Ex eodem S. Augustini Monasterio P. Paulus Zillius exul, ut piam turbam Catholicorum ex ulantem solaretur, ad vicinam civitatem Insulensem secesserat, jamque ibi in exilio cantabat canticum Domini, concionibus suis disertissimis, proborum exilium allevians, et ecce, haeresi ibidem etiam invalescente, bonus Pater in vincula conjicitur, et ne ulterius proficiat, in vinculis enecatur. P. Nicolaus Barbantus ex eodem Brugensi Monasterio, Bergas ad Zonam abducitur captivus eodem tempore, qui simili morte in ipsis ergastulis interiit. P. M. Rogerius, juvenis vir bene meritis de Religione Catholica, decrepitis anno XCVII suae aetatis inter has angustias Brugis occubuit, uti biennio post P. Walterus Rotarius, septuagenario major delitescens.

Eodem anno in Gandavensi civitate plures ex Religiosis mendicantibus in vincula conjecti, quo populo fierent detestabiliores, gravissimorum delictorum finguntur rei, prae caeteris ex Augustinianis duo, Judocus Van Dycke, Subdiaconus, et F. Nicolaus Daniel, annorum XVIII ad ignis supplicium (quamvis innocentes ut protestabantur publice et privatim) condemnati a iudice adiguntur. Quis non dicat injustum, et sacrilegum iudicium, ubi viderit Ecclesiasticos iudicari a iudice saeculari a Magistratu Calvinistico, non audita parte, in mediis illis tumultibus, quo perfidi nomen Catholicorum, et praecipue Religiosorum, obscurare et infestum reddere nitebantur? Dixit certe Deus injustum hoc iudicium, nam non ita post, Praetor ille, seu Iudex, aut iudicii executor, sanguine horum innocentium clamante vindictam, exulare cogitur a propriis civibus, postea apprehensus; officio et dignitate exutus, in eodem loco capite truncatur, illudque ad perpetuum exemplum, majoremque confusionem hastae imponitur spectandum.

Floruit hisce annis in Hispaniae Regnis P. Joannes Gonzalez a Mendoza, qui postquam viginti annos in Chinensi Regno, et in Indiis occidentalibus praefuisset variis officiis, eorumque gentium mores,

Leges, Ceremonias, Reges, et Religionem accurate comprehendisset, eadem scriptis publicavit, scitu dignissima, tandemque ad Episcopatum Lipparensem evectus, plurimum profecit annis plurimis.

Huic Patri aetate, moribus, professione, et scientia aequalis, zelo major fuit P. Joannes de Medina, strenuus in vinea Evangelica operarius apud eosdem Indos, quem etiam renitentem Rex ad infulam celebrem nominavit, Provincialis adegit. Illam tamen adeptus, ut obedientiae satisfaceret, tamquam gregarius pastor una cum socio zelo Divini amoris accensus, totam illam regionem percurrit verbo et exemplo praedicans, infinitas animas in horreum Dominicum congregavit, nomenque sibi viri vere Apostolici promeruit.

Nec cessit eodem tempore P. Joannes de Sumarga in iisdem laboribus, annis plusquam viginti versatus, qui cupm primis annis [p. 125] Episcopatum Nicaraguensem recusasset, jam meritis, et aetate provecior Mexicanum acceptavit, eique laudabiliter praefuit. [Joannes de Sumarga (Zumarraga) fuit ord. S. Francisci. - Fr. Th. Lopez.]

Vivebat etiam tunc in Hispaniis P. Hieronymus Roman, et Joannes a S. Josepho, Lusitani, et res Ordinis nostri scribebant, antiquitatis scrutatores egregii, praeter quae P. Hieronymus nonnulla alia edidit Reipublicae Christianae proficua, quae utinam Latino idiomate extarent, ut pluribus possint esse usui.

Anno MDLXXIX miserabili clade interierunt, vel potius haereticorum insolenti malitia destructa fuere Ordini nostri Ecclesiae, ac monasteria Gandavi, et Ipris, mera in quam insolentia, et in Religionem Catholicam odio. Gandavensis enim Ecclesia demoliri debuit ob Enopolam praedivitem, qui hoc impetraverat a senatu, quo illius officina clarior redderetur; quamvis nec hac diu usus fuerit, vix enim Ecclesiam vidit dejectam, repentina morte fuit praeoccupatus, justo Dei iudicio; ita quoque primus Faber qui eandem aggressus est demoliri, ex Ecclesiae fastigio cadens, interiit, caeteris ad terrorem, non ad conversionem.

Eodem anno intercepta urbe Trajectensi ab Alexandro Parmensium Duce, post longam obsidionem, partim injuria temporum, partim conquassatione tormentorum bellicorum, partim impetu aquarum alluentium corruit Ecclesia Ordinis ejusdem oppidi, non sine gravissimo, immo irreparabili Monasterii damno.

Romae vigeat, ac inter praecipuos Philosophos Italiae locum obtinebat P. Theophilus a Vairano publicus Philosophiae Professor maximo cum plausu, et multorum nobilissimorum discipulorum frequentia, quare a Vicerege Siciliae M. Antonio Columna filii sui Ascanii Magister constitutus fuit, ut eundem Cardinalitia dignitate mox insigniendum Philosophicis disciplinis imbueret, quod dum conaretur, Panormi obiit, morte pene repentina.

Anno sequenti, obiit P. Eugenius Pisarenis quondam in Concilio Tridentino celebratus concionator, et Theologus, ac familiaris Cardinali Vercellensi, cujus conscientiae multis annis rationem habuerat, quemque Theologiam perfecte edocuerat. Creatus fuerat postea Episcopus Smirnensis, et Veliternorum Propraesul ubi etiam sepeliri petiit, in cathedrali Ecclesia S. Clementis, praeclara sui relicta memoria.

Eodem anno promotus est ad Episcopatum Nepesinum, et Sutrinum P. Alexius Saradella, patria Fivizanensis, Procurator Ordinis S. Augustini, et sui temporis Orator ac Concionator praecipuus Italiae, quem etiam Gregorius XIII ob egregiam eloquentiam, et agendi dexteritatem, Nuncium destinaverat Graecium ad Serenissimum Carolum Archiducem Austriae, quo dum pergeret, in itinere febris correptus, obiit in vigilia S. P. Augustini, caelestis aulae nuncius effectus.

Hoc etiam tempore et litteris et moribus clarebat [p. 126] P. M. Constantinus a Monte S. Savini, primum Episcopus civitatis Scalae, deinde per Gregorium XIII ad Ecclesiam Cortonensem in Tuscia translatus, ubi et Provinciali Concilio, et gravissimis actionibus praesedit.

Profitebatur etiam tunc Theologiam in publico Gymnasio Pisano F. Franciscus, vir summi ingenii, et in Scholasticis disciplinis exercitatissimus, Ordinique multum proficuus, ad majora procul dubio evehendus, nisi et eundem mors evexisset.

Egregiam tandem operam praestabat hisce annis Ordini P. Donatus Marrha de Benevento, in restaurando Monasterio Neapolitano, et Beneventano, quae non solum egregiis aedificiis, sed fundis et redditibus auxit, tum ex proprio patrimonio, tum ex priorum largitionibus illius opera, ac industria acquisitis.

Fuerunt hoc anno editae, ac publicatae Constitutiones Ordinis, quibus adhuc hodie utimur ab Illustrissimo Cardinali Sabello Ordinis Protectore, et a Rev. P. Generali Thadaeo Perusino, postquam a S. D. N. Gregorio XIII et a Cardinali Alciato, ac Justiniano fuissent approbatae.

Constitutionibus ut morem gereret Reverendiss. Thadaeus anno sexto a Capitulo non celebrato, Capitulum Generale indixit Romam, ibique anno sequenti Generalatui libere renunciavit, dimisso animo petens absolutionem, ut quieti cui inhiabat posset vacare Perusii, ubi aetatem produxit ad duo et amplius saecula. *[Vixit 92 annos. Vide Lanteri, Er. Sac. - Fr. Th. Lopez.]*

CAPUT. XLI

De Francisco Recanatensi, XXXIX Generali.

[P. 127] Comitiiis celebratis Romae Rev. P. Thadaeo renuntiante, communi suffragio electus fuit P. Mag. Franciscus Recanatensis, insignis Theologus, et integerrimae vitae vir, qui etiam Ordinem non parum ornasset, nisi paulo post promotionem, continuis infirmitatibus misere afflicto, etiam ante primum annum sui officii, obiisset.

Paulo ante obierat Romae, P. Adamas Florentinus, vir humanissimus, Graecis literis, Latinis, et Hebraicis eruditus, Geographica etiam, et Mathematica scientia ornatus. Is enim comparuerat in Concilio Tridentino nomine septem Cantonum Helvetiorum Catholicorum, eorumque Oratori assistebat, et nonnunquam vices ejusdem gerebat. Residebat is postea Romae jussu Gregorii XIII ut Thalmud Hebraeorum, ejusque glossas examinaret et emendaret.

Hujus Patris discipulus fuit P. Joannes Baptista Eugubinus, qui et ipse mirabiliter, tum in Hebraica lingua, tum in sacris literis profecit, ita ut a Paulo Aretio Cardinali et Archiepiscopo Neapolitano in Praeceptorem, et Lectorem assumptus fuerit, ubi et ipse plurimos habuit discipulos non impares suo studio.

Hoc eodem anno MDLXXXI. Inter alios qui accensi zelo procurandi proximorum salutem barbarorum fines petebant, fuit P. Thomas a Jesu, Lusitanus, quem una cum socio in Africa interceperunt barbari, Marocumque adduxerunt, ubi ambo maximis aerumnis afflicti praeclarissima patientiae opera ediderunt, scribentes consolatorias litteras liberis Confratribus, enucleantesque amarissimae Passionis Jesu Christi mysteria, quibus non secus quam alii corporali fomento pascebantur, uti deliciis, inter inediae et tormentorum mala.

Hoc eodem anno desperatis fere totius Germaniae Conventibus Ordinis S. Augustini, destinatus fuit in illas partes Exim. P. Mag. Antonius Kerbekius, Lovaniensis, qui Provincialatum gerens, singulorum ibidem monasteriorum administrationem animo vere paterno gessit, Bavariam imprimis tam in temporalibus quam in spiritualibus auxit, Confratrum suorum Augustinianorum vigorem procurans, nec cessit laboribus fere infinitis constantis animi vir, qui potuisset regnare, si voluisset alicubi adulari. Primus Seminarium Salisburgense rexit, Theologicas disciplinas ibidem professus, et ad majora provehendus, **[p. 128]** eadem sic dictante conscientia reliquit, donec in inferiores partes Rhenanas evocatus, parem operam impenderet, quod et praestitit majori suo dispendio, aetate adultiore et majori labore, ex hac vita, nescio quo fato, ereptus Moguntiae.

XX Septemb. ex Hispalensi nobilissimo Hispaniae emporio in Peruntinam regionem, et Philippinas Insulas solverunt viginti duo Patres Augustiniani Theologicis litteris; et peregrinis idiomatibus apprimi instructi, ingenti spe messis concepta; cui non defuit successus: quadriennio enim post nonnulli horum Patrum reduces, praeter Limense Monasterium, ibidem Collegium studiosis proprium, Chisiacci, Ychia, Ejusgoni, Tarigae, Cotobambae, Zannae, et alibi retulerunt Monasteria Ordin. fuisse fundata, diligentia ac industria non parva P. Petri de Rojas, quondam Marchionis de Poz et P. Andreae de Aguirre.

Moritur interim Generalis Franciscus, et Ordinis regimen manet penes Procuratorem Ordinis, qui Vicarias partes, usque ad insequens Capitulum denunciandum in Majum proximum laudabiliter peregit.

CAPUT. XLII

De P. Magistro Spiritu Vicentino, XL Generali.

[P. 128] Ingenii dotibus, animi virtutibus, et meritis omnes congregatos Patres in comitiis **anni MDLXXXII** superabat Eximius P. Spiritus Vicentinus, in Ordinis officiis, ac negotiis versatissimus, cujus opera in visitandis ultramontanis Provinciis maxime usus fuerat Rev. P. M. Thadaeus Perusinus, quem etiam extra Ordinis negotia, Neapolitana nobilitas delegerat, ut illorum nomine magno Melitensis militiae Magistro, adeptas victorias congratularetur: ubi ipse magnus Magister, eloquentia, dexteritate, et gratia agendi hujus Patris allectus, eundem per biennium sacris suis concionibus praefecerat, ac in comitiis generalibus Melitensium Equitum, jusserat eundem interesse, consilium dicere, vota recensere, concludere, conclusa et stabilita pro firmiore ac saniore calculo, ad sedem Apostolicam deferre, ac confirmationem desuper impetrare.

Hunc itaque Patrem adeo meritis eminentem, communi suffragio vocales omnes ad Generalis dignitatem Ordinis S. Augustini evexerunt, moxque vere benignissimum parentem, ac Moecenatem clientes senserunt, dum singula fere Monasteria lustraret, saluberrima antidota reparandae disciplinae suggerendo.

[P. 129] Sub illius regimine magnus ille Hippolitus Aldobrandinus, postea Clemens VIII dictus Ordinis protectionem suscepit, jussu Sixti V cujus animum quamvis offensus Ordini, Reverendiss. P. Generalis placatum reddidit munificum ac beneficum. Mirum etiam in hoc Generali, quam fortiter restiterit Regularium Congregationi tunc institutae, qua videbat praesago fere oculo, Religionis mala, extra parietes Monasteriorum deferenda, magno malo, strepitu, ac infamiae nota, cum Religiosae obedientiae interitu.

Convixit huic Patri Generali, Eximius P. Magister Augustinus Cornetanus Ordinis Procurator, Scholasticus insignis, ac rerum Ordinis quam maxime sollicitus, cujus operam vicariam fidam, integram, ac quietam expertus est Generalis, turbatissimis licet temporibus. Excelluerunt tunc in literis Divinis apud Hispanos, P. Ferdinandus Zarate, Osuniae Professor, Petrus de Avila, et Petrus de Malon, quorum scripta refert Anastasis.

Memorabilis futurus est omni aevo hic annus MDLXXXII, in quo Calendarium Romanum a Gregorio XIII emendatum prodiit, in cujus mutatione, et hoc memorabile pro Ordine S. Augustini quod beneficium novi epactarum cycli inventi et ad aureum numerum directi, cum accommodatione ad annuam solaris cursus magnitudinem, adscriptum fuerit Aloysio Laelio, qui illud fatebatur sese habuisse a R. P. F. Antonio Dulciato, Florentino, cujus scripta de eadem materia adhuc extabant solidissima, quorum originalia petebantur ex Romano Ordinis S. Augustini Archivio.

Simili laude celebrandi sunt PP. Hieronymus de Savona, Marcus Antonius Camos, Joannes ab Angelis, Joannes ab Annuntiatione, qui omnes Theologiam Professi praeclaros libros ediderunt aeternitate digni.

P. Ludovicus de Beja Palastrellus, publicus Academiae Bononiensis Professor, Theologus Cardinalis Palaeotti hisce annis magno honori fuit Ordini S. Augustini doctissimis suis disputationibus, ac casuum conscientiae praelectionibus coram Clero Bononiensi, cum interventu non infrequenti ipsius Archiepiscopi Cardinalis ac Legati.

Anno MDLXXXIV in Sicilia apud urbem Centorbii, divino spiritu acti duo Patres Ordinis S. Augustini bona Superiorum Facultate, in remotas ab omni populo partes recesserunt, ut soli Deo vacarent, cum non ita post adventantium sociorum importunitate victi, plures admiserunt, et primum Monasterium Centorbii aedificarunt, cui mox alia successerunt, nomenque suae Congregationis a primo loco sumpserunt, sub obedientia Generalis, hodieque obtinent duodecim Monasteria, plerumque gloriosissimae Virgini Mariae dedicata, praeter Recabbatense D. Antonii, Meonense D. Basilii et Melitense S. Michaëlis titulo decoratum.

Simili omnino spiritu ductus D. Camillus de Lellis, una cum Francisco Propeta, [P. 130] Bernardino Norcino et D. Curio de Lodi, videntes magnam erga infirmos Agonizantes ubique socordiam, cum ab iisdem soleant plerique tamquam mortis vim metuentes, secedere, Ordinem novum; seu novam Clericorum congregationem erexerunt Romae anno MDLXXXIV; ejusdem approbationem a Sixto V biennio post impetrarunt sub Regula S. Augustini, sub titulo *Ministrantium Infirmis*: in veste parum hi Patres differunt a Clericis Societatis Jesu, nisi quod pectus gerant munitum cruce oblonga ferruginei coloris, cessitque illis primus locus juxta Collegium Capranicae titulo S. Mariae Magdalенаe.

Obiit etiam tunc in Polonia P. Stanislaus Jandrovius Doctor disertus Sigismundo Regi a concionibus, eumque sequutus fuit in officio Regii concionatoris ac Provincialatus P. Simon Mnisenius; cujus usque ad annum MDXCI tanta fuit eloquentia, ac doctrina, quanta a multis saeculis nulli in Regno Poloniae.

Eodem anno cum P. Generalis Magister Spiritus, Vincentiae Monasterium S. Augustini non sine maximis sumptibus reparasset, sibi que idem pro quietis loco delegisset, non procul a Vicentia suae mortis praesagus interiit, Vincentiae postmodum sepultus.

Praeerat tunc cathedrae Pontificiae Sixtus V patria Picenus, cui jam olim, tum ob vicinam patriam, tum ob Religiosam professionem familiaritas fuerat cum P. M. Gregorio Petrochino Montelparensi, quem etiam promotum desiderabat, unde eundem ex Sicilia ubi Regentis, ac concionatoris munere fungebatur Romam evocari jussit, ac in Generalibus comitiis, eundem Generalem impetravit, immo imperavit.

CAPUT. XLIII

De P. M. Gregorio Montelparensi, XLI Generali.

[P. 130] Ad majora adspirans Reverendiss. Elparensis, statim a promotione viam sibi ad eadem stravit, virtute justitiae, ac mansuetudinis, quae duo ita in hoc Generali eminebant, ut timeretur et amaretur ab omnibus. Italiae enim loca primo sui regiminis tempore ut decurrisset, relicto optimo sui officii odore, hortatu S. D. N. in Hispaniam contendit, ubi mox tanta quiete, tantaque industria singula composuit, ut omnium affectus in se converterit, maxime potentissimi Regis Philippi, a quo et litteris ad S. D. N. et pensione annua aliquot millium ducatum fuit honoratus, ita ut paulo post Cardinalium collegio fuerit adscriptus.

[P. 131] Paulo ante hanc electionem, duo Religiosi Belgae Ordinis S. Augustini Fr. Gerardus Redder, clericus, et F. Henricus Zegheis, Laicus, cum ex superioris mandato de conventu in conventum progredierentur, ab haereticis Sicariis juxta sylvam Zoniacam trucidati fuere, eorumque corpora inventa quinque circiter septimanis post sacrilegum homicidium absque gravi odore, non parvam ansam praebuerunt piis Catholicis credendi et asserendi, eosdem Religiosos patienter violentas

manus sensisse, ac in odium Religionis Catholicae fuisse interemptos.

Solverunt etiam circa idem tempus ex Hispalensi ditione quindecim Religiosi Hispani in Indias, ductore Ven. P. Joanne ab Annunciatione, quorum opera Provincia Quitensis fide Christiana fuit imbuta, atque sex annorum spatio quatordecim Monasteria Ordini S. Augustini erecta, inter quae excellunt Quitense, Conchense, Popayanense, Riobambense et Tacongense.

Obiit Moguntiae R. P. F. Joannes Walrap, sacrae Theologiae Lector, concionator celeberrimus, olim Provincialis, postea vero Prior ibidem, maxima sanctitatis nota insignitus; a sacro, et a lachrymis in eodem nunquam abstinuit; exhorrens vitia, vitam durissimam vixit annis LV, Venerationi fuit Moguntino Electori, cui a secretis confessionibus serviebat, uti et Suffraganeo, Canonicis, et piis quibusque.

Anno sequenti cum Rex Philippus ingentem classem adversus Belgii et Angliae Haereticos rebelles pararet, zelo Religionis Catholicae accensi plures Nobiles, ac Principes viri naves conscenderunt, prae caeteris XXIII Patres Augustiniani, qui superiorum suorum impetrato consensu, huic tam sanctae intentioni pro viribus morem gerentes, socios ac spirituales exhortatores sese adjunxerunt, ac cum aliis constanter profundis maris fluctibus obruti, interierunt, non sine merito, et digno, ut speramus, praemio, cum in bello justissimo, ac cum bona intentione, pioque zelo contra haereticos ducti, obierint.

Hisce annis promovebatur ad Archiepiscopatum novi Regni Granatensis Ven. P. Joannes a Castro, concionator Philippi II disertissimus, qui multis annis aulam Regis doctissimis suis concionibus, ac consiliis direxerat, omniumque animos in se converterat.

Anno MDLXXXIX ad Regulam S. Augustini accessere *Clerici Minores*, qui principium habuere in civitate Neapolitana, a quodam R. P. Augustino Adornio Genuensi, cui se adjunxerunt Joannes Franciscus, et Fabricius Caraccioli, aliique viri pietate ac zelo insignes; habitu vestiuntur nigro, ac rudi, toga ac chlamyde oblonga, clericorum more, cingulo coriaceo ad instar Augustinianorum praecincti, operibus misericordiae, spiritualibus maxime sunt attentis non sine magno fructu; quo commoti Pontifices Sixtus V et Gregorius XIV eorundem vivendi modum libenter approbarunt, eisdemque privilegia concesserunt. Clemens VIII illis concessit sacellum S. Agnetis in Agone Romae [p. 132] et Paulus V eisdem Patribus assignavit Ecclesiam S. Laurentii in Lucina, cum prius solam domum S. Mariae Majoris haberent Neapoli.

Hoc etiam anno illucescente nova facie Catholicae Religionis in Belgio, coepit Capitulum Provinciale rursus celebrari, hactenus per viginti fere annos intermissum. Die itaque 16 Junii congregatis Patribus Lovanii Praeside R. P. Joanne Crabbio electus fuit Provincialis Belgii Ven. P. F. Henricus Jaupenius, quem alias diximus acerba tempora vidisse ac tolerasse Mechliniae, constantis, sublimis, ac modesti animi vir, sub quo non parvum incrementi sensit Ordo Augustinianus in Belgio, ad interitum alioqui prope adductus, quem fulciendo sustinuit.

Tunc etiam laudabile ast rigorosum vitae genus sub Regula S. Augustini instituit quidam P. Andraeas Diaz Hispanus, in Castellae Regno eodem habitu nigro ac forma non absimili Eremitarum, illudque Discalceatorum S. Augustini nuncupari fecit, imitari gestiens Ven. Patres Cappucinos Ordinis S. Francisci, a quibus hi Religiosi Discalceati S. Augustini, solo externi habitus colore, ac cingulo differunt, in victus austeritate, ac mortificatione fere pares.

Fautores invenit in Hispaniae Regnis non infrequentes, ac imprimis, magnum illum Theologum P. Magistrum Ludovicum Legionensem, aliosque Hispanos rigidiori vitae magis aptos, quorum opera brevi tantum hi Religiosi profecerunt, ut separatum Provinciale sub Generali obtinuerint, ejusque curae hodie habeant in sola Hispania triginta Monasteria submissa, praeter ea quae sunt novi Regni, et Insularum Philippinarum ac Indiarum, quo etiam non sine fructu penetrarunt.

Sub finem hujus anni Fratres Ordinis S. Augustini industria ac diligentia P. Henrici Jaupenii Provincialis Belgii transactione facta cum Fratribus Franciscanis tertiae Regulae, de eorundem Fratrum consensu, habito etiam assensu Archiepiscopi, Capituli, ac Magistratus civilis, ad possessionem Conventus quondam Ordinis S. Francisci Bruxellae, admissi fuerunt. Primusque post metamorphosim tam felicem Prior constitutus fuit Ven. P. Joannes Crabbius, sub quo etiam Fratres tertiae Regulae ibidem habitantes 17 Decembris habitum S. Augustini sumpserunt, ac post annum integrum deliberationis professionem in eodem Ordine S. Augustini emiserunt. Erecta fuit in eodem Monasterio Fratrum S. Augustini illustrissima illa Confraternitas S. Antonii, seu potius translata illa fuit ex urbe Dordracensi, ubi non ita pridem Catholica religio desierat, actis in exilium magnatibus, et cum illis P. Joanne Crabbio, qui memor pristinae pietatis ac venerationis S. Antonii Confraternitatem restituit, cui nomen solent dare soli viri Principes, ut Auraicus, Spinola, Buquoyus, Arschottanus, aliique non minoris familiae Duces, Comites, ac Barones, qui ut [p. 133] in vivis fuere ac sunt Confratres, ita post obitum, suorum Confratrum memores, precibus ac largis eleemosynis Deum student placare.

Anno MDXCIX Reverendiss. P. Gregorius de Montelparo, Generalis, a Sixto V 25 Decembris S. R. Eccl. Cardinalis renunciatur, maximo omnium applausu, certaue fere spe supremae dignitatis successurae, quam sibi quilibet in hoc viro spondebat, ob mite ingenium, doctrinam, et praxim non vulgarem, aliasque dotes internas ac externas, quibus hic Praelatus eminebat.

Parum ante promotionem idem Reverendiss. Generalis Monasterium Tornacense Ordinis Eremitarum S. Augustini, injuria temporum ac incuria hominum fere muris et moribus destitutum, a Provinciae Franciae superioribus rescidit, illudque Belgicae Provinciae adjecit, sub qua rursus in utroque genere restaurari coepit magna R. P. Mag. a Glano industria ac labore.

Rexit interim adhuc aliquamdiu Ordinem S. Augustini Cardinalis Montelparo, cui deinde P. Mag. Augustinus a Corneto, Ordinis Procurator Vicarius Generalis Apostolicus fuit adhibitus, quamvis et ille ante Capitulum obierit succedente in Ordinis regimine Rev. P. Augustino Fivizano.

Eodem anno, ad instantiam R. P. Thomae Gratiani, Prioris Laeodiensis, per Sereniss. Ernestum Principem Laeodiensem additum fuit Ordini S. Augustini Monasterium Bulloniense, cui etiam idem Pater primo praefuit magno illius loci bono, dum concionibus et exemplis, plantam novellam irrigaret.

Obiit etiam tunc in eodem Belgio, apud Brugenses Ven. P. Walterus Rotarius, S. T. Doctor dira perpressus ab haereticis, a quibus non semel exul, non semel vinculis, ac carceribus mancipatus, aliquoties morte intentata semivivus evaserat constanti fide, et fido animo usque in hunc annum aetatis suae septuagesimum, quo adhuc vegetus indefesse Verbum Dei, cui assueverat a teneris, depraedicabat tanto cum fructu, ut dicatur plures Catholicos conservasse, quam superessent haeretici in illa urbe ipso moriente.

Vivebat circa hoc tempus, ni fallor, Salamanticae, sanctitate et virtutibus insignis P. Franciscus a Castro, alternis diebus Lunae, scilicet Mercurii et Veneris sola aqua et pane contentus, vitam durissimam, quem aliquoties inter orationum, ac missarum solemnia viderunt Confratres e terra elevatum in aëre consistere, in quo etiam mortuo notarunt verberibus saevissimis tergum exulceratum, pelliculamque quasi glaciem perspicuam, quae supercreverat, et quod naturam excedit, post obitum multis adstantibus labia indecore hiantia contraxit, os apertum clausit, visusque fuit sensum ac motum habere, qui jam aliquot horis ante expiraverat; huic extat sepulchrum signatum cum venusto Epitaphio Salmanticae.

CAPUT. XLIV

De P. M. Andraea Fivizano, XLII Generali.

[P. 134] **Anno MDXCII** Romae celebratis comitiis ad officium Generalatus assumptus fuit communi Patrum suffragio P. Mag. Andraeas Fivizanus, homo serius, maximi iudicii, ac in difficultatibus imperterritus, prout toto sui officii tempore satis ostendit; incidit enim in illud tempus, quo S. D. N. Clemens VIII boni zeli Pontifex studebat Religiosos omnes ad strictiorem observantiam reducere, in quem finem bonus Pontifex, aliquot saecularium Presbyterorum, ac Praelatorum Congregationem, cui Reformationis negotium committeret, instituerat. Unde eidem Reverendiss. Generali aliter iudicanti, non parvae fuere molestiae; facilius enim putabat Religionem saltem Augustinianam ab ipsis Religiosis, quod experientia postmodum docuit, restaurandam.

Illius itaque restaurationem inauguratus in Germaniae partibus, primis sui officii diebus eo destinavit Vicarium suum Ven. P. Mauritium Tertium, Parmensem, R. P. Augustini Cornetani Secretarium Congregationis Genuensium IX Vic. Generalem et optime meritum, qui etiam egregiam operam praestitit universae Germaniae Monasteriis cum primis Pragensi, Monachiensi, ac Ratisponensi, unde Serenissimis Principibus, nec non Imperatoriae Majestati gratissimus ac charissimus; multo plura praestitisset nisi mors inexpectata ante biennium muneris quod gerebat expletum, illum praeoccupasset Viepachii, ubi omnium moerore sepultus 13 Februarii **anno MDXCIV**.

Refert Mercurius Gallobelgicus et Genebrardus hoc **anno MDXCII** die 24 Decemb. Romae in Ecclesia FF. S. Augustini S. Mariae de Populo, visam fuisse imaginem B. Nicolai Tollentianis in conspectu multorum adstantium sanguinem sudasse, forte ut sanguinem spargendum in Sabaudia, Gallia, Belgio, Germania et Ungaria hisce annis, bello maxime accenso, designaret.

Paulo ante celebratum fuerat Provinciale Capitulum Belgii, in Conventu Eremitarum S. Augustini Laeodii, et in Provinciale electus Ven. P. Mag. Joannes Baptista a Glano S. Theol. Doctor Parisiensis vir magni animi, et meriti, doctissimus aequae ac disertissimus, et piissimus concionator, quem etiam nulla pericula, nullae haereticorum insidiae, nulli labores aut molestiae iterum a visitatione retardarunt. Inter Aquisgranum et Trajectum a Calvinistarum militibus interceptus, [p. 135] ac in carcerem mox abducendus Provincialis, et Laicum et coquam Conventus Laeodiensis sese finxit, sicque pro carcere aliquot verbera sclopeti ictus tolerare coactus, evasit.

In eodem Belgio anno sequenti restaurari coepit Conventus Iprensis ac intra urbis moenia deduci, qui ab haereticis solo aequatus fuerat, ad urbis fossam ante collocatus: in quo opere, extremam ac praecipuam manum apposuit P. Nicolaus Silvius omnibus incolis atque accolis gratissimus. Angiae in eodem Belgio paulo post, nescio qua clade in cineres redacta fuit Ecclesia una cum Monasterio Fratrum S. Augustini, quae iterum Dei benignitate eodem fere tempore reparari coepit, ac multorum benignitate ad coronidem perducta est.

Hispaniam ornabat hisce annis P. Mag. Alphonsus a Mendoza, Salmanticae cathedrae Scoti professor ac possessor, tanto acumine, ut vix Scoto videatur cessisse: quod abunde probant illius quodlibeta edita, aliaeque Theologicae relectiones publicatae: obiit immature, cum jam Archiepiscopus Granatensis esset designatus.

Sub hoc Generali in Gallia P. F. Stephanus Rabasche, et P. M. Rogerius Gyrard pristinam Religionis faciem cum moderna considerantes satis luridam ac deturpatam, animum erexerunt; atque sub Reverendiss. Generalis, immo sub ipsa Provincialis Franciae obedientia, juxta Ordinis constitutiones ad literam vivere statuerunt, primisque annis aliquot socios, mox aliquot loca suo vivendi ritui adjunxerunt, suamque Congregationem *Communitatis* appellarunt, tantoque zelo, ita in pietate, scientia, ac virtutibus profecerunt, ut strictissimae disciplinae Religiosis pares censeantur; tantum etiam eorundem Patrum succrevit numerus, ut jam ultra viginti obtineant in sola Francia Monasteria, pleraque noviter erecta, alia sponte a pertaesis oblata, alia etiam a saeculari manu liberioribus Religiosis erepta, atque his Patribus communitatis uti genti facienti fructum, consignata. Utinam caetera omnia tam felici metamorphosi parerent, quod pii mecum vovent.

Non parvam ansam huic tam felici metamorphosi praebuit Ven. P. Mag. Paulus Vercellensis, qui Galliam universam summa autoritate, summa sedulitate, summa etiam fidelitate visitaverat, ac

torpentes animos erexerat, ad volendum, et bene currendum in via mandatorum Dei, in qua ipse exemplo, doctrina, monitis et assidua pietate praeibat.

Cum in Germania extremum diem clausisset P. Mauritius, ne bonum semen projectum rursus extingueretur, submissus fuit ad eundem agrum excolendum R. P. Mag. Hippolitus Ravennas, qui pro innata sua bonitate, ac clementia gratus omnibus, multum profecit triennio integro.

Majori tamen fructu, autoritate ac dignitate in Indias orientales, seu Lusitanicas dimissus fuit eodem anno Ven. P. F. Alexius de Menezes, [p. 136] ob generis nobilitatem, doctrinae praestantiam, ac morum integritatem ex monacho Augustiniano factus Archiepiscopus Goanus; quo in officio ita sedulum ac serium sese exhibuit, ut centena aliquot millia hominum ad Dei fidem Christianam, ac Catholicam conduxerit, et in illa vacillantes continuerit. A Clemente enim VIII Romano Pontifice **anno MDXCV** Angalamensis Archiepiscopatus Visitor constitutus, amotis schismaticis Episcopis ac Patriarchis, eandem primo per commissarios aggressus est, ac deinde re infecta, coram visitare decrevit, ubi Sacramenta valide conferri edocuit, schismaticos libros omnes Nestorianis erroribus refertos auferri, aut saltem expurgari mandavit, summi Pontificis auctoritatem stabilivit, Dioecesanam Synodum rite celebravit, Parochos idoneos praefecit, octoginta novas paroecias instituit, seminaria erexit, tantumque ibidem praestitit (ut scribit Hayus) *novem mensium spatio, in animarum salute promovenda, quantum quotquot a B. Thoma ad haec usque tempora illam sedem tenuerunt*. Quae omnia integro iustoque volumine descripsit P. Antonius de Govea.

Eodem Archiepiscopo auctore Patres Societatis permulti ad Abissinos fuerunt transmissi; P. Valerius et P. Leonardus Ordinis S. Augustini ad Insulas Socotorae, Patres Franciscani ad Regem Coulam magno animarum compendio. Consecravit etiam in Episcopum Serrae R. P. Franciscum Roz e Societate Jesu, et amplius quam cum XXX Regibus Indorum pacem iniit, nomine Regum Hispaniae, veram et amicam fraternitatem firmando, praevia semper conditione de fide Catholica amplectenda, aut saltem apud subditos suos admittenda.

Egregiam operam in Evangelica hac messe praestitit Ven. P. Blasius de S. Maria Augustinianus, qui assiduus Archiepiscopi comes, ejusdem confessionibus et consiliis praeerat, frequenterque internuncii vices apud Dynastas illos Indorum agebat non sine fructu, in quo et partem habebat illius Patris diligentia et dexteritas non modica.

Patres Augustiniani Belgae **anno MDXCV** Capitulum suum Provinciale celebrabant Angiae, in quo Praeside P. Mag. a Glano, eligebatur in Provinciale P. Guillelmus Nackart, chori zelosissimus, ac indefessus Religiosus.

Apud Tolosates florebat scientia, ac ingenio P. Magister Augustinus de Trinitate, Lusitanus, Tolosanae Academiae Rector, multisque annis sacrae Theologiae Professor, qui etiam doctissima edidit commentaria in D. Thomam, et Magistrum sententiarum Theologicae facultati utilissima.

Eodem tempore apud Catalaunos, maxime Barchinonae, magnum sibi nomen fecerat P. F. Marcus Antonius de Camos Prior, ibidem docto suo opere cui titulus *Regimen hominis Christiani*, nec minus clarebat P. M. Hieronymus Savona tum frequentibus suis praelectionibus Scholasticis, tum insigni, qua pollebat oratoris facundia, quae [p. 137] duo postremis annis disciplinae rigor, ac vitae integritas illustriora reddidit, hominemque doctum, ad pueritiam redegit, forte ut sic parvulus effectus intraret caelos.

Eandem Hispaniam istis annis, et vitae integritate singularis et moribus innocentissimis, frequenter etiam miraculis editis, magno Ordinis S. Augustini bono, odore sanctitatis impleverunt P. Logragmus, apud Duennates, P. Fr. Ferdinandus Porterus apud Toletanos et P. Hieronymus Ortiz apud Pintiam celebres, quorum memoria adhuc diu in terris, et ut probabili conjectura speramus in aeternum in coelis vigebit.

Circa annum MDXCVI Italiae Monasteria ac Provincias illustres reddidit D. Augustinus a Fivizano, Sanctissimo Domino Clementi VIII a Confessionibus, Apostoloci Sacrarii praefectus, ac commendator S. Spiritus, cujus Xenodochium in orbe celeberrimum aliquot annis rexit, ibidemque sepeliri voluit, discedens ex hac vita non sine opinione sanctitatis.

Successit in officio Sacristae R. P. Magister Angelus Rocca Camertinus, qui multis annis non minus docte quam diligenter Vaticanae typographiae attenderat, ibidemque sicut et antea Venetiis praeclara opera typis evulgaverat, suaque addidit postea non inconcinna, nec pauca.

Vigebat etiam P. Magister Sanctus, Ariminensis, in Scholasticis litteris eruditus, cujus opera impressum ac correctum fuit praeclarum volumen Gerardi Senensis.

Edidit tunc etiam Reverendissimus P. Generalis Officium Ordinis studio ac diligentia Mag. Sancti Savinatis emendatum, aliquot novis concessionibus Sanctissimi D. N. Clementis auctum.

Visitaverat jam secundo Ordinem in Italia Reverendiss. Generalis, nec gratus ipse, nec gratum valde officium praestiterat, ea maxime tempestate, qua nec sibi, nec suis constabat homogeneis membris Religio in Italia unde prudenter parabat Generalis sese subducere, excitabatque sibi aliquot cubacula, cum humili commoditate, Romae in loco S. Matthaei devotissimo ob situm amoenum, piumque inter S. Joannis Laterani, et D. Virginis Majoris dictae sacras aedes, quem locum sibi pro senii requie delegerat, si modo posset ibidem consistere, indicebatque Capitulum **anno MDXCVII** in annum sequentem paratus cedere officio, suspirans non infrequenter ad terminum impatiens morae, difficultatibus arduis tamen, ut resisteret, aptissimus.

Publicato Capitulo, dum ex Hispania abitum Romam pararet, R. P. F. Enricus Enriquez a Rege Hispaniae Osmanaee Ecclesiae, ac non ita post Placentinae praeficitur, Matrity praevia sedis Apostolicae diligentia, et auctoritate consecrandus. De quo Praelato, ut paucis expediam, fertur, quod magis ille mitram ac sedem Episcopalem ornarit, quam ab illis Episcopalibus signis ornatus fuerit.

CAPUT. XLV

De P. M. Alexandro Senensi, XLIII Generali.

[P. 138] **Anno MDXCVIII** Capitulo Generali Romae congregato in Generalem eligitur P. Mag. Alexander Senensis, vir mitioris ingenii, in quo probitas ipsa una cum affabilitate, ac mansuetudine certabat, rigidioribus mediis ad Ordinem promovendum minus idoneus, horum itaque fluctibus cum immergeretur, adeo eadem cordi sumpsit, ut primis annis tabe, moerore, aliisque malis obrutus cesserit, et ex hac vita decesserit.

Illis etenim annis et ipse Pontifex, Visitationem personalem praecipuorum Monasteriorum urbis omnium Ordinum instituerat, nec praeterire volebat Monasterium S. Augustini, prout postea nec illud praeteriit, ast inopinato, concitoque accessu, singula Religiosorum scrutatus est cubacula, longe inferiores reperiens offensionis ansas, quam sibi bonus Pontifex aliorum suggestionem impresserat, quamvis et tunc non deesset Fiscalis, in lucernis scrutans Hierosolimam.

Anno etenim MDXCIX die 25 Julii publicabat S. D. N. Clemens, concepta de reformatione Ordinis S. Augustini decreta, sub gravissimis censuris, ac poenis, justa quidem, at pro illo saeculo, ac in tanta fratrum multitudine, tantumque ab illis distante, videbantur illa praeprora, et observatu impossibilia, unde nec diu in vigore illa manserunt, immo sciente, ac tacente eodem legislatore, eadem fuere neglecta, passim ad antiquum vivendi ritum cunctis redeuntibus.

Successit deinde non parva Ordinis, cujus vel maxima vis in unione, ac auctoritate Monarchica capitis consistit, divisio. Idem enim Pontifex Reverendissimi Generalis auctoritatem ad Congregationem aliquot Patrum redegit, voluitque duos Patres Generali adjungi in Ordinis regimine,

qui Assistentes dicerentur; uno ex Italis, altero [p. 139] ex Ultramontanis assumpto, penes quos et Ordinis Procuratorem, esset etiam votum decisivum. Tali officio ita novo fungebatur P. Mag. Jacobus Cortonensis, una cum P. M. Petro Manriquez, Hispano, et P. M. F. Joanne Plumbino, Ordin. Procuratore, at minus forte convenientes, nec utiliter, nec valde diu praefuerunt. Vita enim functo Mag. Alexandro Senensi, et hi officio defuncti substiterunt. Nec tamen desperabat S. D. N. Clemens, Zelosus Pontifex, variorum reformatorem saecularium, minus in negotiis Monasticis peritorum consilio pulsus, quin per conceptum iter mandaret procedendum. Defuncto etenim Generali, ex toto Ordine, detrectantibus fere omnibus officium capitis, tali tempore delegit in Vicarium Generalem Apostolicum Ven. P. F. Fulvium Asculanum ipso An. Jubilaei, aut sub finem antecedentis, cui nihil minus cogitanti hoc muneris imponitur, eoque fungitur magno animo, quamvis in tanta metamorphosi non satis constanti, voluisset si valuisset perumpere. Hoc tamen in ipso locum habuit, in magnis voluisse sat est. Adjuncti fuerant Assistentes R. P. M. Hippolitus Ravennas pro Italis, et pro Ultramontanis P. Mag. Augustinus de Caravajal, viri in rebus Ordinis expertissimi. Hic etenim Hispaniam ac Indias olim rexerat, ille in Galliis ac in Germania praefuerat, ac profuerat, nec tamen in isto Ordinis regimine adeo novo, ac insolito valde proficiebant.

Bononiense Monasterium nescio quae tempestas invaserat, et huic sedandae totum sese Caravajal feliciter aliquot mensibus impendit, quiete imposta, animisque rursus compositis, Romam revertitur.

Cum hi fluctus Ordinis altius sese erigerent, statim sub eorumdem initium, aliquot Patres Itali, cum P. Andraea a S. Iob, et Augustino Maria, extremum quoddam reformationis genus invenerunt, vestemque fere Cappuccinorum, at atram assumpserunt, ab Hispanorum more, (de quibus supra) non absimiliter vivebant, non tamen in omnibus cum illis conveniebant, locum primum sibi delegerunt Romae apud *S. Paulum della Regola*, inter corii, coriariorumque foetores, nomen sibi Discalceatorum S. Augustini assumpserunt, sed ab imperio et jurisdictione Reverendissimi Generalis secesserunt, nec etiam inter suos caput, cui obtemperarent elegerunt, sed (quod miraberis Lector) Generali Carmelitarum discalceatorum aliquot annis paruerunt, donec erumpente ipsa monstrositate, et ab hujus obedientia dimissi, Vicarium Generalem suae Congregationis impetrarunt, qui tamen tunc nulli Generali, nisi forte titulo tenus subesset.

Inter hos Patres Discalceatus vix erat P. Franciscus Hametus, qui idem vivendi genus una cum P. Matthaeo in Galliam, Parisios usque perduxit, ab Italis tamen adhuc dissimile illud fingens: nam illi Reverendissimo Patri Generali parebant, nec Italis ullo modo communicabant. [P. 140] Habuit etiam et haec violenta reformatio bonum initium in Gallia, at minime correspondentem progressum, vix enim enata, emortua jacuit, loco Parisiensi etiam nunc adempto, hodie quatuor aut quinque in universa Gallia obtinens Monasteria, vel potius tuguriola, Avenionensi excepto, tribus vel sex Fratribus referta, immo ipso primo authore P. Francisco, hodie rursus inter calceatos vivente.

Eodem anno MDXCVIII quo Romae Capitulum Generale celebratum fuerat, a quo huc usque digressi fuimus, celebratum fuit in Belgio Provinciale Capitulum Bruxellis, in quo ad illius Provinciae gubernacula secundo assumptus fuit P. Henricus Jaupenius, in quo etiam crescente Provincia numero ac viris, primum publicae conclusiones Theologicae, ac Philosophicae fuerunt habitae, maximo totius aulae, civiumque applausu.

Obiit in eodem Conventu, **eodemque anno** Ven. P. Joannes Crabbius, Provinciae quondam administrator ac Procurator, quem ex Hollandia ob fidem Catholicam exilio pulsum, ita ingenium, doctrina, et merita extulerant, ut Parmensi Principi charissimus, ab eodem ad Philippum Hispaniarum Regem, ac a Rege ad Sixtum V Pontificem pro gravissimis Catholicae Religionis negotiis missus fuerit; cui etiam Patres omnium Ordinum mendicantium debent insigne illud Regii Seminarii beneficium, quo hodie in Belgio fruuntur, ac multo plura Ordo Augustinianus, quem singulariter promovit autoritate, consiliis, doctis disertisque concionibus, ad quas uti ad oraculum populus confluebat, suumque Oratorem podagrae doloribus praepeditum, deferri mandabant usque ad ultimam vitae diem.

Circa hoc tempus Martyrio coronatus fuit B. Augustinus de Rosario Ordinis S. Augustini professus

in Lusitania, sub persecutione Maurorum Cunhalensium in Regno Cochinchinensi. Barbarorum enim ferias solennes Mahometo institutas blasphemis execrandis refertas, durn detestaretur, Christi fidem, ejusque subsidium inculcando, a furore populi, pedibus ac pugnis attenitur, dumque in confessione fidei persisteret, pugnantibus primum repetitis ictibus confoditur, ac deinde capite coram toto populo truncatur; tanquam Mahometi victima, truncumque corpus profundo immergitur. Christo simul cum anima reservatum.

Vivebat **anno MDXCIX** in Hispaniis, ex Italia redux, nobilitate, doctrina ac meritis insignis P. Petrus Manriquez Ondinis S. August. ad Episcopatum Tortosanum primum evehctus, nunc Archiepiscopatu Caesaraugustano donatus; quem Canonici, Regulares, Nobiles, Cives, et quilibet aequae ut Patrem venerantur, quemque Archiepiscopalis Synodus per ipsum non ita pridem celebrata, maximo cum fructu illustrem, ac commendabilem reddidit.

Hoc anno cum in Belgio civitas Wesaliensis, pestilens alioqui Calvinistarum nidus, ab Hispanis compulsata, Catholicam Religionem, [p. 141] ac reditum in gremium S. Romanae Ecclesiae simulasset, eo descenderunt RR. Patres P. Henricus Jaupenius Provincialis Ordinis S. Augustini una cum R. P. Thoma Gratiano, Visitatore, aliisque Religiosis, ut ejectos quondam Religiosos reducerent, novumque semen terrae hactenus incultae mandarent: sed ecce reduces ab haereticis insolentissimis vincuntur, R. P. Provincialis una cum socio gladiis appetitur, fustibus excipitur, teterrimoque carceri Brevordii includitur, ubi et squallore, et inedia fere uterque interiisset, nisi pia manus Catholica lytrum non exiguum submisisset.

Eodem anno apud Malabaricos, et Congalenses per Illustrissimum D. Alexium, placuit altissimo plura excitare miracula, tum in malignorum spiritum ejectione, tum in reproborum repressione per divini luminis concessionem, plura etiam excitata sunt templa, ac Monasteria S. Augustini, eaque fuere bonis Patribus ac Fratribus fructum inter barbaras nationes operantibus repleta, sub ejusdem Praelati patrocinio, e quibus licuit postmodum non paruum fructum colligere, qui et hodie inde deducitur.

Felicissimus subsequitur annus Jubilaei MDC quo vir ille Dei P. F. Simon Morales in Collegio S. Augustini Conimbriccae Religioso habitu donatus, et volatu albae columbae super illius humeros tunc quiescentis, magnus Dei Apostolus futurus aliquando, designatus nomine Regis Hispaniae missus fuit ad Regem Persarum, tum ut pacem inter ipsum et Christianos Reges stabiliret, tum ut eundem Regem excitaret ad bellum Turcis inferendum.

Quod officium dum R. P. Simon gereret, talem invenit gratiam in oculis et mente Regis Persiae, ut primogenito suo filio eundem voluerit praeesse, ejus Mathematicae, et Astrologiae disciplinae eundem subdere; qua occasione habita idem Pater Simon, una cum his disciplinis, altiores Catholicas et Christianas instillavit, tantumque profecit ut adolescentis animum ad aliquam notitiam Christianae Religionis, et ad cultum imaginum Christi, ac gloriosissimae Virginis perduxerit; quae omnia majorem effectum habuissent, nisi paulo post vita et Parenti, et filio discipulo defecisset.

Eodem P. authore, Arabs quidam Philosophus, apud Persarum Regem non minimus, cum tota sua familia Christianam fidem suscepit, victus rationibus et disputationibus Patris F. Simonis. Cognovit ergo primum fidem Christianam non esse alienam a recta ratione, immo eidem valde conformem: unde constanti animo secutus est eundem Patrem, ita ut nulla ratione, tentatione, aut superveniente casu potuerit dimoveri ab illa hausta Christi doctrina, quam placuit Christo non semel, sed aliquoties miraculis in eodem stabilire.

Paulo post dimittitur Ven. P. Simon a Rege Persarum, subscriptis omnibus postulatis una cum Legato ipsius Regis ad Sum. Pontif. et Regem Hispaniae, cum certa spe, post moralem hanc bonitatem, altiore ac Christianam successuram. [P. 142] Quo in itinere rursus P. Simon indefesse omnes societati suae adiunctos, in fidei mysteriis instruxit, ita cooperante Divina gratia, ut omnibus fuerit animus Christianam Religionem assumendi, sacrumque lavacrum acceptandi, quod etiam obtinuerunt Ormutii, ubi idem P. Simon maximo hominum concursu, eosdem baptizavit, baptizatosque secum

Goam, ac deinde in Lusitaniam abduxit, tanto omnium applausu, ut jam integrum Persarum Regnum videretur fidei Christianae restitutum, quod cum adhuc non esset Deo placitum, occulto ejusdem Dei judicio inter Goam et Lusitaniam, tota haec baptizatorum plantatio, una cum Legato, ac P. Simone tempestate acti a maris fluctibus absorbentur, illudque Deo sistitur, quod magno labore fuerat acquisitum.

Interim in Italia nova oritur filiorum S. Augustini adunatio PP. COLORITORUM sub Regula ejusdem magni patris Augustini, et sub ferula Reverendissimi P. Generalis, quae jam a LXX annis et amplius a F. Bernardino Rolano in citeriori Calabria originem sumpserat.

Florentiae hoc anno a D. Micheolotsi, in Ecclesia S. Spiritus Ordin. Eremit. S. August. extruitur altare majus, ornaturque Chorus: in quo opere vario lapide pretioso ad invidiam exempli, ascendentibus sumptibus ultra centum aureorum millia liberaliter profusum est.

Vivebat et scribebat in Hispaniis P. Mag. Christoph. a Fonseca eximios tractatus *de Amore Dei*, quibus postea alios addidit, in Evangelicas Parabolas, et Christi miracula singulari doctrina et facundia elaboratos. Quod idem praestabat P. Mag. Frater Petrus de Vega ejusdem Ordinis S. Augustini Professor, ut colligere est ex doctissimis piissimisque commentariis in septem Psalmos Poenitentiales Davidis editos tanto acumine, ut vix quidquam extet solidius, aut delicatius ad palatum doctissimorum aequae ac piissimorum. De hoc Vega bene cecinit Poëta Belgicus: *Fundentem lachrymas dum scribis Vega Davidem, / Credo tuas lachrymis immaduisse genas.*

In Germaniam autoritate Reverendiss. Vicarii Apostol. Mag. Fulvii descendit circa idem tempus P. Mag. F. Jacobus de Murevallium, ut in locum P. Mag. F. Joannis Mariae de Concordia iisdem Provinciis praeesset, prout actu praefuit majori temporis parte infirmitate praepeditus.

In Belgium a S. D. N. Clemente VIII transmissum fuit jubilaum, delatumque per Rev. P. M. F. Cornelium de Bye, Sacrae Theologiae Doctorem earumdemque Provinciarum, uti boni Evangelii nuncium, caelestisque illius thesauri delatorem gratissimo applausu excepit tum Serenissimus Archidux Albertus, tum Clerus omnis, totumque Belgium.

[P. 143] In eodem Belgio Lovanii erigebatur hoc anno apud PP. Augustinianos, autoritate Archiepiscopi Mechliniensis, celeberrima Confraternitas S. Rochi, quae paulo post a S. D. N. Clemente confirmata, ac indulgentiis condecorata mirabiliter fuit aucta, maxime circa idem tempus grassante morbo contagioso a quo civitas illa meritis B. Rochi, et intercessione hujus Confraternitatis noviter erectae miraculose fuit liberata.

Apud Lutzenburgum desertum erat a Patribus Franciae Provinciae Monasterium Ordinis Teonisvillanum, quo non erat satis tutus nationi Gallicanae ob suspecta odia nationalia accessus, illudque cum omnibus suis juribus Belgicae Provinciae, a Reverend. Fulvio fuit addictum, ac paulo post restauratum.

Sub finem hujus anni, dum solveret classis Indica versus Philippinas quindecim Religiosi Ordin. S. Augustini sub ductu Eximii Patris Ferdinandi de Vegalopez, ad excolendam vineam Dominicam fuerunt transmissi, quorum opera plures coloniae in Peruntino Regno fuere erectae, ita ut illa Provincia ab aliis Indiarum potuerit, ac debuerit commode separari, hodieque obtineat 23 et amplius Monasteria.

Sub initium anni subsequentis duo Religiosi Ordin. S. August. devenerunt ad Regem Persiae, a quo etiam fuerunt in pretio habiti, maxime ob dulcem R. P. F. Simonis Morales memoriam, cum quibus etiam prefatus Rex egit de ineunda, ac continuanda familiaritate cum Illustrissimo Archiepiscopo Goano aliisque ministris regiis, per quos desiderabat sibi mitti Religiosos habitus S. Augustini, quibus prae caeteris sese affici palam indicabat.

Eodem fere tempore, quiasi divino miraculo, cogitabat Archiepisc. Goanus de instituenda rursus missione aliquorum ad eundem Regem, cum etiam a Rege Hispaniae moneretur de eadem missione Arias Saldaina Prorex Indiarum orientalium, ita ut particularis divina inspiratio in tribus locis distinctis operaretur operariorum missionem in Persiam, qua tandem inspiratione commotus Illustriss. Alexius, cui hoc tum a Rege, tum a Prorege committebatur, huic missioni destinavit tres viros Venerabiles Ordin. Erem. S. Augustini, videlicet P. F. Hieronymum Crucium sexagesimum quintum annum agentem, virum qui totum vitae suae decursum triverat in instruendis novitiis, et infidelibus, tum in Regnis Minae, S. Thomae, et Bengalae, deinde huic socium adjunxerant P. Christophorum de S. Spiritu, patrem grevissimis officiis Ordinis assuetum, et P. Antonium de Govea sacrae Theologiae Professore primarium Goae, qui circa initium Februarii anno MDCII itineri sese accinxerunt ad Persiae Regem, illudque maximis laboribus ac impensis multorum mensium spatio peregerunt.

In Styriae urbe Principe, Gratz vulgo nuncupata, Wolfgangus Theodoricus Archiepiscopus Salisburgensis concedit Ordini Eremitarum [p. 144] S. Augustini Sacellum S. Pauli cum aedibus proximis, ibidemque liberalitate Sereniss. Ferdinandi Archiducis Austriae hodie Imperatoris, erigitur Coenobium, quod etiam ab eodem paulo post dotatum fuit quingentis florenis annuis, aliisque sustentandae vitae subsidiis, imperante tunc illi Provinciae Ven. viro P. Aurelio della Pergola, huic Sereniss. aliisque Austriacis Ducibus pergrato.

Romae tunc vigeat P. Mag. Evangelista Bosius, Theologiae Professor eminentissimus, quam multis annis in Gymnasio publico ibidem professus fuit, nom poenitendo fructu, ex ejus enim Schola prodire plurimi, qui postea Cardinalitiam dignitatem, et varias infulas cohonestarunt, eumque celebrem reddidere theoremata edita toto mundo illustrem.

Hoc etiam anno Reverendiss. P. Mag. Fulvius Vicarius Apost. indixit Capitulum Generale in annum sequentem Recineti medio oppido inter D. Virginem Lauretanam, et S. Nicolaum Tolentinatam celebrandum.

Belgica etiam Provincia tunc celebrabat Capitulum Lovanii majori quam unquam solennitate, certa fere tunc facta spe emergendi ex tenebris. Quatuor enim tunc Patres admittebantur ad Licentiae Lauream et in Provinciale eligebatur magnus ille inter caeteros Patres P. F. Joannes Cools, Prior Gandensis, quo authore sub Prioratu R. P. Thomae Gratiani in eodem Belgio primum inceperunt Patres Augustiniani juventuti edocendae operam praestare, aperto collegio publico Bruxellae, ejusdem Magistratus liberalitate aliqua accedente. Eamdem spartam deinde alia Monasteria Augustinianorum imitata et Ordini, et juventuti multum consuluerunt.

Florebat inter Italos hisce annis, et concionibus efformandis, eloquendisque insignis P. Magister Marianus *de Pesaro* Duci Urbino Theologus et Consiliarius quondam Cardinalis Montelpari socius, ad magna natus.

CAPUT. XLVI

De Hippolito Fabriano, XLIV Generali.

[P. 145] Anno MDC Celebrta fuerunt comitia Generalia Recineti, maxima fuit Patrum frequentia, Praeside Cardin. Bandino, electusque majori suffragantium calculo, in Generalem Eximius P. Mag. Hippolitus Ravennas, qui tum in Gallia, tum in Germania ubi Vicarias vices Rever. Generalis aliquando egerat, innotuerat et novissime aliquamdiu Assistens Italiae, multorum sibi vota promeruerat, vir supra modum clemens ac benignus, quibus virtutibus ornatus, sexenio fere integro rexit, multumque profecit ingenito quodam animi candore.

In eodem Capitulo Assistentium officio decorati fuerunt, eximii Patres P. Magister F. Nicolaus a S. Angelo, et P. Magister F. Franciscus Pereira Lusitanus, hic pro Hispanis, pro Italis alter, continuos

interim adhuc in officio Procuratoris Generalis Eximius P. M. Joanne Baptista Plumbino.

Ven. P. Mag. Augustinus de Caravagial, statim ac Asistentis officio defungebatur in Hispaniam revertens, a Rege Catholico Episcopatu Panamensi donatus fuit, in eoque adhuc feliciter vivit, magno Ecclesiae cui praeest bono.

Comparuit in hoc Capitulo Ven. P. Basilius de Carpineto, Prior Imperialis Monasterii Brunensis in Moravia, cujus Monasterii tanta est dignitas, ut Prior loci semper inter praecipuos status Moraviae locum habeat, ac vocem, immo ut nonnunquam penes illum directio Consilii Statuum fuerit, quare Prior ibidem dignitate Protonotariatus Apostolici honoratur.

Sub finem hujus anni, cum gravissimae infirmitates, contagiosae quidem, ac diversae aliae invasissent Hispaniam, et maxime Regna [P. 146] Aragoniae, Valentiae ac Cordubae viciniam, meritis B. Nicolai de Tollentino plurimi fuerunt miraculo liberati, in sola Cordubensi civitate hoc anno centum et quindecim miracula annotata, visitata et approbata per Ordinariurn Cordubensem contigere.

Anno MDCIII cum gravissima, controversia dudum agitata fuisset coram sede Apostolica inter Ordinem S. Dominici, et Ordinem S. Augustini ratione habitu salbi, quem uterque Ordo inter privatos parietes suorum Monasteriorum gerit fere uniformem; contendentibus PP. Dominicanis debere admitti a PP. Augustinianis in habitu albo signum stellae, vel aliud distinctivum tandem per S. D. N. Clementem VIII 2 Octob. fuit diffinitiva sententia pronunciata, in favorem Ordinis S. Augustini, ut scilicet cum eodem habitu albo Ordo persisteret, servata utriusque Ordinis restrictione suis statutis, ac Regulis conformi. Similis controversia ratione habitus albi exorta fuerat alias circa annum Domini MCCCXXXIV sed illa aliter fuit sopita.

Eodem anno ab eodem S. D. N. beatorum catalogo adscriptus fuit B. Joannes de S. Facundo, concessumque ut non solum in Hispania, sed per totum terrarum orbem, missa et officium divinum, de eodem Beato possit apud personas Ordinis recitari, publiceque cum aliis beatis coli. In hac autem beatificatione egregiam operam praestitit Ven. P. Magister Ludovicus de Los Rios, cujus diligentia plura hujus Beati viri fuere approbata miracula. A parentibus enim nobilibus sed sterilibus non citra miraculum ortus B. Joannes, divina inspiratione, postquam Christum vili centone amictum vidisset Ordin. S. August. suscepit, in eoque Ordin. frequentissime inter missarum sacra, cum Christo in forma pueruli apparentis egerat, conventum etiam Salamantinum maxima annona pressum diutius paverat Dei beneficio; dono prophetiae clarus, multos a morte, a periculis, et ab aeterna damnatione eripuerat, nec cessabat adhuc in dies Salmantinis, qui hunc Beatum in tutelarem patronum elegerant varia beneficia sanitarum, ac benedictionum largiri, quod testatur Salmantica nobilissima ara erecta.

Hac Beatificatione impetrata, interim dum Patres Provinciae Castellae Canonizatione deliberant, Patres Ordini S. Augustini adjunctis sibi Nobilibus, ac proceribus Regni Valentiae de Beatificatione B. Thomae Villanovani consultantibus, eandem statuunt Romae tractandam, paucis post annis in hunc finem ex eadem Provincia delegant hoc munus P. Joanni Beldae, cujus vigilantia processus instruuntur, caeteraque ad optatum finem necessaria adaptantur, vidi prae caeteris apud eundem Patrem digitum annularem hujus B. Thomae, qui Romae daemonibus erat terribilis, variisque infirmitatibus curandis utilis.

Circa idem tempus Ormutii, Regis filius natu major, dudum resistentibus Patribus Augustinianis, habitum Ordinis suscepit, serio Regnum mundi spernens, totumque sese Deo consecravit, maxima totius Regni admiratione, [p. 147] praeclaroque exemplo, quo excitati fere duodecim praecipui nobiles ejusdem Principis, eundem fuere sequuti ex aula mundi, ad caelestem concedentes.

R. P. Alvarus de Jesu, cum percepisset circa easdem partes, sub idem tempus Hollandorum naves appulisse, portumque quendam ingressos, sedem ibidem velle figere, ac Calvinisticum virus hactenus ibidem ignotum spargere, impetrata militum manu a Rege illarum ditionum, agmen ducit, crucifixum manu sinistra, dextra gladium gestans, zelo Divino praecinctus, una cum militibus Hollandos

aggreditur, illosque e finibus illis pellit, et omne commercium in posterum cum illis civibus, ac incolis illius patriae indicit praecludendum.

Sub initium hujus anni Dominica infra octavam Epiphaniae, placuit Regi Persarum Xaea Abaias in Aspam primum interesse divino officio, et Missae sacrificio in Oratorio Patrum Eremitarum S. Augustini, eoque peracto non solum facultatem fecit iisdem Fratribus erigendi Ecclesiam, ac Monasterium, pulsandi campanas, concionandi verbum Evangelii, sed in eundem finem concessit locum, atque ex Regiae suae camerae aerario jussit Monasterium cum Ecclesia exaedificari, posteaque frequenter auxius, eosdem Patres invisit ab iisdem etiam instructus fuit in misteriis Christianae fidei, cumque eadem jam per bene calleret, profunda reverentia exteriori formans signum S. Crucis, agnoscens SS. Triadem, cum Christo incarnato ac crucifixo, maximam spem iniecit mox successuri baptismatis, ac Christianae professionis, quae tunc solus quidam vanus metus, ac temporale dispendium videbantur impedire.

Sub finem ejusdem anni idem Rex utebatur opera R. P. F. Antonii de Govea, Augustiniani, eumque una cum nobili persona, Legatum mittit ad Regem Ormuntinum, ad Soldanum, atque ad Viceregem Indiae, quod Legationis munus praedictus Pater libenter obivit, sperans amoto temporali dispendio, felicius promovendam Catholicam, ac Christianam Religionem apud Regem Persiae.

In Bohemiae Monasterio Pivoniensi, multis annis Prioratum gesserat P. Gaspar Malesius, illudque sibi commissum Monasterium a ruina extrema vindicaverat, ac juribus suis pene destitutum restituerat, acri frequenter inita disputatione contra Hussitas, quorum haeresis totam illam viciniam infecerat, dum ecce silvestri rusticorum odio circa primam noctis, coenae accumbens obverso capite vitreae fenestrae, ictu glandinis vi pulveris tormentarii emissae occiput illius transfigitur, et Fratribus nomen Jesu inculcantibus statim expirat.

Hisce etiam annis et aliquamdiu post Provinciam Rheni et Sueviae rexit cum laude non modica Ven. P. F. Joannes Georgius a Greyfenstein, Rev. P. Generalis ad vicinas Provincias etiam aliquando Commissarius, ea pietate et modestia et autoritate, qua pauci ante illum, ita ut difficillimis temporibus, sua Monasteria omnia conservavit integra, disciplina restituta, [p. 148] auxeritque eadem, maxime tamen Obendorfiense, ubi is senio confectus aegre vivit, ad Deum frequenter anhelans, ut laborum suorum mercedem recipiat, frequens illud S. P. Augustini dictum inculcans: *Hic ure, hic seca, ut in aeternum parcas.*

Anno sequenti celebrata sunt comitia Provincialia in Belgico oppido Tornacensi, in quibus Magistratus liberalitatem maximam sensere Patres congregati, qui unanimi consensu elegerant pro secunda vice, Ven. P. M. Joannem Baptistam a Glano Laeodium, qui etiam eidem muneri gnavigiter incubuit, maxime ut serium quid aggredere Patres omnes, in quem etiam finem jam aetate confectus, Romam petiit, gravissimis negotiis Ordinis consulturus.

Redierat circa hoc tempus Rever. Generalis Hippolitus ex Italica visitatione, quam non minus pacifice, quam fructuose absolverat, ad palatum omnium.

Mittebatur etiam hoc anno in Germaniam P. Mag. Felix Milensius, Neapolitanus, in Congregatione Carbonaria, quam aliquando rexerat, professus; vir magnae litteraturae, vivi ingenii, zelator Ordinis, ac constantis animi, quem vel maxime postea Romae, inter acerbiores suos casus patefecit, cui hoc elogii convenit, quod ipse in suo Alphabeto P. Antonio Kerbekio apposuit. Adjunxit Ordini Conventum Seefeldensem in Tyroli, ac Ingolstadiense Collegium, una cum Monasterio Salisburgensi; multoque plura, tum his locis novellis, tum aliis potuisset impendere subsidia, nisi et Italia, et alia intercedentia mundi mala remoram iniecissent, vivit interim, Calabros rexit, ac modo Neapolitanos.

Fundatio Seefeldensis sic se habet. Maximilianus Archidux Rudolphi Caesaris Frater, Magnus Teutonici Ordinis Equitum Magister, et Camera Oenipontana templum S. Osvaldi in Villa Seefeld Patribus Augustinianis Provinciae Bavaricae concedunt. Consentit quoque Episcopus Brixinensis, et

cedit Parochiam. Vigesima ergo secunda die Septembris P. Georgius Humelius Franco, primus Prior huic loco datus Fratres suos introducit in montem illum, saxi silvisque, et glacie, atque nive quasi perenni horridum, et locum natura sua ad Eeremiticam vitam, et poenitentiam accommodum. Illic vere Monachi, vere solitarii Eremitae Augustiniani sumus, nisi quod aestivo tempore ibi brevissimo, frequentes Peregrini istuc commeent ad vota solvenda, ad impetranda beneficia, et hostiam miraculosam invisendam atque adorandam. De qua ut aliquid addam, habe ex Felice Milensio historiam. Osvaldus a Milser loco Halae Oenipontanae proximo dictus Milserus, cum praesideret in Schlosberg, castro in finibus comitatus illius Bavariam versus, anno MCCCXXCIV communionem sacram suscepturus diebus Paschalibus in Seefeldense templum, illi vicinius ac finitimum descendens, ambiit majorem hostiam qua celebrant Sacerdotes, eamque a Presbytero requisivit. Qui vel nobilitate hominis ductus, [p. 149] vel simplicitate propria vel potius instinctu divino, alteram pro eo, quantam postulaverat consecravit. Hanc ille ore acceptam cum lingua trajicere mirabiliter ab offenso numine coërceretur, in terrae chasma derepente hiantis, ad genua usque delabatur, dextraque sinistrum altaris labrum pro adminiculo apprehendens, novit vel inde se lapide duriorem, et si enim integra, gravis, solida mensa esset, non nihil tamen deorsum dependens, velut abominans prevaricantis manus, stigmata defossa ad hanc usque horam retinet contrectantis. Mox Sacerdos hostiam retrahens, et sanguine miraculoso affectam veluti carnem vivam morsu dentium sauciatam tremebundus aspiciens, veneranter servat. Tum Osvaldo humiliato, suumque piaculum precibus expiante, famulus reversus domum, coniugi Domini sui, cunctantem virum expectanti rem adamussim narrat. Mussat hoc nuncio femina incredula, et iteranti magis perfidiosa, credam, inquit, antea ex hoc arido caudice oriri rosas; quae (mirum) dicto citius, ad illius finem excutiendam redarguendamque infidelitatem, tamquam ex virenti rosario germinare visae. Ipsa durior atque infidelior, eas irata excerptens, proterens, conculcansque furiis inde agitata amentiae per Scharniticam silvam vagabunda divino iudicio periit.

Salisburgensis vero sic. In aedibus Mariae Virginis in Milln, ubi quondam Collegium a Cardinale Burchardo Archiepiscopo Salisburgensi institutum fuerat, Monasterium a Wolsgango Theodorico Archiepiscopo, et Principe, pro duodenis Fratribus satis exili dotatione fundatur. Anno secundo post fabrica Principis aere ex conventione festinanter evecta est, et postmodum aucta diligentia P. Jacobi Pistorii, Prioris, qui et hoc quo scribimus anno, satis sumptuosos claustrorum ambitus adjicit, egregiique Monasterii consummationem meditat.

Ingolstadiensis etiam locus quamvis anno posterior, quia sub eodem acquisitus est, commode subiicitur. Joannes Conradus Episcopus Eystettensis cedit nobis Sacellum Beatae Virginis propter rivulum Schutteram, beneficiique onus ad D. Mauritii transfert. Maxaemilianus Bavariae Dux Religionis, Religiosaeque disciplinae, et litterarum egregius fautor, negotium insigni studio promovit, curavitque quo in studiis fratres commode alerentur.

Assumebatur fere circa idem tempus ex Ordine Augustiniano ad Episcopatum Teramnensem P. F. Joannes Baptista Visconti, nobilis Mediolanensis postquam egregia virtutum specimina apud Congregationem Lombardicam in diversis officiis exhibuisset, novissime Mutinae, ubi Ducibus erat venerationi, eisque acceptus.

In eadem Congregatione fama sanctitatis clarescebat Cremae P. Georgius Lumiatius, qui post obitum ob majoris momenti miracula in majori coepit esse existimatione.

Martyrium subiit hisce annis ex Ordine Eremitarum P. Didacus de Ortis Hispanus apud Sundas, [p. 150] dum sacris operam daret. Casu aliquo Sundarum Rex e vivis cessit, quod iniquius ferentes hi barbari hunc Religiosum mortem Regi procurasse allegantes, eumdem adigere volunt, ut mox defunctum revocet ad vitam, renitentem vero ferro candenti adoriuntur, maxillas perforant, catena imposita, eumque sic catenatum per urbem trahunt, donec mille maledictionibus impetitus animam exhalaret; corpus vero feris obiectum, in Coskensi Monasterio sepelitur.

Gallicana etiam Provincia Franciae per Patres Communitatis Biturici Laniaci atque aliis in locis magnos progressus faciebat, jamque Reverendiss. Generali Hippolito, totique Galliae spem fecerat

futurae restorationis in tota Gallia, nec frustra: hoc enim anno ac sequentibus innumerabiles accessere ad Ordinum Augustinianum ibidem alumni, quos et doctrina et pietate sedulo instruebant.

Prae caeteris tamen Provinciis Ordin. florebat, tum doctrina, tum disciplina Hispania utraque: Lusitanica inquam, cujus Heroes et Athletas audio scripsisse D. Alexium Meneses; ac Castellana, quae adeo excreverat paucis ab hinc annis, ut dividi debuerit in Baethicam et Castellanam; divisa vero Castellana, ultra quinquaginta sibi Monasteria reservavit, inter quae eminebat numero ac virtute Salamantica, ubi praeter ducentos Ordinis Religiosos studiis deditos, plures Magistri, Professores publici, Concionatores disertissimi, et quod pluris facio, pietate insignes aiebantur. **[Mendum hic irrepsisse putamus. Numerus Augustinianorum Salmanticensium vix unquam centum superavit. - Fr. Thirsus Lopez.]**

Provincialatum tunc gerebat Eximius P. Mag. Augustinus Antolinez, Vir ut scribit alter, *sine fastu optimus, doctissimus Hispanorum, Professor Primarius Salamanticae, et quarto Provincialis, quemque ob praeclare facta, despectosque honores fortiter, Reverendissimi titulo insignivit Hispania.*

Obierat tum etiam apud eundem Patrem, in eodem loco Religiosus praeclari exempli, cui dum adaptato hypogeo ad sacellum S. Laurentii sepulturae locum quaerunt, invenitur Religiosus jam ante aliquot annos defunctus integro corpore ac veste, fronte hilari, quem dum penitus inspicerent qui aderant, terramque quae oculis adhaerebat amoverent, sentiunt ex oculis fluentes lachrymas, eosque notant apertos, quae res dum omnibus esset stupori, advocatis expertissimis medicis consulitur, an ulterius quid attentandum esset, quo magis Deus in sanctis suis mirabilis agnosceretur, et ecce dum manum admovent huic Religioso, latus vident apertum, illa considerant integra suavissimum odorem spirantia, immo ex femore vivus erumpebat sanguis, unde et miraculum coepit inclamari, et de caetero hoc corpus anonymum licet, esse venerationi toti Conventui ac universitati.

[P. 151] Profitebatur etiam tunc Salmanticae Scholasticam Theologiam P. Mag. Joannes Marquez acutissimi ingenii et maximae lectionis, in illa scientia uti et in aliis, adhuc hodie supra omnes suos coetaneos vir sublimis, qui tantum auctoritatis apud suos discipulos obtinuit Salmanticae, quantum olim Pythagoras apud suos, unde totius universitatis publico suffragio ad Cathedram vesperarum Primariam, quae inter caeteras non nisi gravissimis viris concedi solet, fuit evehctus, eamque adhuc hodie, summa cum laude tuetur, studetque relinquere plures suarum virtutum aemulatores, ad justitiam erudiens multos, quod non solum Doctorem celebrem in cathedris, sed in pulpitis excellentem agat Ecclesiastem; quo nomine ad Regis aulam evocatus, aliquoties Regium egit concionatorem, quem ut aula sensit, medullam universitatis dixit adesse, illumque Joannem in cunctis appellavit.

Circa idem tempus magnum sibi nomen fecit P. Mag. F. Petrus Ernestus Zonsbekius, Augustinianus natione ac professione Flandro-Gandavus, tum doctissimis lectionibus Scholasticis, tum eruditissimis ac ferventissimis concionibus, in universitate Coloniensi habitis. Vi enim ingenii, labore ac industria acquisiverat hic Religiosus sibi Germanicum idioma brevissimo temporis spatio, in eoque tantum profecerat ut inter celebres sui saeculi Oratores numeraretur. Plurimos haereticos ad agnitionem verae fidei adduxit, hocque illi solemne, ac singulare fuit, quod saepius ab haereticis ad extemporaneas conciones convocatus, easdem quamvis de difficillimis materiis prompte, ac docte peregerit. Testis posset esse suggestus summae aedis Coloniae, quem frequenter ascendens paratus de materia Evangelii, provocatione schedae coactus fuit vel de justificatione, poenitentia, purgatorio, aut de invocatione Sanctorum, totam concionem efformare, argumenta objecta solvere, Ecclesiae Catholicae doctrinam, rationibus, testimoniis SS. Patrum, et maxime Scripturis sacris fulcire, illudque ad obitum usque, quem deploravit non parum illa civitas, immo et inimici fidei.

Cum anno MDCVI magna contentio oborta fuisset inter sanctam sedem Apostolicam, cui praesidebat fel. record. Paulus V, et Serenissimam Venetorum Rempublicam, ob quam etiam publicum interdictum fuerat evulgatum cum sententia excommunicationis, plurimi Patres et Fratres Ordin. S. Augustini relicta Padua, Vicentia, Verona, Tarvisio, ac maxime Venetiis recedentes, ad S. Petri

sedem Romanam accessere, etiam contra Reipub. stricta mandata, quae quilibet pro suo posse pio astu, et dissimulata veste eludebat. Judaei habitum mala sorte Florentinus quidam Pater mihi quondam familiaris sibi assumpserat, ac navi abiturienti in Romandiolae partes sese commiserat, ast praeter sannas et mille dicteria, quamdiu inter Venetorum limina haerebat, egregie vapulavit, nec ausus fuit palam profiteri, [p. 152] quod volebat, donec postea reassumpta veste Religiosa, commutatas voces poenitentium, ac lacrymantium ob injuste illatas injurias pro solatio reciperet.

Strinxit tunc calamum in proprios suos concives P. Magister Paulus Venetus Augustinianae professionis, tantoque zelo partes Pontificis ac Ecclesiae egit, ut patriae simul in aeternum valedixerit Pisano Monasterio nomen donando.

Eadem charitas alium Religiosum jam Episcopatu donatum a Repub. Veneta in Candiae Regno, a benefactoribus abstraxit, ne Deo fieret aliqua humana gratitudine, ingratus.

Anno MDCVIII. Floruit Romae istis annis Eximius P. Mag. Gregorius Nunnez Coronel, Lusitanus origine ac professione, magnus imprimis inter suos, quorum statu immutato in Gallias recessit, ac deinde Romam evocatus, etiam ibidem Theologiam multis annis professus fuit, S. D. N. Clementi VIII charus, ab eodem in Congregationis de Auxiliis secretarium, et consultorem assumptus, et in Theologorum, de qualificandis propositionibus, album adscriptus, familiaris etiam et domestici Pontificii beneficio donatus fuit. Hic Pater plenus meritis, praeter multa opera elucubrata, integerrimae vitae, a S. N. D. Paulo V Episcopatu Civitatis Castellanae et Ortensis honorabatur **anno MDCVII**, at eundem omni submissione detrectavit inquiens, in tali aetate, qua sexagesimum annum attingebat, non esse tempus onera suscipiendi, at deponendi, dum ad mortis fossam transiliendam sese pararet.

Illo postmodum constanter renunciante, ac tunc operante pro Rever. P. Generali, dignitas Episcopalis eadem collata fuit Reverend. P. Mag. Hippolito Ravennati Generali, qui laudabiliter eodem officio per sexennium pene functus fuerat, qui non ita post in Ecclesia S. Augustini consecratus fuit, nec ita pridem adhuc Dei benignitate feliciter, et indefesse iisdem Ecclesiis praefuit nonagenarius.

Reverendiss. Hippolito promoti, in Vicarium Apostolicum Ordin. declaratus fuit Rev. P. Mag. Joannes Baptista de Asti Januensis, tunc temporis Regens Romani Gymnasii, inter Italiae Theologos Phoenix, cum pridie suae promotionis orationem coram S. D. N. et sacro collegio Cardinalium habuisset. Ante hanc metamorphosim celebratum fuerat Capitulum Provinciale in Belgio Mechliniae, ubi cum in Provinciale omnium calculo quaereretur Ven. P. F. Henricus Jaupenius, jam alias illo officio laudabiliter perfunctus, nulla ratione induci potuit, ut illud in se susciperet, praesentiens nihilominus constantes animos eligentium, aliquandiu delituit, inventus tandem rationes subterfugii coram omnibus edidit, inculpans senium, morbum, vires iam imminutas; maxima animi submissione ac candore deprecans omnes et singulos, ut aetati suisque malis parcerent, quod cum vix obtinuisset, R. P. F. Cornelium Lancelottum sub hujus Patris [p. 153] pollice formatum, in quo ante aetatem elucebant varia ingenii ac virtutum semina immissa, ac jam tum Coloniae, tum Hasseleti, ubi Priorem egerat edita, Priorem Provinciale declararunt, ad voluptatem urbis Mechliniensis et Illustrissimi Archiepiscopi, quibus hujus Patris mores erant probe cogniti.

In maximam spem tunc erigebantur omnium animi, Ordinem notabile aliquod incrementum facturum, et ecce illius Patris Cornelli ejusque Fratris Henrici Lancelotti diligentia et industria adhuc ante finem anni, Ordo Eremitarum S. Augustini admissus fuit tum publico Senatus consulto, tum communi plebiscito in civitatem Antuerpiensem, a qua ante annos circiter XC non Ordo, sed Ordinis quaedam separata Congregatio, Saxonica, haeresi infecta debuerat exulare. In admissionem 29 Decembris tunc consensus Capitulum Cathedralis Ecclesiae, fuit que non ita post a Magnifico ac Generoso illo magistratu concessa Patribus Augustinianis domus, habitationi aptanda, cui sub initium residentiae statim invidit Diabolus, tanquam regno suo praesentiens castrum opponendum, unde non semel auditus fuit ibidem ululatus, rugitus, et strepitus petulantis spiritus, quem oportuit benedictionibus variis, aspersionibus, et exorcismis violenter expellere.

Paulo post incidit in crudeles haereticorum manus P. F. Joannes Brantius S. T. Licentiatus dum pro Conventu Trajectensi cui praeerat, Bruxellas cogitaret, fuit is ab iisdem haereticis Bredam abductus, ac ibidem tetro carceri mancipatus cum scurris ac lixis, in quo etiam vehementer a Caco-theologis fuit exagitatus, ad disputationem potius quam ad prandium evocatus. Sperabant seductores illi hunc Patrem, rationibus, vanis promissis, miseriarumque suarum diuturnarum tolerantia fidei Catholicae renunciaturum, at evicit illos illius sobrietas, doctrina, vitae integritas ac constantia, quibus virtutibus bonus ille Pater commendatissimus restitit illis in faciem, ac evasit corpore quidem infirmatus, animo tamen fortior factus.

Sub Generalatu Reverend. P. Magistri Hippoliti circa annum MDCVI Patres Discalceati Italiae conantes assurgere, novum sibi locum Romae commodum juxta vineas Gondorum, retro S. Susannam procurarunt, ibidemque suae professioni novitium erexerunt, titulo S. Nicolai de Tollentino sacellum insignientes.

CAPUT. XLVII

De P. Mag. Joanne Baptista de Asti, XLV Generali.

[P. 154] Indictis comitiis Generalibus per Reverendiss. P. M. F. Joannem Baptistam Januensem in proximum festum Pentecostes, Anno MDCVIII a congregatis Patribus, Praeside Illustriss. Cardin. Saulio, omnium suffragiis, publica voce, absque scrutinio declaratis renunciatus fuit Generalis idem Rever. P. Mag. Joannes Baptista De Asti Januensis, ex nobili familia De Albenga, multo nobilior pietate, ac eruditione, nam inter Scholasticos Theologos Ordinis S. Augustini facile principem locum obtinebat, quam Salmanticae una cum habitu hauserat, et per plura Italiae loca ad plausum omnium edocuerat.

Adjunctus fuit eidem Reverendiss. Patri in officio Procuratoris Ordinis Rev. P. Mag. Guillelmus de Fulginio, qui parem operam in professione Theologica praestiterat, tum alibi, tum recenter Neapoli, quique humanitate sua, et dexteritate plurimorum animos non ignobiles sibi devicerat. Ad officium Assistentium assumpti fuerunt, pro Italis R. P. Mag. Petrus Ariminensis ex-Prior Romanus, et Reverendiss. P. Mag. Petrus Perea, Illustrissimi Card. Gymnasis familiaris ac Theologus, viri undique insignes, quorum opera Ordo universus plurimum sibi applaudebat, expectabatque redemptionem Israël.

Nec vana omnino spe, serio etenim Reverendiss. P. Generalis, uti studiosus, mentem studiis applicuit, et primo sui regiminis anno, studia Philosophica a Theologicis separavit, duoque diversa studia Philosophis erexit; Andriae unum, et in Monte S. Savini, apud Senenses alterum, cuilibet loco assignans Lectorem idoneum, cum competenti studiosorum numero, e quibus omnes sibi montes promittebant, sed promissere tantum.

Romano Gymnasio Theologico praefectus fuit vir in ea facultate eminentissimus P. Mag. F. Guillelmus Trissinas, Vicentinus, totus Metaphysicus, totus Zabarella discipulus, totus in Metaphysices ac Theologiae doctrina singularis, attamen Catholicus, cujus extant controversiae inter D. Thomam et Aegidium Romanum subtili enodatione conciliatae, quem non poenituit me audivisse, poenituit saepius non percepisse: viva enim vox transsens, minus inhaerebat memoriae quam scripta non concessa, fecissent.

[P. 155] Nec minus in moribus efformandis tunc proficiebat Reverendiss. Generalis; depositum enim et inventarium in conventu Romano indixerat, aliaque nonnulla moliebatur, quae constanti mente ad finem honestum perduxisset, nisi forte abitus in Hispaniam, ubi praesentia ejus requirebatur, eadem concepta praepedivisset. In Hispaniam enim proximo Octobri ab electione concessit, ibique molestiis Capitulum Provincialium quibus praesedit, visitationibus, laboriosis itineribus, ac restorationibus fructuosus, bienium fere impendit, et bene.

Diem interim clausit extremum in Belgio Ven. P. Henricus Jaupenius, Mechliniensis, secundum Provincialis illius Provinciae, de Ordine, et maxime de Provincia illa bene meritus, multa pro Religione Catholica passus, sub quo Conventus Mechliniensis a tyrannide Calvinistica fuerat destructus, sub quo etiam una cum Ecclesia magna ex parte fuit restauratus, non solum erectis solidis muris, sed moribus firmatis apud plures subditos quorum virtutem adhuc hodie, illa Provincia sentit, non poenitendo fructu.

Absentiam Reverendiss. P. Generalis ab Italia plurimum mitigabat provida ac discreta administratio Ordinis in Italia, admodum Reveren. P. Mag. Guillelmi Fulginatis, cui Vicariatus incumberebat, quo etiam functus fuit usque ad Majum anni MDCX bonorum omnium applausu, maxime in Italia praesentium, qui dulcem ferulam simul et fortem experti fuerant, a qua etiam non ita facile, superveniente Principali, avellebantur animi singulorum.

Rursus sub finem **anni MDCVIII** Rev. P. Antonius de Govea una cum Dansbekio viro nobili destinatur a Rege Persiae ad S. D. N. Paulum V ut Praelatos et Monachos impetraret, tum ut ad mutua subsidia contra Turcam Principes Catholici excitarentur per summum Pastorem, et is per hos Legatos.

Postquam dictus Pater ad Regiam Catholici Regis advenisset, communi sumpto regio, plurimi Religiosi praecipue Ordin. S. Augustini in Persiam fuere transmissi, inter quos fuere caeterorum Duces P. Sebastianus a S. Petro et P. Melchior ab Angelis, Lusitani, P. Bernardus de Azevedo, et P. Didacus de Zarate, Castellani, quorum opera regiones illae egregie in fide Christiana profecerunt quamvis varia sorte, animisque Principum nonnunquam vacillantibus.

In Belgica Provincia hoc anno mutatus fuit locus Monasterii Trajectensis ad Mosam: antiquo enim loco partim injuria temporum, partim Mosae allapsu, fere diruto, absque magna spe reparationis et extra omnem spem dilatationis, imperterritio animo omnibus fere obgannientibus P. Joannes Brantius illis annis Prior habito consensu Capituli Provincialis et Ordinarii, impetrato alio loco vacuo, coemptis etiam aliquot adjunctis aedibus una cum omnibus Religiosis, supellectile, ac defunctorum ossibus migravit ad Ecclesiam S. Mariae ad littus, [p. 156] ubi tum ex eleemosynis, tum ex pretio divenditi Monasterii, domum unicam exiguam satis excitavit, successoribus locum, et ansam aedificii laborum, ac curarum relinquens amplissimum.

Apud Lusitanos celebrato Capitulo Provinciali, Patres vocales non fuere passi lucernam sub modio, sed P. Mag. Franciscum Pereira, quondam Assistentem Hispaniae, et S. D. N. Pauli V concionatorem, quamvis gravioribus officiis assuetum, suae Provinciae Provinciale declararunt, ad quod officium idem Pater adhuc in aetate, quae laborem patiebatur sese submissit, eoque ita provide ac strenue functus fuit, ut non ita post ad illius Regni Episcopatum celebrem promotus fuerit, quem adhuc hodie feliciter dirigit.

Secundo anno Regiminis reverendiss. P. Joannis Baptistae De Asti ex hac miseriarum valle ad caelestem illam patriam evocabatur Ven. P. F. Guillelmus da Tarsi Eremita Augustinianus Calaber, mirae sanctitatis Religiosus Sacerdos, et miraculorum gloria insignis, cujus fama cum jam aliquam partem Italiae, maxime Siciliam, et Regnum Neapolitanum pervasisset, ad humilem locum Cotronensem sese recepit, ubi aedificato sibi suisque Religiosis fere decem, quorum curam gerebat, coenobio et Ecclesia, accurrentes caecos illuminavit, surdis auditum, mutis loquelam, claudis gressum, et desperatis ab omni humana medicorum manu incolumitatem restituit, futura denique plurima spiritu Prophetiae praedixit. Multa audio eundem Patrem Beatum miracula post obitum edidisse, et adhuc hodie, totius Regni beneficio, edere, quae voveo ut edantur.

Circa Majum **anni MDCX** revertebatur in Italiam Reverendiss. P. Generalis de Asti, ubi caeterum suae visitationis decurrebat, non sine fructu ac spe ad altiora conscendendi.

Octavo Calendas Maii ab Hollandis mare Indicum depraedantibus jam alias praeda factus Sacerdos Ordinis S. Augustini (Ildefonsus ab aliquibus nuncupatus) post dura tormenta, ac longam inedia

orationi intentus, suae professionis ac fidei viris, victoriam impetravit apud Manilliam, qua habita, tantum tyranni illum possidentes ex acerbatu fuerunt, ut eundem rabie acti jugularint inter preces et divinas laudes.

Eodem fere tempore ponitur Martyrium P. F. Raphaëlis de Matre Dei, quem Jori juxta Malaccam in Provincia Sundaë pro fide Christiana interemptum fuisse narrant relationes Persicae illius anni.

Aliquot annis ante tres Religiosi Ordin. S. August. in Gallia a Calvinistis trucidati sunt: fide enim data, sub certis pactis Genuensem civitatem in Tolosana Provincia sibi tradi petierant; illamque ab agnis impetraverant, uti et Monasterium S. Augustini quod in illa civitate satis munitum, primum impetum illorum potuisset sustinere. Sed fide Calvinistica, Monasterium spoliarunt, P. F. Nicolaum de Clero, et P. F. Raimundum Clarac, ex eodem Monasterio extractos in [p. 157] profundum puteum praecipitarunt, et suffocarunt, P. F. Mirosolium S. T. Doctorem infami laqueo strangularunt. Alium vero ex eodem Conventu Baccalaureum praecisa lingua, mamillis ac membris genitalibus crudeliter exanimarunt. Prout hujus crudelitatis testes ampliores citantur, fide dignissimi Patres P. Mag. Joannes Puteanus S. T. Doctor, et P. Mag. Cosmas Pelapranus, qui aliquoties Provincialatum Provinciae Tolosanae laudabiliter gesserunt, et Academiam Tolosanam, simul cum Carducensi doctissimis suis lectionibus multis annis evexerunt, summo cum fructu, Scholasticis exercitiis intentissimi, in quibus palmam illius Provinciae obtinere, tanto cum nomine Ordinis S. Augustini, ut adhuc hodie altero illorum defuncto, eadem cathedra ad Augustinianum, tamquam in litteris successorem devenit.

In Belgio celebrabatur hoc anno MDCX Capitulum Provinciale Brugis Flandrorum, ubi in Provinciale electus fuit R. P. Thomas Gratianus Ordinis ac honoris Dei zelantissimus; restauravit enim is Monasterium Bruxellense egregiis aedificiis, auxit reditibus, liberavit gravibus debitorum oneribus. Rexerat ante Monasterium Laediense, in eoque non parum profecerat, uti et in Tornacensi, acquisiverat etiam Ordini Monasterium Bulloniense, totamque Provinciam difficillimis temporibus, consilio, ac propria praesentia plurimum promoverat, maximumque speciem praebuerat boni regiminis futuri in Provincialatus officio, quare et merito idem, eidem Patri fuit delatus. Sedulus postea fuit in promovenda disciplina Monastica; quam Coloniae et alibi nondum satis integram, fundavit. Studiis, bonisque litteris pro virili suo consuluit, plures quam unquam alias, ad eadem promovit. Nec defuit ipse studio, praecipue historico in quo accuratus, fidelis, ac continuus fuit, prout plenius colliget, qui Anastasim illius legerit, fidem facient omnia Belgica archivia, immo ego ipse, qui Belgica fere omnia hic apposita a bono hoc Patre obtinui. Illius tempore coepit Collegium Lovaniense Ordinis nostri inter caetera paedagogia humanioribus litteris destinata adnumerari, illas publice profiteri habita tum civitatis, tum universitatis facultate. Excitavit etiam frequenter aliorum Patrum demissores animos ad similem professionem rite suscipiendam, experientia sciens, quantum ipse simili officio Bruxelis, ubi primum ante decennium Scholis initium fecerat, profecisset, totius Ordinis bono.

Et ne aliquid videar omittere quod ad decorem, et gloriam S. P. Augustini facit, eorum saltem quae mihi perspecta sunt, interim dum de Lovaniensi Academia ago, addam praeclarum illud, et maxima commendatione dignum illius universitatis, immo totius dioecesis Mechliniensis erga S. P. Augustini venerationem votum, quo circa haec tempora Eximius et Rev. Dom. Joannes Jansonius collegii Pontificii Praeses, Sacrae Theologiae Professor et Decanus S. Petri, impetravit a S. Sede Apostolica, ut tum illi Universitati, tum cujuslibet praefatae [p. 158] dioecesis Presbyteris, liceat officium proprium, prout fratres Eremitae illud recitant, in festo S. Augustini, nec non in octava recitare, quod ut diligentius fieret in aede principali Lovanii, idem D. Jansonius, certam constituit Dominis Canonicis, necnon Capellanis perpetuam portionem.

Madriti istis annis ex hac vita decessit P. Franciscus a Castro Verde, vere aeterna memoria dignus, concionator Regum Hispaniae, ad invidiam exempli, cui non semel, sed saepius tum ab ipsis Regibus, tum a tota Hispania acclamatum fuit: *Regis concionator et Rex concionatorum*; in facundia erat Chrysostomus, in libertate dicendi agebat Ambrosium, in doctrina videbatur Augustinus, in humilitate et modestia alter Hieronymus, in refutandis honoribus, ac dignitatibus plusquam S.

Bernardus, quintum enim recusaverat Episcopatum, nec hos solum, sed superfluas alias omnes commoditates, ut verum ageret concionatorem Evangelicum cum Joanne Bapt. ante Reges et praesides, denudata fronte agens vocem clamantis in deserto Poenitentiam.

Anno MDCXI. Occubuit praeclarum illud Lusitaniae lumen, ex Ordin. Augustiniano desumptum, ac in Metropolitanae Braccharensis Ecclesiae candelabro elevatum, Illustriss. inquam D. Augustinus de Jesu primas totius Lusitaniae, qui aliquot lustris illi Ecclesiae ita praefuerat, ut videretur eandem potius instituisse, quam restituisset, Seminariis, Monasteriis, Collegiis, Hospitalibus, aliisque foundationibus de novo erectis, nec internis tantum, sed externis miseris, exulibus ac profligatis Hibernis.

Evocatus tunc fuit ex Indiis D. Alexius de Meneses, Indiarum orientalium Pro-Rex, et Archiepiscopus Goanus, de quo superius egimus, quem constat inter barbaros plurimis annis vixisse, et feras illas nationes, ad veram Christi Ecclesiam adduxisse, multaque miracula perpetrasse, et sua manu aliquot centena millia, et inter ea, aliquot reges, regumque filios baptizasse, ita ut de illo merito dictum fuerit, quod a D. Thomae Apostoli temporibus nullus ibi majorem fructum in animarum salute promovenda fecerit. Sedecim enim annis Archiepiscopum Goanum gessit, ex his triennio Proregem Indiae egit, bis Hollandiae praedones, satis magno numero Malacam et Mosambequium invadentes armata manu rejecit: Piperis Reginam, aliosque infideles Reges superavit, schismaticum Babyloniae Patriarcham a Malabaricis Regnis pro capite Ecclesiae agnatum exclusit, Malabaricos omnes una cum Davide Patriarcha Armeniae, et sex Episcopos eorumque subditos ad veram fidem Catholicam reduxit. Quadraginta et amplius Paroecias suis sumptibus uti et Monasteria plurima, erexit ac fundavit. Haec omnia ut sedulo curaret, aliquoties evidentissimo sese vitae periculo exposuit, non faciens animam suam pretiosorem seipso, maxime in civitate Parumensi cum per medios [p. 159] trium millium conjuratorum gladios districtos Archidiaconum omnibus charissimum officio privavit, cum publice Sacramenta Confirmationis ritu Catholico contulit, et perfidam Nestorii haeresim, cui barbara illa gens assueverat, solenni ritu detestatus fuit.

His itaque meritis uti spoliis ab impio Tyranno inferni onustus, bonus hic Praelatus redux in Hispaniam, primum ad sedem Braccarensem, quae totius Hispaniae, vel ad minus Lusitaniae est primaria Metropolis, fuit evehctus: deinde biennio integro Regnum Lusitaniae illius fidei fuit commissum, in quibus officiis non minus quam ante in Indiis magna viri pietas, rara prudentia, liberalitas summa, aliaeque virtutes tanquam in idea speciosa emicuerunt raro exemplo.

Et quia in Lusitania versamur, hic eadem opera libet meminisci eminentissimi illius Theologi, quem adhuc veneratur et suspicit illud Regnum, P. Mag. Patris Aegidii de Praesentatione cathedram vesperarum ibidem, jam usque emeritam lauream obtinentis, cujus ea est doctrinae sublimitas, ut semper R. P. Francisco Suarez e Societate Jesu in eadem universitate Professori par habita fuerit. Audivi ipse quondam R. P. Suarez hujus Patris Aegidii laudes depraedicanter tam alte, ut assereret, hunc unicum se habuisse in studiis suis excitatorem, nec se novisse hodie excitatorem Theologum, cujus elogii veritas colligitur ex editis operibus Scholasticis de visione beatifica ab hoc eodem P. Aegidio, in quibus lumen aliquod, supra commune lumen Theologicum praebetur intellectui, futurae visionis lucida species.

In Valentina universitate pari fere merito ac doctrina docuerat F. Mag. Michaël de Salon, cui jam emerito militi ac Ducis Theologicae militiae in eadem professione successit P. Mag. Sebastianus Garzias, et ipse antecessori suo acumine, ac docendi methodo non impar.

Eodem anno MDCXII in quo haeremus, scio Religiosum ex Ordine S. Augustini, magnis arduisque negotiis Reipub. Catholicae, ex commissione sedis Apostolicae non parvam operam praestitisse, dum Legationibus variis ad Electores Ecclesiasticos, et ad alios Imperii Principes fungeretur, et comitiis imperialibus Francofurti adesset, dum nomine ejusdem sedis, plerasque Abbatias Ordinis Praemonstratensis visitavit, aliisque officiis bene meritus fuit, magna Ordinis S. Augustini aestimatione.

Scio etiam tum hoc, tum antecedentibus et subsequentibus aliquot annis ex Ordin. Eremit. S. Augustini varios Religiosos, a Provinciali Belgicae Provinciae ad spiritualem messem Hollandiae, Zelandiae et Frisiae dimissos fuisse, ac diu inter haereticos dissimulata veste degisse, concionibus, sacrificiis, et Sacramentorum administrationibus intentos, spretis periculis, laboribus, et ludibriis haereticorum, quibus ad singula momenta paratos se praebebant. Vidi ego ibidem tantum confratrum nostrorum zelum, et tantum saecularium ad res sacras in [p. 160] occulto concursum, ut putarem rediisse SS. Apostolorum prima illa saecula, et primitivam Ecclesiae faciem. Laniones, bibliopolas, coriarios, tinctorios, milites, ac nobiles plerique sese mentiebantur Religiosi Sacerdotes, nec mentiebantur, carnem enim mactabant spiritu, codices Evangelicos circumgestabant, pellem suam pro fraterna salute exponebant, colore fidei suos tingebant, pro vera Christi Ecclesia decertabant, et veram nobilitatem Catholicam profitebantur comptis moribus syncerae pietatis, ac integrae fidei.

Eodem anno remissus fuit in Persiam a S. D. N. Paulo V. Pater F. Antonius de Govea Augustinianus cum potestate legati a latere, primum a Rege Hispaniae Episcopatu Chinensi donatus, consecratione obtenta Ulyssipone in feriis Natalitiis, magna illius populi voluptate. Penetravit hic bonus infidelium Apostolus cum syneremitis usque ad Regnum Bombarecae, et Christianos S. Joannis.

Circa idem tempus P. F. Petrus Perea quondam Hispaniae Assistens consecratus fuit Madriti Episcopus Ariquippensis in Regno Peruntino, qui locus ibidem non ignobilis, magnum sentit instructionis ac boni regiminis ab hoc Patre etiamnum beneficiurn.

Obiit etiam hoc anno in Belgica Provincia Ven. P. F. Joannes Cools ob praeclaram in dicendo facundiam ac facilitatem qua viginti et amplius annis, tum Gandavi, tum Bruxellae ad palatum omnium, Ecclesiastem egerat, Cicero Teutonicus appellatus: Gandensis Monasterii Eremit. Prior, ac sedulus restaurator, omnis fortunae hominibus gratissimus, e Monasterio Middelburgensi ejectus ab haereticorum rabie totum sese ad Monasterii Gandensis restorationem convertit: cum enim illud funditus una cum Ecclesia haereticorum sacrilega insolentia periisset, bonorum civium liberali manu, et industria hujus Patris in meliorem formam omnia fuere restituta. Hujus etiam Patris beneficio habet illud Monasterium Gandense Scholas humaniores una cum seminario, ex quo Ordini copiosa redundat utilitas, magnus civium favor, et magna apud Deum paratur gloria.

In eadem Provincia anno sequenti III nonas Februarii decessit e vivis magno suorum et totius urbis Laeodiensis luctu P. Mag. F. Joannes Baptista a Glano S. T. D. Parisiensis, vir doctissimus ac disertissimus, quem Laeodium multis annis, Tornacum, Dionantum, Antuerpia et Bruxella ex sacro pulpito dicentem obstupuit, magnoque honore prosequuta fuit; fuerat is quondam a Rege Galliae Henrico tertio, ad Sixtum V una cum Duce Luxemburgico destinatus, ut pro-Rege peroraret, fuerat magnus Catholici foederis tempore obsidionis Parisinae Consiliarius, ac Laeodiensis postmodum cleri Theologus.

Pari Ordinis universi luctu et moerore obiit Romae Cardinalis Gregorius Petrochinus a Montelparo Ordinis S. Augustini alumnus ac quondam Generalis, qui post multa beneficia praestita animam Deo, [p. 160] corpus B. Augustino ac S. Monicae commendavit, ante cujus aram sepeliri voluit.

Celebrem scriptorem ac professorem Scholasticae Theologiae P. Joannem Zapata, Augustinianum, Indum origine, hoc anno Vallisoleti docuisse audio, ibidemque edidisse commentaria in I part. S. Thomae, postquam duodecim annis in Academia mexicana magno applausu Theologiam praelegisset.

Salamanticae in eadem Hispania clarent doctrina et professione Theologica Ven. Patres Mag. F. Basilius de Leon et P. Franciscus de Cornejo, multis nominibus commendandi, ob aetatem integram Theologico studio ejusque professioni impensam, efformatosque viros non paucos. Regit hic cathedram Durandi, ille Scoti, quas illa universitas exercitii gratia habet celebres, nec defuit R. P. Mag. Basilius calamo quem colligo non minus doctum quam disertum ex pluribus operibus moralibus, sacra Scriptura, ac conceptibus refertissimis, quo referat etiam stylo ac virtute patrum Aloisium de Leon, cujus alias dotes tetigimus.

Ejusdem nationis ac habitus viri eodem **anno MDCXIII** ex Regia urbe Aspami mittuntur Persarum Regis Legati ad Regem Hispaniae, antiquum initum foedus firmaturi, novumque inituri, P. Melchior ab Angelis et P. Bernardus de Azevedo, quos rursus Hispaniarum Rex remisit, Persamque non nihil turbatum placare studuit prout praefati Patres ejusdem animum sedavere.

In Belgio celebrantur 25 Aprilis comitia Provincialia Hasselati, in quibus majori suffragio renunciabatur Provinciae Praeses Ven. P. M. F. Nicolaus Stassart, Laeodius, vir singulari modestia ac humanitate praeditus, quem etiam facundia concionum, ac solertia agendi in Prioratibus Laeodiensi ac Tornacensi multum commendaverat.

Offerebatur in iisdem comitiis Ordini nova colonia Herendallii, sexto lapide ab Antuerpia, cujus oppidi cives Scholas decreverant erigendas, easque Patribus Augustinianis committendas. Rejiciebatur autem hoc munus agendi eum illius oppidi viris in Ven. P. F. Comelium Lancelottum Priorem Antuerpiensem, et in Priorem Bruxellensem, quorum opera non ita post Festum S. Augustini, conventum fuit cum Magistratu, electus et acceptatus locus Monasterio aedificando non incommodus. Loco autem datus fuit primus Prior Ven. P. F. Guillelmus Deniis, quem audio plurimum profecisse in muris ac moribus erigendis, totius Campiniae commodo.

Cum jam alias confraternitati Corrigiatorum quae apud Patres Eremitanos est solemnitas, sanctissimi Pontifices plures indulgentias concessissent, S. D. N. Paulus V easdem ad certam formam reduxit, ac cultui hujus confraternitatis addixit quartam Dominicam; quam cum experientia doceret in aliquibus locis praepeditam, **hoc anno**, 13 Junii, concessit Confraternitati aliquam ex Dominicis indeterminatam, [p. 161] pro loci commoditate, ut in eadem fideles supplicationi intersint, et plenariam indulgentiam consequantur.

Discessit ex hac vita Romae circa idem tempus Eximius P. Mag. Joannes Baptista a Plumbino, in Scholastica, ac scripturali Theologia versatissimus, quam in publico Gymnasio Romanae Sapientiae multis annis exposuit. Unde etiam a S. D. N. Clemente VIII inter Theologos consultores S. Officii Congregationis de Auxiliis, et inter examinatos Episcoporum adscitus fuit. Idem tantum in idiomate Hebreo profecerat, ut aliquot annis Hebraeorum concionibus diebus Sabbathinis fuerit praefectus. Ordinis etiam Procuratorem Generalem plusquam decennio egerat, non infelici negotiorum promotione.

Conventum Romanum aedificiis ac restorationibus ornaverat aliquot annis ante Eximius P. Mag. Joannes Baptista Gori Romanus, cujus et oeconomiam senserant, praeter Romanam Provinciam pleraque Italiae Monasteria, in quibus etiam Ecclesiastem egerat non vulgarem, quod indicat quadragesimale editum, jamque quarto recusum. A simili labore, et industria mihi commendandus esset P. Mag. Spiritus Mediolanensis, quo auctore et Provincia illa, et Monasterium Mediolanense ad eam formam, in qua nunc omnibus Monasteriis eminet, surrexit, ad cujus obitum tota Lombardia suspiraverat.

Mediolanum etiam tunc et adhuc modo ornat Exim. P. Mag. Aloysius Bariola, in sacris Canonibus versatissimus, Archiepiscopalis Theologus Mediolani, ibidem sacrae Poenitentiarum Praefectus, ac Inquisitionis consultor eruditissimus, quem suspicit ac veneratur civitas Mediolanensis uti virum ad majora, meritis suis hoc exigentibus, evehendum.

Anno MDCXIV Indictis comitiis Generalibus Romam per Rev. P. Mag. Joannem Baptistam De Asti, non parva fuit Religiosorum accurrentium, ac praetendentium frequentia, non parum etiam commoti diversorum animi, diversa sentientes; maxime ubi Cardin. Saulius Capituli Praesidens, infecta electione, certis de causis, domum se recepit: attamen e vestigio a S. D. N. Paulo V substituto adm. Illustrissimo Domino Scipione Cobellutio tunc Brevium Praefecto, nunc S. R. E. Cardinali Amplissimo, sedatis motibus pacifice juxta Ordin. constitutiones ac sacros Canones reassumpta electione, canonice electus fuit in Priorem Generalem Ven. P. Mag. Nicolaus a S. Angelo, quondam in diversis officiis Ordinis exercitatus, et novissime Italiae Assistentis officio functus, praeter omnem illius, et forte aliorum spem atque opinionem.

CAPUT. XLVIII

De P. M. F. Nicolao a S. Angelo, XLVI Generali.

[P. 163] Postquam R. P. M. F. Nicolaus a S. Angelo taliter assumptus fuit, ratus sibi a Domino Deo hoc contigisse, satagit omnibus viribus officio suo satisfacere; primis enim annis Italiae visitationi sese accinxit, ac morbi conscius rigorosissima decreta pro restauratione disciplinae edidit, eaque sub censuris ac poenis gravissimis demandavit observanda: nec omnino in earumdem executione remissus fuit, quamvis id quod voluit non semper potuerit assequi. Inculcata tamen illius vita, mores incomptiores, nulla in homine ambitio, sincera intentio, bona consilia, constans sententia, longa experientia, et singularis illius pietas, satis actiones omnes illius promoverunt, vitia retardarunt, ac virtutes excitarunt.

Mutata fuit tum in hoc Capitulo, tum in sequentibus nonnihil ratio, modusque electionis, nam ubi hactenus adhibebatur scriba, qui petitorum nomina singulis describeret, jam quilibet jubebatur propria manu eligendum, seu electum scribere quam Bullam in variis Provinciis, ob alia inconvenientia, constat non fuisse acceptatam.

Primum etiam de Conventu Romano ejusque familia sollicitus, Reverendiss. Pater, huic Monasterio praefecit Rever. P. M. Fulgentium a Monte in Georgio, quem etiam ubi comperit frugi esse, ac in temporalibus, non secus atque in spiritualibus proficere, seduloque rem Monasterii ac Ecclesiae promovere, toto sexennio praeter morem in officio reliquit.

In eodem Generali Capitulo ad Assistantis officium promoti fuere RR. PP. Mag. P. F. Joannes Vincentius Spinola Genuensis, et P. M. Alphonsus Nungues Castellanus, pro Ultramontana natione, ambo viri graves doctrina ac pietate illustres.

[P. 164] Procuratoris Generalis locum obtinuit R. P. Mag. F. Laurentius Emporiensis, vir si quis alius, et hoc et majori officio dignus. Praeter Theologicam Scholasticam quam multis annis, et novissirne Romae professus fuerat, singularem notavi in bono Patre vitae rigorem, atque agendi dexteritatem, sublimi ingenio conjunctam.

Cessit tunc officio Procuratoris, R. P. Mag. Guillelmus a Fulginio, quod sexennio praecedenti praeclare egerat, vicesque Reverendiss. Generalis una subierat, adeo humaniter, benigne, diligenter ac fideliter, ut vix habuerit, vel forte habiturus sit parem, quod cum a plerisque notaretur, ac nimium externo Zephyro promoveretur, plus fuit incommodo, quam commodo; magisque forte profuisset, si solos Religiosos, quorum animis non carebat, adhibuisset. Roma tamen non cessit, sed in publico collegio Sapientiae sacras litteras cum laude exposuit, aliquot Cardinalium Theologicis consiliis occupatus.

Inter Calabros apud oppidum Lacense vivere desiit inter mortales F. Bernardus Bergomensis Ordin. S. Augustini Discalceatorum Laicus ipsa Vigilia S. Michaëlis, cujus vita fuerat innocentissima signis ac prodigiis referta, de quo hoc fertur, quod pridie obitus caelestem musicam audiverit, ac in ipso transitu S. Augustinum cum B. Monica obvios senserit, quod ipse flexis genibus moriens sine ullo strepitu adstantibus indicabat.

In Belgio, hoc eodem anno Ordinis nostri colonia deducta fuit Diestium, maxime incitante civium animos, Principisque Auraici mentem R. P. F. Cornelio Lancilotto, Priore Antuerpiensi, ac P. Priore Bruxellensi, quorum opera impetratus fuit consensus conventumque de pactis circa juventutis instructionem; primumque huic loco assignatus fuit Provisor, ac Promotor P. Joannes Brantius, tunc adhuc Prior Trajectensis, hisce laboribus et arduis initiis judicatus non inutilis.

Eodem anno per R. P. Priorem Antuerpiensem praefatum jacta fuere fundamenta Ecclesiae Antuerpiae, sedulo aedificium promovente Magistratu illius urbis Amplissimo, prae caeteris tamen

D. Henrico Vander Goes mercatore, cujus opibus, etiam ad aliquot millia aureorum profusis maximum cepit illa Ecclesia incrementum, ita ut triennio post, ad perfectionem deducta consecrationem obtinuerit.

Sub idem tempus a P. Priore Bruxellensi jacta fuere fundamenta Scholarum ad fluvium Sennam incredibilibus curis et expensis, tum ipsius tum bonorum virorum industria procuratis, ad illam commoditatem ac splendorem, quo pauca videntur in Ordine aedificia.

Ipsa festo S. Matris Annae ex hac vita decessit, Bruxellae, Rev. P. Mag. Cornelius de Bye, qui pro Ordinis ac vere fidei propagatione laboraverat XXII annis in Occidentalibus Indiis, rarus in idiomate Chichemecano, ac Ottomitico, ex quorum gente centum et sexaginta hominum millia baptizaverat, ac in fide instruxerat, ut certissima illius continebant testimonia. Vicariatum Generalem Belgii, allarumque [p. 165] Provinciarum multis annis gesserat, solaque sua umbra plurimum ibidem profecerat, ob animi candorem, zelum, et externos ritus. Principibus, aliisque viris charissimus, suisque Confratribus, benignus bene currentibus, ac volentibus proficuus extabit illius memoria fere in singulis Monasterijs maxime Bruxellis.

Imperabat tunc Belgicae Augustinianorum Provinciae Eximius P. M. F. Nicolaus Stassart, qui aequo strenuum sese praebuit in procurando loco Insulensi, cujus urbis Magistratum, tandem sub finem anni eo perduxit, ut in admissionem Ordinis S. Augustini intra urbis suae moenia consenserit, etiam adhuc durante lite pro fundo ac domo, quondam legata: de qua inferius anno MDCXIX.

Majori adhuc liberalitate exceptit Serenissimus Dux Ferdinandus Princeps et Episcopus Laediensis Ordinem S. Augustini in oppidum suum Huyense, ut constat ex litteris expeditis *24 octobris hoc ipso anno* approbatis a Dominis Capituli, Gubernatore ac Consulibus dicti oppidi, ad instantiam R. P. F. Georgii Maigretii, cujus etiam industria ab eodem Serenissimo Principe impetrata fuit unio Parochialis Ecclesiae S. Georgii ibidem, cum omnibus annexis beneficiis, fructibus, ac proventibus, cum onere docendi juventutem, prout non ita post, ludus litterarius ibidem apertus fuit frequenti discipulorum concursu. Datusque fuit, et huic loco primus Prior idem P. Mag. Georgius Maigretius qui anno MDCXVIII fabricam non exiguam pro Religiosorum receptione aggressus fuit, eodem Serenissimo eamdem promovente, primumque lapidem jacente.

Eodem adhuc anno, fertili pro Augustiniana Religione, Magistratus Boviniensis petiit operam Patrum Augustinianorum, in suo licet exiguo oppidulo, eamque obtinuit suae juventuti, assignando Religiosis pro prima habitatione sacellum et hospitale conjunctum, certamque sustentationis annonam. Quod pium ipsorum votum probavit sub idem tempus Episc. Namurcensis, Patriae illius saeculare Concilium, Principem referens auctoritatem.

In Lusitania officium Proregis gesserat Illustrissimus Dom. F. Alexius de Meneses biennio, jubeturque Regi Hispaniarum adesse, ac ejusdem Lusitanici Regni coram Rege Praesidem agere, quo jam absens imperare pergeret, quae praesens perficere non potuisset.

Captus fuit hoc anno propriis Sultani Maxinanensis manibus Ven. P. F. Guillelmus a S. Augustino Lusitanus, ac crudeliter verbis, verberibusque exceptus ob Cristianae fidei nomen, habitumque religiosum, quem gerebat; postea vero dimissus a Sultano, sine dubio data opera, versus Babyloniam ab iisdem Sultani mulitibus inter Aspamum et Babyloniam vulneratus constanter occubuit, editis adhuc ante obitum praeclarae sanctitatis indicis.

Decessit etiam hoc anno e vivis Hispali Ven. P. Mag. Petrus a Vailderama suae quondam Provinciae Praeses Provincialis, S. T. D. hujus saeculis [p. 166] concionator celeberrimus Hispania, quem et extra Hispaniam commendant editae conciones quadragesimam, anni Dominicas, et festa, tum in Italicum, tum in Gallicum, aliaque idiomata translatae. Exaedificavit etiam is aliquot monasteria in Hispania Betica, sumptibus amplissimis, sua opera et industria acquisitis.

Floruit tunc adhuc Ulyssipone R. P. M. F. Emanuel de conceptione Religiosus omni genere doctrinae ac virtutum refertus, Lusitaniae Provinciae quae in Ordini S. Augustini una est ex optime morigeratis quondam Provincialis, ac Regius concionator, cujus diligentia in lucem prodierunt conciones celeberrimi viri Didaci de Payva.

Floruit etiam in Gallijs Exim. P. Mag. F. Rogerius Gyrard, Conventus Eremitarum S. P. Augustini Parisiensis Vicarius et Visitator Generalis, quem a secretis Confessionibus ac piis consiliis sibi delegit Serenissima Regina Franciae, qui etiam, uti bene meritus de illa corona, donatus fuit Prioratu beneficiario Domus Dei montis Morillensis, quo adhuc gaudet manens Aulae Regiae in veneratione Parisiis.

Gandavi Fiandrorum Ecclesia Ordinis sub initium irrumpentis haeresis dejecta, diligentia R. P. Joannis Cools reaedificata ast non nisi hoc anno ad finem perducta sub R. P. Henrico Lancilotto, consecrata fuit a Rever. D. Vander Burcht Gandensium tunc Episcopo solennesque fuere gratiae redditae Deo imprimis, tum Magistratui, tum civibus, quorum liberalitate ad illum splendorem Ecclesia fuerat restituta.

Antequam **annum hunc MDCXIV** finiam, juvabit hic meminisci egregiae liberalitatis Reverendiss. Domini, Fratris Angeli a Rocca erga Conventum S. Augustini Romanum, cui quidem ante plures annos legaverat, ac donatione inter vivos facta obtulerat suam Bibliothecam Angelicam, et numero librorum ac varietate refertissimam, immo vere Angelicam. Sed eamdem ante hunc annum, nunquam actu consignaverat, prout in gratiam Reverendis P. Mag. Nicolai Generalis, sui conterranei, hoc anno praestitit actualem librorum traditionem.

Adaptavit etiam praefatus Praelatus juxta Bibliothecam, non ita post, cubicula, certumque Bibliothecario constituit laborum suorum praemium perpetuum, voluitque eundem Bibliothecarium ex Ordine S. Augustini assumi, tum per Sacarii Pontificii custodem, tum per Reverendiss. Generalem pro tempore, reservato sibi hoc jure vita durante, unde primum huic Bibliothecae praefectum nominavit Reverendum P. Mag. Fulgentium a Monte in Georgio, tunc Romani coenobii Priorem vigilantem.

Sub finem **an. MDCXVI** ipsa S. Andreae die sacra P. Nicolaus a S. Augustino, Indus origine, et P. Nicolaus de Mello Lusitanus, praefati P. a S. Augustino Magister, et Baptista, post quatuordecim annos, quibus partim in Insula Soloxicana, partim in Mosco, partim etiam in Lina, teterrimis carceribus detenti, et tantum non evecti fuerant, e vinculis in publicum producuntur nudi, ad mandatum Ducis Basilii [p. 167] Huysoleae, jubenturque de novo baptizari schismaticorum ritu, aut illa die extremum supplicium subire, pyris, bustis, ignibusque jam coram paratis: quod ultimum cum unanimi ac constanti voce hi viri invicti eligerent, parati potius centies milliesque mori, quam semel impio ritu foedari, jubet sceleratus iudex, hos Patres ad invicem separari, ac relicto paulisper P. Nicolao de Mello, alterius regeneratore, ac seniore, in acerbissima frigoris aura, alterum P. Nicolaum a S. Augustini in vicinam carnificinam deducunt, ubi rursus, et scorpiones, et unguas, crates, pectines, et rotas mox subeundas, ostentant, nisi ejurata fide Papistica, Schismaticorum adhaereat erroribus hoc ut evincerent, P. Nicolaum de Mello, quem summi facere eum sciebant, mentiuntur jam defecisse a sua fide, et morem gessisse Ruthenensium doctrinae; at cum e contra, majori fide et ardore assurgeret; P. Nicolaus a S. Augustino, unum Deum, unum Baptisma, unam Fidem, Catholicam Apostolicam ac Romanam absque cessatione inclamans; novo mandato Ducis Moscoviae ad P. Mello reducitur; atque in illius praesentia, post extremum vale, ac verba dulcia, capite truncatur, truncatumque caput Duci defertur, et nova illius rabie, una cum corpore, sanguine adhuc calido magnis molossis discernendum objicitur. Ubi rursus placuit altissimo, novo miraculo, servum suum cohonestare, canes enim quantus humani cruoris avidi naturalis suae feritatis oblitus, a carnibus hujus martyris et a linctu sanguinis abstinuerunt, quod, cum pii aliqui miraculo, impii, caeci, ac obstinati vilitati Christianorum adscriberent, perstiterunt alii blasphemantes in Christianae ac Catholicae legis cultores, quos ita abominabiles depredicabant, ut ne a canibus quidem atrectari mererentur, quasi illi nauseantes, tales carnes praedae expositas reliquissent.

Piis interim mercatorum precibus P. Nicolaus a Mello, a frigore quo rigebat, liberatur, et ad carcerem reducit, in quo fere anno integro retinetur, gemitibus ac suspiriis vitam transigens, dolens sese viduum relictum in hac lachrymarum valle socio non invidebat felicitatem adeptam, sed sibi illam adeptam amare continuo deplorabat. Sentiebat tamen interiorum frequenter consolationem, memor illius dicti Xysti martyris, B. Laurentio, sperans majora sibi pro Christi fide illiusque gloria servari certamina, quorum praesagus animus orationi, ac meditationi vacabat, offerens Deo vitam suam, si illa esset placita. Quibus officiis dum intenderet pius Pater, moritur Dux Basilius, et a successore Demetrio II ad instantiam Reginae Marinae ac Joannis Martini P. Nicolaus vinculis eximitur. Libertati vero jam restitutus ad primum redit obsequium B. Nicolaus, celebrat, Sacramenta administrat, fideles instruit, viresque suas reparat, paratque ad majora supplicia subeunda. Adscripsit tunc illum Patrem suae familiae Regina Marina, eumque voluit tum suae, tum suarum Domicellarum praesesse pietati, in quo officio P. Nicolaus et strenuum ac proficuum [p. 168] sese exhibuit. Domicellam Barbaram Mosqui inter caeteras aetate jam gravem, ita ad divinum amorem inflammavit, ut jam mundo valedicens, hujus Patris obedientiae sese submiserit, pro Christi fide parata mori cum illo, toties, quoties; assidue deprecans, ut sibi talis ansa offerretur quae vota, non frustranea Deus passus fuit, nec eadem diu distulit. Cum enim illa in urbem Astracam Moscoviae ultimam demigrasset una cum Regina, ac P. Nicolao, Regina omnibus suis spoliatur facultatibus. Pater vero Nicolaus, et Domicella Barbara Mosqui ad ignem damnantur, ad quem etiam non ita post adducti, gloriosissime vitam finierunt, freudentibus ac tabescentibus infidelibus ad tantam Religiosi jam fere exanimis (ob carcerem quindecim annorum et aetatem LXV) constantiam.

Vigebat et Deo commissoque sibi gregi zelose inserviebat tunc temporis in eadem aut saltem in vicina Indiae orientalis parte R. P. F. Sebastianus a S. Petro, Episcopus Maliaporensis, ex Ordine Augustiniano, paulo ante horum athletarum certamen, assumptus, qui etiam hujus Martyrii sufficiens testis, illud idem ad Illustrissimum Alexium de Menezes Concilii Lusitaniae tunc Praesidem perscripsit, addens et sibi et plurimis aliis Augustinianis ibidem haerentibus animum esse ad Martyrii coronam adipiscendam, nec defuturos officio Sacerdotali ac Pastoralis se, suosque, donec ad praefatum bravium pertingant.

Pluribus describit horum Beatorum Martyrium R. P. Georgius Maigretius, eodemque contextu refert Martyrium R. P. F. Remigii Simonis Galli, quem e ducatu Barensi, et ex oppido Salmenensi oriundum facit. Hic cum Sacrae theologiae Bacalaureus, et Conventus Giroroetensis concionatorem ageret, facturus satis suo quod gerebat officio, acriter ex suggestu egit in haereticos, suorumque dictorum coactus rationem reddere, et eos qui contradicunt arguere, multo durius eosdem perstrinxit, donec irretitis illis, ad publicum certamen fidei contra quendam Joan. Bapt. Chattelet subversorem provocatus, descendit: quem ut devicit, Catholicorum ac bonorum omnium applausu non modico, tale malorum in se concitavit odium, quale nec domi, nec foris potuit evitare, quo accensi aliquot consanguinei Chattelet devicti, victorem non patientes, eum vulneribus opprimunt, ac impissimis gladiis perimunt.

Eodem **anno MDCXV**, Florentiae ex hac vita decessit Eximius P. Mag. F. Leonardus Cocqueus Aurelius, qui post Theologica studia absoluta Parisiis, ibidem Doctorali laurea insignitus, eandem aliquamdiu professus fuit, raro acumine, ac soliditate mirabili: unde Romam tamquam ad caput Ecclesiae, sublime membrum evocatus, ibidem publicum Professoris munus magno nomine exercuit, donec in Confessarium ac Consiliarium Magnae Ducissae Etruriae assumeretur, quo in officio, licet gravi, omni modestia, ac submissione semper vixit inter suos Religiosos, verus Religiosus, totus in studiis sepultus, sine otio, [p. 169] sine fastullo. Doctissimas edidit lucubrationes quibus insolentiam Mornaei, Calvinistarum in Gallia coryphaei non parum repressit. Magno Britanniae Regi, Ecclesiae statum perperan tractanti, non minus docte quam modeste respondit, et D. P. Augustini opera de Civitate Dei, ita commentatus est, ut criticus quidam, quamvis in omnibus S. Augustini inveniens aliquid quod sugillet, dicat: *Hos libros ita fuisse illustratos a doctissimo Leonardo Cocqueo, (addam ego F. Eremita Augustiniano) ut jam sit facilius ei tenebras offundere, quam novam lucem afferre.* Graecis ac Hebraicis litteris fuit instructissimus, ita ut eadem idiomata ad familiarem sermonem posset adhibere, multo perfectius quam ipsi naturales Graeci. Interfui ego cum in publica disputatione, insignis Theologus, Graecus natione, argumenta aliquot Graece proponeret, quibus ex

tempore, eodem sermone promptissimo, per P. Mag. Cocqueum, ad semihoram, producto hinc inde sermone respondebatur disertissime. Scholasticam interim Theologiam aequali, si non majori perfectione calluit, quare aliquot Capitulis Generalibus circulo praefuit, doctissimisque viris accurrentibus, opponentibus, dubitantibus ac praesentibus integre semper satisfacit, ad plausum et stuporem omnium, tantum enim in tali homine, quem natura nonnihil deformaverat, nullus credebat latere.

Virtutum suarum exemplar reliquit Florentiae, Eximius P. Mag. Stephanum Arbinot, a teneris annis sub ipsius Patris pollice formatum Religiosum, qui quamvis in Scholasticis, Graecis, Hebraicis et Latinis litteris Magistro ac Preceptore suo sit longe inferior, in concionibus et in praxi nullo modo tanto viro cedit, immo eundem in his multis parasangis antecellit. Natione Gallus, Italicum idioma habet ad nutum, et ad numerum. Praeter Ordin. officia Prioratus, Provincialatus, aliaque, quae cum laude gessit, Magnum adhuc hodie *Magnae Ducissae* agit Eleemosynarium, saepius Consiliarium, ac ad varios Principes nonnunquam Legatum. Illius Patris beneficam manum sensit, et loquitur Infirmaria Florentini coenobii uti et Bibliotheca sui Moecenatis, et nutriti Josephi opulentiam.

Post obitum Admodum Reverendi P. Mag. Cocquei eadem Serenisimae Magnae Etruriae ascivit sibi confessorem ex eodem Ordin. S. Augustini Patrem Guillelmum Burdigalemsem Gallum, multis virtutibus, singulari tamen modestia ac innocentia decoratum virum. Immo praeter hunc in suum obsequium, pro Theologicis difficultatibus evocari jussit Lugduno Ven. P. Mag. F. Joannem Comitum, omni certe comitate ac benignitate ornatum, per quem et tantae Principis gratia, adhuc hodie servatur Ordini Augustiniano integra.

In Belgio cui Illustrissimus Ambrosius Spinola, paulo ante antiquum Haereticorum asyllum Wesaliam vicinasque oras in Catholicorum potestatem redegit, R. P. Provincialis Augustinianorum in illas partes deputavit virum Ordin. qui tum Wesaliense, tum Mariae [p. 170] Vallense Monast. restauraret, occupantem eadem loca ejiceret, Ecclesiam multis annis clausam, ac in lignile, hordidosque usus conversam pristino decori restitueret. Quod etiam hoc anno executioni mandatum fuisse constat; ipsa enim S. Matthiae sacra, violenti manu zelosorum militum Hispanorum, jumentorum stabula in ipso Eccles. atrio aclimine sacrilege aedificata, fuere destructa, ac sacrum in Ecclesia celebratum praesentibus supremis Exercitus Ducibus, non paucis. Tunc cessere occupatrices Virgines, seu potius matrimoniorum expectatrices feminae, Monasterio jam dudum occupato: fenestrae Ecclesiae quarum nulla remanserat, de novo fuere paratae, rursusque divinum officium aucto Religiosorum numero fuit celebratum.

In eodem Belgio, favore ejusdem Illustrissimi Ambrosii Marchionis Spinolae, Patres Augustiniani fuere admissi ad oppidum Tenense, illis concredito negotio Scholarum cum publico magistratus stipendio, quo juvenus exercitaretur, pauloque post consensu Illustrissimi Archiepisc. Capituli ac Magistratus, iisdem Patribus, cum pleno jure assignatum fuit sacellum S. Barbarae, circa quod Monasterium cum collegio erigi coepit, non parva diligentia P. Rumoldi Croonen ibidem Prioris.

Eodem anno Eremitae aliquot Flandriae juxta Casseletum, austeram vitam agentes, non modicam sentiebant cum Ordinario suo difficultatem, eo quod is Religiosis imperare, eos visitare, corrigere, ac totaliter sibi subjicere niteretur, quare P. Antonius Thuan illorum tunc superior Romam contendens, ab eadem curia impetrat; primo, sui instituti approbationem sub Regula S. Augustini; deinde exemptionem sui Coenobii ab Ordinario, ac tandem Bullam Apostolicam, qua R. P. Provinciali Belgicae Provinciae Ordinis Eremitarum S. Augustini deinceps futuris temporibus, plenario jure subjiciantur praedicti Eremitae S. Antonii, non secus atque alij Conventus suae Provinciae, salvis tamen ejusdem instituti Constitutionibus et Apostolicis indultis.

Anno MDCXVI, in Belgio celebratum fuit maxima solemnitate et Religiosorum frequentia Capitulum Provinciale Bruxellense, liberalitate civium non modica; ad octiduum integrum, Concionibus, aliisque Scholasticis exercitiis habitis, maximo cum applausu Illustrissimi Nuncii Apostolici ac Reverendissimi Archiepiscopi qui tum solemnitatem supplicationis, tum alias Ecclesiasticas actiones, sua presentia aliquoties cohonestarunt. Eligebatur tunc majori suffragantium

voto in Provinciale Ven. P. F. Augustinus Theodori, S. T. Doctor, inter Scholasticos non minimus, qui multis annis Lovaniensi Monasterio, scholarumque exercitiis ibidem praefuerat. Notavi in hoc Capitulo raram hoc saeculo, priscorum tamen aetate familiarem aliquot Patrum, animi demissionem; cum enim tres Patres prima fronte ad Provincialis officium secretis suffragiis renunciarentur, nec ullus illorum sufficientia suffragia numerasset pro electione Canonica, duo ex electis prostrati, Patres omnes deprecati fuerunt, ut alio sua consilia verterent, [p. 171] incusavit unus aetatem sibi minorem esse quam Ordinis constitutiones admittant, seque pro tunc inhabilem; alter Ecclesiae ac Coenobii Antuerpiensis fabricam aggressus, graviora allegavit sibi imminetia onera, quae nec paterentur dilationem, nec ad tanti officii molem concederent attentionem unde votantium animi omnes in tertium alioqui dignum fuere conversi.

Occurrit etiam hoc anno nobis celebratu dignissimum Martyrium R. P. F. Christophori Dixen, nobile Constobel apud Anglos familia oriundi, is enim cum Salamanticae in Theologicis studiis magnam suae aetatis partem transegisset, saepiusque interim Divino nutu monitus, ad faciendum fructum inter suos, cui videbatur aptus, ob ingenii ac iudicii maturitatem, morumque ac generis notabilitatem, et eminentem gratiam; in Angliam bona suorum superiorum venia trajecit, diuque latuit, nec suis quidem cognitus, magno animarum fructu, pro Sacerdote tamen semel, atque iterum inventus, nec plane pro tali Religioso habitus, exilio quidem mulctatus fuit: ad quod decretum quamvis nec semper cesserit patria, cessit tamen quarto in Galliam profligatus, suorumque favore servatus. Ast animus nobilis, a nobiliore virtute excitatus ad desideratum bravium anhelans, cedere nesciens, postquam septies, a iudicibus Religionis fuisset apprehensus, in Angliae urbem praecipuam Londinensem rediit, ac rursus sex mensibus integris pii Sacerdotis, Religiosique officio functus fuit, donec perfidi famuli indicio proditus, octava vice reus sistitur, illiusque constans animus nobili Martyrio, per infame laquei beneficium Londini mense Novembris coronatur.

Versabatur circa eadem tempora in Anglia Ven. P. Augustinus a matre Dei, inter Discalceatos Hispaniae olim professus, mihi que tum Romae, tum Bruxellae familiaris aliquando, quem absque gravi litteratura audivi introisse in potentias Domini, tantumque sua simplici profecisse pietate, ut frequentia ac evidentia ibidem patrarit miracula. Non ita pridem referebat vir fide dignus, oculatus testis, se vidisse puerum ad Londinensis portus oram, in aquas incidisse, hunc Religiosum forte fortuna circa ripam obambulasse, motumque misericordia illum calceatum ac vestitum maris fluctus calcasse, puerumque jam diu immersum exemisse salvum ac incolumem; quod quamvis alii praestigiis tribuerent, inquiebat ille, *nos Catholici, apud quos patebat hujus Religiosi innocens vita, illud opus Divino adscribamus officio, illiusque Patris favori, hoc nos debere fatebamur*, subterfugiente interim Religioso illo accursum infinitae multitudinis: quem ut amplius evaderet, ad annum integrum sese occultavit, donec emortua hujus novitatis esset fama. Simili fere sanctitate ac miraculorum gloria illustrem habent hi Patres Discalceati Religiosum conversum in Sicilia, qui a paucis annis fato concessit.

Et quia RR. PP. Discalceatorum Ordinis S. Augustini hic fit mentio, [p. 172] addam illud de ipsis, quod hoc anno MDCXVII videantur non nihil animum sumpsisse; seseque velle ac posse erigere, qui hactenus satis jacebant. Assumptis etenim aliquot viris Lusitanis Sacrae Theologiae professoribus circa hoc tempus, locum S. Pauli de Regula deserentes in urbe, ad aliam commodiorem juxta S. Athanasii aedem sacram migrarunt, coempto palatio deserto, et nondum exaedificato Illust. Familiae Ursinorum; cui adjunxerunt sacellum titulo S. Antonii quo in loco paulo post vidi numerosam juventutem, illisque vovi Religiosam perfectionem ex animo, quo et ipsi sub tanto Patre Augustino, aliquid dignum charta, aeternaque memoria moliantur.

Dignus interim memoria occurrit transitus ex hac vita Ven. Patris F. Alipii Siculi sub finem hujus anni MDCXVI Neapoli; ubi is Pater sub Patrum Discalceatorum arctissima disciplina vixerat maxima sanctitatis opinione, qualem etiam reliquerant paulo ante Ven. P. Jacobus a S. Felice in castro S. Angeli Vascinelli sepultus, et P. Joannes Paulus a S. Nicolao Genuae reconditus, quorum corpora in hodiernum die feruntur integra, gratum odorem spirantia non sine aeternae felicitatis indicia pluribus, ut a Patribus ejusdem Congreg. Discalceatorum percepi.

Eodem anno rursus nobis occurrit Martyrium R. P. F. Ferdinandi a S. Joseph apud Japonios pro Christi fide occumbentis 26 Maii. Cum enim aliquot diebus ante Dynasta Ormuriensis regiae aulae jussu interceptisset Religiosum ex familia S. Francisci, P. F. Petrum de Ascensione, et paulo post Patrem Societatis Jesu dimisso laico, eosque in fide constantes extremos affecisset supplicio, spargereturque Sacerdotes omnes vel interfectos, vel a fide Christiana defecisse nec audere amplius quemquam comparere, illaque astutia paganorum animos a fide Christiana omnino deterruissent: Divino sine dubio spiritu acti duo Religiosi spontanee comparuerunt, unus ex Dominicana familia, alter ex Augustiniana, de quo hic agimus, et publice inceperunt Christianam Religionem profiteri, sacrificare, baptizare, ac Christum depredicare, publice monstrantes nondum spiritum esse extinctum aut semen defecisse; unde subito apprehensi, postquam fere bis mille neophytos baptizassent juxta Nangasiaquensibus, eodem mortis genere, quo alii duo plectuntur. Accurrentibus vero Ormutiensibus ac Nangasiaquensibus, ut corpora sepulturae mandarentur, juventur omnia quatuor corpora in profundum pelagi dimitti gravibus admotis saxis, prorsus paritum fuit. Lictores corpus P. F. Petri una cum corpore P. F. Ferdinandi Augustiniani, corpus Patris Dominicani una cum corpore Patris Societatis colligarunt, ea sic divisa, ac unita in locum triginta cubitorum profunditatis immerserunt, at quaerentibus eadem multis diebus post Christianis, magno zelo, magnaque diligentia, neophyti Nangiasquenses piscationi dediti, cistam notarunt mari supernatantem unam, in illaque corpus RR. Patrum Petri et Ferdinandi Augustiniani sanum ac integrum repererunt, quae honorifico loco asservantes, [p. 173] de plurimorum consilio humo mandarunt, placuitque altissimo, vel ut devotioni fidelium praecipue matronae cujusdam nobilissime satisfaceret, vel ut alios excitaret, eadem corpora non paucis miraculis illustrare: multis enim diebus locus ille, ubi haec duo corpora asservabantur, totus lucidus apparuit, videbanturque noctibus integris infinita circa illum locum lumina ad instar lampadum ac taedarum exultantia, et assurgentia, gratissimumque odorem, qui etiam de die conservabatur, reddentia; quo miraculo plures ad Christianam religionem fuere excitati, plures etiam neophyti in fide confirmati, per haec lumina coelestia, deficientibus luminibus doctrinae, per homines impeditos alioquin depredicandae, aequum certe videbatur, ut Deus aliam consolationem, aliamque lucem praeberet, sedentibus in tenebris infidelitatis et maestitiae.

Hoc etiam anno Laurea Doctorali insignitus fuit in celeberrima universitate et Theologica facultate, Eximius P. Mag. F. Henricus Lancellottus, Mechliniensis, magni zeli et salis doctrinalis vir, quod abunde testantur illius scripta contra haereticos edita, in quibus non minus est pietatem, quam doctrinam cernere. Probavit haec eadem Hollandia ac Zelandia aliquoties, quando inter maxima pericula carceris ac infamiae non parvae, per longum tempus, in saeculari habitu inter haereticos conversatus fuit, nocte dieque sacris officiis, concionibus, ac Sacramentis intentus. Tandem illius zelum ac salem loquuntur adhuc hodie monasteria Ordinis pleraque in Belgio, quorum disciplinam acriter tutatus fuit, vel potius urbes ipsae in quibus Monasteria sita sunt, ut Bruxella, Antuerpia, Gandavum, Hasselatum, Treveri, quorum populum saepe puro suae doctrinae frequenter condivit, suis suorumque Religiosorum probis moribus ad virtutes incitavit, ita ut merito *Rabbi*: id est magni Magistri nomen obtinuerit.

Venetis novi hisce annis Ven. P. F. Paulinum Berti Ordinis S. Augustini ex Congregatione Lombardica, virum eminentem in praxi judiciaria Ecclesiasticorum, quam videtur et ipse inter suos exercuisse probe, ac docte Regulares omnes eandem docuisse, preclaro illo suo tomo, qui quartum Regularium efficit, praeter quem edidit idem Pater integrum opus Tostati Abulensis Episcopi, in qua, et in sanctis Patribus, et in Scriptura sacra, patefecit sese versatissimum.

Annus MDCXVIII feliciori nobis sydere affulsit eo quod hoc anno gloriosus ille Beatus Thomas de Villanova quondam Frater habitus Ordinis S. Augustini et Archiepiscopus Valentinus ad apotheosim devenerit S. R. Ecclesiae calculo: nam diligentia P. Joannis Beldae procuratoris hujus Canonizationis ultra triginta illius miracula bene, et rite probata fuere per beatum hunc virum in vita illius facta, ac post illam, meritis illius obtenta; inter quae duorum puerorum est resuscitatio, caecorum, claudorum ac infirmorum restitutio, et quia pleraque in eleemosynarum distributione fuere perpetrata, hinc magni *Eleemosynarii* cognomentum meruit obtinere. [P. 174] Concessum itaque fuit, ut annua illius memoria agatur die XVIII Septemb. A S. D. N. Paulo V, et paulo post ab eodem, ut in Regno Hispaniae celebretur illius festivitas de communi confessoris ac Pontif. quam postea S. D. N.

Gregorius XV extendit ad Religiosos per universum terrarum orbem, speramusque brevi hanc facultatem ad omnes transituram.

Hoc etiam **anno die 3 Septemb.** consecrata fuit Ecclesia Ordinis Eremitarum S. Augustini Antuerpiensis, de novo extracta, ad invidiam exempli, diligentia Rev. P. M. Fratris Cornelli Lancilotti, ex meris bonorum virorum eleemosynis, in quorum elargitione praeter Seren. Principes, ac Magistratum illius Urbis amplissimum, liberaliorem sese ostendit prudentia ac pietate ornatissimus D. Henricus Vander Goes, qui mercator optimus temporales dedit divitias, ut consequeretur aeternas haereditates.

Romae etiam sub finem **anni MDCXVIII** locum impetraverunt Patres Augustiniani Discalceati Hispaniae in platea S. Trinitatis de Monte, quae ad aedes sacras S. Mariae majoris tendit, ubi paulo post sacellum in honorem S. Guillelmi sibi adaptarunt, molientes majus edificium quo Romanam curiam magis exornent quo etiam per suos, eadem magis possint frui, suorumque superiorum mentem propius intelligere, eique promptius obsequi.

Ipsa die D. Thomae, Graecii consecratus fuit in Episcopum Segniensem Ven. P. Mag. Joannis Baptista Agatitius omnium civium voto a pluribus annis ad eandem dignitatem Sereniss. Archiduci Ferdinando, uti Styriae ac Carinthiae Principi commendatus, cum prius et Fluminis Liburnensis, et Graeciensis, ac Furstenfeldensis Conventus Ordinis Eremitarum S. Augustini Priorem egisset.

Anno sequenti omnia Monasteria Bohemiae, ac Moraviae in praedam cessere Calvinistis, qui dum partibus Frederici Palatini studerent, primum bona Ecclesiarum ac Monasteriorum rapuerunt. Monasterium Bifoniense integrum a Comitissa de Suamberg fuit occupatum una cum supellectile universa. Melnikium civium Melnikensium voluntati fuit traditum, vineaeque ac agri inter cives fuere distributi. Praga militum tabernae monasterium S. Thomae assignaverat, Religiosis passim dimissis, vel ad tyrannidem haereticorum damnatis, quibus in miseriis tamen plures sese prebuerunt constantes, malentes mori millies, quam semel foedari.

Sub idem tempus cum Provincia Ordinis Bavarica triennio integro magnam passa fuisset cladem, quippe divisa fere ab Ordine, et constituta sub saeculari regimine externarum personarum divisio etiam inter se Conventibus separatione eorum qui extra temporalem ditionem Bavaricam situm habebant, ab iis, qui inter Bavariae limites continerentur, dispersis insuper plenisque Religiosis; ex commissione Rev. P. Mag. Nicolai a S. Angelo, eadem fuit restituta in pristinum statum, **[p. 175]** opera ac diligentia aliquot Patrum Belgarum, quorum hoc unicum fuit studium Novitiatum, atque Seminarium erigere, cum bonis litteris seriam pietatem, ferventem charitatem, orationes frequentes, meditationes, abstinentias, mortificationes, vigiliis, aliaque Religiosorum exercitia (sine quibus torpescit animus quamvis probus) introducere. In hunc finem prima extirpanda erat proprietates, proprium commodum, voluntas carnis, socordia, diffidentia, inveteratus abusus aliaque mala hujus saeculi, quibus semel remotis, eadem Provincia Deo Duce incepit florere, ac in utroque genere una cum spirituali, temporalem fructum facere.

Hoc enim eodem anno, coepit reparari Ecclesia Ordinis Augustini Monachiensis, et duorum annorum spatio, ad eum splendorem perducta fuit, quem in paucis Ecclesiis Ordinis nostri, etiam intra Italiam, Hispaniam vidi inesse, excedentibus sumptibus viginti millia florenorum, in quo opere, tum in morum reformatione non parum insudavit Ven. P. Jordanus Deglerus, Religiosus diligens, zelosus, ac disertus, bene meritus ibidem Prior. Nec minorem Divinam benedictionem sensere iisdem annis, ejusdem districtus Monasteria, quae sub proprietate sordida gemebant, lacera ac debitorum pondere fere opressa, nunc autem undique resarciuntur ac gravi creditorum jugo eximuntur, vixique hodie est Monasterium, quod non aliquam et insignem molitur fabricam.

Capitulum etiam Provinciale Belgicae Provinciae, hoc anno habitum fuit Gandavi, ac in Provinciale electus R. P. F. Joannes Augemius, qui non parum laboravit et multis annis in restitutione disciplinae monasterii Coloniensis non sine fructu.

Et vita et officio pie defungebatur Rev. D. Angelus Rocca, Sacrari, Apostolici Praefectus, Episcopus Tagastensis, postquam plurimis annis laudabiliter huic officio praefuisset maxima sedulitate, ita ut nunquam in otio, sed semper in studiorum negotiis versatus, semper meditationi, orationi, ac pie observationi intentissimus vixerit. Quare infirmitate detentus nihil magis deplorabat, quam inutile otium, quamvis nec hoc inutile fuisse dixerim, cum utilissima mortis memoria, utilissima ante actorum annorum recordatione in amaritudine animae, dies ac noctes aliquot impenderit, non sine Divinae predestinationis signis evidentibus.

Nec multo post, absque longa deliberatione, ad officium Sacristae evocatus fuit Rev. P. Magister Asti Januensis, qui post sexenium Generalatus, ad quietem Genuensis coenobii sese receperat, hoc munere a S. D. N. Paulo V et universa Romana curia habitus dignissimus Romam itaque ut venisset, et habitu Praelati fuit donatus, et Episcopatu Tagastensi, consecratione accepta per manus Cardinalis Mellini Dominica infra octavam Ascensionis.

Circa initium anni MDCXX celebratur Capitulum Generale Romae, [p. 176] ad quod fere omnium Provinciarum Patres insolita diligentia accurrerunt, hoc fere ordine, ac Provinciarum numero. Primum locum obtinuit Provincia Romana, secundum Provincia Lombardica, III Marchiae, IV Franciae, V Castellae, VI Beticae, successit Aragoniae et Cataloniae, post illam Lusitanica cum Vicaniatu Indiae orientalis ac deinde Marchiae Tavisinae, Tolosae et Aquitaniae, Coloniae seu Flandriae, Romandiolae, Provincia Provinciae, Bavariae, Terrae Laboris, Narbonae ac Burgundiae, Sicilia, Pisana, Senarum, Terrae Sanctae, Calabriae, Poloniae, Rheni et Sueviae, Ungariae, Angliae, Hyberniae, quae rursus enata comparuit, Saxoniae, Sardiniae, Peruntina, Insularum Philippinarum, Mechoacanensis, Del Quitto, Styriae et Carinthiae, Bohemiae ac Moraviae, post quas Provincias locum habuit Provincia Discalceatorum Hispaniae, ac deinde Discalceatorum Galliae. Inter Congregationes hic fuit Ordo habitus. Precedentiam habuit Lombardica, cujus procuratorem vidi praesentem in Diffinitorio, at non votantem. Illam mitior congregatio subsecuta est Illicetana, deinde Carbonaria, Perusina, Genuensis, Montis Ortoni, Dulcetana, Calabriae ultra, Calabriae citra, Dalmatiae, et Centum urbium. Nomina autem vota ferentium ad aeternam memoriam hic libuit attexere.

Primum suffragium tulit Illustrissimus ac Reverendissimus Dominus Cardinalis Antonius Saulius Collegii Cardinalium Decanus, et Ordinis S. Augustini Protector, per speciale breve Sanctissimi Domini nostri Pauli V hujus Capituli presidens nomine sedis Apostolicae pridie electionis declaratus.

Reverendiss. P. Mag. Frater Nicolaus a S. Angelo, Generalis absolutus

Admodum R. P. Mag. F. Laurentius Emporiensis, Procurator Ordinis

Adm. R. P. Mag. F. Vincentius Spinola, Assistens Italiae

Adm. R. P. Mag. F. Alphonsus Nungius, Assistens Hispaniae

Adm. R. P. Mag. F. Guillelmus Fulginas, Procurator Ordinis absolutus

Pro Provincia Romana

Rev. P. Mag. F. Jacobus Cornetanus Diffinitor

Rev. P. Mag. F. Hieronymus Getti Provincialis Romanus

Rev. P. Mag. F. Andreas a Balneoregio Discretus

Pro Provincia Lombardiae

Rev. P. Mag. F. Paulus a S. Angelo Diffinitor

Rev. P. Mag. F. Thadaeus Mediolanensis Provincialis

Rev. P. Mag. F. Zacarias Mediolanensis Discretus

[P. 177] Pro Provincia Marchiae

Rev. P. Mag. Frater Fulgentius a Monte in Georgio Diffinitor et Prior Romanus

Rev. P. Mag. Frater Joan. Thomas D'asculo Provincialis

Rev. P. Mag. Frater Guillelmus a Mattelica Discretus et Regens Recineti

Pro Provincia Franciae

R. P. Mag. F. Thomas Gaudier Diffinitor, Doctor Sorbonicus

R. P. Mag. F. Joannes Legear, Provincialis, Doctor Sorbonicus

R. P. Mag. F. Thomas Ravexelle Doctor Sorbonicus et Regens Parisiensis

Pro Provincia Castellae

R. P. Mag. F. Petrus de Ribadeneira, Doctor Salamanticensis

R. P. Mag. F. Eugenius Gomez, Discretus

Pro Provincia Beticae

R. P. Mag. F. Martinus de Leon Diffinitor

R. P. Mag. F. Petrus de Cardenas Discretus

Pro Provincia Aragoniae, Val. et Cataloniae

R. P. Mag. F. Joannes Belda Diffinitor

R. P. Mag. F. Petrus de Majajo, Discretus

Pro Provincia Lusitaniae

R. P. Mag. F. Petrus de S. Maria, Doctor Conimbricensis

R. P. Mag. F. Fulgentius de Alegria, Discretus

Pro Provincia Venetiarum

R. P. Mag. F. Leonardus Occa, Diffinitor

R. P. Mag. F. Fulgentius Venetus, Provincialis

Pro Provincia Tolosana

R. P. Mag. F. Andreas Gelsiminus Cortonensis, Discretus et Regens Patavinus

R. P. Mag. F. Joannes Comes, Doctor Sorbonicus

Pro Provincia Belgica

R. P. Mag. F. Nicolaus Crusenius Diffinitor et Doctor Papiensis

R. P. Mag. F. Georgius Maigretius Discretus, et Doctor Lovaniensis

[P. 178] Pro Provincia Romandiolae

R. P. Mag. F. Aegidus Gothardus, Ariminensis Diffinitor

R. P. Mag. F. Camilus Bononiensis Provincialis

R. P. Mag. F. Paulus Fraxinellus, Bononiensis Doctor et Professor publicus

Pro Provincia Umbriae

R. P. Mag. F. Aurelius Pergulensis, Diffinitor

R. P. Mag. F. Christophorus Perusinus Provincialis

R. P. Mag. F. Christophorus a Balneoregio Discretus, sed morte praeventus

Pro Provincia Provinciae

R. P. Mag. F. Joannes Gerardus Avenionensis, Diffinitor

R. P. Mag. F. Joannes Franciscus Barralis, Nicensis Provincialis

R. P. Mag. F. Joannis Riyod, Discretus

Pro Provincia Bavariae

R. P. Mag. F. Joannes Maria Concordiensis, ex dispensatione Pontificis Diffinitor

R. P. Bac. F. Guillelmus Schräll Monacensis Provincialis

R. P. Bac. F. Jacobus Pistorius, Prior Salisburgensis Discretus

Pro Provincia Neapolitana

R. P. Mag. F. Joannes Agustinus Ariminensis, Diffinitor

R. P. Mag. F. Augustinus a Campania, Provincialis

R. P. Mag. F. Hippolitus Finalensis, Discretus ac Regens Neapoli

Pro Provincia Narbonae

R. P. Mag. F. Octavius Manfridus Lugdunensis, Diffinitor

R. P. Bacc. F. Joannes Rabud, Discretus

Pro Provincia Siciliae

R. P. Mag. F. Augustinus a Naro, Diffinitor

R. P. Mag. F. Antonius, Gallianensis, Provincialis

R. P. Bacc. F. Joannes Carinensis, Discretus

Pro Provincia Pisana

R. P. Mag. F. Franciscus Vecchius Diffinitor et Regens Romanus

R. P. Mag. F. Stephanus Arbinot, Florentinus Provincialis

R. P. Mag. F. Theodosius Florentinus, Discretus

[P. 179] Pro Provincia Senarum

R. P. Mag. F. Joannes Baptista Ilciniensis, Diffinitor

R. P. Mag. F. Leander Ilciniensis Provincialis

R. P. Mag. F. Simeon Anconitanus, Discretus

Pro Provincia Terrae Sanctae

R. P. Mag. F. Adeodatus a Candia, Graecus Diffinitor

R. P. Bacc. F. Dionysius Redimentis Graecus Discretus

Pro Provincia Apuliae

R. P. Mag. F. Josephus Barulensis, Diffinitor

R. P. Mag. F. Aloxius, Fivizanus Provincialis

R. P. Mag. F. Raphael Cursinus, Discretus

Pro Provincia Apruntina

R. P. Bacc. F. Joannes Baptista Teramanus, Diffinitor

R. P. Bacc. F. Josephus Vaslensis, Provincialis

R. P. Bacc. F. Augustinus Torteretanus, Discretus

Pro Provincia Calabriae

R. P. Mag. F. Dominicus a Catanzaro, Diffinitor

R. P. Bacc. F. Augustinus a Belloforri, Diffinitor

R. P. Bacc. F. Joannes Baptista a Paula, Discretus

Pro Provincia Poloniae

R. P. Bacc. F. Hyacinthus Varsoviensis, Diffinitor

R. P. Bacc. F. Theophilus Gravoniensis, Discretus

Pro Provincia Rheni et Sueviae

R. P. Bacc. F. Cornelius Curtius Bruxellensis, Diffinitor

R. P. F. Simon Dollingerus, Discretus

Pro Provincia Hyberniae

R. P. F. Nicolaus a S. Patritio Diffinitor

Pro Provincia Sardiniae

R. P. Mag. F. Gregorius Nunnus Coronel, S. D. N. Theologus, Diffinitor

R. P. Mag. F. Antonius Aversanus, Provincialis

R. P. Bacc. F. Thadaeus Aversanus, Discretus

[P. 180] Pro Provincia Mexicana

R. P. Mag. F. Bernardus de Brizuoela, Diffinitor

R. P. Mag. F. Antonius de Salazar, Discretus

Pro Provincia Peruntina

R. P. F. Franciscus de Castro, Diffinitor

R. P. F. Lopes de Aguilar, Discretus

Pro Provincia Insularum Philippinarum

R. P. F. Didacus de Casado, Diffinitor

R. P. Mag. F. Alphonsus de Castro, Indus, Discretus

Pro Provincia Mechiocana

R. P. Mag. F. Petrus de Zamudio, Diffinitor

R. P. Mag. F. Franciscus de Cerventes, Discretus

Pro Provincia Quitensi

R. P. Mag. F. Laurentius de Rufas, Diffinitor

R. P. Mag. F. Petrus de Fuentes, Discretus

Pro Provincia novi Regni

R. P. Mag. F. Petrus de Corciado, Diffinitor

R. P. F. Joannes Brison, Avenionensis

Pro Provincia Styriae et Carintiae

R. P. Bacc. F. Valerianus, Fluminensis, Diffinitor

R. P. Mag. F. Evangelista, Fluminensis, Provincialis

R. P. Bacc. F. Simplicianus Fluminensis, Discretus.

Pro Provincia Austriae et Bohemiae

R. P. Bacc. F. Aurelius Troilus, Fluminensis

R. P. Mag. F. Andreas Rufus, Discretus

Pro Provincia Disalceat. Hispaniae

R. P. F. Gabriel a Conceptione, Diffinitor

R. P. F. Christophorus ab Angelis, Discretus

Pro Congregatione Illicetana

R. P. Bacc. F. Richardus Illicetanus Diffinitor

R. P. Bacc. F. Desiderius, Illicetanus Vicarius Generalis

R. P. Mag. F. Agapitus Simonius Senensis, Discretus

[P. 181] Pro Congregatione Carbonariae

R. P. Mag. F. Felix Milensius, Diffinitor.

R. P. Bacc. F. Petrus Paulus Neapolitanus, Vicarius Generalis

R. P. Mag. F. Matthaeus Neapolitanus, Discretus

Pro Congregatione Perusina

R. P. Mag. F. Augustinus a S. Felice, Diffinitor

R. P. Bacc. F. Thadaeus Fulginas, Vicarius Generalis

R. P. Mag. F. Innocentius Perusinus, Discretus

Pro Congregatione Ianuensis

R. P. Mag. F. Fulgentius Parmensis, Diffinitor

R. P. Bacc. F. Archangelus Aliprandus de Monte Regali, Vicarius Generalis

R. P. Bacc. F. Cyprianus Florentinus

Pro Congregatione Dulceti

R. P. Mag. F. Augustinus Patavinus, Diffinitor

R. P. F. Vincentius Sagatus, Vicarius Generalis

R. P. F. Evangelista Patavinus, Discretus

Pro Congregatione Dulceti

R. P. Bacc. F. Joannes Jacobus a Troja, Diffinitor

R. P. F. Spiritus Asculanus, Vicarius Generalis

R. P. Mag. F. Archangelus Cortonensis, Discretus

Pro Provincia Calabriae ultra

R. P. F. Franciscus D'Ardore, Diffinitor

R. P. F. Salvator a Cassomenardo, Vicarius Generalis

R. P. F. Angelus Aulus, Discretus

Pro Congregatione Calabriae citra

R. P. Mag. F. Petrus Paulus Pergulensis, Diffinitor

R. P. F. Daniel Consentinus, Vicarius Generalis

R. P. F. Petrus de Apriliano, Discretus

Pro Congregatione Dalmatiae

R. P. F. Simplicianus Patavinus, Diffinitor

R. P. F. Joannes Farensis, Vicarius Generalis

R. P. F. Marcus Furensis, Discretus

[P. 182] Pro Congregatione Centum Urbium

R. P. Mag. Philippus Regalbutensis, Diffinitor

R. P. F. Michaël a S. Philippo, Vicarius Generalis v. p.

R. P. Mag. F. Christophorus a Marino, Discretus

Pro Congregatione Discalceatorum Galliae

R. P. F. Alexander a S. Felicitate, Diffinitor

R. P. F. Spiritus a Virgine Maria, Discretus

Priores Capituli Generalis

R. P. Mag. F. Jacobus a S. Natolia, et

R. P. Mag. F. Laurentius Ravennas

CAPUT. XLIX

De P. Mag. F. Fulgentio a Monte in Georgio, XLVII Generali.

[P. 182] Cum numerus centum, et quatuor, supra viginti Patrum vocalium esset coadunatus pro electione Reverendissimi P. Generalis, Preside Illust. Cardin. Saulio Ordin. Protectore, major suffragantium numerus, secretis suffragiis elegit canonicè Rev. et eximium P. Mag. Fulgentium a Monte in Georgio. Conventus Romani tunc Priorem, virum humanissimum, doctissimum, ac Ordinis zelatorem egregium. Praeter Regentis, ac Concionatoris officium in plerisque celebrioribus cathedris ac pulpitis cum honore ac laude hactenus per hunc Patrem peractum, Marchiae Provincialatum fere totius Ordinis maximum ac difficillimum ob frequentem Conventuum numerum, gesserat, et novissime Conventus Romani Priorem sexennio integro.

In eodem capitulo Assistentium munere donati fuere R. P. Mag. Jacobus de Corneto, bene de Religione meritis multis annis, et P. Mag. Alphonsus a Castro Indus natione.

Ad Procuratoris Ordinis officium reassumptus fuit Eximius P. Mag. Frater Guillelmus Fulginas, qui ante sexennium eodem officio laudabiliter defunctus fuerat, et jam vacaverat, ut tanto ferventius assurgeret. Insignem operam huic Capitulo contulerunt Eximii PP. Regentes Italiae, qui juxta antiquam Ordin. consuetudinem docte conclusiones exposuerunt, easdem diserte non minus quam solide defenserunt. Emicuit tamen inter caeteros Exim. P. Mag. F. Andraeas Cortonensis Patavini Gymnasij tunc Regens, quem et ingenium, et labor assiduus super alios attollit.

Nec defuerunt suggestui Patres Concionatores, quos in hoc Capitulo [p. 183] audivi, eosque cum celebrioribus Italiae ausim comparare. Ex quibus extabant Eximius P. Mag. Hieronymus Ghetti, Exim. P. Mag. Jacobus a S. Natolia, Exim. P. Mag. Aegidius Gotthardus, Exim. P. Mag. Adeodatus de Candia, Exim. P. Mag. Octavius Manfredi, et quem paulo ante a Scholastica Theologia non satis laudavi, Eximius P. Mag. Andraeas Cortonensis, viri omni exceptione majores.

Et quia de vivis professoribus sacrae Theologiae nobis est sermo, omittere non valeo, praecipuarum universitatum Italiae professores publicos, ac imprimis in universitate Pisana R. P. M. Aegidium Pistoja, in Bononiensi R. P. Mag. Paulum Fraxinellum, in Patavina P. Mag. Innocentium, in Papiensi R. P. Mag. Michaëlem Angelum Giusium, ac in aliis pluris alios qui quotidianis suis lectionibus, disputationibus atque exercitiis Rempubicam Christianam erudiunt, atque Ordinem S. Augustini ornant.

Dimissis itaque Diffinitoribus in pauciores Patres res Ordinis fuere rejectae, sederuntque ad Ordin. negotia pertractanda, cum Rev. P. Generali, Procuratore Ordinis, et PP. Assistentibus, Exi. P. Mag. Octavius Manfredi Diffinitor Narbonensis, et P. Mag. Comes Diffinitor Provinciae Tolosanae et Provinciae Belgicae, a quibus observatu dignis productis et ventilatis eadem ad observantiam constitutionum fuere delata: illas enim a Rev. P. Generali observari omnes petierunt, earumque observantiam executioni demandari, supersedendo pro nunc aliis decretis.

Communi etiam Patrum deputatorum voto P. Provinciali Franciae imponebatur ut quantum possibile foret se, suosque Conventus ad normam Patrum de communitate redigeret, ut sic seposita ulteriori separatione maneret unum ovile et unus pastor, quod ipse Provincialis in se suscepit omni submissione, ac ideo certe laude dignus.

Primo caelo temperato Rever. Pater Generalis igne Religionis accensus, longioris morae impatiens, oves suas coram visurus Neapolim progressus fuit, serioque animum disciplinae monasticae restituendae applicavit, Praedecessoris sui, ordinisque statutis insistens.

Sub medium mensis Octobris magno totius Aulae Pontificiae et Ordin. Augustini luctu, ex hoc mundo evocabatur ad coelestem patriam Reverend. D. Joannes Baptista D'Asti paucibus mensibus ante, ad officium Sacristae promotus. Illoque officio tunc dignus habitus fuit Sanctiss. Domini Nostri calculo Rev. P. Mag. Joannes Vincentius Spinola Genuensis, qui et tunc antecessoris suissocium, ac amicum, aliasque Ordin. S. Augustini Assistentem, Lombardicae Provinciae Provinciale, ac Priorem Romanum laudabiliter egerat, a quo etiam adhuc hodie hoc agitur, ut Ordin. decor coram Sancta Sede servetur. Audio extare Reverend. D'Asti commentaria Scholastica in 4 libros sententiarum, quae utinam praelum brevi videant.

Cum Neapoli existens Reverendiss. P. statu Germaniae circa partes Rheni ac Sueviae, ob tumultus bellicos penitus emorientem invadisset, [p. 184] magnamque spem iniecisset redemptionis non minus velox quam victoriosus progressus Marchionis Spinolae, quo presentius consuleretur intereuntibus, nec non de novo resurgentibus monasteriis, eidem tractui prefecit, cum titulo Commissarii ac Visitoris, Eximium P. Mag. F. Henricum Lancilotum Belgam, ut is eo zelo ac sale quo hactenus Belgum, easdem partes condiret, prout fecit, potuissetque plura nisi mala sors, mali Mansfeldici illas partes invasisset, fugatis plerisque Monachis, occisis aliis, iter omne praeccludentibus. Celebravit interim Capitulum Herbipoli, et magna molitur.

Vacabat interim Romae sedes Apostolica per obitum S. D. N. Pauli anno subsequenti, 28 Januarii, decedentis, ac rursus eandem paucissimis diebus post conscendit Gregorius XV Ordini D. Augustini prae caeteris maxime addictus, prout hoc singulare beneficium paulo post promotionem Ordini impensum manifestum reddebat. Cum enim S. D. N. Paulus V omnes indulgentias ac privilegia Confraternitatis Ordinis cincturatorum vel invalidasset vel eadem ad pauca aliqua puncta reduxisset, jamque talis Confraternitas, parva spirituali dote fundata pene interiisset, idem S. D. N. Gregorius eidem Confraternitati confirmavit omnes indulgentias, privilegia et indulta per quoscunque Romanos Pontifices antecessores suos concessa, eaque quatenus opus fuit de novo concessit, illamque gratiam perpetuo voluit valituram.

Hoc tempore cum in restauratione Provinciae Bavaricae, quae inter Germaniae Provincias non incelebris est, non sine fructu aliquandiu laboratum esset, visum fuit R. P. Magistro F. Nicolao Crusenio Capitulum Provinciale nomine ac vice R. P. M. Fulgentii Generalis indicare, ac celebrare, et hactenus non satis usitatam electionem omnium votis aggredi. Convocatis ergo Patribus ad Coenobium Seemanshausense, oratione praehabita caeterisque pro more ceremoniis, in Provinciale electus est R. Adm. Pater Eleutherius Agricola, vir prudens, vigilans, et regularum monasticarum rigidus examinatus atque exactor; singulis Prioribus demandatum est, ut juxta Constitutiones sese, moresque suos, et Fratrum vitam studeant componere, et procedere in posterum juxta Ordinis generalia statuta, quantum et ubi fieri potest ac debet.

Romam reversus Reverendissimus Pater Generalis ex Visitatione Regni Neapolitani, quamvis multis incommodis affectus, tamen sese ad reliquum Italiae iter accinxit, ac imprimis ex speciali mandato S. D. N. Fratrum Discalceatorum Italiae, qui jam multis annis ferulam Generalium subterfugerant, et adhuc eandem minus patiebantur, omni adhibita diligentia visitavit, eosque suo imperio subjecit. Quod idem, eadem solertia praestitit in Conventu S. Mariae de populo, quod Congregationi Lombardicae subditum, non minus Visitationem Rev. Generalis, prout tota illa Congregatio aliquot jam annis fecerat, detrectabat.

Ejusdem Reverendissimi P. Generalis opera ac industria reducta [p. 185] est ad unionem Congregatio Coloritatum, in Regno Neapolitano, quae hactenus solo nomine parebat. Nunc vero per R. P. Mag. Dominicum de Cantanzuro visitata ac celebrato Capitulo ad instar aliarum Congregationum integraliter subjecta fuit, magna in posterum animarum quiete, quae in unione crescit, prout in divisione dissolvitur.

Hoc ipso anno in Vigilia Assumptionis gloriosiss. Virginis Mariae, assumptus fuit ad coelestem illam beatitudinem, Venerabilis P. F. Joannes a S. Guillelmo, a monte Cassiano oriundus, cum prius hunc diem sui obitus multis ante indicasset. Vixerat enim is durissime multis annis in maritimis oris Senensium, ubi aedificato Coenobio Tirlensi, ac eremitorio, quo saepius sese recipiebat, *Vultus Sancti*, plures ad spiritualem vitam recte instituendam instruxerat verbo et exemplo. Verbo celebres Italiae urbes suis concionibus spiritu plenis excitaverat. Exemplo mundum universum erudiit, Regnum caelorum vim pati.

Continuo cilicio et ferreis catenis, pungentibus etiam aculeis rigidissimis usus fuit ad nudam carnem, semel in die solis cibis quadragesimalibus vescebatur, alternis vero diebus ab omni cibo et potu abstinebat, sabbatum in solo pane et aqua transigens; nunquam vestem deposuit semel assumptam, nunquam corpus super culcitram, sed super nudam tabulam reposuit, media nocte semper surrexit, caeterum noctis orationi, meditationi, ac disciplinis impendens. Unde, infinitis miraculis meruit a Deo honorari, infinitos a daemonibus obsessos liberavit, infirmos plurimos, inter hos Principes aliquot, sanitati restituit, tres mortuos ferebatur ad vitam revocasse, e quibus unum sibi ad famulitium, seu sodalium assumpserat. Futura etiam non pauca, divina revelatione cognita, diversis praedixit. Immo post obitum a miraculorum patracione non destitit, neque adhuc desistit. Cum enim ad castrum *Batigniano*, dioecesis Grosetanae rogatu Patrum Discalceatorum Ordinis S. Augustini evocatus esset, ut ibidem erutis fundamentis ad Monasterii aedificium, primam petram collocaret, suamque benedictionem erecta cruce impertiretur, parva infirmitate correptus, plurimis sanctitatis indiciis editis, feliciter ad Dominum migravit exhortationi intentus. Reserato vero corpore per Anatomicos mandante Dioecesano, nullum cor in corpore repertum fuit, sed illud cum anima ad coelum videbatur migrasse. Chirurgus etiam peracto opere examinis intestinorum, cum lintea aliquot et chartam ad detergendas manus assumpsisset, illaque igni comburenda adjecisset, nullo modo eadem comburi potuere, at intacta ac illaesa a vi ignis, resilire, hodieque in miraculi testimonium asservantur. Denique manente adhuc cadavere super terram, aliquot claudi gressum rectum recepere ex illius contactu; prout etiam alii infirmi morborum suorum sublevamen sensere, maxime quando beatum hoc corpus, jussu Rev. P. Generalis delatum fuit ad Monasterium Tirlense, quod beatus hic Joannes vivens incoluerat.

[P. 186] Insignem operam Reverendiss. P. Generalis, peractis aestivis caloribus impendit Provinciae Venetae, quae ob Rempublicam illam plus satis proprii regiminis, aliquantulum difficilior, vix externos patiebatur in officio; ubi tum hae, tum majora ad decorem Ordinis S. Augustini maxime conducentia dexterrime composuit.

Antequam iter hoc ingrederetur, supplici prece Reverendiss. Pater institerat apud S. D. N. ut Canonizationem B. Thomae a Villanova obtineret, nec in vanum. Sacra enim Congregatio Rituum, talem decretum edidit die 6 Decemb. *Discussa diligenter, et mature perpensa de mandato S. D. N. in ordine ad Canonizationem causa B. Thomae a Villanova, Ordinis S. Augustini, Archiepiscopi Valentini, Congregatio sacrorum Rituum pluribus desuper habitis sessionibus, Ill. Card. Mellino referente censuit tuto posse S. D. N. quodcumque sibi libuerit ad solemnem ejusdem B. Thomae Canonizationem juxta S. R. E. ritum, et sacrorum Canonum dispositionem devenire, eumque diffinire Sanctum cum Deo regnantem, atque universali Ecclesia proponere colendum, et venerandum, etc.*

Hoc etiam decreto obtento idem S. D. N. declaravit sese Deo favente, et vita superstite hujus sancti Canonizationem, non ita post velle aggredi, quod ut fiat, vovet Hispania, vovet Ordo Augustinianus, vovet orbis fere universus.

Hoc eodem anno die 26 Octobris ad instantiam RR. Patrum Thomae Gratiani, et Cornelii

Lancillotti, Ordo Eremitarum S. Augustini fuit admissus ad civitatem et Universitatem Duacensem, coëmpta haereditate Monasterio ac Collegio propria, per Nob. D. Joannem Cousin, et fundatione aliquali facta pro Religiosis VII, a Nobili Dom. De Change, Eccl. Cathedralis Tornacensis Canonicis, viris de Religione Christiana et Ordine nostro benemeritis.

Fuere etiam **hoc anno** post victoriam Pragensem monasteria Ordinis, non ita pridem deperdita, Ordini restituta, ac liberalitate Invictissimi Caesaris damnum aliquo modo compensatum ex bonis rebellium; ita ut insigni memoria folium fuerit inversum et cantatum. Tustensi Monasterio omnia ac singula bona Primatis at 16 millia florenorum, fuere assignata. Venditis bonis Suambergensium Bifoniensi Monasterio aliquot millia cessere. Immo, justo Dei judicio, restitutis Religiosis ac Parochis, haereticorum ministri, ac scelerata faex fuit dimissa ac rursus antiquae religioni Catholicae paroeciarum administratio commissa.

Non procul a Bifonia, in vico Proseberg sub temporali Dominio Generos. D. Burchardi Gothnis multis annis parochum egerat, Ven. P. Thomas Sonnereyter, Ordinis S. Augustini professus Badae, qui a militibus dum podagrae doloribus lecto defixus consistere non posset, in propriis aedibus flammis fuit consumptus, illis etenim thesauro Ecclesiae inhiantibus; ignis cubiculo in quo decumbebat fuit admotus, [p. 187] miserque Dei Sacerdos semiustus ad vicinum Rev. D. Praelatum Archidiaconum Joannem Flaxium delatus, apud quem tandem post aliquot dierum cruciatus immensos, post integram suorum peccatorum expiationem, ac omnium Sacramentorum susceptionem pie obiit.

Non possum hic, dum in Bohemia versor, non meminisci diligentiae industriaeque Rev. Adm. P. Mag. F. Joannis Baptistae Cristellii, Protonotarii Apostolici, et per Bohemiam Austriamque Prioris Provincialis, qui multis magnisque laboribus suis, et Rudolphi II Imperatoris ope Ecclesiam, Monasteriumque Pragense, hinc vetustate atque injuria temporum caducum, illinc Ziscano furore pessumdatum, in pristinum decorem restituit, novoque splendore adornavit.

Eodem anno MDCXXI ad meliorem vitam concessit Neapoli soror Elisabeth, quae multis annis sub obedientia PP. S. Augustini ibidem vixerat in maxima vitae innocentia et austeritate, ita ut septimanatim quinque diebus integris ab omni cibo abstineret, in hujus Religiosae funere postquam corpus ad plures dies populo fuisset relictum, plurima placuit altissimo miracula edere, ac testari singulariter Deo fuisse dilectam.

Sub initium alterius anni in Gallia noviter erecta fuit, aut saltem de novo restituta Congregatio Eremitarum S. Pauli primi Eremitae, illaque ex mandato S. D. N. curae ac directioni Reverendis. P. Generalis fuit commissa, a quo etiam eadem Congregatio, leges ac statuta suscepit, juxta quae morem gerere conveniens erit.

Nec ita post idem Rev. P. Generalis de bono Germaniae sollicitus, ut caeterum Germaniae in integrum restitueretur, comnissa Rheni ac Sueviae, Provincia fidis viris, impetrata etiam disciplina in Bavaria, ejusdem Patris Commissarii opera, qua in Bavaria feliciter usus fuerat, uti statuit in Provinciis Bohemiae Austriae, ac Styro-Carinthiae, ut eadem ad rectam Constitutionum observantiam reducantur. Quare earumdem Provinciarum Visitationem nec non reductionem sub initium **anni MDCXXI** praefato Patri committit, qui etiam primo commodo assumptis aliquot ex Bavariae Provincia Religiosis, praefatas Provincias ingreditur, ubi adhuc pro virili studet juniores in probis moribus, et litteris educare, vota essentialia ad amussim introducere, Capitula Provincialia celebrare, spiritualia ac temporalia bona deperdita recuperare faxit Deus ut proprio voto ac zelo, fructus expectati ac desiderati emanent.

Stato tempore post Pascha celebratur Capitulum Provinciale in Belgio apud Angienses, quod oppidum periculis itinerum minus subjacet, in Provinciae meditullio, situ non ignobili. In his comitiis Praeside Adm. Rev. P. Mag. F. Cornelio Lancillotto, in Provinciale plurimorum suffragio asciscitur Exim. P. Mag. Georgius Maigretius, Doctor Universitatis Lovaniensis, qui praeter bonas ingenii, exercitii, ac experientiae dotes, [p. 188] praeclaraque merita erga Ordinem S. Augustini,

hisce civilibus bellis minus periclitabitur; inimicorum enim Regii nominis non tam facile fiet praeda, cum et habitatione, et natione Laeodius, sicque neutralis immunitate gaudebit, ab illo nihil non solatii, nihil non promotionis expectat illa provincia, cui spei jam certam fidem fecit in Conventuum quibus praefuit erectionibus ac directionibus. Utinam Deus nostra vota secundet.

Vigent ac florent interim in illa Belgica Provincia, etiam crudelibus bellis misere afflicta litterae, in quibus merito laurea donandi mihi obveniunt RR. Patres, P. Nicasius Baxius, P. Melchior a Daelhem, P. Prosper Stellartius, P. Reinerus Martinus Trajectensis aliique, quorum scriptis, ac eruditis lectionibus, comoediis aliisque Scholarum exercitationibus jam ab annis aliquot usus fuit Ordo, juvenus, ac Belgium fere universum. Nec mihi omittendus P. Michaël Paludanus, qui et ante annum vigesimum Philosophiam, et ante vigesimum quintum Theologiam ita tenaciter hausit, ac ita eas facultates penetravit, ut earumdem in celeberrimis oppidis, etiam coram frequenti auditorio, professorem summo cum applausu egerit, de quo non infrequenter, cum sub mea esset ferula, mihi ipse dixi: *Quis puer iste erit?* Dialecticam edidit, quae publice in Scholis praelegitur, et jam Doctoralem lauream in celebri Lovaniensi universitate consecutus est, facitque sibi viam ad majora.

Extendit certe illa Provincia sub optimis directoribus alas et volitat, protrudit colonias: atque non ita pridem audio Teneramundanos cives PP. Augustinianis locum, et parvam commoditatem parasse, ut ipsorum quoque juventuti consulatur. Huic coloniae scio admodum R. P. Joannem Brantium, similibus initiis, ad perfringendas difficultates quibus illa abundant, aptissimum, illius enim cor accensum ac ardens charitate ac zelo proximi, omnia suffert, omnia sustinet, omnia promovet. Utinam plures tales Ordo haberet ubique certe pulverem excuteret, et vigilaret.

XX Octobris immatura morte nobis ereptus est, coelo, ut speramus, receptus Rev. atque Eximius P. Cornelius Lancillottus, vir integerrimae vitae, probatae pietatis, et rarae doctrinae; reliquitque magnum sui apud omnes desiderium, postquam innumeros paene ad Religionem recepisset, studia insigniter promovisset, Antuerpiae Ecclesiam, et alibi Monasteria erexisset, Belgicamque Provinciam optime administrasset.

L'ORDINE AGOSTINIANO FINO AL 1300

da pag. 191 a 322

dal cap. I al XXXII

INDEX ADDITAMENTORUM AD CRUSENII MONASTICON

Sono stati trascritti solo i capitoli evidenziati in bleu

- I.** De Regula S. P. Augustini, juxta nostratem Bernardum Vindingum, in libello inscripto: *Criticus Augustinianus castigatus* - p. 193
- II.** De Monialium Augustinensium institutione ex nostrate Christiano Lupo in opuscolo, *De origine Eremitarum Sancti Augustini*, capit. 32 - p. 195
- III.** De tribus S. P. Augustini sororibus, Perpetua, Felicitate, et Basilica, ex supplici libello, porrecto Gregorio Papae XVI, an. 1838, pro obtinendo earumdem sacro officio - p. 197
- IV.** Existencia Ordinis Eremitarum S. P. Augustini ante innocetianam unionem, habitam an. 1252, certis argumentis, non quidem ex Augustinianis fontibus, sed aliunde depromptis demonstratur - p. 197
- V.** De inventione sacrarum exuviarum Beatae Petruciae de Genestiano Sanctimonialis August. - p. 201
- VI.** Probatur Augustinum fuisse Monachum et Monachorum institutorem ex confessione Augustiniana
Hieronymi Torrernsis Jesuitae, lib. 4, cap. 8, pag. 475 - p. 202
- VII.** Alia argumenta Monachatus S. P. Augustini - p. 203
- VIII.** Africana Ordinis Eremitarum S. P. Augustini Monasteria virorum ex nostratibus Augustino Lubinio, in
Orbe Augustiniano, et Christiano Lupo, in opusculo *De origine Eremitarum S. P. Augustini* - p. 205
- IX.** Africana Erem. S. P Augustini Ordinis Monasteria Sanctimonialium - p. 207
- X.** De Eremitani S. P. Augustini Ordinis usque ad Innocentii IV, et Alexandri, item IV, tempora continuatione ex auctoribus eidem Ordini extraneis - p. 209
- XI.** Explanantur D. Antonini Archiepiscopi Florentini verba, quod nimirum in Concilio Lateranensi IV
habito an. 1215, Ordo Eremitarum S. Augustini registratus et annotatus fuit, absque tamen solemnitate confirmationis - p. 213

- XII.** De Monastico S. P. Augustini habitu - p. 214
- XIII.** De Augustini in Monasterio degentis, ac ipsius in Eremitica vita sectatorum barba et tonsura - p. 216
- XIV.** De Primaevis S. P. Augustini in Eremitica vita sodalibus - p. 218
- XV.** De infelici duarum S. P. Augustini electionum exitu - p. 223
- XVI.** De hominum genere, quod Augustinus ad suum Monasticum institutum admittebat - p. 224
- XVII.** De quibusdam aliis Africanis Augustinianae Monasticae disciplinae sectatoribus - p. 225
- XVIII.** De iis antiquis Patribus, qui aliquo modo ad Eremitarum S. P. Augustini Ordinem pertinuisse videntur - p. 230
- XIX.** Catalogus Conventuum Ordinis Eremitarum S. P. Augustini, qui extabant ante magnam ejusdem Ordinis unionem, peractam ab Alexandro Papa IV anno 1256, et nostratibus Herrera, Torellio, et Lubino depromptus, atque ordine alphabetico dispositus - p. 232
- XX.** Monasteria Monialium Ord. Erem. S. P. Augustini, quae extabant ante annum 1256, quo ejusdem Ordinis unio peracta fuit - p. 246
- XXI.** De Augustinensibus Eremitis, qui floruerunt ante magnam ejusdem Ordinis unionem, habitam anno 1256 - p. 248
- XXII.** De Sanctis mulieribus, quae primis temporibus Eremitarum Ordinem sua sanctitate Quodammodo illustrarunt - p. 252
- XXIII.** De tercentis et tribus miraculis, quae in authenticis de nostratis S. Clarae a Cruce de Montefalco canonizatione processibus recensentur - p. 255
- XXIV.** De miraculis, S. Clarae meritis, dum adhuc hanc mortalem vitam degeret a Deo patris - p. 257
- XXV.** Congregationes Eremitarum quae sub Alexandro IV an. 1256 magnam Augustiniani Ordinis Unionem conflarunt - p. 291
- XXVI.** Coenobia Ord. Er. S. P. Augustini a tempore unionis ejusdem Ordinis usque ad annum 1300 - p. 293

XXVII. Monasteria Sanctimonialium Ordinis Eremitarum S. P. Augustini

ab anno 1256 ad 1300 - p. 305

XXVIII. De Eremitis Augustinensibus sanctitate claris, qui floruerunt a tempore unionis (1256) usque

ad annum 1300 - p. 309

XXIX. Augustinenses Eremitae peculiari mentione digni, qui floruerunt a tempore magnae unionis

(1256) usque ad annum 1300 - p. 314

XXX. De Episcopis Ordinis Eremit. S. P. Augustini a tempore magnae ejusdem Ordinis unionis usque

ad an. 1300 - p. 316

XXXI. De claris mulieribus, quae Er. Ordinem illustrarunt a tempore unionis

usque ad an. 1300 - p. 317

XXXII. Res Ordinis variae ab an. 1256 usque ad 1300 - p. 320

XIX

CATALOGUS CONVENTUUM ORDINIS EREMITARUM S. P. AUGUSTINI, QUI EXTABANT ANTE MAGNAM EJUSDEM ORDINIS UNIONEM, PERACTAM AB ALEXANDRO PAPA IV ANNO 1256, ET NOSTRATIBUS HERRERA, TORELLIO, ET LUBINO DEPROMPTUS, ATQUE ORDINE ALPHABETICO DISPOSITUS - p. 232

[P. 232] Ut morem geram nostrati charissimo sodali P. Fr. Thyrso Lopez, qui mihi suum hujusmodi desiderium patefecit, praedictum catalogum conficiendum suscipio; verum antequam huic labori manum admoveam, operae pretium duco legentium animos praemonere quod ex coenobiorum fundatione non semper conjicere licet cujuslibet religiosi Ordinis antiquitatem; nam prout ex ipsamet ejusdem hujus catagloi inspectione liquido constat, non pauca coenobia decursu temporis ex uno ad aliud monachorum Institutum transierunt, cujus rei etiam in nostro Eremitano Ordine exempla permulta exhiberi possent.

Conventus Aesii (di Jesi) titulo S. Lucae in Piceno, fundatus fuit anno 1100 ex donatione ecclesiae S. Lucae cum tribus terrulis a Municipio illius civitatis facta nostrati P. Fr. Michaeli de Aesio pro coenobio Augustiniani Ordinis aedificando.

Conv. sive **Eremitorium Agnani** Congregationis Eremitarum Augustinensium Tusciae extabat anno 1251; nam eodem anno illius P. Prior Fr. Vincentius interfuit Capitulo generali praefatae Congregationis habito in conventu S. Salvatoris Cascinae prope Pisas.

Conv. SS. Philippi, et Jacobi **Ameriae in Umbria** erectus fuit ante annum 1245. Eo enim anno Cardinalis Rainerius Capocius Viterbiensis confirmavit eidem coenobio donationem ecclesiae S. Benedicti positae in monte Serpiano, quam donationem ipsemet jam fecerat Patribus Fr. Paci de Eugubio, et Fr. Matthaео de Narnia nomine Religionis Augustinianae.

Conv. S. Antonii de Ardigneta, alias de Ardinghesca, et postea Vallis Asperae in maritimis Senarum in Tuscia putatur primum initium habuisse a B. Blasio de Opima, qui in Valle Sylvae Funiani illud erexit ad honorem S. Antonii circa annum 370. Videtur ad nostrates transiisse circa an. 1198; nam B. Jordanus de Saxonia lib. I de vitis [p. 233] Fratrum cap. 14 pag. 30 ita scribit: Hic ergo Innocentius III fuit primus Summus Pontifex, a quo Ordo habuit aliquod privilegium scriptum, quantum ego potui indagare. Confirmavit namque locum nostrum S. Antonii in Ardigneta, qui est in provincia Senensi, cujus privilegii formam vidi. Idipsum testatur noster Coriolanus, qui in suo Chronico pag. 9 haec subdit loquens de eodem Innocentio III: Inter alia confirmavit locum S. Antonii apud lacum Ambrosianum prope Senas, sicut ego Bullam vidi, et totum Ordinem in protectionem Sedis Apostolicae suscepit. Indigitatur etiam praefatum coenobium titulo S. Antonii de Lacu Ambrosiano.

Conventus Aquaevivae tit. S. Jacobi prope Pisas in Tuscia jam extabat circa annum 1187 tempore Gregorii VIII; hic enim Pontifex, teste Coriolano in loco citato, concessit Fratribus dicti Ordinis (S. Augustini) auctoritatem audiendi confessiones, praedicandi, et coemeteria construendi, ac eos sepeliendi, qui in eorum coemeteriis, atque ecclesiis elegerint sepulturam. Et privilegium directum fuit Priori S. Jacobi de Aquaviva Lucanae dioecesis. In eodem coenobio aliquandiu moratum fuisse S. Franciscum de Assisio scripsit noster B. Henricus de Urimaria, qui in suo tractatu de origine nostrae Augustiniana Religionis *Veritate Septima* sic loquitur: Tempore Innocentii Papae III fuit Fr. Joannes dictus de Cella, circa quod tempus B. Franciscus cum dictis Fratribus habitavit. Et quidam asserunt quod fuit frater dicti Ordinis in loco Sancti Jacobi de Aquaviva juxta Pisas. Hoc eremitorium spectabat ad Congregationem Eremitarum Augustinensium Tusciae.

Conventus S. Augustini Arelatensis (di Arles) in Provincia jam extabat anno 1255; nam eodem anno nominatur a Joanne eiusdem civitatis Archiepiscopo quaedam instantia Fratrum Eremitarum Ordinis S. Augustini Summo Pontifici Innocentio IV porrecta. Antea idem coenobium Arelatense, situm erat extra civitatem; verum anno 1358 intra urbem translatum fuit.

Conventus Ariminensis tit. S. Joannis Evangelistae initium accepit anno 1256; nam eodem anno ex consensione D. Jacobi Episcopi Ariminensis quidam Presbyter D. Bernardus, rector ecclesiae S. Joannis Evangelistae, quae sita erat ubi postea extracta fuit vetus sacristia, eandem ecclesiam donavit P. Fr. Nicolao Priori, et Fratribus Eremitis Ordinis S. Augustini ut in eodem loco coenobium sui Ordinis construerent.

Conventus, sive **eremitorium Vallis Bonae de Asitio in Tuscia** extabat anno 1251; nam eodem anno illius Prior Fr. Accursius interfuit praememorato Capitulo generali habito in coenobio Cascinae prope Pisas.

Conventus, sive **eremitorium S. Bartholomaei de Asciano** pertinens ad Congregationem nostratum Eremitarum Tusciae extabat anno 1251; nam eodem anno Fr. Accursius et Fr. Amicus ex eodem coenobio interfuerunt praedicto Capitulo generali in coenobio S. Salvatoris prope Pisas celebrato.

Conv. S. Augustini **Asculi Piceni** erigitur anno 1247.

Conventus **S. Augustini Auximi (di Osimo) in Piceno** extabat circa annum 1226. Fuerunt enim ejusdem conventus alumni Fr. Peregrinus de Auximo, quem e Purgatorii poenis S. Nicolaus eripuit dum in conventu Vallis Manentis moraretur, et B. Clemens de Auximo qui [p. 234] ad Ordinis fastigium evector fuit anno 1269.

Conventus S. Barbarae de Bagnaloco alias **de Sancta Flora in Clusina Dioecesi (di Chiusi) in Tuscia** fundatus fuit anno 1278 morabatur B. Augustinus Novellus. A nostratibus relictus fuit anno 1308.

Conventus Beneventi in provincia Neapolitana extabat anno 1181; nam Gregorius IX sub die 19 Nov. anno 1232 concedit nostratibus Beneventanis facultatem recipiendi quascumque donationes ad

exemplar (verba sunt Gregorii) fel. record. Alexandri Papae praedecessoris nostri. Porro Alexander III praefati Gregorii IX praedecessor Pontificatum tenuit ab anno 1159 usque ad anno 1181, ac proinde certum est Augustinianum Beneventi coenobium saltem anno 1181 extitisse; nam citatum privilegium recipiendi quascumque donationes jam a memorato Alexandro III obtinuerat.

Conv. sive **eremitoria S. Pauli de Ravona**, S. Jacobi de Savena, et S. Michaelis de Busco (de Nemore) et Castelli de Bricctis prope Bononiam in Romandiola nominantur ad annum 1123, uti scribunt noster Cherubinus Ghirardacci, et Sigonius: ex conventu autem S. Jacobi de Savena nostrates anno 1247 ad plateam S. Donati transitum facere decreverunt. Quod tamern ipsorum propositum executioni mandare non valuerunt nisi anno 1264, quo ex consensione Card. Episcopi Waldini perinsigne S. Jacobi coenobium intra urbem in via *Bagnaroli* extruendi facultatem obtinuerunt. Primus lapis positus fuit a Fr. Joanne de Bononia anno 1267. Ad hujusmodi aedificium erigendum emerunt nostrates a Guidone Guidoagni quasdam domos, et turrim sitam in platea S. Donati pretio librarum 3.500. In illa Augustiniana S. Jacobi Bononiae ecclesia exordium sumpsit percelebris Cincturatorum Archiconfraternitas anno 1439. Nostrates Bononienses jam inde ab anno 1285 privilegio gaudebant ut in singulis illius urbis consiliis fabarum albarum, vel nigrarum suffragia exciperent ad omnem doli suspicionem eliminandam.

Conv. sive **eremitorium S. Mariae de Branculo (Brancoli)** in montibus Lucanis in Tuscia extabat jam an. 1251; nam eodem anno illius Prior Fr. Maurus in praememorato Capitulo generali vocem habuit. Hoc eremitorium pertinuit ad coenobium S. Augustini Lucae usque ad Subalpinorum occupationem; qua occasione communem omnium conventuum sortem subiit. Ego ipse, qui haec scribo, pluribus vicibus autumnali tempore in illo eremitorio rusticatus sum.

Conv. sive **eremitorium Brancani in Tuscia** extabat eodem anno 1251; nam tunc illius Prior Fr. Buonacutus praefato Capitulo generali interfuit.

Conv. sive **eremitorium Brasi** item in Tuscia in praedicto Capitulo generali anno 1251 repraesentatum fuit per illius Priorem Fr. Bonavogliam.

Conventus Brugensis, (di Bruges) in provincia Coloniensi in Flandria, exordium sumpsit anno 1254 ex donatione cujusdam militis Joannis de Gistella Formatellae, et Voestinae domini, qui Eremitis Augustinensibus cessit omne jus, quod sibi competere posset in praedium, in quo sita erat quaedam aedicula S. Nicolao dicata, reservato sibi tantum jure patronatus.

Conv. sive **eremitorium S. Blasii de Brittinis (di Brettino)** prope Fanum in Piceno fundatus fuit a quibusdam piis, religiosisque viris absque ulla approbata regula; [p. 235] ast, anno 1227 a Gregorio IX suscipitur sub protectionem S. Sedis Apostolicae, et anno insequenti constituitur sub Regula S. P. Augustini; buam illi eremitaee ipsimet sibi delegerant. Idem eremitorium S. Blasii caput fuit congregationis Eremitarum Brittinensium, quae anno 1256 una simul cum aliis id genus eremitarum sodalitatibus nostro Eremitarum S. P. Augustini Ordini ab Alexandro IV unita fuit.

Conventus S. Antonii Buccini, alias Pulcinii in provincia Neapolitana extruitur a nostrate Fr. Alexio de Padula nomine, et vice Augustinianaee Religionis anno 1222, quo tempore Nicolaus de Alemania eques nobilissimus, Buccini, et Bellae patronus erat.

Conventus Burgensis (di Burgos) olim S. Andreae, et postea S. Augustini in provincia Castellae jam ab anno 1050 possidebatur ab Eremitis Augustinensibus, uti asseruerunt Joannes Mariz Lusitanus in vita S. Joannis de S. Facundo, auctores Floris Sanctorum in vita S. Dominici de Silos, auctor historiae Sanctissimi Crucifixi Burgensis fol. 2, et Joannes Marquez cap. 17, pag. 316. Dicitur praefatum SS. Crucifixi simulacrum esse ignotae materiae, et a Josepho ab Arimathea elaboratum, necnon innumeris miraculis celeberrimum. S. Julianus, qui postea fuit Episcopus Conchensis, circa an. 1149 in quadam domuncula eidem coenobio proxima coelestem potius quam terrenam vitam egit, familiariter atque devote antiquis illis Augustinensibus coenobitis communicans. Eadem aedicula S. Juliani incolatu nobilitata postea a Burgensi Episcopo sub titulo ejusdem S. Juliani Deo consecrata

fuit; ast circa annum 1534 prae vetustate concidit. Ita noster Herrera. Conventus autem, ampliatus fuit a D.a Blanca de las Huelgas Lusitaniae Infante, et Abbatissa Monialium Burgensium Ordinis Cistercensis, et a Sancio IV Castellae Rege locupletatus pluribus privilegiis, quae anno 1299 Ferdinandus IV die 15 Decembris auctoritate sua confirmavit.

Conv., sive **eremitorium S. Michaelis de Buti** in Communitate Cerreti in Tuscia extabat jam an. 1231. Vide Barsotti de Coronatione B. M. V. de Saxo, pag. 132.

Conventus Cameratae in regione Senensi in Tuscia extabat anno 1251; tunc enim illius Prior Fr. Paulus interfuit praefato Capitulo generali.

Conventus Canali in Lusitania fundatus creditur circa an. 393. Ibidem monachos nigros jam inde ab anno 393 habitasse tradunt auctores. Illos autem monachos nigros Augustiniani Ordinis eremitas fuisse existimarunt Rodericus Carus, Hispalensis, et Maldonatus Dominicanus in praeparatione ad historiam universalem.

Conv. sive eremitorium Campirani, alias **Campriani dioecesis Urbevetanae** extabat an. 1251, quo illius Prior Fr. Petrus recensebatur inter Patres capitulares in praememorato Capitulo generali S. Salvatoris prope Pisas.

Conventus S. Augustini Carpineti in Dioecesi Anagninae inchoatur anno 1200 sub titulo S. Antonii, anno 1310 a Templariis transiit ad Eremitas Augustinenses, a quibus circa an. 1550 S. Augustini nomen accepit. Decursu temporis reaedificatus fuit a duobus nostratibus de primaria illius loci familia Pecci, ex qua SS. D.nus Leo XIII, quem Deus sospitet ad multos annos, ortum duxit. Illorum primus decessit anno 1668, et alter an. 1774. Ex manuscripto nostratis Thomae Bonasoli.

Conv. sive **eremitorium Castagnoli**, [p. 236] alias Castagneti in Tuscia extabat item an. 1251; nominatur enim in praefato Capitulo illius Prior Fr. Coraldus.

Conventus S. Augustini Cataniae in Sicilia erectus creditur ante annum 1239.

Conv. sive **eremitorium Catastae in regione Senensi** in Tuscia jam extabat anno 1203.

Conventus Carvaxalensis (di Carvajal) tit. S. Engratae duodecim miliaribus distans Zamora in Hispania (in Regno Legionis) fundatus dicitur anno 1050. Olim extabat extra oppidum S. Engratae, sed tempore, quo scribebat Herrera, noviter aedificatus fuit intra praedictum oppidum sub patronatu Comitum de Alba de Aliste, Hispaniae Magnatum, ex regia Enriqueziorum familia. Thomas autem Herrera suum egregium opus *Alphabetum Augustinianum* complevit Corneliani ad maris littora prope Genuam in Liguria anno 1634, aetatis suae 49, perfecitque Salmanticae anno 1637 aetatis suae 52, recognovitque Matrity an. 1641, aetatis suae 56, et iterum an. 1643, aetatis suae 58. Itaque praefatum opus jure dici potest *purgatum septuplum*.

Conventus Caulanianus prope Emeritam, et flumen Anam in Extremadura fundatus creditur a S. Nunto, qui ex Africa in Hispaniam venit, circa annum 582.

Conventus Caesena tit. S. Mariae de Eremo extruitur a B. Joanne Bono anno 1204. De hoc eremitorio ita loquitur noster Coriolanus in Chronico Ordinis: B. Joannes Bonus de Mantua Caesena (in Romandiola) gravem egit poenitentiam in quodam loco prope Caesenam (Budrioli) ad duo miliaria, vel circa, qui dicitur ad Heremum; ubi est ecclesia parva, sive oratorium; et locus praedictus adhuc stat ob memoriam ipsius Beati in magna devotione, et erat, et est sub regimine, et cura conventus S. Augustini Caesena.

Conventus S. Genesis Chartaginis Spartariae (**Convento di Cartagena**) in Regno Valentiae in Hispania creditur fundatus fuisse pro Augustinianis Eremitis anno 867, et restauratus an. 1256 ad

Alphonso X Castellae Rege cognomento Sapiente. Transiit postea ad Franciscanos circa annum 1490.

Conv. sive **eremitorium S. Jacobi de Cella** in montibus Amiatae (di Meati) in Lucana dioecesi, in loco Colledonico nuncupato, extabat anno 1202, uti refert Barsotti in historia coronationis B. Mariae Virginis de Saxo, pag. 128.

Conv. sive **eremitorium Centumcellarum** (di Civitavecchia) tit. SS. Trinitatis a quibusdam scriptoribus extitisse censetur aetate S. P. Augustini, qui Eremitas illos visitasse creditur. De hoc eremitorio ita scribit B. Jordanus de Saxonia lib. I de vitis Fratrum, cap. 16. Praefatus status Ordinis conformis est quodammodo illi modo vivendi, quo olim vivebant Fratres, qui habitabant in eremo de Centumcellis in Romanis partibus, ubi adhuc manere dicitur monasterium ex antiquioribus, quae sunt in Italia; ubi, ut fertur, erat duplex vivendi modus, et fuit usque ad tempora Gregorii Papae IV. Idem Gregorius autem creatus fuit Summus Pontifex anno 827.

Conventus S. Mariae, alias S. Crucis de Cisla extractus fuit Toleti in Hispania anno 424. Hunc Ordinis Sancti Augustini fuisse testantur haud minimi subsellii auctores. Eremitorium hoc anno 1375 Fratribus Hieronymianis traditum est additaque aedes magnifica, et dives gladio, quo decollatus est Paulus etc.

Conv. sive **eremitorium Certaldi** in Tuscia anno 1251 ad praememoratum Capitulum generalem misit suum Priorem Fr. Vicentium.

Conv. sive **eremitorium S. Francisci de Chifenti** [p. 237] in montibus ejusdem oppidi in Lucana dioecesi praefato an. 1251 misit ad praecitatum capit. gen. P. Priorem Cambium.

Conventus Cignani in territorio Asculi Piceni extabat anno 1238.

Conv. sive **eremitorium Collae** (di Colle) item, in Tuscia habuit in eodem Capitulo suum P. Priorem Fr. Ajutum.

Conv. sive **eremitorium Cologni, alias Colongi in Tuscia** praedicto anno 1251 repraesentatum fuit in eodem Capitulo generali per P. Priorem Fr. Peregrinum.

Conventus S. Augustini Coloniae in Germania fundatus dicitur anno 1165 sumptibus Patritiorum ejusdem civitatis. Pertinebat an. 1509 ad Congregationem Saxoniae, qua tamen pessum eunte, idem conventus stetit industria, et opera meritissimi P. Mag. Rogerii Juvenis Provincialis.

Conv. sive **eremitorium Collis Nontoli, alias Nomboli in Tuscia** extabat anno 1251, quo illius Prior Fr. Martinus interfuit Capitulo generali habito in conventu Cascinae prope Pisas.

Conv. sive **eremitorium S. Mariae de Monte Ganfri** Coltae Montissani in Firmana dioecesi in Piceno extabat anno 1251, uti constat ex Bullario Ordinis pag. 175.

Conv. sive **eremitorium Compiti tit. S. Mariae ad Fontanellam** in montibus ejusdem oppidi in Lucana dioecesi extabat jam anno 1213.

Conv. sive **eremitorium Corbajolae, alias Cerbajolae in Tuscia** eodem anno 1251 misit ad supradictum Capitulum generale P. Priorem Fr. Joannem.

Conv. sive **eremitorium Corbariae, alias Cerbariae in Tuscia** habuit in eodem Capitulo P. Priorem Fr. Huguccionem.

Conv. sive **eremitorium Costae Aquae item in Tuscia** misit ad idem generale Capitulum P.

Priorem Fr. Bernardum.

Conventus Cordubae tit. S. Achatii in Provincia Baetica, sive Vandalitia in Hispania erectus fuit anno 1236 ex favore, et donatione Ferdinandi III Castellae Regis cognomento Sancti, qui expugnata urbe die 29 Junii statim de coenobiis aedificandis cogitare coepit. Donavit enim piissimus Rex ad nostri Ordinis coenobium extruendum quemdam agrum, qui deinde ager veritatis nuncupatus fuit. Ex eo tamen loco ob frequentes barbarorum incursus ex indulto Clementis V anno 1312 ad Castrum Vetus translatum fuit, ubi cum S. Inquisitionis tribunal statutum fuisset, Alphons XI jussu ad aliam ejusdem civitatis partem circa annum 1333 nostrates iterum transmigrarunt.

Conventus S. Christophori Delafoes in Lusitania, teste Brandonio lib. I Monarchiae Lusitanae, cap. 5, fundatus fuit circa annum 1123 sub Joannis Ciritae magisterio pro Eremitis Augustinianis; ast post decem annos ad Cistercienses transiit.

Conventus S. Augustini Eugubii (di Gubbio) in Umbria extabat anno 1251. Spectabat ad Congregationem Bricinensium Eremitarum Ordinis S. P. Augustini.

Conventus, sive **eremitorium Fabalis Montis** (in dioecesi Pisauri in Piceno) congregationis Guillelmitarum extabat anno 1224, et unitur ordinini nostro anno 1256.

Conv. sive **eremitorium Falconis in Tuscia** anno 1251 misit ad Capitulum generale Cascinae prope Pisas P. Priorem Fr. Ildibrandinum.

Conventus S. Augustini Fabriani in Piceno fundatus fuit anno 1216 a Gualtero Chiavello ejusdem civitatis domino sub titulo S. Mariae Novae.

Conv. sive **eremitorium Faventiae** (di Faenza) in Romandiola anno 1251 [p. 238] pertinebat ad Congregationem Eremitarum Augustinensium Tusciae; nam eodem anno illius Prior Fr. Paulus ivit ad saepius citatum Capitulum generale Tusciae.

Conv. sive **eremitorium Ferrariae tit. S. Leonardi** anno 1251 spectabat ad Congregationem Eremitarum Augustinensium Tusciae; nam illius Prior Fr. Bartholomaeus praefato Capitulo generali interfuit.

Conventus S. Stephani Ferrariae, vulgo della Rotta, ex donatione Hugaccionis Episcopi Ferrariensis fundatur ann 1197 in quadam Padi insula ab urbe parum dissita. Ast anno 1252 ad instantiam Beatricis Estensis, Azzonis IX Ferrariae Marchionis filiae, praedictum coenobium nostrates cesserunt, et ad quamdam parvulam ecclesiam Divo Andreae dicatam transierunt, quo in loco cum Estensium Principum, tum Ferrariensium civium auxilio magnificentissimum templum extruxerunt.

Conventus Fidentii in Funticellis tit. S. Galgani in Tuscia erigitur anno 1230 opera Fr. Stephani Prioris Catastae.

Conventus Florentiae tit. S. Spiritus in Tuscia inchoatus fuit anno 1250. Degebant tunc temporibus Eremitae Augustinenses in coenobio S. Matthaei de Lepore in Casillina, sive apud S. Mariam de Campo prope arcem veterem, pro qua magis communienda praefatum coenobium demoliri opus fuit. Qua occasione P. Prior Fr. Petrus Ildebrandinus cum caeteris Fratibus praedicto anno 1250 emerunt novum quemdam locum prope exiguum S. Romuli ecclesiam situm, ibique ad honorem Spiritus Sancti, S. Mariae, et omnium Sanctorum magnum coenobium extruxerunt. Ast an. 1444 S. Spiritus templo flammis fere consumpto aliud magnificentissimum, prout nunc extat artificio Philippi Brunelleschi aedificarunt, opem praebentibus Florentinis civibus Laurentio Ridolfi seniori, Bartholomaeo Corbinelli, Nerio de Cinis Capponi, et Gregorio de Stagio Dati. Consecratum fuit a D. Antonio Altoviti Florentiae Antistite die 11 Novembris an. 1573.

Conventus S. Leonardi Fogiae in Apulia jam extabat anno 1250.

Conventus Friburgi in Helvetia erectus fuit anno 1245 a nobili, ac potenti ejusdem urbis familia Velgensium in Vallis Augiae angulo *pro Augustini Regulam professis*. Pertinuit ad nostrates usque ad annum 1848, quo a Liberalibus suppressus fuit. Erant tunc in eodem coenobio sacerdotes octo.

Conv. sive **eremitorium Frocechia in Tuscia** anno 1251 misit ad supradictum Capit. gen. P. Priorem Fr. Jacobum.

Conventus S. Augustini Fulginei (di Foligno) in Umbria fundatus fuit a nostrate B. Angelo de Fulgineo, qui nostrum Eremitanum Ordinem amplexatus fuit apud Congregationem Beati Joannis Boni circa annum 1246.

Conventus Genuae tit. S. Augustini traditur extractus fuisse a Luitprando Longobardorum Rege an. 722. Certius tamen constat praefatum coenobium sub titulo S. Teclae extitisse anno 1251, quo illius P. Prior Fr. Placitus interfuit Capitulo generali Eremitarum Augustinensium Tusciae habito in coenobio S. Salvatoris Cascinae prope Pisas.

Conventus de Giralδος, ad quartam leucae partem ab Autoguia in Lusitania, extabat tempore Regis Alphonsi Enriquez circa annum 1100. Perdurabat autem adhuc tempore Alphonsi IV Regis, qui decessit anno 1357.

Conventus Gothae in Saxonia extabat an. 1246.

Conventus Hispalensis in provincia Baetica, [p. 239] alias Vandalitia, ortum habuit anno 1248, quo Ferdinandus Castellae Rex Sanctus nuncupatus, Hispalim (Siviglia) e Maurorum tyrannide liberatam Christo Domino consecravit. Ast decursu temporis, nempe circa annum 1352 relicto priori aliud coenobium in eadem urbe aedificarunt in quodam loco, quem pii conjuges D. Arias Yañez, et ejus uxor Peregrina cum adnexis domibus nostratibus pro novo conventu extruendo dono dederunt, adjectis omnibus bonis suis pro illo dotando.

Conventus Ilicetanus in territorio Senensi in Tuscia extractus fuit a sanctissimis viris, nobilibus Senensibus, ante annos Domini sexcentos, ut in illa sacra eremo, quae a Senensi civitate tribus milliaribus distat, absconditam cum Christo vitam ducerent. Clarior tamen ejusdem coenobii notitia quoad nostrarum Eremitarum S. Augustini Ordinem spectat, habetur post annum 1050. Nam Paulus Morigia Jesuatus in Summario Chronologico edito Bergomi anno 1601, lib. 2, pag. 200, praefati coenobii antiquitatem agnoscens ita scribit: Unde Franciscus Thomas civis Senensis, et ejusdem urbis chronographus affirmat hunc locum fuisse habitatum etiam ab anno 1050, a Fratribus Eremitis S. Augustini... Habetur tamen Bulla Gregorii IX data sub die 5 Januarii an. 1231, qua Eremitae de Sylva Lacus, idest Ilicetani, permittuntur accipere *unam ex approbatis Regulam*. Ipsi autem elegerunt Regulam S. P. Augustini. Vocabatur tunc temporis coenobium S. Salvatoris de Fultignano; sed quia anno 1255 conventus S. Leonardi de Sylva Lacus non procul distans eidem unitus fuit, denominatione utriusque coenobii mixtim assumpta coenobium S. Salvatoris de Sylva Lacus appellari coepit. Decursu autem temporis ab illicibus, quae illum locum circumstabant, Iliceti nomen apud incolas obtinuit. Deinde anno scilicet 1387 evasit idem Iliceti conventus caput celeberrimae Ilicetanae Congregationis. Dicitur a nostrate Landuccio (de origine sacrae Eremi Ilicetanae) Ilicetum vetus sanctitatis ilicium, areopagus pietatis, asylum Religionis, athenaeum disciplinae, palladium virtutis, a sui principio propter densissimum et quasi inaccessibile vepretum, in quo latitabat, Eremus de Fultignano dicebatur, et hoc potitum est nomine usque ad annum circiter 1220...

Eremitorium Incarnii, alias Lancarnii in Tuscia extabat an. 1251, tunc enim illius Prior P. Fr. Matthaeus intervenit ad Capit. generale Congregationis Erem. Tusciae.

Conventus Lincesi, et Fontis Giardi, Ordinis Eremitarum S. Augustini extabant jam anno 1198 in

dioecesi Cenomanensi (Le Mars) in Gallia.

Conventus S. Augustini Londini in Anglia fundatus fuit anno 1252 ab Humfredo Bohum Herefordiae, et Essetiae Comite, uti habetur in catalogo monasteriorum Angliae a Joanne Speed confecto, cui auctori consentit etiam Clemens Reynerus in disceptatione historica de antiquitate Benedictinorum in Anglia, pag. 164. Et revera nostrates ante annum 1250 in Angliam introductos fuisse testis est Matthaeus Westmonasteriensis, qui in historia de rebus Britanniae enumerans sub anno 1250 ea quae ab anno 1200 usque ad 1250 in Anglia evererant, ita scribit: Ordines multiplicabantur in Anglia, praeter Ordinis Praedicatorum et Minorum, videlicet Fratres de Monte Carmelo, Fratres Cruciferorum; et quidam qui se appellant Fratres de Ordine S. Augustini, et multi [p. 240] alii... Perduravit coenobium Londinense usque ad annum circiter 1538, quo tempore cum Henricus VIII illicitis Annae Bolenae amoribus usque ad insaniam irretitus Catholicam Fidem deseruisset, atque Pontificia auctoritate rejecta, in toto suo Regno instar Papae agere coepisset, ne hujusmodi execrabili apostasiae assensum praestarent, P. Prior, et caeteri omnes illius coenobii Fratres Augustinenses partim caesi, partimque in fugam acti fuerunt; quare amplissimum illud coenobium, in quo ducenti perpetim Fratres debebant, in haereticorum manus devenit, illudque Rex apostatata cum ecclesia, et universa suppellectile suo Vicario Cromwelo in tam impii consilii praemium assignavit, ac dono dedit. Solent enim omnes usurpatores prodigi esse earum rerum, quas absque ullo sudore, sed sola criminis ignominia acquisierunt. In coenobii loco statim iniquus minister splendidissimum palatium exaedificare coepit; sed Deo non permittente, finire non potuit. Ita ferme iisdem verbis Nicolaus Sanderus, lib. I, de schismate Anglicano pag. 194, ad an. 1538. Habemus nunc Londini parvum coenobium S. Monicae in via City ad plateam Hoxton cujus aedificatio debetur nostrati Episcopo Sandhurstii in Australia P. Mag. Fr. Martino Crane, qui illud extruxit tempore sui Provincialatus ab anno 1863 usque ad 1871.

Conventus Lugdunensis tit. S. Augustini in provincia Narbonae fundatus creditur extra urbem an. 1100; sed postea intra urbem translatus. Pertinuit ad Narbonensem provinciam usque ad annum 1629, quo Communitati, sive Congregationi Bituricensi traditus fuit.

Conv. sive **Eremitorium Lupicavi** inter Lucam et Pisas in Sylva Livallia prope Ripam Frattam, tit. S. Mariae de Lupocavo jam extabat anno 1153; putatur enim eodem anno S. Guilelmus in eo loco eremiticum S. Augustini Institutum amplexatus fuisse. Anno 1256 caput erat Congregationis Eremitarum S. Mariae de Lupocavo, quae, una fuit ex illis variis Congregationibus, quae ab Alexandro IV Eremitarum S. Augustini Ordini unitae fuerunt. Illius coenobii Prior Fr. Harrigus an. 1251 interfuit capitulo generali prope Pisas celebrato.

Eremitorium Labeti Cong. Tusciae an. 1251 habuit in praefato Capit. gen. suum Priorem Fr. Dominicum, et Eremit. Lanvereti ejusdem Congregationis Tusciae P. Priorem Fr. Lucam.

Conventus S. Columbani prope moenia Lucae in Tuscia fundatus creditur anno 729 tempore Luitprandi Longobardorum Regis, atque ex eo loco circa an. 1387 nostrates transierunt ad ecclesiam S. Salvatoris in muro sic nuncupatam, ibique novum S. Augustini coenobium extruxerunt; ast S. Columbani eremitorium tamquam novi conventus membrum retinuerunt. An. 1468 ad Cong. Insubricam transivit. In nostra Lucana ecclesia veneratur perinsignis Deiparae imago sub titulo de Saxo, eo quia iconoclastarum tempore ab impio milite aleatore in latere per lapidem percussa vivum sanguinem effudit. In praesentiarum illa ecclesia ob malam hominum voluntatem clausa manet.

Conventus S. Agnetis, et postea B. Joannis Boni Mantuae aedificatus fuit extra portam, quae postea B. Joannis Boni nuncupata est, circa an. 1249 a Mantuanis civibus, ut praefatum sanctissimum concivem in patria detinerent. In eo idem Beatus extremum diem clausit, ejusque sacra ossa aliquandiu quieverunt.

Conventus S. Agnetis Mantuae, a praedicto diversus, [p. 241] extractus fuit item a Mantuanis civibus paullo post obitum B. Joannis Boni, ut concivem suum, quem in coelis patronum habebant, intra civitatem reciperent, et commodius colere possent. Fovit pia Mantuorum desideria nobilis

quaedam mulier ex gente Frizza, quae pulcherrimum S. Agnetis templum intra urbem erigendum curavit circa annum 1250. Templum hoc postea familia Gonzaga, cui plurimum semper debuit Augustiniana Religio, ornavit, et auxit. In illud B. Joannis Boni sacrae exuviae translatae sunt.

Conventus Mediolanensis erectus fuit a Lazaro de Lazaris Mediolanensi Archiepiscopo, qui extremum diem clausit die 11 Feb. an. 442. De hoc enim Lazaro ita scribit Josephus Ripamontius lib. 6, historiae ecclesiasticae Mediolanensis, pag. 412: "Augustiniana Familia, quae profecta Mediolanum vagabatur absque certa sede, ac domicilio, monasterium attribuit, quo nunc Virginis Coronatae vetustissimae stant aedes". Idem testatur Joannes de Deis in Successoribus S. Barnabae, fol. 14 de Lazaro arch. dicens: "Hic primus omnium archiepiscoporum monasterium B. Augustini discipulis in urbe Mediolani assignavit". Et Franciscus Bessozus in hist. Pontificali Mediolanensi edit. an. 1596 pag. 76 haec habet: "Dedit (Lazarus) monasterium discipulis S. Augustini, qui instructus in Religione a S. Simpliciano Mediolani morabatur, et habuit plures discipulos. Quibus cum Regulam dedisset, repatriavit. His ergo dedit Lazarus monasterium, quod existimo fuisse illud, quod nunc Incoronatae dicitur".

Conventus Mediolani tit. S. Marci jam extabat anno 1137, uti testatur Herrera ex sequenti inscriptione, quae legebatur in tertio claustrum sepulcro: "Reliquiae Bocalini de Vicomercato, qui die 5 Februarii 1137 obiit". Extitisse autem ante annum 1232 scribit Ripamontius, part. 2 hist. eccl. Med. lib. 4, pag. 224. Idem auctor lib. II, pag. 683 affirmat: "quod circa annum 1400 Antonius, Galeatius Porrus, et Galeatius Aliprandus, nobiles Mediolanenses, Mediolani inventi decapitati: *jacebant insepulti*, nisi Augustiniani Fratres ob necessitudinem fortasse aliquam, facto repente agmine, sustulissent corpora, et in D. Marci aede tumulassent".

Conventus Mechliniae (di Malines) in Belgio inchoatur anno 1252. Nam Franciscus Haraeus in Annalibus Brabantiae, tom. I pag. 268, haec refert: "Et in eadem civitate (Mechliniae) anno 1252 Eremitae D. Augustini conventum instruere coeperunt, privatorum primum eleemosynis, sed demum anno 1305 Aegidio Bertholdo juvante, perfectum est". Erat autem idem Bertholdus Mechliniae dominus.

Conventus Miratorii, sive Miratoii in Rornandiola fundatus fuit ante annum 1127; nam an. 1633 sub altari majoris illius ecclesiae reperta fuit haec inscriptio: Anno MCXXVII Eremitae S. Augustini.

Eremitoria sequentia suum singula Priorem ad saepe citatum Capitulum generale apud coenobium S. Salvatoris prope Pisas an. 1251 celebratum miserunt; nempe eremit. Moganelli Fr. Maurum, Morillionis Fr. Donatum, Montis Fortis Fr. Michaellem, Montis Boni Fr. Benedictum, Montis de Castillione Fr. Bonchristianum, Montis Ferrati Fr. Beringotium, alias Herrigetem, Montis Cimini Fr. Richardum, Montis Vasonis Fr. Jordanum, et Morihondi Fr. Gregorium.

Conv. sive **Eremitorium S. Mariae Murceti in dicecesi Pisana** extabat anno 1244, [p. 242] in quo Innocentius Papa IV illos Eremitas absolvit ab observatione Regulae S. Benedicti, eisque permittit Regulam S. P. Augustini, quam sibi priori relicta ultro delegerant. Idem conventus fuit caput unius ex illis variis Eremitarum Congregationibus, quae in unum magnum Eremitarum Augustinensium Ordinem sub Alexandro IV unitae sunt.

Conventus S. Augustini Mutinae (di Modena) in Insubria jam extabat anno 1245; nam Gaspar Sillingardus Episcopus Mutinensis in catalogo Episcoporum ejusdem urbis, loquens de Episcopo Alberto Boscheto Dominicano electo an. 1234 sic ait pag. 94: "Fratres autem S. Augustini ad portam civitatis novae considerentes an. 1245 benigne juvit".

Conventus S. Augustini Montis Alti in Piceno jam extabat anno 1204, uti constat ex quodam privilegio eidem coenobio eodem anno ab Innocentio III concesso, prout refert Herrera, tom. 2 pag. 105.

Conventus Montis Specchii, alias Montis Speculi tit. S. Mariae (antea S. Antonii) prope Senas in Tuscia jam extabat an. 1230, quo illi Eremitae ex Gregorii IX concessione S. P. Augustini Regulam receperunt. Circa annum 1443 Congregationi Ilicetanae se aggregavit.

Conventus Nazarethensis in archiepiscopatu Ulyssiponensi anno 714 a Romano Eremita monasterii Cauliniani aedificatus fuisse creditur. A quibusdam censetur fuisse ex augustiniano eremitico instituto.

Conventus S. Augustini Nari in Sicilia putatur jam extitisse anno 1230, ut refert Herrera tom. 2 pag. 199.

Conventus S. Augustini Offidiae in Piceno jam extabat anno 1245. Asservatur in hoc coenobio prodigiosa Sacrae Eucharistiae particula, quam anno 1273 Fr. Jacobus Diotallevius Offidanus Augustinensis, Lanciani Prior, in patriam suam detulit, prout retulimus in *Eremitae Sacrae* part. 2 pag. 261.

Conventus S. Augustini Panormi in Sicilia tit. S. Augustini (antea S. Dionysii) initium habuisse putatur anno 1256. Habetur in illa ecclesia prodigiosa Deiparae imago sub titulo de Succursu, cujus sacrum Officium nostratibus Siculis Pius VII indulsit die 4 Feb. an. 1804, et ad Ordinem universum extendit die 24 Martii ejusdem anni.

Conventus S. Augustini Parisiorum tit. S. Augustini (antea S. Annae) exordium sumpsit anno 1240. Primitus situs erat ad portam montis Martyrum, qui locus postea dictus fuit *Augustiniani Veteres*. Hinc anno 1286 nostrates transierunt ad alium locum in *Cardineto* nuncupatum ultra parvum fontem infra muros. Hac tamen habitatione relicta novum coenobium, Honorio IV approbante, Augustinenses erexerunt in vico S. Victoris, ubi manserunt usque ad an. 1293; tunc enim Philippus IV Galliarum Rex Pulcher appellatus domum Fratrum Saccitarum, alias de Sacco (quorum Ordo ex Concilii Lugdunensis decreto paulatim extinguebatur) nostratibus tradi praecepit. Erat autem Saccitarum coenobium in parochia S. Andreae de Arsiciis, illud nostrati Generali Aegidio Romano per Simonem Matiphum Parisiensem arch. traditum fuit. Anno 1770, idest paucis annis ante funestissimam Gallorum rebellionem, habebat annum proventum libellarum gallicarum (vulgo franchi) sexaginta millium, et alebat coenobitas 80.

Conventus SS. Philippi et Jacobi Patavii erectus fuit circa an. 1237, uti constat ex nostrate Portenario de Felicitate Patavii lib. 9 cap. 26. [p. 243]

Conv. sive **eremitoria Palmarolae, Petreti, et Perollae** miserunt ad praememoratum Capitulum generale Cong. Eremitarum Tusciae an. 1251 Patres Priores Fr. Bonavoltam, Fr. Orlandum, et Fr. Bartholomaeum; inter quos etiam aderat Fr. Isaias Prior Eremitorii Pocranae, et Fr. Guido Prior Eremitorii Perlatae.

Conventus S. Nicolai Pisarum extractus fuit a monachis S. Romualdi in eo loco, ubi priscis temporibus situm erat templum Cereris, et anno 1252 Eremitis Augustinensibus traditus. Eodem tempore vel ampliatum, vel reaedificatum fuit a nobili familia di Roncioni a Ripafratta. In eodem templo sepultus jacet Fr. Jo. Laurentius Berti theologus omnibus notus.

Conventus Penae-Firmae tit. S. Mariae in Lusitania, situs in loco solitario ad littus maris Oceani, erectus creditur a S. Guilelmo circa an. 1140 postquam Compostellanam peregrinationem expleverat.

Conventus Piscariae tit. S. Juliani item ad maris Oceani littus in Lusitania jam extabat anno 1153. Citat Herrera, tom. 2 pag. 291, quoddam instrumentum illius temporis, in quo asseritur praefatum Piscariae coenobium S. P. Augustini eremitas incoluisse usque ad an. 1193, quo serpente contagio Simon, Loderigus, Salvator, Suerus, Lupus, Gosendus, et Laurentius *illius magni Doctoris Africani normam secuti* ad coelestem patriam transmigrarunt. Idem conventus ab oppido Pennae-

Firmae ad quindecim milliaria dissitus erat.

Conventus Pivoniae tit. S. Joannis Baptistae, alias S. Mariae, in Pragensi dioecesi circa an. 1040 a Bretislao Bohemorum duce erectus fuit, uti refert Georgius Bartholdus Pontanus in sua Bohemia Pia, lib. 2 cap. 18, agens de duce Bretislao, et Episcopo Severo. En Pontani verba: "Idem Princeps erexit monasterium Pivoniense, quod consecravit idem Episcopus, et introducti fuerunt Fratres Eremitae Ordinis S. Augustini"; et pag. 38 inter praefati Episcopi Severi gesta recenset etiam consecrationem ecclesiae monasterii Pivoniae prope Tinam Regulae S. Augustini.

Conventus Possiaci (oppidum Galliae) erectus fuit a Constantia Roberti uxore an. 1000 pro Eremitis S. Augustini; sed an. 1290 traditus fuit Monialibus S. Dominici. Vide Maraccium de Regibus Marianis edit. Romae 1654, pag. 204.

Conventus Prati in Tuscia tit. S. Annae inchoatur anno 1254 a nostrate B. Brunecto Rubeo de Prato, qui post susceptum Romae Eremitarum S. P. Augustini habitum in patriam reversus cum Fratribus Josepho, et Guidone veterem S. Annae ecclesiam, quam Benvenutus de Monte Cuculi Presbyter an. 1217 erexerat, incolendam et administrandam accepit. Ibidem extracto quodam tugurio quindecim annos cum sodalibus coelestem potius quam terrenam vitam duxit; verum Pratenses illorum Eremitarum Montis Majoris (ita eos appellabant) vitae sanctimonia illecti illos ad commodius S. Annae novum coenobium anno 1269 extra eandem Pratensem urbem fundatum arcessere, ibique noster B. Brunectus permansit usque ad obitum, qui contigit die 11 Martii an. 1296, aetatis suae 75.

Conventus S. Augustini Perusiae in Umbria (postea SS. Philippi et Jacobi) jam extabat ante annum 1254. In codicibus Archivi P. Rmi Generalis ubi agitur de Umbriae provincia supponitur quod ob devotionem erga S. P. Augustinum, cujus corpus eo tempore Ticinum [p. 244] translatum fuerat, Perusini cives coenobium illud anno 725 aedificarunt.

Conventus S. Mariae de Populo (Romae) jam extabat anno 1226; nam hoc eodem anno ibidem obiisse constat quemdam P. Fr. Joannem praefati coenobii Priorem. Ecclesia autem S. Mariae de Populo nuncupatur eo quia populi Romani sumptibus tempore Paschalis II aedificata fuit anno 1199, eamque idem Summus Pontifex anno insequenti ad honorem Deiparae solemniter consecravit, addito ingenti Indulgentiarum thesauro pro iis, qui Ecclesiam ipsam praescriptis diebus visitarent. Sixtus autem IV anno 1472 ecclesiam vetustam, et pro frequentia populi minus amplam solo aequavit, novamque ampliolem, atque venustiolem opere sumptuoso erexit. Item anno 1556 Paulus IV antiquum coenobium a fundamentis evertit ut nova Urbis moenia in eodem loco contra praevissam Imperialium copiarum irruptionem erigeret. Verum reddita pace statim a Fratribus Pio IV adjuvante reaedificatus fuit circa annum 1560.

Conv. sive **Eremitorium S. Luciae Vallis Rosiae** in regione Senensi extabat jam an. 1251; nam eodem anno illius Prior Fr. Dominicus in saepius memorato Capitulo generali electus fuit Procurator generalis illius Congregationis. In illo eremitorio B. Augustinus Novellus circa an. 1278 morabatur, ibique servus Dei omnibus ignotus divina dispositione factus est cognitus, ut iisdem verbis ait Herrera tom. 2 pag. 357.

Conv. sive **Eremitorium Roccati**, seu uti est apud Torellium, Roveti, pertinebat ad praefatam Congregationem Erem. Augustinensium Tusciae anno 1251; illius enim Prior Fr. Simon interfuit praefato Capitulo generali.

Conventus Servitanus in agro Securitano, sive Setabitano in Hispania fundatus fuit a S. Donato Africano Monacho circa annum 570 opibus, et sumptibus cujusdam nobilis et religiosae mulieris, quae Minicea nominabatur, uti patet ex S. Ildephonso Episcopo Toletano lib. de Viris illustribus cap. IV. Vide etiam Herreram tom. 2, pag. 406.

Conventus S. Martini de Sande in Lusitania ab aliquibus scriptoribus fundatus censetur circa an. 400. De illo ita scribit Rodericus de Cunha in hist. Bracharensi part. I, cap. 90, pag. 385. Aliqui credunt hoc monasterium esse antiquius, asserentes fuisse Eremitarum S. Augustini multis annis antequam in Lusitaniam venissent Religiosi Benedictini, et postea quam illud deseruissent Eremitae, ingressum S. Fructuosum circa an. 629, et Religiosis S. Benedicti replevisse...

Conv. sive **Eremitorium S. Georgii de Spelunca in monte Pisano** supra S. Mariae *del Giudice* pagum pertinebat ad Eremitas Augustinenses ante annum 1110, uti refert Barsotti in libro de Coronatione B. Virginis de Saxo, edit. Lucae an. 1693 pag. 126.

Conventus S. Joannis de Salsedas in dioecesi Lamecensi in Lusitania extractus dicitur an. 1125, in eoque Augustiniani Eremitae morati fuisse censentur usque dum ad Cisterciensium Ordinem transierit.

Conventus S. Salvatoris, et alter **S. Claudii prope flumen Limam in Lusitania** a quodam Bracharensi Archiepiscopo circa annum 700 pro Augustinianis Eremitis erecti fuisse dicuntur, et circa an. 982 a Saracenis eversi, atque postmodum reparati ad Cluniacenses transiisse.

Conventus S. Augustini Senarum in Tuscia extabat an. 1201; habetur enim apud [p. 245] Herreram tom. 2, pag. 409, transumptum exemplar authentici instrumenti, in quo nominantur P. Prior, et Fratres, qui eodem anno in praefato S. Augustini Senarum coenobio degebant.

Conventus S. Augustini Semellii (di Salemi in Sicilia) fundatus fuisse creditur anno 1250.

Conventus Seemanshauserum in Bavaria inferiori prope Gam-Konem, Castrum olim Comitum de Leomberg erectus fuit pro Augustinianis Eremitis S. Guilelmi an. 1255 ab Henrico Decano Cathedralis Ratisponensis ex nobili familia Seeman, a qua Seemanshausensis coenobii nomen accepit.

Conventus Tudensis (di Tuy) in Hispania extabat jam, uti videtur, anno 620; in eoque Eremitae Augustinenses mansisse putantur usque ad annum 813. Transiit deinde ad Cluniacenses.

Conventus Turrium Veterum in Lusitania, fundatus creditur anno 1226 ex quadam donatione, quam eodem anno illius oppidi Communitas fecit Fr. Gaibitino Eremitano Ordinis S. Augustini, et omnibus ejusdem Ordinis Fratribus. In praefato de *Torres Vedras* coenobio in Archiepiscopatu Ulyssiponensi sito quievit in Domino, die 15 Octob. an. 1422, noster B. Gundisalvus de Lagos, cujus immemorabilis cultus confirmatus fuit a Pio VI die 23 Maji anno 1777. Festum ejus apud Ordinem agitur die 21 Octobris.

Conventus Tarvisii (in Marchia Tarvisina) tit. S. Margaritae extruitur anno 1233 a nostrate Fr. Gerardo de Camino ex nobilissima familia de Camino, quae olim Feltrio, Serraevalli, et aliis oppidis dominabatur. Coenobium vetus extabat extra portam S. Margaritae; ast ad commodiorem locum intra civitatem traslatum fuit anno 1265.

Conventus Tolentini in Piceno extabat jam anno 1250. In hoc coenobio vixit 30 circiter annos S. Nicolaus, qui ad coelos abiit an. 1305, vel juxta alios an. 1309, die 10 Sept. Sanctorum catalogo adscriptus fuit ab Eugenio IV die 6 Junii an. 1446. Recentior illius vita evulgata fuit anno 1878 per nostratem P. Mag. Nicolaum Mercuri.

Conventus Tiburis (di Tivoli prope Romam) tit. S. Leonardi extabat extra urbem anno 1241; sed postea intra translatus fuit. Huic coenobio circa an. 1422 unitum fuit antiquum hospitale S. Onuphrii, quod veteri conventui proximum ac pene contiguum erat.

Conventus Ulyssiponensis inchoatur anno 1192 ex donatione Sancii I Lusitaniae Regis tit. S.

Saturnini in cujusdam montis supercilio; quo in loco Domina Susanna Joannis Quiveni uxor novam ecclesiam ad honorem Sanctorum Ordinis S. Augustini extruxit an. 1243, eamque nostratibus donavit. Appellabatur etiam eadem Ecclesia titulo S. Genesii a nomine montis, et Deiparae de Monte ob magnam populi venerationem, quae decursu temporis excitata fuit erga devotam quamdam ejusdem B. Mariae Virginis imaginem, quae illam ecclesiam decorabat. Anno autem 1272 nostrates se transtulerunt intra civitatem ad locum, qui dicebatur Almafala, ibique ex donatione cujusdam pie mulieris, quae Domna Susanna appellabatur; extruxerunt novum coenobium sub titulo S. P. Augustini, quod tamen circa annum 1362 appellari coepit nomine nostrae Dominae de Gratia eo quia circa illud tempus quidam piscatores ad illam ecclesiam transtulerunt quamdam prodigiosam Deiparae imaginem, ab ipsis in vigilia ejusdem B. Virginis ad coelos Assumptionis de sub mari suis retibus eductam, quae [p. 246] cum ob miraculorum frequentiam, et populi devotionem piissimum nostrae Dominae de Gratia nomen obtinisset, eundem titulum nedum praefato Ulyssiponensi S. Augustini coenobio, sed fere omnibus Augustiani Ordinis in Lusitano Regno extantibus aedibus communicavit.

Conventus S. Augustini Urbis Veteris (di Orvieto) in provincia Romana jam extabat tempore Adriani IV, qui obiit an. 1159; nam noster Coriolanus, in Chronico fol. 9, de eodem Adriano IV loquens ait: Ecclesiae S. Augustini de Urbeveteri dedit indulgentiam trium onnorum, et totidem quadragenas. Translatus fuit intra urbem ab Innocentio III anno 1216; ac demum an. 1254 nostrates ad commodiorem locum situm in vico Ulmi, dicto de S. Juvenali, ubi erat ecclesia S. Luciae, transmigrarunt, ibique Urbanus IV circa annum 1262 novum S. Augustini templum aedificavit, uti ex nostrate Panvinio refert Herrera tom. 2, pag. 512.

Conventus Vallis Petrae, tit. S. Mariae Magdalenae in diocesi Bononiensi in Romandiola a Benedictinis circa annum 1253 ad Augustinianam Bricinensium Congregationem, Innocentio IV aprobante, transivit.

Conventus Vallis S. Guilelmi in dioecesi Lingoniensi (di Langres) in Gallia extabat anno 1252; eodem enim anno Innocentius IV P. Priori, et Fratribus Eremitarum Vallis S. Guilelmi Ordinis S. Augustini Lingoniensis dioecesis quaedam privilegia indulsit, uti legitur apud Herreram tom. 2, pag. 514.

Conv. sive **Eremitorium Vallis Bonae tit. SS. Georgii et Galgani in Carferoniana Lucanae dioecesis**, extabat jam anno 1214 teste Barsotti in libro de Coronatione B. Mariae Virginis de Saxo, pag. 129. Illius Prior, qui an. 1251 jam saepius citato Capitulo generali Tusciae interfuit, fuisse videtur Fr. Guido de Stagio, qui postea totius Ordinis moderator evasit.

Conv. sive **Eremitorium Vallis Bonae de Versilia** tit. S. Mariae Mag. in Lucana dioecesi inter Camajorem et Petram Sanctam in Valle Castelli situm jam extabat an. 1247, uti scribit citatus Barsotti pag. 129. Illius Prior an. 1251 erat Fr. Bonus.

Conv. sive **Eremitorium S. Mariae de Nazareth prope Venetias** extabat jam anno 800. Hic locus postea vocatus fuit *Lazzaretto vecchio*. In eodem conventu vixit fr. Bonifacius Falerius, qui anno 1120 Venetiarum Episcopus electus fuit. Ibidem circa an. 1423 noster Gabriel de Garofolis cum quatuor nobilibus Venetis suis discipulis consilium iniit de Congregatione Canonicorum Regularium S. Spiritus instituenda. Et tunc praefatum coenobium amissimus.

Conv. sive **Eremitorium S. Bartholomaei de Vurno**, situm in montibus ejusdem oppidi, ab eremitorio S. Jacobi de Morillione, quod in iisdem montibus extabat, omnino diversum, apud praefatum Barsotti, pag. 131, nominatur ad annum 1231.

MONASTERIA MONIALIUM ORD. EREM. S. P. AUGUSTINI, QUAE EXTABANT ANTE ANNUM 1256, QUO EJUSDEM ORDINIS UNIO PERACTA FUIT - p. 246

Monasterium Atrebatense sub. tit. S. Mariae Magdalenaee (di Arras) in suburbio S. Vincentii erigitur an. 1222. Illud nuncupari coepit coenobium Filiarum Dei. Idem monasterium circa an. 1448 tempore belli pene eversum [p. 247] D. Petronilla Cornelia Joannis Hourieri vidua reparavit.

Monasterium Bruxellense tit. S. Petri an. 1213 a Duce, et civibus erigitur pro Monialibus leprosorum curae addictis; quae an. 1220 S. P. Augustini Regulam amplexae sunt.

Monasterium S. Augustini Bononiae extabat anno 1204; quo tempore illae Moniales sua sanctimonia a senatu obtinuerunt ut a Bononiensibus S. P. Augustini festum ageretur.

Monasterium Corneliense sive de Monte Cornelii prope Leodium in Belgio extabat circa an. 1200; nam circa illud tempus B. Juliana de Cornelione in eodem monasterio Augustinianum habitum induit.

Monasterium S. Jacobi in oppido Paterni in dioecesi Anconitana extabat anno 1255; nam eodem anno Alexander IV quoddam privilegium confirmavit a suo praedecessore Innocentio III concessum Priorissae, et monasterio Sancti Jacobi de Paterno Anconitanensis dioecesis etc.

Monasterium Flacesheim in Germania fundatur an. 1166 ab Ottone Comite Ravenspurgensi pro Monialibus sub Regula S. P. Augustini degentibus.

Monasterium S. Elisabethae Fulginii in Umbria vulgo Monialium nigrarum nuncupatum (delle Nere) extractum fuit anno 1230 a quadam pia femina Teutonica, cui nomen erat Elisabetha, quae eodem anno ex sua Germania cum duabus sodalibus in Italiam venerat. Monasterio extracto, atque sacris virginibus tradito ipsa fundatrix post duos menses discessit relinquens eidem monasterio vulgare nomen *della Tedesca*. Illae moniales Regulam et Ordinem Eremit. S. Augustini paulo post ab Aegidio Fulginate Episcopo acceperunt.

Monasterium S. Viti Ferrariae extruitur an. 1234 sub Regula S. P. Augustini, et regimine Eremitanorum, qui in coenobio S. Andreae degebant. An. 1446 erat Apostolicae Saedi immediate subjectum.

Monasterium Hochelemi, in provincia Coloniensi fundatur a D. de Plesse an. 1242; in eoque ejus filia an 1276 ex hac vita migravit.

Monasterium Islae in Episcopatu Mindensi in Germania an. 1213 ex Eremitano S. Augustini Ordine ad Cisterciensem transivit.

Monasterium Mediolanense S. Bernardini circa an. 1187 extractum fuit pro Monialibus Augustinianis; ast circa an. 1430 ad Ordinem Franciscanum transiit.

Monasterium Montis Hilaris tit. S. Mariae Magd. in parochia S. Fausti de Cabanies prope Barchinonem an. 1256 recepit Regulam et Ordinem S. P. Aug.

Monasterium Nurembergense tit. S. Mariae Magd. in Bavaria an. 1229 erigitur sub Regula S. P. Aug. sed an. 1278 ad Ordinem Seraphicum transivit.

Monasterium Werdense uno milliari Hannovera distans extruitur an. 1106 pro monialibus Aug. a Comite de Rode translatis monialibus ex Comitatu Schawenberg monasterii Oberen Kivchensis.

Monasterium Venetum S. Mariae in Hierusalem, postea S. Mariae Virginum fundatur ab

Alexandro III Summo Pontifice, et illius prima Abbatissa fuit Julia Imp. Friderici Barbarossae filia.

Monasterium Venetum S. Andreae erectum creditur circa an. 1180; nam Alexander III dum Venetiis degeret, antiquissimam argenteam Crucem illis Monialibus Aug. donasse dicitur.

Monasterium Venetum S. Luciae, [p. 248] olim SS. Annuntiatae an. 1192 erectum fuit. Illud incolebant Moniales Aug. 70.

Monasterium Veronense tit. S. Mariae Matris Domini aedificatur an. 1225; ibique Moniales Aug. manserunt usque ad an. 1517, quo intra urbem ad S. Sylvestri templum se receperunt.

XXI

DE AUGUSTINENSIBUS EREMITIS, QUI FLORUERUNT ANTE MAGNAM EJUSDEM ORDINIS UNIONEM HABITAM ANNO 1256 - p. 248

Fr. Adjutus de Fano, ab Herrera Avitus de Grafano appellatus, anno 1228 eligitur Generalis, rexitque Ordinem usque ad an. 1248. Herrera tom. I pag. 37, Elss. pag. 13.

B. Albertus, Gallus, S. Guilelmi discipulus, ejusdem Augustinianae Congregationis post magistri obitum promotor fuit. Ad Ordinem admissus die 6 Januarii an. 1155 ad meliorem vitam transivit die 10 Aprilis an. 1158. Testatur Elssius pag. 22 quod Albertus noster extruxit coenobium S. Salvatoris prope Lugdunum in Valle Gelonis. Vide Herr. tom. I, pag. 5.

Fr. Albertus Mantuanus celebris concionator floruit circa annum 1204, quo tempore extitit angelus pacis inter Bononienses et Mutinenses, quos ad mutuam concordiam et amicitiam reduxit. Ita Herrera tom. I, pag. 52.

B. Antonius Alessandrini, nobilis Senensis, florebat vitae sanctitate in coenobio Ilicetano circa annum 1160; ibique extremum diem clausit valde senex die 4 Feb. Illius emortalis annus non constat. Vide Martyrol. August. part. I, pag. 97.

B. Benignus et Carus Augustinenses Eremitae patria Veronenses in monte apud Lacum Benacum (Lago di Garda) vitam eremiticam duxerunt juxta Malsesenium oppidum, Veronensis dioecesis, qui sanctitatis fama clari, cum S. Zenonis corpus in nobiliorem locum transferendum esset, neque ullus inveniretur, qui illud attingere posset, aut auderet, ipsi a Rothaldo Episcopo arcessiti facillime elevarunt, suisque humeris ad paratum locum transtulerunt. Ad eremum deinde statim confugiente ibidem in sancta conversatione perseverarunt usque ad ipsorum transitum, qui contigit anno 807. Illorum sacrum Officium anno 1782 die 10 Septembris Clero dioecesis Veronensis indultum fuit, et die I ejusdem mensis an. 1838 ad universum Augustinensium Ordinem extensum. Vide Breviarium Ordinis Aug. ad diem 21 Julii, et vitas Beatorum Evangelistae et Peregrini editas Veronae an. 1808, pag. 27.

Bonifacius Falerius, nobilis Venetus, vir eximiae virtutis ex Eremita Augustiniano, compellente, et prae gaudio gestiente populo, invitatus Presbyter, mox Episcopus est ordinatus anno 1120; probatisque moribus, ac summa moderatione patriam administravit ecclesiam tredecim fere annos, excessitque, teste Dandulo, anno 3 Petri Polani Ducis, qui fuit annus salutis 1133. Vide Ughellum vol. 5, columna 1238, n. 22.

Ven. Fr. Bonaventura de Caesena confessarius B. Joannis Boni, virtutum tanti magistri aemulator existens, quem nec vincere sperabat, nec auderet aequare, feliciter valuit imitan. Floruit circa annum 1249. Herrera vol. I, pag. 92, et Elssius pag. 131.

S. Eutropius (ab alio diversus) prior coenobii Servitani alias Setabitani (di Xativa) in Hispania, discipulus fuit S. Donati. [p. 249] Florebat circa an. 585, quo tempore cum doctrina, tum sancto exemplo Hispanos in catholica fide continuisse dicitur. Anno 593 interfuit Concilio Toletano, in quo summa totius synodalis negotii penes S. Leandrum Hispalensis Ecclesiae Episcopum, et beatissimum Eutropium monasterii Servitani Abbatem fuisse testantur scriptores. Paulo post eligitur Episcopus Valentiae, quo in loco parum supervixit. Ab Elssio dicitur: Vir eruditissimus, et monasticis disciplinis apprime instructus, tam in divinis Scripturis, quam in saecularibus litteris magnifice eruditus... Quaedam scripta reliquit, ac praesertim lib. unum de cohortatione monachorum. Vide Herr. tom. I, pag. 208; et Elssium pag. 187.

Gesius, sive Giesius de Burgo S. Minati in Tuscia, socius, convictor, vel ad minus successor S. Guilelmi obiit anno 1172, cuius corpus in habitu eremitico nigro repertum fuit in ecclesia S. Columbani, et ad S. Augustini Lucae translatum anno 1250. Patuit publicae fidelium venerationi usque ad haec nostra calamitosa tempora, quibus ecclesia illa coenobitis ejectis sacrilega liberalium voluntate clausa manet. Vide Elssium pag. 243.

Ven. Gosendus coenobii S. Juliani de Piscaria in Lusitania alumnus, unus fuit ex illis septem Eremitis Augustinianis, qui anno 1193 prodigiosam imaginem possidebant, quam lue grassante, in monasterio Alcobaciensi Ordinis Cisterciensis reponendam decreverunt. Sed antequam illuc pervenirent, in eminenti loco ab Alcobacia vix duobus millaribus dissito subsistentes, contagione correpti non sine sanctitatis opinione naturae debitum persolverunt praefato an. 1193; et sic coenobium illud finem habuit. Ita fere iisdem verbis Herrera tom. I, pag. 277, et tom. II, pag. 291. Vide etiam Elssium pag. 245.

S. Guilelmus IX Pictaviensium et Aquitaniae dux cum aliquando contra Innocentium II Anacleti partes secutus fuisset, S. Bernardi opera ad saniores mentes revocatus, cujusdam anachoretiae consilio lorica ferrea pectori induta, et catenis revincta ad Summi Pontificis pedes provolutus contumaciae suae veniam petiit. Ab eo ad Patriarcham Hierosolymitanum remissus, primum S. Jacobi sepulcrum Compostellae veneratus est. Deinde Hierosolymam petiit, ubi Ecclesiae communioni restitutus in arctum quoddam tugurium se abdidit, ibique cilicio constrictus, pane nigerrimo, et aqua contentus, atque super nudam humum cubans austeram inter assiduas contemplationes vitam duxit. Verum post aliquot annos suorum precibus morem gerens in Galliam redire constituit; sed in Hetruriam impulsus, cum pro Lucensibus contra Pisanos suadente diabolo arma sumpsisset, justo Dei judicio repente lumen oculorum amisit, quod tamen, erratum suum agnoscens, statim recuperavit. Rediit proinde Hierosolymam, deinde Compostellam, ac demum in Hetruriam, ubi in horrido quodam Sylvae Livalliae specu tamdiu delituit, donec sanctitatis ejus fama illinc erumpente multi se ei in discipulos obtulerunt, cum quibus austerissimum vivendi genus sub regula S. P. Augustini observandum instituit. Videns autem sodalium suorum fervorem tepescere, secessit in quemdam montem, qui de Pruno vocabatur, a quo veneficis animantibus procul ejectis, eadem ibidem vitae austeritate, et precum assiduitate se exercuit. Eo in loco quadam nocte dum juxta morem in [p. 250] orationibus vigilaret, a daemonibus dire caesus, et semivivus relictus, statim a Deipara duabus aliis comitata virginibus coelesti unguento delibutus, pristinae incolumitati restituitur. Demum in horridam quamdam Senensis agri solitudinem, quae Stabulum Rhodis dicebatur, se abdidit, ibique cum per annum cum dimidio inter consuetas austeritates commoratus fuisset, extremam earum sibi horam advenisse praesentens, sacramentis Ecclesiae susceptis, defixisque in coelum oculis obdormivit in Domino an. 1157. Alii tamen censent illum in Gallia ex hac vita migrasse. Ortum habuit in Gallia anno 1099, Anacleti Antipapae schisma sectatur an. 1133, resipiscit, et Regno se abdicat an. 1136, primam peregritationem suscepit an. 1137, et alteram an. 1151. Inter Sanctos ab Innocentio III relatus fuit anno 1202. Apud nostrum Eremitanum Ordinem jam inde ab an. 1388 illius sacrum Officium celebratur, uti constat ex definitionibus Capituli generalis Imolae habiti eodem anno. Ex Hagiologio Italico edit. Bassani an. 1773 tom. I, pag. 90 pene ad litteram. 148

Fr. Jacobus de Antonio, Florentinus, vir multae doctrinae, atque celebris illius temporis concionator, an. 1161 interfuit capitulo generali habito in coenobio S. Jacobi de Savena extra

Bononiam.

B. Joannes Bonus Mantuae ex familia Bonomi anno 1168 in lucem prodiit; ejus pater Joannes, et mater Bona vocabatur, unde ipse utriusque parentis nomen participans Joannes Bonus appellatus fuit. Cum post patris obitum amplas opes in voluptatibus dissiparet, pia matre, veluti altera Monica, pro ejus conversione assidue orante, in morbum incidit; quare voto religionis, si e vitae discrimine incolumis evaderet, se obstrinxit. Recuperata valetudine, et matre item orbatus, facultates omnes in pauperes erogavit, seque in quamdam specum apud Caesenam abdidit; ibique austerissimam vitam duxit donec habitum et institutum S. P. Augustini suscepit, et professus est. In exacta itaque religionis observantia cum aliquando carnis stimulis afligeretur, ut eam tentationem dolore superaret, calamos peracutos arundineos manuum unguibus infixit. Ex eo dolore cum pene exanimis triduo jacuisset, divina visitatione recreatus convaluit, atque ex eo tempore omni postea libidinis sensu caruit. Sanctitatis igitur fama clarus multa per Flaminiam, et Umbriam coenobia sui Ordinis instauravit, in quibus per annos circiter quinquaginta cum magno virtutum exemplo commoratus, in patriam rediit, ubi meritis cumulatus, et miraculis clarus migravit ad Dominum. Sacrum ejus corpus in urbem (Mantuam) translatum, in ecclesia S. Agnetis sui Ordinis cum honore collocatum miraculis effulsit, ejusque cultum permisit Sixtus Papa IV anno 1483. Illius autem sacrum Officium Ordini Augustiniano indulisit Clemens X die 5 Octobris an. 1672. Eremitarum S. P. Augustini Instituto nomen dedit an. 1204. Vide praefatum Hagiologium Italicum tom. 2, pag. 250, ex quo haec fere ad litteram deprompta sunt.

B. Joannes de Spelunca, quod erat eremitorium in Monte Pisano, eligitur Gerals circa an. 1115, rexitque Ordinem, non tamen forsitan absque aliqua interruptione, usque ad an. 1160. Vide Herreram tom. I, pag. 365.

B. Joannes Cirita Lusitanus ex milite Augustinianus Eremita in monasterio S. Christophori, alias de Foes in dioecesi Visaei, circa annum 1120 sanctitate [p. 251] florebat. Verum circa an. 1123 seipsum, et coenobium Cisterciensibus tradidit. Vide Herreram tom. I, pag. 365.

B. Joannes de Cella, quod erat eremitorium Lucanae dioecesis, ordinem rexit tempore Innocenti III circa annum 1200. Vide Herreram tom. I, pag. 366.

B. Nicolaius de Senis ex nobili familia Bandinelli sive ut aliis placet, Tancredi, potissimum commendatur ob exactissimam religiosi silentii custodiam. Ad supernam patriam transivit circa annum 1250. Vide Herreram tom. 2, pag. 159, et Elssium pag. 501.

Fr. Petrus Prior hospitalis et coenobii a S. Guilelmo apud Sylvam Livalliam aedificati, et postea Prior eremitorii de Monte Pruno, florebat circa annum 1156. Suis virtutibus, praeclarisque exemplis suam Guilelmitarum Congregationem illustravit. Sub illius prioratu aliquandiu vixit ipsemet S. Guilelmus in eremitorio Montis Pruni. Vide Herreram tom. 2, pag. 276, et Elssium pag. 580.

Fr. Redemptus Afer socius fuit S. Fuilgentii, cum quo in Siciliam appulsus, ibidem in quodam monasterio prope Syracusas coenobiticam vitam egit, annuente S. Episcopo Eulalio, circa annum 560. Vide nostratem Attardi de Monachismo Siciliae pag. 33.

B. Reginaldus, Gallus, discipulus S. Guilelmi, fuit artis medicinae peritissimus, et ejusdem S. Guilelmi medicus, necnon dives bonarum virtutum, atque terrenarum opum. B. Albertum in scholis condiscipulum habuit, a quo ad S. Guilelmi Congregationem admissus fuit, cum a sancto amborum magistro sui monacatus praedictionem accepisset. Ad aeternam vitam migravit Stabulo Rhodis an. 1156. Vide Herreram tom. 2, pag. 331; et Elssium pag. 600.

S. Renovatus Episcopus Emeritensis monasterii Caulaniani alumnus, nobilis Gothus, familiae splendore conspicuus, procerus corpore venusto vultu, nimiumque admirabilis aspectu, acris ingenii vir in omnibus operibus suis aequissimus, et in ecclesiasticis disciplinis valde instructus, suis

virtutibus, et sanctissimae vitae exemplo discipulis praeluxit usque ad obitum. Floruit an. 620. Vide Herreram tom. I, pag. 372, et Eissium pag. 601.

S. Romanus Eremita ex coenobio Cauliniano tempore devastationis Hispaniarum per truculentam Maurorum barbariem, transtulit prodigiosam Deiparae imaginem de Nazareth nuncupatam in territorium Orichiense ad Seanum montem in Ulyssiponensi Archiepiseopatu situm, ibique usque ad sui transitum permansit. Floruit anno 714. Illius religiosi instituti fuisse habendus est, ad quod memoratum Caulinianum coenobium pertinuit. Pertinuisse autem ad Eremitas Augustinenses plausibili non caret fundamento. Vide Herreram tom. 2, pag. 329.

S. Rusinianus Episcopus Afer, Genserici Regis persecutionem fugiens e Byzacena provincia in Siciliam navigavit an. 439, ibique in quadam parva insula, (vulgo dei Magnisi, alias dei Romiti) commorabatur monachi vitam laudabiliter gerens. Ita ex Sincello in vita S. Fulgentii laudatus Attaidi, pag. 33.

XXII

DE SANCTIS MULIERIBUS, QUAE PRIMIS TEMPORIBUS EREMITARUM ORDINEM SUA SANCTITATE QUODAMMODO ILLUSTRARUNT - p. 252

B. Basilica, seu ut ab aliis vocatur B. Placida, S. P. Augustini ex patre tantum soror juxta Martyrologium Augustinianum part. 2, pag. 76; sed juxta Elssium sub nomine Placidae filia S. Matris Monicæ, in monasterio Hipponensi se Domini obsequio totam mancipavit, ibique in pace quievit Octogenaria die 18 Maji an. 430. Vide Elssium pag. 117, et 592.

Ven. Demetrias, quam summis laudibus Hieronymus et Augustinus extollunt, cum circa annum 413 Carthaginem una cum matre Juliana, et avia Proba appulisset, et ejus dies nuptiarum cum nobilissimo sponso appropinquaret, repente S. P. Augustini hortatu consilium mutavit, et terrenas nuptias contemnens saeulo nuntium misit, atque inter Augustinenses moniales suae virginitatis florem consecravit. Vide Herreram tom. I, pag. 188, et Elssium pag. 161.

B. Felicitas Monicæ et Patritii filia, seu juxta alios, filia Patritii ex altero conjugio, S. P. Augustini soror, a quo adhuc adolescente litteras edocta fuit, monasterium Sanctimonialium Hippone a fratre constructum ingressa, ibidem usque ad octogesimum suae aetatis annum magna sanctitate vixit. De illa ab Elssio dicitur quod semper jejunabat, super saccum jacebat, vinum nec carnes numquam sumebat, quotidie psalterium recitabat, et centies singulis noctibus Deiparam flexis genibus salutabat. Virorum faciem postquam monasterium intravit, numquam videre voluit, et quando Augustinus ad eam, et caeteras moniales cum aliquo Fratre visitandus accedebat, ipsa sibi vultum velamine cooperiebat, flores, quos ipsamet colligebat, super sorores infirmas ponebat, et sanabantur. Tandem non minus virtutibus quam annis plena, et miraculis clara evolavit ad coelum circa anno 430 die 15 Maji, aetatis suae an. 80. Ita fere Elssius pag. 191. Vide etiam Erreram tom. I, pag. 221, et Martyrol. Aug. part. 2, pag. 65.

S. Maxima Africana sanctos martyres Martinianum et Saturianum suis exhortationibus ad Fidem Catholicam, et ad statum monachalem convertit, qui propterea cum essent servi cujusdam Vandali, cum duobus eorum, fratribus, Dei quoque famula eos comitante, nocte clam e domo illius barbari aufugientes, ad Trabacenum monasterium, cui tunc praeerat Ven. Andreas, coenobiticam vitam agere se receperunt. Maxima vero in sacrarum virginum domo non longe dissita Immaculati Agni nuptias terreno conjugio praetulit. Martinianus cum sociis fratribus an 456 pro Christi nomine illustre martyrium sustinuit. Maxima vero post multos superatos agones divinitus liberata in monasterio multarum virginum mater sancto fine quievit. Horum Sacrum Officium Ordini indultum die 6 Augusti 1672 in nostro Breviario habetur sub die 16 Octobris. Eorum martyrium ita in Ordinis

Martyrologio describitur. In Africa Sanctorum Martyrum Martiniani et Saturiani cum duobus eorum fratribus, qui tempore Wandalicae persecutionis sub Genserico Rege Ariano cum essent servi cujusdam Wandali, a sancta Maxima Virgine eorum conserva, ad Christi fidem conversi, et ut religiosam vitam [p. 253] in coenobio Trabacensi Ordinis sancti Patris Augustini profiterentur, persuasi, pro constantia fidei catholicae primo nodosis fustibus caesi sunt, et usque ad ossa laniati: sed cum multo tempore talia paterentur, et sequenti die nihilominus semper incolumes redderentur, exilio tandem in vastam eremum inter Mauros relegantur. Ubi cum multos barbarorum ad fidem Christi convertissent, et a Romano Pontifice presbyterum aliosque ministros, qui eos baptizarent, obtinuissent, novissime vinctis pedibus post terga currentium quadrigarum, inter spinosa loca silvarum jussi sunt pariter interire. Maxima vero post multos superatos agones divinitus liberata, in monasterio multarum virginum mater sancto fine quievit.

S. Melania junior Romana, clarissimis orta natalibus, Melaniae senioris neptis, Piniani uxor, et Albinae nurus una cum his. an. 409 Hierosolymam profectura Carthaginem appulit, ibique Melania senior illius ecclesiae pauperes locupletavit. Inde Tagastam ad S. Alipium accessere, ubi non solum templum splendidissime ornarunt, atque redivitibus dotarunt; verum etiam duo monasteria erexerunt, quorum unum 80 virorum, et alterum 120 virginum familiam alebat. In hoc monasterio S. Melania aliquandiu sub S. P. Augustini disciplina, et Praepositae obedientia cum caeteris monialibus pie sancteque vixit. Post aliquot annos Melania, et vir ejus Pinianus, qui in praefatum virorum coenobium se receperat, Hierosolymam se contulerunt, ubi jam senior Melania extremum diem clauserat, ibique Pinianus inter monachos, et Melania ejus uxor inter moniales religiosam vitam duxerunt usque ad obitum, qui Melaniae contigit an. 438, quantum vero Pinianus supervixerit nobis non constat. Vide Herreram tom. 2, pag. 44, et Elssium pag. 482.

S. Mater Monica Thagaste in Africa orta est anno 331 ex parentibus Aurelio, et Facundia, quae oriunda erat ex Tebellicis Getuliae Principibus, de quorum progenie Lybiae Principes gloriabantur. Tredecim annos nata nupsit Patritio viro nobili sed indole praeferoci, sub cujus jugo ob viri acerbitatem plura perpessa est. Ex nuptiali foedere viro suo parturit Augustinum, Navigium, et Perpetuam; Felicitas enim, et Basilica ex altero Patritii natae sunt conjugio. Cum autem vitam inter egregias virtutes transigeret, et virum Patritium, ac filium Augustinum suis lacrymis Christo lucrificasset, Mediolano cum Augustino et sociis in Africam remeans, apud Ostia Tiberina ad coelestem patriam transivit die 4 Maji, an. 388, aut 389, aetatis suae 56. Vide Martyrologium Aug. parte 2, pag. 22, et Herreram, tom. 2, pag. 43.

B. Perpetua soror S. P. Augustini ex utroque parente, ipsis nuptialibus diebus viro causa mortis viduata, post reditum Augustini ex Italia, ab illo circa an. 390 sanctimonialium Tagastensis monasterii Praeposita instituta fuit. Ibidem multos annos inter pias sanctasque exercitationes mansit usque ad obitum, qui putatur contigisse die 2 Augusti an. 420. Si magis Herrerae quam Elssio fidem praestare debemus, illam nobis Hipponensis potius quam Tagastensis monasterii Abbatissam appellare licebit. Vide Herreram, tom. 2, pag. 227, Elssium, pag. 557, et Martyrol. Aug., part. 2, pag. 417. Anno 483 die 16 Decembris juxta Ordinis Augustiniani Martyrologium sub Hnnerico Wandalorum Rege in Africa [p. 254] plurimae Ordinis S. P. Augustini sanctimoniales suspendia, pondera laminasque ignitas tolerantibus ad gloriosam martyrii palmam feliciter pervenerunt. Tam saeva autem atque acerba supplicia sacris virginibus infligebant ut calumniosum mendacium in Sanctos Episcopos dicerent. Verum praevaluit, verba sunt Breviarii Augustiniani, subnixae veritate earum constantia; nam tormentis omnibus superiores, fortiterque in confessione fidei, et veritatis persistentes, ad virginitatis coronam martyrii palmam adjunxerunt. Namque illarum acerbitate poenarum plurimae tunc extinctae sunt, aliae vero, quae remanserunt, arescente cute debiles et curvae quod reliquum vitae fuit aerumnose traduxerunt. Ad ipsarum sanctarum Virginum honorem ex apostolico Clementis X indulto sacrum Officium apud universum Augustinianum Ordinem praedicta 16 Decembris die celebratur.

CONGREGATIONES EREMITARUM QUAE SUB ALEXANDRO IV AN. 1256 MAGNAM AUGUSTINIANI ORDINIS UNIONEM CONFLARUNT - p. 291

Bulla Apostolica, cujus vigore laudatus Summus Pontifex confirmavit unionem generalem diversarum Eremitarum Congregationum Ordini S. Augustini peractam in capitulo generali Sub Preside Card. Richardo Annibaldeschi de Molaria, celebrato in coenobio S. Mariae de Populo Urbis, emanata fuit Laterani die 9 Aprilis praedicti anni 1256. Notanda potissimum sunt ejusdem Bullae verba sequentia: Propterea dudum a Nobis mandatum Apostolicum emanavit ut de singulis domibus vestris, quarum quaedam S. Guilelmi quaedam S. Augustini Ordinum; nonnullae autem Fratris Joannis Boni, aliquae vero de Fabali, aliae vero de Bricinisi censebantur, et apud homines ambiguis interdum nuncupationibus vacillabant, duo Fratres cum pleno mandato ad nostram mitterentur praesentiam, quod nostra circa vos ordinaret dispositio, recepturi. Cumque Fratres hujusmodi ad Sedem Apostolicam accessissent, coram dilecto filio nostro Richardo Sancti Angeli Diacono Cardinali, quem negotio unionis vestrae deputavimus, sufficientia ad id exhibuere mandata, et in generali capitulo vestro in Urbe celebriter congregato, nomine omnium, a quibus fuerant destinati, et de communi Capituli ejusdem assensu, vos et domos vestras in unam Ordinis observantiam, et vivendi formulam uniformiter redigi, unumque ex eis ovile fieri, Generalis Prioris praesidentia gubernandum unanimes consenserunt.... Porro idem Cardinalis nostri auctoritate mandati vivo ad eum sermone directi, necnon et concordi eorumdem Fratrum, ac praedicti Capituli consensione suffultus, universas domos, et Congregationes vestras in unam Ordinis Eremitarum S. Augustini professionem, et regularem observantiam perpetuo cunctavit sub Generalis cura Prioris canonice constituendi pro tempore.... Nos igitur praefati Cardinalis processum convenientem cum voluntatis nostrae proposito approbantes, praemissa omnia grata habemus, et rata; ipsaque auctoritate Apostolica confirmamus, et praesentis scripti patrocinio communimus, insuper autem personas, et domos vestras sub Beatorum Petri et Pauli protectione suscipientes nostra praesentium auctoritate statuimus ut vos filii Priores et Fratres in professione praedicti Ordinis in praefato generali Capitulo ordinata, quo [p. 292] quidem Ordine vos perpetuo censi volumus, vobiscum super universarum professionum aut observationum debito, quas antea feceratis in praedictis vel aliis Ordinibus, dispensantes, sub devota Generalis Prioris, quem nunc vobis divina ordinatio praetulit, ejusque successorum obedientia, perpetuo virtutum Domino servientes, nigris dumtaxat, (extra claustra) et nullis aliis alterius coloris cucullis, ut uniformis amictus normam ejusdem in vobis professionis ostendat, utamini de caetero universi... Praefactae autem Eremitarum diversorum nominum Congregationes, quae in memorato generali Capitulo in coenobio S. Mariae de Populo Romae habito Eremitarum S. P. Augustini Ordini se aggregerunt sequentes sunt:

- 1) Congregatio Eremitarum Vallis Hirsutae (in Marchia Anconitana) per Italiam propagata.
- 2) Cong. Eremitarum de Poenitentia Jesu Christi (alias de Sacco) quae tamen non simul eodem tempore, sed sensim usque ad annum 1320 Augustiniano Ordini unita fuit.
- 3) Cong. Eremitarum S. Augustini de Turri Palmarum dioecesis Firmanae in Piceno.
- 4) Cong. Eremitarum B. Joannis Boni de Mantua, instituta anno 1204 in Ecclesia B. Mariae Virginis Budrioli prope Caesenam in Romandiola; in eadem provincia praesertim atque in Insubria propagata, quae S. P. Augustini Regulam receperat sub Innocentio IV anno 1252, quando nimirum sub Lanfranco Septala tunc primum electo Priore Generali facta fuit unio Fratrum Janbonitarum Insubriae, et Romandiolae, per utriusque spontaneam cessionem Priorum Generalium Fr. Ugonis Mantuani et Fr. Marci Caesenatis, schismate de medio sublato.
- 5) Cong. Eremitarum de Monte Follio, alias de Monte Folliano Ordinis Cisterciensis, quae potissimum diffusa erat per Apuliam et Calabriam.

- 6) Cong. Eremitarum Bricitinensium, sive S. Blasii de Bricitinis, alias de Bricino prope Fanum in Piceno, quae S. P. Augustini Regulam admisit sub Gregorio IX an. 1228.
- 7) Cong. Eremitarum S. Benedicti de Monte Fabali prope Pisaurum in Piceno, quae S. Benedicti Regulam sequebatur.
- 8) Cong. Eremitarum S. Mariae de Lupo Cavo, alias Sylva Livallia, in Monte Pisano in dioecesi Lucana.
- 9) Cong. Eremitarum S. Mariae de Murceto Ordinis S. Benedicti in Pisana dioecesi.
- 10) Cong. Eremitarum S. Jacobi de Monilio in dioecesi Lucensi.
- 11) Cong. Eremitarum SS. Trinitatis de Centumcellis (di Civitavecchia) quae omnes Eremitarum Congregationes in Tuscia tunc degentes S. P. Augustini Regulam obtinuerunt ab Innocentio IV anno 1244, cum Eremitae de Sylva Lacus, et de Monte Speculo Senensis dioecesis eandem Regulam recepissent sub Gregorio IX an. 1231.
- 12) Cong. Eremitarum S. Guillelmi, quae (saltem in Tuscia) S. P. Augustini Regulam, et Ordinem an. 1244 recepit jubente Innocentio IV, atque *nolente eos sine pastore sicut oves errantes post gregum vestigia evagan.* Caput hujus Congregationis erat coenobium Stabuli Rhodis, alias Malae-Vallis ab ipso S. Guillelmo in territorio Senensi fundatum in dioecesi Grossetana. Pertinebat ad Augustinianam Senarum provinciam adhuc anno 1780. Non omnes autem, [p. 293] et singulae Guillelmitarum, domus Augustinianaee unioni adhaeserunt; nam ex iis non paucae, obtenta Apostolica facultate, in pristino Guillelmitarum Ordine permanserunt.
- 13) Cong. Pauperum Catholicorum (non Pauperum Lugdunensium) quae multos habebat conventus in Insubria, quorum caput erat coenobium S. Augustini parum distans ab illo S. Marci, et situm inter portam Orientalem et Pusterulam. Peracta fuit hujus Congregationis unio die I Augusti an. 1256 in manibus nostratis Procuratoris generalis Fr. Jacobi de Cremona per Fr. Nicolaum Provincialem, nomine omnium Fratrum Ordinis Pauperum Catholicorum, praesentibus Fratribus omnibus ejusdem Ordinis tunc Mediolani commorantibus, nimirum praefato Nicolao, Ambrosio Giapa, Zanino, Alberto de Curcis, Bellotta, Pedreto Portae Romanae, Alberto de Cremona, Albertino item de Cremona, Gaspare, et Zanebellano. Actum fuit huiusmodi instrumentum *in oratorio praedictorum Fratrum sito in Porta Orientali extra supra murum fossati Communis Mediolani.*
- 14) Non omittendus Ordo proprie dictus Eremitarum S. Augustini, cui tamquam stipiti, sive arbori praecipuae atque annosae, veluti quidam recentes rami caeterae Congregationes insertae sunt. Hic Ordo sub eodem titulo Eremitarum S. Augustini nominatus fuit in Concilio Lateranensi IV celebrato an. 1215 sub Innocentio III.

XXVI

DE COENOBIIIS ORDINIS EREMITARUM S. P. AUGUSTINI A TEMPORE UNIONIS EJUSDEM ORDINIS USQUE AD ANNUM 1300 - p. 293

Conventus Acconensis (di S. Giovanni d'Acri) in Syria a Fratribus Saccitis, sive de Poenitentia Jesu Christi extinctis ad nostrates transivit anno 1290 per venditionem eisdem factam a Patriarcha Hierosolymitano.

Conventus Aculae, alias Aquipendii (di Acquapendente) tit. S. Augustini in provincia Romana, fundatus fuit an. 1291. Antea vero nostrates, nempe an. 1232, debebant extra civitatem in loco, qui

nunc vulgo dicitur *Marzapale*. Circa an. 1500 quidam Presbyter nostratibus donavit parvam S. Angeli ecclesiam sitam trans fluvium Paleam duobus milliariis procul ab urbe, ubi mansit unus Sacerdos Parochus Augustinianus usque ad an. 1652. Nuperis hisce temporibus praefacti coenobii turris campanaria fortuito ruit, eamque ex collectis civium, et Augustinensium coenobitarum reaedificavit noster P. Mag. Prov. Fr. Adeodatus Barbetti. Veneratur in illa ecclesia sacra imago Mariae Virginis Gratiarum coronata a Capitulo S. Petri die 20 Maji 1762.

Conventus Aegrae tit. S. Stephani in Moravia apud Herreram tom. I, pag. 217 nominatur ad annum 1285.

Conventus Agennensis (di Agenau) in provincia Reno-Sveviae nominatur an. 1299 ob quamdam controversiam cum Fratibus Minoribus, qui suum coenobium intra 240 decempedarum spatium fundaverant.

Conventus Alcodienseis (di Alcoy) in dioecesi Valentina in Hispania titulo S. Augustini, extruitur circa an. 1300 a Domina [p. 294] Margarita de Lauria uxore D. Nicolai Janvillani Comitis Terrae-Novae.

Conventus Alexandriae in Monte Ferrato (di Alessandria della Paglia) tit. S. Martini extabat jam an. 1289. Ejusdem coenobii alumnus fuit Fr. Bartholinus Beccari, qui an. 1405 electus fuit patriae Episcopus.

Conventus Algesirae (di Alcira) tit. S. Augustini in Regno Valentiae in Hispania fundatur an. 1270 opera nostratis Fr. Raymundi Prioris conventus Aquarum Vivarum. Dotavit illum Jacobus Debellator Aragoniae Rex, aliasque donationes addidit circa an. 1312 Jacobus II, qui in eo instituit Confraternitatem S. P. Augustini.

Conventus Anconae tit. S. Augustini in Piceno jam extabat an. 1280; nam eodem anno noster B. Augustinus Triumphus ibidem confecit suam *Destructionem arboris Porphyrianae*, ad cujus calcem auctor ipse haec verba adjecit: *Anconae actum est hoc opus anno gratiae* 1280. Hoc opus typis evulgavit an. 1503, dicavitque Comiti Marco Antonio Landi noster P. Lector Fr. Augustinus de Placentia. Idem conventus circa an. 1338 a loco, qui postea nuncupari coepit *S. Agostino Vecchio*, ad eum ubi nunc extat (coenobitis tamen vacuus) translatus fuit. Illius conventus pulcherrima Ecclesia post Castri Fidardi sacrilegum facinus ab illo Municipio, in quo aliquot hebraei primas partes habebant, pro construenda, sive amplianda platea solo aequata fuit.

Conventus Anconae tit. S. Clarae a praecedenti diversus ex concessione Bonifacii VIII inchoatur an. 1300. Pertinebat adhuc ad coenobium S. Augustini ejusdem urbis an. 1631.

Conventus S. Angeli in Pontano (in Marchia Anconitana) jam extabat an. 1264; nam circa idem tempus S. Nicolaus de Tolentino post auditam P. Prioris illius coenobii (Fr. Petri de Monte-Rubiano) concionem Eremitano Ordini nomen dedit. Quidam putant id contigisse anno 1242.

Conventus Angiensis (di Enghien) in Belgio tit. S. Annae fundatur an. 1285 a Comitibus de Aremberg, tunc Angiae toparchis. Habebat publicum gymnasium, in quo humaniores litterae tradebantur.

Conventus Aquarum-Vivarum (di Aguas-Vivas) tit. S. Mariae in dioecesi Valentina in campo Algesirae fundatur circa annum 1300.

Conventus Aquilae in Aprutio tit. S. Augustini inchoatus fuit an. 1282. In eodem coenobio quievit in Domino B. Antonius della Torre, alias de Aquila nuncupatus, nobilis Mediolanensis, anno 1480. Illius cultus immemorabilis approbatus fuit a Clemente XIII an. 1759.

Conventus Aquisgrani (Aix la Chappelle) in provincia Coloniensi erectus fuit ab Augustinianis Trajectensibus anno 1275.

Conventus Argentinae in Provincia Reni et Sueviae aedificatus fuit ab an. 1263 ad 1273 a D. Henrico IV Episcopo Argentinensi, Barone de Geroldiseck, qui primus omnium Augustinianos Eremitas in illam civitatem introduxit. Inter praecipuos illius coenobii alumnos primum locum obtinet clarissimus doctor Fr. Thomas de Argentina, universi Ordinis Prior Generalis. Ademptus fuit nostratibus idem conventus cum in Germania haeresis Lutterana debaccharetur.

Conventus Avenionensis (di Avignone) in Provincia, tit. S. Augustini jam extabat anno 1294.

Conventus Auximi (di Osimo) in Piceno tit. S. Augustini extabat jam an. 1270; erant enim ejusdem conventus alumni [p. 295] noster B. Peregrinus de Auximo, quem S. Nicolaus, dum in coenobio Vallis Manentis moraretur, e Purgatorii paenis eripuit, et B. Clemens item de Auximo, qui eodem anno 1270 totius Ordinis habenas regebat.

Conventus Badae (di Baden) in Austria fundatur a Leutholdo milite anno 1285. Periit tempore Lutheranae haeresis, sed an. 1583 ab Imperatore Ordini restituitur.

Conventus Balneoregii (di Bagnorea) tit. S. Augustini in provincia Romana extabat jam an. 1274. Habuit Novitiatum usque ad an. 1738, quo Genestanum translatus fuit. Restituitur iterum Balneoregio an. 1752. Inter praecipuos illius coenobii alumnos recensentur Augustinus illius civitatis Episcopus, qui decessit an. 1459, Sylvester totius Ordinis Vicarius generalis, qui obiit an. 1485, et Christophorus spectabilis scriptor vita functus an. 1620.

Conventus Basileae in provincia Reni fundatur anno 1277 a nostratibus, qui relicto coenobio de Mulhusem ad praedictam civitatem se transtulerunt.

Conventus Bedburgensis (di Bedburg) tit. SS. Trinitatis in dioecesi Coloniensi fundatur anno 1285 a D. Joanne Rivercheidt. Amittitur propter haereticorum furorem an. 1542; ast recuperatur an. 1552.

Conventus Bononiae S. Pauli de Ravone extra urbem pertinebat ad nostrates anno 1261, licet ejus initium a nostrate Cherubino Ghirardaccio in Bononiensi historia ponatur ad annum 1122.

Conventus Brixiae (in Insubria) tit. S. Augustini extruitur anno 1275 a Berardo Maggio Episcopo, et Principe Brixisiensi extra civitatis moenia. An. 1308 Brixisiensi urbe a Valeriano Henrici VII Imperatoris fratre obsessa, corpora Procerum Germanorum, ac praesertim ipsius Valeriani, qui belli laboribus, aerisque intemperie perierunt, in praefato nostro coenobio sepulta sunt. Postea vocari coepit nomine S. Barnabae. Transiit ad Congregationem Insubriae an. 1456.

Conventus Brugae (di Bruck) in Austria a nostratibus acquiritur an. 1275.

Conventus Burdigalae (di Bordò) tit. Nostrae Dominae de Laureto fundatur circa an. 1271 a Dominis de Candale, qui postea in ejusdem coenobii ecclesia sepulti fuerunt.

Conventus S. Michaelis de Buti in Tuscia extabat jam anno 1257 in Pisana provincia. Unitur coenobio S. Augustini Lucae an. 1461.

Conventus Cadurcensis (di Cahors) tit. S. Augustini in provincia Tolosana extruitur extra civitatem anno 1292; sed propter bellorum pericula intra urbem transfertur an. 1373 ex concessione Gregorii XI, quoddam hospitium cum suis pertinentiis donante D. Jacobo Navarra Clerico Cadurcensi.

Conventus Cerqueti tit. S. Augustini in Umbria acquisitus fuit an. 1294 a nostratibus provinciae

Romanae; sed an. 1400 jam pertinebat ad provinciam Umbriae. Anno autem 1652 commune parvorum conventuum naufragium pertulit. Hujus coenobii alumnus fuit B. Jacobus de Cerqueto, qui suis orationibus obtinuit ne usus tunicae albae nobis adimeretur, obiit Perusiae an. 1367.

Conventus Caesaraugustae (di Zaragoza) tit. S. Augustini in Aragona coepit a nostratibus possideri an. 1286, cum antea ad Franciscanos spectaret, qui illum ut coenobium Saccitarum (post eorum extinctionem) occuparant.

Conventus Casarubiorum, sive Domuum Rubearum (Casarubios) tit. Dominae Nostrae in provincia Castellae fundatur [p. 296] anno 1273 a D. Didaco Gomez-Perez Toleti praefecto, et ejus uxore D. Agnete de Ayala.

Conventus Castellionis de la Plana (di Castellòn de la Plana) tit. S. Augustini in provincia Aragoniae erigitur extra oppidum circa an. 1298, sed circa an. 1375 propter bellorum pericula intra oppidum transfertur, domum regiam Jacobo Rege donante.

Conventus Cinguli (di Cingoli) tit. S. Luciae in Piceno extabat jam anno 1266, quo S. Nicolaus ibidem morabatur.

Conventus Civitatis Plebis (di Città della Pieve) tit. S. Augustini in provincia Romana extabat jam an. 1274; cum antea nostrates degerent extra civitatem ad S. Leonardi, qui locus ab eodem conventu postea titulo Granciae retentus fuit. Jam inde ab anno 1297 in illo coenobio vigeabant studia.

Conventus Corae (di Cori) tit. S. Olivae in provincia Romana extabat extra oppidum ante annum 1265. Translatus fuit ad locum in quo nunc extat opera Cardinalis Guillelmi de Estetenvilla an. 1465. Alumnos habuit celeberrimum Generalem Ambrosium Massari vulgo Coranum nuncupatum, qui obiit anno 1485, et B. Sanctem Laurenti eximium verbi Dei praeconem, qui cum magna sanctitatis opinione ex hac vita migravit an. 1392. In praesentiarum agitur de illius memorabili cultu comprobando.

Conventus Corciani (di Corciano) tit. S. Augustini in dioecesi Perusina acquisitus fuit an. 1299. Circa an. 1400 a Romana ad Umbriae provinciam transiit.

Conventus Cornueti (di Corneto) tit. S. Marci in provincia Romana jam extabat an. 1274. Adnexa habebat duo Eremitoria, nempe unum in loco nuncupato *le Allumiere* tit. SS. Trinitatis alias Centumcellensis, et aliud *ad Fontanella* tit. S. Augustini ad maris Tirrheni litus, ubi dicitur Angelus apparuisse D. P. Augustino ineffabile SS. Trinitatis mysterium contemplanti. Inter praecipuos hujus conventus alumnos peculiarem mentionem merentur B. Antonius de Cornueto, qui florebat an. 1449, et quem Coriolanus appellat virum in simplicitate cordis ambulantiem, et piuribus miraculis clarum, necnon P. Mag. Hieronymus de Rigoliis, pius ac doctus Ordinis Prior Generalis, electus anno 1630. Ex illius nutu atque imperio noster Thomas Herrera *Alphabetum Augustinianum* confecit.

Conventus Cremonae tit. S. Augustini in Insubria a nostratibus possideri coepit an. 1261. Circa annum 1548 ad Congregationem Insubricam transiit.

Conventus Domazliezi, alias Tustae (di Tauss) in Bohemia sub titulo S. Mariae Assumptae enigitur a Venceslao Bohemorum Rege an. 1288. Adhuc a nostratibus possidetur.

Conventus Fani tit. S. Luciae in Piceno ex favore Card. Simonis Paltinerii Marchiae Anconitanae Legati, et ex donatione D. Petri Rectoris ecclesiae parochialis S. Luciae inchoatur apud praedictam ecclesiam anno 1265 a nostratibus Bricinensibus, qui habitabant in pauperrima domo prope eandem urbem sub titulo Santi Stephani de Paduli. Donationem nomine Augustinianae Religionis acceptarunt nostrates Fr. Romanus Prior S. Stephani de Fano, et Fr. Benedictus Prior S. Blasii de Bricino item prope Fanum.

Conventus Firmi in Piceno tit. S. Augustini jam extabat an. 1265; nam circa illud tempus illic S. Nicolaus de Tolentino moratus fuisse dicitur. Decoratur illa ecclesia sacra spina Dominicae Coronae, [p. 297] quam a nostrate Generali Alexandro de S. Elpidio ex urbe Parisiensi in suam patriam asportatam fuisse historia refert, et postea oppido S. Elpidii devastato, Firmum translata; necnon sacris exuviis nostratis B. Bertrami, qui cum ex Hispania jam Presbyter saecularis in Italiam venisset, in Firmano nosocomio summa charitate aegrotis ministravit. Anno autem 1452 ut arctius Deo adhaereret Augustiniano Instituto nomen dedit, ac post multos annos rigidae poenitentiae, sanctaeque conversationis miraculis clarus ad coelestem patriam transmigravit anno 1490. Quamvis genus suum numquam patefacere voluerit, putatur tamen ex nobili familia ortum duxisse. De illo haec habet Elsius pag. 128: *Caecos illuminavit, allisos a doemonio sanavit; aegrotos sanitati, surdis auditum restituit, paralysim ac morbum-lupum nomine abstulit.*

Conventus Coronae S. Mariae de Fuccisene in Moravia an. 1266 a Guillelmitis ad Eremitas Augustinenses transivit.

Conventus Galeatae in Romandiola ad fluvium *Bedesi* tit. S. Mariae de Pantano putatur S. Guillelmi incolatu aliquandiu nobilitatus fuisse. Pertinebat ad Eremitas Augustinenses an. 1295.

Conventus Gandavi (di Gand) tit. S. Stephani in Belgio inchoatur an. 1296, quo Domini Borlutii nobiles Gandavenses suas aedes prope vetus sacellum S. Stephani sitas Eremitis Augustinianis donarunt pro ejusdem Ordinis coenobio extruendo. Anno 1580 idem conventus ab haereticis pene dirutus, a nostrate P. Fr. Joanne Cools ejus Priore restauratus fuit. Post generale domorum religiosarum naufragium tandem a nostratibus recuperatus fuit an. 1834.

Conventus S. Geminiani in Tuscia tit. S. Augustini, olim ad Guillelmitas spectans, ad nostrates pertinebat jam an. 1280, quo ibidem degebat P. Prior Fr. Arsenius de Senis, confessarius B. Bartholi Tertiarii Ordinis S. Francisci, anno 1481 e Senarum provincia ad Ilicetanam Congregationem transivit.

Conventus S. Genesisii in Piceno tit. S. Mariae Magdalенаe, et postea S. Augustini jam extabat an. 1276; nam circa idem tempus S. Nicolaus Tolentinas in eo coenobio aliquandiu moratus fuit.

Conventus Genestani (di Genazzano) tit. S. Francisci extabat circa an. 1270 extra oppidum in loco, qui vulgo dicitur *Pescara*, et an. 1356 nostrates a D. Petro Jordano Columna ad ecclesiam S. Mariae de Bono Consilio vocati sunt. Hanc ipsam ecclesiam instaurabat nostra B. Petruccia quando ibidem Scodra veniens die 25 Aprilis an. 1467 divinitus apparuit prodigiosa Deiparae imago, quae illud oppidum per totum orbem terrarum gloriosum reddidit. Protulit coenobium Genestani aliquot insignes doctrina, atque pietate alumnos; sed caeteris praeferri debet celeberrimus concionator P. Mag. Generalis Marianus de Genestano, qui decessit anno 1498. In eodem Genestanensi coenobio cum magna sanctitatis fama die 2 Feb. 1840 obdormivit in Domino Ven. Stephanus Bellesini, quem speramus ad altaris honores perventurum. De praefata prodigiosa Deiparae imagine nuperrime egregie scripsere D. Raphael Buonanno Presbyter Oratonianus Neapolitanus, et noster P. Mag. Fr. Petrus Belgrano, Ligur, ex illius coenobii Priore nunc Pragae in Bohemia D. Mariae Annae de Sobaudia ex-Imperatricis Austro-Hungaricae confessarius.

Conventus Gestingae tit. S. Bartholomaei in dioecesi Grossetana [p. 298] in Tuscia ab Alexandro IV donatur Eremitis Augustinensibus anno 1258.

Conventus Grassae (di Grasse) tit. S. Augustini in Provincia inchoatur anno 1259, quo Alexander IV praecepit Episcopo Grassensi ut Eremitis Ordinis S. Augustini ecclesiam ad ejusdem sancti honorem erigere cupientibus primum lapidem benedictum largiretur.

Conventus Gualdi Cathanei tit. S. Augustini ab oppidanis propter desiderium in patria habendi ipsorum conterraneum nostratem B. Ugolinum, qui totam Umbriam suae sanctitatis fama impleverat,

anno 1260 Ordini Eremitarum S. P. Augustini traditus fuit. Erat antea coenobium Ordinis S. Benedicti sub titulo SS. Annuntiatae. In eodem coenobio praefatus B. Ugolinus animam Deo reddidit die prima Januarii an. 1262.

Conventus Hasselensis (di Hasselt) in dioecesi Leodiensi in Belgio fundatur anno 1296 ab Arnulpho Comite Lossensi, et Chimiacensi. Habebat collegium humaniarum litterarum.

Conventus Herbensis alias Herbipolensis tit. S. Georgii, (di Wurzburg) antea provinciae Saxoniae, et postea Reni, initium habuit circa an. 1300. Adhuc illic nostrates degunt.

Conventus Ibisebornae tit. Portae S. Mariae in Moguntiae dioecesi a Guillelmitarum Congregatione ad Eremitarum S. P. Augustini Ordinem transivit an 1266.

Conventus Insulae S. Mariae Benignae alias Ostrow in Bohemia, in dioecesi Pragensi, fundatur an. 1262 ab Hulrico de Waldek ex quadam visione, et praecepto habito per ipsammet Deiparam, quae illi apparens dixit: *O Hulrice, haec est voluntas filii mei ut in hoc loco, suo meoque nomini, et honori monasterium fundes.* Qui statim monasterium Eremitis S. Augustini in praefata insula construxit. Juxta nostratem Herreram pro Eremitis S. Augustini hoc in loco intelligendi sunt Guillelmitae, pro quibus primitus idem conventus erectus fuit. Postea ad nostrates transivit. Adhuc ad nostrates pertinet.

Conventus Interamnae (di Terni) tit. S. Petri in Umbria fundatur circa annum 1287 ex concessione Fr. Thomae, ejusdem civitatis Episcopi, Augustinensis.

Conventus Interamnae (di Teramo) in Aprutio tit. SS. Philippi et Jacobi extabat jam an. 1268.

Conventus Kurchensis (di Kurche) alias de Saros in Ungaria tit. S. Stanislai erigitur an. 1274 ex donatione Regis Ladislai.

Conventus S. Laurentii in dioecesi Ravennae in Romandiola nominatur ad an. 1266.

Conventus Litteleii, alias Laeti-loci (di Litle) juxta Southamptoniam in Anglia tit. S. Mariae et S. Eduardi fundatur circa an. 1273 ab Henrico Rege III, et a Petro de Rupibus.

Conventus de Lixtin in dioecesi Caminensi in Pomerania a Guillelmitarum Congregatione ad Eremitarum S. P. Augustini Ordinem transivit anno 1266.

Conventus Lovanii (in Belgio) tit. S. Augustini, postea S. Joannis Baptistae, inchoatur an. 1265, quamvis non desint qui illius initium assignent an. 1236. Asservabant nostrates in illa ecclesia partem sacratissimae Hostiae in carnem mutatae, et miraculis celebris, quae illuc Middelburgo allata fuerat an. 1374.

Conventus Maceratae tit. S. Augustini in Piceno extabat jam anno 1264; nam circa idem tempus in illo S. Nicolaus visionem habuisse creditur sui consobrini ab inimicis interfecti, [p. 299] qui illius opem implorabat ut a poenis eriperetur, quibus vehementer in Purgatorio excruciabatur.

Conventus Magdeburgi (di Mersburg) in Saxonia tit. S. Martini divino nutu erigitur circa an. 1282; nam tribus vicibus S. Martinus nostrati Henrico Pavoni apparens praecepit ei ejusdem conventus exstructionem. Periit tempore Lutheranae haeresis; verum anno 1631 urbe a Comite Tillio capta, per nostratem Fr. Henricum Woltherum, postea Episcopum Ascalonis, recuperatur.

Conventus Manlianae (di Magliano) tit. S. Mariae Gratiarum in Sabina jam extabat intra urbem circa an. 1270. Verum an. 1672 a provincia Romana tamquam inutilis derelictus fuit.

Conventus Marekanus (di Mareck, sive Marchek) in Austria tit. S. Augustini fundatur a civibus pro Augustinensibus Eremitis an. 1278. Seu potius cives illi nostratibus aream donarunt, et familia Lathavensis coenobium exstruxit.

Conventus Mariaebergae (di Marienberg) in Saxonia fundatur an. 1277 in Marchionatu Misniae in Saxonia.

Conventus Melnicii (di Melnik) in Bohemia prope Pragam tit. S. Laurentii exstruitur pro Augustinianis Eremitis anno 1268 a Zmilo milite de Cetow, et Paulo de Luscenicz sub Othakaro Bohemorum Rege, et Joanne Episcopo Pragensi donationem approbantibus.

Conventus Molariae tit. S. Augustini in quodam colle prope Villam Marii (Marino) in provincia Romana fundatus creditur a Card. Richardo Annibaldeschi primo Ordinis nostri Protectore anno 1274 in praediis suae nobilissimae et perantiquae familiae. In eo celebrata sunt bis Comitia generalia nempe an. 1274 et 1275. Ad Ordinem pertinuit usque ad an. 1428.

Conventus Monachii (di Monaco) in Bavaria tit. S. Augustini erigitur an. 1294 a nostrate Fr. Othone de Volburch extra muros in Foro Neuhausiano, aream donantibus Ludovico, et Rodulpho Bavariae Ducibus. Aucta deinde civitate intra moenia esse coepit. Habebat an. 1580 annuos proventus pro alendis Fratibus 26. Pertinebat ad Congregationem Saxoniae usque ab anno 1481.

Conventus Montisfalci (in Umbria) tit. S. Joannis Baptistae fundatur anno 1279 a nostrate B. Angelo de Fulginio. Asservantur in illa ecclesia corpora nostrarum BB. Clarellae et Clarettae de Montefalco, quae cum sanctitatis fama ex hac vita migrarunt circa an. 1310. Ad eandem S. Joannis Baptistae ecclesiam nostra S. Clara de Montefalco se divino instinctu trahi persensit ad suum coelestem Sponsum sub eucharisticis speciebus latitantem adorandum, a quo tunc adhuc puellula audivit arcana verba, quae non licet homini loqui.

Conventus Muhusianus (di Mulhausen, sive Mulhusen) in Alsatia exstructus fuit an. 1277. Ejusdem coenobii alumnus fuit Fr. Fridericus de Mulhusen, Episcopus Tullensis in provincia Trevirensi, an. 1391 a Bonifacio IX institutus.

Conventus Mutinae (di Modena) tit. S. Domnini pertinebat ad quosdam Fratres degentes prope ejusdem urbis moenia sub nomine Apostolorum, qui an. 1273 hujusmodi nomenclatione relicta, Regulam et nomen Sancti Augustini annuente Episcopo Matthaeo receperunt. Anno 1292 post obitum ipsorum Prioris Fr. Vetuli, sibi in novum Priorem elegerunt nostratem P. Fr. Laurentium Pizzicotti de Bononia, cujus opera et industria iidem Fratres Episcopo Jacobo consentiente seipsos, et praefatam ipsorum domum nostro Eremitano [p. 300] Ordini praedicto an. 1292 aggregarunt. Anno 1762 nostratibus Mutinae degentibus traditus fuit conventus Canoniorum Regularium tit. SS. Trinitatis quia Eremitarum aedes unita fuit publico armamentario.

Conventus Montis Falerii (di Montefiascone) tit. S. Augustini in provincia Romana extabat jam circa an 1270 in suburbio S. Leonardi, unde postea nostrates transierunt intra oppidum ad ecclesiam et coenobium SS. Annuntiatae, quod antea erat Basilianorum aut Cisterciensium.

Conventus Montis Marthae in Umbria in dioecesi Tudertina extabat an. 1293.

Conventus Narniae (di Narni) tit. S. Augustini, antea S. Andreae de Valle, in Umbria fundatur an. 1266 ex donatione Presbyterorum Guadagii et Angeli, praefatae S. Andreae ecclesiae parochialis clericorum, facta Ordini Eremitano sub annuo censu unius librae cerae in festo S. Andreae offerendae.

Conventus Neapolis tit. S. Augustini antea erat monasterium monialium Ordinis S. Basilii sub titulo S. Vincentii, quarum Abbatissa, cum ob inopiam illud reparare non posset, Augustinianae

Religioni donavit anno 1259. Ecclesiam autem rerum Neapolitanarum scriptores inchoatam fuisse putant an. 1270 a Rege Carolo Andegavensi I, licet alii probabilius censeant hujusmodi foundationem attribuendam esse Carolo Andegavensi I, licet alii probabilius censeant hujusmodi foundationem attribuendam esse Carolo Andegavensi II, qui paternam haereditatem obtinuit anno 1285. Non desunt tamen qui coenobii illius exstructionem Rogerio Regi Normanno (an. 1129) adscribant. Ecclesia illa instaurata fuit an. 1756 juxta diagraphicem a nostrate Fr. Josepho de Vita Neapolitano delineatam. In coenobio tumulati fuerunt nostrates BB. Augustinus Triumphus de Ancona, et Angelus de Furcis, de cujus immemorabilis cultus causa in praesentiarum agitur. Illius sacrae exuviae an. 1808 Furcium translatae sunt.

Conventus Nicosiae tit. S. Augustini in Cypro jam extabat anno 1299. Subjacuit Turcarum furori an. 1570.

Conventus Norvici alias Norvichiae (di Norwich) in Comitatu Norfolciae in Anglia erectus fuit ante an. 1290; eodem siquidem anno extremum diem clausit noster doctissimus Fr. Thomas Borstallus, qui fuerat ejusdem coenobii alumnus.

Conventus de Nurvembure tit. S. Augustini in Germania extabat an. 1277; legitur in Annalibus Dominicanorum Colmariensium, tom. I rerum Germanicarum pag. 12, ad praefatum annum 1277: *Destructa fuit domus S. Augustini in Nurvembure a populo, Rege minime prohibente.*

Conventus Nepetis (di Nepi) tit. S. Petri in provincia Romana extabat jam circa an. 1270.

Conventus Ortani (di Orte) tit. S. Augustini in provincia Romana extabat jam an. 1274 extra oppidum in planitie prope Tyberim. Postea autem intra oppidum translatus fuit.

Conventus Ophiusae (di Formentera) in Balearibus insulis tit. S. Mariae extabat anno 1257. Postea periit, illiusque bona conventui Algesirae unita sunt.

Conventus Osnaburgensis sive Onasburgi in Saxonia extabat jam an. 1295. Defecit tempore Lutheranae haeresis.

Conventus Oxoniensis (di Oxford) in Anglia fundatus fuit ab Henrico III, qui regnavit ab an. 1217 usque ad 1273. Claruerunt in illa Oxoniensi Academia [p. 301] plures nostrates eximii professores, e quibus Joannes Wiltonus in illo coenobio debitum naturae persolvit circa an. 1310.

Conventus Pacensis, alias Balcianensis (di Badajoz) in Baetica, an. 1298 a dominicanis relinquitur, (vocabatur tunc Eremus S. Marinae) et a nostratibus acquiritur. Transfertur intra urbem anno 1419 tit. S. Laurentii.

Conventus Portae Coeli in Saxonia juxta Wermigerde extabat jam an. 1290.

Conventus Pragae tit. S. Thomae in Bohemia erigitur a Primislao Bohemorum Principe in urbe minori sub Castro Regio an. 1285, sive 1286. Adhuc a nostratibus possidetur, eique adnexa est Parochia, et schola parochialis.

Conventus Quedelimbürgensis (di Quedelinborch) in dioecesi Alberstadensi in Saxonia fundatur a nostratibus, annuente Episcopo, an. 1296. Illius conventus alumnus fuit noster B. Jordanus de Saxonia, qui obiit anno 1380.

Conventus Ravennae tit. S. Nicolai in Romandiola extractus fuit circa an. 1292 apud ecclesiam S. Nicolai Episcopi, quam Sergius Archiepiscopus ejusdem urbis erexerat an. 767. Protulit inter alios egregios viros B. Francischinum de Ravenna, qui cum sanctitatis opinione decessit an. 1343, et B. Antonium item de Ravenna, qui ad coelestem patriam transivit anno 1391.

Conventus Recineti (di Recanati) in Piceno tit. S. Augustini jam extabat an. 1276, ibidem enim tunc temporis morabatur S. Nicolaus de Tolentino. Ejusdem conventus alumnus fuit B. Hieronymus Ghirardutius de Recineto; qui ad coelestem patriam transivit an. 1368. Illius sacrum officium pro civitate, et dioecesi Recinetensi concessum fuit a Pio VII die 14 Junii an. 1804, et extensum ad universum Ordinem Augustinianum die 4 Julii ejusdem anni 1804.

Conventus S. Augustini Romae initium habuit an. 1286. Comparaverant sibi Eremitae Augustinenses tunc temporis degentes in coenobio S. Mariae de Populo ingentem famam a praeclara religiosae disciplinae observantia, atque sincerae pietatis studio, quibus permotus nobilis quidam vir Aegidius de Lufredis quasdam domos sitas prope ecclesiam parochialem S. Tryphonis (quae locum occupabat ubi nunc est atrium triclinii coenobii S. Augustini) Eremitis illis donavit, ut ibidem novum sui Ordinis conventum aedificarent. Piam hanc Aegidii intentionem Summus Pontifex Honorius IV nedum Apostolica auctoritate aprobavit; verum etiam superaddita nova alia donatione summopere promovit; nam Apostolicis litteris datis sub die 20 Feb. 1286 ipsammet S. Tryphonis ecclesiam cum domibus, vineis, praediis, possessionibus, aliisque juribus ad illam pertinentibus, adscito Cardinalium consilio, Eremitarum Augustinensium Ordini in perpetuum concessit, atque univit. Patres autem illi tam amplo ad aedificandum spatio, et jure aucti, structuram coenobii mox coepere; sacra vero faciebant in praedicto S. Tryphonis templo, quod cum succedentibus annis angustum nimis, et minus commodum videretur, novam sub Divi Augustini nomine ecclesiam circa an. 1425 exstruxerunt, quae stetit usque ad an. 1479, quo Cardinalis Guillelmus de Estoutevilla Ord. S. Benedicti Episcopus Ostiensis, et Augustiniani Ordinis Protector nobilissimum, quod nunc adhuc extat, templum inchoavit, artificibus Jacobo de Petra Sancta, et Sebastiano Florentino adhibitis. Anno 1430 ad praedictam S. Tryphonis ecclesiam [p. 302] ex Ostiis Tyberinis Corpus S. Matris Monicæ translatum fuit, quod ibidem tantum mansit usque ad an. 1455; nam hoc eodem anno die 4 Maji in sacello a Maffaejo Vegio in nova S. Augustini ecclesia extracto collocatum fuit. In nova Augustiniani templi molitione ipsemet Generalis Ambrosius Massari de Cora die 4 Novembris ejusdem anni 1479 cum aliis 60 nostratibus totum in circuitu fundamentorum locum effodere coepit, eumque die 25 benedixit. Integrum aedificium expletum fuit an. 1482. Lapides ex ruinis Amphitheatri Vespasiani ad frontem ejusdem ecclesiae construendam adhibitos fuisse memoriae proditum est. Tholus autem (vulgo cuppola) primus est qui Romae extractus fuerit, ideoque pro aliorum exemplari extitit. Anno 1624 erectum est altare majus juxta diagraphicem Bernini, quod hisce temporibus quaedam lucri cupida artificum secta, quae sub praetextu promovendi ecclesiae venustatem quaerebat quae sua sunt, bardorum qui in omni hominum coetu numquam desunt auxilio freta, omnimodis evertere satagebat, crepantibus buccis per universam urbem clamitans altare majus ecclesiae S. Augustini post nuperrimam instaurationem nedum absonum, sed etiam indecorum evasisse. Verum noster P. Mag. Fr. Angelus Lombardi, ejusdem S. Augustini ecclesiae parochus, ut egregium opus a vandalica demolitione liberaret, ipsam aram majorem suis sumptibus expolivit atque inauravit, eamque illi novam faciem induit, quae ipsis quoque peritioribus architectis novo totius ecclesiae decori optime congruere visa fuit; quare obloquentium procacitas, et bardorum garrulitas oppilavit os suum. Praefata autem nuperrima S. Augustini de Urbe instaurationis incepta fuit opera ac studio Generalis Josephi Palermo an. 1856, et ad terminum perducta anno 1868, ingenti sumptu cum coenobitarum, tum Sanctuarii Beatissimae Virginis de Partu, quae magna in eadem ecclesia veneratione colitur. Icones autem recentiores affabre elaboratas, aureaque aetate revera dignas tectorio udo (a fresco) appinxit Petrus Gagliardi Romanus. Expensa sunt scutorum circiter centum viginti millia. Hisce nunc diebus pro celebrandis triduis solemnibus occasione beatificationis nostratis B. Alphonsi de Orozco, et canonizationis item nostratis S. Clarae de Montefalco altaris majoris columellarum septem amotum fuit, eo quia presbyterium nimis angustum cunctos Cardinalis pontificalia solemnia peragentis ministros capere nequibat; qua occasione noster P. Mag. Fr. Nicolaus Mercuri, oblationum Deiparae de Partu nomine nostratis R.mi DD. Francisci Marinelli Episcopi Porphyriensis diligens administrator, ad praefatum presbyterium ampliandum de eodem septo aliquot metris longius retrahendo cogitavit, additis tribus ostiolis ex metallo confectis, atque opere egregio elaboratis, praeter viginti septem elegantia scamna unumque elegantius genuum scabellum ex nucis ligno composita, quae nuperrime item praedictae administrationis sumptu ad majorem ejusdem S. Augustini ecclesiae decorem conficienda curavit. Quoniam autem huc incidit sermo, silentio praetermittere non debemus peramplum atque magnificum ejusdem administrationis

aere novissime comparatum aulaeum, quo altaris majoris scabellum et gradus, totumque Presbyterii pavementum adamussim conteguntur. [P. 303] Anno 1746 sub Generali Augustino Gioja vetus coenobium de medio sublatum fuit, ut in ejus locum hoc praesens magnificentissimum safficeretur, in quo nunc agit publicum marinae ministerium. Integrum aedificium completum fuit an. 1765 erogatis expensis (scutatorum centum octoginta duorum millium cum sexaginta) ab Augustinensibus Eremitis omnium nationum.

Conventus Romae titulo SS. Annuntiationis extra portam S. Pauli prope Tres Fontes (le Tre Fontane) extabat ante annum 1274. Nominatur adhuc in Ordinis Regestis ad an. 1574.

Conventus de Sevilbire in provincia Reni et Sveviae extabat an. 1271; sic enim legitur ad annum praedictum in Annalibus colmariensibus PP. Dominicanorum: *Fratres S. Augustini in Sevilbire valle, in qua ante paucos annos civitas inchoata fuerat, suum capitulum celebrarunt.* Anno 1277 in oppido Silvaeducensi (in Belgio) nosocomium majus sumpsit initium subservientibus aegrotis utriusque sexus religiosi Ordinis S. Augustini; sed anno 1376 Augustiniani viri submoti sunt, si recte *supputat Gramajus*. Ita Franciscus Haraeus in Annalibus Brabantiae tom. I. pag. 289.

Conventus Spoleti in Umbria fundatur an. 1265 apud Oratorium S. Nicolai, quod Bartholomaeus Voratus Spoletanus Episcopus eodem anno nostratibus donavit. Anno 1309 Gerardus Episcopus Spoletanus Fratribus Augustinianis loci S. Nicolai de Spoleto concessit ecclesiam S. Maximi, ecclesiae majori S. Gregorii subjectam, et concessionem acceptavit P. Lector Matthaeus de Spoleto Prior coenobii S. Nicolai. Ditatur sacris exuviis B. Christinae de Spoleto, quae ibidem sancto fine quievit die 14 Feb. 1458, et cujus sacrum cultum immemorabilem approbavit Gregorius XVI die 19 Sept. 1834.

Conventus Stricti (di Stretto) prope Scrophanum in dioecesi Nepesina extabat circa an. 1270 sub titulo S. Nicolai.

Conventus Strigonii (di Gran) in Ungaria tit. S. Annae fundatur anno 1290, aream donante Rege Ladislao. Periit per manus Turcarum an. 1543.

Conventus Sulmonis (di Sulmona) tit. S. Martini fundatur anno 1282. Postea vocari coepit nomine S. P. Augustini. Ecclesia reaedificata fuit an. 1315 opibus D. Ravalli de Sanitate. Inter caeteros illius coenobii alumnos peculiarem mentionem meretur B. Benedictus de Sulmone, qui ad ipsius Deiparae nutum Perusinum S. Mariae Novellae coenobium erexit, quod postea percelebris Perusinae Augustinianae Congregationis caput evasit. Emortualis nostri B. Benedicti annus fuit 1438.

Conventus Tegularii (di Tegolaro) in Umbria in pago Perusino extabat an. 1274.

Conventus Toleti (di Toledo) in Castella tit. S. Stephani, postea S. Augustini, fundatur anno 1260 ab Alphonso X Castellae Rege. Nostrates tunc temporis ad incolendum novum coenobium venerunt ex antiquiori Novae Carthaginis conventu. Ast Fratres Toletani in eo loco propter Tagi insalubrem propinquitatem continuis aegritudinibus laborabant; quamobrem D. Gundisalvus Ruiz de Toletto, a quo Comites Orgazii ortum duxerunt, anno 1311 pro illis a D.a Maria Sancii Regis uxore obtinuit antiquum Regum palatium, ad quem locum praevia S. Sedis approbatione, et Toletani Archiepiscopi consensione nostrates transmigrarunt anno 1312, auxiliante in omnibus praefato D. Gundisalvo, qui et ipse Augustinianum [p. 304] Ordinem amplexus fuit. Inter praecipuos hujus coenobii alumnos potissimum recenseri meretur noster Alphonsus Vargas, alias Toletanus nuncupatus vir doctrinae amplitudine clarus, qui in Italiae bellis Cardinali Albornotio ad debellandos ecclesiasticae ditionis usurpatores consilio, et opere magnum adjumentum praebuit. Cum esset Hispalis Archiepiscopus, non sine sanctitatis opinione ibidem extremum diem clausit an. 1366.

Conventus Trajectensis (di Utrecht) in Hollandia extabat an. 1272. Pertinuit ad provinciam Coloniae. Anno 1608 hoc coenobio ob vetustatem relicto nostrates ex consensu Episcopi transierunt

ad ecclesiam S. Mariae ad littus, exigua ibidem domo extracta.

Conventus Tridentinus (di Trento) tit. S. Marci inchoatur an. 1271. In eo coenobio vitam cum morte commutavit noster Card. Hieronymus Seripandus die 17 Martii an. 1563 cum esset Concilii Tridentini Legatus.

Conventus Tubingae (di Tubingen) in Ducatu Wittembergensi inchoatur an. 1262, et reaedificatus fuit an. 1464.

Conventus Tiguri (di Zurigo) in Helvetia fundatur an 1265. Evasit postea valde opulentus. Ab haereticis occupatus fuit an. 1609.

Conventus Tuscaniae (di Toscanella) tit. S. Augustini extabat extra civitatem, (prope viam, quae ducit Montem Falerii) circa an. 1270. Postea intra civitatem translatus fuit, atque sub superioris saeculi initium a nostrate P. Fr. Fulgentio Pocci de Tuscania instauratus.

Conventus Vallis Magnentis tit. S. Mariae, postea S. Nicolai, prope Pisaurum in Piceno extabat jam anno 1267; nam circa illud tempus illic morabatur S. Nicolaus Tolentinas, qui ibidem habuit apparitionem Fr. Peregrini Auximatis, et aliorum, qui per ipsius preces e Purgatorii poenis liberati sunt. Hisce nunc diebus nostrates Piceni coenobium illud recuperarunt *rem suam pretio comparantes*.

Conventus Vallis Speciosae (di Schontall) tit. S. Mariae, alias S. Augustini in dioecesi Ratisbonensi antea Guillelmitarum nostratibus cessit an. 1263. Occupatus fuit a Calvinistis an. 1582. Illius coenobii alumnus fuit Mag. Georgius de Valle Speciosa Concilii Basileensis Legatus ad Bavariae Ducem.

Conventus Vasti (di Vasto) in Aprutio tit. S. Augustini erigitur a Rolando Palatino an. 1293. Generalis Christophorus Patavinus sub die 22 Augusti an. 1566 refert coenobium illud fuisse a Turcis combustum.

Conventus Venetiarum tit. S. Stephani fundatur anno 1300, et ecclesia complementum accepit an. 1325.

Conventus Veronae tit. S. Euphemiae initium habuit anno 1262; nam tunc nostrates extra urbem degentes prope Montorium, propter bellorum metum intra civitatem se receperunt, obtento ex Episcopi, et populi consensione loco S. Euphemiae, competenti exhibita remuneratione quibusdam sacris virginibus, quae illum incolebant, quaeque in aliis ejusdem civitatis monasteriis collocatae sunt. Protulit Veronensis conventus B. Finum de Pisis, qui sanctitate floruit circa an. 1262, quo S. Euphemiae aedificium inchoavit, B. Albertinum, virum doctrina, ac sanctimonia conspicuum, qui an. 1264 decessisse creditur, BB. Evangelistam, et Peregrinum, qui ad supernam patriam transierunt ex Montorii domo an. 1262, et quorum sacrum Officium cum Veronensi Clero, tum Eremitanae S. P. Augustini [p. 305] Familiae universae indultum fuit an. 1838, B. Theobaldum Scaligerum, patriae Episcopum, qui fato cessit an. 1331, Josephum Pamphilum Sacrarii Pontificii Praefectum, Episcopum Signinum, et celebrem historicum, qui hanc mortalem vitam finivit an. 1581, Onuphrium Panvinium, ecclesiasticae, et profanae historiae patrem, qui anno 1568 eruditus universis magnum sui desiderium reliquit, ac demum nunquam satis laudandum Cardinalem Henricum Noris, qui decessit an. 1704.

Conventus Veruli (di Veroli) tit. S. Augustini in Campania Romana extabat circa 1270 extra urbem; sed circa an. 1450 opera nostratis DD. Clementis Bartholomaei Episcopi Verulani intra urbem translatus fuit sub invocatione SS. Annuntiatae. Anno 1744 P. Mag. Fr. Guillelmus Zonnini regularem observantiam in illud coenobium introduxit, et P. Bacc. Fr. Joannes Baptista Benedetti, Lucensis, qui obiit anno 1780 aedificium ampliavit, et annuos proventus ejusdem coenobii auxit.

Conventus Viterbii tit. SS. Trinitatis in Patrimonio S. Petri fundatur anno 1261. Pertinuit ad provinciam Romanam usque ad an. 1505, quo ad Ilicetanam Congregationem transivit. Anno autem 1521 a Leone X sub die 23 Maji traditur Januensi Baptistinorum Augustinensium Congregationi, instante Card. Aegidio Viterbiensi tunc Ordinis Protectore. Evasit coenobium generalitium sub Generali Fr. Stephano Bellisini an. 1791, quo Romanae Provinciae aggregatum fuit. Inter praecipuos illius conventus alumnos specialem mentionem merentur B. Jacobus Capoccius Archiepiscopus Neapolitanus, qui decessit anno 1308, Fr. Bartholomaeus Parentozza Augustini Triumphii discipulus, qui suis luculentissimis scriptis Ordinem nostrum illustravit circa an. 1334, B. Joannes *ultra centum annorum senex, qui circiter octoginta annis irreprehensibiliter vixit*, atque cum sanctitatis fama decessit an. 1330, et B. Aegidius Canisius eruditissimus Cardinalis an. 1532 vita functus. Veneratur in illa Augustiniana Viterbiensi Ecclesia prodigiosa Deiparae imago sub titulo SS. Mariae Liberatricis, cujus historiam collegit, typisque evulgari curavit noster P. Fr. Jaonnes Maria Pucci anno 1867.

Conventus Warmatiae (di Vorms) in Palatinatu extruitur an. 1264, Episcopo Everhardo consentiente, civibusque auxilia, ac subsidia conferentibus. Milensius qui suum Alphabetum evulgavit an. 1613, pag. 301, scribit quod suo tempore occupabatur a Municipio, sed quod in quaedam designata cubacula Augustiniani euntes et redeuntes hospitio excepti gratis alebantur.

Conventus Werdensis in Borussia fundatur an. 1290 ex concessione Henrici a Wildenbroch Abbate Werdensi, Senatu donante sacellum S. Spiritus, quod ante annos viginti emerat ad usum hospitalis.

Conventus Wendlingae (di Wendlin) in Comitatu Norfolciensi in Anglia fundatur a Sacerdote Guillelmo de Wendlin. Ponitur ab Herrera circa an. 1300.

XXVII

MONASTERIA SANCTIMONIALIUM ORDINIS EREMITARUM S. P. AUGUSTINI AB ANNO 1256 AD 1300 - p. 305

Monasterium Berfordiense (di Befort) in Gallia ex indulto Bonifacii VIII erigitur anno 1296.

Monasterium Ferrariense tit. S. Barnabae incoluerunt [P. 306] Moniales Augustiniana ab anno 1288 ad 1486, quo antiquam aedem deserentes urbano S. Augustini monasterio unitae fuerunt. Domum autem S. Barnabae an. 1531 Patribus Ord. S. Francisci de Paula cesserunt.

Monast. Fulginii in Umbria tit. S. Mariae de Cruce, vulgo *la Crocietta*, fundatur an. 1292 a tribus piis, ac religiosis virginibus de Castello Poggii, nempe Jacoba de Offreducio, Joanna item de Offreducio, et Joanna de Giovannucio. Illae virgines spiritu, et corpore sanctae Deum enixe deprecabantur ut illis patefacere dignaretur locum, in quo ipsae claustralium more suae divinae Majestati deservire possent. Earum preces piissimus Dominus exaudivit; nam aliquando alto adhuc meridie quamdam radiantem stellam aspexere, cujus ductu Fulginium usque pervenerunt. Ibidem eadem arcana stella immobilis permansit juxta quemdam locum tunc *Merangone* appellatum; quo coelesti indicio satis admonitae, ut scribit Herrera, in eodem loco monasterium sub praefato titulo S. Mariae de Cruce, auxiliante Berardo Fulginate Episcopo, aedificare coeperunt.

Monasterium aliud Fulginii tit. S. Julianae fundatur circa an. 1290 a Sorore Juliana de Fulginio, quae in manuscriptis codicibus sancta nuncupatur. Anno autem 1314 primam illam domum cesserunt Patribus Servitis conventus S. Jacobi, et ipsae ad ecclesiam S. Joannis *delle Puelle* transmigrarunt. Tandem anno 1444 Monialibus S. Mariae de Populo aggregatae ab Augustiniano ad Dominicanum Ordinem transierunt.

Monasterium Hispalense in Hispania erectum fuit a Ferdinando IV, qui an. 1295 regnare coepit. Anno 1368 translatum fuit intra urbem favore Petri Castellae Regis, qui illis Augustinensibus Sanctimonialibus donavit domos Theresiae Jufre quondam uxoris Alvari Diaz de Mendoza. Anno 1431 subdebatur jurisdictioni P. Generalis; postea vero sub Archiepiscopi ditionem venit.

Monasterium S. Crucis, nunc S. Clarae de Montefalco initium habuit anno 1281. Illius fundatrix fuit B. Joanna Damiani de Montefalco S. Clarae germana soror, quae cum per aliquot annos cum sorore Clara, et aliis comitibus in Reclusionio S. Illuminatae prope carceres S. Leonardi, et oppidum Montisfalci sine aliqua peculiari Regula, et Ordine religiosam ac monasticam vitam egisset, ex unanimi sociarum consensu de regulari monasterio erigendo, et aliquo approbato Ordine amplectendo cogitare coepit. Locum autem novae aedi erigendae accommodum Dominus ipse indigitavit. Cum enim omnes illae sacrae virgines enixis precibus consilium a Deo et lumen implorassent, divinitus B. Joannae Prepositae revelatum est ut novam sedem ibi collocarent ubi Christi Crux reperta foret. Cum autem diu hac de re ancipites remansissent, tandem, earum quaedam in colle S. Catharinae Botacii juxta oppidi muros Crucem detexerunt speciosam, atque fulgentem, ea nimirum forma, quam B. Joanna in visione aspexerat. Itaque virgines illae Dei voluntate cognita, collectis fidelium oblationibus, anno 1281 novi monasterii fundamenta jecerunt, quod tamen propter ipsarum inopiam non nisi an. 1290 ad finem perductum fuit. Extrema igitur manu aedificio imposita Gerardus, Episcopus Spoletanus, litteris datis apud Plebem S. Fortunati de Montefalco die 10 Junii an. 1290 monasterii erectionem approbavit, [p. 307] atque Monialibus S. P. Augustini Regulam, et Ordinem observanda praecepit. Militavit haec domus sub Regula S. P. Augustini, et vexillo Ordinis Eremitani absque ullo offendiculo per duo fere saecula, atque electissimas Coelesti Sponso virgines germinavit, inter quas potissimum emicuerunt BB. Joanna, Clara, Clarella, et Claretta, omnes de Montefalco. Verum circa annum 1479 tempore Sixti IV ejusdem monasterii sorores suadente diabolo tumultuari coeperunt, et fere omnes, tribus tantum exceptis nimirum Bartholomaea, Constantia, et Clara, Franciscanum vexillum Augustiniano praeferre contenderunt. Hujusmodi desertioni mature occurrit celeberrimus Ordinis Generalis Ambrosius Coranus, qui praecepit P. Mag. Felici de Interamna Provinciali, et P. Mag. Anselmo de Montefalco ut absque mora se illuc conferrent, et dissidentes Moniales ab inito consilio removerent. Hujusmodi autem contentio interim ad aures pervenit Innocentii VIII, qui litteris datis Romae sub die 16 Julii an. 1487 commisit P. Generali Anselmo de Montefalco illius monasterii reformationem. Verum illae moniales durioris cervicis anno insequenti per subreptionem, et obreptionem, quibus indignis modis omnis aetatis factiosi uti solent, ab eodem Summo Pontifice litteras Apostolicas extorserunt, quarum tenore Augustinianum habitum et Regulam dimittentes Clarissarum Ordinem amplexatae fuerunt. Restitit huic mutationi DD. Constantinus Erulus de Narnia Episcopus Spoletanus una cum P. Mag. Generali Anselmo de Montefalco, et praefatis tribus Monialibus in Augustiniano vexillo sustinendo constantibus, qui simul recursum habuerunt ad laudatum Summum Pontificem Innocentium VIII contra illarum monialium malas artes reclamantes. Idem Summus Pontifex totam hujusmodi causam DD. Petro de Luna Archiepiscopo Messanensi commisit. Hic poenis, et censuris contra praedictas moniales novatrices agere coepit, quibus ad S. Sedem appellantis, totius causae cognitio remissa fuit DD. Joanni de Ceretanis Episcopo Nucerinum, locum tenenti unius ex auditoribus causarum Palatii, et postea DD. Francisco Episcopo Volaterrano Summi Pontificis Referendario, qui pro tribunali sedens declaravit *litteras Apostolicas de mutatione habitus, et Ordinis S. Augustini in praedicto coenobio fuisse, et esse subreptitias, et obreptitias, illasque, et omnia inde secuta nullius existere roboris, vel momenti, mutationem Ordinis, Regulae, et habitus esse nullam, illamque cassavit, annullavit, et revocavit, perpetuum silentium Abbatissae, et adhaerentibus imponens. Ab hac sententia item ad Summum Pontificem appellatum fuit, qui totum hujusmodi negotium expediendum commisit D. Felino de Sandeis utriusque juris doctori, et S. Rotae auditori. Hic autem sententiam Episcopi Volaterrani in omnibus et per omnia confirmavit. Nondum tamen monialibus acquiescentibus, integra causa a Summo Pontifice demandata fuit D. Guillelmo de Pereriis item S. Rotae auditori, qui Felini iudicium ratum habuit. Quamobrem idem Guillelmus censuris ecclesiasticis utens praecepit Abbatissae, et ipsius factionis monialibus ut latae contra ipsas sententiae obtemperarent. Adhuc tamen renitentes ab eodem Guillelmo in censuras ecclesiasticas incidisse declarantur, et hujusmodi declaratio sub die 22 Augusti an. 1491 publicata fuit. [P. 308] Ventum tandem est contra illa duriora capita ad brachii saecularis invocationem. Itaque praefatus DD. Constantinus Erulus, Spoletanus Episcopus, die 25*

Novembris an. 1491 omnes et singulas renitentes moniales habitum Regulam, et Ordinem S. P. Augustini reassumere coegit. Quatuordecim tamen ex illis minime adhuc contentae, ab eodem episcopo facultatem obtinuerunt ex monasterio S. Crucis egrediendi, et Clarissarum Franciscanum Ordinem alibi profitendi. Quare S. Clarae de Assisio regulam amplexae se receperunt in aedes hospitalis S. Leonardi in eodem Montisfalci oppido sitas, ibique monasterium tertii Ordinis S. Francisci fundarunt. Haec autem retulimus ut luce meridiana pateat nulli alii Religiosorum Ordini quam Eremitano S. P. Augustini jus aliquod competere sibi Sanctam Claram de Montefalco attribuendi, ac proinde jure meritoque Sacram Concilii Congregationem sub die 17 Octobris anno 1577 declarasse *B. Claram a Montefalco esse Ordinis S. Augustini; ideo restituendum esse corpori ejus habitum dicti Ordinis, necnon picturis, et imaginibus ejus aptandum esse habitum, et colorem, qui conveniat eidem Ordini S. Augustini.* Notum est autem Urbi et Orbi praefatam B. Claram de Montefalco a Summo Pontifice Leone XIII, die 8 Decembris Deiparae Immaculatae sacro, Sanctorum albo fuisse solemni ritu adscriptam superiori anno 1881.

Monasterium Toleti in Hispania tit. S. Ursulae erigitur an. 1259 ut esset Mantellatarum collegium; postea autem illae sacrum Monialium velum receperunt. Nominantur Augustinianae Sorores Toletanae in quadam Bulla Innocentis VI data Avenione an. 1356. Ex illo monasterio prodiit an. 1603 Soror Constantia Ribera de S. Paulo, et Maria Covarrubias de Jesu, quae fuerunt ex primis fundatricibus monasterii Heibarensis Augustinensium Discalceatarum, et monasterii Matritensis Ordinis SS. Trinitatis. Nostrates illae Toletanae se ordinis jurisdictioni subjecerunt anno 1365, et an. 1475 die 12 Julii earum regimen commissum fuit nostrati DD. Petro de Villaluporum (de Villalobos) Episcopo Berithensi.

Monasterium Sanctimonialium Augustinensium tit. S. Mariae Magdalenae Urbisveteris in Patrimonio S. Petri extabat an. 1295; nam tunc a nostratibus Urbevetanis venditus fuit praefatis sororibus conventus Campiani in illa dioecesi situs, qui olim pertinebat ad Congregationem Eremitarum Augustinensium Tusciae.

Monasterium Venetum S. Catharinae Franciscus Sansovinus in historia Venetiarum lib. 3, fol. 149, antiquum appellat, et ab annis fere centum et sex ab Augustinensibus Monialibus occupari asserit, adjiciens in eo asservari brachium S. Alexii ex insula Lemno a Maco Minotto an. 1297 Venetias translatum. Nominat idem scriptor alia Veneta monialium Augustinensium monasteria, nempe antiquum S. Ludovici cum monialibus fere 100, aliud S. Hieronymi cum monialibus 80, in quo asservabatur corpus S. Spiridionis Episcopi graeci, ac illud S. Marthae cum monialibus 50, a familia Salomoniam erectum.

Monasterium Viechpachiense (di Viechpach) in Bavaria conditur an. 1296 a quodam Comite Berngero, quem alii Berengarium dicunt. De illis monialibus haec scribit noster Milensius in suo Alfabeto pag. 298: *ingenua est harum virginum puritas, disciplina castigatissima, [P. 309] ei (quantum humanae vires possunt roboratae gratia Dei) vita coelica, mores superhumani, atque inculpatissimi.* Anno 1544 alebat sorores circiter 40 omnes fere et nobili genere ortas. De illis sacris Augustinensibus virginibus haec addit noster Fr. Antonius Kerbekius Bavariae Provincialis in libro suarum visitationum: *Sanctissime vivunt ibi moniales; summa pietas, et concordia. Velatae sunt undecim, conversae sex, professae duae, confessarius, et capellanus sunt nostri Ordinis.* Obiit praefatus Kerbekius Calvinistarum flagellum an. 1629.

XXVIII

DE EREMITIS AUGUSTINENSIBUS SANCTITATE CLARIS, QUI FLORUERUNT

A TEMPORE UNIONIS (1256) USQUE AD ANNUM 1300 - p. 309

B. Albertinus de Verona, vir doctrina, atque sanctitatis fama illustris, a B. Lanfranco Generali in Angliam missus fuit ut illa coenobia visitaret, atque Summi Pontificis auctoritate juxta Alexandrinae Unionis normam nostro Eremitano Ordini aggregaret. Itaque circa an. 1264 illuc profectus, commissam sibi provinciam sedulo explevit, atque coenobia non pauca Ordini univit, aliaque a fundamentis erexit. In Italiam postea reversus non ita multo post Veronae in coenobio S. Euphemiae miraculis clarus spiritum Deo reddidit. Illius imago extabat a tempore antiquo in praefato S. Euphemiae coenobio ad altare S. Nicolai cum hac inscriptione: *B. Albertinus de Verona*. Herrera tom. I, pag. 5, Elssius pag. 21, et Torellius tom. 4, pag. 580.

B. Angelus de Offreducio, alias de Fulginio in Umbria, ortum habuit anno 1226 ex nobilissima familia Comitum de Turri, et Vignole in territorio ejusdem urbis, et dominorum oppidi S. Angeli in Pontano dioecesis Firmanae in Piceno. Nostro Eremitano Ordini nomen dedit an. 1246 in Congregatione B. Joannis Boni, et an. 1248 in sua patria inchoavit coenobium S. P. Augustini. Erexit etiam conventum S. Augustini Montisfalchi, et una cum B. Ugolino de Gualdo Cathaneo item in hoc oppido aliud Augustinianum coenobium aedificavit. Ab Elssio pag. 61 appellatur *inexplicabilis sanctitatis vir, puritatis, patientiae, et innocentiae singulare exemplar*. Obiit in patria in praefato S. Augustini coenobio multis miraculis gloriosus die 27 Augusti an. 1286. Illius corpus exinde magno in pretio, et veneratione habitum fuit. Titulo beatitatis decoratur a B. Alphonso de Orozco in Chronico fol. 40. Vide etiam Martyrologium Augustinianum tom. 2, pag. 527.

Ven. Arsenius de Senis, vir pietate insignis, Prior coenobii S. Geminiani in Tuscia, atque confessarius B. Bartholi Tertiarii Ord. S. Francisci, florebat circa an. 1280.

B. Augustinus de Alentejo, Lusitanus, Ulyssiponensis coenobii alumnus, toto vitae suae tempore omnigenis virtutibus, ac praesertim humilitate praeluxit. Coram multis Fratribus aliquot ante suum obitum annis illius diem et annum praedixit, qui fuere 6 Junii 1280. Vide Torellium tom. 5, pag. II.

B. Augustinus de Vicentia ex medico factus Eremita Augustinensis, qui potissimum singulari quadam morum munditie, atque illibatae Virginitatis honore refulsit, cum sanctitatis fama obdormivit in Domino an. 1280. De illo narratur quod cum quadam die Ratisbonae ad invisendam quamdam matronam [p. 310] valde annis provectam graviter decumbentem simul cum socio perrexisset, atque illa brachium extendisset ut sibi venarum pulsum attingeret, noluit ipse aliter quam tegumento interposito aegrotantis mulieris manum tangere; quare cum objurgasset illum socius, ac dixisset: *Venerande Pater, non perdes virginitatem, si nuda manu hujus vetulae brachium tangas*; respondit vir castissimus: *Ut ad ignem stuppa, sic viri contactus, o fili, se ad foeminam habet*. Vide Lanteri Saecul. Aug. tom. I, pag. 77.

B. Bandinus de Scottis, alias de Balzettis, nobilis Senensis, praecipue commendatur propter inviolatam silentii religiosi custodiam. Nam cum abduci a sellum a fure conspicaretur, ne silentii legem institutam labefactaret, nec abduci prohibuit, nec ulli abducentem indicavit; sed templum ingressus, prece et lacrymis causam apud Deum egit, victorque effectus est; nam furtum et fur immoti steterunt, nec unquam extra Ilices prodire, donec re divina confecta fur furtum restituit, venia impetrata. Haec sunt verba Card. Aegidii Viterbiensis in suo panegyrico de Ilycetana Sylva. Quamvis alii scriptores aliter censeant, videntur tamen praeferendi Ilicetani, qui nostratis B. Bandini obitum an. 1270 assignant.

B. Bonifacius de Savona, Ligur, apud Elssium pag. 131 dicitur omnis generis probitate, et virtutum commendatione conspicuus, divinorum contemplatione, sollicitudine, et charitate erga aegrotos insignis. Iisdem fere verbis laudatur etiam a B. Alphonso de Orozco in Chronico fol. 40. Vixisse videtur Bonifacius noster usque ad annum 1297.

Ven. Bonus Senensis adeo praeclaris bonorum operum exemplis refulgebat, ut semper exactioris observantiae coenobiorum Prior constitueretur. Nostratis B. Augustini Novelli amantissimus illum semper in eodem coenobio secum habere voluit; nam homines frugi similium sibi consortium diligere solent. Inter vivos adhuc debebat sanctitatis opinione clarus anno 1280. Vide Saec. Aug.

tom. I, pag. 204.

B. Brunectus de Rossi ortum habuit Prati in Tuscia an. 1221. Romae cum degeret ibidem una cum itineris sociis Fratribus Josepho Benvenuti et Guidone de Rossis Eremiticum S. P. Augustini habitum induit an. 1251; ac postea anno scilicet 1254 simul in patriam reversi, ibidem in Monte Majori ad S. Annam Veterem sibi domicilium elegerunt, ubi segregati ab hominum turbis absconditam in Christo vitam debebant. Verum ex illis latebris concivium precibus evocati an. 1269, prope eandem civitatem coenobium S. Annae Novae extruxerunt, ibique Brunectus cum sanctitatis fama hujus mortalis vitae cursum complevit die 11 Martii an. 1286, aetatis suae 75, meruitque beatitatis nomine atque signis honorari. Vide Herreram tom. I, pag. 93, Elssium pag. 133, et Martyr. Aug. tom. 1, pag. 187.

B. Clemens ob diuturnum incolatum ab Auximo nuncupatus, patriam habuit oppidum S. Elpidii in Piceno in Firmana dioecesi. Ob probatam illius prudentiam, et probitatem pluribus vicibus quamvis invitatus atque reluctans electus fuit totius Ordinis Prior Generalis. Ejusdem Ordinis constitutiones, B. Augustino Novello adjutore adhibito, ita correxit, et auxit ut alter illarum conditor merito reputari possit. An. 1274 una cum aliis Augustinensibus Theologis Concilio Lugdunensi II interfuit. Miraculis clarus obiit Urbeveteri (in Orvieto) [p. 311] die 8 Aprilis an. 1291. Ipsemet Nicolaus IV solemnem illius exequiarum celebrationem sua praesentia cohonestare voluit, atque quod magis mirandum est, suis manibus, uti refert noster Cardinalis Aegidius Viterbiensis, illius corpus in sepulcro reponentibus adjutorem se praebeuit. Ejus cultus immemorabilis approbatus fuit a Clemente XIII die 12 Septembris an. 1761, et sacrum Officium universo Ordini concessum die 8 Junii 1762. Habetur in Ordinis Breviario ad diem 8 Aprilis.

B. Dorotheus de S. Germano Sanctitate floruit tempore generalis Ordinis unionis. Ab aliis dicitur floruisse circa annum 1300.

B. Erthinodus de Gotha ita in Martyrologio Augustiniano ad diem 30 Augusti celebratur. In Germania B. Erthinodi de Gotha, immortalis farnae herois, qui a teneris annis suae bonae indolis dedit testimonia evidenter; cum quo ab infantia crevit miseratio; adhuc enim juvenis plura e domo paterna clam sumebat ad egestatem sublevandam, quam pietatem etiam in Religione observavit; in pauperibus enim Christi figuram contemplantur, et aliquando, ut illos indueret, sese suis exuebat vestimentis. In Religione fragmenta panum de licentia Praelatorum colligebat ut inter egenos distribueret. A Deo vocatus inter nostrates nomen dedit, et statim coepit raris splendescere virtutibus, solitudinem amabat, colloquia inutilia vitabat, corpus poenitentibus domabat, frequentius orabat, et oranti illi Deus sua mirabilia revelabat. In dulcedine contemplationis, in observantia disciplinae regularis, in zelo fraternae dilectionis inter omnes sui temporis enituit. A Christo enixim postulavit ut sibi vellet apparere sicut Evangelista dilectus juxta Crucem illum aspexerat; hoc ipsum a Domino meruit accipere, sicque, cum illi Domini apparuisset pendens in Cruce, talibus compassionis sagittis transfixus est, ut quasi prae doloris magnitudine animam exhalare videretur. Ut tamen hunc dolorem intentissimum posset mitigare petiit ab eodem ut iterum sibi appareret gloriosus, sicut Matri suae apparuerat: ut petiit adeptus est, sed plus quam in prima defecit visione, ex qua jam in terris coelestia gaudia degustans, per mortem sanctissimam multis miraculis coruscans, transiens hac die (30 Augusti) ad aeterna gaudia migravit, et post obitum multis fertur claruisse miraculis... Videtur probabilior illorum scriptorum sententia, qui nostratis B. Erthinodi transitum an. 1266 assignant.

Ven. Emmanuel de Coyna. Die 22 Julii an. 1280 ad meliorem vitam transivit Ven. Emmanuel de Coyna, nobilis Lusitanus, qui inter caeteras egregias ipsius virtutes tanta etiam humilitate praeditus erat, ut quamvis prosapiae nobilitate, et Sacerdotii dignitate fulgeret, tamen ostiarii officium exercere non erubuerit. Vide Torellium tom. 5, pag. 10.

BB. Evangelista et Peregrinus Veronae in ditone Veneta circa an. 1200 primam lucem aspexerunt. Cum in litteris addiscendis, atque in exercendis pietatis operibus ejusdem indolis conformitas ambos verae amicitiae vinculis inter sese conjunxisset, simul etiam idem vitae monasticae institutum in Augustiniano Montorii coenobio prope Veronam amplecti deliberarunt. Rogati aliquando a coenobii

Priore cur sub aperto coelo, oculisque sursum elevatis tam saepe orarent, humiliter responderunt *se in eo loco aspiciere Deiparam Virginem [p. 312] cum ejus filio Jesu, et matre S. Anna eodem prorsus modo sibi apparentes, quo pridem ad Augustiniana claustra vocati fuerant.* Neque tamen ab humilitatis semita terenda unquam recesserunt; nam infima quaeque coenobii munia obire, et omnibus ministrare in deliciis habebant; quamobrem a Domino gratia curationum insigniti pluribus vario morborum genere laborantibus sanitatem impetrarunt. Proximae mortis per Angelum nuntio accepto primus ad coelestem patriam Evangelista transivit, qui paulo post Peregrino apparens illum de imminente ejus transitu certiore reddidit. Et revera paucis post horis Peregrinus laetus ac festivus ad aeternum sodalis consortium convolvit. Amborum sacrae exuviae e coenobio Montorii intra urbem ad S. Euphemiae ecclesiam translatae sunt die 16 Septembris an. 1262, cum paulo ante ex hac vita migrassent. Illorum sacrum Officium Augustiniana Religioni, atque Veronensi Clero die 19 Maji, anno 1838, indultum fuit. Habetur in Ordinis Breviario ad diem 20 Martii.

Ven. Henricus Pavo, Germanus, circa an. 1282 insignis sanctimoniae laude fulgebat. Illi tribus vicibus S. Martinus apparuit, eique praecepit ut exstruendo nostri Ordinis Magdeburgensi coenobio operam daret. Vide Herreram tom. I, pag. 329, et Elssium pag. 279.

B. Joannes de Anglia, qui circa an. 1300 Ordinem suis virtutibus decoravit, ab Henrico de Urimaria vocatur *vir magnae sanctitatis*. Vide Herreram tom. I, pag. 369.

B. Lanfrancus Septala, nobilis Mediolanensis, Eremita Augustinianus apud Congregationem B. Joannis Boni, cum esset Prior eremitorii Bononiensis prope flumen Savenam, plenis suffragiis electus fuit ejusdem Congregationis Prior Generalis. Postea vero, anno scilicet 1256, ob insignem suarum virtutum splendorem a Card. Richardo Annibaldeschi, qui Alexandri IV nomine, et auctoritate varias Augustiniani nominis Congregationes in unum Eremitarum S. P. Augustini Ordinem redegerat, universo sic unito Ordini regendo praepositus fuit, quam electionem idem Summus Pontifex ratam habuit, et confirmavit. Praefuit, et profuit, ita Herrera tom. 2 pag. 4, Lanfrancus doctrina, exemplo, et auctoritate Ordini recenter unito usque ad annum 1264, (aetatis suae 63) quo Mediolani in coenobio S. Marci magnam sanctitatis opinionem post se relinquens spiritum Deo reddidit.

B. Philippus Destri de Parma an. 1218 fundavit extra Bononiam Augustinianum Eremitorium S. Jacobi ad Savenam, in quo, cum, adjunctis sibi paucis sociis, sanctissime viveret, Bononienses cives illum cum suis intra civitatem evocarunt, eique locum quemdam assignarunt, in quo Dei famulus, relicta eremo, sacellum ad honorem D. Jacobi aedificavit. An. 1248 electus fuit Prior Generalis eorum Augustinesium Eremitarum, qui debebant in eremis Insubriae, et Romandiolae, rexitque cum magna prudentiae, atque sanctitatis laude usque ad completam universalem Ordinis unionem sub Alexandro IV an. 1256. Circa idem tempus ex hac vita migravit.

Ven. Peregrinus de Auximo est ille, qui in conventu Vallis-Manentis S. Nicolao Tolentinati recens Presbytero apparuit exorans, ut ea hebdomada pro animabus, quae una cum ipso poenis Purgatorii torquebantur, sacra celebraret. Et ecce, ita B. Jordanus de Saxonia, [p. 313] transacta hebdomada illa, eidem Fr. Peregrinus apparuit, et de jam impetrata misericordia gratias egit, asserens se cum magna parte praedictae multitudinis a poenis atrocissimis Dei misericordia, et ipsius Sacrificiis cum devotis ejus orationibus pro eis exhibitis liberatos esse, et ad coelestem gloriam feliciter convolasse. Contigit hujusmodi apparitio circa an. 1275. Vide Herreram tom. 2 pag. 239.

Ven. Simon de Pistorio, vir sanctus, grandaevus, et omni reverentia dignus, sicuti appellatur a nostrate Henrico de Urimaria, anno 1295 die 22 Maji in Capitulo generali Senarum eligitur totius Ordinis Prior Generalis. Coenobita vere religiosus sui regiminis gestionem inchoavit a domo Dei, resque ecclesiarum rite ordinavit, edito tunc ceremoniarum libro, quo uniformitas etiam in exteriori nitu observaretur. Solitudinis, atque recessus amore victus, Generalatus officio se abdicavit an. 1298. Parum supervixit, erat enim valde senex. Vide Elssium pag. 628.

B. Thomas de Arimino ita in Martyrologio Augustiniano tom. 2 pag. 408, celebratur sub die I

Augusti. Arimini defunctio admirandi viri B. Thomae Fratris laici sanctitate, et miraculis clarissimi. Hic fuit tantae miserationis erga egenos, ut quidquid in canapa praeter Fratrum necessitatem superesset, id pauperibus soleret dispensare, immo etiam, ut illis succurreret, de victu Fratrum subriperet; ut accidit in comitiis provincialibus, quo tempore cum semel panem pro Fratribus capitularibus Ariminensis monasterii emendicatum pauperibus distribuisset, graviter a Praelatis objurgatus est: at ille facta oratione ad Deum, arcas candidissimo pane subito refertas invenit, quo prodigio ante oculos viso omnes Deo grates protulere. Plenus tandem dierum, et meritorum sanctissime in Domino quievit hac die, (I Aug.) et post obitum multis gloriosus miraculis, in eodem sepultus est coenobio, ubi constructo in claustro ad ejus cultum sacello, quotannis festivitas ejus celebratur totius populi concursu frequentissimo... Haec scribebat noster Josephus ab Assumptione an. 1749. Ortum habuit noster B. Thomas in oppido S. Andreae de Patrigniano prope eandem Ariminensem civitatem, et habitum induit in illo S. Joannis Evangelistae Aug. coenobio.

B. Vitus de Ungaria, alias de Baradino nuncupatus, regio sanguine ortus, a B. Alphonso de Orozco in chronico fol. 40 dicitur religiosus magnae sanctitatis, omnibus virtutibus perfectus, sed praecipue humilitate excelsus. Henricus autem ab Urimaria vocat illum virum *inter Fratres famosae, et notoriae sanctitatis*. De illo haec habet Bzovius tom. 13 ad an. 1297 n. 15. Per id pariter temporis floruit Vitus Pannonus ejusdem Instituti Augustiniani vir sanctus, qui sicut in veteri Testamento Eliseus, mortuus jam, mortuum suscitavit. Addit noster Elsius quod non semel totam Pannoniam a morbo contagioso liberavit. Illius obitus ab eodem Elssio pag. 677 ponitur ad an. 1297.

B. Ugolinus de Gualdo Cathaneo, ita describitur in Martyrologio Augustiniano nostratis Josephi ab Assumptione, ad diem primam Januarii, sub littera H: In Gualdo Cathaneo, Umbrae oppido, pretiosa mors Sancti Ugolini confessoris, qui a teneris annis virtutis iter arripiens, oratione assidua, poenitentia mirabili vitam tolerabat, sed mundi fallacias abhorrens a Deo inspiratus nostri [p. 314] Ordinis claustra est ingressus, ubi se conspiciens, virtutibus retroactis majorem adaugens fervorem, Umbriam et universam Italiam magnae sanctitatis fama adimplevit, ob quam a suis civibus in oppidum Gualdi, vocatus, constructo Ordinis coenobio, ibidem per biennium degens, cum satis poenitentiae rigore attenuatus esset, mortem expertus sanctorum, in coelum assumptus est hac die, (prima Januarii an. 1260) et ibi adhuc magna veneratione colitur. Ludovicus Jacobilli in tom. I de Sanctis, et Beatis Umbriae pag. 7 et seq. verba faciens de nostrate B. Ugolino narrat quod, Gualdenses, ut sanctum concivem ad patriam revocarent, a Patribus Benedictinis obtinuerunt ecclesiam et coenobium SS. Annuntiatae (postea S. Augustini) ad quod incolendum revera idem B. Ugolinus venit an. 1258. Addit quod biennio post illius transitum, anno scilicet 1262 ejus sacrum corpus ad matricem S. Bartholomaei ecclesiam translatum fuit, et super altare S. Joannis Baptistae repositum; quod decursu temporis Mevaniensibus illud surripere conantibus, ab oppidanis ultroneo campanarum sonitu admonitis servatum fuit, et postea in subterraneo ejusdem ecclesiae loco reconditum super altare, quod ipsius B. Ugolini nomini dedicatum fuit. Subjungit demum idem auctor (scribebat an. 1647) B. Ugolini habitationem fuisse in Oratorium illius nomini nuncupatum statim post ejus obitum conversam, ad illius honorem institutam fuisse confraternitatem sub titulo Misericordiae, et B. Ugolini, anno 1483 ab illo Municipio per publicum statutum fuisse decretam annuam candelarum oblationem in die obitus B. Ugoiini (Gualdensis oppidi patroni) ad ecclesiam S. Augustini deferendam, atque postremo illius festivitatem praefata prima die Januarii ab illis oppidanis celebran.

XXIX

AUGUSTINENSES EREMITAE PECULIARI MENTIONE DIGNI, QUI FLORUERUNT A TEMPORE MAGNAE UNIONIS (1256) USQUE AD AN. 1300 - p. 314

Adam Prior coenobii S. Florae in Tuscia, anno 1300 a Comite ejusdem oppidi S. Florae missus fuit orator ad Rempubicam Senensem, uti refert Malavolta.

Andreas Senensis, vir zelo ac pietate fervens, circa an. 1260 a B. Lanfranco mittitur Vicarius generalis in Germaniam, ut ibidem antiqua monasteria dirigeret, nova acquireret, atque singula novae unioni aggregaret. Illius opera Augustinianus Ordo non parum in praefata regione profecit. Vide Elssium pag. 58.

Andreas Ursinus, Italus, sacrae paginae interpres, et theologicae facultatis Decanus in academia Ulyssiponensi, ejusdem rectoratum a Dionysio Lusitaniae Rege circa an. 1290 sibi oblatum recusavit.

Augustinus de Asculo in Apulia, S. Theologiae Magister, quem Pamphilus appellat doctorem praestantissimum unus fuit e primis suae aetatis concionator. An. 1297 a Bonifacio VIII constitutus fuit Apostolicus in toto terrarum orbe confessarius. Quae litteris mandavit recensentur apud Ossinger pag. 80.

Augustinus Seneca, Romanus, ideo Seneca appellari coepit, quia in suis sermonibus veluti alius novus Seneca, ut scribit Ossinger, meras, atque graves sententias pronuntiabat. Anno 1276 erat Romanae Provinciae defensor. Illius scripta recensentur a praefato Ossinger pag. 826. [P. 315]

Augustinus de Ulyssipone circa annum 1260 erat confessarius Infantis D. Alphonsi III Lusitaniae Regis. Vide Herreram tom. I, pag. 49.

Fr. Dominicus Martinez de Monte Majori in Lusitania. Anno 1276 florebat Fr. Dominicus Martinez de Monte Majori in Lusitania, vir integerrimae vitae, qui fuit confessarius Dominae Beatricis uxoris Alphonsi III Lusitaniae Regis.

Eberhardus, Germanus, circa an. 1285 florebat singularis concionatoris nomine; ad cujus conciones plusquam centum hominum millia confuebant. Quaedam maligna mulier illum propinato veneno de medio sustulit in civitate Aegra (di Eger) in finibus Bohemiae. Vide Herreram tom. I pag. 215.

Fr. Giunta de S. Geminiano in Tuscia circa annum 1300 latino sermone scripsit vitam B. Bartholi de S. Germiniano Ordinis S. Francisci Tertiarii. Vide Herreram tom. I pag. 308.

B. Gualterus Reclusus, Anglus, vir fuit solitariae vitae adeo studiosus ut propterea Reclusus appellatus fuerit. Theologiam moralem, ac praesertim contemplativam plurimos docuit adeo ut, teste Ossinger, ex ejus disciplina plurimi effecti sint optimi, et pii religiosi. Ob quaedam evulgata sui ingenii documenta inter sui temporis scriptores recensetur. Obiisse creditur circa an. 1286. Vide Herreram tom. I pag. 279.

Venerabilis Guido Antonianus de Stagio, Senensis, Illicetani coenobii alumnus, vir multa prudentia, et probitate ornatus, anno 1265 eligitur universi Ordinis Prior Generalis rexitque summa cum laude atque utilitate usque ad an. 1270, quo Bononiae cum sanctitatis fama mortalis vitae cursum explevit.

B. Guilelmus Sengham, Anglus, vocatur a nostrate Pamphilo vir sanctitate et scientia praestantissimus, qui Romae Eremitanum S. Augustini Ordinem amplexatus, non minus litteris, quam pietate splendescere coepit. An. 1256 a Generali Lanfranco ex Italia in Angliam missus, ibidem, ut scribit in Herrera, legit, exposuit, docuitque, et nonnulla composuit opuscula non sine multorum fructu, et utilitate; ac praeterea viginti erexit nova coenobia, et alia jam existentia reformavit, sanctisque legibus, atque exemplis communivit. Videtur vixisse usque ad an. 1264. Vide Elssium pag. 265, et Herreram tom. I, pag. 278.

B. Guilelmus Triumphus de Ancona merito sanctimoniae, atque scientiae Cardinali Hugoni Ordinis Praedicatorum acceptus et familiaris fuit, qui etiam illius operam adhibuit in suis

commentariis super universam Scripturam conficiendis. Ejus consilio et hortatu B. Augustinus Triumphus de Ancona illius ex fratre nepos, cum decimum septimum annum ageret, circa an. 1260 Eremitano S. P. Augustini Ordini nomen dedit. Ab Ossinger pag. 906 ponitur inter scriptores Augustinenses, quia edidit librum de poenitentia, et vocatur Nicolai III poenitentarius.

Jacobus de Camerino, Ordinis Procurator generalis, post B. Augustini Novelli renuntiationem circa an. 1298 fit Summi Pontificis confessarius, ac proinde Apostolici Sacrarii Praefectus; nam tunc temporis hoc munus ad Papae confessarium pertinebat.

Joannes Lombardus, Italus, an. 1243 erat Prior coenobii Ulyssiponensis Ordinis Eremitarum S. P. Augustini, antequam Innocentius IV Eremitas Tusciae eidem Ordini aggregare decrevisset. Post magnam unionem iterum a Generali Lanfranco in peninsulam Ibericam missus fuit ejusdem unionis negotium [p. 316] expedire. Vide Herreram tom. I, pag. 460; et Elssium pag. 385.

Fr. Marcus Ventonus, Italus, vir zelo ac pietate flagrans, an. 1256 a Generali Lanfranco Septala mittitur in Galliam, ut antiqua coenobia Ordini unita regeret, non unita ad unionem redigeret, et novis extractis domiciliis Ordinem propagaret. Ita Elssius pag. 455, et Herrera tom. 2 Alphabeti Aug. pag. 90.

Paschasius Daretia, Italus, anno 1243 erat in Hispania Eremitani S. P. Augustini Ordinis visitor, cumque vir esset zelo, ac pietate fervens a Generali Lanfranco post unionem iterum in Hispaniam mittitur ut ibidem tunc monasteria erecta dirigeret, nova extrueret, atque nondum unita adduceret ad unionem. Vide Herreram tom 2, pag. 276, et Elssium pag. 543.

Fr. Soerius de Ulyssipone anno 1290 erat Dionysii Lusitaniae Regis concionator. Vide Herreram tom. II, pag. 392.

Thomas Borstallus, Anglus, alumnus coenobii Nordovicensis, postquam in praecipuis Angliae academiis copiosam eruditionem sibi comparasset, Lutetiam Parisiorum se contulit, ubi inter doctores theologos meruit cooptari, et publicam Theologiae cathedram obtinuit. Mortalis vitae cursum explevit Norvici circa an. 1290. Quae scripserit dignoscere poteris ab Ossinger pag. 149.

XXX

DE EPISCOPIS ORDINIS EREM. S. P. AUGUSTINI A TEMPORE MAGNAE

EJUSDEM ORDINIS UNIONIS USQUE AD AN. 1300 - p. 316

Bonifacius anno 1285 erat Episcopus suffraganeus Tridentinus, et postea translatus fuit ad regendam Bosae dioecesim in Sardinia. Non desunt scriptores, qui putent illum potius fuisse Episcopum Rosoni (di Rhizon) in Albania.

Bonifacius, Germanus, Episcopus Bosoniensis in Illyrico, fuit suffraganeus Episcopi Basileensis ab an. 1289 usque ad 1299. Plura de illo scripsit noster Pius Keller in suo Indice Episcoporum Augustinensium Germanorum pag. 6.

Fr. Daniel de Roma an. 1278 ab una parte Canonicorum Cathedralis Nepesinae in Patrimonio S. Petri electus fuit Episcopus ejusdem civitatis; sed ipse assensum praestare noluit. Vide Ughellum tom. I, col. 1029.

Gualterius Poggi de Faventia, Eremita Bricinensis Ordinis S. P. Augustini, anno 1251 electus fuit Episcopus patriae. Anno 1256 nostrates Eremitas Maltae, inter quos ipse commoratus fuerat,

Tagliaverae, et S. Mariae Magdalenaee intra civitatem vocavit, eisque paroeciam S. Joannis Baptistae tradidit. Ex hac vita migravit an. 1257.

Guido Salani, Bononiensis, vir Augustinianae Religionis zelo, pietatisque operibus clarus, a Generali Lanfranco post Ordinis unionem in Germaniam missus fuit ut illa nondum unita coenobia Ordini aggregaret. In Italiam postea reversus a Nicolao III die 25 Maji 1279 creatus fuit Patriarcha Ecclesiae Gradensis in ejusdem nominis insula Venetae ditionis. Rexit usque ad an. 1288, quo vitam cum morte commutavit.

Jacobus de Praga Episcopus Mainensis in Peloponneso, sive juxta Torellium Episcopus Majorensis in Africa, an. 1274 interfuit Concilio Lugdunensi, nostramque Pragensem Ecclesiam quibusdam Indulgentiis ditavit.

Incelerius Prodiz, Hungarus, an. 1276 die 7 Septembris inauguratus fuit Episcopus Buduae (di Budoa) in Dalmatia, fuitque subinde in pluribus Germaniae dioecibus suffraganeus, [p. 317] sive coadjutor, Herbipolensi scilicet, Bambergensi, Caminensi, Constantiensi, Halberstadiana, ac praesertim Moguntina. Dicitur fuisse Praelatus pietate, doctrina, rerum agendarum usu atque peritia insignis, necnon erga nostram Augustinianam Religionem singulari amore atque zelo flagrans. Vixisse videtur usque ad an. 1299. De illo plura invenies apud nostratem Pium Keller in praefato Indice Augustinensium Episcoporum Germanorum pag. 17.

Imerius Guardalupo an. 1267 cum esset Episcopus Acciae in Corsica, ex commissione D. Alberti Episcopi Volaterrani, die 22 Maji consecravit Ecclesiam nostri Eremitorii de Rosia in dioecesi Volaterrarum. Decessit Parisiis circa an. 1274. Inter recentiores auctores consule Gams pag. 765.

Lambertus an. 1287 Episcopus Agrigenti in Sicilia, postquam episcopale munus multo zelo, summaque pietate exercuisset, ad felicioram vitam transivit an. 1294.

Michael Tridentinus an. 1271, erat Episcopus Bosae in Sardinia, sive ut alii censent, Episcopus Rosonensis in Albania, et suffraganeus Tridentinus. Videtur vixisse usque ad an. 1285.

Fr. Nicolaus cum Romae in coenobio S. Mariae de Populo degeret anno 1256 a Capitulo electus fuit Episcopus Nepetis in Patrimonio S. Petri; sed summus Pontifex Alexander IV hujusmodi electionem non admisit. Vide Ughellum tom. I, edit. venet. an. 1717 col. 1029.

Fr. Octavianus de S. Petro ad Aram, Neapolitanus, anno 1294 a Canonicis eligitur Episcopus Eugubii in Umbria, sed a summo Pontifice ejus electio non confirmatur.

Philippus post Senogalliensis urbis excidium a Saracenis patratum primus fuit ejusdem civitatis Episcopus electus an. 1264. Hic, ut scribit Herrera, restituit Clerum, sibi que deinde, et Clero sedem construendam curavit, expurgatumque cathedrale templum S. Paulino Nolano Episcopo consecravit anno 1271. Cum autem magna cum prudentiae laude illam Ecclesiam administrasset, atque ad Clerum reformandum saluberrimas leges tulisset, plenus meritis fato concessit circa annum 1284.

Tholomaeus, sive Bartholomaeus, Germanus, ab Herrera dicitur Episcopus Buduensis; ast rectius a nostrate Pio Keller in praememorato Indice Episcoporum Augustinensium Germanorum appellatur Episcopus Sardensis (di Sardes) in Lydia. Episcopalem dignitatem obtinuit circa annum 1274. Ipsemet Tholomaeus in suis actibus episcopalibus nominavit se venerabilis Patris ac Domini Rudolphi, Comitis de Habsburg Lauffenburg, Episcopi Constantiensis, in juribus pontificalibus plenarie vicesgerentem. Unus fuit e duodecim Legatis ab an. 1285 ad 1287 ad Honorium IV missis ad impetrandas indulgentias pro extruendo publico Lucernae valetudinario. Videtur ex hac vita migrasse circa praefatum annum 1287.

Thomas anno 1286 erat Episcopus Interamnae in Umbria. Anno 1287 die 8 Januarii nostratibus

paroeciam S. Petri intra eandem urbem assignavit. Decessisse videtur circa annum 1296.

XXXI

DE CLARIS MULIERIBUS, QUAE EREMITANUM ORDINEM ILLUSTRARUNT

A TEMPORE UNIONIS USQUE AD AN. 1300 - p. 317

B. Christina Bizzola de Montefalco discipula fuit nostratis S. Clarae a Cruce, [p. 318] a qua Christinae nomen accepit, eo quia illius puellae ad suum monasterium ingressum eadem S. Clara divinitus praevenit dum in die Parasceves Christi dolores meditabatur, quasi illam dolorum Christi filiam appellare voluerint. Ab Herrera ponitur ad an. 1300. Beatae titulo nobilitatur a Torellio, aliisque nostratibus.

B. Joanna Damiani de Montefalco, S. Clarae germana soror, cum Recluserium Damiani prope carceres S. Leonardi a fundamentis erexisset ut ibidem cum aliis sacris virginibus ferventius orationibus, pietatisque operibus vacaret, ad illud quoque sororem Claram admisit. Deinde novo monasterio ad ipsius Dei nutum titulo S. Crucis, et S. Catharinae de Botaccio, intra memoratum oppidum erecto, de licentia DD. Gerardi Spoletani Episcopi, data sub die 10 Junii an. 1290, ipsa simul cum Clara, aliisque puellabus Regulam, et Ordinem Eremitarum S. P. Augustini profiteri coepit, eodem monasterio regimini, et jurisdictioni P. Prioris Generalis praefati Augustiniani Ordinis commisso. Obiit cum sanctitatis fama dum esset Abbatissa an. 1295. Illam scriptores, ac praesertim noster B. Alphonsus de Orozco Beatae titulo honorarunt. In monasterii regimine successit illi soror ejus S. Clara. Vide B. Alphonsum in Chronico fol. 45, et Herreram tom. I, pag. 369.

Ven. Soror Juliana de Fulgineo, quae in antiquis manuscriptis sancta appellatur, fundatrix extitit monasterii S. Julianae ejusdem civitatis circa an. 1290. Ibidem mortalis vitae cursum explevit anno nostratibus scriptoribus ignoto. Vide Herreram tom. I, pag. 369.

B. Juliana Corneliensis nata est Retimnae prope Leodium anno 1193; post quinquennium in domum Montis Corneli adducta est, ubi inter moniales pie educata, postea monasticum induit habitum sub Regula S. P. Augustini. Circa an. 1208, aetatis suae jam 16 annorum, primum in luna aspexit signum, et biennio postea transacto, divinitus agnovit festum SS. Christi Corporis in tota Ecclesia firmiter esse stabiliendum. Cum tamen viginti per annos recusasset divinum de novo illo festo decretum propalare, accidit Abbatissam eligi coenobii sui post obitum B. Sapientiae, et tunc coepit tale arcanum aperire, et consulere circa illud sapientes, inter quos unus fuit Gujardus Episcopus Cameracensis. Anno 1240 ob dirutam habitationem secessit in urbem ad B. Evam reclusam, et inde ad aedes Canonici S. Martini Joannis de Lausinia; sed post triennium restituta est per sententiam et auctoritatem Episcopi Robert. Mox B. Juliana, relicto Monte Corneliano ob intestina, et Leodiensium, et Montis Corneli dissidia, discessit ad monasterium Cisterciensium sanctimonialium, et inde ad Vallem B. Mariae prope Hajum; verum et his locis discedere coacta abiit Namurcum ubi degit, et primum apud Reghinas, deinde in domum Archidiaconi Leodiensis, unde in Abbatiam Salsiniensium sanctimonialium, etiam Cisterciensium, migravit. Demum circa annum 1256 coacta e Salsinia excedere, migravit Fossas, ubi post vitam in omnium virtutum genere exactam, nultis clara prodigiis obdormivit in Domino an. 1258, aetatis 66, die 5 Aprilis. Hucusque noster Josephus ab Assumptione in Martyrologio Ordinis ad diem 5 Aprilis, nempe tom. I, pag. 266. De nostrate B. Juliana haec habentur in Erem. Aug. parte 2, pag. 250: [p. 319] "An. 1257 (vel 1258) die 5 Aprilis in coenobio Villariensi Ord. Cisterciensis in Brabantia obdormivit in Domino B. Juliana de Cornelione Ord. Erem. S. P. Augustini sancta nuncupata, quae divinis revelationibus illustrata festum SS. Corporis Christi institui curavit, et post multos labores, diuturnum exilium, et gravissimas aerumnas, meritis, miraculis, spiritu prophetico, et supernis consolationibus decorata migravit ad Sponsum. Illius sacrum officium Patribus Cisterciensibus, qui utuntur Breviario monastico Benedictino

concessum fuit die I Julii an. 1702; verum ad Episcoporum Belgii preces aliud novum Officium ad B. Julianae honorem a Pio Papa IX an. 1869 approbatum fuit, et ad nostrum Eremitanum S. P. Augustini Ordinem die I Septembris an. 1870 extensum, atque diei 7 Aprilis assignatum". Quoad autem institutionem festi SS. Corporis Christi juvat hic referre ipsissima verba, quae habentur in egregiae hispanicae ephemeridis Revista Agustiniana, vol I, pag. 285: An. 1210 (B. Juliana) divinitus intellexit festum SS. Corporis Christi in Ecclesia esse instituendum, quod arcanum sibi a Deo revelatum an. 1230 jam Corneliensis domus Priorissa evulgare coepit. Hinc factum est ut an. 1246 Robertus Leodiensis Episcopus in dioecesana synodo SS. Corporis Christi festum celebrandum esse decreverit. Quamobrem Canonici S. Martini ejusdem civitatis anno insequenti 1247 feria V post Dominicam SS. Tritatis omnium primi idem festum solemniter pompa celebrarunt; quod postea Urbanus IV, qui B. Julianam noverat cum esset Leodiensis Archidiaconus, ad universam Ecclesiam extendit. In Martyrologio Romano edit. an. 1878 in appendice, quae spectat ad Ordinem Eremitarum S. P. Augustini habetur sequens nostratis B. Julianae elogium ad diem 7 Aprilis: In coenobio Villariensi Ordinis Cirterciensis in Brabantia sanctae Julianae virginis Corneliensis, Regulam sancti Patris Augustini professae, quae divinis revelationibus illustrata festum sacratissimi Corporis Christi institui curavit, et post multos labores, diuturnum exilium, et gravissimas aerumnas, meritis, miraculis, spiritu prophetico, et supernis consolationibus decorata migravit ad Sponsam. Cisterciensium Ordo B. Julianam suis sanctimonialibus accensuit eo quia illius corpus in ipsorum Villariensi coenobio tumulatum fuit; verum cum ex Bollandistis ad diem 5 Aprilis, tum ex lectionibus Breviarii a S. Apostolica Sede approbatis luce meridiana clarius liquet eam fuisse S. P. Augustini Regulam professam, ac proinde merito a praefatis Bollandistis appellari *Augustinianam nigram*, idest Eremitani Ordinis, quoniam Augustinianae Canonissae non quidem nigris, sed albis vestimentis utuntur. Restat nunc ut supra memoratum signum in luna a B. Juliana saepe visum breviter exponamus, hujus rei narrationem e Bollandistis ad litteram transcribentes. Extat tom. I mensis Aprilis pag. 459; et ita se habet: Tempore juventutis suae quoties virgo Juliana orationi incumberebat, magnum sibi signum, et mirabile apparebat. Apparebat, inquam, ei luna in suo splendore, cum aliquantula tamen sui sphaerici corporis fractione: quam cum multo tempore conspexisset, mirabatur multum, ignorans quid illa portenderet. Ex eo autem non satis poterat admirari, quod quoties orationibus insistebat, dictum signum indesinenter es sub illius conspectum ingerebat: [p. 320] et cum totis conatibus niteretur amovere quod nolebat, nec praevaleret, coepit timore et tremore multo nimis super hoc cruciari, aestimans se tentari. Orabat autem, et per personas sibi fideles orari Dominum faciebat, quatenus ipsam a quadam tentatione, quam se pati dicebat, eripere dignaretur. Sed cum nulla industria, nulla sua, vel aliorum fidelium prece importunitatem signi posset a se repellere; coepit tandem aliquando cogitare ne forte non tam laborare deberet ad signum hujusmodi repellendum, quam in ipso signo aliquid mysticum inquirendum. Contulit igitur se totam cum omni devotione ad deprecandum Dominum, quatenus si id, quod videbat, aliquid significaret, sibi revelare non dedignaretur mysterium visionis. Tunc revelavit ei Christus; in luna praesentem Ecclesiam; in lunae autem fractione defectum unius solemnitatis in Ecclesia figurari, quam adhuc volebat in terris a suis fidelibus celebrari. Hanc autem suam esse voluntatem, ut ad augmentum fidei, nec non ad profectum et gratiam electorum, institutio Sacramenti Corporis et Sanguinis sui quolibet anno semel solemniter ac specialius recoleretur, quam in Coena Domini, quando circa lotionem pedum, et memoriam Passionis suae Ecclesia generaliter occupatur: in ipsaque solemnitate de memoria ipsius Sacramenti suppleri diligentius oportere, quod aliis quotidianis diebus in minori devotione, seu negligentia fuerit praetermissum. Haec igitur cum Christus virgini suae revelasset, injunxit eidem ut hanc solemnitatem ipsa inchoaret, et eam debere fieri mundo primitus nuntiaret...

B. Sapientia monialis fuit in coenobio Leodensi, in quo vixit sub eodem instituto, regula, et habitu nigro Augustiniano cum B. Juliana. Cum autem inter raras degeret virtutes, sancto fine quievit die I Maii. Annus illius obitus ignoratur, sed cum fuerit in Religione magistra B. Julianae, hinc infertur obiisse paulo ante an. 1258. Vide Martyrol. Aug. tom. 2, pag. 7.

RES ORDINIS VARIAE AB AN. 1256 USQUE AD 1300 - p. 320

Alexander IV anno **1260** sub die 13 Decembris quibusdam Insubriae Episcopis, praetextu eremiticae ipsorum professionis nostrates intra loca habitata morari non permittentibus, auctoritate Apostolica mandavit *quatenus ipsos fratres non praesumant impedire quominus in civitatibus, castris, et villis libere possint, et debeant habitare; quin potius eis ad hoc, ob Christi reverentiam, benigni favoris auxilium et piae subventionis impendant.* Vide Torellium tom. 4, pag. 639.

Urbanus IV an. **1262** suis Apostolicis litteris, datis Viterbii sub die I Octobris, indulgit nostratibus *ut ad praestationem Procurationum Legatorum Sedis Apostolicae, vel Nunciorum ipsius, aut exactionum, vel collectarum, seu subsidiorum, vel provisionum quarumcumque minime tenerentur.* Vide Bullarium Empoli pag. 369. Idem Pontifex anno **1261** ordinavit *ut Ordo semper habeat Patrem Curiae assistentem, qui negotiis Ordinis semper intendat, mentemque Pontificis intelligat: quod officium modo exequitur Procurator generalis.* Vide Empoli pag. 292. Item praefatus Summus Pontifex Urbanus IV per Apostolicas litteras datas Viterbii die 9 Dec. an. **1262**, ad majorem nostratum Eremitarum unitorum, cum [p. 321] illis, sicut antea Alexander IV, dispensavit super diversarum professionum aut observationum debito, quod in aliis Congregationibus contraxerant. Vide Empoli pag. 370.

Anno **1266** **Clemens IV** litteris Apostolicis datis Viterbii die 29 Augusti confirmavit concordiam initam inter nostrates, et Guillelmitas, qui quatuor mensibus post unionem ab Ordine Augustiniano recesserant, circa quaedam Ordinis S. Guillelmi coenobia in Regnis Germaniae, et Hungariae sita, quae Ordini nostro jam aggregata erant, nempe Portae S. Mariae de Ibiseborne Moguntinae dioecesis, Coronae S. Mariae de Fucisene Constantiensis dioecesis, Vallis Speciosae, alias de Semenshausem Ratisbonensis dioecesis, Mindelhaimi Augustanae diocesis, Vallis S. Joannis de Pivonia in insula S. Mariae Benignae Pragensis dioecesis, Lixtini Caminensis dioecesis, et alia, quae in litteris Apostolicis non nominantur. Itaque laudatus Summus Pontifex Clemens IV decrevit, atque statuit *quod praedictae domus de Porta S. Mariae de Ibiseborne, et de Corona S. Mariae, necnon et si quae aliae sunt in regionibus diversis, exceptis praedictis Regnis Alemaniae, et Hungariae cum ipsarum Fratribus, earundemque possessionibus, et juribus ad dictum Ordinem S. Guilelmi totaliter redeant, et sub Regula S. Benedicti secundum institutionem S. Guilelmi remaneant in habitu solito antequam transirent ad S. Augustini Ordinem... reliquae vero domus praedictae, et omnes aliae domus, quae de praedicto Ordine S. Guilelmi ad praedictorum Eremitarum Ordinem S. Augustini in praedictis Regnis Alemaniae, et Hungariae transierunt, cum ipsarum Fratribus, et juribus, bonis mobilibus, et immobilibus, et pertinentiis universis permaneat in praedicto Ordine S. Augustini.* Indultum tamen fuit Fratribus ut intra mensem si vellent, ad suos pristinos sodales redirent. Praeterea idem Summus Pontifex ordinavit quod Piores Generales Ordinis Eremitarum S. Augustini *praetextu unionis praedictae aliquas domos Eremitarum S. Guilelmi ad Ordinem suum de coetero non recipiant.* Vide Torellium tom. 4, pag. 724. Anno **1268** quoniam aliqui Episcopi prohibebant ne ipsorum subditi ad ecclesias Ordinis adirent, neque Fratribus eleemosynas largirentur, sub die 14 Aprilis Clemens IV illis praecepit ut a praedictorum Fratrum indebitis gravaminibus, ac injuriis in posterum desisterent. Vide Torellium tom, 4. pag. 74. An. **1274** in Capitulo generali Molariae prope Romam habito die 18 Octobris, sub Praeside Card. Richardo Annibaldeschi, *Constitutiones nostri Ordinis proponuntur, et fiunt.* Ita noster P. Mag. Thomas Bonasoli ex Ordinis Archivio. Anno autem **1275** in Capitulo generali item Molariae eadem die 18 Octobris celebrato praefatae *Constitutiones in meliorem formam reducuntur, et publicantur, quae iterum examinatae fuerunt* in Capit. gen. Tuderti die 8 Septembris **1276**. Anno **1280** in Capitulo generali, Patavii mense Augusto celebrato, definitum fuit *ut Capitula generalia celebrentur tantum singulo triennio.* Antea enim singulis annis generalia Comitia fiebant. Hoc decretum iterum confirmatum fuit in Capitulo gen. Urbevetano an. **1284**. In hoc ipso Capitulo mense Majo celebrato statutum fuit ut quotidie fratres post Completorium laudes B. Mariae Virginis, idest *Benedicta tu*, uti censet Torellius, recitare deberent. Vide Torellium tom. 5, pag. 32. [P. 322] An. **1287** in Capitulo generali, Florentiae in festo Pentecostes celebrato, definitum fuit ut in omnibus Ordinis nostri scholis traderetur doctrina nostratis Doctoris fundatissimi Aegidii Columnae, qui tunc temporis Parisiis sacram Theologiam publice profitebatur. Item statum fuit ut saltem quatuor in toto Ordine studia generalia haberentur, nempe Romae, Bononiae, Patavii, et

Neapoli. Demum sancita fuit lex ut quotiescumque per universum Orbem ad loca nostra Fratres Praedicatores, Minores, Monachos, et alios religiosos divertere contigerit, Fratres nostri Ordinis *illos benigne recipiant hospitio, et charitative pertractent*. An. **1290** per publicum instrumentum, subscriptum per notarium Jacobum de Carabone, B. Clemens, tunc Ordinis Generalis, facultatem dedit nostratibus Pisanis vendendi septem eremitoria illius regionis pro novo coenobio in illa eadem urbe aedificando. Eremitoria illa sic enumerantur: 1) Eremit. S. Salvatoris de Cavina, alias de Cassina, 2) Eremit. S. Jacobi de Aquaviva, 3) Eremit. S. Mariae de Monteforti, 4) Eremit. S. Mariae Magdalenaee da Pereta, 5) Eremit. S. Bernardi de Costa-Aqua de Calci, 6) Eremit. Caprolekii, 7) Eremit. de Rassignano. Anno **1291** auctoritate **Nicolai IV** electi fuerunt ex toto Ordine triginta nostrates ad praedicandam Crucem contra Saracenos. Superiori an. **1290** electi ad idem opus fuerant praedicatores viginti item ex nostro Ordine. Anno **1294** **Coelestinus V** Bulla Apost. incip. *Dum sollicitae considerationis* etc. data Neapoli sub die 27 Novembris personas, et loca Ordinis nostri ab Episcoporum, vel cujuslibet alterius jurisdictione, ac potestate omnimoda in perpetuum exemit, de gratia speciali, decernens *eumdem Ordinem, ac personas, ecclesias, oratoria, domos et loca ad Ordinem pertinentia soli Romano Pontifici tam in spiritualibus, quam in temporalibus absque ullo medio subjacere*. Vide nostratem Empoli pag. 100. Hoc ipsum privilegium confirmarunt **Bonifacius VIII**, **Clemens VI**, **Urbanus VI**, **Nicolaus V**, aliique Summi Pontifices. Anno **1295** in Capit. gen. Senis in Tuscia in feste Pentecostes habito legitur sequens decretum: *cum sit nostrae intentionis, et velimus omnino quod Frater Jacobus de Viterbio* (postea Archiepiscopus Neapolis, Beati titulo insignitus) *Magister in sacra Teologia, debeat scribere et facere opera in Sacra pagina, definimus quod singulis annis habere debeat ab Ordine pro qualibet provincia Ordinis unum florenum de auro pro scriptoribus, et charta, et aliis suis necessitatibus. Item concedimus eidem centum florenos de denariis Communitatis Ordinis, quos mutuavit sibi Fr. Rogerius de Florentia Magister, quos florenos non teneatur sibi reddere, nec Ordini nostro*. In eodem etiam Capitulo *constituuntur toni, quibus decantentur psalmi, lectiones, et coetera alia, quae in Ecclesia publice dicuntur, edito libro, quem ordinarium vocant*. In eodem Senensi Capitulo definitum fuit: *quod historia quam edidit Frater Petrus Romanus de B. Paulo primo Heremita in cantu, per totum Ordinem nostrum promulgetur, et ea fratres nostri Ordinis utantur ubique ad honorem et reverentiam dicti Sancti*. An. **1298** noster Aegidius Columna jussu Bonifacii VIII composuit *tractatum brevem pro conversione Tartarorum* ad usum missionariorum illius regionis.

L'ORDINE AGOSTINIANO DAL 1300 AL 1350

da pag. 323 a 358

dal cap. XXXIII al XXXIX

INDEX ADDITAMENTORUM AD CRUSENII MONASTICON

XXXIII. Coenobia erecta vel quae jam extabant ab anno 1300 usque ad an. 1350 - p. 323

XXXIV. Monasteria Sanctimonialium Augustinensium ab anno 1300 ad an. 1350 - p. 329

XXXV. Augustinienses Eremitae, qui sanctitate floruerunt ab an. 1300 ad an. 1350 - p. 330

XXXVI. De viris illustrioribus Augustinensibus, qui floruerunt ab an. 1300 ad 1350,

quorum nomina reperiuntur apud nostrates Herreram, Elssium et Torellium,

necnon in Ordinis registis - p. 343

XXXVII. Episcopi Ordinis Eremitarum S. P. Augustini ab an. 1300 ad 1350 - p. 346

XXXVIII. Sanctimoniales Ordinis Er. S. P. Augustini, quae sanctitate floruerunt

ab an. 1300 ad 1350 - p. 353

XXXIX. Res Ordinis variae ah anno 1300 ad an. 1350 - p. 356

XXXIII

COENOBIA ERECTA, VEL QUAE EXTABANT, AB ANNO 1300 USQUE AD 1350 - p. 323

Conventus Ambiani (di Amiens) provinciae S. Guillelmi in Gallia tit. S. Juliani fundatur an. 1301 a Dominis de Nigella (de Nesto) sed videtur a nostratibus incolae coepisse duntaxat an. 1307. In illo coenobio venerabatur miraculosa imago B. Virginis de Fide, vulgo *Notre Dame de Foy*.

Conventus de Anc-Klam extractum fuit an. 1301 in loco ubi extabat arx Anc-Klam nuncupata, quam Warislaus Pomeraniae Dux pro coenobio extruendo nostratibus donavit.

Conventus S. Angeli in Dioecesi Messanae in Sicilia tit. S. Mariae sopra Brolum an. 1314 nostratibus donatur a Roberto Neapolitano Rege, Episcopo annuente.

Conventus Astae (di Asti) in Pedemontio, seu verius in Liguria, tit. S. Mariae Gratiarum, postea S. Augustini, extabat an. 1328. An. 1548 transiit ad Congregationem Lombardiae.

Conventus Aversae (di Aversa) tit. S. Augustini in provincia Terrae Laboris extractum est ante an. 1337. Ad petitionem Reginae Neapolitanae an. 1425 aggregatus fuit tunc recenti Congregationi S. Joannis ad Carbonariam.

Conventus Augustae in Germania extra urbis moenia extabat jam anno 1340, quo Uldaricus III Comes Moringensis, et Ilsugiensis illum ingentibus divitiis locupletavit, et auxit.

Conventus Barcinonis (di Barcelona) tit. S. Augustini in Catalaunia fundatus fuit an. 1309, ut refert Herrera tom. I, pag. 122. Celebre erat illius ecclesiae sacellum Deiparae de Pietate dicatum, cuius patrocinio an. 1482, die 29 Novembris, saevientis luis cessationem cives impetrarunt.

Conventus Bituricensis tit. S. Catharinae (di Bourges) in Gallia erat antea Fratrum Saccitarum, alias de Poenitentia Christi, quorum Ordine in Concilio Viennensi extincto, noster Aegidius Columna tunc temporis archiepiscopus Bituricensis illum a Philippo Pulchro Galliarum Rege, cujus praeceptor fuerat, pro nostro Eremitano Ordine impetravit, atque ibidem, prout iisdem verbis scribit Joannes Chenu, Fratres Eremitas Sancti Augustini circum civitatem in sylvis sparsos, et solitarie viventes collocavit; quibus ipse (anno 1311) plurima bona contulit, et praesertim insignia ornamenta, quae an. 1487 grandi urbis incendio perierunt. In eodem coenobio per nostratem Stephanum Rabachium an. 1594 initium sumpsit [p. 324] Congregatio, sive Communitas Bituricensis, cujus sodales in Gallia parvi Augustinenses appellari coeperunt, cum nostrates discalceati parvi Patres nuncuparentur. Parvorum Augustinensium domus Lutetiae Parisiorum sita erat in suburbio S. Germani, ejusque fundatrix extitit Regina Margarita Valesia an. 1613.

Conventus Brignoniensis (di Brignolle) in provincia Provinciae in Gallia extractus fuit an. 1323 in dioecesi Aquensi.

Conventus Callatabellotae tit. SS. Annuntiatae in dioecesi Agrigenti in Sicilia extabat anno 1335.

Conventus Cantabrigiae (di Cambridge) in Anglia jam extabat an. 1343.

Conventus Carcassonae (di Carcasonne) tit. S. Augustini in provincia Tolosana in Gallia fundatus fuit circa an. 1348. Possidebat unum e minoribus Sudariis, quibus SS. Domini Nostri corpus involutum fuit. Asservatur hodie in sacello nosocomii ejusdem civitatis.

Conventus Cazimiriae sive Cracoviae in Polonia, fundatur a Casimiro Rege Poloniae an. 1348 ad honorem SS. Catharinae et Margaritae in nova urbe (ita Herrera) ab ipso constructa, in memoriam miraculi, quo sacrum Christi Corpus a perditissimis furibus simul cum aeneo, sed deaurato vasculo, in coenosam paludem projectum, crebis ignibus et faculis dies noctesque lustratum, et a Joanne Grotho Episcopo Cracoviensi cum Clero processionaliter illuc se conferente repertum est. Ab anno 1621, verba sunt nostratis Lubin, imago B. Mariae Virginis in claustro posita miraculis coruscare coepit. In illo coenobio an. 1471, die 8 Febr., cum sanctitatis opinione spiritum Deo reddidit noster B. Isaias Bonerus, vir doctrina, ac pietate celebris, cujus dies festus etiam nunc ab illa Cracoviensi Universitate quotannis celebratur.

Conventus S. Augustini Corleonis in Sicilia extabat jam an. 1330.

Conventus Deeswar, alias Tordae, in Transylvania tit. B. Mariae Virginis an. 1310 pertinebat ad provinciam Ungariae.

Conventus S. Augustini Domnarum (di Dueñas) in provincia Castellae in Hispania, fundatur an. 1334 a Michaele Tis, filio nobilis Equitis D. Joannis *el Rubio* nuncupati.

Conventus Estellae, alias Stellae tit. S. Antonii in Regno Navarrae extabat extra urbem an. 1313. Verum antiqui illi nostrates an. 1322 die 23 Decembris receperunt a D. Thoma Francino de Stella domos et fora, quae possidebat in parochia S. Michaelis (ita Herrera) in Arenali Estellae in Moronera ad aedificandum ecclesiam et monasterium. Non ita tamen multo post, anno scilicet 1369 hoc novum coenobium tit. S. Augustini ingruente bello dextruitur, et nostrates ad alium locum intra muros sibi a

Navarrae Rege assignatum se transtulerunt, obtenta novae domus aedificandae facultate ab Episcopo Pampelonensi D. Martino Zalva die 6 Julii 1387.

Conventus Fedardiensis, sive Fetherdae (di Fetherd) in dioecesi Casseliensi, et Comitatu Typerariensi in Hibernia sub titulo SS. Trinitatis fundatur an. 1306 a Waltero Multoc, (Apud Lubin legitur *Mulio*) annuente archiepiscopo DD. Mauritio Mac-Carwill.

Conventus Florentiae tit S. Galli, alias S. Mariae de Populo ad S. Gallum, a Franciscanis traditur Eremitis Augustinensibus circa an. 1330. Verum circa an. 1487 a Laurentio de Medicis senore, intuitu nostratis celeberrimi concionatoris Mariani de Genestano ipsius confessarii, sumptu vere regio pene a fundamentis instauratur. [P. 325] Non ita tamen multo post, nempe an. 1530 cum Florentina civitas hostium obsidione premeretur, ob illius defensionem coenobium una cum templo evertitur, et nostrates (tunc temporis de Congregatione Lombardiae) transmigrarunt ad conventum S. Jacobi inter Fossas, qui olim fuerat Monachorum Vallis Umbrosae, et postea Monialium Spiritus Sancti.

Conventus de Graberende in provincia Saxoniae nominatur a nostrate B. Henrico de Urimaria, qui ex hac vita migravit circa an. 1340.

Conventus Hulliae (di Hull) in provincia Eboracensi in Anglia fundatur an. 1330 a Galfrido di Huthom.

Conventus Huntigtoniae (di Huntington) in provincia seu limite Cantabrigiensi in Anglia extabat jam an. 1301.

Conventus Laudae (di Lodi) tit. S. Agnetis nominatur an. 1336. A provincia Insubriae ad Congregationem ejusdem nominis (vulgo de Lombardia) postea transivit. Anno autem 1527 traditus fuit Canonicis Regularibus, a quibus tamen nostratibus restituitur anno 1530.

Conventus Marsallae in Sicilia fundatur circa annum 1306 sub titulo S. Mariae de Succursu; sed post repertam in Cavea miraculosam Deiparae imaginem, vocari coepit nomine B. Mariae Virginis de Cavea, vulgo *della Cava*.

Conventus Murivallium (di Morrovalle) tit. S. Luciae in dioecesi Firmana in Piceno inchoatur circa an. 1308.

Conventus Montispessulani (di Montpellier) in provincia Narbonensi in Gallia extabat jam an. 1324. Ast ab Haereticis evertitur an. 1574, et instaurari coepit an. 1624. Illius coenobii Prior Augustinus Guarin, vir doctus ac pius, qui dicitur etiam fuisse Montispessulanae Universitatis Rector, an. 1568 contra Lutheranos et Calvinistas veluti alter Augustinus in conventu omnium disputans illos publice superavit. Verum illorum furorem evadere nequivit; nam ab illis captus, et in carcerem missus, propinato veneno de medio tollitur. Eadem persecutione saeviente decem alli ejusdem coenobii nostrates ab haereticis interfecti sunt, nempe Fratres Augustinus Mareschalcus, Nicolaus de Narbona, Antonius Noveleti de Alvernia, Jacobus Laurentius de Lugduno, Joannes Guarrigues, et alii.

Conventus Moguntiae (Meintz) tit. S. Augustini, alias SS. Trinitatis in Germania extabat jam an. 1308.

Conventus Morthemarthae, seu Mortui Maris (di Mortemer) in dioecesi Lemovicensi in Gallia fundatus fuit an. 1332 a Petro de Mortuo-Mari Episcopo Antisiodorensi et Cardinali, qui in eodem oppido erexit, et amplis redditibus dotavit collegium duodecim puerorum, cujus administrationem nostratibus commisit. Annuit hujusmodi institutioni Clemens VI circa an. 1345, *quamvis*, ita idem Pontifex ait, *id esset contra regulam, et statuta ejusdem Ordinis*.

Conventus Mariae-Vallis (di Mariendal) tit. S. Mariae de Gratia in provincia Coloniensi, qui vocatur etiam conventus Beilariensis, seu de Beilario, extabat an. 1332.

Conventus Neumburgi tit. Corporis Christi, in provincia Bavariae, extabat an. 1312.

Conventus Nursiae (di Norcia) tit. S. Augustini in Umbria erigitur ante annum 1311.

Conventus Novariae tit. S. Joannis, alias S. Augustini in Insubria, diversus a coenobio S. Nicolai ejusdem urbis, extabat an. 1320. Legitur in Ordinis [p. 326] Regestis praefatum coenobium an. 1552 propter bella solo aequatum fuisse, additque Carolus a Basilica S. Petri in historia Novariensi lib. 2, pag. 574 sub an. 1553 munitionis causa ecclesias, et monasteria, quae erant prope urbis moenia, fuisse destructa, et quod tamen *urbs minime munita fuit, et aggeres tantummodo tres constructi, mox etiam tollendi*. Subdit autem Herrera: Praeproperam, et minus necessariam templorum et coenobiorum eversionem punit quandoque Deus praesentem finis frustratione; ne sit hominibus persuasum irreverentiam Divis et Religionibus (monasticis) illatam, fanis et monasteriis eversis absque celeri, et debita compensatione, urbium securitati profuturam. Utilis valde Herrerae animadversio, si tamen homines hujus nostri saeculi *proponerent Deum ante conspectum suum!*

Conventus Papiae tit. S. Augustini inchoatus fuit an. 1327 opera, et industria nostratis Generalis B. Guillelmi Amidani de Cremona, postea Episcopi Novariensis, qui a Joanne XXII obtinuit ut pro cardinalitia dignitate illi promissa potius conferret ei facultatem aedificandi Eremitanum coenobium prope ecclesiam S. Petri in Coelo Aureo, ubi S. P. Augustini corpus asservabatur; quae ecclesia propterea evasit Canonicis Regularibus, et Eremitis S. P. Augustini communis; quae res non paucis dissidiis postea occasionem praebuit. Antea nostrates Eremitae jam inde ab anno 1277 degebant extra illam civitatem in coenobio Sanctae Mustiolae Virginis, et Martyris. Papiense S. Augustini coenobium nostrates ex imperiali decreto relinquere coacti sunt an. 1785, ad illud S. Petri Coelestini Mediolanum transmigrantes. Redierunt Papiam in conventum Patrum Jesuitarum an. 1786, et ad illam ecclesiam transtulerunt corpus S. Patris. Ibidem manserunt usque ad Neapoleonicae suppressionem an. 1799. Latuerat S. P. Augustini corpus in praefata S. Petri Ecclesia in crypta *Confessionis* inter puteum aquae salutaris, et altare inferius usque ad an. 1695, quo albus marmoreus sarcophagus ibidem die I Octobris repertus fuit, in quo custodiebatur arca argentea, quae S. Patris ossa continebat. Exorta haud levi controversia circa ejusdem S. P. Augustini corporis identitatem, tandem Benedictus XIII sub die 22 Septembris an. 1729 omnem contentionem diremit approbando judicium DD. Francisci Pertusati, Episcopi Papiensis, latum sub die 16 Julii an. 1728, quo nimirum decernebatur sacras exuvias ut supra in ecclesia S. Petri in Coelo Aureo repertas esse revera corpus S. P. Augustini. Ad hujusmodi identitatem comprobendam egregia scripsere nostrates Magistri Fulgentius Bellelli Generalis, et Josephus Gregori Ordinis Secretarius. In praesentiarum autem idem S. P. Augustini corpus asservatur in cathedrali Papiae ecclesia, ad quam an. 1832 translatum fuit. Majores nostri ad perpetuam memoriam captae possessionis praefatae ecclesiae S. Petri in Coelo Aureo in Comitibus generalibus Senis in Tuscia habitis anno 1338 statuerunt quod quotannis in toto Ordine celebraretur Officium S. Patris Augustini sub ritu duplici minori, et in Calendario designaretur hujusmodi nomenclatione, nempe *Festum reunionis corporis Beatissimi Augustini*. Praeterea ab an. 1362 ad 1380 per sculptorem Boninum de Campione Insubrem, de familia Fusina, suis sumptibus confici fecerunt pulcherrimam arcam marmoream, quae [p. 327] etiam nunc in laudata Papiensi ecclesia cathedrali contuentibus admirationem affert.

Conventus Pesarum S. Mariae de Ponte Novo nominatur apud Herreram ad an. 1343.

Conventus Placentiae (di Piacenza), tit. S. Laurentii intra muros ejusdem urbis, extruitur circa an. 1333 opera nostratis P. Joannis de Suzzano Placentini, licet jam antea nostrates illic extarent.

Conventus Podii Boncii (di Poggibonzi) tit. SS. Laurentii, et Augustini in provincia Pisana, fundatur circa annum 1301.

Conventus Robae, alias domus de Ros in dioecesi Fernensi in Hibernia extabat an. 1320.

Conventus Salmeronis (di Salmeron) tit. S. Mariae in Portu, in Castella Nova in Hispania, inchoatur an. 1337.

Conventus Scarpariae (di Scarperia) tit. S. Barnabae in dioecesi Florentina initium habuit an. 1326.

Conventus Siccae in oppido Pragensis dioecesis in Bohemia extabat an. 1339.

Conventus Scutenhovensis in Bohemia a Joanne, Rege Bohemiae, et Elisabetha conjuge conditus, et dotatus fuit an. 1339.

Conventus Suamburgensis, tit. B. Mariae Virginis in Bohemia, an. 1342 opera et industria nostratis Joannis Dencok Saxonis-Turingici extruitur a Boleslao, et Jutta liberis Bohemiae Baronibus.

Conventus Ticuliae, seu Tyculliae (di Tickhille) in Comitatu Eboracensi in Anglia fundatur circa annum 1350 a Joanne Clarell S. Pauli decano. Vocatur etiam conventus Tichiniae.

Conventus Throni Mariae in provincia Saxoniae fundatus fuit a Barnino IV Pomeraniae Duce circa an. 1336.

Conventus Theonvillanus (di Thionville) in Ducatu Luxemburgensi extruitur anno 1308 ex donatione Henrici Comitis Luxemburgensis, et oppidanorum eleemosynis. Destructus a fundamentis tempore belli Calvinistarum, circa an. 1614 in alio ejusdem oppidi loco reaedificatus fuit.

Conventus Tornaci (di Tournay) tit. S. Bartholomaei in Flandria, qui antea pertinebat ad Fratres Saccitas, nostratibus traditus fuit an. 1319. Prius erat provinciae Franciae, et postea Coloniensis. Anno autem 1602 Generalis Hippolytus Ravennas sub die 31 Maji coenobium illud nostratibus discalceatis cessit *ut in eo ducere valeant vitam re formatam.*

Conventus Tolosae tit. S. Augustini in Gallia nominatur ad an. 1341; verum illius initium a nostrate Lubin ponitur ante annum 1269.

Conventus Trevirensis (di Treviri) in provincia Coloniae extabat ante annum 1306.

Conventus Thuricensis, alias Thuregiensis, seu Thuregii in provincia Reno-Svevica extabat circa an. 1350, et erat locus religiosae peregrinationis. Naufragium pertulit tempore Lutheranae haeresis.

Conventus Vaentiae tit. S. Augustini in Hispania, juxta eandem urbem fundatur, seu potius instauratur a nostrate Venerabili Fr. Francisco Salelles, qui obiit an. 1300. Censet noster Herrera sui Alphabeti tom. 2, pag. 525, illius coenobii initium assignandum esse circa an. 1250. Sacellum Dominae nostrae de Gratia in illa ecclesia olim celebre erat cujus historia ita apud eundem Herreram pag. 526 refertur: Cum Fratres nostri extracto templo imaginem Deiparae vellent in eo collocare, miserunt duos Religiosos in urbem ut pictorem quaerent, qui iconem Virginis effigiaret. Ocurrit illis in via pulcherrimus [p. 328] juvenis Marianam effigiem deferens, cujus pulchritudinem admirantes, dum de pretio pacisci volunt, juvenis ait: *Ego vobis illam ex gratia dono;* et his dictis evanuit ab oculis eorum, et inde usque in hodiernum diem imagini mansit nomen Virginis de Gratia... Inde increbuit concursus populorum, et gentium ex diversis orbis partibus, missaque dona a Regibus et Pricipibus Castellae, Lusitaniae, Aragonae, Cathalauniae, Majoricae, et Sardiniae...

Conventus Vallis Nucis, alias Vallis Nucae tit. S. Crucis (di Valle di Nuce), in dioecesi Bertinori in Romandiola in solitario loco fundatur an. 1308.

Conventus Venetiarum tit. S. Stephani fundatur circa annum 1300. Omnino autem diversus est ab

ecclesia S. Augustini extructa anno 940, et a templo S. Stephani prope eandem S. Augustini ecclesiam olim aedificato in loco, qui a praefato S. Stephani coenobio longe distat. Inter illius coenobii alumnos specialem mentionem merentur valde benemeriti Priores Generales Bartholomaeus de Venetiis, et Gabriel *della Volta* item Venetus, qui omni studio Lutheranae haeresis monstrum ab incunabulis, licet haud felici exitu, jugulare satagit. Ad illud coenobium pertinuit etiam clarissimus Doctor Paulus Nicoletti, alias Paulus Venetus, qui theologorum monarcha appellatus fuit. Decessit die 15 Junii an. 1429.

Conventus Vasti tit. S. Augustini in Aprutio fundatus creditur an. 1293 a Rolando Palatino. Certum est autem quod jam extabat an. 1322, quo Robertus Rex Neapolitanus Eremitis Augustinianis conventus Vastensis concessit quaedam jura furtorum, et legatorum occultorum, idest ut possent restitutiones fieri in favorem ejusdem coenobii.

Conventus S. Augustini Viennae in Austria initium habuit an. 1327 ex donatione Friderici Romanorum Regis, cum antea nostrates Eremitae in quodam loco degerent extra Verderherthor, prout scribit Milensius in suo Alphabeto de monasteriis Augustinianis Germaniae pag. 394. Crevit inde adeo aedificiis, et opibus ut inter generalia. Ordinis coenobia adnumerari meruerit. Fuit semper haec aedes, ita Herrera, Principibus Austriacis chara, habitaque pro cappella Romanae Majestatis, dum Imperium illis stetit. De eodem Viennensi coenobio pag. 295 haec subjungit laudatus Milensius: Viget tamen Viennense (monasterium) etiam hodie, praesidio piissimorum Principum Austriacorum ut domestica eorum basilica, quo per extensum ab aula ambulacrum conjunctum aedibus sacris ad divina comitant. Ita scribebat idem Milensius an. 1613; anno autem 1629 ad Imperatoris instantiam illud coenobium Augustinensibus Discalceatis ab Urbano VIII traditum fuit.

Conventus Walderfingiae (di Walderfang), in Ducatu Lotaringiae, et in dioecesi Metensi conditus fuit an. 1306 a Theobaldo Lotaringiae duce.

Conventus Vesaliae (di Vesel) in dioecesi Monasteriensi in Germania tit. S. Sebastiani conditur anno 1332. Favore Ducis Clivensis anno 1541 a quodam haeretico usurpatore occupatus fuit. Ad nostrates rediit an. 1552; postea vero iterum in manus haeticorum recidit.

XXXIV

MONASTERIA SANCTIMONIALIUM AUGUSTINENSIVM AB ANNO 1300 AD AN. 1350 - p. 329

Monasterium S. Martini Florentiae anno 1313 erat hospitium infantum expositorum, a familia de Lioni de Lapo Polini erectum, atque dotatum. Postea vero nostratibus Sororibus cessit.

Monasterium item Florentiae tit. S. Catharinae ad montem S. Gaji, vulgo di San Gaggio, in suburbiis fundatum fuit a nostrate B. Simone de Cassia circa annum 1330, et nobilissimis virginibus, et matronis repletum. Ad hujus monasterii Sorores S. Catharina Senensis scripsit epistolam, quae habetur in ejus epistolarum libro fol. 179, in eaque mentionem facit Nerae Abbatissae recens vita functae, et Ghitae quae eidem successerat, et Moniales hortatur ut Sororis Nerae vestigia, documenta, et sanctos rnores sequantur.

Monasterium Convertitarum item Florentiae a nostrate B. Simone Fidati de Cassia erigitur circa an. 1330, juxta muros S. Petri Gattolini, pro mulieribus e turpitudinis coeno ad meliorem frugem conversis.

Monasterium S. Luciae Fulginii in Umbria, in loco vulgo nuncupato *Le Puelle di Foligno*, sub Regula, et Ordine S. Patris Augustini erectus fuit an. 1326 opera et industria nostratis P. Fr. Francisci

Piccae de Spello; verum an. 1425 B. Gemma ex Augustiniana Ordinem S. Francisci amplexa idem monasterium Franciscanum reddidit.

Monasterium Insulae Danubii prope Budam in Hungaria extabat an. 1331.

Monasterium Mediolani S. Ursalae in propriis aedibus fundatur an. 1341, sub Regula, et Ordine S. P. Augustini, a quadam religiosa virgine nomine Jacobina cum aliis quatuor ejusdem voti puellabus, annuente ob Archiepiscopi absentiam D. Roberto Visconti ecclesiae Mediolanensis Archipresbytero. Verum an. 1404 monasterium illud ad Clarissas transit.

Monasterium Neapolis tit. S. Mariae Magdaleneae pro mulieribus peccatricibus, quae S. Mariae Magdaleneae exemplum imitari vellent, an. 1324 erectum fuit a Regina Neapolitana Sancia, in eoque habitum susceperunt mulieres conversae 182, quae an. 1334 in manibus Archiepiscopi Neapolitani fere omnes, (nempe 166) solemniter vota emisissent, *et earum plures fuerunt speculum sanctitatis*.

Monasterium item Neapolitanum S. Mariae Aegyptiacae ad eundem scopum, nempe pro mulieribus ad castam vitam redactis, a praefata Regina Sancia fundatum fuit an. 1346.

Monasterium S. Luciae in parochia S. Aciscli, in oppido Rajadello dioecesis Vicensis (di Vich) in Hispania, extabat an. 1350. Vocabatur monasterium Pauperum Dominarum Ordinis S. Augustini.

Monasterium Vallis Arni (di Val d'Arno) in Etruria fundatur a nostrate B. Christiana de S. Croce, quae ad coelestes nuptias evolavit die 4 Januarii an. 1310. Florere primis temporibus illius monasterii Sanctimoniales mirabili vitae sanctitate.

Monasterium Coronae Jesu Valentiae in Hispania fundatur circa an. 1310; transit postea ad Moniales Ordinis S. Francisci, nostratibus Sororibus, uti arbitratur Herrera, ad monasterium S. Spei ab ipsis aedificatum transmigrantibus.

XXXV

AUGUSTINENSES EREMITAE, QUI SANCTITATE FLORUERUNT AB AN. 1300 AD 1350
- p. 330

Monasterium S. Martini Florentiae anno 1313 erat hospitium infantum expositorum, a familia de Lioni de

B. Albertus Patavinus fuit aureum eloquentiae flumen, et gratissimus Evangelii praeco; erga Deiparam insigni claruit devotione, et prior fuit, qui illam in concionibus oratione angelica salutavit. Vixit rara continentia, et mirabili sanctimonia; ob quae in Patavino Palatio marmoreum simulacrum aureis litteris decoratum habere promeruit. Mortem subiit immaturam Parisiis die 3 Aprilis an. 1323, aetatis suae 46. Augustinianam Eremum ingressus fuerat an. 1293, et postea Lutetiam Parisiorum missus, ubi in sacris, profanisque litteris mirum in modum proficiens lauream doctoralem promeruit, atque summa cum laude discipulis innumeris Magistrum sententiarum explanavit. Tam celebrem oratorem ipsemet Bonifacius VIII videre atque audire cupiens, Albertum nostrum in Italiam arcessiverat ut coram Sanctitate Sua, et Sacro Cardinalium Collegio conciones haberet, qua occasione in praecipuis etiam Italiae urbibus tanto plausu verbum Dei praedicavit ut Novi Pauli nomenclatione nobilitatus fuerit. Vide inter alios Ossinger pag. 668, apud quem operum Alberti catalogum reperies, et Martyrologium Augustinianum ad diem 3 Aprilis.

B. Angelus a Burgo S. Sepulcri in Etruria sanctitate floruit tempore S. Nicolai de Tolentino. De illo haec habet Martyrol. Aug. ad diem 15 Feb.: Burgi a S. Sepulcro, in ditone Florentina, depositio B.

Angeli confessoris, qui in Arbore Augustiniana dulces virtutum protulit racemos; fuit enim vir profundissimae humilitatis, et ita paupertatis amator ut in proprio cubiculo nihil habuerit. In abstinentia fuit mirabilis, erga B. Mariam Virginem devotissimus; unde miram contraxit pudicitiam... Plurimis claruit miraculis, donec tantis charismatibus gloriosus virgo decessit (an. 1306), et ejus Corpus integrum, et odoriferum in coenobio Burgensi Sancti Sepulcri conservatur. Beati nomine decoratur etiam a nostrate B. Alphonso de Orozco in Chronico Ordinis fol. 40.

B. Angelus de Furcis ita ipsissimis verbis describitur in Martyrologio Augustiniano ad diem 6 Februarii: In coenobio Neapolitano (S. Augustini) beata mors incomparabilis viri B. Angeli de Furcis confessoris, et doctoris egregii, cujus nativitatem parentibus nuntiavit Archangelus Michael cum S. P. Augustino sociatus, dicens generaturos filium, qui futurus erat coram Domino magnus, et Deus per ejus merita erat praeclara operaturus; et sub tutela ejusdem Angeli mundum, et ejus pompas despiciens, habitum eremiticum sui socii (S. Augustini) suscepturus erat, et ex illo haustus sapientiae aquam, quacum rationales arbores erat irrigaturus; quod vere accidit, assumpto enim habitu eremitico, eximia scientia, mirabili sanctitate, et innumeris claruit miraculis, donec absoluto vitae curriculo hac die (6 Feb. 1327) in coelum migravit... Tunicam induit anno aetatis suae 18, cumque annum 25 explevisset studiorum causa missus fuit Lutetiam Parisiorum, ubi sub nostrate Doctore Fundatissimo Aegidio Columna adeo profecit ut brevi doctoralem lauream adeptus fuerit; evaserat enim doctissimus theologus. Post quinquennium Neapolim reversus, a B. Clemente Auximano [p. 331] constituitur Studiorum Regens. Interea rogatus a Clero, et Academia Neapolitana scripsit commentaria super Evangelium S. Matthaei; atque ab eodem B. Clemente eligitur Provincialis, quod munus rara cum prudentia adimplevit. Binos Episcopatus, nimirum Acerranensem, et Melphiensem sibi oblatos constanter recusavit. Illius religiosus cultus adhuc perseverat praesertim Furcis, quo ejus sacrae exuviae Neapoli translatae sunt an. 1808, die 13 Augusti. Inter caeteros auctores consule Ossinger pag. 375, et B. Alphonsum de Orozco fol. 40, ubi beati nomine insignitur. Nunc agitur de illius memorabili cultu comprobando.

Ven. Andreas Muccafori de Cassia circa an. 1344 contulit se ad Evangelium inter Turcas disseminandum, et eorum nonnullos ad Christum convertit. Ex Torellio, tom. 5, pag. 555.

B. Antonius Patritius Senensis ex nobili Patritiorum prosapia, cognitis mundi fallaciis, ad Ilicitum convolans Eremiticae Familiae nomen dedit: inde post aliquot annos missus est ad coenobium Monticiani decem miliaribus Iliceto distans, ibique mirabili sanctitate, et puritate per plures annos vixit. Ad coelestem patriam transivit mense Aprili an. 1311; licet alii forsitan probabilius illius transitum anno 1330 assignent. Illius sacrum officium jam inde anno 1805 in toto Ordine ex Pii VII indulto die 28 Martii recitatur.

B. Arthuagus de Gotha nominatur in suo chronico a B. Alphonso de Orozco fol. 40, et Beati nomine decoratur. De illo scribit noster Coriolanus quod *totam suam patriam* miraculis illustravit. Nostrates Herrera, et Elsius opinantur illum floruisse circa an. 1316. Vide Alphab. Aug. tom. I, pag. 8.

B. Augustinus Tniumphus Anconae ex nobili, et vetusta Triumphorum prosapia ortus est anno 1243, postea mundo valedicens, inter nostrates adscriptus est, suadente ejus avunculo nostrate B. Guillelmo Tniumpho, duodeviginti annos agens an. 1261 tempore B. Lanfranci Generalis. Anno vero 1270 una cum B. Aegidio Romano, jussu B. Clementis de Auximo Generalis Lutetiam petiit studiorum causa, ubi SS. Thomam et Bonaventuram habuit praeceptores, et postea ultimo, sicut B. Aegidius primo, in cathedra successit. Jussu Gregorii X Lugdunensi Concilio interfuit in locum S. Thomae denati an. 1274. Patavii, et Venetiis summo cum plausu concionatus est anno 1277, et an. 1280 contra Porphyrium scripsit. A Carolo II Neapolis Rege ad sui consiliarium vocatus est an. 1283; scripsit librum aureum de Pontificis auctoritate an. 1318. Tandem scientia, et sanctitate clarus obiit Neapoli die 2 Aprilis an. 1328, aetatis 85; ita iisdem verbis Martyrologium Aug. ad diem 2 Aprilis. Catalogum operum nostratis B. Augustini refert Ossinger pag. 45.

B. Augustinus Novellus, antea Matthaesus de Termis, in Sicilia ortum habuit ex parentibus Senis

expulsis, sed nobilissimis. Bononiam studiorum causa petiit, ubi ob ingenii profundam acrimoniam exivit non vulgariter eruditus, taliter ut ubique fama ejus celebraretur; ob quae Manfredus Frederici Imperatoris filius nothus, pro fratre Conrado regnum Siciliae administrans, ab an. 1251 illum ut esset sibi a secretis et consiliis, et praetorii praefectus, elegit, quo in munere summa cum prudentia, pudicitia, et clementia se gessit ab anno 1262 usque ad 1266, quo anno 26 Februarii juxta civitatem [p. 332] Beneventanam occisus est Manfredus a Carolo Andegavensi, quem Clemens IV utriusque Siciliae regem inauguravit per vectigal annuale 40 millium aureorum. Hic ultio divina satis apparet; nam anno 1254 Conradus occidit fratrem suum Henricum Siciliae Regem, sed Conradus veneno tollitur a Manfredo, et licet Conrado, filius Conradinus mansisset, Manfredus in regna illorum vi introductus est contra voluntatem Pontificis, et renuentibus Neapolitanis, unde dictum bellum inter Manfredum, et Carolum exortum est anno 1264, a quo victus et mortuus est Manfredus anno dicto 6 Februarii... Beatus vero Augustinus, hoc luctuoso commotus fato, in se reversus, et mundum despiciens, statuit degere sub Instituto Praedicatorum; sed illum Deus ad Augustinianum destinavit: inde occultus ad nostrum in Sicilia existens coenobium perrexit, ubi mutato nomine ad habitum admissus, egregiis coepit virtutibus coruscare anno 1266. Inde Senas translatus est, quin a nemine quis foret notus esset: tamen postea nota illius profunda sapientia, Sacerdotio invitatus initiari cogitur a B. Clemente de Auximo Generali. Degit in coenobio S. Barbarae ubi Prior erat B. Bonus; ibique prae aliis sodalibus floruit sanctitate. B. Bonus tantis B. Augustini captus virtutibus illum ad coenobium S. Antonii Vallis Asperae, deinde S. Luciae, ubi electus erat Prior, secum duxit, et hic ob litem coenobii gravissimam B. Augustini claruit sapientia. Hinc statim ad altiora evehctus est: primo enim a B. Clemente Generali sui socius electus est; postea anno 1289 Nicolao Papae IV ab arcanis conscientiae fuit, et Apostolici Sacrarii Praefectus; et Mediolani existens, absens et invitatus Generalis totius Ordinis electus est anno 1298, die 25 Maji, quo tempore Bonifacius VIII, eo deposcente, multa Ordini concessit privilegia, ut constat ex Bullario Ordinis fol. 72. Biennio expleto, Neapoli Capitulum convocans generale, praefecturam Ordinis rejecit anno 1300, et inde ad coenobium Senense S. Leonardi de Lacu se contulit, ubi fuit institutor Ordinis Hospitalis S. Mariae de Scala, et habitum dedit fundatori, ut satis manifestant picturae ejusdem B. Augustini plurimis in locis cum inscriptionibus in infirmaria appensae. Tandem multis clarus miraculis in praedicto coenobio animam suo reddidit Creatori die 19 Maji anno 1310, cujus sacra pignora, ut tuta essent, Senas translata sunt de mandato Episcopi ejusdem urbis ad aedes S. P. Augustini, ubi hononificentissime venerantur, quasi eisdem ritibus, quibus Sancti in catalogum adscripti honorantur, et quotannis ejus memoria celebratur etc. Ex Martyrologio Augustiniano sub die 19 Maji ad litteram. B. Augustini Novelli cultus immemorabilis approbatus fuit die 15 Julii an. 1750, et Officium, ac Missa conceduntur die 29 Martii 1760.

Venerabilis Dionysius Restani de Mutina ita ferme describitur in Ordinis Martyrologio, a nostrate Josepho de Assumptione edito, sub die I Maji: Coloniae Agrippinae memoria venerabilis, et egregii viri Dionysii Mutinensis, totius Ordinis quondam Generalis, viri doctissimi, in quo modestia cum virtute decertabat, et tanta floruit sanctimonia ut cum B. Sibyllina Papiensi Ordinis Praedicatorum magnam contraxerit familiaritatem, et tantae doctrinae fuit ut ab omnibus sui temporis litteratis ut famosus doctor celebraretur; donec rebus Italiae summa cum prudentia, [p. 333] et observantia compositis, ad Galliae, et Germaniae Ordinis coenobia visitanda profectus, secundo sui regiminis anno, immaturo fato decessit, non minus sanctitate quam doctrina celeberrimus... et post obitum apparuit coelesti gloria caronatus eidem B. Sibyllinae, quae statim ab ejus obitu nostris Religiosis mortem ejus coelitus demonstratam revelavit. Contigit illius obitus an. 1345.

B. Elias de Melioratis in Pratensi urbe in Thuscia ortus est anno 1280 ex patre Lupo de Meliorato omnium in illa urbe nobilissimo. Inter nostrates an. 1295 habitum sumpsit in coenobio S. Annae extra urbem a nostris habitato. Cum esset erga Deiparam devotissimus, horribili peste per Italiam grassante, ex qua solum ex nostra Religione 1040 et amplius Fratres periire, ante aram Deiparae oravit, et vovens pro patriae saspitate se Solymas petiturum, in signum Deiparae annuentis meruit illam manus separantem videre hac die (3 Maji), et die 6 ejusdem mensis iter ad voti sui solutionem arripuit, et postea rediens coenobium reperit sine ullo ex suis, et ab aliis externis habitatum. Coenobii possessionem breviter recuperavit, et confratres ad incolatum allexit, et inde brevi heroicis ornatus virtutibus, ad requiem volavit sempiternam anno 1348. Ex Martyrologio Augustiniano sub die 3

Maji.

B. Francischinus de Ravenna ortus ibi est ex familia Passoli nobilissima: in coenobio Ravennatensi S. Nicolai habitum suscepit, et statim coepit virtutibus coruscare. Sacerdotio initiatus janitoris officium ob humilitatem suscepit, et quamvis hoc ob plures digressiones animum soleat perturbare, ille tamen quietius orationi vacabat ut cum Deo perfectius loqueretur. Fuit adeo silentii observator, ut illud nullatenus in claustris, nec aliis silentii locis frangeret; est enim silentii virtus omni maxime Religiosa necessaria. Ex hac silentii virtute B. Francischinus omnes sibi in gradu heroico comparavit virtutes, quibus exornatus, fato sic disponente, a fulmine, ut fertur, oppressus occubuit; sed post obitum meruit a populo venerari; corpus enim ejus elevatum est ad dexteram arae maximae in arca marmorea; ejus cultus magno cum fervore permansit usque ad annum 1368, qua tempore Urbanus V Avenione informatus de cultu B. Francischini, et B. Jacobi Dominicani, illum prohibuit. Ex Martyrologio Aug. sub die 29 Aprilis.

Ven. Franciscus Salelles dicitur ab Elssio pag. 208 vir devotus, ac religiosus, qui Aragoniae provinciam et auxit, et illustravit. Ejus industria, et civium, atque vicinorum liberalitate an. 1307 aedificatur coenobium S. Augustini Valentiae, qua occasione hoc peculiare contigit, quod nimirum justa ira Dei placata saevissimae contagioni finem imposuit. Fuit etiam Franciscus noster fundator, et extractor conventuum Dominae Nostrae de Agua-Viva, S. Augustini de Alcira, S. Augustini de Alchodio, et S. Augustini de *Castellione de la Piana*. Obiit cum opinione sanctitatis in coenobio Valentino valde senex die 4 Maji an. 1310.

B. Fridericus Ratisponensis, conversus humilis, et castus, magna in Deum religione, in Praelatos obedientia, in Fratres abservantia, in pauperes, infirmosque charitate praeditus, tantum in his divinae gratiae habuit ut crebris miraculis nobilitatus fuerit. Ministranti ad altare, cujus ornatui, atque decori mirum in modum operam dabat, [p. 334] Angelus de coelo ei rosas ipsa in hyeme recentissimas aliquando detulit. Inhians refici sacra synaxi, ast domesticis servitiis ex P. Prioris praecepto quadam die praepeditus, ab Angelo dum in cella lignaria laboraret coelestem panem accepit. Item aliquando ablatis e cella penuaria panibus, ut eos pauperibus distribueret, P. Priorem id aegre ferentem obvium habuit, a quo quid ferret rogatus, aperto scapulari lignorum schidia, atque dolaturas, in quas panes erant mutati, illi ostendit. Alla vice sedentibus ad mensam Fratribus missus fuit ad promendam cervisiam; epistomium, ne humi poneret, zonae affixit, ac mox prae sollicita obedientia festinanter ad Patres convolans, dolium apertum reliquit. Videntes Patres dolii obturaculum ad ejus latus infra cingulum latere, ad dolii orificium obstruendum properarunt ne tota cervisia effunderetur. Verum e contra invenerunt totum liquorem ita quodam veluti coagulo constrictum, ut nullo modo effundi potuerit. Praeterea nocte quadam Fridericus noster aegrotanti assistens, et pro ejusdem valetudine orans, levi sopore correptus angelica revelatione, et ope ejus incolumitatem et didicit, et vidit. Cum sanctitatis fama obiit Ratisponae die 20 Novembris an. 1329. Testimonium sanctitatis ejus dixerunt prodigia, quae ad corporis contactum contigerunt. Jacet Ratisponae ubi adhuc a piis colitur, tabellis indicibus gratiarum appensis. Ita Elssius, qui scribebat anno 1654. Vide etiam Alphabetum nostratis Milensii, ex quo haec omnia pene ad litteram deprompta sunt.

B. Gregorius Celli in oppido Veruculi, quod in Marchiae Anconitanae provincia situm est, nobiliter natus, tertium aetatis suae annum agens genitore orbatus est, eumque postea pia genitrix Virgini Deiparae, Sanctisque Augustino, et Monicæ devote dedicavit. Cum autem adolevisset, vocanti Deo ad sacrum Eremitarum Sancti Augustini Ordinem obsequi statuit, et paternam domum anno vitae suae decimoquinto relinquens, ad Augustinianum coenobium, quod paternis bonis amplificavit, et auxit, convolavit, ubi religionis habitu suscepto se omnium virtutum exemplar exhibuit. Jejunii, vigiliis, cruentisque flagellationibus carnem macerans, assiduo orationis exercitio Spiritum reficiebat, unde charitas Dei in corde ejus diffusa ad proximorum quoque utilitatem se extendit; plurimos enim a perditionis via ad semitam salutis deduxit, et gliscentes haereses acriter confutavit, et ejecit. Nec ad probandam egregii viri virtutem tentationes defuere, siquidem nequitia improborum hominum Gregorius e proprio coenobio ejectus in montem quemdam Reatinae dioecesis, ubi per ea tempora alii eremiticae vitae cultores degebant, secessit, ibique in virtutum exercitio, et vivendi austeritate perseverans, plenus dierum, et meritis cumulatus ad aeternam quietem evolavit anno aetatis suae

decimo octavo supra centesimum. Corpus ejus Veruculum mirabiliter delatum est, ubi miraculorum splendore illustratum publicae venerationis cultum obtinuit, quo probato ab immemorabili Clemens XIV ut de eo Officium proprium recitaretur, indulisit. Ex Hagiologio Italico sub die 4 Maji. Contigit illius transitus anno 1343, ejusque cultus immemorabilis confirmatus fuit die 20 Decembris anno 1766.

B. Hermannus de Hallis ita ferme celebratur in Martyrologio Augustiniano [p. 335] sub die 31 Martii: In Saxonia obitus B. Hermanni de Hallis, viri integerrimae puritatis, quam a teneris annis Deiparae vovit. Adamussim poenitentiam, et orationem exercuit, licet a Satana plures pateretur insidias. In quadam extasi mirabili meruit a Deipara sapientiam accipere in calice aquae propinatam. Summa eloquentia, utpote divinitus accepta, praedicabat. Plures languores vel lectione Evangelii, vel Crucis signo sanavit, dans scilicet caecis visum, claudis gressum, et captivis libertatem. Tandem longa aegritudine expiatus, hac die (31 Martii) innumeris meritis, et prodigiis clarus ad superos ascendit gloriosus sertis coronandus. Contigit illius beata mors an. 1329.

B. Henricus de Urimaria, seu potius de Frimaria a nostrate B. Alphonso de Orozco in suo Chronico Augustiniano fol. 37 appellatur vir valde doctus, ac magnus imitator humilitatis Domini Nostri Jesu Christi. Ortum habuit Frimariae in Saxonia. Apud Ordinem evasit S. Theologiae Doctor Parisiensis, in qua Universitate multos annos cum philosophiam tum sacram theologiam publice professus fuit. Postea in Germaniam reversus in praestantioribus urbibus diversas cathedras scholasticas rexit, et apud nostrates fuit Pragea Studiorum Regens. A Guillelmo Eysengrein in catalogo testium veritatis fol. 138 dicitur vir et moribus et doctrina insignis, omni litteratura suae aetatis nobilissimus, phulosophus, orator, atque poeta celebris, jurisconsultus clarissimus, et theologus sacrarum legum exercitatissimus. Ex hac vita prope octogenarius migravit an. 1340. Ob vitae sanctimoniam apud scriptores titulum Beati obtinuit. Operum ejus catalogum habes apud Ossinger pag. 952, et in Saeculis Aug. vol. I, pag. 118. De nostrate B. Henrico ita habet Martyrologium Augustinianum sub die 7 Maji: In Germania prope Gotham Turingiae depositio seraphici doctoris B. Henrici de Urimaria confessoris, qui a teneris annis in Religione educatus, magnam spem futurae praebuit doctrinae, et sanctitatis. Apud Parisios diu Lectorem egit, ubi ob doctrinae praestantiam *scientiarum oraculum, et doctor seraphicus* meruit vulgariter nuncupan. Fuit erga omnes valde affabilis, erga aegrotos charitativus, in oratione assiduus, otii inimicus; fere enim semper vel orabat, vel legebat, et dicere solitus erat *se orando cum Deo loqui, legendo Deum illum loqui, scribendo loqui cum proximo*; et sic tota ejus erat vel in coelis, vel de coelis conversatio. In humilitate fuit mirabilis. Ante Missae Sacrificium Matutinum, et Primam semper recitabat, addendo plures psalms, et preces devotas, et semper se confessionis purgamine expiabat. Missam summa cum devotione, et lacrymis celebrabat, ubi totus flammis incensus apparebat. Cum aliquando provincialatum exerceret, et in altari S. Catharinae in nostro coenobio Coloniae, ubi ejusdem virginis os ad cultum fidelium exponebatur, celebraret, et in *Memento* oraret, extra sensus raptus, ex osse sacrae virginis suo ori coelitus applicato, liquorem suscepit suavissimum, quo hausto mirabiliter mansit post inde recreatus. Ante obitum duos per annos morbo est terribili gravatus, quem incredibili sustinuit patientia, et morti vicinus perdidit pristinam vocis promptitudinem, quam iterum suscepit ad mortis januam, in qua positus exclamans dixit: *In manus tuas Deus Pater, Deus Filius, Deus Spiritus Sanctus, commendo spiritum meum.* [p. 336] In quibus verbis animam sanctissime exhalavit. In vita, et morte multis claruit miraculis, et cum ejus corpus esset in feretro, Monialis quaedam nostri Ordinis, gravi capitis dolore laborans, tactu ejusdem feretri repente perfectam obtinuit sospitatem.

B. Humbertus de Accarigiis, Senensis, nobilissimo Accarigiorum genere natus, sacra theologiae doctor, et professor Parisiensis, vir bonus ac doctissimus, excitatus exemplo B. Petri de Valle-Rosia nostrum Eremitanum Ordinem amplecti voluit, ubi sui magistri vestigia premens evasit vir magnae sanctitatis, quam etiam miraculis comprobavit. Iliceti cum coenobium, tum ecclesiam suis expensis ampliavit, suisque virtutibus numerum Beatorum Ilicetanorum adauxit. Spiritum suo creatori restituit die 20 Maji an. 1348, ejusque corpus ante gradus altaris majoris praefatae Ilicetanae ecclesiae sub marmoreo lapide reconditum fuit. Vide Sylvam Ilicetanam pag. 93, et Martyr. Aug. ad diem 20 Maji.

B. Joannes de Austria Sveviae Dux, Alberti Imperatoris ex fratre nepos, paternam haereditatem

contra fas a patruo detineri aegre ferens, cum neque precibus, neque querimoniis Caesarem patruum ad oppidorum suorum restitutionem, vel saltem ad aliquam compensationem flectere posset, in furorem abiens, et a perditissimis hominibus incitatus; patruo ipsi necem intentat, et infert. Egressus enim Albertus in campum, nepote Joanne, et tribus equitibus sceleris consciis comitantibus, huc et illuc securus obambulabat. Et ecce dum flumen trajicit, nihil tale a nepote timens, ab ipso nepote et sociis proditorie occiditur die I Maji an. 1308. Postea vero Joannes tanti sceleris poenitentia ductus, Clementem V adiit ut expiaretur, ac quas juberet Pontifex, poenas sustineret. Rejecit illum Pontifex, a crimine absolutum, ad Caesarem Henricum VII tunc Pisis degentem, a quo in Pisanum Eremitarum Augustinensium coenobium ingredi jubetur, ut ibidem intra monasterii septa reliquum vitae suae tempus transigeret. Itaque Joannes in illo Augustiniano coenobio perpetuae custodiae mancipatus, tantam exercuit poenitentiam, verba sunt Elssii, ut brevi in virum alterum fuerit mutatus, habitum Ordinis assumendo, magnamque vitae spiritualis perfectionem attingendo, quam lapsis reliquit in singulare exemplum vaere contritionis, ita ut liber declaratus, liberam sibi captivitatē indixerit. Ibi aliquot annos pie, ac devote vixit, criminis sordes extersit, et maculas emundavit, ac tandem expiato scelere, cum Christo regnaturus ad Superos evolavit an. 1313. Jacet Pisis in ecclesia S. Nicolai miraculorum fama ingens, et sanctitate celeberrimus. Vide Elssium pag. 344, et Herreram tom. I, pag. 461.

B. Joannes de Incontriis, Senensis, ita in Martyrologio Aug. sub die 4 Aprilis celebratur. B. Joannes Incontrius ex nobilissima satus progenie, Ilicetum petiit, ubi habitu indutus, nostratibus non parvum adjecit splendorem. Sed cum in paterna domo escis delicatis existeret assuetus, erga coenobii escas nauseam juvenilem contraxit, qua motus Religionis asylum tamquam ovis perdita deserere statuit, quod reapse exercuit, egrediens noctu per hortum, extra quem eunti obvium se fecit vir in habitu venerandus, qui ad errantem juvenem accedit, et dixit: Quo tendis, ovis perdita? Cur deseris Religionis ovilia, et a caeteris avelleris? Si te terret rigor coenobii, [p. 337] cur per haec deserta non times ambulare? Non vides te in lupi tartarei dentes posse incidere? Ignoras ad coelum ineptos esse quotquot a poenitentiae aratro retrocedunt? Eja age, coenobium, e quo exivisti, ingredi: si coenobii escas judicas insulsas, en tibi offero apium hortense, quo illiae fiet sapidissima: ad haec vir, Christus erat, pectus detexit, et lateris cicatricem ostendit, ex illaque exiit lux magna, qua visa felix juvenis in terram quasi obcaecatus dilapsus est: ad illum tam jam illustratum, et ab humo elatum Christus haec protulit. Hoc vulnus meis Apostolis suaves effecit labores, quotquot sunt perpassi: hoc martyribus vires intulit tormenta patiendi: hoc confessoribus jejunia, et poenitentias mitigavit: hoc etiam tibi gratos reddet omnes tui coenobii rigores. Ob haec beatus juvenis ad coenobium regressus, post inde fuit observantior, humilior, et in cunctis virtutibus speciosior. Cum ergo plura in Ordine exerceret officia, heroicis excultus virtutibus, numquam suae Religioni poenitendus, animam hac die (4 Aprilis) summo judici tradidit coronandam, multis prodigiis gloriosus, et post obitum Iliceti de illo recitabatur, et ara in ejus cultum dicata est. Natus est B. Joannes Senis ex nobilissima familia de Incontri an. 1275, habitum Eremitarum S. P. Augustini induit in coenobio Ilicetano S. Salvatoris an. 1296, et ibidem miraculis clarus obdormivit in Domino an. 1339, die 4 Aprilis.

B. Joannes de Lana, Bononiensis, sequens habet elogium in Augustiniano Martyrologio sub die 22 Julii: Bononiae pretiosa mors B. Joannis de Lana confessoris, qui non solum in scientia humana, sed et divina evasit versatissimus; fuit enim valde humilis, ex humilitate enim, et zelo, tempore suae praesentationis, sponte dignitati renuntiavit, et magisterium sibi concessum accipere recusavit, contentus in statu humiliori Deo et Ordini inservire, magis quam in sublimiori statu honoribus efferri. Multis annis in coenobio Bononiensi priorem egit, quod valde auxit in aedificatione materiali, et spirituali. Patientiae virtute sese mirabilem ostendit; cum enim aliquando nobilis quidam genere, sed ignobilis moribus cum multis sociis Joannem quaereret, illum in claustro ambulanti aspexit, et ab illo postulavit aliquid coenobio non utile, et cum B. Joannes assereret id concedi non posse, nobilis responso ira obcaecatus, Priori alapam impexit tanta vehementia ut Prior ceciderit ante pedes aggressoris, qui paeterea manibus, et pedibus eum conculcare ausus fuit. Hoc audito et viso, Fratres quantocius accurrerunt, et audaciam scelerati percussoris compescuerunt. Prior vero ab humo consurgens super genua exhibuit scelerato alteram maxillam dicens: Domine, percutite, quantum tibi placuerit; quo ille obstupuit, et recessit. B. Joannes ita patienter injuriam sustinuit, ut de illa nec verbum querulosum unquam protulerit. Ordo tamen injuriam illam ad iudicium detulit, et

correctionem exigit opportunam. Fuit etiam vir tam praeclarae fama, et tam sinceræ fidei, et tam sanctæ conversationis ut plures e saecularibus fidem suam nomine ejus adstruerent jurantes per Fratrem Joannem de Lana. Tandem meritis, et sanctitate clarus, hac die (22 Julii) in coelum coronandus migravit. Videtur obiisse circa annum 1350.

B. Joannes de Reate ita in praefato Martyrologio Augustiniano [p. 338] sub die I Augusti celebratur: Reate transitus B. Joannis Reatensis, adhuc choristae, multae dilectionis, et charitatis erga omnes Fratres; numquam enim protulit aut aliquid fecit, quod a fraterna charitate discreparet; omnibus obsequiosus erat, praecipue aegrotantibus et hospitibus, quorum pedes lavabat, et vestimenta excutiebat, cunctis se accommodans, et hilariter serviens, et multo plus Sacerdotibus sacra ministrantibus. Saepius hortum coenobii ingredieris, exinde lacrymosus exibat, de quo interrogatus respondebat: ideo flere quia videbat arbores, herbas, volucres, et terram cum suis fructibus Deo obedire, et homines, quibus pro obedientia vita aeterna promittitur transgredi sui praecepta Creatoris. Per aliquot dies ante obitum philomela quaedam ad fenestram ejus cubiculi dulciter vibrans audita est; de quo, quid hoc innueret, interrogatus, respondit quasi joculariter, sed certe, suam esse sponsam ipsum ad Paradisi gaudia invitantem. Aliquando Missae ministrans, desuper altare lucem coelicam aspexit, et ipsamet die ad mortem decubuit, quam incomparabili sanctitate exornatus sustinuit hac die (I Augusti) qua ad coelos translatus est, et intra annum ab ejus obitu Deus per illum centum et quinquaginta operatus est miracula, et usque nunc e suo sarcophago odor suavissimus egreditur, ob quae quotannis hac die ipsius festivitas recolitur. Ortum habuit in oppido Castelli Porchiani in territorio Amerino ex nobili familia de Bufalariis, et sororem habuit nostratam B. Luciam Amerinam. Habitum sumpsit, et professionem emisit in Amerino coenobio, unde paullo post Reatem missus fuit. Ibidem adhuc clericus, atque adolescens quievit in Domino anno 1347. Illius cultus immemorabilis approbatus fuit a Gregorio XVI die 7 Aprilis 1832, ejusque Officium Ordini Augustiniano concessum die 28 Julii ejusdem anni 1832.

Ven. Fr. Joannes de Viterbio circa annum 1250 Eremitano S. P. Augustini Ordini nomen dedit, et circa annum 1330 ex hac vita migravit. De hoc eximio sene haec habet noster. B. Jordanus de Saxonia, apud Herreram tom I, pag. 370: Fr. Joannes de Viterbio ultra centum annorum senex, qui circiter octoginta annis irreprehensibiliter vixerat, cum ageret in extremis interrogatus a Fratribus, me praesente, quod eis verbum salutare pro testamento relinqueret, respondit: *Obedientiam*.

Ven. Fr. Nicolaus Bruni sequenti praeconio decoratur in Martyrologio Augustiniano sub die 7 Augusti: Panormi memoria Ven. Nicolai Bruni, viri devotione erga Deiparam clarissimi; qui cum in coenobio Panormitano Priorem ageret, dolore gravissimo fatigatus est, quin ullum in medicina levamen reperiret. Ad Deiparam recurrit, ejus suppliciter invocans patrocinium. Priori somno correpto Virgo apparuit clementissima sub figura, qua in nostro altari S. Martini colebatur, et ad Priorem aegrotantem dixit, quod deinceps Virgo de Succursu diceretur, quia in illa omnes succursum invenirent, et aegrotanti sanitatem conferens, coeli, et terrae Regina disparuit. Prior e lectulo, in quo jacebat, sospes assurgens, prodigium alta ubique voce coepit praedicare, et populo ad prodigii relationem innumero concurrente, Deiparae imago sub piissimo titulo *de Succursu* innumeris coepit clarescere miraculis. Praeter nostrates mentionem faciunt de Ven. Nicolao etiam externi auctores, [p. 339] inter quos recensere juvat Rochum Pyrrum, qui praefatum prodigium narrat in Siciliae Sacrae tom. I pag. 219. Videtur ex hac vita migrasse Nicolaus noster circa an. 1306. Sacrum Officium ad honorem B. Virginis sub titulo *de Succursu* nostratibus Siculis concessit Pius VII die 4 Feb. an. 1804, et ad Ordinem universum extendit die 24 Martii ejusdem anni.

S. Nicolaus Tolentinas anno 1249 ortum habuit in oppido S. Angeli in Pontano, in Piceno, ex piis honestisque parentibus Compagnone, et Amata qui illum per intercessionem S. Nicolai de Bario a Domino impetrarunt. Audita concione cujusdam disertissimi Augustiniani oratoris eidem Ordini in patrio coenobio an. 1259 nomen dedit, et anno 1264 solemnia vota emisit. Primis suae Religiosae professionis annis varia Picenae provinciae coenobia incoluit; nimirum Maceratae, S. Genesii, Cinguli, Recineti, Firmi, et Vallismagentis prope Pisaurum, ubi celebris illa contigit Fr. Peregrini Auximani, et sociorum apparitio, quos omnes S. Nicolaus septenaria divini Sacrificii oblatione et Purgatorii poenis liberavit. Circa annum 1276 Tolentinum profectus fuit, cujus urbis felicitati ac

famae illum divina Providentia destinaverat. Ibidem per triginta fere annos coelestem potius quam humanam vitam agens, Angelis gaudio, daemonibus formidini, animabus Purgatorii auxilio, cunctisque ejus ope indigentibus patrocinio fuit. Cum quidam civis propter debita in carceribus detineretur, tantum pecuniae ostiatim mendicando collegit, quantum illius liberationi suffecit. Quotiescumque horarum sonitum audiebat, illico in haec verba erumpebat: *O Domine jam iterum consumpsi unam temporis horam, de qua oportet? me tibi reddere rationem.* Aeger adduci non potuit ut carnibus vesceretur; tandem obedientia adstrictus iis vesci consensit. Verum cum perdix assata illi allata fuisset, nolens non obedire, ingemuit, et elevatis oculis in coelum facto Crucis signo manum ad perdicem posuit, et perdix reviviscens protinus evolavit. Ita narrat noster B. Jordanus de Saxonia; alii autem scribunt binas fuisse, non unam tantum, perdices quas ad Nicolai votum Deus redivivas reddidit. Per plures ante ipsius obitum annos quaedam stella praefulgida, cum ad locum orationis iret, eum saepius antecessit. Item sex ante obitum mensibus coelesti concentu singulis noctibus recreatus fuit. Christus Dominus cum Deipara et S. P. Augustino nostratem Nicolaum aegrotantem invisit, eique proximae mortis nuncium dedit. Ipse rogat e Purgatorii poenis in suo transitu liberari, et exauditur. Itaque anno 1305 die 10 Septembris fere sexsagenarius Tolentini obdormivit in Domino, ejusque animam illico ad aeterna tabernacula fuisse translata festivissimus Angelorum cantus testatus fuit. Praeter innumera, quae adhuc vivens miracula patravit, illius thaumaturgica virtus ab ejus transitu usque ad haec tempora numquam cessavit. Anno 1345 pius quidam latro illi brachia recidit, quae ex eo tempore pluribus vicibus praesertim in magnis ingruentibus Ecclesiae calamitatibus sanguinem emanarunt. Nicolaus noster anno 1446 die 6 Junii ab Eugenio IV illius gestis ac miraculis super tercentum iterum rite atque ordine cognitis et probatis solemniter pompa Sanctorum fastis adscriptus fuit. Compendiosam D. Nicolai vitam recens publici juris fecerunt nostrates [p. 340] PP. MM. Philippus Giorgi, et Nicolaus Mercuri, cujus librum in linguam hispanicam vertit noster P. Joseph Quintarelli in Cilensi provincia degens.

B. Petrus de Andegavo (di Angio) circa annum 1320 fulgebat in Eremo Augustiniana, veluti singulare obedientiae exemplar.

B. Petrus e familia Ghisenghorum Eugubii natus mira in Ordine Augustiniano, cui nomen dedit, sanctitate floruit, et quamvis ipsius gesta ex temporum injuria perierint, attamen ejus merita ex iis, quae post obitum ejus evenerunt, mirabilibus aperte monstrantur. In communi Fratrum monumento depositus est Beatus Petrus, sed Deus, qui illum sanctitate insignem effecerat, ab hominibus non solum agnoscitur, sed et coli decrevit. Surgebant de more Fratres ad psallendum, et dum hymnum *Te Deum laudamus* concinerent, alternis Petrus vocibus cecinit *Te Dominum confitemur*. Suavi alternanti concentu commoti Fratres templum lustrant, cumque neminem invenissent, Petri sepulcrum invisunt, sanctumque virum in genua flexum et ore aperto reperiunt, quo prodigio admoniti sanctas Petri exuvias ad decentiorem locum transtulerunt, ubi et nunc requiescunt; antiqua autem consuetudine receptum fuit ut ipsius festum ageretur die Mercurii hebdomadae Sanctae. Ita Hagiologium Italicum sub die 23 Martii: Obiit autem B. Petrus Eugubinus meritis onustus, senioque confectus Eugubii (in Umbria) circa annum 1306. Illius immemorabilem cultum Pius IX confirmavit, et Officium universo Ordini Eremitano concessit die 2 Septembris an. 1847.

B. Petrus Florentinus alias de Camerata, ita in Martyrologio Augustiniano sub die I Augusti celebratur: Cameratae prope Senarum urbem defunctio incomparabilis viri B. Petri Florentini confessoris, qui majoris solitudinis ardens desiderio, de Praelatorum licentia in eremum secedens, ibi per viginti annos in quodam eremitorio reclusus, miranda vixit sanctimonia: sese etenim incredibili macerabat poenitentia, ob quod pluries e coelo cibum ad alimoniam suscipere promeruit, et cum solus esset, divinum Officium persolvens, auditus est a multis cum magna multitudine illud cantare; erant enim Angeli, cum quibus familiari consortio fruebatur. Multa futura praedixit; quare ad eum complures tamquam ad divinum vatem confluebant. Tandem miranda sanctitate, et prodigiis gloriosus in terra obiit, et de terra abiit in coelum, sepultusque est extra suum eremitorium, e quo loculo odor coelestis nares advenientium focillans sentitur, et ibidem quotannis hac die (I Augusti) festivitas celebratur. Ita scribebat noster Josephus ab Assumptione anno 1749. Dicitur Florentinus eo quia in illa civitate ortum habuit, et ibidem in coenobio S. Spiritus habitum induit. Vocatur nomine beati etiam a B. Alphonso de Orozco, a quo dicitur: gloriosus sanctus, amator solitudinis, et silentii,

et in poenitentia valde exercitatus. Ad supernam patriam transivit an. 1313. Vide Herreram tom. 2, pag. 241.

B. Petrus de Rosia, alias Poenitens, et Lacrymans nuncupatus, Iliceti prope Senas cum sanctitatis opinione quievit in Domino an. 1343. Dicitur poenitens ob miram vitae austeritatem, et lacrymans quia tanta lacrymarum copia Crucifixi vulnera contemplabatur ut nemo eum non lacrymantem viderit. Apud scriptores Beati nomen obtinuit. [P. 341] Vide Herreram tom. 2, pag. 243, et Elssium pag. 570.

B. Petrus de Salimbeni, Senensis, vulgo Sanctus appellatus, dicitur apud Elssium pag. 582 vir magni spiritus in ministrando infirmis, et valde obedientiae subditus, poenitens, innocens, contemplationi deditus, cui Deus divina ac coelestia contemplanti magna arcana revelavit; quare illum veluti oraculum populi consulebant, et communiter dictitabant: Utinam bona Sanctus denuntiet! Floruit in coenobio Iliceti circa annum 1330, licet alii aliter censeant. Vocatur titulo Beati etiam a B. Alphonso de Orozco. Vide Elssium pag. 582, et Herreram tom. 2, pag. 343.

B. Philippus de Placentia ex Susana familia in primis nobili ortum traxit, qui a piis genitoribus sancte educatus, ab ipsius infantiae annis coepit ad Deum vota sua, et cogitationes erigere. Ut autem ei arctius adhreret adolescens spretis paternae domus splendore, et divitiis, Ordini Eremitarum Sancti Augustini nomen dedit, statimque ab ipso susceptae Religionis exordio eximiis claruit virtutibus, humilitate praesertim, qua se omnium minimum dictitabat, et sentiebat. Sanctis virtutum exercitiis, quibus se ex integro devovit, jure adjunxit orationis studium, in quo totius animi viribus defixus perseverans, ardentem adeo contraxit charitatis ignes, ut nihil praeter divinas res aut loqui, aut cogitare valeret. Sacerdotio insignitus divinum quotidie offerebat Sacrificium, quod maximam vim lacrymarum profundens in defunctorum praecipue subsidium offerre consuevit. Ex hac, qua aestuabat in Deum, charitate proximorum amor processit, quem in aegrotorum praesertim, quibus inserviebat, sollicita cura ostendit; quapropter Deus charitatis amator servi sui merita miraculis ipsis dignatus est illustrare. Cum autem vir Dei postea animam Creatori suo reddidisset anno 1301 (juxta alios 1306) corpus ejus, quod in sepulcro depositum diu latuerat, mirabiliter postea inventum suaveolens in novo extracto sacello collocatum fuit, ejusque cultus, qui ab ipso obitus die incoeperat, mirabile obtinuit incrementum. Haec cum rite probata fuissent, beati viri Officium universo Eremitarum Sancti Augustini Ordini (die 23 Augusti, anno 1766) cum lectionibus propriis apostolica auctoritate concessum fuit. Ex Hagiologio Italico sub die 24 Maji.

B. Simon de Cassia in Augustiniano Martyrologio sub die 2 Februarii ita celebratur: Cassiae in Umbria depositio B. Simonis de Cassia confessoris, doctorisque illuminati, qui a teneris annis se totum tradidit virtutibus, et litteris; habitu nostro indutus est in coenobio suae patriae, et in Ordine valde profecit in scientiis, nam sibi mos erat genua flectere ante quamlibet Christi imaginem; hoc facto, quadam die, illi apparuit Puer Jesus in manu calicem deportans, et Simoni arridens, protulit haec verba: Adolescens sine macula, mecum de hoc calice bibe; et bibens Simon, ob dulcedinem quasi extra sensus mansit, et a Puero Jesu petiit ut suis etiam potum sociis praeberet. Tunc Puer ad illum: si totum haurires calicem, totum mundum lucrifaceres, et ad te traheres. Ex tunc coepit Simon suam magnam, et coelicam ostendere scientiam, et plures ad Deum mentes convertere. Plura extinxit odia, pacem inter Florentinos invexit. Alter Paulus fuit in charitate, et praedicationibus; in humilitate fuit singularis, ob quam omnes in Ordine dignitates recusavit; claruit [p. 342] spiritu prophetiae, scripsit plura, et utilia. Tandem multis illustris miraculis hac die (2 Feb.) ad Superos volavit. Ortum habuit noster B. Simon Fidatus in praefato Umbriae oppido an. 1280, et habitum Augustinianum sumpsit an. 1300. Postquam multas Italiae urbes verbo et exemplo illustrasset, miraculis, prophetiae spiritu clarus Florentiae obdormivit in Domino praedicta die 2 Feb. an. 1348. Illius corpus Cassiam translatum fuit. Cum esset celebris scriptor inter alia sui ingenii monumenta reliquit etiam egregium opus *de gestis Domini Salvatoris*. Ejus cultum memorabilem confirmavit Gregorius XVI die 23 Augusti anno 1833, et officium conceditur universo Ordini die 26 Aprilis an. 1834.

B. Simon Rinalducci de Tuderto Ordinem S. Augustini amplexus, ad Lectoris munus exercendum delectus fuit, et quia magnae sanctitatis vir erat, Prioris Provincialis officium pluribus in locis

axercuit. Hic a quibusdam aemulis suis graviter accusatus apud Priorem Generalem, multa improperia et incommoda propter calumniosas eas delationes perpessus est, quae tamen Christum Dominum imitatus summa patientia sustinuit. Bononiam deinde verbi Dei diseminandi causa missus, populum non magis efficacia sermonis quam exemplo virtutum ad christianam perfectionem instruxit. Obitum suum in publica concione praedixit, ac deinde morbo correptus, doctrina, sanctitate, et miraculis clarus obdormivit in Domino, cujus intercessione plurima post ejus obitum illuxerunt miracula, quae in tribus processibus authenticis manuscriptis continentur. Festum ejus populari pietate institutum, diei 20 Aprilis, quo obiit, alligatur, et corpus supra altare S. Alexii in capsula inaurata servatur cum hac inscriptione: *Hic jacent ossa Beati Simonis de Tuderto*. Ita Hagiologium Italicum sub die 20 Aprilis: Primam lucem aspexit Tuderti in Umbria anno 1280, atque extremum diem clausit Bononiae praefata die 20 Aprilis anno 1322. Illius cultus immemorabilis confirmatus fuit die 16 Martii an. 1833, et Officium universo Ordini indultum die 17 Augusti ejusdem anni.

Venerabilis Prosper de Regio in Aemilia, sacrae theologiae doctor Parisiensis, praeceptor fuit nostratis exigmii viri B. Jordani de Saxonia, qui in libro de vitis Fratrum editionis Leodiensis an. 1625, pag. 127, ita illius singularem humilitatem, ac mansuetudinem commendat: Item exemplum experimentaliter cognovi de venerabili viro, in Ordine Mag. Prospero de Regio, S. Theologiae professore, cujus studens fui olim Bononiae. Ipse enim hanc virtutem habuit, quod si aliquando verbum durum dixisset alicui Fratri, quantumcumque parvo, ipse semper, antequam dormiret, mittebat pro fratre illo, et sibi humiliter petebat indulgeri, quam etiam humilitatem mihi indigno saepe exhibuit... Pietate, ac scientia Ordinem decorabat circa an. 1318. Quaedam scripsit, quae referuntur ab Ossinger pag. 737. Vide etiam Herreram tom. 2 pag. 242. Per obitum Fr. Jacobi Hortani an. 1311 fit totius Ordinis Vicarius generalis, praefuitque paucis tantum mensibus.

XXXVI

DE VIRIS ILLUSTRIBUS AUGUSTINENSIBUS QUI FLORUERUNT AB AN. 1300 AD 1350, QUORUM NOMINA REPERIUNTUR APUD NOSTRATES HERRERAM, ELSSIUM, TORELLIUM, NECNON IN ORDINIS REGISTRIS - p. 343

P. Fr. Adam Prior conventus S. Florae in Tuscia, anno 1300 a Comite illius oppidi domino mittitur Legatus Rempubicam Senensem.

Fr. Alanus de Tifedale, Scotus, Romae factus Augustinianus, in patriam versus, doctissimis scriptis, ut testat Thomas Dempsterus, se commendatissimum reddidit circa annum 1321.

Fr. Alexander de Marchia, alius ab Alexandro de S. Elpidio, fuit insignis theologus, qui in primum Sententiarum egregia commentaria conscripsit Florebat circa annum 1336.

Fr. Alexander de Vergh, Teutonicus theologus valde clarus, suis commentariis Magistrum Sententiarum illustravit, ejusque placita eximius noster Thomas de Argentina non semel in medium protulit. Ordinem illustrabat circa annum 1336.

F. Alphonsus de Portugallia fuit celebris sacrae theologiae doctor, qui Magistrum Sententiarum egregie est interpretatus, et cujus sententiae passim citantur a nostrate praeclarissimo Alphonso de Toletto Archiepiscopo Hispalensi. Claruit circa an. 1345.

Fr. Andreas de Pace, S. Theol. Magister, anno 1325 erat confessarius Alphonsi IV Lusitaniae Regis.

Fr. Antonius Nicolai, vir magnae doctrinae circa an. 1345 fuit Legatus Regis Majoricarum ad

Regem Aragoniae, ejusque Rex Aragoniae Petrus in suis chronicis summa cum laude mentionem facit.

Fr. Bartholomaeus Parentozza de Viterbio sua doctrina Ordinem illustrabat circa annum 1334, de quo Seripandus scripsit: *Magister Frater Bartholomaeus de Viterbio, Augustini Anconitani discipulus, his temporibus suis luculentissimis scriptis Ordinem nostrum illustravit.*

Fr. Bernardus Monzon, Valentinus, Reginae Heleonorae consiliarius, ac famosus verbi Dei praeco, florebat circa an. 1330.

Fr. Bernardinus Anglus, vir admodum eruditus, uti refert Herrera, varia egregia opera composuit circa annum 1346.

Fr. Franciscus de Roma, Romanae Provinciae pluribus vicibus Prior Provincialis, a nostrate Torellio ad an. 1317, tom. 5, pag. 360, vocatur *magnus servus Dei*.

Fr. Gerardus Senensis, vir nobilitate generis clarus, multo tamen clarior fuit morum integritate, atque ingenii, et doctrinae praestantia. Evasit Parisiensis Doctor, in qua Universitate Summa cum laude Sacram Theologiam explanavit. Aegidianae doctrinae invictissimus defensor extitit, fuitque in sacris Scripturis admodum versatus, atque juris utriusque peritissimus. Inter praecipuos sui aevi theologos recensetur. Decessit in patria nondum maturus aetate an. 1336, sanctitatis opinionem post se reliquens. Quae scripsit referuntur in vol. I Saecul. Postr. pag. 107.

Fr. Gerardus Italus an. 1350 erat publicus professor, et rector Universitatis Ulyssiponensis.

Fr. Guilelmus de Novaria an. 1313 erat vicarius, et visitator generalis in Regno Aragoniae. [P. 344]

Fr. Henricus de Gandavo, vir fuit multae doctrinae, qui magnum atque egregium subtilium quaestionum volumen in Ethicam Aristotelis conscripsit. Florebat circa annum 1310.

Fr. Jacobus de Vasis, natione Gallus, filius Francisci Antonii de Vasis, insignis jurisconsulti, circa an. 1327 Ordinem nostrum Neapoli sua doctrina atque nobilitate illustrabat.

D. Jacobus del Verme, Veronensis, nobilissimus eques, qui fuit exercitus Veneti strenuissimus dux, paucis ante obitum diebus voluit Augustiniano habitu indui, optans apud nostrates in templo S. Euphemiae sepeliri. Obiit Veronae anno 1350.

Fr. Joannes de Carcassona, Narbonensis, a Nicolao Bertrando in opere de gestis Tolosanorum dicitur *doctor profundae doctrinae, et divini verbi suo tempore praeco validissimus in civitate Tolosana, et Ecclesiae Dei utilissimus*. Florebat circa annum 1350.

Fr. Joannes Forestarius, Gallus, circa an. 1342 clarebat apud omnes ingenti suae doctrinae existimatione.

Fr. Joannes Sassus, Romanus, anno 1328 erat Prior S. Tryphonis, nempe coenobii S. Augustini de Urbe, qui etiam tunc toti Romanae provinciae praeerat. Hic vir magna virtute ac pietate clarus interfuit Concilio habito Anagniae contra mala tunc temporis ingruentia, et adversus schisma Nicolai V (Petri de Corbaria) fortiter restitit. De illo noster Cardinalis Aegidius Viterbiensis haec narrat in sua manuscripta historia XX saeculorum: *Scribit* (ita refert idem Aegidius de nostrate Joanne) *sub Capitolio locum fuisse, ubi leones ad Urbis ornamentum alerentur, affixus hoc loco S. Tryphonis praeses alta de trabe pendebat ut paulatim descenderet donec propior leonibus redderetur. Insiliebant praedae avidi leones, pendulas vestis lacinias rapiebant; hominis fortitudinem, constantiam cum rescivisset Pontifex Ordini meo nihil non concessit; quippe quod Italia rebellante, deficiente Urbe, desciscente Clero, unus Eremitarum Ordo et in fide perstaret, et Pontificis decreta,*

Danielis more, in ipsis leonis faucibus observaret. Vide etiam Ciaconium, tom. I, vitarum et rerum gestarum Pontificum, et Cardinalium, edit. Romae an. 1630, pag. 877, ubi ita legitur: Templi S. Tryphonis Praeses, Divi Augustini Instituti professor cum sibi subjectis Sacerdotibus interdicti legem violare constantissime renuit; quare captus, atque e trabe pendulus leonibus quasi ab iis rapiendus fuit expositus, romano e Saxorum familia romanae provinciae praefecto teste, tunc Ecclesiae, Urbis, sacrarumque rerum calamitatem deplorante... Hic romanae provinciae praefectus e Saxorum familia idem est ac ille qui praefatum martyrium subiit, de quo consuli potest volumen primum nostrorum Saeculorum pag. 140. De hac tyrannica persecutione Ludovici Bavari, et Antipapae Nicolai V contra Eremitas Augustinenses, qui legitimo Pontifici Joanni XXII adhaerebant in romanae provinciae regestis scriptum reperitur quod sequitur: Nam aliqui capti, aliqui carcerati, aliqui verberati, et expoliati, et nonnulli cum multo timore turpiter fugati, et aliqui usque ad ostium cavae leonis ducti. Vide Torellium tom. 5, pag. 439 ad an. 1328, et Seripandum in Ordinis commentariis ad praefatum annum 1328. Non defuit tamen tunc temporis in coenobio S. Tryphonis Judas Iscariotes; nam quidam Fr. Andreas de Recineto, qui propter sua demerita a P. Generali Alexandro de S. Elpidio fuerat Tuderti positus in carcere, [p. 345] et postea de provincia Marchiae expulsus, veniens ad Fratrem Joannem Sassi Provinciale romanae provinciae, ab ipso benigne exceptus fuit, et religiosae S. Tryphonis familiae aggregatus. Qui supradictus Fr. Andreas (verba sunt Torellii deprompta e regestis provinciae romanae) ita gratus extitit omnibus Fratribus romanis ac si esset de dicta provincia in tantum, quod absente Fratre Jacobo (juxta alios legendum *Joanne*) Sassi Provinciali, voluerunt Fratres, qui erant tunc Romae, quod ipse Frater Andreas esset unus ex tribus Fratribus romanis, qui scirent ubi custodiebatur argentum, paramenta, libri, et res aliae conventus S. Tryphonis; quae omnia abscondebantur propter tyrannidem maximam, quam Supradictus Ludovicus de Bavaria exercebat in Clericos et Religiosos; propter quam tyrannidem omnes Fratres de Roma boni recesserunt de Urbe... propterea omnia loca de Roma fuerunt totaliter a Fratribus romanis derelicta; ipse supradictus Fr. Andreas immediate supradictis schismaticis, et excommunicatis adhaesit, et totum thesaurum Sacristiae S. Tryphonis tradidit. Vide Torellium tom. 5, pag. 441 ad an. 1328.

Mag. Fr. Joannes Lusitanus Romani Studii Regens, et Joannis XXII theologus, ab eodem Pontifice an. 1320 mittitur inquisitor in Bononiae provinciam.

Mag. Fr. Lambertus Zambeccari, Bononiensis, ab illius urbis Senatu an. 1320 Legatus mittitur ad varios Principes.

Fr. Lucas de Messana, Siculus, vir admodum doctus, circa an. 1342 scripsit commentaria in primum librum Sententiarum.

Fr. Manfredus de Alexandria an. 1312 a suis concivibus missus fuit nuncius ad Bononienses.

Mag. Fr. Michael Borghi, nobilis Placentinus, circa an. 1350 doctrina, ac probitate Ordinem decorabat. Vicarium generalem egit duorum suae patriae Episcoporum.

Fr. Michael de Massa, sic nuncupatus eo quia in ejusdem nominis oppido regionis Senensis ortum hahuit, merito recensetur inter primarios suae aetatis theologos. Multa, eaque egregia, atque Christianae Reipublicae perutilia opera exaravit, in quibus non solum valde doctum, verum etiam valde pium se ostendit, atque solertissimum mysteriorum Dei contemplatorem. Immatura mors pretiosae illius vitae stamen obruncavit Parisiis an. 1336. Quae reliquit opera videre potes apud Lanteri vol. I, Saec. pag. 148.

Fr. Martinus Corbenus, Tolosanus, perinsignis doctor, florebat circa an. 1330. Claruit eruditione cum sacra, tum profana, fuitque acutus philosophus, atque disertus orator. Quae scripsit vide apud Ossinger pag. 265.

Fr. Matthaeus Patavinus, excellens theologus Parisiensis, ob doctrinae amplitudinem, atque eloquentiae praestantiam inter viros suae aetatis doctiores merito recensetur. De illo Bernardinus Scardeonius hist. Patav. lib. II, classe VII, de claris theologis ita scribit: Per haec ferme tempora in

summa nominis celebritate habitus est ejusdem Familiae Eremitanae Matthaeus Patavinus, maximus theologus, et eximius concionator, qui ob doctrinae suae praestantiam Romae in Vaticano, ex Clementis VI mandato, honoris causa ab Episcopo Novariensi cathedra magistrali in conspectu Pontificis, et senatus, populique romani [p. 346] solemni caerimonia publice decoratus est, ac multis privilegiis donatus anno salutis 1350, quod paucis umquam contigit... Eidem Summo Pontifici nedum a consiliis, verum etiam a secretis concientiae fuit. Reliquit quaedam illustria sui ingenii monumenta.

Fr. Nicolaus de Feltrio anno 1316 a Guecello de Camino, domino Feltrii, nuncius mittitur ad Tarvisinos.

Fr. Petrus Mainanus, Mediolanensis, circa annum 1330 florebat eximii theologi et concionatoris nomine.

Fr. Petrus de Monte-Rubiano, Picenus, insignis item theologus et concionator, circa idem tempus devoto stylo conscripsit vitam S. Nicolai de Tolentino, prout est apud Surium.

Fr. Simon a Cruce, Lusitanus, S. Theologiae Magister, anno 1325 erat concionator Alphonsi IV Lusitaniae Regis.

Fr. Stephanus Etonius, Anglus, Waltrocensis coenobii in Eboracensi regione siti alumnus, multa doctrina circa annum 1320 se spectabilem reddidit. Hic patriam plus quam naturali affectu diligens, Regemque tunc Eduardum II mirabili amore prosequens, sed Rempublicam a Scotis perturbari, eorum res prospere procedere, et augeri; Anglorum contra, Regis culpa, et desidiosa inertia pessime se habere aegre ferens, scripsit non sine dolore, bona fide, ut veritas exigebat, res a Rege male gestas, patriaeque calamitatem quasi lugubri scripto deplorans, ab anno in annum tristem historiam prosecutus est; cui operi titulum praefixit: *Acta Regis Eduardi II lib. I*. Florebat circa an. 1320.

XXXVII

EPISCOPI ORDINIS EREMITARUM S. P. AUGUSTINI AB ANNO 1300 AD 1350 - p. 346

B. Aegidius Columna, vulgo dictus *de Roma, ac Doctor fundatissimus* ortum habuit Romae anno 1247 ex nobilissima Columnensium prosapia. Adhuc adolescens Eremitarum Augustinensium habitum in coenobio S. Mariae de Populo accepit e manibus B. Clementis Auximani, tunc temporis totius Ordinis Prioris Generalis. Studiorum causa Lutetiam Parisiorum missus, ibidem praeceptorem habuit Angelicum Doctorem D. Thomam Aquinatem, et condiscipulos nostrates doctissimos viros B. Augustinum Triumphum de Ancona, et B. Jacobum Capocci de Viterbio postea Archiepiscopum Neapolitanum. Quantum autem in sacris profanisque litteris profectum fecerit satis ostendunt permulta eaque egregia opera, quae in lucem edidit, quae illi *Doctoris fundatissimi* nomen compararunt. Omnis aevi scriptores nostratem Aegidium summis laudibus celebrarunt, inter quos Sabellicus affirmavit: *neminem post Augustinum plura quam ipsum, neminemque accuratius scripsisse*. Penes nostrates autem tantae fuit auctoritatis, ut illum, adhuc inter vivos degentem, generalia Comitata Florentiae an. 1287 habita studiorum Ordinis principem constituerint, ejusque doctrinam ab omnibus Augustinensibus alumnis amplectendam esse declararint; quare Augustiniana schola etiam Aegidiana deinceps nuncupari coepit. Philippi Pulchri Galliarum Regis adhuc adolescentis magister, atque institutor fuit, ejusque gratia praeclarum opus de *Regimine Principum* exaravit. [P. 347] An. 1292 in Capit. gen. Romae in coenobio S. Mariae de Populo die 6 Januarii celebrato totius Ordinis Prior Generalis electus fuit, rexitque summa dexteritate Augustinianae Religionis habenas tribus annis; nam die 22 Maji anno 1295 a Bonifacio VIII ob illius probatam doctrinam atque sanctimoniam, ac praesertim ob eruditum evulgatum librum de *Renuntiatione Papae*, in quo demonstrat validitatem renuntiationis S. Coelestini V, ad Archiepiscopatum

Bituricensem, et Aquitaniae Primatum in Gallia evectus fuit. An. 1311 interfuit Concilio Viennensi, in quo Templariorum damnatio conclamata est, eorumque Bituricensem domum Augustiniano Ordini acquisivit, eamque postea perpulchre exornavit. Complures inter nostrates instituit praeclaros alumnos, qui cum doctrina, tum pietate magnum sibi nomen apud posteros compararunt, inter quos praecipuam laudem merentur B. Albertus Patavinus, B. Angelus de Furcio, Alexander de S. Elpidio, et Gerardus Senensis. A scriptoribus nonnullis Cardinalium coetui adscribitur; et revera Ughellus in opusculo de Cardinalibus Columnensibus illum ponit sub numero VII. Naturae concessit Avenione die 22 Decemb. anno 1316, aetatis suae 69. Apud scriptores titulum Beati obtinuit. Quae scripsit opera inspicere poteris in Saeculis Augustinianis vol. I, pag. 47, et apud Ossinger pag. 237.

Alexander Fassitelli de S. Elpidio in Piceno vir fuit rari ingenii, summae prudentiae, atque amplissimae eruditionis. Editis de *Ecclesiae potestate*, atque de Summi Pontificis auctoritate, aliisque valde doctis voluminibus, multam iniit gratiam apud Romanum Pontificem Joannem XXII, qui propterea illum pro tuendis Ecclesiae juribus ad varios Principes legatum misit. Ab eodem Pontifice an. 1325 die 28 Feb. Malphiensis in Lucania Episcopus electus fuit. Apud Le Quien tom. 3, col. 908, et Ughellum part. 3 Cretae Sacrae pag. 46 dicitur Archiepiscopus Cretensis. Videtur tamen hujusmodi electio irrita fuisse, eo quia postea compertum fuit adhuc inter vivos degere Cretae Archiepiscopum, qui a praefato Summo Pontifice mortuus putabatur. Vitam cum morte commutavit Alexander noster an. 1328.

Fr. Ambrosius, cujus patria, et cognomen a scriptoribus reticetur, ab eodem Summo Pontifice XXII die 25 Julii an. 1326 eligitur Episcopus Caesena in Romandiola, rexitque illam Ecclesiam usque ad an. 1332, quo ad meliorem vitam transivit.

Fr. Angelus de Camerino sui aevi philosophus, atque theologus singularis anno 1295 die 17 Decembris a Bonifacio VIII eligitur Episcopus Callii in Umbria; verum an. 1297 die I Maji ad Fesulanam Ecclesiam regendam transfertur, quo tempore una cum Episcopis Florentino, et Pistoriensi moenium Florentiae benedictioni interfuit. Fesulana cathedra sponte relicta, a praefato Summo Pontifice Ecclesiae Larinensis in Aprutio administrationem obtinuit. Laudatur etiam a Mario Crescimbene in opere de vulgari poesi vol. 2, part. 2, lib. 2, pag. 93. Videtur obiisse circa an. 1308.

Fr. Anselmus de Politz, Germanus, an. 1285 eligitur Episcopus Buduae in Dalmatia, illamque Ecclesiam annos amplius triginta gubernavit, ut scribit Elssius, *multorum millium catholicorum conservatione*. Decessit anno 1315. Nominatur etiam a Farlato tom. 7 pag. 213. **[P. 348]**

Fr. Augustinus, cujus cognomen, et patria apud scriptores non invenitur, an. 1281, die 18 Augusti, eligitur Episcopus Civitatis Novae in Venetis aestuariis, et an. 1284 nostram S. Euphemiae Veronensem ecclesiam consecravit. Hanc mortalem vitam finivit an. 1310.

Fr. Augustinus Bello, Lusitanus, publicus in Ulyssiponensi Universitate philosophiae ac theologiae professor, vir egregie doctus morumque probitate conspicuus, ab Alphonso IV ad Episcopatum Portuensem an. 1350 praesentatus fuit; verum humillimus coenobita dignitatem recusavit.

B. Bartholomaeus Carusius de Urbino, Doctor Parisiensis, ita describitur a Sixto Senensi in Bibl. Sancta lib. 4, pag. 217: Bartholomaeus Episcopus et civis Urbinas, professione Eremitanus, vir plane doctus, et memoriae singularis, atque omnia fere Divi Augustini volumina memoria tenens, contexuit variis sententiis ac locis Divi Augustini opus ingens duobus tomis distinctum in explanationem totius divinae Scripturae, quod opus nuper Joannes quidam Gastius, deleto veri auctoris nomine, et in ejus locum proprio nomine in voluminis fronte praeposito sibi satis impudenter usurpavit; et quod gravius est, transpositis, detruncatis, ac detortis quibusdam ejusdem operis locis ad Lutheranorum haeresim, utilissimum ac piissimum catholici auctoris laborem contaminavit, et haereseos suspicione notavit... A nostrate Pamphilo dicitur Bartholomaeus noster *auctor Milleloquiorum, quibus tam D. Augustini mare, quam D. Ambrossii flumen supernatavit*. A Clemente VI ad Urbinatem Episcopatum evectus fuit die 22 Decembris an. 1347, rexitque usque ad an. 1350, quo ex hac vita migravit. Ob sanctitatis famam titulum Beati promeruit. Quae scripserit tibi indigabit Ossinger pag. 210, et Gandolphus

Fr. Benedictus Icenus, Anglus, celebris sui aevi concionator, atque unus e praecipuis suae aetatis theologis, ob singularem in concionibus gratiam, et persuadendi vim apud DD. Antonium de Beck Episcopum Norvicensem magna in existimatione fuit; qui propterea illum Episcopum Cardicensem, suumque coadjutorem institui curavit. Videtur obiisse circa annum 1340.

Fr. Bernardus Oliver, Valentinus, celeberrimus fuit sacrae theologiae in Parisiensi Athenaeo doctor, atque professor. Dicitur apud nostrates scriptores vir incomparabilis doctrinae et magnarum virtutum, sui saeculi in Hispania praestantissimus, et ad maxima natus. Anno 1330 electus fuit Valentiae provincialis, et ab Alphonso IV Aragoniae Rege in suum consiliarium assumptus. Variis subinde regiis legationibus ad varios Europae Principes honestatur. Anno 1336 Oscae in Hispania Episcopatum obtinuit, unde an. 1344 Barchinonem, et 1346 Dertusam transiatus fuit. Ibidem mortalis vitae cursum explevit die 14 Julii an. 1348. Quidam scriptores illum putant fuisse Cardinalem; ast videtur fuisse tantummodo Cardinalis *in pectore servatus*, numquam tamen, morte interveniente, in lucem editus. Scriptorum ejus catalogum reperies apud Ossinger pag. 642. In Martyrologio Augustiniano sub die 14 Julii inter Beatos Augustinenses recensetur.

Fr. Conradus primogenitus filius Comitis Guidonis de Montefeltrio, discipulus nostratis B. Augustini Triumphii, et ipsemet magna eruditione conspicuus an. 1309 die 6 Aprilis ab Urbinate Capitulo Episcopus nominatus fuit, et a Clemente V confirmatus. [P. 349] Refert Lazzari Conradum nostrum obiisse an. 1321 dolore confectum eo quod videret suam Ecclesiam interdicto percussam.

Fr. Enoch an. 1310 eligitur Episcopus Petini in Istria. Rexit illam dioecesim usque ad obitum, qui contigit an. 1322.

Fr. Franciscus Oni Eugubinus, sacrae Theologiae Magister valde doctus, die 4 Decembris an. 1331 a Joanne XXII ad Episcopatum Civitatis Castellanae in Patrimonio S. Petri assumptus fuit. Illam Ecclesiam rexit usque ad an. 1348, quo ad meliorem vitam transivit.

Fr. Galfridus Grandfeldus, alias de Grosseld, Anglus, patria Northamptoniensis, S. Theologiae Doctor Cantabrigensis, vir probitate, atque scientia spectabilis, magni tum philosophi, tum Theologi nomen sibi comparavit. Potissimum autem eloquentia pergami praevalerat. Romam cum venisset, Cardinalis Annibaldi Episcopi Tusculani sacellanum egit. Anno 1347 die 5 Martii a Clemente VI Avenione Episcopus Fernae in Hibernia inauguratus fuit, et die 26 ejusdem mensis anno insequenti episcopalem consecrationem accepit. Parum temporis praefuit; nam an. 1349 die 22 Octobris ex hac vita migravit.

Fr. Gerardus, alias Gaddus Orlandini Pisanus, anno 1322 a Joanne XXII creatur Episcopus Aleriae in Corsica. Verum postea ab eodem Pontifice anno 1330 depositus fuit, eo quia ad Ludovici Bavari, et Antipapae Petri de Corbaria partes defecerat, a quibus in Pisanam Sedem intrusus fuerat.

Fr. Gregorius Bonfigli, nobilis Senensis, anno 1311 die 9 Maji a Clemente V obtinuit Episcopatum Castri in Patrimonio S. Petri, tenuitque usque ad annum 1321, quo debitum naturae persolvit.

Fr. Guilelmus Arcombaldi, Pisanus anno 1342, die 15 Januarii a Benedicto XII promotus fuit ad Episcopatum Aleriae in Corsica, unde anno 1345 die 30 Julii ad Signinam in Latio Ecclesiam transfertur. Decessit anno 1346.

Fr. Hermannus Zajic de Hasenburg, Bohemus, D. Ulrici de Waldek Augustiniani S. Benignae coenobii fundatoris pronepos, in eodem coenobio habitum induit anno 1315. Ob doctrinae, morumque praestantiam evasit postea Episcopus Porphyriensis, (tunc temporis DD. Sacristis hic titulus non conferebatur) ut Suffraganeus, simulque vicarius generalis DD. Joannis IV Drazic, qui fuit ultimus Praegae Episcopus; nam post ejus obitum an. 1344 illa Sedes ad Archiepiscopatum

sublimata fuit. Non constat quo anno noster Hermannus obierit.

Fr. Jacobus de Ugolino a Medicina, Bononiensis, anno 1314 erat Episcopus Panidensis in Phoenicia.

B. Jacobus Capocci de Viterbio dicitur a nostrate B. Jordano de Saxonia vir magnae scientiae, et famae; qui propter vitae, et scientiae suae merita certatim, et concorditer electus fuit pro Archiepiscopo in duabus aecclesiis, scilicet Neapolitana et Beneventana. Absoluto tyrocinio missus fuit ad Universitatem Parisiensem, ubi sub magistris D. Thoma Aquinate, et D. Bonaventura in theologicis disciplinis adeo profecit, ut Theologi Speculativi nomen promeruerit. Erat apud omnes in magna existimatione propter vitae, et morum candorem, perfectamque humilitatem, atque religiosam modestiam, prout iisdem verbis scribit Ossinger. A Bonifacio VIII an. 1302 euectus fuit ad Archiepiscopatum Beneventanum, unde Neapolim transfertur an. 1303. Decessit ibidem cum opinione sanctitatis anno 1308. [P. 350] Operum ejus catalogum habes apud praefatum Ossinger pag. 203.

Fr. Joannes de Alexandria ab Acernensi Clero eligitur illius dioecesis Episcopus, et consecratur ab Archiepiscopo Salernitano; ast Clemens VI nolens hanc electionem confirmare, illum constituit ejusdem dioecesis administratorem; ac deinde, anno scilicet 1348, die 10 Decembris, ad Andriensem in Apulia Sedem illum transtulit. Ibidem vitam cum morte commutavit an. 1349.

Fr. Joannes Zane, alias Zaninus nuncupatus, ex patritia familia Venetiis ortus, cum apud nostrum Eremitanum Ordinem vir meriti insignis evasisset. anno 1305 ad Caprulensem (di Caorle) Episcopatum assumptus fuit. De hoc Augustiniano Antistite pluribus in locis verba facit Flaminius Cornelius, alias Cornarius, qui consulendus est praesertim in supplementis ad Ecclesias Venetas pag. 473. Anno 1330 Joannes noster ad Sanctam Sedem se contulit, ex quo itinere reversus, ad aliam vitam migravit an. 1331.

Fr. Joannes de S. Victoria, Picens, a Joanne XXII Senogalliae Episcopus electus dignitatem recusavit, et in ejus locum suffectus fuit Joannes de Ancona Minorita an. 1328.

Fr. Joannes Vergoni anno 1342, die 19 Julii, a Clemente VI inauguratus fuit Episcopus Sutrii in Patrimonio S. Petri. Hanc mortalem vitam finivit Avenione dum degeret apud S. Sedem Apostolicam anno 1348. Hic Episcopus jussu ejusdem Clementis VI disposuit Fidei articulos proponendos Armenis in eorum concilio nationali an. 1346. Vide Cappelletti tom. 6 pag. 233.

Fr. Joannes, cujus cognomen, et patria a Scriptoribus reticetur, anno 1303 die I Martii a Benedicto XI eligitur Episcopus Vestarum in Apulia. Illius immediatus successor ponitur ad an. 1344.

Fr. Joannes Pagnotta anno 1330 die 5 Novembris inauguratus fuit Episcopus Anagniae in Latio. A Benedicto XII an. 1334 constitutus fuit Romae Vicarius, quod munus etiam sub Clemente VI gessisse videtur. Sui vicariatus tempore aedificationem hospitalis S. Jacobi, et adnexae ecclesiae ingenti studio promovit, fraticellos haereticos compescuit, et in quosdam scelestos sacrilegos animadvertit, qui postquam tamquam interpretes quorundam poenitentium alienigenarum in sacramentali confessione peccata cognovissent, eadem postea divulgabant, ut sic per pecuniae solutionem ad silentium adigerentur. Huic Vicario praefatus Benedictus XII Avenione quinque aureorum millia misit ad egenorum inopiam sublevandam, eique indulisit ut parva suae dioecesis beneficia conferre posset. Diem clausit extremum anno 1342.

Fr. Joannes Recz de Bobeno, Saxo, Magdeburgensis Augustiniani coenobii Prior, anno 1313 erat Episcopus Coroniensis (di Coron) in Macedonia, et Suffraganeus, sive coadjutor DD. Burckardi II Archiepiscopi Magdeburgensis. Vivebat adhuc anno 1338. Vide Indicem nostratis Keller pag. 22.

Fr. Joannes, qui a Moronio vol. 63, pag. 207, dicitur vir doctissimus, an. 1333 a Joanne XXII

praeficitur Episcopatu Seniae in Croatia, et Romae consecrationem accepit. Anno 1348 die 30 Maji Spalatum in Dalmatia translatus fuit. In hac Sede illius immediatus successor habetur an. 1349.

Fr. Joannes Messerer, Germanus, anno 1312 erat Episcopus Lavatae in Graecia, [p. 351] et suffraganeus DD. Petri de Aichspalt Archiepiscopi Moguntini. Vixit usque ad diem I Augusti an. 1316. Vide Indicem nostratis Keller pag. 23.

Fr. Ladislaus Sbrovolki circa an. 1313, seu potius ante an. 1313 fuit Episcopus Lavatensis, duosque in eadem Sede ex Augustiniana Familia habuit successores, quorum unus fuit praefatus Joannes, qui nominatur etiam a Milensio in Alphabeto fol. 49.

Fr. Ludovicus de Genua anno 1334 erat Episcopus Chii in Arcipelago graeco.

Fr. Ludovicus, Germanus, anno 1313 erat Episcopus Marroneae in Thracia, et Suffraganeus Moguntinus. Decessit die 30 Aprilis an. 1323. Vide Keller pag. 24.

Fr. Matthaeus Eschini de Spoleto, an. 1301, die 20 Januarii, a Bonifacio VIII promovetur ad Episcopatum Faventiae. Erat antea Prior Spoleti, et Provincialis Umbriae. Duabus vicibus interfuit concilio provinciali Ravennae coacto contra Templarios. Ad meliorem vitam transivit mense Majo an. 1311.

Fr. Michael Calergius, nobilis Venetus, vir sanctitate, doctrina, atque eloquentia conspicuus, anno 1332 creatur Episcopus Castellanus, nempe Venetiarum, illamque Ecclesiam celeberrimis, sanctisque institutis collustravit. Decessisse videtur anno 1336.

Fr. Natimbene, alias Antibonus, filius Manfredi Domini Faventiae, an. 1326 die 18 Feb. a Joanne XXII electus fuit Episcopus Abellini, unde an. 1334 translatus fuit Triventum in eodem Regno Neapolitano. Vitam cum morte commutavit anno 1344.

Fr. Nicolaus an. 1323 die 28 Feb. a Joanne XXII inauguratur Episcopus Drivasti in Illyrico, et consecrationem accepit a Berengario Episcopo Portuensi. Anno insequenti 1324 die 17 Decembris translatus fuit ad Ecclesiam Argolicensem.

Fr. Orlandus anno 1261 eligitur Episcopus Narniae in Umbria. Vixit usque ad annum 1303.

Fr. Peregrinus anno 1301, die 23 Octobris, a Bonifacio VIII promovetur ad Episcopatum Venafri in Terra Laboris. Naturae debitum persolvit anno 1306.

Fr. Petrus de Bruniquello, alias de Rupe Maura, (Roche Maure) Gallus, ab Ossinger dicitur vir *in omni scientiarum genere excellens, in sacris Scripturis eruditissimus, philosophus acutissimus; ac theologorum suae aetatis celeberrimus*. Quae Ossingeri verba pene ad litteram deprompta sunt ex Guilelmi Eysengrein catalogo testium veritatis fol. 155. Anno 1311 a Clemente V inauguratus fuit Episcopus Civitatis Novae in Istria, rexitque illam Ecclesiam usque ad annum 1328, quo alius Episcopus eandem Sedem tenebat.

Ven. Fr. Petrus de Narnia, UMBER, a Joanne XXII die 21 Aprilis an. 1321 electus fuit ad Archiepiscopatum Regii in Calabria, et episcopalem consecrationem accepit Avenione a Card. Tusculano Episcopo Berengario. Neapoli dum degeret cum Roberti Regis, tum post ejus obitum Reginae Sanciae ejusque filii Caroli Regis consiliarius fuit. Ex hac vita migravit an. 1328. De illo in Martyrologio Augustiniano sub die 9 Maji ita legitur: Apud Rhegium, Italiae urbem, memoria Ven. Petri de Narnia viri doctrina, et egregia praediti virtute, ob quae a Joanne XXII creatus est Archiepiscopus Rhegiensis, ubi post septem regiminis annos, clara suae virtutis relinquens testimonia, in Domino quievit. [P. 352]

Fr. Petrus an. 1321, die 21 Decembris, a Joanne XXII eligitur Episcopus Castri in Patrimonio S. Petri. Hic litem composuit cum Abbatia Montis Amiati circa ecclesiam S. Petri de Latera. Illius immediatus successor habetur an. 1331.

Fr. Philippus Lucensis, concionator eximius, nobiliumque disciplinarum scientia clarus, a Clemente V an. 1312, die 4 Junii, Aquilae in Aprutio Episcopus inauguratus fuit, atque Avenione episcopalem consecrationem accepit. Cathedrale templum a fundamentis magna munificentia erexit, illudque pretiosa suppellectile locupletavit. Undecim annis illam aecclesiam gubernavit, complevitque mortalis vitae cursum Lucae an. 1327. A Moronio vol. 2, pag. 255, dicitur *vir scientia, et virtutibus clarus*.

Fr. Placidus, quem aliqui putant Episcopum Andriae in Apulia, et alii potius Andri in Arcipelago graeco, anno 1274 interfuit Concilio Lugdunensi, et an. 1295 astitit consecrationi Ecclesiae Cathedralis Vigiliarum. Vixisse videtur usque ad an. 1304. Vide Le Quien tom. 3, col. 861, et Gams pag. 848.

Fr. Robertus anno 1302 die I Octobris a Bonifacio VIII creatur Episcopus Fossae Clodiae, alias Clugiae, in Veneta ditone. Tenuit illam Sedem usque ad annum 1314.

Fr. Stephanus anno 1346 erat Episcopus Syri insulae in Arcipelago graeco, et vicarius generalis DD. Nicolai Morosini Episcopi Castelli, alias Venetiarum. Praefato anno 1346, die 29 Novembris posuit primum lapidem Ecclesiae S. Antonii Abbatis, et benedixit coemeterium. Vide Flaminium Cornelium tom. 4, ubi agit de Ecclesia S. Antonii Abbatis.

B. Theobaldus ortum habuit Veronae ex nobilissima Scaligerorum familia, quae tunc temporis Veronae dominabatur; anno 1243, atque ubi adolevit, in coenobio S. Euphemiae Ordini Eremitarum S. P. Augustini nomen dedit. Cum autem evasisset inter antiquos illos nostrates praeclarum religionis, pietatis, et omnium virtutum exemplar, quamvis invitus, ac reluctans ab universa civitate ad Episcopatum postulatus fuit. Illius promotio ita a nostrate celeberrimo Panvinio in Antiquitatum Veronensium, libro VII ad an. 1298, iisdem verbis describitur: Hoc anno (1298) Episcopus Veronensis Bonincontrus mortuus est, qui post fratris Petri Episcopi obitum hac ratione creatus fuerat. Cum enim frate Petro mortuo confestim magno totius populi consensu itum ad Theobaldum esset (qui ex Ordine Eremitarum S. Augustini, et monasterio D. Euphemiae, Abbas factus fuerat SS. Firmi et Rustici) virum profecto eximiae sanctitatis, et doctrinae, ac propterea maximae in civitate existimationis, isque oblatam sibi a Clero Episcopatus dignitatem recusasset, factum est ut ejus loco creatus sit Bonincontrus... Mortuo Bonincontro, qui ad Ecclesiam nostram (Veronensem) administrandam praecipuus adhiberetur, nemo sane in civitate magis idoneus fratre Theobaldo habitus est, illo eodem, quem paulo ante oblatum sibi a Clero Veronensi Episcopatum recusasse memoravi. Quambrem ad eum ut hujusmodi munus subiret hortandum, sive compellendum potius concursus ab universa civitate factus est. Caeterum is tametsi in eodem in quo prius proposito persistere decreverat, quod tranquillitatem in vita et otium liberius studiorum causa semper adamaverat, nihilominus assiduis flagitationibus, precibusque totius populi, ac primorum civitatis victus, de priori sententia decessit, [p. 353] atque ad Ecclesiae nostrae gubernationem licet invitus ac resistens accessit. In qua quidem ita se per annos 33, tot enim in pontificatu fuit, gessisse visus est ut factum de se bis honorificentissimum ab universo Clero iudicium nequiquam dedecorarit. Hucusque Panvinus noster. Vitae autem ratio Episcopi B. Theobaldi ita in Saeculorum Augustinensium vol. I, pag. 185 exprimitur Divinis rebus contemplandis jugiter intentus, pastoralis quoque officii muniis rite obeundis sedulam operam dabat, indigentibus opem impense suppeditando, peregrinos humanissime excipiendo, disceptantes quacumque adiretur hora audiendo, eosque ad mutuam concordiam mira quadam dexteritate revocando, Clericos, ac Religiosos summopere fovendo, omnesque uno verbo omnimode adjuvando. Probe sciens vigilantissimus Antistes plurimum ovibus prodesse oculum pastoris, civitatem ac dioecesim saepissime perlustrabat, atque sicubi forte malum zizaniae semen exortum fuisset, promptae vigilantiae sarculo illud radicibus convellebat. Quamplurimae autem aliae sunt res ab eo bene gestae, quae nostri Theobaldi nomen magis immortalitate dignum reddiderunt. Etenim an. 1309 interfuit Bononiae cum aliis Principibus

Concilio, quod ibidem congregavit Arnaldus Diaconus Cardinalis S. Mariae in Porticu ut urbs Ferrariensis, quam Veneti occupaverant, Sanctae Sedi restitueretur. Anno 1310 Modoetiae solemniter caeremoniae adstitit, qua Henricus VII imperiali corona redimitus fuit, et anno 1314 magna pompa transtulit ad ecclesiam S. Stephani Malesini sacras exuvias BB. Benigni, et Cari Augustinensium Eremitarum. Multas praeterea edidit constitutiones, ac quosdam egregios ad Clerum, et populum sermones in lucem emisit. In praefato Bononiensi Concilio Theobaldus noster, annuentibus omnibus aliis Principibus, primum locum tenuit, et sua prope divina eloquentia Ferrariae restitutionem impetravit. Ad haec templum S. Euphemiae inchoavit, ecclesiam Malesini perfecit, monasterium S. Luciae fundavit, atque Servitas Veronam introduxit. Cum opinione sanctitatis obiit Veronae nonagenario major die 19 Novemb., an. 1331, fuitque penes nostrates in ecclesia S. Euphemiae sepultus.

Fr. Vitalis Gracchi, Pisanus, an. 1322 creatur Episcopus Adjacii in Corsica. Tenuit illam cathedram episcopalem usque ad annum 1328.

XXXVIII

SANCTIMONIALES ORD. EREM. S. P. AUGUSTINI, QUAE SANCTITATE FLORUERUNT

AB AN. 1300 AD 1350 - p. 353

B. Antonia de Florentia venditis omnibus inter nostrates Mantellatas se recepit, inter quos tanta sanctitate usque ad obitum vixit, ut beatae nomine appellari meruerit. Floruit circa an. 1350.

B. Christiana a S. Cruce. De B. Christiana a S. Cruce hoc habetur elogium apud nostratem Josephum ab Assumptione in suo Augustiniano Martyrologio sub die 4 Januarii: In monasterio S. Mariae Novellae Vallis-Arni dioecesis Lucanae pretiosa mors B. Oringae, seu Christianae virginis, quae ibidem plures sanctimoniales conjungens et regens verbo et exemplo, illas docuit coelestem Sponsum diligere ut possent Deum in perpetuas aeternitates videre, donec annis, heroicis virtutibus coruscans, et innumeris illustrata miraculis, et spiritu prophetiae clara in coelum migravit... [P. 354] Ortum habuit Oringa in oppido S. Crucis de *Valdarno* dioecesis Lucanae, et domini Florentini an. 1240 e parentibus egenis... Annis aucta mundi coepit odisse fallacias, et adeo castitatem amavit ut quoties verbum aut mundanum aut otiosum audiret, statim ad vomitum provocaretur, quae res illi etiam aliquando accidit cum quemdam in peccatis existentem vidisset sacerdotem. A fratribus suis ad nuptias coacta, coeli monitu e domo sua aufugit, et perveniens ad flumen Guiscianum, Deum precata, aperto flumine per medium siccis pedibus pertransivit, post cujus transitum a demone territa, a duobus Angelis in equis sedentibus defensa est, sicuti alibi a S. Archangelo Michaeli ne stupraretur servata est. Post varias peregrinationes cum in oppidum *Valdarni* ingrederetur, et ex illo egressum tentaret, miraculo pedum immobilium ibidem permansit. Sed cum nimis optaret in monasterio vitam religiosam transire, in quodam loco radios innumeros aspexit, ubi monasterio fundato, et monialibus pluribus susceptis, raro sanctitatis exemplo vivere coepit; erat enim paupertatis sublevatrix; in cujus testimonium, grassante fame *Valdarni*, et in oppidis vicinis subsequens operata est miraculum; jusit enim in terra sui coenobii fabas seminare; nam posita in medio terrae sublimi Cruce, et statim crescentibus fabis, ad omnes, ut panes fierent, pervenit abundantia. A. B. Virgine litteras edocta est. Solem sistere fecit, dum moniales Matutinum recitarunt magna solemnitate. Tandem gravi morbo per triennium durante correpta, in ipso patientiam ostendit incredibilem, et cognoscens sui exitus terminum, gloriosis meritis referta, et innumeris illustrata miraculis, et plura praedicens futura, ad Superos evolavit ac die (4 Januarii) anno 1310, in quo die in suo monasterio festum illius celebratur. Ejus anima in coelum ab Angelis levata a venerabili matrona, Fregia nuncupata, visa est. Sacrum ad honorem B. Christianae Officium, quod praefato monasterio jam antea (ab anno 1624) recitabatur, ad universum Eremitarum Ordinem an. 1777 extensum fuit, et an. 1784 die 18 Decembris ritu

semiduplici ad duplicem elevatum. Celebratur die 18 Feb. Post mortem B. Christianae, cum ejus corpus in feretro in ecclesia jaceret, in conspectu maximi concursus, et occursus, ecce ab interiori coenobio egressae sunt decem moniales omnes ejusdem aetatis, repraesentantes ad plurimum circiter viginti aetatis annos, aequalem pulchritudinem, staturam, et aspectum, quae omnes ordinatim ad ecclesiam perrexere, et cum omni gravitate, et modestia ad feretrum pervenere, et circumsecus suo ordine dispositae, B. Christianae corpus composuere, et ibi moras fecere duabus alis divisae usque ad solis occasum, quo tempore venerandum cadaver venerantes, ad coenobium redire, ordine, quo venerant, non dissimili. Novitas casus perterruit circumstantes, et inquisitione diligenti, quae essent moniales, peracta, cognoverunt esse decem moniales, quae ante Christianam e vivis ad coelum decesserant, et nutu Dei ad venerandum corpus suae matris de coelis devenerunt. Ex eodem Martyrologio Aug. tom. I, pag. 14 et 15 ad litteram.

B. Claretta, alias Illuminata, et B. Clarella de Monte-Falco a nostrate Herrera tom. I, pag. 134, putantur sanctitate floruisse in monasterio S. Crucis eo tempore, quo inter vivos adhuc degebat S. Clara de Montefalco. [P. 355] Inter beatas Ordinis Agustiniani summa cum laude recensentur etiam a nostrate B. Alphonso de Orozco. Earum corpora asservantur in ecclesia Patrum Agustinensium ejusdem oppidi.

B. Jacobae de Luca. Item in eodem Aug. Martyrol. sub die 5 Januarii legitur: In monasterio S. Mariae Novellae Vallis-Arni memoria B. Jacobae de Luca, quae precibus B. Christianae a Deo impetrata, et juxta ejusdem vaticinium in suo Vallis-Arni monasterio sanctimonialis, calcato mundo illiusque protritit illecebris, Christianae vitam aemulata, omnibus admirationi fuit, et sic in omnium virtutum exercitio perseverans, ad Sponsi coelestis nuptias properavit. Filia fuit cujusdam Francucii Lucensis, et precibus B. Christianae a Deo impetrata. Innumeris exornata meritis ad coelestem patriam migravit anno 1330.

B. Imelda Lambertini ita in praefato Aug. Martyrol. celebratur sub die 12 Maji: Bononiae in coenobio S. Mariae Magdalenae transitus mirabilis B. Imeldae Lambertini virginis, et monialis educandae, quae claris exorta natalibus plus praecoci vitae suae claruit sanctimonia. Cum aliquando divinae Eucharistiae arderet desiderio, et propter aetatis imbecillitatem, vix enim annum undecimum salutaverat, ad sacramentum suscipiendum accedere vetaretur, in pias lacrymas, et fervida precamina effusa, coelesti meruit favore recreari in die Ascensionis Domini, quo die se sacris altaris dapibus cibare prohibita est; sed illa in choro manente, et sororibus extra existentibus, ecce hostia sacrosancta mirabiliter, radiis circumsecus illam cernentibus, per aera volitans ad ipsam pervenit, et inibi suspensa permansit. Sorores inopinato adveniunt, et prodigium obstupefactae mirantur, et Imeldam ante hostiam aspiciunt genuflexam; appellant celeriter Sacerdotem, qui citius adveniens sese vestibus induit opportunis, et accedens cum patena illam hostiae applicuit, quae spontanea descendens, quievit in patena. Illam suppliciter B. Virgo Imelda venerata summa cum devotione e manu suscepit Sacerdotis. Tanta dulcedine virginis inebriatus est spiritus, ut statim dilectorum Dei somnum ingrediens, in osculo Domini deliquium supremum experta, purissimam animam exalarit. Post illius obitum ejus intercesione prodigia non pauca sunt patrata... Ortum habuit Bononiae ex parentibus Egana Lambertini, et Castora Galluci de Marchionibus Lambertini anno 1322. Monasterium ingreditur an. 1332 obiitque die 12 Maji an 1333. Post illius obitum monasterium ad Ordinem S. Dominici transivit; et idea a quibusdam scriptoribus dicitur fuisse Dominicana.

Ven. Soror Joanna Aegidii de Monte-Falco discipula fuit S. Clarae a Cruce, quae divinitus illam a phthisi liberavit praevicens ejus operam post ipsius obitum monasterio valde utilem futuram. Et revera in ejusdem monasterii regimine anno 1308 illi succedens, non parum cum spirituale, tum temporale bonum provexit. Anno 1317 praecipua testimonia praebuit pro conficiendo processu canonizationis praefatae S. Clarae.

B. Lucia Bufalari de Ameria, seu potius de Castello Porchiano, nostratis B. Joannis de Reate germana Soror, sequentibus verbis laudatur apud Martyrologium Augustinianum sub die 27 Julii: Ameriae in Umbria pretiosa mors B. Luciae de Castello Porchiano virginis, quae saeculi nuptias virili animo contemnens, habitum suscepit inter Ordinis Mantellatas; [p. 356] inter quas heroicis

coepit virtutibus coruscare; sed illas ab humanis oculis occultabat. Moniales autem illius sanctitatem admirantes, illam suam antistitam elegere, et munus rara cum prudentia adimplevit. Post aliquot sui regiminis annos in coelum hac die (27 Julii) vocata est a Deo, sepultaque in ecclesia Ameriae in sacello S. M. Monicae, ubi per illam Deus multa perpetrat miracula praecipue erga pueros a daemone obsessos, ob quae a populo magna in veneratione habetur. Ad supernam patriam transmigravit praefata die 27 Julii an. 1350. Post annos 306 ejus corpus incorruptum repertum fuit. Illius cultum immemorabilem confirmavit Gregorius XVI die 28 Julii an. 1832, et Officium universo Ordini concessit die 16 Martii 1833. De variis B. Luciae corporis translationibus ita habetur in Ordinis Breviario sub die 27 Julii: Ejus corpus in sacrario ecclesiae Patrum Augustinensium primo repositum, publico, et ecclesiastico cultu populus est prosecutus, eamque inter Tutelares civitatis cooptavit. Aucta vero in dies devotione, Episcopi imperio, magna cleri, procerum, civiumque comitante multitudine primum ad sanctae Monicae, deinde ad beatae Ritae, demum ad sancti Andreae Apostoli altaria beatae ejusdem exuviae fuerunt solemni pompa translatae.

XXXIX

RES ORDINIS VARIAE AB ANNO 1300 AD AN. 1350 - p. 356

In Comitibus generalibus habitis Perusiae in festo Pentecostes **anno 1303** instituta fuit octava S. P. Augustini. In Capitulo generali celebrato Bononiae in festo Pentecostes **an. 1306** statutum fuit ut a Fratribus servaretur jejunium in vigilia S. P. Augustini, et renovatum decretum Perusiae de actava ejusdem S. P. Augustini.

An. 1308 Reverendissimus P. Magister Generalis Jacobus Hortanus, litteris patentibus datis Genuae mense Septembri, *admittit ad participationem bonorum Spiritualium Ordinis Confratres saeculares S. Sigismundi Fori-Livii in Romandiola.*

In Capit. gen. Arimini **an. 1318** in festo Pent. celebrato *approbatae fuerunt Constitutiones a B. Clemente Auximano editae; quae postea fuerunt Summo Pontifici ostensae, et ab ipso Summo Pontifice collaudatae; uti refertur in Ordinis Regestis.*

In eodem Ariminensi Capitulo definitum fuit ut post Primam, vel Tertiam, quando immediate Missa cantanda sit, prius cantaretur *Salve Regina* cum versiculo *Ave Maria etc.* cum Oratione *Concede misericors Deus*, qui mos postea abolevit.

Anno 1325 in Comitibus generalibus Tarvisii decretum fuit: *quod Religiosi iter facientes non debeant pernoctare in domibus saecularium, sed recto tramite se conferre ad suum conventum sub poena incidendi in crimen apostasiae.*

In Capitulo Romanae Provinciae habito Urbeveteri **an. 1326** sancitum fuit: Cum Fratres Praedicatores affectuose Ordinem nostrum diligant, ut multi Fratres nostri ex diversis mundi partibus testantur; ideo volentes eis pro posse vicissitudinem rependere, definimus quatenus dicti Fratres ubique a nostris Fratribus debeant honorari, ac in locis nostris sicut Fratres nostri recipi, et charitative tractari.

An. 1326 Joannes XXII per Apostolicas litteras datas Avenione sub die 20 Januarii [p. 357] ad instantiam nostratis Prioris Generalis B. Guilelmi de Cremona concedit nostro Eremitarum Ordini locum pro fabricando monasterio prope ecclesiam S. Petri in Coelo Aureo, et facultatem ibidem divina officia celebrandi simul cum Canonicis Regularibus. Dignum enim, et congruum praefatus summus Pontifex arbitratus est ut ubi tanti doctoris, et praesulis D. Augustini corpus tumulatum quiescere dicitur, ibi singulari quadam reverentia a Fratribus Eremitanis, qui sub ejusdem S. Patris Regula degunt, et sancta observatione militant, specialiter honoretur; quatenus inibi tamquam

membra sua capiti, filii patri, magistro discipuli, duci milites cohaerentes, Deo, et ipsi Sancto auctoritate fulti Apostolica praecordialius jubilent, ubi et praeceptoris, patris, ducis, et capitis Augustini noverint reliquias esse sepultas. Ita nimirum ferme sonant verba Joannis XXII. Norma autem divina ut supra Officia celebrandi ab eodem Summo Pontifice iisdem sequentibus verbis ita statuitur: In divinis autem Officiis modum servari volumus subsequentem, scilicet, quod cum tam Canonici, quam Fratres praedicti conforme divinum Officium dicantur habere, ipsi Canonici, et Fratres insimul eisdem temporibus, locis, et horis pensum debitae servitutis Domino soluturi conveniant in ecclesia memorata, ita quod ab eis non diversis, sed iisdem temporibus, locis, et horis horae canonicae, et Missae salemnes in dicta ecclesia celebrentur. Secretas autem Missas dicti Canonici, et Fratres legere poterunt, prout volent, honestate, decentia, et aptitudine loci, et temporis observatis. Volumus tamen, ut si altaria in dicto monasterio jam erecta sint aequalia numero, eorum medietas dictis Canonicis, et reliqua medietas eorumdem eisdem Fratribus pro legendis Missis hujusmodi assignetur. Si vero existant inaequalia numero, major pars eorum ad id deputetur Fratribus memoratis etc. **An. 1331** die 9 Junii per publicum notarium, praesentibus nostratibus P. R.mo Guilelmo Amidani de Cremona, P. Mag. Lanfranco de Mediolano, et P. Provinciali Rinaldo de Brixia ostenditur Canonicis Regularibus Papiae Bulla Joannis XXII incip. *Veneranda Sanctorum Patrum Doctorum vita etc.* qua conceditur Eremitis Augustinensibus facultas extruendi coenobium prope praefatam ecclesiam S. Petri in *Coelo aureo*, ubi tunc temporis S. P. Augustini corpus asservabatur.

An. 1332 die 8 Junii R.mus P. Mag. Generalis Guilelmus de Cremona, cum Venetiis degeret, concessit Dominae Agneti Dandolo litteras patentes, quibus illam admisit ad participationem omnium bonorum spiritualium Ordinis nostri.

In Capitulo gen. **an. 1338** in festo Pentecostes Senis in Tuscia habito, definitum fuit ut, ad perpetuam memoriam obtentae possessionis ecclesiae S. Petri in *Coelo aureo*, in toto Ordine celebraretur Officium S. P. Augustini, sub ritu duplici minori, et in Calendario denominaretur *Festum reunionis corporis Beatissimi Augustini*; quia nimirum filii per praedictam possessionem uniti sunt Patri, discipuli Magistro, milites Duci, et membra Capiti. Hoc festum reunionis abrogatum fuit in Cap. gen. Mediolani **an. 1343**.

An. 1341 in comitiis generalibus, Tolasae habitis, in die Pentecostes, *statutum fuit festum conversionis S. P. Augustini sub dup. Min. [P. 358]*

In Comitiis generalibus **an. 1345** Parisiis die II Julii celebratis *per obedientiam salutarem praeceptum fuit ut de omnibus et singulis gratis, et privilegiis Apostolicis ad Communitatem Ordinis spectantibus transumpta exemplaria Procuratori Ordinis in Curia Romana mitterentur.*

An. 1346 tempore Generalatus R.mi P. Mag. Thomae de Argentina, per totam Europam lue mortifera grassante, et e nostratibus 5084 perierunt, et in provincia Saxoniae 244. Exinde prisca disciplina collabi coepit, et exorta divisio Ordinis inter Observantes, et Conventuales; quae res causa fuit cur in nostro Emitarum Ordine variae prodierint reformatorem Congregationes.

An. 1348 in Capit. gen. Papiae in festo Pentecostes celebrato *Constitutiones Ordinis nostri augentur, et moderantur.*

Hieronymus Tiraboschi in sua historia litteraturae italicae tom. V part. I, pag. 210, edit. Venet. 1823, postquam laudavit tamquam perinsignes theologos nostrates B. Simonem de Cassia, et Fr. Michaellem de Massa, haec addit: *Molti altri potrei qui annoverarne, singolarmente dell'Ordine Agostiniano che in questo secolo (XIV) fu, per quanto a me sembra, almeno in Italia, il più fecondo di dotti teologi.*

L'ORDINE AGOSTINIANO DAL 1350 AL 1400

da pag. 359 a 401

dal cap. XL al XLVII

INDEX ADDITAMENTORUM AD CRUSENII MONASTICON

- XL.** Coenobia Ordinis Erem. S. P. Augustini ab anno 1350 usque ad 1400 - p. 359
- XLI.** De Monasteriis Sanctimonialium ab an. 1350 ad 1400 - p. 368
- XLII.** De viris Augustinensibus sanctitate praestantibus ab an. 1350 ad 1400 - p. 369
- XLIII.** Alii Augustinenses scriptores, qui floruerunt ab an. 1350 usque ad 1400 - p. 376
- XLIV.** De Augustinianis Episcopis ab an. 1350 ad 1400 - p. 382
- XLV.** Nonnulli alii Augustinenses speciali mentione digni, qui floruerunt ab an. 1350 ad 1400 - p. 394
- XLVI.** De praeclaris Ordinis Eremitarum S. P. Augustini mulieribus ab an. 1350 ad 1400 - p. 395
- XLVII.** Res Ordinis variae ab an. 1350 usque ad an. 1400 - p. 397

XL

DE COENOBIIS ORDINIS EREM. S. P. AUGUSTINI AB ANNO 1350 USQUE AD 1400 - p. 359

Conventus Amandulae in Piceno extabat an. 1389. Hujus coenobii alumnus fuit B. Antonius, a quo etiam nomen accepit.

Conventus Amatricis (di Amatrice) tit. S. Nicolai in provincia Spoletana exstructum est circa an. 1387.

Conventus S. Anatoliae (in Piceno) tit. S. Augustini extabat an. 1389.

Conventus Andriae tit. S. Augustini in Apulia nominatur anno 1387.

Conventus Anglarii (di Angliare) tit. S. Augustini in provincia Spoletana extabat an. 1388.

Conventus Appinged in Saxonia nominatur ad annum 1393.

Conventus Appositae, alias Postae (della Posta) tit. S. Mariae Magdalenae in dioecesi Reatina fundatur ad an. 1397.

Conventus Aquae Albae, alias Bielae (di Weisuasser) in dioecesi Pragensi in Bohemia, tit. S.

Wenceslai, extruitur ante an. 1389.

Conventus Aquae Sextiae (di Aix) tit. S. Dionysii Areopagitae in Provincia extabat an. 1368.

Conventus Ariensis (di Arienzo) tit. S. Augustini in provincia Neapolitana nominatur in Ordinis regestis ad an. 1368.

Conventus Arenarum tit. S. Mariae de Pilari, sive de Columna, in Castella Nova fundatur an. 1395 a DD. Jacobo de Fuensalida Episcopo Abulensi. Viguit in eo coenobio (ita Herrera) olim regularis observantia; et praesertim tempore, quo Hispanica Congregatio, auctore sancto illo viro Joanne de Alarcon, pullulavit, floruit, et fructificavit.

Conventus Aretii (di Arezzo) in provincia Senarum tit. S. Augustini nominatur ad annum 1388.

Conventus Asfeldiae in Saxonia nominatur in Ordinis regestis ad annum 1391.

Conventus Atriae (di Atri) tit. S. Catharinae in Aprutio extabat an. 1398 extra muros, sed circa annum 1546 intra oppidum translatus fuit.

Conventus Barrensis, alias Baroducaeus, (di Bar le Duc) in dioec. Tullensi in Gallia, tit. S. Mariae Magdalенаe, [p. 360] fundatur an. 1375 a Roberto Duce Barrensj, et ejus conjuge Maria de Francia.

Conventus Bartfae, alias Bartfaenae, vel Warphae prope metas Ruthenorum an. 1390 pertinebat ad provinciam Hungariae.

Conventus Baruli (di Barletta) tit. S. Salvatoris in Apulia nominatur in Ordinis regestis ad an. 1387.

Conventus Beilariensis in prov. Coloniae erigitur ante an. 1389.

Conventus Bellivederii (di Belvedere) prope Genuam tit. S. Mariae extabat an. 1387.

Conventus Berwae in Anglia in Ordinis regestis nominatur ad annum 1387.

Conventus S. Botulphi in Anglia extruitur ante an. 1387.

Conventus Boychiae in Anglia nominatur ad an. 1387.

Conventus Brestae in Lituania tit. SS. Trinitatis fundatur an. 1380 a Witaldo magno Lituaniae Duce.

Conventus Bristollii (di Bristol) in Anglia in nominatur ad an. 1361.

Conventus Brunae in Moravia (di Brun) tit. S. Mariae Annuntiatae, et S. Thomae Apostoli fundatur a Joanne Marchione Moraviae an. 1356. Hic Joannes erat Imp. Caroli IV frater, obiit an. 1363, et in praefato coenobio tumulatus fuit. Decoratur illa ecclesia miraculosa Deiparae imagine a S. Luca depicta. Superior est Praelatus perpetuus, mitra, et baculo pastorali utitur, et habet jura quasi episcopalia. In praesentiarum hunc locum tenet Reverendiss. D. P. Fr. Gregorius Mendel.

Conventus Budae in Hungaria nominatur ad an. 1393. Destruitur a Turcis an. 1431.

Conventus Bugiani tit. S. Mariae de Sylva in provincia Pisana extabat anno 1388.

Conventus Burgi S. Sepulcri tit. S. Augustini in Etruria nominatur in Ordinis registis ad an. 1387.

Conventus Callatabillotae (di Caltabilotta) in Sicilia, tit SS. Annuntiatae, nominatur ad annum 1375.

Conventus Camerini (di Camerino) tit. S. Augustini in Piceno extabat an. 1389.

Conv. Campaniae (di Campagna) in provincia Neapolitana, prius tit. S. Augustini, et postea SS. Annuntiatae, extractus fuit ante an. 1356.

Conventus Candiae tit. S. Salvatoris in Creta insula nominatur ad an. 1368. Non sit amplius de illo mentio post an. 1542.

Conventus Caneae in Creta insula tit. Mariae Misericordiarum extabat an. 1387.

Conventus Cantuariae (di Canterbury) in Anglia extruitur ante an. 1387.

Conventus Carmagnolae tit. S. Augustini in Pedemontio inchoatur an. 1351.

Conventus Casalis Pusterlengorum (di Casal Pusturlengo) in dioecesi Laudensi in Insubria tit. S. Zenonis in Ordinis registis nominatur ad annum 1387.

Conventus Cassiani, alias Montis Cassiani (di Monte Cassiano) in Piceno tit. S. Marci extabat an. 1389.

Conventus Castri Plebis (di Citta della Pieve) tit. S. Augustini in provincia Romana erectum fuit ante an. 1392.

Conventus Castellatii, tit. S. Martini, (di Castellazzo) in Liguria spectabat ad provinciam Lombardiae an. 1387.

Conventus Castellionis Aretini (di Castiglione Aretino) in Etruria tit. S. Augustini nominatur ad annum 1388.

Conventus Castri Ritaldi (di Castel-Ritaldo) tit. S. Marinae in Umbria extabat an. 1391.

Conventus Castri-Novi, sive Novi Castri (di New-Castle) in Anglia, in Limite Eboracensi, inchoatur an. 1387.

Conventus Cavarum (di Cave) tit. S. Stephani in Latio extabat jam ante an. 1385 extra oppidum prope viam quae ducit Genestanus [p. 361] in quodam loco, qui postea appellatus fuit S. Stephani-Veteris. Verum praefato anno 1385 Domina Thomasia de Annibalis, uxor D. Joannis Columnae, nostratibus donavit ecclesiam S. Stephani intra oppidum sitam una cum adnexis aedibus, ut ibidem coenobium extruerent. Hanc donationem Bonifacius IX confirmavit an. 1390. Intra hujus coenobii septa nocte prima Augusti an. 1879 tres sicarii larvati nostratem P. Mag. Fr. Benedictum Giuli-Mondi aggredientes, velamine super oculos ejus injecto, eique si clamaret necem districtis cultris minitantes, illius manus post tergum funiculis ligarunt, eumque sic obnuptum, atque constrictum per coenobii ambulacra circumducebant ut illis pecuniam proderet, quam penes illum copiosam in domo parochiali extare autumabant. Interea scalam ascendens frater conversus Nicolaus Lambertucci de Tolentino, Parochum videns vitta circum oculos redimitum atque ligatum in medio latronum, statim clamare coepit; quare unus e sicariis repente irruit in eum, atque uno tantum cultri ictu in corde sauciatum interfecit. Eodem tempero oppidani Fr. Nicolai clamoribus exciti ad coenobium turmatim accurrebant; quamobrem latrones cito fugam arripuerunt, P. Mag. Giuli-Mondi semivivo prae timore

relicto. Ast unus pileus, ultionum Domino sic disponente, ab unius fugientium capite lapsus ternos facinorosos detexit, qui omnes perpetuo ad publicos labores damnati sunt.

Conventus Civitatis-Ducalis (di Civita-Ducale) in Aprutio an. 1388 spectabat ad provinciam Spoletanam.

Conventus Civitatis Novae in Saxoniae provincia nominatur in Ordinis registis ad an. 1391.

Conventus Clarae (di Clare) tit. S. Joannis Baptistae in Limite Cantabrigiensi, in Anglia, fundatur ab Henrico Comite et Isabella ejus uxore an. 1361.

Conventus Clugiae (di Chioggia) tit. S. Nicolai in ditione Veneta nominatur ad an. 1387.

Conventus Colmuacensis extra muros Culumach, in Bambergensi dicecesi, an. 1391 spectabat ad provinciam Bavariae. In Ordinis registis, et apud Milensium pag. 76 appellatur conventus Kulembachiensis, sive de Culnbach.

Conventus Constantiae tit. S. Augustini ad lacum Acronicum (de Bodensee) ubi Rhenus ex hoc lacu principium sumit, nominatur in Ordinis registis sub tit. S. Augustini ad annum 1389.

Conventus Cortonae tit. S. Augustini in provincia Senarum nominatur ad annum 1387. Verum antea jam extabat; nam ejusdem coenobii alumnus fuit Fr. Aegidius de Bonis Cortonensis, qui an. 1348 ascendit ad Episcopatum Vicentiae, et B. Ugolinus Zephirinus, qui in Domino quievit an. 1370.

Conventus Cotanellii (di Cotanello) in Sabina tit. S. Joannis Baptistae fundatus fuit an. 1384 a Joanne Salvato. Spectabat ad provinciam Spoletanam.

Conventus Cryptarum ad Mare (delle Grotte a Mare) in Piceno tit. S. Patignani nominatur ad annum 1389.

Conventus Dordraci (di Dordrecht) in una Hollandiae insula erigitur an. 1389 ad litus maris. Spectabat ad provinciam Coloniensem. Ecclesia illius coenobii bis combusta, bis etiam restaurata fuit. Verum postea haeresis igne pejor et coenobium, et ecclesiam pessumdedit.

Conventus Eboracensis (di York) in Anglia fundatur a domino Scroope an. 1387.

Conventus S. Elpidii in Piceno tit. S. Antonii extabat ante an. 1387. [p. 362]

Conventus Emporii (di Empoli) tit. S. Stephani in provincia Pisana nominatur ad an. 1387.

Conventus Erazae in provincia Franciae nominatur in Ordinis registis ad an. 1391.

Conventus Erfodiae (di Hartford) in Limite Cantabrigiensi in Anglia extabat an. 1387.

Conventus Erfordia (di Erfurdt) in Germania an. 1387 spectabat ad provinciam Saxoniae.

Conventus Feltri (di Feltri) in ditione Veneta tit. Omnium Sanctorum nominatur ad an. 1387.

Conventus Fivizani (di Fivizzano) in Tuscia, sive potius in Lunigiana fundatus fuit sub tit. S. Joannis an. 1391 a D. Nicolao de Veruculo, Marchione de Malaspinis, in suo Castro tunc dioecesis Lunensis.

Conventus Florentiae S. Mariae de Sepulcro extra muros nominatur ad an. 1373. In hoc coenobio, a nostratibus jam relicto, exordium sumpsit Congregatio S. Hieronymi de Fesulis per D. Carolum

Romena Comitum de Monte-Granello circa an. 1460.

Conventus S. Mariae Annuntiatae prope Florentiam aedificatur circa an. 1390. Spectabat ad provinciam Pisanam.

Conventus Fluminis (di Fiume) in Dalmatia tit. S. Hieronymi extabat anno 1387. Instauratus fuit ab Hugone Tibino, et Raimperto de Vaisse an. 1409.

Conventus Folckimark tit. S. Mariae anno 1392 spectabat ad provinciam Bavariae.

Conventus Fori Livii (di Forli) in Romandiola tit. S. Augustini nominatur ad an. 1387.

Conventus Fori Sempronii (di Fossombrone) in Piceno tit. B. Mariae Virginis Matris extabat an. 1390.

Conventus Fragae tit. S. Mariae de Gratia, dioecesis Herdensis in provincia Aragoniae, fundatur an. 1382. Prius extabat fere ad ripam fluminis Cincae extra oppidum, postea vero propter inundationum metum Fratres intra se receperunt. Prodigiousa illius coenobii imago Deiparae, ejusque Filii an. 1460 altari et ornamentis igne consumptis illaesa permansit.

Conventus Francavillae tit. S. Sebastiani in Sicilia, in Dioecesi Messanensi, olim in nemore, et postea intra oppidum, nominatur ad annum 1380.

Conventus Furstenfeldensis, sive Firstenfeldensis, tit. S. Mauritii in Stiria inchoatus fuit a nostratibus anno 1362 favore, et subsidio Rudolphi Austriae Archiducis. Inter varias illius regionis vicissitudines pertinebat adhuc ad Ordinem an. 1613 praesertim patrocinio Serenissimorum Stiriae Principum Catholicorum.

Conventus Gambassi (di Gambasci) in dioecesi Volaterrana in prov. Senensi tit. S. Augustini extabat an. 1387.

Conventus Genevae (di Ginevra) ad lacum Lemanium in Helvetia a civibus erigitur an. 1351. Ab haereticis Fratres illinc expulsi fuerunt an. 1540.

Conventus Gewicz tit. S. Mariae in Moravia a Brunensi urbe septem milliaribus distans jam extabat an. 1370.

Conventus Gremisbiae sive, Gunisbiae (di Grymsbye) in Limite Eboracensi spectabat ad provinciam Angliae an. 1387.

Conventus Gualdi Nuceriae (di Gualdo di Nocera) tit. S. Catharinae ad provinciam Spoletanam pertinebat an. 1387.

Conventus Harapkow tit. S. Spiritus in provincia Hungariae fundatur a D. Nicolao de Perin an. 1361.

Conventus Harsconiae in Limite Lincolniae pertinebat ad Angliae provinciam anno 1387. [P. 363]

Conventus Herbipolis (di Wurzburg) in Franconia tit. S. Georgii an. 1387 spectabat ad provinciam Saxoniae; sed postea transiit ad provinciam Rheni. Nunc vero pertinet ad Commissariatum Bavariae.

Conventus Jiernemuthae, alias Gorlestoni (di Yermouth) in Limite Cantabrigiensi in Anglia

nominatur ad an. 1388.

Conventus Ilcussi tit. Assumptionis B. Mariae Virginis in Polonia (di Ilxusck) fundatum anno 1387 favore Uladislai Regis Poloniae.

Conventus Ilerdae (di Lerida) in Catalaunia tit. S. Mariae de Gratia extruitur extra urbem an. 1371. Herrera tamen scribit illum conditum fuisse sub invocatione S. P. Augustini.

Conventus Imolae tit. S. Augustini in Romandiola an. 1388 spectabat ad hanc ipsam provinciam; sed postea transivit ad Congregationem Lombardiae.

Conventus Introduci (di Antrodoco) in Aprutio extabat anno 1389.

Conventus Isclae (di Ischia) tit. B. Mariae de Scala in insula Aenaria prope Neapolim nominatur ad an. 1391.

Conventus Labacensis in Gallia tit. S. Augustini extruitur anno 1363 ab uxore Dionysii Crupae Reguli, quae post viri obitum Augustinianum habitum sumpsit in monasterio de Michelstem; ita Herrera, tom. 2, pag. 35.

Conventus Leicestriae (di Leicester) in Limite Lincolniensi in Anglia nominatur ad an. 1390.

Conventus Limosii (di Limoux) tit. S. Augustini in provincia Tolosana in Gallia extabat an. 1380.

Conventus Lincolniae (di Lincolne) tit. S. Augustini in Anglia nominatur in Ordinis registis ad an. 1391.

Conventus Lithumisliae (di Leutomischel) tit. S. Crucis in Bohemia fundatur an. 1356 a Joanne tunc Episcopo Lithumisliensi.

Conventus Locinovi tit. S. Augustini, postea S. Antonii de Collina, decem miliaribus Florentia distans spectabat ad provinciam Pisanam an. 1388. Affirmat noster Lubin tandem accepisse titulum SS. Annuntiatae.

Conventus Ludloviae, seu Lodloviae (di Ludlow) in Limite Linconiensi in Anglia fundatur an. 1391 ab Edmundo de Pontibus.

Conventus Lungulae (di Lugniola) in dioecesi Narniae in Umbria tit. S. Joannis Evang. an. 1389 spectabat ad provinciam Spoletanam.

Conventus Lynniae, alias Lenniae (di Lynne) in Limite Cantabrigiensi in Anglia extabat an. 1361.

Conventus Maleani (di Magliano) in Sabina tit. S. Joannis, et postea S. Mariae de Castello, primum extra muros, et postea intra oppidum situs, nominatur ad an. 1389. Maleanum est patria nostratis eximii theologi P. Mag. Fr. Michaelis Angeli Marcelli.

Conventus Massae vulgo Maritimae, tit. S. Augustini, et S. Petri de Horto ab Herrera confunditur cum coenobio Massae Cibeae, et ponitur ad an. 1392; verum testatur Lubin extractum fuisse an. 1272 a Senatu, et populo Massano.

Conventus Massiliae (di Marsiglia) tit S. Augustini in Provincia conditus fuit an. 1258 in suburbio de Sion; anno autem 1385 Ecclesiam Templariorum cum turri *de Gauben* nuncupata

nostrates receperunt ab Equitibus S. Joannis Hierosolymitani. Refert Antonius Panormita lib. 2 de dictis et factis Alphonsi Regis Aragoniae num. 3, an. 1423, die 19 Novembris, expugnata Massilia *matronas fere omnes, ac puellas civitatis pretiosissimis rebus omnifariam onustas* [p. 364] *templum Augustinianorum perfugisse*; Regem autem Alphonsum eas diligentissime observari curasse, easque *ne visas quidam cum universa ipsarum supellectile quantumvis pretiosissima, ad unam omnes abire permisisset.*

Conventus Matelicae tit. S. Augustini in Piceno nominatur ad an. 1389.

Conventus Medesani, sive Castri Guelphi tit. S. Joannis in Romandiola extabat an. 1388.

Conventus Messanae (di Messina) in Sicilia tit. S. Augustini nominatur in Ordinis regestis ad an. 1387. Antea extabat extra urbem in loco S. Mariae *de Viagiis*; sed praefato an. 1387 translatus fuit ad aedem S. Christophori intra civitatem, ubi templum SS. Cosmae et Damiani fuisse legitur.

Conventus Methburch in Germania extractum fuit ante an. 1390.

Conventus Middelburgi, alias Medioburgi (di Middelburgh) in Zelandia an. 1389 spectabat ad provinciam Coloniensem. An. 1672 occupabatur ad haereticis.

Conventus S. Miniati tit. S. Catharinae, an. 1387 pertinebat ad provinciam Pisanam. Transiit ad Cong. Ilicetanam circa an. 1540.

Conventus Miratorii (di Miratoio) dioecesis Montis-Feltri tit. S. Augustini in territorio Florentino, et ditione Comitum *di Carpegna*, situs in sylva, et solitario loco jam extabat ante an. 1374.

Conventus Monticuli (di Montecchio) antea provinciae Senensis, et postea Marchiae Anconitanae, anno scilicet 1598, tit. S. Mariae de Cripta nominatur ad an. 1389.

Conventus Montis Ilcini (di Montalcino) tit. SS. Philippi et Jacobi an. 1387 spectabat ad provinciam Senarum.

Conventus Modoetiae (di Monza) in Insubriae tit. B. Mariae in Stirita; alias in *Strada Burgi*, Ordini traditur an. 1393.

Conventus Montis Catini (di Monte-Catini) tit. S. Margaritae spectabat ad provinciam Pisanam anno 1391.

Conventus Montis Causarii (di Monte-Cosaro) tit. S. Antonii in Piceno nominatur ad an. 1392.

Conventus Montis Elpari (di Montelparo) tit. S. Augustini in Piceno extabat anno 1391. Protulit coenobium illud Ordini nostro germen inclytum, nempe Cardinalem Gregorium Petrochinum, qui decessit anno 1612.

Conventus Montis Fortini (di Montefortino) tit. S. Augustini in Piceno nominatur an. 1391.

Conventus Montis Granarii, (di Monte Granaro) tit. SS. Apostolorum Philippi et Jacobi, et postea S. Mariae de Gratiis, ac tandem SS. Donati ac Stephani, vulgo tamen S. Augustini, extabat jam an. 1290, sed transfertur ad ecclesiam parochialem SS. Donati et Stephani ex concessione Bonifacii IX an. 1397.

Conventus Montis Milonis (di Monte Melone) tit. S. Joannis Baptistae in Piceno in dioecesi Maceratensi extabat an. 1388.

Conventus Montis S. Georgii, alias Montis S. Mariae in Georgio (di Monte-Giorgio) tit. S. Sebastiani, et postea S. Salvatoris in Piceno nominatur in Ondinis registis ad an. 1389.

Conventus Montis Marsici tit. S. Crucis spectabat ad provinciam Neapolitanam an. 1388, sed postea transivit ad Cong. S. Joannis de Carbonaria an. 1471 sub tit. SS. Trinitatis.

Conventus Montis Monachi (de Monte-Monaco) tit. S. Joannis Baptistae in Piceno extabat anno 1389.

Conventus Montis Politiani (di Monte-Pulciano) tit. S. Augustini an. 1387 spectatabat ad provinciam Senarum. [P. 365]

Conventus Montis Rubiani (di Monte Rubiano) tit. S. Augustini in Piceno nominatur in Ordinis registis ad an. 1388; sed extabat ante annum 1300.

Conventus Montis S. Sabini (di Monte Sansavino) tit. SS. Jacobi et Christophori, postea S. Augustini, in dioecesi Aretina situs, an. 1356 spectabat ad provinciam Senarum, et postea evasit coenobium generalitium.

Conventus Nemausi (di Nimes) in Gallia extruitur an. 1351 a civibus extra urbem; sed postea ab haereticis, anno scilicet 1567, solo aequatus fuit. Quamobrem nostrates intra urbem se receperunt, condito sacello sub tit. S. Nicolai de Tolentino.

Conventus Norantonae (di Northampton) tit. S. Marci in Limite Oxoniarum in Anglia fundatur a D. Joanne de Glanville ante annum 1362.

Conventus Norimbergae (di Nuremberg) an. 1389 spectabat ad provinciam Bavariae, postea transiit ad Congregationem Andreae Proles circa annum 1490. Periit autem tempore Lutheranae rebellionis.

Conventus Novi Portus (di Newport) in Limite Oxoniarum in Anglia extruitur an. 1392.

Conventus Oesfrisiae in dioecesi Trajectensi anno 1394 ab oppidanis traditur nostratibus provinciae Coloniensis.

Conventus Olmuciensis (di Olmuz) in Moravia inchoatur anno 1365 ex concessione Urbani V.

Conventus Papatz, sive Papuch (tit. S. Salvatoris, seu B. Mariae Virginis) in dioecesi Javariensi in Hungaria fundatur circa an. 1364 a Margarita filia Ladislai de Nardaso, et uxore Pauli de Magyar muliere piissima.

Conventus Parmae tit. S. Lucae an. 1388 spectabat ad provinciam Romandiola. Postea transiit ad Congregationem Januensem.

Conventus Paternae (di Pernes) tit. S. Augustini nominatur apud Herreram ad an. 1364. Verum apud Lubin legitur coenobium illud dioecesis Carpenctoratensis, in Comitatu Venaissino, tit. S. Praxedis extractum fuisse an. 1327 a Petro de Barroso Toletano Cardinali.

Conventus de Penket in Lancastrensi Comitatu in Anglia nominatur ad annum 1387.

Conventus Pennae Billorum (di Penna-Billi) in Romandiola sub tit. S. Christophori extruitur an. 1374. Summa veneratione vicini populi in eadem ecclesia prosequabantur prodigiosam Deiparae imaginem sub titulo S. Mariae Novissimae de Gratiis.

Conventus Pergulae (di Pergola) tit. S. Augustini in Umbria nominatur apud Herreram ad an. 1388; verum noster Lubin affirmat extractum fuisse anno 1258.

Conventus Petrae-Sanctae (di Pietra Santa) tit. S. Augustini an. 1387 spectabat ad provinciam Pisanam.

Conventus Pisauri (di Pesaro) in Piceno tit. S. Augustini nominatur ad an. 1389. Quaedam Deiparae imago in illa ecclesia asservata lacrymas fudisse dicitur anno 1520.

Conventus Pistorii (di Pistoia) tit. S. Laurentii an. 1387 pertinebat ad eandem Pisanam provinciam.

Conventus Plani Mileti (di Pian di Mileto) in dioecesi Montis-Feltri tit. S. Augustini spectabat an. 1388 ad provinciam Romandiolae creditur tamen extractus fuisse an. 1218 sumptibus Comitum Olivorum.

Conventus Plumbini (di Piombino) tit. S. Michaelis in dioecesi Massae Maritimae an. 1387 nominatur tamquam [P. 366] membrum provinciae Senensis. Scribit autem Lubin illum jam extitisse 1288.

Conventus Podioli (di Poggiolo) tit. S. Joannis Baptistae in dioecesi Montis-Feltri in ditione Malatestarum pertinebat ad provinciam Romandiolae an. 1374.

Conventus Quinque Ecclesiarum in Hungaria jam extabat an. 1392. Civitas illa (Hungaris *Otegiasac*) a Turcis capta est an. 1566.

Conventus Radelspurgae (di Renspurg) juxta Herreram tom. 2, pag. 362, pertinebat ad provinciam Bavariae anno 1389. Nominatur a Milensio pag. 243.

Conventus Ratterbergae (di Rattenberg) in Comitatu Tyrolensi tit. S. Augustini fundatur anno 1387 a Joanne Kumersprucker Barone de Kuntelburg.

Conventus Ravae tit. B. Mariae Virginis, Corporis Christi, et S. Hedelvigis in Polonia extruitur an. 1356 a Samovito Duce Masoviae.

Conventus Reatinus (di Rieti) tit. S. Augustini in Umbria nominatur ad annum 1389; verum jam antea extabat; nam an. 1350 ibidem mortalem vestem exuit B. Joannes de Reate.

Conventus Regii in Emilia (di Reggio) tit. S. Augustini an. 1387 spectabat ad provinciam Romandiolae, sed an. 1529 transiit ad Congregationem Lombardiae.

Conventus Resesellae in districtu Marchiae, provinciae Saxoniae, nominatur in Ordinis registis ad an. 1390.

Conventus Rethimi, alias Rithymnae in Creta insula tit. S. Mariae erectum est ante an. 1387; periit autem postea sub Turcarum tyrannide.

Conventus Riae (di Rye) in Limite Oxoniarum in Anglia extabat an. 1387.

Conventus Rochetae (della Rocchetta) in provincia Lombardiae extruitur an. 1387 ab Alexandro de Cornati, et ad instantiam Generalis Bartholomaei Veneti Ordini nostro traditur an. 1389. Postea vero, anno scilicet 1484, Generalis Ambrosius de Cora coenobium illud conventui S. Marci Mediolani incorporavit.

Conventus Salmanticae (di Salamanca) tit. S. Petri, et postea S. Augustini, ab Episcopo, et

Capitulo nostratibus donatur an. 1377. An. 1453 in illud coenobium introducta fuit regularis observantia, quam non multo ante in Hispania provexerat Ven. Fr. Joannes de Alarcon. Protulit haec domus, ut nostratem Herreram transcribam, Nicolaum de Tolentinum martyrem, duodecim, confessores sanctimonia illustres, octo archiepiscopali aut episcopali dignitate fulgentes, tres a sacris confessionibus Regibus, et Imperatoribus sex concionatores Regum, vigintiquinque provinciales, duos Religionum reformatores, decem et septem scriptores, et quatuordecim publicos professores in academia Salmanticensi... Addimus M. Joannem Baptistam de Aste Genuensem Ordinis Augustiniani Generalem, Sacrarii Apostolici Praefectum, et Episcopum Tagastensem, M. Joannem de S. Augustino, et Franciscum Suarez Philippo IV a concionibus, e quibus Joannes fuit a sacris confessionibus serenissimo Ferdinando Austriaco, Hispaniarum Infanti, S. R. E. Cardinali, et Archiepiscopo Toletano, M. Franciscum Cornejo, primarium in schola Salamantina sacrae Theologiae Professore, electum Episcopum Abderitanum in Hispania, et quamplures alios.

Conventus Salopiae (di Shrowesbury) in Limite Lincolniensi in Anglia, extra civitatis moenia, extabat anno 1388.

Conventus Sanctae Irenes (di Santaren) tit. S. Augustini in Lusitania extruitur [P. 367]

anno 1376 a D. Joanne Alphonso Tello de Meneses Comite de Ourem, et ab eius uxore D.a Guiomar de Villalobos, Sancii Castellae Regis pronepte.

Conventus S. Severini (di S. Severino) tit. S. Augustini in Piceno extabat anno 1390.

Conventus Savonae (di Savona) tit. S. Augustini in Liguria Occidentali, prius extra urbem, et postea intra translatus, anno 1387 spectabat ad Provinciam Lombardiae, ac deinde, anno scilicet 1462, transiit ad Congregationem ejusdem nominis.

Conventus Saxoferrati (di Sassoferrato) in Piceno tit. S. Secundini spectabat ad provinciam Marchiae Anconitanae an. 1389, transiit autem ad Congregationem Perusinam anno 1574.

Conventus Scarlini (di Scarlino) in Ducatu Plumbini sub tit. SS. Donati, et Michaelis traditur nostratibus Senensibus an. 1338 ab Episcopo Senensi DonoDeo. Apud Herreram nominatur ad annum 1392.

Conventus Scopuli, alias Sudaie tit. S. Mariae prope Cretam jam extabat anno 1387. Pertinebat ad provinciam Terrae Sanctae.

Conventus Sigilli (di Sigillo) tit. S. Augustini in Umbria nominatur ad an. 1388.

Conventus Sorani tit. S. Mariae de Aquila in dioecesi Aquipendii in Patrimonio S. Petri extra oppidum extabat an. 1400. Naufragium fecit in communi parvorum coenobiorum suppressione an. 1652.

Conventus Spediae (della Spezia) tit. S. Augustini in Liguria Orientali erectum fuit ante an. 1390. Pertinebat ad provinciam Insubriae, alias Lombardiae.

Conventus Spilimburgi (di Spilimbergo) in territorio Forojuliensi, dioecesis Utinensis, tit. S. Mariae Annuntiatae nominatur in Ordinis regestis ad an. 1392.

Conventus Staffordiensis (di Stafford) in Limite Lincolniensi extractus fuit ante anno 1382.

Conventus Stanfordiensis (di Stanford) a praecedenti diversus, eodem in Limite Lincolniensi in Anglia, extabat extra urbem prope portam *Peters-Gate* anno 1382.

Conventus Surrenti (di Sorrento) tit. S. Mariae Annuntiatae spectabat ad provinciam Terrae Laboris anno 1391, et postea transiit ad Congregationem S. Joannis de Carbonaria.

Conventus Talamelli (di Talamello) in Ducatu Urbini, tit. S. Laurentii, alias S. Augustini, provinciae Romandiolae, fundatus fuit circa an. 1374.

Conventus Terdonae (di Tortona) sub tit. SS. Trinitatis anno 1368 spectabat ad provinciam Lombardiae.

Conventus Theani (di Teano) tit. S. Augustini an. 1390 pertinebat ad provinciam Terrae Laboris.

Conventus Tropeae (Tropea) tit. S. Mariae de Recommendatis, provinciae Calabriae, an. 1379 fundatur a D. Jacobo Guarnerio de Tropea.

Conventus Tuderti (di Todi) tit. S. Praxedis in Umbria nominatur in Ordinis registis ad an. 1388; sed videtur antiquior esse an. 1322.

Conventus Tuscaniae (di Toscanella) tit. S. Augustini in Patrimonio S. Petri extabat an. 1388.

Conventus Vairani (di Vairano, alias di Pietra Vairana) tit. S. Augustini in provincia Terrae Laboris nominatur ante annum 1391.

Conventus Varsaviae (di Varsavia) tit. S. Spiritus, D. Martini, ac B. Dorotheae fundatur an. 1356 a Samovito Duce Masoviae.

Conventus Vercellarum (di Vercelli) tit. S. Marci in Pedemontio nominatur ad an. 1387. [P. 368]

Conventus Veruculi (di Verucchio) tit. S. Augustini in Romandiola extabat ante an. 1386. Hanc domum B. Gregorius Celli de Veruculo illustravit. Ad supernam patriam transivit an. 1343, et ejus immemorabilis cultus confirmatus fuit die 20 Decembris an. 1766.

Conventus Vicentiae (di Vicenza) tit. S. Michaelis an. 1388 pertinebat ad provinciam Marchiae Tarvisinae.

Conventus Villae-Vitiosae (di Villa Viciosa) alias Villae delectabilis, tit. S. Augustini olim provinciae Hispaniae, et postea Lusitaniae, sub tit. S. Mariae de Gratia extabat an. 1383.

Conventus Vissi (di Visso) tit. S. Augustini in Umbria nominatur ad an. 1388.

Conventus Volaterrarum (di Volterra) tit. S. Augustini an. 1387 spectabat ad provinciam Pisanam.

Conventus Vonishaim an. 1391 attinebat ad provinciam Bavariae.

Conventus Urinniensis, alias Urinniae an. 1362 pertinebat ad provinciam Angliae.

Conventus Utini (di Udine) sub tit. S. Luciae an. 1389 spectabat ad provinciam Tarvisinam.

Conventus Waltrocensis in Anglia nominatur ad an. 1381.

Conventus Warentonensis alias Warringtonensis in Anglia erigitur ante annum 1387.

Conventus Wintoniae (di Winchester) in Limite Oxoniarum in Anglia extabat an. 1387.

Conventus Woldutiae in Limite Linconiensi in Anglia extractum fuit ante an. 1387.

Conventus Wychiae, alias Boychiae in Limite Lincolniensi in Anglia nominatur in Ordinis regestis ad an. 1391. Hanc domum illustravit circa an. 1436 Frater Joannes Lowe, Henrici VI Regis consiliarius et confessor, atque Episcopus Roffensis.

Conventus Wylstriae in dioecesi Bremensi fundatur anno 1391 a nostratibus provinciae Saxoniae.

Conventus. Xianzi (di Xiit) tit. S. Spiritus in dioecesi Cracoviensi in Polonia extruitur circa an. 1360. A provincia Bavariae ad Polonicam transivit circa annum 1546.

XLI

DE MONASTERIIS SANCTIMONIALIUM AB AN. 1350 AD 1400 - p. 368

Monasterium Aresiense in dioecesi Atrebatensi in Gallia extruitur in propria domo a D. Helena vidua Laurentii Offert militis an. 1390.

Monasterium Barchinonis tit. S. Mariae Magdalenae in Hispania fundatur anno 1372 pro peccatricibus ad meliorem frugem conversis; sed postea evasit virginum asylum.

Monasterium Coloniae tit. S. Agathae extruitur an. 1388; sed an. 1459 ad Ordinem S. Benedicti transivit.

Monasterium Augustinensium Mantellatarum (S. Angeli in Pontano) an. 1389 extabat in oppido S. Angeli in Pontano in Piceno.

Monasterium Eborensis tit. S. Monicæ in Lusitania fundatur circa an. 1380 vel 1390 a B. Constantia de Vita Paupere, ejusque germana sorore B. Maria Paupere nuncupata.

Monasterium Fulginei tit. S. Salvatoris in Umbria extruitur a Sorore Giliacia de Vanni Fulginate anno 1379 in loco, ubi nunc (ita Herrera an. 1644) est ecclesia, et hortus S. Ceciliae; et alterum tit. S. Augustini erigitur e regione (eodem anno 1379) contiguum monasterio S. Mariae de Populo Ordinis S. Dominici, a Sororibus Feliciana Puccioli, et Illuminata de Fulgineo. [P. 369] Utriusque monasterii Sanctimonialia eam vitae disciplinam, et clausurae normam observabant ut vulgo dicerentur *Carceratae S. Salvatoris, et S. Augustini*. Anno autem 1460 ambo haec Augustinensium Sororum monasteria ob exiguum earum numerum ad Dominicanas S. Mariae de Populo transierunt.

Monasterium Matricalense (de Madrigal) tit. S. Mariae de Pietate, alias de Gratia anno 1353 subdebatur jurisdictioni Provincialis Castellae.

Monasterium Mediolanense tit. S. Marthae, in quo complures sanctitate insignes Sorores vixerunt, institutum fuit anno 1367.

Monasterium Oberndorff in provincia Rheni erectum fuit ante an. 1363, quo Hermannus II Dux Teccius in ejusdem monasterii ecclesia tumulatus fuit.

Monasterium Sulmonis extabat jam anno 1390.

Monasterium Vallis Petrae in dioecesi Bononiensi jam extabat an. 1391. Antea erat domus Benedictinorum, a quibus anno 1253 ad nostrates Bricinenses transivit, qui an. 1391 illam Augustinensibus Sanctimonialibus cesserunt.

Monasterium Urbevetanum, tit. S. Mariae Magdalenae, a nostratibus Patribus Urbeveteri

degentibus erectum fuit anno 1398, mansitque sub Fratrum regimine usque ad an. 1462, quo ad tres tantum Moniales redactum, conventui Fratrum restitutum fuit.

XLII

DE VIRIS AUGUSTINENSIBUS SANCTITATE PRAESTANTIBUS AD AN. 1350 AD 1400 - p. 369

B. Agathon, Indus, vir sanctissimus circa annum 1375 meritis et virtutibus claruit.

B. Andreas de Fabriano, ex familia Sanutia, theologus ac philosophus Platonicus, ante et post obitum signis et prodigiis coruscavit. E vivis excessisse creditur circa an. 1379. Ob sanctitatis famam Beati nomen obtinuit.

Ven. Andraeas de Luca a S. Catharina Senensi in epistolarum libro fol. 159 appellatur *magnus Dei servus*. Hic ab Urbano VI pro Ecclesiae necessitatibus vocatus, licet senex et aeger Iliceto egressus, humiliter obtemperavit. Ex hac vita migravit circa an. 1380.

B. Antonius de Nicea (da Nizza) ob insignem vitae sanctimoniam D. Catharinae Senensi valde acceptus, ac familiaris fuit. Ad eum epistolam scripsit, quae habetur fol. 159, illum exhortans ut Ilicetum relinquens, SS. Domino Urbano VI eum Romam vocanti in tanto Ecclesiae discrimine collaborator esse non cunctaretur. Non constat tamen utrum revera Romam accesserit. Ad alteram vitam transivit an. 1382.

B. Antonius de Ravenna summa semper castimonia, et abstinentia vixit, vinum et siceram non bibit, carnibus abstinuit. Suarum virtutum exemplis non paucos ad poenitentiam perduxit. Cum multis sanctitatis indicibus quievit in Domino an. 1391. Beati nomine etiam a nostrate B. Alphonso de Orozco nuncupatur.

B. Bonaventura Baduarius ita describitur in Martyrologio Augustiniano sub die 10 Junii: Romae in ecclesia S. Augustini natalis B. Bonaventurae Patavini, e nobilissima familia orti, qui saeculi blandimenta despiciens, adolescens factus, Religionem amplexus est virili firmitate, ubi se Deo votis alligans, et mirabili constantia perseverans, exiit in litteris, et virtutibus consummatus. Ob quae prius plura Ordinis munia [P. 370] exercens, postea ad summum Ordinis magisterium regendum omnium votis electus est. Quod per biennium summa cum prudentia exercens, ab Urbano VI ad Cardinalitiam dignitatem evectus est. Cum tamen libertatis ecclesiasticae intrepidus esset assertor, ortis inter eum, et Franciscum Carrariensem Patavinum Regulum ob ecclesiasticam libertatem simultatibus, impiis Principis conatibus constantissime se opposuit. Quare iratus Carrariensis Princeps clam per occultos sicarios egit ut dum Pontem Aelium transiret, sugitta ab incerto emissa transfixus interficeretur; sicque contigit hac die, sepultusque est prius in ecclesia S. Tryphonis, postea translatus est ad ecclesiam S. Augustini, ubi requiescit in sacello S. Nicolai de Tolentino. Natus fuerat die 22 Junii an. 1332 e nobilissima familia Baduaria ex parte patris, atque e domo Principum Carrariensium ex parte matris, atque sacro Cardinalium collegio adscriptus die 28 Septembris an. 1379 instante S. Catharina Senensi.

Ven. Fr. Bonsemlans, sive Bonsemlantes Baduarius de Peraga, Patavinus, praefati B. Bonaventurae Cardinalis frater a nostrate Pamphilo in Beatorum Ordinis indice enumeratur. Fuit sane vir doctissimus, nec minus sanctus quam doctus, quem Franciscus Petrarcha valde commendat in epistola consolatoria ad ipsius fratrem Bonaventuram, data e domo rustica collis Euganei prope Patavium die I Nov. an. 1369, vocans illum inter caetera encomia *magnam patriae gloriam, et magnum Ordinis sui decus et eximium*. Mane quodam, ita prosequitur Petrarcha in eadem epistola, qui sibi solemniter et perpetuus mos erat, cum Missam devotissime celebrasset, non multo post, seria

inter verba cum amicis, repente se deficere cognosens, suam in cellulam properavit, lectuloque acclivis Davidicum psalmum *Miserere mei Deus* incipiens, antequam explesset, religiosam illam, atque, ut sic dixerim, exceptae actionis animam exhalavit. E vivis excessit die 28 Octobris, an. 1369, in florenti adhuc aetate annorum 42. Ob quaedam evulgata opuscula inter sui aevi scriptores recensetur. Vide *Herreram* tom. I pag. 94, et *Qssinger* pag. 143.

B. Felix Tancredi, nobilis Senensis, alias de Massa nuncupatus, eo quia illius antiqua prosapia e nobilitate Massae-Maritimae originem duxit, ob suam eximiam sanctimoniam Sanctae Catharinae Senensi notus et familiaris fuit, uti ex ejusdem Sanctae epistola 144 fol. 62 innotescit. Ilicetanum coenobium suis praeclaris virtutibus ac praesertim humilitatis, atque virginitatis laude, quam ab adolescentia Deo voverat, circa annum 1380 illustre reddidit. Inter sacras ilices delitescens quo erat hominibus occultior, eo fiebat Angelis notior, Deoque magis magisque acceptus. Divini amoris igne exardescens terrena cuncta despiciens, atque sola coelestia ex animo inquirens, carnem jejuniis, ut scribit *Elssius*, et vigiliis castigavit, orationi sedulo vacavit, mundo vere mortuus, Deoque vivus. Illius obitum *Landuccius* in *Sylva Ilicetana* pag. 96 diei 22 Septembris an. 1388 assignat. *Herrera* tamen vol. I pag. 226 putat illum obiisse anno 1385.

B. Gregorius Senensis a B. Alphonso de Orozco in *Ordinis chronico* fol. 40 dicitur magnus poenitens, qui S. Pauli exemplo corpus suum castigabat assiduis jejuniis, atque vigiliis. Putatur decessisse sanctimonia, atque miraculis illustris circa an. 1392. A nostratibus [P. 371] *Pamphilo*, *Herrera*, *Orozco*, et *Elssio* Beati nomine insignitur.

B. Guilelmus Flete, alias Fletaeus, Anglus, vir solitudinis, et coelestis contemplationis amans, verba sunt nostratis *Herrerae*, et fama sanctitatis gloriosus, cum audisset in Italia quosdam sui Ordinis Fratres reformari, et in suis coenobiis strictiorem amplecti disciplinam, eo advolavit, et inter eos in morum integritate incredibili, et vitae innocentia usque ad extremam vitae diem constanter perseveravit. De illo haec scripsit *Pitsaeus* in suo libro de scriptoribus Angliae, aetate 14a: *Dicitur in suis precibus et contemplationibus miras divinitus habuisse revelationes, praesertim de futuris Anglorum calamitatibus*. Apud Sanctam Catharinam Senensem tanta in existimatione fuit ut proprio confessario absente illum suae conscientiae moderatorem adhibuerit, et plures ad illum familiares epistolas scripserit sub nomine nunc Fratris Guilelmi de Iliceto, et modo Fr. Guilelmi de Anglia. Prima exstat sub titulo Fr. Guilelmi de Iliceto fol. 90 a tergo, in qua illum rogat ut ipse, et Fr. Antonius de Nicea, Fr. Felix de Massa, Fr. Joannes Terzi de Senes, et alii nostrates Ilicetani Deum exorent ut fieret pax inter Pontificem, et eos qui per vim Sacerdotes cogeant ad sacra celebranda interdicti censura contempta. Altera habetur fol. 152 sub titulo Fr. Guilelmi de Anglia, in qua Guilelmum ipsum, et Fr. Antonium ad perfectionem hortatur. Tertia invenitur fol. 156, ibique S. Catharina ipsum Guilelmum vocat carissimum ac dilectissimum Patrem, ac filium in Christo Jesu, cumque certiore reddiit Judicem Arboreae, et Rempublicam Genuensem paratos esse ad quamdam expeditionem contra infideles, et petit ut curet epistolae latorem juvenem Matthaenum Forestanum ad Augustinianam Religionem admitti. Quartam exhibet fol. 157, ibique rogat ut ipse et praefati nostrates pro pace obtinenda preces Deo porrigant. In quinta demum eodem fol. 157 a tergo posita ipsum Guilelmum et Fr. Antonium hortatur ut ex Ilicetana solitudine egredientes Urbano VI illos vocanti in Ecclesiae utilitatem obsequantur. *Landuccius* refert illum extremum diem clausisse Iliceti an. 1380. Ob quaedam evulgata opuscula inter sui aevi scriptores recensetur. Vide *Ossinger* pag. 343.

Ven. Guilelmus Monkelajus, Anglus, ex regio Comitum Herfordiae sanguine ortus, sanctitate floruit circa an. 1360. Is fuit unus ex haeredibus Humfredi Bohumii Comitis Herfordiae, et Essexiae, qui in Augustiniano coenobio Londinensi, quod aedificavit, sepeliri voluit. De illo verba facit noster B. *Jordanus de Saxonia* lib. 3 cap. II de Vitis Fratrum, sub nomine juvenis nobilis de prosapia Comitum Regni Angliae, qui despectis consanguineis, et amicis saeculi, qui illum a proposito amplectendae Augustinianae Religionis avertere conabantur, elegit abjectus esse in Eremo S. P. Augustini magis, quam habitare in domibus Regum. Professione autem emissa, sicut in novitiatu (ita *Herrera* ex B. *Jordano*) coeperat actibus devotionis insistere, sic tunc professus studuit semper de bono in melius proficere. Juxta eundem B. *Jordanum de Saxonia* noster Guilelmus in vita, et in morte multis miraculis claruit. Vide *Herreram* tom. I, pag. 282.

B. Hermannus de Schildis in Martyrologio Augustiniano sub die 8 Julii ita celebratur: Herbipoli depositio B. Hermanni de Schildis, viri eminentis litteraturae, et profundae humilitatis. [P. 372] Claruit paupertate, castitate, compassione, pietate, contemplatione, affabilitate, patientia, et zelo observantiae. Plura scripsit, in quibus scientiam, et pietatem suam dilucide demonstravit; donec heroicis meritis et miraculis gloriosus, hac die (8 Julii 1357) sanctissime in Domino quievit... Illius epitaphium erat sequens: Venerandus Fr. Hermannus de Schildis Westfalus, professor Theologiae Ordinis Eremitarum S. P. Augustini, in omnibus sanctus, expiravit anno 1357, in festo S. Chilian. Titulo beati insignitur etiam a B. Alphonso de Orozco in chronico fol. 40. Quae scripsit referuntur ab Ossinger pag. 813.

B. Hieronymus de Recineto in praefato Martyrologio sub die 5 Martii hoc habet encomium: In coenobio Recanatensi in Italia memoria B. Hieronymi Recanatensis de Gherarduccis, qui ab ingressu Religionis S. Nicolai de Tolentino verus factus est imitator, praecipue paupertate, humilitate, et obedientia. In componendis discordiis erat singularis; de eo refertur quod cum aliquando proficisceretur ad componendas discordias inter Firmanos et Esculanos, Truentum flumen, quod vadari non poterat, strato super aquas pallio trajecit. Inter speciositatem virtutum spiritum suo tradidit Creatori, cumque in pheretro expositum esset populo cadaver, jussu Prioris ut aliquod in suae sanctitatis testimonium prodigium perpetraret: ecce prodigium, manum sustulit, et e manica fasciculum recentissimis, et odoriferis floribus contextum abstulit, et illum obtulit Priori. Corpus postea terrae mandatum circumstantium nares solet coelesti odore recreare, et hujus Beati festum quotannis in Dominica secunda Quadragesimae celebratur... Illius sacrum Officium a Summo Pontifice Pio VII pro Clero dioecesis Recinetensis concessum fuit die 14 Junii an. 1804, et ad instantiam nostratis Ven. Josephi Bartholomaei Menochio die 4 Julii ejusdem anni ad universum Eremitarum S. P. Augustini Ordinem extensum. Ad supernam patriam transivit an. 1360.

Ven. Hieronymus de Senis circa annum 1380 meritis et virtutibus Ordinem illustrabat. Ad illum S. Catharina Senensis tamquam ad virum sanctitate praestantem scripsit epistolam, in qua eum ad perfectionem hortatur. Habetur in ejusdem Sanctae epistolarum libro fol. 161.

B. Joannes patre Chisio, avo Anselmo, atavo Ranuccio Maciareti regulo, prope idem Castrum oritur; in ipso juventutis fervore sanctis Religiosorum monasterii D. Antonii Abbatis Vallisasperae in maritimis Senarum moribus allectus, an. aetatis suae 18 eorum consortium non abhorruit, imo humiliter amplexatus est, ubi annis decem sanctissime moratus, inde Senas, postea Ilcinum, et iterum Senas vocatur, semper in humili statu laicorum serviens Religioni, praesertim ut sacrista rei sacrae intentus. Acquisito loco Papiae in *Coelo Aureo* an. 1327 ut ibi construeretur monasterium pro Religione, Superiores procurantes ut spiritualiter sub strictiori observantia aedificaretur, cognita Joannis sanctitate illic eum de familia destinarunt circa an. 1338, ubi ejus intercessione miraculose inveniuntur corpora Sanctorum Martyrum Vitalis et Agricolae; postea circa an. 1363 revertitur Senas, et pestilentiali morbo percussus sanctissime occubuit, sacro habitu indutus, genibus flexis, arcae sive feretro incumbens, magno circumdatus splendore... [P. 373] Elapsis diebus habuimus prae manibus (ita Landuccius in Sylva Ilicetana pag. 94) publicas tabulas, per quas D. Angela Augustini Chisii filia, et vidua relicta a Ghino nuncupato Paccia cive Senensi (putamus, idem Landuccius, legendum fore de Peccis) coram P. Provinciali in Capitulo monasterii Sancti Augustini offert se, et sua bona domui Vallis-Asperae, sub fide Guidi Francisci Azzolini, testibus Bartholomaeo Fatii, et Venturinio, an. 1386. Qui Augustinus pater hujus D. Angelae erat germanus nostri B. Joannis, cui Angela neptis. Huic Familiae plurimum tenetur Religio nostra ob singularia beneficia accepta. Ex praefato Landuccio ad litteram; apud quem invenitur etiam sequens elogium: Beatus Joannes prope Macereturum ortus, inter Vallasprenses Eremitas cogi voluit. Hic aliquando carnis titillatione vellicatus urticarum inter puntiunculas sese volutabat. Tunica item egens, aliam a Crucifixo deprecans, tres interim ab ignoto viro (sic) donantur aurei; duos Sacrae Scripturae nodos, etsi nullius litteraturae, facile enodabat. Post sex menses ab obitu integer repertus est. Obiit die 28 Octobris, an. 1363... Scribit Herrera tom. I, pag. 377, quod religiosa B. Joannis indumenta in varias secta particulas fidelium devotioni satisfecerunt, novaque illi superinduta, ac postea ab ejus consanguineis perpulchrum altare marmoreum ac latus portae Ilicetanae Ecclesiae extruitur, ac super illud illius sacrae exuviae reponuntur.

B. Joannes e Senensi ingenua Tantucciorum familia cum doctrinae celsitudine, tum gestorum prestantia clarus, itinerum ac laborum omnium B. Catharinae Senensis perpetuus comes, ac socius individuus fuit. Beati hujus viri integritas ipsius Sanctae Catharinae testimonio satis aperte declaratur... Inter Beatos evolavit die 4 Octobris an. 1391. Ita Landuccius in Sylva Ilicetana pag. 98. In epistolis praefatae Catharinae Senensis noster Joannes appellatur Joannes Tertius. Ejus meminit eadem S. Catharina in epistola ad Gregorium XI epistolarum fol. 9 sub nomine Magistri Joannis, tamquam viri Gregorio satis noti. Et in epistola ad Urbanum VI fol. 19 excusans eum, et Fr. Bartholomaeum qui scrupulosis conscientiis agitati, amatam solitudinem relinquere noluerant, licet a Summo Pontifice vocati; jam tamen humiliter obedire non recusabant. Extat et epistola S. Catharinae fol. 123 ad Fr. Raymundum de Capua Ordinis Predicatorum, et ad Mag. Joannem Tertium Ordinis Eremitarum S. Augustini dum moras agerent Avenione, in qua eis refert revelationem, qua die 1 Aprilis fructa fuerat. Anno 1368 constitutus fuit pro tertio anno S. Theologiae professor in Universitate Cantabrigiae in Anglia, an. 1387 vicarius, ac deinde prior conventus Sylvae-Lacus, et an. 1388 Provincialis Senarum. Vide Herreram tom. I, pag. 378, et Elssium pag. 402.

B. Jordanus de Saxonia, Quedlinburgensis, non minus doctrina quam sanctitate floruit, et ob indefessam antiquitatum indagationem a cunctis summopere aestimatus fuit. Studiorum causa in Galliam et Italiam se contulit, atque Bononiae praeceptorem habuit B. Joannem de Lana, Parisiis Ven. Prosperum de Regio, et in Germania B. Hermannum de Hallis, sub quorum magisterio tantum in sacris litteris profecit, ut in sua Germania omnium illius aetatis theologorum princeps merito habitus fuerit. Anno 1336 cum Tangermunda [p. 374] in dioecesi Brandenburgensi haeresi Luciferianorum turpissime inficeretur, per nostratem B. Jordanum et Fr. Nicolaum Minoritam, contumacibus damnatis, ad Fidem Orthodoxam revocata fuit. Suis ferventibus orationibus multa beneficia cum a Deo, tum a Sanctis impetravit, bis enim a submersione, semel a latronibus, ac etiam semel a canum morsibus divinitus liberatus fuit. Lugduni cum gravi, ac periculoso morbo decumberet, voto S. Martino nuncupato, sanitatem recuperavit. Anno 1350 erat Saxoniae Provincialis, ac praeterea fuit totius Germaniae Vicarius generalis. Corporis sarcinam Viennae in Austria deposuit valde senex an. 1380. Quae reliquit sui ingenii monumenta referuntur ab Ossinger pag. 800.

B. Ludolphus de Camoslaria, provinciae Saxoniae alumnus, ita a B. Jordano de Saxonia lib. 2 de Vitis Fratrum cap. 18, pag. 146, describitur: Erat quidam alius R. P. Lector, et olim Provincialis in Ordine, Fr. Ludolphus de Camoslaria, vir utique magnae prudentiae, et sanctae conversationis, rigorosus in regimine, et devotus in oratione, ac sollicitus in librorum pro Ordine comparatione, quod efficaciter ostendit tam in vita, quam in morte... Omni die Missam cum devotione celebrare consuevit etc... Sanctitate floruit circa annum 1352. Beati nomine decoratur etiam a B. Orozco fol. 39.

B. Ludovicus de Capua, S. Theologiae Baccalaureus, apud Elssium pag. 439 dicitur moribus et doctrina conspicuus, virtutibus, admirabili sanctitate, charitate, ac praedicatione spectabilis, qui sacrarum virtutum dulci violentia Regnum Dei rapuit an. 1400. Apud Pamphilum in chronico fol. 70 appellatur vir doctrina, et miranda sanctitate clarus. Vide etiam Herreram tom. 2, p. 6.

B. Lupus de Suriano, alias de Monte Cimino, qui putatur fuisse de domo Franchini, potissimum commendatur ob humilitatis amorem, vitae communis zelum, atque carnis macerationem. Coelestem quandam vitam agebat in eremitorio praefati oppidi circa an. 1389.

Ven. Michael Cardonet, rarae sanctitatis vir, doctrina, et praedicatione insignis, an. 1371 Aragoniae provinciam regebat, et illustrabat. Valentiae dum degeret tantam sibi omnium civium benevolentiam conciliavit ut ex Senatus consulto, die 10 Decembris praefati anni 1371, quatuor ejus Senatus capita ne ab illa civitate discederet illi repraesentarint *populum Valentinum propter magnam ipsius scientiam, laudabilem praedicationem, et vitae honestatem, magna et doctrina, et exemplo imbui*. Quinimmo idem Senatus ne tanti viri praesentia Valentina civitas orbaretur, assignavit libras vigintiquinque pro illius cella extruenda, et annuam sexaginta florenorum pensionem pro caeteris ejus necessitatibus occurrentibus. Praeterea testatur noster Herrera tom. 2, pag. 50, se vidisse librum

manuscriptum publici tabularii laudatae urbis Valentinae, in quo ad an. 1371 sic legebatur: Urbs Valentina, precatur Fr. Michaelem Cardonet, hominem sanctae vitae, Ordinis Sancti Augustini, ut in urbe remaneret, quia volebat Barcinonem proficisci; populus magna in illum devotione ferebatur, et quia indigens erat, Jurati urbis ex decreto Consilii quoddam illi subsidium donavere... Florebat circa an. 1380.

B. Nicolaus de Tinis hisce verbis in Martyrologio Augustiniano sub die 9 Feb. laudatur: Senis in Ilicetano coenobio [P. 375] pretiosa mors B. Nicolai de Tinis confessoris, qui in Religione tales progressus fecit, ut cunctis admiratio foret; ob quae brevi prior illius coenobi electus est; in cujus observantia ita rigidus extitit, ut nec apicem Religionis passus sit deperire. Erga pauperes fuit liberalissimus, quod Deus miraculo confirmavit, coenobii horreum tantis eleemosynis exhaustum adimplens. Idem contigit in vini dolio; nam per multum temporis vinum hauriens e cupa, illam nullatenus sensit exhaustam. Guidonem coenobii famulum in suspendio ob desperationem interemptum, oratione suscitavit, qui postea adhuc trieteride sospes fuit. Quosdam innocenter mortuos oratione fecit sospitare. Tantis ergo virtutibus, et prodigiis praeclarus hac die obiit, et abiit in coelum... Fuit de nobili Senensi prosapia Marescotorum, professionem religiosam emisit Iliceti an. 1337 sub Prioratu B. Joannis Guccii; prior ejusdem Ilicetani coenobii an. 1340; et ex hac vita migravit citato die 9 Feb. an. 1387.

B. Nicolaus de Ceretanis, nobilis Senensis, Prior Ilicetani coenobii prope Senas, et Ilicetanae Reformationis Vicarius generalis, doctrina et sanctitate clarus obiit circa an. 1394. Hujus praecipue commendatur singularis devotio erga divinissimum Eucharistiae Sacramentum, et SS. Christi Domini Passionem.

B. Sanctes de Cora in Latio dicitur ortum duxisse e familia Laurenti. Fuit eximius concionator, quem cum turbae multae ut illum audirent, ad campestria eum sequerentur, ipse eas exemplo Domini cum spiritualiter, tum corporaliter pascebat, et siquando, eo sub dium ob nimiam auditorum frequentiam praedicante, coelum pluviam demitteret, nulla tamen aquae gutta super multitudinem hominum circa illum stipatam defluebat. Cum sanctitatis fama quievit in Domino an. 1392.

R. P. Aloysius Pasquali de Lucana Congregatione Matris Dei, qui communem cum B. Sancte patriam habet, solerti studio documenta collegit pro illius immemorabili cultu comprobando, cui in praesentiarum adjutricem manum praebet novellus noster Postulator P. Mag. Fr. Sebastianus Martinelli.

Ven. Simon de Cremona dicitur a nostratibus scriptoribus vir in divinis Scripturis valde eruditus, et liberalium artium egregie doctus, ingenio praestans, et clarus eloquio, necnon in sermonibus ad populum habendis declamator insignis. Multos annos Venetiis apostolicum munus exercuit, multumque ibidem conversionum fructum reportavit; nam mirificam quamdam eloquentiam efficacioribus bonorum operum exemplis summopere commendabat. Ut autem non solum coaevis, verum etiam posteris sua facundia prodesset, concionatores cunctos utilibus concionum libris affatim instruxit. An. 1385 erat Insubriae provincialis, et 1387 Regens studiorum in coenobio S. Augustini Genuae. Obiit Patavii circa an. 1390 ob insignem pietatem venerabilis nomen assecutus. Scripta, quae in lucem emisit, citantur in Saec. Aug. vol. I, pag. 352.

Ven. Thomas de Argentina, Germanus, S. Theologiae Doctor, magnam Doctrinam cum majori vitae sanctimonia conjunxit. In variis Universitatibus, ac praesertim Parisiensi multa cum laude publice S. Theologiam docuit. An. 1345 Universi Ordinis regimen adeptus, diuturno 12 annorum intervallo [P. 376] Eremitanae Familiae plurimum profuit. Nam Constitutiones Ordinis ampliavit, perutilia decreta edidit, coenobia aedificavit, multaque a Romanis Pontificibus privilegia, gratias, exemptiones, atque indulta obtinuit. Plurimum gratia valuit, atque favore apud Carolum Bohemiae Regem, qui an. 1346 Romanorum Rex renunciatus fuit. Noster Thomas primus fuit, qui in Vindobonensi Universitate immaculatam Deiparae Conceptionem propugnavit, uti fatetur Ludovicus Schonleben in libro *Orbis universi votorum pro definitione piae et verae sententiae de immaculata Conceptione*. Obiit Viennae in Austria anno 1357. Ob singularem pietatem venerabilis titulum

promeruit. Opera ejus citantur ab Ossinger pag. 71.

B. Ugolinus, a loco dormitionis de Cortona apellatus, Mantuae ortus est, et ut Deo arctius adhaereret, habitum S. Augustini induit, ejusque Regulam professus angelica puritate, zelo animarum, et fervida erga Deiparam Virginem devotione mire effulsit. Postquam vero pluribus annis se exercuisset in acquisitione virtutum, et in multis Italiae urbibus suavem suae sanctitatis odorem spirasset, plenus dierum et bonorum operum Cortonae obdormivit in Domino in conventu sui Ordinis. Eo defuncto plurima per solum corporis contactum contigere miracula, inter quae hoc notatu dignum quod in dextero latere pectus habuerit apertum, ex quo adhuc septuaginta annis post obitum continuo effluxit sanguis recentissimus, quasi ex vivo corpore, summa e suavitate, ac virtute mirabili claudis restituens gressum uti et caecis visum. Triginta autem ab inhumatione transactis annis ex castissimo Beati corde e candidum prodiit lilium coelestem late odorem spargens, quod quia incaute a juvene quodam nihil supra naturam suspicante rescissum fuerat, idem cor secundum lilium germinavit, ipsaque illa nocte caecae cuidam mulieri apparuit Beatus jubens ut se adducendam curaret ad sepulcrum suum, ubi cum secundum lilium scinderetur ipsa visum reciperet. Portenti fama vulgata fecit ut exhumandum corpus decerneretur, quod repertum est ita sanum et integrum ac si recens sepultum fuisset, ac deinde in loco decenti collocatum annuo festo colitur, publicaue processione, et oblatione votiva per Magistratum honoratur. Obiit beatus vir circa an. 1370. Ita Hagiologium Italicum sub die 21 Martii, quod tamen integro saeculo nostratem B. Ugolinum posteriorem facit. Illius cultus memorabilis approbatus fuit a Pio VII die 21 Octobris an. 1804, et Officium Ordini concessum die 27 ejusdem mensis, et anni.

XLIII

ALII AUGUSTINENSES SCRIPTORES QUI FLORUERUNT

AB ANNO 1350 USQUE AD 1400 - p. 376.

Fr. Aldobrandinus Cavalcantes, nobilis Florentinus, inter primarios sui temporis Eremitas Augustinenses doctrina praestantes jure recensetur. A nostrate Gandolpho dicitur *concionator fervidus et fructuosus*, eo quia vir insigni pietate, atque integerrima vitae conversatione spectabilis, ac potissimum singulari animarum zelo fervens, suis concionibus earumdem duntaxat lucrum, non autem inanem aerae popularis sonitum expetebat. Floruit circa annum 1385. Quae scripsit referuntur a praefato Gandolpho, et ab Ossinger, et videri possunt in Saec. Aug. vol. I, pag. 222. [P. 377]

Fr. Aloysius Marsilius, nobilis Florentinus, unus fuit e viris suae aetatis eruditissimis; quapropter magnam sibi comparavit existimationem, atque benevolentiam apud Franciscum Petrarcham, qui in suis ad illum scriptis epistolis haec inter caetera pronuntiavit: Magnam tui nominis uberem materiam et laetandi tribuis, et sperandi, ante alios mihi, quo fortasse non alius in te oculos altius defixit. Clarum tibi lumen ingenii Deus dedit, industriaeque nobilis stimulos addidit, atque ex his notitiam rerum variarum pro aetate mirificam... Verum quis reipsa fuerit noster Marsilius melius percipere poterit cupidus lector ex sequentibus verbis Poggii Florentini in oratione 3 in Nicolai Nicoli funere habita, de Marsilio haec narrantis: Cum floreret in hac civitate eximia virtus doctissimi omnium viri Ludovici Marsilii ex Religione Augustini, contulit (Nicolaus) se in ejus familiaritem, ut una cum studiis doctrinae, vitae quoque, et morum institutionem perciperet. Erat domus Ludovici referta tunc egregiis adolescentibus, qui sibi vitam ejus et mores proposuerunt imitandos. Frequentebatur quoque ab optimis, ac praestantissimis viris hujus civitatis (Florentiae) qui ad eum velut ad divinum quoddam oraculum confluebant. Erudivit autem, liberaliterque instituit plures, qui viri doctissimi evaserunt, sed emersere inter alios praecipue Joannes Laurensis, Robertus Rossus, et hic noster Nicolaus, qui caeteris rebus posthabitis, numquam a latere Ludovici discedens, optimis praeceptis vivendi institutus est... Morum autem severitatem, et loquendi harmoniam quamdam, ac in reprehendis vitiis libertatem ab illo hausit, qui erat promptissimus, et paratissimus ad vitiorum

objurgationem... Tantam autem Marsilius noster penes Florentinos existimationem, atque auctoritatem suis praeclarissimis meritis consecutus fuit ut illa Respublica nedum illi difficiliora negotia expedienda commiserit, eumque oratorem atque legatum ad varios Principes deputerit, verum etiam a Bonifacio IX eum in Florentinum Episcopum postularit. Praeclarissimum nostratis Marsilii encomium, quod Florentinus Senatus ea occasione ad Summum Pontificem transmisit, legi potest apud Tiraboschi tom. V, part. I, pag. 229, edit. Venet. an. 1823. Obiit Florentiae die 21 Augusti an. 1394. Quantum autem Florentina civitas meritissimum concivem demortuum etiam honoravit, ita describit Ammiratus, quem citat noster Gandolphus: Obiit mense Augusti Fr. Aloysius de Marsiliis de Florentia Ordinis Erem. S. Augustini, et quia habitus fuit vitae et morum exemplaris, doctrinae et scientiae excellentis, et vir magnae eloquentiae, ac eum multis in negotiis domi forisque, diversis cum Principibus egregiae suae Reipublicae inservisset, Magistratus ultra honorem delatum publicis expensis in exequiis, sepulcrum ipsius confici mandavit, quod hodie adhuc depictum in magna Ecclesia S. Mariae de Flore conspicitur... Adeas Saec. Aug. vol. I, pag. 223.

Fr. Albertinus de Mantua doctissimus theologus, et sacrarum Scripturarum interpres, inter caetera memoratu digna edidit tractatum eruditione refertum de Corpore Christi. Florebat circa annum 1400.

Fr. Amalricus Augerii, Gallus, patria Biterrensis, prior fuit monasterii S. Mariae de Aspirano dioecesis Helenensis, doctor Universitatis Montispeulanae, [P. 378] ac Urbani V capellanus. Scripsit *Chronicon, seu potius vitas Pontificum ordine alphabetico dispositas*, quod opus typis evulgavit Eccardus tom. 2 corporis Scriptorum medii aevi a pag. 1641 usque ad 1824 edit. Lipsiae 1723. Pervenit praefata Pontificum historia usque ad Joannem XXII, scilicet usque ad an. 1321. Florebat circa an. 1360.

Fr. Ambrosius Placentinus, sacrae Theologiae Magister, multa doctrina clarebat circa annum 1371.

Fr. Antonius Astensis alias de Asta in Pedemontio, fuit theologus insignis, qui magnum volumen scripsit in libros Sententiarum. Florebat circa annum 1395.

Fr. Bartholomaeus de Strada, Bononiensis, sacrae Theologiae Magister valde doctus, qui aliquot subtilissima Quodlibeta in lucem emisit, fiorebat circa annum 1361. Diversus est ab alio Bartholomaeo item Bononiensi, Generalis Bartholomaei de Venetiis socio, qui anno 1398 erat Provincialis Romandiolae, quique litteris consignavit sermones super epistolas totius anni.

Fr. Bernardinus Pugalis, Gallo-Tolosanus, florebat circa an. 1398. Dicitur a Nicolao Bertrando: Doctor magnae peritiae, prudentiae, et sanctimoniae, qui non modo vivens, sed etiam mortuus Tolosana sublimavit gymnasia... Ab aliquibus scriptoribus inter Ordinis Generales perperam recensetur. Varias summi pretii lucubrationes litteris tradidit, quibus cum de theologia, tum de philosophia meritis optime fuit. Videri possunt in Saeculis Aug. tom. I, pag. 259.

Fr. Bertrandus Parayte, Gallo-Tolosanus, vir fuit doctrina, ac pietate conspicuus. A praefato Nicolao Bertrando describitur tamquam vir *totus catholicus et totus in Dei amore succensus*. Duodecim annis Tolosanam provinciam gubernavit. Publici juris fecit commentaria in Acta Apostolorum, et in Apocalypsim, aliaque magni pretii volumina.

Fr. Bernardus Angelerius nobilis Florentinus, excelluit cum morum probitate, tum divinarum Scripturarum scientia. An. 1384 nondum sacrae Theologiae Magister, electus fuit Procurator Ordinis generalis, quod munus iterum an. 1386 adeptus fuit. Doctoralem lauream an. 1388 in Oxoniensi Academia obtinuit. A nostrate Ossinger dicitur *vir morum integritate et divinarum litterarum scientia clarissimus, qui dies vitae suae publicis concionibus, privatisque sermonibus populum erudiendo insumpsit*. Librum evulgavit sub titulo *Speculum caritatis*, quo nedum coaevorum verum etiam posterorum fidelium corda ad vehementiorem Dei amorem excitavit. An. 1392 erat Pisarum provincialis. Vide Ossinger pag. 53.

Fr. Bindus Guerri, Senensis, magno doctrinae splendore Eremitanam Familiam sua aetate illustravit. De illo scribit noster Landuccius quod: Plura opuscula dictavit, quae maximam doctrinam, eruditonem ac pietatem in se includebant... Juxta Gandolphum hic eximius sacre Theologiae doctor spiritum Deo reddidit an. 1390 cum esset Senensis provinciae vicarius generalis. Nominatur cum laude etiam ab Ugurgerio Dominicano in *Pompis Senensibus*. Vide Lanteri in Saec. Aug. vol. I, pag. 262.

Fr. Clemens Mercatoris Tolosanus sacrae Theologiae Magister, paucis quidem, ait Elssius, sed solidis operibus specimen suae doctrinae reliquit. In lucem emisit quaestionum de anima librum unum, atque de potentiis ejusdem librum alterum. [P. 379] Praeterea egregia edidit commentaria in Magistrum Sententiarum. Florebat circa an. 1360.

Fr. Facinus Astensis, vulgo Lombardus appellatus, sed revera patria Pedemontanus, vir fuit sacrae Scripturae eruditione valde conspicuus, qui a Pamphilo dicitur fuisse philosophia Aristotelica apprime eruditus. Supra caetera autem, quod magis interest, spectatissima vitae ratione refulgebat; quapropter duplici, doctrinae atque probitatis honore a scriptoribus commendatur. De illo haec scripsit Petrus de Alba in Bibliotheca Conceptionis: Facinus Astensis in 3 Sententiarum quaest. 6 asserit Virginem Mariam fuisse absque originali labe conceptam, ut refert Joannes Vitalis in defensorio libro 4 etc... Florebat circa an. 1400.

Fr. Gatfridus Hardeby, Anglus, Licestriensis coenobii alumnus, in Oxoniensi Universitate sacrae Theologiae cathedram tenuit, atque doctoris insignia accepit. Tanta eloquentia, tantaque concionandi gratia praeditus fuit, ut Rex ipse Eduardus III illum nedum in suum concionatorem, verum etiam in suum consiliarum, et confessarium elegerit. Neque intra Ordinem honoribus caruit: nam totius Angliae provincialatum gessit, quo tempore evangelicam paupertatem sedulo promovit. Ecclesiasticae immunitatis etiam contra Regii Concilii decreta accerrimus propugnator fuit. Item suae Augustinianae Religionis antiquissimam ab Augustino originem strenue defendit. Pie obiit Londini anno 1360. Quae scripsit videri possunt in Saec. Aug. vol. I, pag. 281.

Fr. Gratia Castellani, nobilis Florentinus, celebris sacrae Theologiae doctor, variis legationibus cum Urbani VI ad Florentinos, tum Florentinorum ad varios Principes honestatus fuit. Quasdam evulgavit quaestiones in Magistrum Sententiarum. Florebat circa an. 1400.

Fr. Henricus Budericus, Anglus, ita appellatus quia in oppido Buri in Suffolciensi regione ortum habuit, sacrae Theologiae doctor Parisiensis, potissimum pergami eloquentia excelluit. Quamobrem frequentissimis habitis ad populum sermocinationibus magna doctrina refertis, atque singulari quodam mirae eloquentiae lepore exornatis, summam sibi apud omnes existimationem comparavit. Praeterea valde commendabatur a peculiari quadam vitae integritate, atque magna in rebus agendis prudentia, et dexteritate, cujus praeclarae dotis in sua Anglica provincia regenda luculentum testimonium praebuit. Ordinem illustrabat circa annum 1380. Laudatur in Saec. Aug. vol. I, pag. 298.

Fr. Jacobus Eugubinus, UMBER, sacrae Theologiae Magister, in Sanctorum Patrum lectione summopere versatus, atque subtili ingenio praeditus, ob theologiam doctrinam semper in magno pretio habitus fuit. Florebat circa an. 1390. Quae scripsit vide apud Ossinger pag. 320.

Fr. Joannes de Argentina teste Trithemio vir fuit pietate, Sacrarum Scripturarum notitia, et praedicationis gloria admodum clarus. Scripsit Chronica, in quibus ostendit quomodo Romanorum Imperium ad Germanos translatum fuerit. Florebat circa annum 1400.

Fr. Joannes Clivot alumnus provinciae Saxoniae, sacrae Theol. doctor, scriptor valde celebris, et concionator admodum facundus florebat circa an. 1395. Vide Ossing. pag. 235.

Fr. Joannes Godtwicus, Anglus, doctor, atque professor sacrae theologiae Oxoniensis, [P. 380] alumnus fuit coenobii Linnensis, in quo mortalis vitae cursum explevit an. 1360. Ob raram, atque

miram eloquentiam saepe ipsum Regem Regnique Optimates auditores habuit. Varia reliquit sui ingenii monumenta, quae referuntur ab Ossinger pag. 403.

Fr. Joannes de Hisdinio, vir sacris profanisque litteris admodum eruditus, insignis sui temporis concionator, et in Parisiensi Universitate professor, multas evulgavit mentione dignas lucubrationes; nempe sermones, lecturas, et commentaria in omnes fere libros novi Testamenti, et alia quaedam. Florebat circa annum 1390.

Fr. Martinus de Signa, Florentinus, Sacrae Theologiae Magister, teste nostrate Gandolpho, vir fuit pietate, prudentia in rebus agendis, et doctrina insignis. Anno 1387 erat Pisarum provincialis. Magno in pretio habebatur apud Joannem Boccaccium, qui illum suae conscientiae moderatorem habuit, eumque suae ultimae voluntatis executorem, atque librorum suorum haerodem constituit. Extremum diem clausit Florentiae praefato an. 1387. Vide Saecul. Aug. vol. I, pag. 328.

Fr. Paulus de Verona, theologus et concionator, scripsit sermones pro festis diebus, et Adventu Domini; necnon volumen unum contra Judaeos. Florebat circa an. 1395.

Fr. Petrus de Balneo, theologus insignis, reliquit tractatum de virtutibus, et alium, qui *Summa de planctu Ecclesiae praenotatur*. Florebat circa an. 1395.

Fr. Petrus Donatus de Aretio, theologus et concionator clarissimus, evulgavit valde eruditum Quadragesimale, et varias orationes funebres, in quibus pie atque sapienter multa pertractat de arte bene moriendi, ac de coelesti vita. Vivebat adhuc an. 1389.

Fr. Petrus de Paternis, Gallus, alumnus provinciae Provinciae, ab Ossinger pag. 674 dicitur vir doctrinae singularis, et exquisitae eruditionis. Evulgavit aliquas lucubrationes contra Judaeos, et alia quaedam.

Fr. Petrus de Spira, cognomine Dudesfelder, Germanus, vir sacris profanisque litteris valde eruditus, atque eximius concionator scripsit sermones de tempore, et de Sanctis, commentaria in libros Ethicorum, et alia multa. Anno 1385 regebat provinciam Rheno-Svevicam.

Fr. Rodolphus Marhamus, Anglus, alumnus coenobii Linnensis, duplici praeconio doctrinae et probitatis a scriptoribus commendatur. Sacrae Theologiae lauream in Cantabrigiensi Universitate adeptus, ad historica studia se convertit, atque ex praestantissimis auctoribus, ita Elssius, collegit opus insigne, in quo describit ab origine Mundi usque ad suum tempus praecipuorum Regum, et Regnorum exordia, progressus, incrementa, decrementa, mutationes, ruinas variarum gentium, diversos mores, ritus, consuetudines; atque nihil pene omisit eorum, quae posteris servire possent ad exempla virtutum, quae sequi, seu vitiorum, quae fugere debeant. Hoc opus nuncupavit *Manipulum Chronicorum*. Reliquit etiam volumen concionum, et alia quaedam. Florebat circa annum 1380.

Fr. Rogerius Tuiforde, alias Goodluck, Anglus, Sacrae Theologiae Magister, laudatur ab ingenio, pietate, doctrina, et mirifica dicendi, docendique facultate, ut scribit Ossinger pag. 906. Florebat anno 1390.

Fr. Rogerius a S. Victoria, Picenus, [p. 381] sacrae Theologiae Lector, ab Ossinger pag. 935 dicitur: Vir in quo praepter singularem philosophiae, ac theologiae scientiam omnes admirabilem eloquentiam ad stuporem suspiciebant... Vivebat anno 1386.

Fr. Simon Baringuedus, Gallo-Tolosanus, sacrae Theologiae doctor Parisiensis, a Bertran sequentibus verbis commendatur: Hic profecto vas scientiarum exstitit, acerrimus disputator, memoriosus valde, aegidianae disciplinae defensor, subtilis multum, et copiosus... Florebat anno 1373. Quae scripsit nominantur ab Ossinger pag. 103.

Fr. Simon de Bononia ab Elssio appellatur: Vir scriptis ac virtutibus insignis, in gravissimis Ecclesiae difficultatibus frequenter adhibitus, in quibus praeclare se gessit... Reliquit librum sub titulo *De novo Mundo*. Florebat an. 1378.

Fr. Thomas de S. Genesisio, Picens, vir admodum doctus in lucem emisit commentaria in quator libros sententiarum. Florebat anno 1400.

Fr. Thomas de Stureja, Anglus, eruditus ipse et eruditorum hominum amator, modos omnes excogitabat, quibus alios ad litterarum cultum excitaret. Quamobrem singulis eruditionis utilitates, et emolumenta proponens, valde doctorum virorum numerum auxit. Posteris reliquit moralitates in Apocalypsim, tractatus de Sacramentis, declamationes, et alia. Florebat anno 1370.

Fr. Thomas Winterton, alias Winterburne, Lincolnensis, sacrae Theologiae doctor Oxoniensis, inter primarios totius Angliae viros eruditione conspicuos recenseri meruit. Magnam cum Joanne Wiclepho, antequam hic haeresis occultum virus evomeret, et Angliam haeretica pravitate inficeret, propter studiorum communionem, parem aetatem, et longam usque ab adolescentia consuetudinem, contraxit amicitiam, et familiaritatem. Verum post amici apostasiam, cum nihil suis consiliis atque exhortationibus pro illo ad veritatis tramitem revocando proficeret, veterem amicitiam in odium perfectum commutavit, atque causam Catholicae Fidei defendendam suscipiens, multa adversus ejus deliramenta erudite scripsit, ingentem veritatis zelum, atque parem doctrinam ostendens. Anno 1393 erat Angliae provincialis. Non constat quo anno obierit; videtur tamen errasse Bzovius, qui illum anno 1415 adhuc superstitem arbitratur. Quae scripsit citantur ab Ossinger pag. 969.

Thomas Asheburne, Anglus, in oppido Staffordiensi ortus, ubi etiam Eremitanae Familiae nomen dedit, post absoluta studia theologica in Oxoniensi Universitate, ibidem et doctoralem lauream, et sacrae theologiae cathedram obtinuit. Cumque esset, ita Herrera, et multiplici doctrina instructus, et zelo fidei plenus, omnes quos potuit in Wiclephum concitavit ut eum ejusque erroneam doctrinam dictis, factis, scriptis detestarentur, contra quem ipse multa fecit, scripsit, praedicavit. Denique eo maxime instigante an. 1382 Londini synodus convocata fuit, cui ipse cum decem Episcopis, quadraginta quatuor theologis, et viginti jurisperitis interfuit; ubi tandem haeresis Wiclephi solemniter condemnata fuit. Anno 1387 auctoritate sua, suaeque eloquentiae, et probitatis vi ab Augustiniano Londinensi coenobio magnam calamitatem, et ingentem ruinam avertit. Cum enim quidam frater apostata falsis criminationibus et calumniis ejusdem [p. 382] conventus coenobitas in publica concione dehonestaret; eique quidam e nostratibus Augustiniani Nominis zelo contradicere coepisset, illico haeretici Lollardi, ad quos apostata ille defecerat, cum impetu surrexerunt, et ad coenobium accurrentes, cunctos fratres ejecerunt, infanda in illos flagitia et crimina mendaciter objicientes; simulque coenobium ipsum comburere conabantur. Sed impediti tamen sunt, ait Thomas Walsinghamus ad an. 1387, *humili oratione Fr. Thomae Asheburne, et sodalis sui, qui ambo boni viri, ambo fuere sacrae paginae professores*. Hoc igitur modo, quod apostatae temera impudentia perdebat, Thomae probitas reparavit. Florebat circa annum 1390. Quae scripsit referuntur ab Ossinger pag. 79.

XLIV

DE AUGUSTINIANIS EPISCOPIS AB AN. 1350 AD AN. 1400 - p. 382

Fr. Aegidius de Boni, nobilis Cortonensis, a patris nomine de Blasio nuncupatus, ob sua egregia merita anno 1348, die 13 Januarii a Clemente VI inauguratus fuit Episcopus Vicentiae in Insubria. An. 1355 a Carolo IV Imperatore legatus ad Pisanos missus fuit; aliisque postea ad varios principes legationibus honestatus. Non desunt scriptores, qui Aegidium nostrum Cardinalem fuisse arbitrentur; verum Augustinus Oldoinus in Athenaeo Hetrusco illum putat fuisse Cardinalem tantummodo designatum. Inter caetera illius benefacta recenseri debet fundatio Augustiniani coenobii Castellionis

Florentini. Huic mundo valedixit anno 1361.

Fr. Albertus de Saxonia ex pago Rickmersdorfensi ortum habuit ex familia Comitum de Berg, ac dato Augustinianae Religioni nomine, expletisque Pragae inferioribus studiis, Parisios se contulit, ubi doctoralem lauream obtinuit. Quamvis theologica etiam scientia praestaret; multo tamen magis philosophica atque mathematica excelebat, adeo ut noster Arminius Monfortis, celeberrimus orator et Episcopus Nusci, in quadam panegyrica oratione in laudem S. P. Augustini alterum Archimedes illum appellare non dubitavit. Electus fuit Episcopus Halberstadii in Saxonia an. 1366, praefuitque annis 24. De illo haec habet Petrus de Alva Minorita in appendice Bibliothecae Conceptionis columna 1499: Albertus de Saxonia Ord. S. Augustini, et Episcopus Halberstadiensis... propter amorem Virginis multas propositiones Parisiis, et Pragae de Immaculata Conceptione defensavit, in quibus gloriosam Virginem ab originalis peccati macula immunem fuisse probavit... Ad meliorem vitam transivit jam senex anno 1390, et in ecclesia cathedrali tumulatus fuit.

Fr. Aicardus ab Urbano V an 1375, die 8 Junii, renunciatus fuit Episcopus Cissami in Creta.

V. Fr. Alphonsus Vargas Toleti ex nobilissima familia ortum duxit. Admodum adolescens in patria Eremitano S. P. Augustini Ordini nomen dedit. Parisiis magno cum honore studiorum cursum confecit, ac lauream doctoralem promeruit. Tum ipse ex discipulo magister effectus, integro decennio philosophicas atque theologicas scientias docuit tanto auditorum profectu ut vere de illo dici possit: *Quot habuit tirones, tot magistros effecit*. Incomparabilis ingenii vir raro exemplo magnam doctrinam cum singulari vitae sanctitate consociavit. [P. 383] Post reditum in Hispaniam eximia illius virtutes eum prius ad Uxamae, deinde ad nobiliorem Pacis Augustae Episcopalem Cathedram evexerunt. Cum anno 1353 Innocentius VI Avenione degens, in Italiam Card. Aegidium Albornoz valida manu comitatum misisset, ut complures Ecclesiasticae ditionis civitates a quibusdam Italiae tyrannis usurpatas recuperaret, iste quippe qui Alphonsi nostri non solum insignem prudentiam, verum etiam invictissimam magnanimitatem probe noverat, eum sibi in difficillima expeditione socium adscivit, atque deinceps ex ipsius consiliis et opera plurimum adjumenti percepit. Alphonso inconsulto momentosum aliquod nunquam moliebatur; quidquid autem eodem consulente aggredebatur, illud optime semper gerebat. Ipsemet Alphonsus certaminis dux nonnullas urbes armis devicit, ac Faventiam obsidione ad deditionem adegit. Postea in Hispaniam reversus ex Pacensi Episcopali Cathedra ad Archiepiscopalem Hispalensem translatus fuit, quo tempore spirituale bellum suscipiens, cum Mahumetanis in aciem descendit, eorumque ingentem numerum ex mendacissimis Alcorani commentis ad tutissimam Evangelii veritatem reduxit. Vita cessit Hispali anno 1366, non sine magna opinione sanctitatis. Commendant amplissimum virum omnes nostrates, inter quos R. mus Coranus de illo haec scribit: *Commentatus est primum Sententiarum tam subtiliter, tam alte, tamque formaliter, et limate, ut nihil supra*. Inter externos autem de illo mentionem faciunt cum laude praecipue Possevinus, Bellarminus, Labbeus, Trithemius, Simlerus, Nicolaus Antonius, et alii. Ex hoc postremo Henricus Warton hoc de nostro Alphonso testimonium refert: "In hoc viro nescies, qua arte eximiam litterarum theologiarum peritiam, et professionem, religiosumque vitae institutum apud Agustinianos susceptum, cum militari vita, et cunctis quae in acie, et oppugnationibus ad profectum belli spectant, diu atque acriter exercitiis componas". Eruditissimi viri opera vide apud Lanteri Saec. Aug. tom I, pag. 227.

Fr. Andreas an. 1349, die 14 Martii a Clemente VI Andriae in Apulia Episcopatum accepit. Illam cathedram tenuisse videtur usque ad an. 1356.

Fr. Andreas, Pisanus, an. 1353 die 30 Octobris electus fuit Episcopus Arimini in Romandiola. Hic collectoris spoliatorum in Hetruria munus exercuit ab an. 1354 usque ad 1361. Sui Episcopatus tempore Ariminensis civitas interdicto subjecta fuit eo quod Malatestarum partibus adhaeserit; neque absolutionem obtinuit nisi post juratam S. Sedi fidelitatem. Decessit an. 1363.

Fr. Andreas eximius theologus, ac celebris verbi Dei praeco Brixiae in Insubria Episcopatum obtinuit anno 1373. Suarum virtutum splendore Brixianam Ecclesiam illustravit usque ad an. 1378, quo debitum naturae persolvit.

Fr. Andreas de Serazoni, Mediolanensis, sacrae theologiae Magister, cum esset vir religionis zelo, vitae integritate, morum innocentia, in rebus tam spiritualibus, quam temporalibus peragendis circumspectione, aliarumque virtutum meritis laudabilis, ab Urbano VI die 4 Novembris an. 1381 inauguratus fuit Episcopus Placentiae, sed quia haec elatio Galeatio Visconti non placuit, possessionem Episcopalis Cathedrae adire nequivit; quare ad Brixianam Ecclesiam ab eodem Pontifice die 17 Junii an. 1383 translatus fuit, [p. 384] ibique mortalis vitae cursum complevit mense Martio an. 1387.

Fr. Andreas de Firmo, Picenus, anno 1369 die 23 Julii ab Urbano V ad instantiam Senatus Veneti eligitur Episcopus Archadiae in Creta. Vir fuit honestate vitae, ac scientia clarus. Obiisse videtur circa annum 1400.

Fr. Antonius de Macerata, Picenus, die 11 Augusti an. 1391 a Bonifacio IX creatus fuit Episcopus Oleni in Peloponneso.

Fr. Augustinus Finaccide Alto-Pascio in Hetruria, vir doctissimus, atque concionator celeberrimus, anno 1343 die 21 Martii a Clemente VI Narniae in Umbria Episcopatu praefectus fuit. Cardinalis Aegidius Albornotius, Innocentii VI Avenione degentis per Italiam Legatus, nostratem Augustinum in colligendis subsidiis ecclesiasticis ad debellandos tunc temporis dominii temporales usurpatores praecipuum ministrum adhibuit. Anno 1357, uti narrat Scipio Ammiratus in historia Florentina lib. II, ad an. 1357, Florentiam ad petendum auxilium contra Fori-Livii Capitaneum missus fuit, ibique contra illum eo spiritus ardore Cruciatam praedicavit, ut triginta florenorum aureorum millia collegerit. Eodem anno Florentinam civitatem excommunicationis vinculo irretitam nomine praefati Cardinalis Legati absolvit. Videtur obiisse an. 1367.

Fr. Augustinus de Callio in Umbria anno 1379 electus fuit Episcopus patriae, unde postea Cajetam a Bonifacio IX transfertur, relicta tamen illi Calliensis Ecclesiae administratione. Decessit anno 1397.

Fr. Augustinus de Bohemia, Prior conventus Augustiniani Brunae in Moravia, an. 1389 evehctus fuit ad Episcopatum Concordiae in ditone Veneta. Anno 1392, die 22 Junii, dum iterfaceret, ac Tulmentem flumen trajiceret ad oppidum *Venzone* a quodam sacrilego proditore interfectum fuisse scribit Coletus in Ughelli tom. X columna 359, n. 30. Vicarius fuit Patriarchae Aquilejensis DD. Joannis Moraviae Ducis filii, atque inter eundem Patriarcham, et Venetos anno 1389 pacem composuit.

Fr. Augustinus de Plumbino an. 1396, die 31 Martii a Bonifacio IX insignitur infula episcopali Andrevillae in Achaja.

Fr. Augustinus Muenzoneister Brisacensis morum integritate, et doctrinae praestantia Ordini Eremitano S. P. Augustini, et in primis provinciae Rheni et Sveviae magno honori, et decori fuit; dignus enim habebatur, ad quem totius Ordinis Procuratoris generalis munus anno 1360 deferretur. Quo munere magna cum industria administrato, an. 1371 Episcopus Secoviensis (di Sechau) in Styria inauguratus fuit; rexitque illam Ecclesiam usque ad annum 1380, quo ivit illuc, quo omnes cogimur. De illo haec leguntur in hist. Salisburgensi Mezger tom. 2, pag. 1150: Augustinus Ord. S. Augustini, et Curiae Romanae poenitentiarius, suscipitur anno 1371 Episcopus Secoviae...

Fr. Augustinus an. 1363 erat Episcopus Salobriensis, alias Selibrensis (di Selivrea) in Thracia, et Suffraganeus Tridentinus. Consecravit nostram Tridenti S. Marci ecclesiam.

Fr. Bartholomaeus Bussolari, germanus frater celeberrimi nostratis Fr. Jacobi Bussolari Papiensis, anno 1359, die 31 Martii ab Innocentio VI, qui ob illius praeclaras animi dotes, et doctrinae excellentiam pluribus gratiis, ac privilegiis eum donaverat, ad Episcopalem [p. 385] Cathedram Insulae Aenariae alias Ischiae prope Neapolim assumptus fuit. Illam dioecesim rexit usque ad an.

1389, quo ad meliorem vitam die 4 Decembris transivit.

Fr. Bartholomaeus de Dorbato a Bonifacio IX die 24 Martii an. 1390 creatur Episcopus Sareptae in Phoenicia.

Fr. Bartholomaeus Joannis an. 1390, die 14 Novembris eligitur Episcopus Trapezi in Armenia.

Fr. Benedictus de Quinque Ecclesiis, Hungarus, anno 1395 die 29 Novembris renuntiatur Episcopus Sydoniensis in Phoenicia.

Fr. Bernardus Aggerius, Gallus, a Clemente VI an. 1347 die 10 Novembris creatur Episcopus Carinulae in Campania. Praefuit laudabiliter usque ad an. 1358, quo vitam cum morte commutavit.

Fr. Bertholdus, Germanus, vir ob eximias virtutes apud omnes coevos summo in honore habitus, anno 1357 erat Episcopus Cyganensis, seu Ziganensis in Colchide, et Suffraganeus Herbipolensis in Bavaria, nam eodem anno legitur sub praefato titulo, ac nomine, et auctoritate DD. Alberti Comitis de Hohenlohe Episcopi Herbipolensis, et Franconiae Ducis, quaedam episcopalia munia exercuisse. Ivit illuc quo priores abierunt Herbipoli die 13 Junii an. 1360.

Fr. Blasius anno 1389 erat Episcopus Cephaloniae in Mari Jonio, et vivebat adhuc an. 1391.

Fr. Constantinus de Germulis ab Urbano V anno 1365, die 26 Martii, creatur Episcopus Bisaciae in Principatu Ulteriori, et 1368 transfertur ad Ecclesiam Montis Corvini in Apulia, ubi permansisse videtur usque ad annum 1400.

Fr. Christophorus, cujus cognomen, et patria a scriptoribus reticetur, ab Urbano V die 31 Augusti an. 1369 Senogalliensem Episcopatum accepit. Anno autem insequenti ad alteram vitam transivit.

Fr. Dionysius, vir probus ac doctus, ab Urbano V die 10 Januarii, an. 1364 Ariani in Principatu Ulteriori episcopalem infulam obtinuit, eamque deposuit anno 1368 abiturus illud, quo priores abierunt.

Fr. Dionysius de Murcia, Hispanus, a nostrate B. Alphonso de Orozco in Chronico Ordinis, fol. 54, dicitur *scriptor celebris, pastor bonus, et largus eleemosinarius*. In Parisiensi Universitate decem annos publice sacram theologiam docuit, atque ejusdem Universitatis doctorali laurea decoratus in Italiam venit, ubi egit apud Ordinem vicarium generalem totius provinciae Neapolitanae. Postea in Siciliam transfretavit, ibique constituitur regius sacellanus, et ab Urbano V die I Aprilis an. 1363 Messanensi archiepiscopatu praeficitur. Anno 1364 a Friderico de Aragonia Siciliae Rege bonorum restitutionem impetravit, quae turbarum tempore Messanensi Ecclesiae a Comite Henrico Rubeo, aliisque Optimatibus Messanensibus usurpata fuerant. Eodem tempore nuncius fuit Urbani V, et Reginae Joannae ad Fridericum Regem pro pace componenda, qua legatione diuturnum, atque cruentum bellum, a *vesperis siculis* exortum, nostratis praesertim Dionysii industria atque dexteritate extinctum fuit. Ex hac vita migravit circa an. 1380. A Siciliae proceribus viri venerabilis, et magnae auctoritatis nomen obtinuit.

Fr. Dionysius de Restani, Mutinensis, nostratis P. Mag. Generalis Ven. Dionysii de Mutina nepos, vir doctrinae [P. 386] praestantia, atque vitae sanctitate insignis, anno 1384 ad patriae Episcopatum evectus fuit. De illo haec scribit Gaspar Sillingardus in catalogo Episcoporum Mutinensium pag. 117: Inter claros Ecclesiae Mutinensis post S. Geminianum antistites mirum in modum refulsit Dionysius iste in Ordine Eremitarum S. Augustini Religionem antea professus, quem eximiae pietatis virum fuisse ferunt... Cum magna sanctitatis opinione obdormivit in Domino anno 1400.

Fr. Donatus de Benevento die 19 Januarii an. 1366 renuntiatur Archiepiscopus Neupacensis in Graecia.

Fr. Emericus anno 1391 erat Episcopus Camachae in Patriarchatu Constantinopolitano.

Fr. Franciscus Crispi, nobilis Neapolitanus, vir morum probitate, doctrina, ac pietate spectabilis, a Clemente VI die I Maji 1352 Avenione ad Archiepiscopatum Siponti in Apulia evectus fuit. Rexit illam Ecclesiam cum optimi pastoris fama annis sex, et ad alteram vitam transivit anno 1358.

Fr. Georgius Georgii die 9 Maji an. 1394 factus fuit episcopus *Ergensis*, uti scribit Herrera, sed forte potius *Aegensis* in Cilicia.

Fr. Gerardus an. 1364, die 8 Nov. ab Urbano V inauguratur Episcopus Agrii in Creta insula. Ilius immediatus successor habetur an. 1384.

B. Gerardus de Vasconi, alias Carrara, Bergomensis, in oppido Serinae ortum habuit. Annos natus unum et viginti Eremitanum Ordinem amplexatus, studiorum causa Parisios se contulit, ibique postea doctoralem lauream adeptus, theologiam cathedram in illa celeberrima Universitate conscendit, atque Magistrum Sententiarum summa cum eruditione est interpretatus. Quamvis autem doctrinae fulgore valde splenderet, multo tamen magis vitae sanctimonia praelecebat. Quapropter Clemens VI an. 1342 die I Augusti licet invitum Savonensi in Liguria Occidentali Ecclesiae illum praefecit. Inauguratus Episcopus totum se in commissi sibi gregis commodum impendit, maxime cum contagiosa lues annis 1348, et duobus sequentibus totam fere Europam depopulabatur. Nam pastor bonus minime dubitans vitam suam in discrimen offerre pro ovibus suis, huc atque illuc discurrens, lethifero morbo infectis omnia cum spiritualia tum corporalia subsidia ineffabili caritate suppeditabat. Multa deinde perfecit et suae dioecesi et nostro Ordini perutilia. Augustinianis Eremitis, qui extra Savonae moenia debebant, suis impensis intra urbem coenobium aedificavit, itemque Bergomensem conventum, in quo ipse habitum sumpserat, plurimum adjuvit. Varia interea opera conscripsit, quae a scriptoribus laudantur. Cum opinione sanctitatis obiit Savonae an. 1356 juxta Tiraboschium; alii vero putant illum obiisse Bergomi die 27 Julii an. 1355.

Fr. Gregorius erat Episcopus *Ordomensis* anno 1384. Ita Torellius tom. 6, pag. 215.

Fr. Guilelmus Amidaeni de Cremona a nostrate Coriolano dicitur: homo eloquentissimus, et in disputando acerrimus. Galeatii I Vicecomitis confessarius fuit. Anno 1326 die 28 Feb. in Comitibus generalibus Florentiae Ordinis sceptrum obtinuit. Aliis quinque vicibus in Generalibus officio confirmatus fuit. Scribit Gandolphus quod Joannes XXII propter egregia illius merita, atque praeclara officia in Ecclesiam collecta cupiebat Guilelmum nostrum Cardinalatus dignitate insignire; **[P. 387]** ipse autem potius Ordinis bonum, quam suam elationem respiciens, purpureo galero posthabito, petiit et obtinuit ab eodem Pontifice facultatem fundandi Papiam penes ecclesiam S. Petri in *Coelo aureo*, ubi S. P. Augustini corpus asservabatur, Augustinianum coenobium ut sic filii Patri unirentur, et membra capiti. An. 1342, die 17 Julii a Clemente VI Novariae in Insubria episcopalem infulam accepit. Quid autem in Episcopatu egerit refert Ughellus tom. 4, col. 714, n. 67, dicens: Cum sui Ordinis generale Magisterium cum laude gessisset, praeclare se gessit in administratione hujus (Novariensis) Ecclesiae, substruxitque in eminentiori loco Episcopatus munitissimam arcem, et collabentia vitio vetustatis plura aedificia refecit. Novariae atque Cremonae sui Ordinis monasteria ampliavit, auxitque fortunis. Suo ingenio digna plura monumenta reliquit. Aduxit, exornavitque episcopale palatium, alterumque in insula S. Julii a fundamentis excitavit, ut Episcopo illuc divertenti domicilio esset... In pago vero Vespalato alterum construxit palatium anno 1351. Clericorum vitam moresque optimis decretis instituit, plurimis sublatis abusibus. Evulganda Cathedralis statuta curavit, Canonicosque Regulares ecclesiae S. Matthaei prope Novariam ad puriores mores traduxit. E vivis exemptus est anno 1356 die 29 Januarii; ejusque corpus delatum Papiam ex testamento conditum fuit in ecclesia S. Augustini... Nolens propter Episcopatum fratrum suorum communionem deserere duodecim fratres ejusdem Ordinis secum in domo episcopali semper habebat, quibus de victu, et vestitu copiose providebat, et cum quibus ipse in capella episcopali divinum officium diurnum pariter et nocturnum, sicut antea in Ordine consueverat, omni nocte surgens ad matutinum cum nota persolvebat... Ita Ossinger pag. 32.

Fr. Guilelmus Egmundus, Anglus, de coenobio Stanfordinensi, appellatur a Pitsaeo philosophus acutus, theologus profundus, concionator facundus, vehemens, et ad persudendum dexter, qui studia pietatis et litterarum semper conjunxit. Roman cum venisset, instante Henrico Card. Belfortio Episcopo Lincolniensi eligitur Episcopus Pitanensis in Asia minori, et Suffraganeus Lincolniensis. Praefactus Card. Belfortius Lincolniensem Episcopatum accepit die 14 Julii an. 1398. Aliqui putant nostratem Egmundum deinde ad Dromorensem in Hibernia Ecclesiam translatum fuisse.

Fr. Henricus de Wildestein, Bohemus, anno 1383 evector fuit ad Episcopatum Tergestis in Istria. Rexit illam Ecclesiam usque ad an. 1395, ut scribit Herrera, et an. 1396 Petinum translatus fuit. Catedrale Tergestis templum consecravit an. 1385, et synodum dioecesanam coegit die 28 Nov. 1395.

Fr. Henricus de Lippia, sacrae theologiae doctor die 9 Novembris an. 1389 a Bonifacio IX creatur Episcopus Hipponensis, et Suffraganeus Ottonis de Monte Episcopi Mindensis in Westphalia. Vide Keller pag. 23.

Fr. Henricus de Winter, Germanus, a Bonifacio IX die 24 Novembris an. 1400 eligitur Episcopus Caraciensis in Lydia sub Metropoli Sardensi.

Fr. Hincio Zajic de Hasenburg, nobilis Bohemus, anno 1352 erat Prior conventus S. Benignae. Ob insignem probitatem, atque doctrinae, et prudentiae laudem a Canonicis Metropolitanae Pragensis Ecclesiae in ipsorum coetum cooptatus, etiam Capituli praeposituram obtinuit. [P. 388] Anno 1372 ad instantiam Imperatoris Caroli IV a Gregorio XI inauguratus fuit Episcopus Ladimiriensis (forsitan Limiensis in Syria) et Suffraganeus pragensis, quod munus sub DD. Joanne Ocko, et Joanne de Genstein laudabiliter gessit. Tandem dignissimus praesul, qui omnium sibi benevolentiam atque existimationem suis egregiis dotibus conciliaverat, ex hac lacrymarum valle discessit an. 1388.

Fr. Jacobus anno 1386 ab Urbano VI eligitur Episcopus Capitis-Aquei (di Capaccio) in Lucania Neapolitani Regni provincia. Sub Bonifacio IX majoris Poenitentiariae regens fuit absente Francisco Card. S. Susannae. Anno autem 1398 ab eodem Pontifice constitutus fuit administrator Ecclesiae Albanensis in Campania Romana, ad cuius possessionem capiendam misit nostratem Fr. Stephanum de Adria. In regestis Gen. Bartholomaei Veneti fol. 141 dicitur: *de Praelatis ex nostro Ordine assumptis*. Huic saeculo valedixit anno 1399.

Fr. Jacobus de Perusia, S. Theologiae Magister, a Clemente VI die 18 Aprilis an. 1352 ad Episcopatum Tarracinae in Campania Romana evector fuit. Annis fere decem illam dioecesim sapienter gubernavit, ac tandem mense Januario an. 1362 de hoc mundo exivit. Ab Oldoino in Athenaeo Augusto pag. 158 inter sacros scriptores recensetur eo quia exaravit opus Theologicum in quatuor libros Sententiarum.

Fr. Jacobus a Borgo S. Sepulcri die 16 Novembris an. 1381 inauguratus fuit Episcopus Sardensis in Albania. Videtur tamen illam Ecclesiam numquam administrasse; nam dicitur coadjutor fuisse Episcopi Tifernatis usque ad an. 1386, quo ad Cathedram Giraclensem (di Bisarcio) in Sardinia translatus fuit. Vide inter caeteros Farlatum tom. 7, pag. 274.

Fr. Jacobus Mei, Romanus, qui an. 1392 erat Pontificius Poenitentiarius, die 14 Julii an. 1396 renuntiatur Episcopus Andrensis in Graecia.

Fr. Joannes Tedeschi, nobilis Anconitanus, cum jam esset Episcopus titularis Capitolensis in Palestina, anno 1349, die 21 Octobris, a Clemente VI ad Anconae episcopalem cathedram translatus fuit. Quoniam Ughellus nostratis Joannis Augustinianam professionem reticuit, juverit hic afferre testimonium Juliani Saracini, qui in notitiis historicis Anconae editis Romae an. 1675, parte 2, lib. 9, pag. 205, ita scribit ad annum 1355: L'ingresso (del Card. Alborno) fatto in Ancona fu solennissimo, perché andò il Clero regolare e secolare ad incontrarlo il Vescovo che era Giovanni de

Tedeschi Anconitano dell'Ordine di S. Agostino... Episcopum hunc vitae sanctimonia excelluisse constat ex publico testimonio ab ipsa Anconitana civitate ad Urbanum VI an. 1378 transmissio. Ex hac vita migravit anno 1380.

Fr. Joannes de Monte-Politiano, Hetruscus, S. Theologiae Magister ab Innocentio VI eligitur Episcopus Vulturariae in Principatu Ulteriori an. 1353, die 28 Martii, unde an. 1359 die 4 Februarii ad Carinulae in Campania episcopalem cathedram translatus fuit. Illius immediatus successor habetur an. 1360.

Fr. Joannes Grandi, Patavinus, S. Theologiae Magister an. 1363 die 21 Aprilis ab Urbano V praeficitur episcopali Cathedrae Civitatis Novae in Istria, uti constat et regestis Pontificiis, quae consuluit noster Thomas Herrera. Apud Ughellum siletur illius Augustiniana professio. Debitum naturae persolvit an. 1364.

Fr. Joannes de Tatenhale, Hibernus, alias Oxoniensis, nuncupatus, [P. 389] initio an. 1362 consecratur Episcopus Kilkenniae, alias Ossoriensis in Hibernia. Decessit anno 1370.

Fr. Joannes de Eremo Ordinis Fratrum Heremitarum S. Augustini, minor poenitentiarius Domni Papae, Religionis zelo conspicuus, vitae ac morum honestate decorus... promotus est ad Ecclesiam Vasatensem (di Bazas in Vasconia) vacantem per obitum Mauricii ab Ecclesia Adurensi translati, qui quidem Mauricius extremum diem clausit litteris Apostolicis non confectis. Promotus est Joannes II Kal. Augusti anni septimi Bonifacii IX. Hanc notitiarn ex lib. 62 Bullarum Bonifacii IX mihi suppeditavit eximius P. Michael Costello Dominicanus Hibernus, qui in praesentiarum Vaticani secreta tabularia somma solertia scrutatur. Itaque Joannes noster electus fuit Vasatensis Episcopus die 31 Julii an. 1395. Nominatur in Gallia Christiana tom. I, col. 1206, ubi legitur quod de illo fit mentio in chartis Silvae-Majoris die 16 Januarii 1396, et in actis annorum 1398, 1400 etc.

Fr. Joannes Hiltalinger de Basilea, vir sui aevi, tam sacris, quam profanis litteris eruditissimus, non minus doctrinae, quam sanctimoniae fama resplenduit. Fuit saepe Episcopis, atque Principibus consiliarius in rebus gravissimis. Inter domum Lotharingicam, et Burgundicam pacem composuit, totumque vitae suae tempus Reipublicae Christianae bono impendit. Cum duabus vicibus provinciam Rheno-Svevicam laudabiliter gubernasset, anno 1378 inauguratus fuit Episcopus Lavatae in Thessalia. Complures in Ordine nostro Lavatenses Episcopi enumerantur, licet amanuensium errore dicantur *Labacenses*, vel *Lavacenses*. Decessit Joannes noster Friburgi Brisgoviae, (Baden) non autem Basileae ut quidam scripserunt, an. 1389, aetatis suae 70.

Fr. Joannes an. 1390 decorabatur infula episcopali Salonae in Asdoride (Livadia) Achajae provincia.

Fr. Joannes eligitur Episcopus Nonae in Dalmatia an. 1388. Una cum Nicolao Episcopo Corbaviensi an. 1393 designatus fuit arbiter ad pacem conciliandam inter Banum Joannem Comitem Seniae, et Municipium Jaderensium. Vide Herreram tom. I pag. 427; et Regestum Generalis Bartholomaei Veneti fol. 193.

Fr. Joannes de Quinque Ecclesiis, Hungarus, die 5 Junii an. 1392 inauguratur Episcopus Labariensis in provincia Cyticensi in Hellesponto. Vide Le Quien tom. 3, col. 943.

Fr. Joannes Morosini, nobilis Venetus, an. 1346 mense Octobri erat Episcopus Aemoniae, alias Civitatis-Novae in Istria. Illius immediatus successor habetur an. 1361.

Fr. Leonardus Jacobi Senensis, qui an. 1359 erat Prior coenobii S. Augustini ejusdem urbis, anno 1376 decorabatur infula episcopali Nicopolis; nam eodem anno recurrentibus sacris quatuor temporibus aetatis in cathedrali Senarum sacram ordinationem habuit. Vide Ugurgerium in *Pompis Senensibus* part. I, pag. 169.

Fr. Ludovicus de Firmo, Picens, an. 1385 erat Episcopus Castoriensis in Graecia. Vide Regestum Generalis Bartholomaei Veneti fol. 43 a tergo.

Fr. Martinus de Asculo, qui anno 1387 Romae degebat, ubi postea electus fuit Apostolicus Poenitentiarius, anno 1392, die 24 Ianuarii a Bonifacio IX infula episcopali Cissamiae in Creta nobilitatus fuit.

Fr. Martinus de Torba an. 1389 creatur Episcopus Cardicae in Macedonia. [P. 390]

Fr. Matthaeus de Bucilano an. 1392 electus fuit Episcopus Lesinae in Dalmatia. Vide Herreram tom. 2 pag. 75, et Regestum Generalis Bartholomaei Veneti fol. 160.

Fr. Matthaeus de Franchenberg, Germanus, anno 1391 a Bonifacio IX inauguratus fuit Episcopus Ascalonis in Palestina.

Fr. Nicolaus de Pisis an. 1350, die 2 Maji eligitur Episcopus Aesii in Piceno. Rexit illam Ecclesiam usque ad an. 1358.

Fr. Nicolaus Duffeld, Scotus, S. Theologiae Lector, anno 1390, die 22 Aprilis a Bonifacio IX inauguratur Episcopus Dunkeldini (di Dunkeld) in Scotia. Vide Herreram tom. 2 pag. 184, et Torellium tom. 6, pag. 282.

Fr. Nicolaus Theschel de Bruna dicitur etiam apud nostrates Scriptores Nicolaus de Bohemia, qui longis temporibus vixit inter infideles in partibus transmarinis causa disseminandi evangelicum semen, in Europam postea reversus, Bavaricae provinciae regendae an. 1362 iterum praefectus fuit. Anno autem 1363 Episcopus Castriensis in Africa, et Conradi de Heimberg Episcopi Ratisbonensis suffraganeus inauguratur. Laboribus fractus decessit die 26 Martii an. 1371.

Fr. Nicolaus de Frusten, Germanus, anno 1366 die 8 Junii ab Urbano V creatur Episcopus Nandoralbae (di Belgrado) in Pannonia inferiori. Vide Herreram tom. 2 pag. 184, et Torellium tom. 6 pag. 82.

Fr. Octavianus de Callio in Umbria, S. Theologiae Magister, anno 1396 die 5 Ianuarii a Bonifacio IX electus fuit Episcopus patriae, quam Ecclesiam rexit tantum decem menses; nam decessit eodem an. 1396.

Fr. Paulus Oliva, Hispano-Valentinus, S. Theologiae Magister, et juris canonici peritissimus, Prior S. Augustini Valentiae, Provincialis Aragoniae, Joannis I Aragoniae Regis consiliarius, atque insuper juris utriusque in Universitate Ilerdensi professor, anno 1389 eligitur Episcopus Turiasonis (di Tarazona) in Aragonia, et obiit an. 1390 vix possessionem adeptus. Nostrates auctores, quos in Eremitico Sacra parte secunda pag. 105 secuti sumus, illius obitum, anno 1395 assignant.

Fr. Petrus de Argentina, Calaber, ab Innocentio VI die 12 Feb. an. 1354 electus fuit ad Episcopatum Bovini in Apulia. Rexit usque ad an. 1381.

Fr. Petrus de Fano an. 1380 erat Episcopus Civitatis Novae, et eodem anno ab Urbano VI ad Ecclesiam Massanam in Etruria, et deinde anno scilicet 1389 a Bonifacio IX ad Fanensem in Piceno translatus fuit. Ex hac vita migravit an. 1394. De illo apud Ughellum tom. I, columna 667, n. 31, et Gasparolo ita scribitur: *Hic Ordinis S. Augustini alumnus ad Aemonensem infulam e claustris vocatus est an. 1377, inde translatus ad Massanam Ecclesiam an. 1380, e qua ad Fanensem transiit an. 1389.*

Fr. Petrus de Appamiis, alias de Anguiscen, Gallus, socius fuit nostratis Raymundi de Accono Apostolici Sacrarum Praefecti sub pontificatu Urbani V. A quibusdam inter nostrates Sacristas

Pontificios recensetur; verum in Sacristarum catalogo, qui reperitur in regeſtis Generalis Seripandi illius nomen deſideratur. Itaque, prout legitur in praefatis Seripandi regeſtis, Urbanus V noſtratem Petrum Appamiensem *praefecit in Episcopum primum Montis Flaſconis, quando erexit illud caſtrum in civitatem veniendo Romam*. Celeberrimus noſter Petrus Amely Sacraſarii Pontificii Praefectus, [p. 391] in ſuo itinerario Gregorii XI Romam Apoſtolicam Sedem Avenione reducentis, mentionem facit de noſtrate Appamiensi dicens: *Armatur malleus haereticorum, Petrus Auguſtinensis, Episcopus Montis Flaſconis fidelis*. Anno 1384 ad Senensem Rempublicam Urbani VI legatione honeſtatus fuit. Ex noſtrate Pamphilo fol. 66 vixiſſe videtur uſque ad annum 1395.

Fr. Petrus Amely de Brenaco, Gallus, coenobii Lemovicenſis alumnus, vir valde eruditus, ſacrae Theologiae doctor qui R.mi DD. Sacriſtae Apoſtolici noſtratiſ Fr. Raymundi de Accono ſocius fuerat, ab Urbano V circa ſui Pontificatus finem in ejuſ locum tamquam Sacriſta, Confessaſarius, et Bibliothecaſarius Pontificiuſ ſufficitur. Haec autem officia exercuit ſub eodem Urbano V, Gregorio XI, Urbano VI, et Bonifacio IX, primum Epicoſpus Senogallienniſ in Piceno electuſ anno 1376, deinde Archiepiſcopuſ Hydruntinuſ 1382, poſtea Archiepiſcopuſ Tarentinuſ 1388, Patriarcha item Gradenniſ, ac demum Patriarcha Alexandrinuſ, et Aqueniſ in Vaſconia Eccleſiae adminiſtrator. Hic Sacriſta Gregorii XI, qui an. 1376, ac ſui Pontificatuſ an. VI, Apoſtolicam Sedem Romam reportavit, itinerariuſ marituſ, ſive totam ex Avenione ad Urbem uſque navigationem, et ab Urbe Anagniam item profectionem diligenter ac ſcite verſibus deſcripſit, uti videre licet apud Papiriuſ Maſſonum in opere de Rom. Pontif. lib.VI, pag. 308, et ſequentibus ubi praefatuſ itinerariuſ integruſ tranſcribitur, quod habetur etiam in fine tom. 14 annal. eccl. Bzovii. Jūſſu Gregorii XI compoſuit ſacruſ Officiuſ inventioniſ, et exaltationiſ S. Crucis. Pie obdormivit in Domino anno 1391.

Fr. Raymunduſ antea electuſ Epicoſpuſ Sutrinuſ, et Nepeniſ eo quia Romanae Curiae relatuſ fuerat illaruſ Eccleſiaruſ Antitiſtem vita functuſ fuiſſe; cognita deinde rei veritate, nempe Epicoſpuſ illuſ adhuc vivere, ad Juvenaceniſem (Di Giovenazzo) in Apulia cathedram tranſlatuſ fuit die 26 Novembris an. 1350. Plureſ annuſ cum prudentiae laude illam dioceſim gubernavit, illamque diutiſ regere morte prohibituſ fuit circa an. 1380.

Fr. Raymunduſ de Accono, alias Doeroniſ, Apamiiae in Aquitania natuſ, poſt obituſ Joanniſ Lemovicenſiſ a Clemente VI, an. 1346 electuſ fuit Sacriſta, Confessaſarius, et Bibliothecaſarius Pontificiuſ. Anno 1358 obtinuit epicoſpaleſ infulaſ Teloniſ (di Tolone) unde poſtea ad Forojulienniſem (di Frejuſ) ac demum ad Apamienniſem (di Pamieriſ) Epicoſpatuſ tranſlatuſ fuit. Senio confectuſ ibidem extremuſ diem clauſit anno 1379.

Fr. Remigiuſ de Florentia Bartholomaei filiſ, qui fuit ſui aevi clariffimuſ concionator, philoſophuſ ac theologuſ inſignis an. 1356 inauguruſ fuit Epicoſpuſ Pistorienſiſ (di Pistoia) in Etruria. Hanc Eccleſiam decem fere annis ſingulariſ probitatiſ exemplo adminiſtravit; aſt deinde clauſtraliſ vitae percupiduſ, epicoſpali munere abdicato, ad cellam rediit, ibique in pace quievit uſque ad an. 1370, quo huic luci oculoſ clauſit.

Fr. Remigiuſ anno 1349, die 22 Junii a Clemente VI inauguruſ Epicoſpuſ Comachi in provincia Ferrarienſi. Illiuſ irnmediatuſ ſucceſſor ponitur ad annum 1358.

Fr. Robertuſ de Resinella, S. Theologiae Magiſter, anno 1350 eligitur Epicoſpuſ Fori Pompiliſ (di Forlimpopoli) in Romandiola. [P. 392] Anno 1355 jūſſu Innocentiſ VI civitatem interdicto ſubjecit; quare ut Franciſci Ordelaſſi minaſ, ac furoreſ devitaret, Bertinoriuſ ſe recepit. Tyrannuſ autem in Clericoſ deſeviit, ſeptemque Preſbyteroſ crudeliter necavit. Poſt Fori-Pompiliſ excidiuſ, cum Epicoſpuſ nec ſedeſ proprias, nec cathedrale templuſ haberet. Bertinorii epicoſpalem cathedram fixit. Anno 1370 nonnulla Eccleſiae ſuae bona recuperavit, et an. 1373 magna animi ſui voluntate a Sinibaldo Ordelaſſi inſtaurationem Fori-Pompiliſ incoeptam vidit, cujuſ excidiuſ an. 1360 patratuſ fuerat in odium poenamque rebellioniſ, quam Franciſci Ordelaſſi aſſeclae fovebant. Extremuſ diem clauſit Robertuſ noſter anno 1377.

Fr. Robertus Extore an. 1348, die 30 Maji, a Clemente VI renuntiatur Episcopus S. Angeli Longobardorum in Principato Ulteriori in Regno Neapolitano. Vitam cum morte commutavit an. 1359.

Fr. Robertus de Aketon, Hibernus, an. 1365, die 18 Novembris a monachis illius Ecclesiae eligitur Episcopus Dunensis, (di Down) quam tamen electionem Urbanus V non approbavit. Verum anno insequenti idem Pontifex die 2 Maji ad Episcopatum Kildariae illum promovit. Adhuc praerat an. 1367, sed non constat quo anno ex hac vita decesserit.

Fr. Seraphinus Antonii anno 1392 per obitum Ladislai a Bonifacio IX instituitur Episcopus Buduensis in Dalmatia.

Fr. Simon Galvanus de Padua, S. Theologiae Magister, ab Urbano V die 10 Decembris an. 1363 ad Episcopatum Fori-Sempronii in Romandiola evectus fuit. A nostrate Portenario lib. 9 de Felicitate Paduae cap. 27, pag. 453, dicitur *Theologus doctissimus*. Decessit die 19 Octobris an. 1385.

Fr. Simon anno 1393 erat Episcopus Agathensis in Gallia. Ignotus Sammarthanis eo quia tempore schismatis non ita exacta habetur Galliarum Episcoporum series. Vide Herreram tom. 2 pag. 389.

Fr. Simon, Germanus, Viennae in Austria ortus, Ordinem Eremitanum S. P. Augustini ingressus, evasit ejusdem civitatis coenobii Prior. Cum esset Episcopus Castoriensis in Graecia, et Suffraganeus Episcopi Pataviensis in Germania, erexit in claustro conventus Viennensis sacellum S. Sigismundi cum dote ut quatuor singulis hebdomadis Missae in eo celebrarentur. Obiit Viennae die I Decembris an. 1390. Ab aliis dicitur Episcopus Castriensis in Africa.

Fr. Stphanus de Viterbio ab Innocentio VI die 12 Julii an. 1359 eligitur Episcopus Civitatis Castellanae in Patrimonio S. Petri. Rexit usque ad annum 1377 quo extremum diem clausit.

Fr. Theodoricus de Indagine anno 1367, die 2 Aprilis, constituitur Episcopus Ruthenorum. Anno 1384 erat Vicarius generalis Adolphi I Comitis Nassoviensis, et Episcopi Moguntini. Vide Le Quien tom. 3, col. 1138, et Keller pag. 24.

Fr. Theodoricus Domenslene die 27 Maji 1392 inauguratur Episcopus *Bersebeensis*. Vide Herreram tom. 2, pag. 449.

Fr. Thomas Edwarstonus, Anglus, in Clarensi coenobio Comitatus Suffolcensis habitum indutus, evasit deinde ejusdem coenobij Prior. Fuit S. Theologiae doctor Oxoniensis, et vir singularis doctrinae ac pietatis, ac praecipue ob raram pergami eloquentiam summa in laude habitus. [P. 393] Confessarium egit D. Leonelli Clarentiae Ducis, ejusque favore archiepiscopalem quamdam nobis adhuc ignotam titularem infulam obtinuit. Mortalis vita cursum explevit in praefato Clarensi coenobio die 20 Maji 1396.

Fr. Thomas Radcliffus, Anglus, patria Leicestriensis, merito doctrinae doctoralem, virtutum autem intuitu episcopalem infulam obtinuit. Pitsaeus pag. 504 illum ponit in catalogo Episcoporum Lincolnensium. Fuit theologus, philosophus, atque orator clarissimus, ob mentis acumen, ingenii praestantiam, atque ratiocinandi subtilitatem potissimum commendatus. Ortum habuit e nobilissima prosapia, ex qua Suessexiae Comites prodierunt. Florebat circa an. 1370. Quae scripserit discere poteris ab Ossinger pag. 730.

Fr. Thomas Visconti de Berlasina, prope Mediolanum, circa an. 1388 aliunde quam per ostium ad Placentinum, et Brixiansem Episcopatum ascendit. Obtenta S. Sedis venia transfertur Cremonam die I Feb. 1390, unde Brixiam rediit an. 1396. Anno tamen insequenti Brixiansem infulam cum Aeginensi (di Egina) in provincia Atheniensi commutavit.

Fr. Thomas Benedicti an. 1349 electus fuit Episcopus Sirmii in Pannonia inferiori. Rexit usque ad obitum, qui fuit anno 1360.

Fr. Ugolinus Malabranca, Urbevitanus, qui unus fuit e primariis suae aetatis theologis, in cathedra Parisiensis Universitatis nostrati celeberrimo Gregorio Ariminensi successit. Anno 1364 adnumeratus fuit inter novem perinsignis Bononiensis Theologorum Collegii fundatores, quorum unus etiam fuit noster Cardinalis Bonaventura Baduarius. Eodem anno a Canonicis Urbevitanis electus fuit patriae Episcopus, quam tamen electionem Urbanus V confirmare noluit. Paulo post, anno scilicet 1368, Avenione renuntiatur totius Augustiniani Ordinis Prior Generalis, et an. 1370 a praefato Summo Pontifice creatur Episcopus Ariminensis, et Patriarcha Constantinopolitanus. Non semper tamen in sua dioecesi resedit; nam magnae prudentiae vir a Summo Pontifice pro gravibus negotiis expediendis saepe adhibebatur. Quapropter an. 1374 a Gregorio XI Lutetiam missus, cum illinc Romam reverteretur, Aculae non procul a patria mortem invenit. Dicitur a Trithemio in catalogo Scriptorum ecclesiasticorum fol. 94: *Vir in divinis Scripturis longo studio exercitatus, et satis eruditus, ingenio subtilis, sermone scholasticus, moribus, et vita spectabilis*. Illius scripta referuntur ab Ossinger pag. 535.

Fr. Udalricus, vel Ulricus Scultetus (Scultheiss) e nobili familia de Lentzburg, S. Theologiae Doctor, ut scribit noster Ossinger, erat rhetor, philosophus, theologus, historicus, et expositor sacrae Scripturae excellentissimus. A Joanne XXII an. 1332 electus fuit Episcopus Curiae in Rhaetia, quo nomine evasit sacri Romani Imperii princeps. Fuit sui Episcopatus jurium strenuissimus defensor, atque hostium suorum egregius debellator. Decessit die 25 Martii an. 1355. Vide Keller pag. 12.

XLV

NONNULLI ALII AUGUSTINENSES SPECIALI MENTIONE DIGNI,

QUI FUERUNT AD AN. 1350 AD 1400 - P. 394

Fr. Angelus Cioni de Assiano, Hetruscus, anno 1388 erat Apostolicus capellanus.

Fr. Andraeas de Heng, et

Fr. Andraeas Nicolai de Strigonia, necnon

Fr. Angelus Dominici de Monticiano, et

Fr. Augustinus de Monte Ilcino, a Bonifacio IX Capellani Apostolici designantur circa a n. 1390.

Fr. Augustinus a S. Monica, Anglus, circa an. 1380 erat confessarius O. Philippae de Alencastro Reginae Portugalliae.

Fr. Berengarius de Aquis, Pedemontanus, anno 1392, instantibus Patribus S. Stephani Venetiarum, *propter praeclaras virtutes, et celebrem famam in ejusdem conventus filiorum numerum cooptatur*.

Fr. Dietricus de Nuvemberga an. 1391 erat Pontificius Capellanus.

Fr. Giraldus de Colonia an. 1391 erat Pontificius Poenitentiarius, et

fratres Gregorius Andentuli de Aemilia, et

Guilelmus Bergenenzi erant Apostolici Capellani.

Fr. Jacobus Bussolarius, Papiensis, celeberrimus fuit suae aetatis concionator. Is bonae vite exemplo, et eloquentiae virtute, populi vitia, et inordinatum tyrannorum dominium detestans, ad sanioris vitae formam auditores induxit, atque cives impulit ut spreto gentis Bechariae, quae tunc Papiae dominabatur imperio, illius dominationis jugum excuterent. Verum ut tyrannidem deleret, novam ipse tyrannidem exorsus est; nam per Joannem Marchionem Montis Ferrati *constitutus Vicarius ipse omnia gubernabat, et sine ejus consilio nihil fiebat*, uti scribit Cavitellius, quamvis teste Villano suam Religionem, quam ab annis jam triginta amplexatus fuerat, honeste et cum vita laudabili observaret. Inter haec Galeatius Visconti Mediolanensis Dux, pacto cum civibus inito, opera praesertim et industria nostratis Bussolarii mense Novembri an. 1359 Papiam occupavit, et Fr. Jacobum declarans consiliarium suum, illum veluti hominem sanctum venerari simulans, dolose Mediolanum duxit, ibique carceri mancipavit, ac postea ad Vercellarum coenobium traduxit ut ab Ordinis Praelatis judicaretur. Tandem e Vercellensis coenobii carcere eductus, ad Insulam Aenariam (Ischia) apud suum germanum fratrem nostratem Fr. Bartholomaeum ejusdem insulae Episcopum se contulit, ibique mansit usque ad obitum, qui contigit circa an. 1380. Melius illi fuisset, si in sua cella mansisset! Nonnulli scriptores hunc Fr. Jacobum titulo beati honestarunt. Exstat in urbe Papiensi publica via ab illius nomine nuncupata.

Fr. Jacobus de Cossis, Florentinus, et

Fr. Jacobus de Trevisis, an. 1389 erant, primus Capellanus, et alter Poenitentiarius Summi Pontificis.

Fr. Jacobus de Uratislavia an. 1371 erat Apostolicus Poenitentiarius, et

Fr. Joannellus de Campania an. 1387 Summi Pontificis Capellanus.

Fratres Joannes de Lanczcorona, Bohemus, et

Joannes Schelmus anno 1389 erant Capellani Apostolici.

Fr. Laurentius de Monte Ilcino, Hetruscus, an. 1387 erat Poenitentiarius Apostolicus.

Fr. Leonardus de Carinthia, vir in sacris litteris apprime eruditus, anno 1387 erat Austriae, et Bavariae Provincialis. [P. 395] An. autem 1388 Romam accessit pro negotiis Domini Patriarchae Aquilejensis, qui erat D. Joannes filius Ducis Moraviae.

Fr. Marianus de Cortona, S. Theologiae Magister, an. 1375 a Gregorio XI deputatur Inquisitor haereticae pravitatis in Sardinia insula, et ejus pertinentiis per unum dumtaxat annum.

Fr. Michael Joannes de Podio Bonitii, (di Poggibonzi) Hetruscus, an. 1386 erat Apostolicus Capellanus.

Fr. Nicolaus Prior conventus Brunensis, qui decessit an. 1368, confessarium egit D. Joannis Marchionis Moraviae.

Frater Augustinianus. Anno 1377 quidam Frater Augustinianus una cum Episcopo Urbinatense, et alio Fratre Minorita a Gregorio XI Florentiam oratores mittuntur *ut populo ad concionem vocato desiderium Pontificis exponerent, quod nihil aliud quam pacem ex aequo et bono cum eis cuperet*.

Fr. Nicolaus de Tusta, Bohemus, S. Theologiae Magister, an. 1390 erat Apostolicus Capellanus, eodemque honore item anno 1390 honestabatur

Fr. Nicolaus Knoeuss de Bonna.

Fr. Petrus Gaufredi anno 1352 erat Apostolicus Poenitentiarius.

Fr. Petrus Pateshullus, Anglus, vir eruditione conspicuus, a fide catholica deficiens ad Lollardos haereticos transiit. Verum an. 1387 moriens, ita Thomas Walsinghamus, *poenituit, et recantavit. Sed quoniam inter Lollardos fuit, Sacerdotem cui confiteretur, illis obstantibus, etiamsi instantissime peteret, habere non potuit. Cujus dolor cum tanto desiderio confessionis, pie credi potest ad aeternam vitam profuisse.* Hic idem ille est, qui Lollardos contra nostrates Londinenses concitavit, prout videre licet ubi de Fr. Thoma Asheburne verba fecimus.

Fr. Rainerius de Viterbio, et

Robertus de Timelli, anno 1371 erant Poenitentiarum Apostolici.

Fr. Rogerius de Bewineys an. 1389 erat Capellanus Apostolicus.

Fr. Stephanus Ventura de Esculo anno 1382 erat Summi Pontificis Capellanus.

Fr. Thomas Bradfeld, Anglus, sacrae Theologiae Lector, an. 1388 erat in obsequio Ducis Glocestriae.

Fr. Valentinus de Aquila, sacrae Theologiae Lector, an. 1392 erat Apostolicus Poenitentiarius.

XLVI

DE PRAECLARIS ORDINIS EREMITARUM S. P. AUGUSTINI MULIERIBUS

AB AN. 1350 AD 1400 - P. 395

Venerabilis Angela Chisia, nostratis B. Joannis Chisii germana soror, omnia sua, seque ipsam Eremitano S. P. Augustini Ordini donavit circa annum 1366. Ita pie sancteque postea vixit, ut post mortem praesertim in sua Hetruria titumm beatae consecuta fuerit.

B. Catharina Tartara, cujusdam Principis Tartari filia, a Christianis capta, et Joannae Neapolitanae Reginae servituti addicta, ab ea B. Catharinae S. Birgittae filiae, Wasteni in Svetia monasterii Priorissae, tradita fuit, a qua Augustiniano habitu induta, ita jugiter per pietatis semitam usque ad obitum ambulavit, ut statim post ipsius transitum instar lucentis cujusdam stellae ad coelum ascendere visa fuerit. Floruit circa annum 1391.

B. Constantia de Vita Paupere caeca erat corpore, sed mundo corde, ita scribit noster Ludovicus de Angelis, ut [P. 396] Deum eo felicius videret, quo terrena videre non poterat. Luminibus corporis carebat, sed Angelum Domini praeparatum habebat, qui eam hyeme in specie juvenis in templum ut rem sacram audiret, officiosus duceret, reduceretque domum... Postea una cum germana sorore Maria Paupere Eremitanam S. P. Augustini Religionem amplexata, circa an. 1380 Eborae in Lusitania ejusdem Ordinis sanctimonialium monasterium sub titulo S. Monicae fundavit. Earum Beatarum dies natalitius, teste nostrate Antonio a Purificatione, solemnis fuit in hoc monasterio prima die post Pentecosten usque ad initia Regni Philippi I, qui a Castellanis appellatur secundus. Addit idem auctor Theatri Triumphalis quod antiquitus pluribus miraculis coruscarunt.

B. Julia de Certaldo anno 1342 nata est ex familia Rena, oriunda ex oppido Semifonte prope castellum Barberini, et Valdesae, quod distat octo milliaribus a Certaldo; parentum nomina

ignorantur, pii tamen erant et pauperes. Ob suam paupertatem B. Julia nonnullis divitibus famulatum praebuit Florentiae, ubi habitum Tertiariae seu potius Mantellatae nostri Ordinis in templo S. Spiritus suscepit. Cum adhuc Certaldi degeret, miraculum fecit singulare; cum enim ignis in domo quadam vires expanderet fumigantes, inter flammarum voracitatem raptus est infantulus, cuius gementis et ardentis clamoribus Julia commota, ignitum penetravit incendium, et puerum illaesium illaesa sospitavit. Postea Certaldi conclusa est in cellula intra ambitum ecclesiae S. Michaelis, ubi in Dei famulatu usque ad obitum permansit; et ad ejus alimoniam certe coelitus commoti pueri concurrebant, qui se propriis jentaculis ut illam alerent privabant, in quorum favorem remunerandum e coelo Julia flores accipiebat recentes etiam in hyeme, quorum dono pueros hilarabat. In hac cella triginta per annos delituit inclusa, inter asperas degens poenitentias, ante oculos semper habens Christi passionem, et gloriam justis retribuendam. Claruit devotione erga altaris Sacramentum, quod frequentius sumere satagebat; etiam devotissima fuit erga Deiparam, Angelos, et Coelicolas omnes. Obiit tandem sanctissime die 18 Aprilis an. 1372. Ex Martyrologio Augustiniano nostratis Josephi ab Assumptione sub die 18 Aprilis. Verum in additione ad Martyrologium Romanum ad diem 25 Februarii legitur quod *humilitatis virtute, et mundanarum rerum contemptu illustris ad coelestem Sponsum migravit quinto idus Januarii*. Cultus ecclesiasticus ab immemorabili tempore illi praestitutus a Pio Papa VII, anno 1818 confirmatus fuit.

B. Limbania ortum habuit ex nobili progenie in Cypro insula circa annum 1188, atque ubi adolevit, ne nuptui traderetur cum socia, et nutrice comitibus, domum paternam deseruit, Genuamque anno 1200 appulsa, inter moniales S. Thomae non sine miraculis recepta fuit, atque in illo monasterio more Sororum Conversarum professionem emisit. Quoad vixit, mirabili floruit Sanctimonia, erat enim in orationibus assidua, et incredibilibus cruciatibus corpus suum in servitutem redigere satagebat. Tandem heroicis illustrata virtutibus, ac multis clarificata miraculis ad coelestem Sponsum migravit die 16 Augusti circa annum 1217. Hoc tamen in loco de illa sermonem instituimus, ut nostratem Herrera sequamur, qui de B. Limbania loquitur sub anno 1350 [p. 397] affirmans illam *fuisse Benedictinam antequam coenobium S. Thomae ab institutis D. Benedicti ad Regulam, et Ordinem S. Augustini transiret*. Transivit autem an. 1501. Nam cum Innocentius VIII anno 1490, et Alexander VI an. 1497, et 1498 decrevisset ut monasteria, quae exiguo monialium numero constarent, vel propriae, vel alienae Religioni unirentur; ex hujus decreti vigore D. Dominicus Valditarro Episcopus Aciae, et Genuae Vicarius Apostolicus, ad Reipublicae instantiam praefatum S. Thomae monasterium duodecim Sororibus Augustinianis e domo S. Sylvestri adductis concessit, e quibus unam in Abbatissam elegit. Quinque adhuc superstites Benedictinae ad S. Sedem appellarunt; sed postea sub quibusdam invicem receptis pactionibus sese Augustiniana disciplinae subjecerunt die 13 Martii an. 1516. Hisce tamen non obstantibus praeclarissimus noster Laurentius Berti pluribus, iisque validis argumentis B. Limbaniae Augustinianam professionem demonstrandam suscepit, prout videre licet in Eremi Augustiniana part. 2 pag. 274. Caeterum habetur Sacrae Rituum Congregationis decretum emanatum die II Januarii 1676, est tenoris sequentis: *Sacra Rituum Congregatio ad preces Fr. Josephi Eusanii Aquilani, Episcopi Porphyriensis, Sacrorum Apostolici Praefecti, et Sanctitatis suae confessorii, annuente ipso Sanctissimo, benigne concessit ad omnes et singulos utriusque sexus, sui Ordinis Eremitarum S. Augustini Religiosos, tam Fratres, quam Moniales in quibuscumque Mundi partibus existentes Officium, et respective Missam de B. Limbania virgine ejusdem Ordinis S. Augustini de communi unius virginis cum suprascriptis lectionibus, et responsoriis, prout olim felicis recordationis Paulus Papa V Monialibus S. Thomae Januensis in forma Brevis in Sede Principis Apostolorum sub die 6 Martii 1609 concessit, et indulgit etc.* Lege Martyrologium Augustinianum nostratis Fr. Josephi ab Assumptione sub die 16 Augusti, ubi plura, eaque insignia B. Limbaniae miracula narrantur.

Ven. Maria, sive Marina Diaz de Madrigal, eximia sanctitate florebat circa annum 1353. Tunc enim temporis viduali continentiae addicta, adeo ferventi pietate erga Deiparam flagrabat, ut haec illius obsequium gratum habens, non semel eidem apparere dignata fuerit, eique praeceperit ut in Heremitorio S. Hilarii apud Matricalenses suo nomini virginum monasterium nuncuparet, praedicens *in eo plures Christi sponsas*, verba sunt Herrerae, *ad coelestis Agni nuptias vigilanter ornaturas lampades suas, et intraturas in gaudium Domini sui*. Vide Herreram tom. 2 pag. 54.

XLVII

RES ORDINIS VARIAE AB ANNO 1350 USQUE AD AN. 1400 - P. 397

In Capitulo generali Perusiae habito **an. 1354** statutum fuit quod P. Procurator generalis habere valeat in Capitulis generalibus vocem activam, et passivam, tamquam definitor.

Anno 1355 provinciam Umbriae dividitur in duas, nimirum in provinciam Vallis Spoleti, et in provinciam Perusinam. Spectabant ad provinciam Perusinam: **1.** Conv. Perusiae; **2.** Conv. Teglarii; **3.** Conv. Sazallae; **4.** Conv. Corchiani; **5.** Conv. Castellibigonis; **6.** Conv. Cerqueti; **7.** Conv. Tuderti; **8.** Conv. Gualdi - Cattanei; **9.** Conv. Montis-Falci; **10.** Conv. Bevaniae; **11.** Conv. Fulginii; **12.** Conv. Gualdi-Nuceriae; **[p. 398]** **13.** Conv. Sigilli; **14.** Conv. Pergulae; **15.** Conv. Callii; **16.** Conv. Cantiani; **17.** Conv. Eugubii; **18.** Conv. Petrae-Longae; **19.** Conv. Civitatis Castelli; **20.** Conv. Burgi S. Sepulcri.

Ad provinciam autem Vallis Spoleti pertinebant: **1.** Conv. Ameriae; **2.** Conv. Narniae; **3.** Conv. S. Gemini; **4.** Conv. Interamnae; **5.** Conv. Castelli-Ritaldi; **6.** Conv. Spoleti; **7.** Conv. Reatis; **8.** Conv. Lugolae; **9.** Conv. Introdoci; **10.** Conv. Postae; **11.** Conv. Civitatis-Ducalis; **12.** Conv. Cantalicii; **13.** Conv. Montis-Regalis; **14.** Conv. Aquilae; **15.** Conv. Sulmonis; **16.** Conv. Amatricis; **17.** Conv. Cereti; **18.** Conv. Leonissae; **19.** Conv. Cassiae; **20.** Conv. Nurciae; **21.** Conv. Vissi.

B. Gregorius Ariminensis dum esset Ordinis Prior Generalis (electus **an. 1357**) inflixit poenam humi sedendi in publico refectorio per quindecim dies Prioribus vigintiquatuor quia non observant sic dictam quadragesimam S. Martini in Ordinis constitutionibus part. 2, cap. X, n. 2, praescriptam; itemque privavit voce activa, et passiva, atque vestiario per *unum annum* aliquot Religiosos, qui sindones, et culcitram adhibuerant.

In Capitulo generali celebrato apud Montem-Pesulanum in Gallia **anno 1357** decretum fuit *ne aliquis in Provincialem eligatur, qui non habeat aetatem annorum 40, et annos 15 Religionis, nec umquam apostataverit.*

Anno 1364 auctoritate Urbani V fundatur Collegium Theologorum Bononiae, inter quos e nostratibus fuere **Mag. Ugolinus Malabranca**, Urbevetanus, postea Episcopus Ariminensis, et **Mag. Bonaventura de Peraga**, Patavinus, postea Cardinalis.

An. 1375 die 7 Maji Summus Pontifex Gregorius XI mandavit Inquisitori haereticae pravitatis in Arelatensi, Aquensi, Ebredunensi, Viennensi, et Tarantasiensi civitatibus, et diocesibus *quatenus dilecti filii Priores, Ministri, Provinciales, et Custodes Ordinum Praedicatorum, Eremitarum S. Augustini, Carmelitarum, et Minorum praedictarum provinciarum mittant Fratres in lege Domini eruditos, ac honestae vitae, et morum gravitate conspicuos, et orthodoxae Fidei Zelatores praedicare contra errores haereticae pravitatis eorumdem locorum.*

Eodem **anno 1375** P. Mag. Fr. Marianus de Cortona ab eodem Summo Pontifice Gregorio XI mittitur Inquisitor in Sardiniam extirpare de insula illa pestem haeticam

Ob schisma Clementis VII Antipapae suspensa fuerunt Capitula generalia usque ad **an. 1385**. Idem Antipapa, qui duravit ab **an. 1378 usque ad 1394**, creavit varios Religionum generales Vicarios in sua obedientia, inter quos Ordini nostro praefecit Joannem de Basilea; qui tamen parum temporis rexit.

Ad **annum 1387** nominantur in Ordinis Regestis inter Mantellatas Augustinenses **Soror Antonia de Senis, Soror Gratia de Viterbio, et Soror Ricabello de Podiolo.**

An. 1387 die 3 Martii emanavit decretum a Generali Bartholomaeo Veneto, quo Ilicetanum Sylvae Lacus coenobium Provincialium Senensium jurisdictioni subducebatur, et ipius ac suorum successorum moderationi committebatur, quatuor designatis religiosis viris Senensibus, qui primum illius Reformationis Vicarium generalem consilio, et opera adjuvarent. Is autem fuit B. Nicolaus de Caretanis, nobilis Senensis, [p. 399] qui doctrina, et sanctitatis clarus obiit circa **an. 1394**, quique praecipue se commendabilem reddidit ob peculiarem religionem erga sacrosanctum Eucharistiae mysterium, atque SS. Christi Domini Passionem. Huic sic inceptae Ilicetanae Reformationi alia decursu temporis jam tunc extantia Ordinis coenobia adhaeserunt, aliaque item noviter erecta adjuncta sunt; atque hinc exordium sumpsit celeberrima Augustiniana Congregatio a primo illo coenobio Ilicetana nuncupata.

Ejusdem Congregationis coenobia **anno 1650** erant sequentia: **1.** Conv. S. Salvatoris de Iliceto in dioecesi Senarum, fundatus ante magnam Ordinis unionem, qui habebat annuos proventus scutatorum romanorum 1407, et alebat Fratres 21; **2.** Conv. S. Martini Senarum fundatus an. 1522, qui habebat annuos proventus scutatorum 1957, et alebat Fratres 16; **3.** Conv. S. Stephani Florentiae fundatus anno 1571 scut. 1646, Fratres 21; **4.** Conv. S. Annae Prati in dioecesi Florentina fund. an. 1254, scut. 435, Fratres 7; **5.** Conv. S. Augustini in oppido S. Geminiani, in dioecesi Volaterrana fund. 1280, scut. 584, Fratres 9; **6.** Conv. S. Antonii de Nemore (del Bosco) in dioecesi Collis, valde antiquus, scut. 474, Fratres 5; **7.** Conv. S. Leonardi de Plano Lacus in dioec. Senensi, fund. 1250 scut. 407, Fratres 7; **8.** Conv. San Mariae de Monte-Speculo in dioec. Senensi, fund. 1230, scut. 158, Fratres 4; **9.** Conv. SS. Dominae Gratiarum Collis fund. 1503, scut. 221, Fratres 4; **10.** Conv. S. Antonii Vallis-Asperae in dioecesi Grossetana, fund. 1247, scut. 371, Fratres 6; **11.** Conv. SS. Annuntiatae in oppido S. Miniati, fund. 1521, scut. 266, Fratres 4.

Haec Congregatio suppressa fuit **an. 1782** a Gubernio Magni ducis Hetrueriae, ejusque coenobia partim Senarum, partimque Pisanarum provinciis tradita fuerunt; alia vero, uti fieri solet sive per fas sive per nefas, fiscus sibi attribuit. Noster P. Mag. Fr. Thomas Bonasoli praefatae Ilicetanae Congregationi attribuit etiam coenobia de Crevole titulo S. Caeciliae in dioecesi Senensi, et de Poggibonsi tit. S. Augustini in dioecesi Florentina.

In Capit. generali Imolae **an. 1388** celebrato definitum fuit *quod in Translationibus B. Augustini, et Conversione ejusdem, et in festa S. Monicæ fiat Officium minus duplex. In festo vero sanctorum Simpliciani et Guilelmi semiduplex Officium celebretur.* Hinc patet in errorem lapsos fuisse Bollandistas qui sub die 10 Februarii arbitrantur duntaxat saeculo XV opinionem invaluisse de praefati S. Guilelmi Aquitaniae Ducis Augustiniana Eremitica professione.

In Capit. gen. Monachii in Bavaria **an. 1397** habito *indicta est collecta pecuniarum pro expensis faciendis in Canonizatione S. Nicolai de Tolentino. Processus circa ejus virtutes et miracula spatio unius anni compilatus fuerat anno 1325 regnante Joanne XXII Pontifice Maximo, et jam in dicto Processu recensebantur miracula plusquam tercenta. Ob tamen exorta schismata ejus Canonizatio dilata fuit; et fere continua bella causa fuere cur usque ad an. 1446 celebrata non fuerit.* Ita laudatus Bonasoli.

Circa haec tempora teste nostrate B. Jordano de Saxonia, lib. 3 de Vitis Fratrum cap. X, pag. 258, vigeat praesertim in Germania quaedam consuetudo, sive potius corruptela, vi cujus quaedam honestae atque religiosae mulieres, (quas Torellius noster tom. 6, pag. 59, appellat Mantellatas, et Oblatas) [p. 400] quae religionis ergo, atque gerularum instar coenobitas comitabantur dum per rura, oppida, et castella mendicari circumibant, eisque Marthae officia praestabant, propterea Martharum nomine nuncupatae. Verum quia perantiqua atque jugi experientia compertum est quod etiam sancti quandoque deficiunt, et quod haud raro flante daemone de terreno pulvere ipsa quoque religiosa corda sordescunt; idcirco illius temporis Praesulibus bene in Domino visum fuit praefatum Martharum ministerium a Fratribus penitus amovere.

Circa **an. 1400** quidam D. Gualterius Galeotus donavit Ordini quasdam domos cum adnexo horto sitas extra urbem Neapolitanam in loco qui dicebatur *Carbonetum*. Ibidem tunc temporis erectum fuit

coenobium S. Joannis ad Carbonariam, quod in praesentiarum a militibus occupatur, et ob novorum aedificiorum accessionem extat in nobiliori quadam illius Metropolis regione, habens ab Ecclesiae facie publicam elegantem viam vulgo *di S. Giovanni a Carbonara* appellatam, et prospiciens ex parte cellarum quondam Fratrum aliam amplissimam, atque pulcherrimam viam, quae vulgo dicitur *di Foria*. In illa Ecclesia, quae nunc est parochialis stupendum conspicitur marmoreum Ladislai Regis monumentum. Eodem tempore cum praefati coenobii initio inibi exordium sumpsit celeberrima Augustiniana S. Joannis ad Carbonariam Congregatio, quae licet modernarum legum telis lethaliter sauciata, tamen aliquem adhuc vitae halitum retinet. Inter praecipuos praefatae Augustinensis Congregationis alumnos specialem mentionem merentur amplissimus Cardinalis Hieronymus Seripandus, et piissimus asceta P. Fr. Nicolaus Chiesa. Illius autem institutor fuit noster B. Christianus Francus, Pedemontanus, qui a Ven. P. Fr. Matthaeo de Interocrea (*da Interdoco*) incoeptum reformationis opus feliciter provexit, atque ad suum complementum perduxit.

Anno 1650 eadem Congregatio possidebat coenobia sequentia, quae nimirum sunt: **1.** Conv. S. Joannis ad Carbonariam, qui habebat annum proventum scutatorum 4557 et alebat Fratres 71; **2.** Conv. S. Mariae Gratiarum de Teverola in dioecesi Aversae, fundatus anno 1560, scut. 534, Fratres 10; **3.** Conv. S. Augustini Cajetae, fundatus 1418, scut. 537, Fratres 10; **4.** Conv. S. Mariae de Charitate Petrae-Melariae (di Pietra Molara) in dioecesi Theani, fund. 1462, scut. 490, Fratres 8; **5.** Conv. S. Mariae de Constantinopoli in oppido *Celso* dioecesis Capitis-Aquei, fund. 1609, scut. 94, Fratres 5; **6.** Conv. S. Mariae de Consolatione Fractae-Parvae (*di Fratta-Piccola*) alias de Pardinola in dioecesi Aversae, fund. 1628, scut. 618, Fratres 8; **7.** Conv. SS. Annuntiatae Surrenti, fundatus circa an. 1345, scut. 389, Fratres 6; **8.** Conv. S. Mariae de Arcu in oppido *Rotino* dioecesis Capitis-Aquei, scut. 287, Fratres 9; **9.** Conv. S. Mariae de Constantinopoli in oppido vulgo *Pietra Bianca*, latine Leucopetrae dioecesis Neapolitanae, fund. 1585, scut. 323, Fratres 8; **10.** Conv. S. Nicolai in oppido *Tripalda*, latine Atripalda in dioecesi Abellini, fund. 1520, scut. 384, Fratres 9; **11.** Conv. S. Salvatoris Neapolis, scut. 471, Fratres 6; **12.** Conv. S. Mariae Omnium Sanctorum in oppido *Somma* dioecesis Nolae, scut. 101, Fratres 3; **13.** Conv. S. Mariae Magdalенаe Capuae, fund. 1301, scut. 421, Fratres 10; **[p. 401]** **14.** Conv. S. Mariae Magdalенаe Carinulae (di Carinola) scut. 386, Fratres 4; **15.** Conv. S. Mariae de Constantinopoli Capitis - Aquei, (*di Capaccio*) scut. 95, Fratres 3; **16.** Conv. Spiritus Sancti in oppido *Somma* dioecesis Nolanae a Superiori diversus, scut. 143, Fratres 4; **17.** Conv. S. Joannis in oppido *Apice* dioecesis Beneventanae, scut. 78, Fratres 3; **18.** Conv. S. Mariae de Jesu in oppido *Sasso* dioecesi Cajacensi, scut. 62, Fratres 3; **19.** Conv. S. Antonii *Casalis de Camilla* in dioecesi Capitis-Aquei scut. 38, Fratres 1; **20.** Conv. S. Mariae de Populo in oppido *Cicerale* dioec. Capitis - Aquei, scut. 26, Fratres 2; **21.** Conv. S. Mariae de Consolatione de *Posillipo* (Posillipo) prope Neapolim, scut. 613, Fratres 9; **22.** Conv. S. Petri Apostoli Montis-Fortis in dioec. Capitis-Aquei, scut. 84, Fratres 2; **23.** Conv. SS. Annuntiatae de *Rocca Romana* in dioecesi Theani, scut. 233, Fratres 4; **24.** Conv. S. Mariae de Succursu in oppido *Mogliano* in dioec. Capitis-Aquei, scut. 111, Fratres 2; **25.** Conv. SS. Trinitatis Suessae (*di Sessa*) fund. 1419, scut. 1654, Fratres 30; **26.** Conv. Spei in urbe Neapolitana ab Hispanis anno 1585 extractus, habebat annum proventum scut. 1779; **27.** Conv. S. Mariae de Succursu in oppido *Tempetelle* in dioecesi Capitis - Aquei fund. an. 1577.

Uti legenti patet, complures praedictarum Congregationum conventus antiquiores sunt quam ipsaemet Congregationes; quod ideo evenit quia non pauca jam extantia Augustiniani Ordinis coenobia Religione matre relicta ad filias ejusdem transierunt; unde factum est quod paulatim varii Congregationibus succrescentibus magnae Religionis corpus magis magisque extenuaretur, quippe quod illius dispendio ejus soboles locupletebantur. Aliunde autem verissimum est quod earundem Congregationum opera Augustiniani Nominis coenobia pluribus in locis multiplicari coeperunt, ac praesertim in magnis Italiae urbibus, in quibus haud infrequens erat praeter coenobium magnae Religionis Augustiniana invenire etiam domos Augustinianorum Ilicetanorum, Lombardorum Baptistinorum, S. Joannis ad Carbonariam, Discalceatorum, et aliorum, de quibus in posterum, Superis faventibus, sermonem habebimus. Quamobrem mirum cuiquam esse non debet si in aliquibus Italiae civitatibus, veluti Romae, Neapoli, Genuae, et alibi, octo, vel decem Augustiniani virorum conventus habebantur.

L'ORDINE AGOSTINIANO DAL 1400 AL 1450

da pag. 402 a 445

dal cap. XLVIII al LVII

INDEX ADDITAMENTORUM AD CRUSENII MONASTICON

XLVIII. Coenobia Ordinis Erem. S. P. Augustini ab an. 1400 ad 1450 - p. 402

XLIX. Monasteria Monialium Augustinensium ab an. 1400 ad 1450 - p. 416

L. De viris sanctitate claris ab an. 1400 ad 1450 - p. 417

LI. De Episcopis Ordinis Erem. S. P. Augustini ab an. 1400 ad 1450 - p. 426

LII. Appendix - p. 436

LIII. De aliis Augustinensibus illustrioribus ab an. 1400 usque ad 1450 - p. 437

LIV. De mulieribus sanctitate claris Ordinis Eremitarum S. P. Augustini ab an. 1400 ad 1450 - p. 442

LV. De origine Congregationis Monialium Augustinensium sub titulo SS. Annuntiatae - p. 443

LVI. De translatione corporis S. Matris Monicæ - p. 444

LVII. Res Ordinis variae ab anno 1400 ad 1450 - p. 445

XLVIII

DE COENOBIS ORDINIS EREM. S. P. AUGUSTINI AB ANNO 1400 AD 1450 - P. 402

Conventus Abbatiae Stingiae, alias Sestinge, in provincia Senarum, recensetur ab Herrera sub anno 1434.

Conventus Acri tit. S. Catharinae in dioecesi Bisignanensi in Calabria citeriori erigitur ab Antonio Coriolano an. 1413.

Conventus Agriae sive de Agri (di Erlaw) tit. Sancti Nicolai in Hungaria extabat an. 1419. Periit autem an. 1596, tunc urbe a Turcis expugnata.

Conventus Albani sub titulo S. Mariae de Stella in provincia Neapolitana nominatur ab Herrera ad an. 1432.

Conventus Albiniacensis, alias S. Petri Albiniacensis, tit. S. Spiritus in Sabaudia ad radices montis *d'Arcluze* ab incolis traditur nostratibus, quibus postea Barones *de Miolans* egregiam ecclesiam construxerunt. De illo fit mentio in Ordinis regestis ad an. 1432. Spectabat ad provinciam Narbonensem.

Conventus Amonensis in provincia Provinciae nominatur ab Herrera ad annum 1419.

Conventus S. Amoris (di Saint Amour) in Burgundia prope fines Bressiae, tit. S. Annae, a nostratibus acquiritur anno 1438. Affirmat tamen Lubin illum fundatum fuisse a Dominis *de Digoing* tunc illius oppidi Toparchis, vivente adhuc S. Nicolao de Tolentino.

Conventus Andegavensis (di Angers) tit. S. Catharinae ab Herrera nominatur ad an. 1432; sed Lubin ubi agit de Communitate Bituricensi affirmat illum inchoatum fuisse an. 1307, ac illius fundatores fuisse Dominos *de Beauveau*. Antea pertinebat ad provinciam Franciae.

Conventus Appamiae (di Pamiez) in provincia Tolosana, sive Aquitaniae, ab Herrera laudatur ad an. 1425; licet testetur illius alumnum fuisse Mag. Fr. Raymundum de Accono, qui fuit Apostolicus Sacrista circa an. 1345. Jam hoc anno 1345 extitisse fatetur etiam Lubin, ubi agit de provincia Tolosana.

Conventus Aquarum-Vivarum tit. S. Mariae in provincia Aragoniae ab Herrera ponitur sub an. 1426. Verum testatur Lubin illum fundatum fuisse a Jacobo Aragoniae Rege vulgo *Debellatore* nuncupato an. 1239. Situs erat super montem *Aquas-Vivas* appellatum in campo Alzirae in dioecesi Valentina. [P. 403]

Conventus Aquae-Latae (di Igualada) tit. S. Augustini in Catalaunia an. 1437 spectabat ad provinciam Aragoniae.

Conventus Aquilaris tit. S. Joannis in Provincia Castellae erat Eremitorium situm in dioecesi Asturicensi, et in termino Odansi, vulgo appellatum *S. Joannes de Aquilan*. Acquisitum fuit circa annum 1424 per nostratem Fr. Gundisalvum de Ruperolis.

Conventus Archistoni, alias Atherstonae in Limite Lincolniensi in Anglia nominatur ad an. 1420.

Conventus Arensis tit. S. Augustini in Provincia Castellae fundatur anno 1423 per Dominum Didacum Fernandez de Entrena, Archidiaconum Calagurritanum, Protonotarium Apostolicum, et D. Blancae Reginae Navarrae thesaurarium. Verum arbitratur Herrera quod primus hujus coenobii erector circa an. 1377 fuerit Didacus Lopez Ari incola, qui in praedio, quod prope Arum possidebat, illud extruxit ad honorem S. P. Augustini, Dominae Nostrae, et omnium Sanctorum. Dicitur etiam Harensis, sive de Haro.

Conventus Arnarorii, alias Ardnariae (di Arnaroye) in dioecesi Killaledensi in Hibernia extabat an. 1425. Situs erat in limitibus Comitatus de Slego, et in Majonensi Agro.

Conventus Arthesii (di Arthez) in dioecesi Lescariensi, in Bearnia pertinebat ad provinciam Tolosanam an. 1439.

Conventus Aurelianensis sub tit. S. Sebastiani (di Orleans) situs in ejusdem civitatis suburbio, pluries destructus, de novo reaedificatus fuit, ut scribit Lubin agens de Franciae provincia. Habebant nostrates intra urbem, apud Palatii capellam, S. Ludovici hospitium in quod obsidionum tempore se recipiebant. Ab Herrera ponitur sub an. 1420; verum affirmat praefatus Lubin inchoatum fuisse an. 1350. Citat idem Herrera indultum Joannis XXII, quo ad instantiam Joannis Franciae et Navarrae Regis conceduntur Eremitis S. P. Augustini monasteria Saccitarum, *quae in urbibus Remensi, Aurelianensi, et Tornacensi jam erant totaliter derelicta*.

Conventus Barefluctus (di Barfleur) in dioecesi Constantiensi (di Constances in Gallia) ad oram maris Britannici ab Herrera ponitur ad an. 1431; sed Lubin ubi agit de provincia Franciae asserit illum fundatum fuisse a Rege Pililippo Pulchro an. 1282. Erat sub titulo S. Thomae Cantuariensis.

Conventus Barchinonis nuncupatus *Domus Dei* octo circiter milliariibus a civitate distans, fundatus fuit a Beltramo Nicolai circa an. 1410, qui aedem illam erigi voluit in nemore, quasi firmissimum regularis observantiae propugnaculum, ut ait Herrera.

Conventus Barri, alias Bargiarum (di Bargi) in Pedemontio, tit. S. Mariae Gratiarum, anno 1438 pertinebat ad provinciam Lombardiae, et 1503 ad Congregationem ejusdem nominis.

Conventus Bassani tit. S. Catharinae in Marchia Tarvisina fundatur an. 1424; et anno 1548 transivit ad Congregationem Insubriae, vulgo Lombardiae.

Conventus Belviderii (di Belvedere) tit. S. Mariae Annuntiatae, in dioecesi Cariatiensi in Calabria citeriori, fundatur an. 1446 ecclesiam donante D. Antonio Episcopo S. Marci. Transiit postea a provincia Neapolitana ad Congregationem Zampanorum.

Conventus Beneventi, ab alio diversus, tit. S. Andreae de Rocca, prope eandem civitatem pertinebat ad provinciam Neapolitanam an. 1437. [P. 404]

Conventus Benfadae alias Benadensis (di Belahaunes) tit. Corporis Christi in dioecesi Akadensi in Comitatu de Slego in Hibernia fundatur anno 1423.

Conventus Bigellae (di Biella) tit. S. Petri in Pedemontio an. 1438 spectabat ad provinciam Lombardiae, et traditur Congregationi ejusdem nominis an. 1485.

Conventus Bilbao tit. S. Bartholomaei de Verris in dioecesi Burgensi, nunc Victoriensi, in provincia Castellae, extruitur extra urbem an. 1419. Circa an. 1425 opera praesertim B. Augustini Romani, Ordinis Prioris Generalis, titulo S. Augustini intra urbem translatus fuit.

Conventus Bitterrensis (di Beziere) tit. S. Augustini nominatur ad an. 1420. Spectabat ad provinciam Narbonensem. Dum de Biterrensi coenobio verba facimus, haud praeterire posse videmur absque piaculo quae in Ordinis Regestis ad an. 1644 leguntur, quae nimirum ita sonant: Calvinistarum immani bello Gallia undique exagitata tanta hostes crudelitate exarserunt in Fratres Ordinis S. Augustini provinciae Narbonae, et Burgundiae ut aliqui exilio, alii veneno, alteri praecipitio, caeteri ferro, et flamma hanc mortalem vitam cum aeterna commutarint. Nec hoc Fratrum macello contenti inimici ad aedificia infanda rabie conversi omnes fere hujus provinciae conventus funditus everterunt, et eorum scripturas igni commiserunt, adeo ut a gloriosae memoriae Ludovico XIII Rege Christianissimo de ipsis parta felici victoria Fratres nulla antiquorum monasteriorum invenerint vestigia, quando ad debellatas civitates vocati in miserrimis hospitiiis ex eleemosynis piorum Christifidelium vivere, et degere coacti fuerunt. Nec penuria Fratrum potuisset provinciam ad propria revocare nisi Deus suscitasset P. Mag. Fr. Jacobum Fornier Cremiacensem, qui flendo devastationem gentis suae, ac simul meditando modum illam ad antiquum splendorem reducendi, obtento ad hoc a suo P. Mag. Provinciali dilapidato, et spoliato conventu Biterrensi, pessundatis humanae prolis et successionis considerationibus, fratrem suum germanum unicum ac primogenitum ad novitium, et professionem, servatis requisitis ipse admisit, et unum fratrem laicum nomine Georgium, qui tres soli et simul juxta strictam et antiquam Regulae, et Constitutionum observantiam ibidem diu vivendo, tandem Deo favente hujus propositi selectos admiserunt juvenes, quorum ope, virtutibus, et exemplis, parentum ac amicorum eleemosynis praefatum conventum a fundamentis erexerunt, plura in honorem Augustinianae Familiae prosequuturi, nisi P. Mag. Carpenius tunc Provincialis studiorum praetextu, sed revera fratrum indigentia, eos in superstitibus paucis, quibus flamma, et ferrum pepercerat, conventibus collocavit. Aliis tamen succedentibus, devastata civitate Montagnacensi aliquod hospitium praefatus Rex concessit. ut sicut Biterrensis, sic ibidem antiquum et nobilissimum conventum hostili feritate destructum restaurarent. Verum Regis voto obtemperare difficillimum videbatur quamdiu mutatio eorumdem Fratrum a Provincialis nutu staret; qua de re supplicarunt SS. D. no Urbano VIII ut huic malo dignaretur mederi institutione unius Vicarii-Provincialis, ab ipsis ad placitum et ad nutum eligendi, qui ipsorum tam quoad studia, quam quoad mores, absque tamen corporis provinciae, et

capitis divisione, curam haberet, prout SS.mo placuit ipsis concedere. [P. 405] Post quae primo, et secundo, successive, et immediate elegerunt P. Mag. Franciscum Fornerium (mortuo jam ejus fratre Jacobo) in Vicarium Provinciale Communitatis Biterrensis, quo duce in civitatibus Monpeliensi, Nemausensi, Mariogiolensi, et Sancti Romani a Tarno, et in aliis secundum tempus, de quo illis Rex gloriosum reportabat triumphum, parva obtinuerunt hospitia ut antiqua restaurarent atque extruerant monasteria, sicut multis in locis Deus votis Regis favit: et quia experimento comprobarunt mutationem triennem Priorum localium multum officere desideratis reaedificationibus ex solis eleemosynis faciendis, ideo ea stante necessitate, de Prioribus benemeritis statuerunt rite observari cap. 2, num. 9, part. 3, Constitutionum, ubi expressis verbis habetur: Ut in conventibus, qui de novo aedificantur, vel in quibus aliqua fabrica magni momenti incoepa cernitur, in his poterit idem Prior bis, et pluries reeligere, si aedificationi conventus conducere videbitur.

Conventus Brachiani, alias Barcenni (di Bracciano) tit. S. Mariae Novellae in provincia Romana, fundatur circa annum 1436 ex concessione Eugenii IV. Dotatus fuit a Principe Ursino de Ursinis magno Siciliae Cancellario, qui eidem coenobio gratis donavit possessionem *dell'Ospedaletto, et aliam* a S. Cornelia nuncupatam: an. 1459 illi adnexa fuit parva ecclesia S. Sebastiani. Circa annum 1650 in eo Ordinis studia instituta sunt. Tunc habebat annum proventum scutatorum 2019, et alebat Fratres 23. Evasit coenobium generalitium an. 1651, sed P. Provincialis jurisdictioni restituitur an. 1742. Iterum autem subjectum fuit immediatae P. R.mi Generalis jurisdictioni an. 1788, quo P. Provincialis conventum Mareni pro Brachianensi recepit.

Conventus Brisaci (di Brisach) tit. S. Ethardi in dioecesi Constantiensi an. 1433 pertinebat ad provinciam Rheni. Lubin illius initium refert ad an. 1360.

Conventus Burgokerae, sive Burgoflorae (di Boreskarie) in dioecesi Tuamensi, ad lacum Lough Kare in Hibernia, antea pertinebat ad Ordinem Carmelitarum, transiit autem ad Augustinianos Eremitas an. 1412.

Conventus Buriensis alias Brugensis (di Burgh S. Emunds, alias Burye) in Anglia in Limite Cantabrigiensi extabat an. 1419.

Conventus Caeserae tit. S. Augustini in Romandiola nominatur ad an. 1432. Evasit postea coenobium generalitium.

Conventus Cajetae (di Gaeta), in provincia Terrae Laboris, fundatur an. 1413 a nostrate eximio concionatore Fr. Francisco Mellini de Roma, qui deinde fuit Episcopus Senogalliae. Transiit ad Congregationem S. Joannis de Carbonaria anno 1452.

Conventus Candidae in dioecesi Abellini tit. S. Augustini an. 1424 pertinebat ad provinciam Terrae Laboris.

Conventus Calvimontis an. 1424 spectabat ad provinciam Tolosanam.

Conventus Capuae tit. S. Mariae Magdalenaenae nominatur ad an. 1423, et an. 1464 habebat titulum S. Augustini. Postea a provincia Terrae Laboris transiit ad Congregationem S. Joannis de Carbonaria.

Conventus Carpi tit. S. Augustini in ditone Ducis Mutinae, fundatur an. 1447 a nostrate P. Fr. Dionysio Vitelleschi de Cornueto, ex donatione Dominae Elisabethae Piae.

Conventus Carthaginis Novae (di Cartagena) tit. S. Joannis Evangelistae, antea extra muros extabat anno 1437; [p. 406] postea translatus fuit intra urbem tit. S. Leandri.

Conventus Calipti in provincia Franciae apud Herreram nominatur ad an. 1426.

Conventus Cassoviae (di Caschaw) in Hungaria ab Imperatore traditur an. 1422 nostrati B. Isaiae Bonero de Cracovia.

Conventus Castri Catini (di Catino) tit. S. Augustini in Sabina nominatur ad an. 1431.

Conventus Castri S. Petri (di Castel-S. Pietro) prope Bononiam tit. S. Bartholomaei extabat anno 1421.

Conventus Certaldi (di Certaldo) in dioecesi S. Miniati in Hetruria erat antea ecclesia collegiata sub tit. Sanctorum Michaelis et Jacobi, quae a Joanne XXIII Augustinianis Eremitis tradita fuit an. 1410.

Conventus Cervariae (di Cervera) tit. S. Augustini in Cathalaunia dimittitur an. 1419; sed reassumitur an. 1573.

Conventus Cerviae tit. S. Georgii in Romandiola nominatur ad annum 1431.

Conventus Cervistensis an. 1424 spectabat ad provinciam Saxoniae.

Conventus Chii (di Scio) in arcipelago graeco fundatur an. 1419. Spectabat ad provinciam Terrae Sanctae.

Conventus Chononii in provincia Narbonae apud Herreram nominatur ad annum 1433.

Conventus Comar, alias Komarae in Danubii insula, vulgo de *Schuct*, pertinebat ad provinciam Hungariae an. 1424.

Conventus Coniensis provinciae Saxoniae apud Herreram nominatur an. 1431.

Conventus Constantiensis dioecesis, sub tit. S. Mariae, in provincia Rheni refertur apud Herreram ad an. 1417.

Conventus Conturbensis in provincia Castellae nominatur ab Herrera ad an. 1419.

Conventus Corciani tit. S. P. Augustini ad Lacum Trasimenum an. 1425 spectabat ad provinciam Spoletanam.

Conventus Corcyrae (di Corfù) in mari Jonio sub tit. S. Mariae Annuntiatae an. 1419 spectabat ad provinciam Terrae Sanctae.

Conventus Cormendini (di Kermendt) in Hungaria Cisdanubiana extabat an. 1423.

Conventus Corneburgensis (di Komeburg) tit. *Domus Sanctae*, prope Viennam in Austria, an. 1427 pertinebat ad provinciam Bavariae.

Conventus Cremae tit. S. Jacobi Portae de Ribalta ex donatione DD. Alberti Episcopi Placentini inchoatur an. 1257; sed an. 1434 vel a fundamentis erigitur, vel potius restauratur sub tit S. Augustini, pecuniis ex testamento relictis a D. Thoma Vimercati Cremensi cive, opera, et industria nostratum Fratrum Joannis Rochi Papiensis, et Bartholomaei Cazuli Cremensis, qui jure censendi sunt veluti inceptores celeberrimae Insubricae Congregationis, quae in eodem coenobio an. 1439 instituta fuit.

Conventus Cremiaci (di Cremieu) in Delphinatu nominatur ab Herrera sub nomine Crimiaci ad an. 1425; sed affirmat Lubin illum fundatum fuisse an. 1290 a Delphinis principibus tunc

Delphinatus a se nominati Toparchis.

Conventus Cusentinus (di Cosenza) tit. S. Augustini in Calabria an. 1425 spectabat ad provinciam Apuliae, sed an. 1521 ad Congregationem Zampanorum transiit.

Conventus Czuli in Bohemia an. 1419 pertinebat ad provinciam Bohemiae.

Conventus Draceni (di Draguignan) in dioecesi Foro Juliensi in Provincia ab Herrera nominatur ad an. 1430; sed videtur jam extitisse an. 1256.

[P. 407]

Conventus Drocis (di Dreux) in dioecesi Carnotensi jussu Joannis XXIII traditur Eremitis Augustinensibus an. 1411.

Conventus Dublini (di Dublin) in Hibernia ab Herrera ponitur ad an. 1421. Sed ex Waraeo affirmat Lubin illum sub tit. SS. Trinitatis inchoatum fuisse circa an. 1259.

Conventus Dunmorensis (di Duamor) in dioecesi Tuamensi, Comitatus Galvjensis, in Hibernia fundatus fuit a Berminghamis Athentiae dominis. Nominatur in Ordinis Regestis ad an. 1425.

Conventus Ennegiaci, alias Enneziaci (di Ennezat) tit. B. Mariae Virginis, S. Joannis Baptistae etc. in dioecesi Claromontensi in Arvernia ponitur ab Herrera ad an. 1437. Sed noster Augustinus Lubin agens de provincia Narbonae affirmat illum erectum fuisse a Guilelmo de *la Flote* domino *de Ravel*, Franciae Cancellario an. 1324.

Conventus Eslingae (di Eslingen) in Ducatu Wittembergensi tit. S. Augustini an. 1435 pertinebat ad provinciam Rheno-Svevicam. Postea ab haereticis occupatus fuit.

Conventus de Essyk an. 1427 spectabat ad provinciam Hungariae.

Conventus Estenwegensi an. 1423 pertinebat ad provinciam Saxoniae.

Conventus Eugubinus tit. S. Hieronymi in Umbria fundatur circa an. 1414 a quodam P. Fr. Ugolino, et aliis nostratibus super collem uno milliario situm procul ab urbe, ut ibidem regularis observantia custodiretur. Sed exorto, suadente diabolo, circa illius coenobii Prioratum Fratrum dissidio, unus ex eis, nempe Fr. Ugolinus, preter Ordinis consuetudinem a S. Sede Prioratum obtinuit. Quare major illorum Fratrum, pars indignatione, non quidem contra S. Sedem, sed contra Fr. Ugolinum commota, ab illo conventu recessit, et in aliis coenobiis Superiorum permissu se recepit. Itaque P. Prior Ugolinus pene solus cum paucis Fratribus in illo coenobio remansit; quae res cum ad Summi Pontificis Joannis XXIII aures pervenisset, Confraternitati S. Augustini, quae in vicina Eugubiensi civitate tunc vigeat, illum conventum assignavit, dimisso illinc etiam Priore Fr. Ugolino, ut sic suis et Ordinis impensis disceret rem esse valde suspectam, multisque incommodis obnoxiam in quibuscumque electionibus peragendis statutas leges, atque antiquam consuetudinem pretergredi. Tandem, ad instantiam Guidantonii Comitis Feretri, a Martino V an. 1420 Minoritis Observantibus coenobium illud traditum fuit.

Conventus Eysomli, sive de Ersomio situs super montem in Transilvania an. 1434 spectabat ad provinciam Hungariae.

Conventus Famagustae tit. S. Antonii an. 1431 pertinebat ad provinciam Terrae Sanctae. Sed an. 1570 Cypro insula a Turcis expugnata, eversus fuit.

Conventus Farneti in provincia Romana nominatur apud Herreram ad an. 1423.

Conventus S. Felicis prope Janum in dioecesi Spoletana an. 1450 a Nicolao V traditur nostrati Congregationi Perusinae.

Conventus Fiati (di Fiat) in dioecesi Castrensi in Gallia extabat an. 1425 in provincia Tolosana. Evertitur a Calvinistis circa an. 1576, quo tempore Fr. Antonius de Escrozailles in eodem coenobio ab illis vulneratus, paulo post occubuit. Hic conventus diversus fuit a coenobio Figiacensi (di Figeac) in pago Cadurcensi ejusdem Tolosanae provinciae, de quo agit Lubin in Orbe Augustiniano pag. 173. **[P. 408]**

Conventus Florentiae tit. S. Mariae Coeli, extra portam Gatolini, an. 1421 incorporatur coenobio S. Spiritus ut ibidem institueretur observantia regularis. In eodem coenobio Ven. Joannes de Alarcon didicit normam regularis disciplinae, quam postea in Hispaniam inexit.

Conventus Florentiae tit. de Ricorbolis, amotis illinc Monialibus, nostratibus de Observantia ab Eugenio IV traditur an. 1436.

Conventus item Florentiae tit. Chiariti in via S. Galli olim fundatus a Chiarito S. Zenobii Episcopi Florentini ministro; ab eodem Eugenio IV tunc temporis Florentiae degente, dimissis illinc etiam Monialibus, ceditur nostratibus de Observantia an. 1436. Sed nostratibus paulo post abeuntibus, coenobium illud ingressae sunt Moniales Eremitae Ordinis S. Benedicti, quae antea incolebant monasterium S. Bartholomaei, ubi postea erectum fuit Lazaretum. Relicto autem Chiariti coenobio Augustinenses transierunt an. 1453 ad Ecclesiam S. Barnabae, quam spectabiles quidam Florentini cives illis donaverant. De hoc coenobio S. Barnabae in Ordinis Regestis non fit amplius ulla omnino mentio post an. 1465. Videtur transisse ad Moniales Montis Carmeli.

Conventus Frusinonis (di Frosinone) tit. SS. Trinitatis in Campania Romana fundatus fuisse creditur circa an. 1400.

Conventus Fulginii (di Fuligno) tit. S. Nicolai in Umbria, abeuntibus illinc Monachis Olivetanis, traditur nostratibus de Congregatione Perusina ab Episcopo Fulginate Jacobo Berti an. 1435. Concessioni Episcopi accessit an. 1437 Olivetanorum consensio.

Conventus Gamundiae (di Gemundt) tit. SS. Virginis Praesentatae, in dioecesi Augustana in Germania, ab Herrera nominatur ad an. 1417; sed asserit Lubin illum extractum fuisse an. 1140.

Conventus Garegnani, alias Carignani (di Carignano) tit. S. Mariae Gratiarum in dioecesi Taurinensi in Pedemontio an. 1425 spectabat ad provinciam Lombardiae; sed an. 1518 unitus fuit Congregationi ejusdem nominis.

Conventus Gazalae in provincia Spoletana nominatur ab Herrera ad an. 1431.

Conventus S. Geminii (di S. Gemini) in Umbria, in dioecesi Narniae, extabat ad an. 1426 sub titulo S. Joannis.

Conventus Geniensis in provincia Franciae nominatur apud Herreram ad an. 1419.

Conventus Genovae, alias Gionae, sed melius Geaunae (di Geaune) in dioecesi Adurensi, in pago *le pays de Chalosse* nuncupato, an. 1438 pertinebat ad provinciam Tolosanam.

Conventus Genuae (di Genova) sub tit. S. Mariae de Cella, extra urbem situs in suburbio S. Petri de Arena (diversus ab alio ejusdem nominis) spectabat antea ad Canonicos Regulares S. Augustini, sed an. 1422 ad nostrates transit, illum acceptante P. Fr. Paulo Vivaldi Genuensi, qui tunc degebat in coenobio S. Teclae (postea S. Augustini), ubi prima fundamenta jecit celeberrimae Insubricae Congregationis. Inceptae a P. Paulo Vivaldi reformationi adhaerebat etiam hoc coenobium S. Petri

de Arena, et aliud S. Mariae *de Belvedere* in Genuae montanis ad mare situm.

Conventus S. Georgii de Surregio, (vulgo Seurre, postea Bellegarde) in dioecesi Vesontionensi, olim extra urbem sub titulo S. Georgii a Baronibus S. Georgii fundatus, postea intra urbem tit. Nostrae Dominae de Consolatione translatus fuit. Nominatur in Ordinis Regestis ad an. 1426. [P. 409]

Conventus Gerfalchi (di Gerfalco) tit. S. Augustini in dioecesi Volaterrana an. 1419 pertinebat ad provinciam Senarum in Tuscia.

Conventus Gonessae, alias Leonissae (di Leonessa) tit. S. Petri, juxta Herreram, et S. Aegidii Abbatis juxta Lubin, nominatur a praefato Herrera ad annum 1422. Spectabat ad provinciam Spoletanam.

Conventus Gorae in provincia Bavariae apud Herreram nominatur ad an. 1438.

Conventus Graniani (di Gragnano) tit. S. Augustini in dioecesi Litterensi an. 1424 pertinebat ad provinciam Neapolitanam.

Conventus de Grotkinser an. 1434 spectabat ad provinciam Bavariae.

Conventus Gualdi - Catanei (di Gualdo - Cataneo) tit. S. Augustini in dioecesi Spoletana nominatur ab Herrera ad an. 1423.

Conventus Hagenoae (di Haganaw) in Alsatia, in dioecesi Argentinensi, tit. S. Augustini an. 1422 spectabat ad provinciam Rheni et Sveviae.

Conventus Hanae (di Any) in Comitatu Limericensi in Hibernia nominatur ab Herrera ad an. 1432.

Conventus Heidelberg, sive Haidelberg tit. B. Mariae in Palatinatu Rheni, ad fluvium *Neckar*, an. 1435 spectabat ad provinciam Rheni et Sveviae; sed an. 1551 ab haereticis occupatus fuit.

Conventus Jaderae (di Zara) in Dalmatia erigitur circa an. 1422. Spectabat ad provinciam Terrae Sanctae.

Conventus Judenburgensis (di Judenburg in Styria) provinciae Bavariae apud Herreram nominatur ad an. 1423. Postea pertinuit ad provinciam Austriae.

Conventus Labaci (di Laubach) vulgo Lubiana, tit. S. Jacobi in Carniola nominatur in Ordinis Regestis ad an. 1436. Erat coenobium generalitium. Pertinebat antea ad provinciam Bavariae. Situm erat extra urbem, sed quia Turcis Labacensem civitatem oppugnantibus utile esse poterat, idcirco solo aequatum fuit, ejusque loco nostratibus data est intra urbem ecclesia S. Jacobi, quam an. 1513 jactis novis fundamentis ampliarunt. Ob Lutheranorum infestationem nostrates coenobium illud reliquerunt an. 1555.

Conventus Lamballi (di Lamballe) tit. S. Augustini nominatur ab Herrera ad an. 1425; sed refert Lubin illum extractum fuisse an. 1337 ab Oliverio de *Tournemine* domino *de la Hunaudaye*, ejusque uxore Isabella de *Machecou*. Transiit a provincia Franciae ad Communitatem Bituricensem an. 1625.

Conventus Landavii, alias Landoyae (di Landau) in dioecesi Spirensi in Palatinatu nominatur sub tit. S. Augustini ad an. 1422. Spectabat ad provinciam Rheno-Svevicam.

Conventus Laphacensis tit. S. Martini in Carinthia, apud Herreram nominatur ad an. 1431

tamquam membrum provinciae Bavaricae.

Conventus Laugingani (di Laugingen) tit. S. Augustini in dioecesi Augustana nominatur ad an. 1403, quo ibidem Comitia generalia habita sunt, de quibus Pamphilus ita scribit: Miserabilis fuit nostra haec synodus; nam saeviente ibi bello quodam multi ex Fratibus, qui ad Comitia venerant, perierunt... Antea spectabat ad provinciam Bavariae, et postea transiit ad Rheno-Svevicam. Ordo noster coenobium illud cum multis aliis amisit ob sacrilegam rabiem Lutheranorum. A nostrate Fr. Antonino Hohn in sua chronologia provinciae Rheno - Svevicae pag. 43 vocatur conventus Lavinganus, et dicitur fundatus an. 1302 a Comite Palatino Neoburgico. [P. 410]

Conventus Lemovicensis, alias de Lemovico (di Limoges) tit. S. Augustini in suburbio de *Mommaille* extabat an. 1419.

Conventus Liburni (di Livorno) tit. S. Joannis in Tuscia, nostrati provinciae Pisanae traditur circa an. 1425.

Conventus Lippae in Transilvania tamquam membrum provinciae Hungaricae nominatur a Lubin ad an. 1433. Diversus a conventu Lippae in Bohemia fund. an. 1627.

Conventus Mansi-Puellarum (le Mas Saintes Espuelles) nominatur ab Herrera ad an. 1420 tamquam membrum provinciae Tolosanae. Postea ab haereticis solo aequatus fuit.

Conventus Marchafabae, alias Marqufabae (di Marqufave) diocesis Rivensis, in Occitania ad Garumnam fluvium pertinebat an. 1419 ad provinciam Tolosanam.

Conventus Marciaci, sive Marsiaci (di Marciac) tit. S. Augustini, in dioecesi Ausciensi in Vasconia, an. 1423 recensebatur inter coenobia provinciae Tolosanae.

Conventus Marciallae (di Marzalla) tit. S. Mariae in dioecesi Florentina an. 1420 spectabat ad provinciam Pisanam.

Conventus Mauriologii (di Marvejols, sive Mauriege) in dioecesi Mimatensi extra urbem situs, an. 1420 nominatur inter conventus provinciae Narbonae. An. 1567 ab haereticis solo aequatus, intra urbem postea extractus fuit.

Conventus Mediolani tit. B. Mariae Coronatae, extractus fuit ad honorem S. Nicolai de Tolentino extra portam Cumanam, apud ecclesiam S. Mariae Coronatae, an. 1448 a Blanca Maria Visconti Mediolanensis Ducis Francisci Sfortiae uxore. Spectabat ad Congregationem Insubrae.

Conventus Melfiae (di Melfi) tit. S. Augustini an. 1420 pertinebat ad provinciam Apuliae.

Conventus Memmingae (di Memmingen) in dioecesi Augustana tit. S. Augustini an. 1435 spectabat ad provinciam Bavariae.

Conventus Metarum (di Mets) tit. S. Margaritae in Lotaringia nominatur apud Herreram ad an. 1419; sed refert Lubin nostrates in illam urbem receptos fuisse sub Jacobo Episcopo LXII, qui electu s fuit an. 1247.

Conventus Migt-Arani, alias Mediaranni, prope urbem *de Viella*, sub tit. Dominae Nostrae de Migaran, in dioecesi Convenarum (di Cominges) an. 1439 spectabat ad provinciam Tolosanam, a qua postea transiit ad provinciam Aragoniae. Circa an. 1506 bellorum tempore *per Gallorum gentem, humanae naturae inimico procurante, combustus, devastatus, et solo aequatus*, nostratum industria, et Christifidelium eleemosynis reparari coepit.

Conventus Montis Domae, sive Domensis (di Domme) tit. S. Augustini in dioecesi Sarlatensi an. 1419 pertinebat ad provinciam Tolosanam. Transiit postea ad provinciam Aquitaniae.

Conventus Montis Leonis (di Monte-Leone) tit. S. Mariae Annuntiatae fundatur an. 1423 Jacobo de Bonsignoro multa bona donante, et an. 1433 D. Jacobo Ban Montis Leonis Dynasta praefatam Ecclesiam SS. Annuntiatae cum suis domibus liberaliter concedente. A provincia Terrae Laboris transiit postea ad provinciam Calabriae.

Conventus Montis-Lupelli (di Montluel) in dioecesi Lugdunensi an. 1421 spectabat ad provinciam Narbonae.

Conventus Montis Orthoni, tit. S. Mariae, erigitur ad ejusdem montis radices an. 1433 in dioecesi Patavina, et an. 1436 [p. 411] evasit caput Congregationis, quae ab illo coenobio nomen accepit.

Conventus Montis-Regalis (di Montreal) in dioecesi Convenarum in Vasconia, an. 1420 pertinebat ad provinciam Tolosanam.

Conventus Montis Sancti (di Monte-Santo) tit. S. Mariae Magdalenae an. 1420 jam pertinebat ad provinciam Marchiae Anconitanae.

Conventus Morestelli (di Morestel) in dioecesi Viennensi in Delphinatu, an. 1425 recensebatur inter coenobia provinciae Narbonensis.

Conventus Murani, sub tit. S. Christophori prope Venetias, extruitur circa an. 1436. Cum autem an. 1454 noster Ven. Simonetus de Camerino praeter omnium expectationem inter Venetos, et Mediolanensem Ducem sua eloquentia atque industria pacem conciliarit; idcirco Senatus Venetus ad perpetuam hujus rei memoriam, atque in ejusdem Ven. Simoneti gratiam prope illud coenobium erexit templum Pacis, et sic deinceps vocari coepit coenobium S. Christophori de Pace. In praesentiarum autem, coenobio humo aequato, locus ille addictus est hospitio recipiendis civium Venetorum ossibus, donec audiant vocem Filii Dei illos ad resurrectionem vocantis. Ex illo conventu die 9 Novembris an. 1508 ad coelestem patriam transivit noster B. Gratia de Catharo.

Conventus Nazarethensis, alias S. Mariae de Nazareth, in provincia Terrae Laboris nominatur apud Herreram ad an. 1420 tamquam *humile, et tenue domicilium*.

Conventus Nemburgaforensis provinciae Bavariae legitur apud Herreram ad an. 1437.

Conventus Northausianus, alias Northusensis, ad an. 1438 apud Herreram recensetur inter coenobia provinciae Saxoniae.

Conventus Niceae (di Nizza) tit. S. Martini ponitur ab Herrera sub an. 1420, sed Lubin ubi agit de provincia Provinciae affirmat quod jam an. 1295 nostrates degebant extra urbem versus portam de *la Peyrolieres*, et quod anno 1393 Ludovicus de Grimaldis *de Bevil* donavit eis domum intra urbem prope parochiam S. Martini, quam an. 1405 Ecclesia Cathedralis nobis cessit.

Conventus Oblinci (di le Blanc en Berry) tit. S. Joannis Baptistae in dioecesi Bituricensi, ab Herrera nominatur ad annum 1419; sed scribit Lubin agens de Provincia S. Guilelmi, sive de Communitate Bituricensi, illum jam extitisse extra urbem an. 1380.

Conventus Ometensis provinciae Saxoniae nominatur ab Herrera ad an. 1436.

Conventus Orbae in provincia Aragoniae apud Herreram legitur ad an. 1432.

Conventus Ortone (di Ortona) in Aprutio, S. Augustini, an. 1422 spectabat ad provinciam

Apuliae, ac postea transiit ad provinciam Aprutinam.

Conventus Padulae, alias Paludae tit. S. Augustini in dioecesi Capitis-Aquei in Principatu Citeriori, an. 1419 pertinebat ad provinciam Neapolitanam.

Conventus Pali tit. S. Nicolai in provincia Romana nominatur ab Herrera ad annum 1422; sed an. 1426 jam fere destructus, jussu P. R.mi Generalis B. Augustini de Roma derelinquitur, bonis omnibus coenobio S. Augustini de Urbe assignatis.

Conventus Palumbarie, tit. S. Nicolai in provincia Romana, Ordini traditur anno 1424 a D. Baptista de Sabellis. Videtur dimissus fuisse an. 1597.

Conventus Pampelonis (di Pamplona) tit. S. Augustini [p. 412] in Regno Navarrae an. 1425 spectabat ad provinciam Castelle.

Conventus Pantizalliae, sive Pontisallie in Germania legitur apud Herreram ad an. 1419. Non indicatur provincia, ad quam spectabat. Forsitan est error in nomenclatione.

Conventus Papias, tit. Sanctae Mustiolae in provincia Lombardiae, apud Herreram nominatur ad an. 1419; sed Torellius ad an. 1254, numero 19, scribit quod nostrates domum illam incolere coeperunt eodem an. 1254. Cessit Monialibus Olivetanis an. 1565.

Conventus Parzoviae (di Parezow) tit. SS. Corporis Christi, atque Sanctorum Leonardi, et Martini in dioecesi Cracoviensi in Polonia duodecim milliis distans a civitate Cranostavia, fundatur an. 1447 a Joanne de Cysion Capitaneo Cracoviensi, et Casimiri Regis Locumtenenti, qui etiam illum satis abunde bonis dotavit, atque privilegiis munivit. Tempore quo scribebat noster Milensius, scilicet an. 1614, non amplius extabat.

Conventus Patavii (di Padova) tit. S. Marci antea spectabat ad provinciam Venetiarum, sed an. 1459 *regularem nostri Ordinis vitam profitebatur* sub jurisdictione Congregationis de Monte-Orthono.

Conventus Paulae, tit. S. Catharinae in Calabria, fundatur an. 1433 ex donatione Andreae Graeci, et Antonii de Paula.

Conventus de Peliske, alias Plusche tit. S. Mariae in Hungaria, extabat an. 1427.

Conventus Perusinus (di Perugia) tit. S. Mariae Novellae initium habuit an. 1421. Nam tunc temporis quidam Presbyter Baptista Eugubinus, et alii Presbyteri, et laici, qui pluribus annis vitam eremiticam egerant in *Monte Malle*, in loco *S. Mariae de Saxo* nuncupato, et a Perusina urbe duobus circiter milliis distans, propter bellorum molestias, ad locum S. Mariae Novellae juxta portam S. Angeli intra urbem sese receperunt, ibique domo sibi suis manibus extracta vitam eremiticam prosequantur, nulla tamen adhuc approbata regula fultam. Quapropter, habito etiam vici illius incolarum consensu, a Summo Pontifice impetrarunt ut duo illa loca, nempe S. Mariae de Saxo, et S. Mariae Novellae Ordini Eremitarum S. P. Augustini de Observantia tradere possent, ipsisque eidem Ordini nomen dare liceret. Obtenta itaque Summi Pontificis gratia statim praedicta loca Eremitano Ordini donarunt, et an. 1422 mense Februario Romae in conventu S. Mariae de Populo Augustinianam Observantiam, a Ven. Matthaeo de Introducto inchoatam, amplexi sunt. Evasit postea coenobium S. Mariae Novellae praefatae Reformationis caput, quae ab illo Congregatio Perusina appellari coepit. Supprimitur hoc coenobium an. 1652.

Conventus Perusinus sub titulo S. Mariae de Aqueductu, sive *de Conducto*, fundatur a Perusinis circa an. 1414 opera nostratis eximii concionatoris Francisci Mellini nobilis Romani, qui postea fuit Episcopus Senogalliae. Pertinuit coenobium illud ad provinciam Spoletanam.

Conventus Pictaviensis, tit. S. Catharinae, (di Poitiers) nominatur apud Herreram ad an. 1419; sed affirmat Lubin illum fundatum fuisse an. 1346. Transiit a provincia Franciae ad Communitatem Bituricensem.

Conventus Pilznae (di Pilzno) tit. S. Mariae Assumptae, ac SS. Catharinae, ac Barbarae (postea solius S. Catharinae) in dioecesi Cracoviensi in Polonia fundatus fuit ab Uladislao Rege an. 1403.

Conventus Pini (del Pino) in dioecesi Vallisoletana in Castella Veteri, tit. S. Marie de Pino, extabat an. 1438. [p. 413]

Conventus Pratae tit. S. Augustini in dioecesi Aliphana an. 1424 pertinebat ad provinciam Neapolitanam.

Conventus Prati tit. S. Augustini in Hetruria (diversus a coenobio S. Annae) an. 1434 acceptatur a provincia Pisana opera P. Mag. Fr. Francisci de Florentia.

Conventus Ramagensis provinciae Hispaniae, alias Castellae, nominatur apud Herreram ad an. 1433, tom. 2, pag. 366, ubi legitur: *Cito sine dubio perit.*

Conventus Ransavensis (di Ramsau) situs in loco solitario in quodam colle prope oppidum Hag a Monachiensi urbe sex procul leucis, erigitur an. 1412 a Georgio de Fraunberg ab Hag, Barone de Waronis. Unitur haec domus coenobio Monachiensi an. 1576.

Conventus Ravelli (di Ravello) in provincia Neapolitana tit. S. Augustini extabat an. 1424.

Conventus Razignani, alias Arzignani tit. S. Petri in Marchia Tarvisina, an. 1421 pertinebat ad coenobium Vicentinum.

Conventus Realhamiae (di Reilhane) in Provincia conditur an. 1438 a Comite ejusdem loci.

Conventus Regulae tit. S. Mariae situs intra limites oppidi *Rota*, vulgo *S. Maria de Regla*, dioecesis Hispalensis, nominatur ab Herrera ad an. 1427, quo illuc inducta fuit regularis observantia per P. Provinciale Fr. Gundisalvum Sanctolagium jussu B. Augustini de Roma. Antea spectabat ad Canonicos Regulares, sed postea, nempe an. 1399, ad nostrates transiit. Imago B. Mariae Virginis de Regula in illo loco abscondita fuisse creditur tempore Maurorum occupationis, et ipsamet Deipara revelante a quodam Canonico Regulari de coenobio S. Mariae Legionis inventa circa an. 1330. De praefato conventu, sive eremitorio verba faciens noster Thomas Herrera tom. 2, pag. 365, haec scribit: Ad littus maris Oceani fundatus, dives devota Deiparae imagine, miraculis celebri, cui primae ex Indiis ad Hispanias venientes venerationem tribuunt, procul inspecta limina tormentis bellicis salutantes, et prope accedentes Indicarum opum primitias, et vota religiose solvunt... Eo tempore, quo haec scribebat Herrera, conventus ille spectabat ad provinciam Beticae, sive Andalucae, cum antea ad provinciam Hispaniae, alias Castellae pertinisset. Post generalem Religiosorum Hispaniae e coenobiis expulsionem anno 1835 a Gubernio peractam, Conventum et ecclesiam cappellanorum nomine servarunt PP. Dominicus Luque et alius ejusdem conventus alumni; quibus paucis abhinc annis defunctis, Fratres Minores S. Francisci de observantia illum a S.mo Domino Leone XIII obtinere pro Collegio Missionum imperii Marochii; ita tamen ut si quovis tempore ab iis desseratur, ad Augustinenses iterum devenire debeat.

Conventus Reychembachii in provincia Bavariae extabat an. 1423.

Conventus de Resel in Borussia an. 1439 pertinebat ad provinciam Poloniae.

Conventus de Resil provinciae Saxoniae nominatur apud Herreram ad an. 1439.

Conventus Rhemensis (di Reims) in provincia Franciae tit. S. Annae ponitur ab Herrera sub an. 1436; sed videtur a Saccitis ad nostrates transisse circa an. 1340.

Conventus Rhodi (di Rodi) tit. S. Augustini, in ejusdem nominis insula an. 1419 pertinebat ad provinciam Terrae Sanctae. Perit insulam Turcis occupantibus an. 1525.

Conventus Ripe Transonae tit. S. Catharinae in provincia Marchiae Anconitanae jam extabat an. 1432. [P. 414]

Conventus Romae S. Susannae apud Herreram nominatur ad an. 1448, quo tempore spectabat ad provinciam Romanam. Transiit deinde ad Congregationem S. Joannis de Carbonaria, ac postea ad Insubricam. Tandem an. 1587 a Sixto V Monialibus quibusdam, Camilla Summi Pontificis sorore adjuvante, traditus fuit.

Conventus Rotarum in provincia Marchiae Anconitanae nominatur apud Herreram ad an. 1434.

Conventus Rotomagensis (di Roven) tit. S. Annae nominatur ab Herrera ad an. 1420; sed refert Lubin agens de provincia Franciae illum erectum fuisse in parochia S. Maclovii an. 1336.

Conventus Rupellae (la Rochelle) ponitur ab Herrera ad an. 1420; sed illius initia fuere an. 1205 primum in loco *la Moulinette* vulgo nuncupato tit. S. Nicolai, et postea in urbis medio sub titulo S. Jonii martyris, *S. Jon.* Pertinebat antea ad provinciam Tolosanam, et postea ad provinciam Franciae. An. 1567 a Calvinistis pene solo aequatur, viginti circiter nostratibus simul interfectis. Reparatur, atque Ordini restituitur an. 1629. Ecclesia postea de novo aedificata, ad honorem S. Thomae de Villanova eonsecrata fuit.

Conventus Saccae, alias Xaccae (di Sciacca) tit. S. Barnabae, in dioecesi Agrigentina in Sicilia, extabat jam an. 1432.

Conventus Salerni (di Salerno) tit. S. Augustini in provincia Terrae Laboris jam extabat an. 1424.

Conventus S. Salvatoris (S. Sauveur de Valbaines) in dioecesi Sistaricensi di Sisteron, an. 1425 spectabat ad provinciam Provinciae.

Conventus Sanctorum (de los Santos) in *Villanubla* erectus fuit an. 1431 in eremo ab urbe Vallisoletana quinque milliariis distans, donante Ecclesiam quamdam cum redditibus D. Roberto de Moja, Abbate Vallisoletano, opera et industria Ven. Joannis de Alarcon, qui coenobium illud Congregationis Observantiae Hispaniae caput, atque centrum effecit.

Conventus Savarduni (di Saverdum) in dioecesi Rivensi an. 1420 pertinebat ad provinciam Tolosanam.

Conventus Savonae in Liguria Occidentali, tit. S. Leonardi de Nemore, apud Herreram nominatur ad an. 1420.

Conventus Serensis provinciae Narbonae apud Herreram legitur ad an. 1425.

Conventus Seyselli (di Seysel) in dioecesi Genevensi, et in Sabaudiae limitibus recensetur ab Herrera inter coenobia provinciae Narbonensis ad an. 1425, sed refert Lubin illum an. 1348 extractum fuisse, civibus domum, et locum liberaliter donantibus. Ejusdem coenobii postea praecipui fuere benefactores Sabaudiae Duces.

Conventus Siracusae, tit. S. Mariae de Succursu in Sicilia, quem Herrera vocat nomine S. Luciae,

inchoatur an. 1433.

Conventus Sittiae in Creta insula tit. S. Catharinae, an. 1419 jam spectabat ad provinciam Terrae Sanctae. Periiit sub Turcarum tyrannide.

Conventus Suessae (di Sessa) tit. SS. Trinitatis in provincia Terrae Laboris, fundatur an. 1413 a nostrate eximio concionatore P. Mag. Fr. Francisco Mellino Romano, qui postea fuit Episcopus Senogalliensis. Transiit ad Cong. S. Joannis de Carbonaria an. 1465.

Conventus de Tanglin ad an. 1424 recensetur apud Herreram inter coenobia provinciae Saxoniae. Illius conventus alumnus fuit noster DD. Henricus Wugghersim Episcopus Sebastensis.

Conventus Tarsiae tit. S. Jacobi, in dioecesi Rossanensi in Calabria, extruitur [p. 415] anno 1400 tamquam hospitale a Nicolao de Grimaldis Tarsiensi, ab eoque traditur nostratibus an. 1411.

Conventus Theatinus (di Chieti) tit. S. Catharinae in Aprutio extabat jam anno 1425. Spectabat tunc ad provinciam Apuliae, sed postea transiit ad Aprutinam.

Conventus Thetfordensis (di Thetford) in Comitatu Norfolciensi in Anglia nominatur in Ordinis Regestis ad an. 1424. Illius fundator extitit Joannes Gandavensis Dux Lancastriae ex regio Anglorum genere.

Conventus Tordae, alias Thurdae tit. S. Mariae in Transylvania an. 1434 pertinebat ad provinciam Hungariae.

Conventus SS. Trinitatis in Provincia Saxoniae extabat an. 1438.

Conventus sive eremitorium SS. Trinitatis in Patollis in provincia Marchiae Anconitanae nominatur in Ordinis Regestis ad an. 1419.

Conventus Urbini (di Urbino) tit. S. Augustini in Piceno ponitur apud Herreram ad an. 1437; sed affirmat Lubin, ipso quoque Herrera consentiente illum ante an. 1300 erectum fuisse.

Conventus Uttenwilensis (di Uttenweiler) tit. SS. Annuntiatae in Svevia in dioecesi Constantiensi erigitur an. 1450 a tribus nobiles Bertholdo, Conrado, et Joanne Equitibus Auratis.

Conventus Vallisoleti (di Valladolid) in Castella-Veteri tit. S. Augustini inchoatur an. 1407, fundum donante Roderico Lopez Davalos, Comestabili Regnorum Castellae et Legionis. Diversus est a Collegio Vallisoletano ejusdem nostri Eremitani Ordinis tit. S. Gabrielis, quod aedificari coepit an. 1544 ex testamento D. Mariae de Olmedilla. Inter caeteros illustres praefati S. Augustini coenobii alumnos praecipua mentione digni habentur Ven. Fr. Hieronymus Ortiz, vitae sanctitate, et signis mirabilibus clarus; Fr. Henricus Henriquez, e regio Admirallorum Castellae genere, Castellae Provincialis, Episcopus Uxamensis, et Placentinus; Fr. Augustinus Antolinez, item Castellae Provincialis, primarius Theologiae professor Salmanticensis, Episcopus Civitatis, et Archiepiscopus Compostellanus; Fr. Antonius de Conderina, Episcopus S. Marthae, ac deinde Guamangae; Fr. Joannes Ruiz, quem ferunt an. 1616 pro defensione Fidei mortem subiisse; Fr. Andreas de Aguado, Episcopus Ariani in Regno Neapolitano; Fr. Antonius de Castro Philippi IV Hispaniarum Regis concionator; et Ven. Fr. Joannes de Alarcon, qui in provinciam Castellae circa annum 1430 regularem observantiam invexit. Illius maxima pars, Religiosis ejectis an. 1835, solo aequata est ad ampliora civitatis peragerda deambulacera; altera cum eleganti ac splendida ecclesia a militibus occupatur ad equorum exercitus annonae receptaculum.

Conventus Vallis Oriolae tit. S. Mariae de Gratia an. 1437 extabat in provincia Aragoniae.

Conventus Varani prope Camerinum in Piceno tit. S. Bartholomaei in Ordinis Regestis ad an. 1426 recensetur inter coenobia provinciae Marchiae Anconitanae.

Conventus Varendini (di Varadeiin) in Transylvania anno 1424 spectabat ad provinciam Hungariae.

Conventus Veliterni (di Velletri) tit. S. Mariae de Horto an. 1443 pertinebat ad provinciam Romanam, sed transiit ad Congregationem Lombardiae circa annum 1548.

Conventus Venusinus (di Venosa) tit. S. Augustini in Apulia extabat jam anno 1424. [P. 416]

Conventus Venzoni (di Venzone) tit. S. Joannis Baptistae, an. 1422 spectabat ad provinciam Marchiae Tarvisinae.

Conventus Veronae tit. S. Juliani, diversus a coenobio S. Euphemiae, an. 1422 a quodam Fr. Joanne de Pedemontio Eremita, qui nostro Ordini nomen dedit, provinciae Marchiae Tarvisinae incorporatur.

Conventus Verularum (di Veroli) tit. S. Augustini in Campania Romana extabat ante an. 1274 extra portam Romanam, et intra oppidum translatus fuisse creditur circa annum 1450, quo tempore illam dioecesim regebat Fr. Clemens Bartholomaei, Romanus, Ordinis Eremitarum S. P. Augustini. Postea titulo SS. Annuntiatae vocari coepit.

Conventus S. Victoriae (di S. Vittoria) tit. S. Augustini in Piceno jam extabat anno 1437.

Conventus Villae Castri, alias Castini (di Villa-Castin) an. 1419 spectabat ad provinciam Castellae.

Conventus Virduni (di Verdun) tit. S. Andreae an. 1426 memoratur inter coenobia provinciae Franciae.

Conventus Vitreii tit. SS. Trinitatis anno 1422 pertinebat ad provinciam Franciae.

Conventus Voltae (la Voute) tit. S. Michaelis in dioecesi, et territorio Vivariensi (di Viviers) an. 1422 extabat in colle procul uno stadio ab oppido; postea Duces de Ventadour illius Castri Toparchae Ecclesiam Castri sui nostratibus huc advocatis donarunt. Pertinuit illud coenobium ad provinciam Narbonae, et Burgundiae.

Conventus Vorzoniensis in Bohemia memoratur in Ordinis Regestis ad an. 1434.

Conventus de Waltheim in Saxonia nominatur in Ordinis Regestis ad an. 1422; anno autem 1515 a provincia transierat ad Congregationem Saxoniae.

Conventus Winsheimensis (di Winsheim) provinciae Bavaricae recensetur ad an. 1435. Videtur tamen jam extitisse an. 1402.

Conventus de Wylac tit. S. Annae in dioecesi Quinque Ecclesiarum situs, anno 1437 refertur inter coenobia provinciae Hungariae.

Conventus Wynchensis an. 1438 memoratur inter coenobia provinciae Bavariae.

Conventus Zalzae in provincia Saxoniae legitur apud Herreram ad an. 1432.

Conventus Ziracobi provinciae Bavariae ponitur ab Herrera sub an. 1431.

XLIX

MONASTERIA MONIALIUM AUGUSTINENSIVM AB AN. 1400 AD 1450 - P. 416

Monasterium Mantellatarum tit. Sanctae Monicae Alexandriae in Pedemontio erigitur circa an. 1433.

Monasterium Ariminense tit. S. Augustini fundatur circa an. 1400 a nostrate B. Michaelina de Arimino; postea tamen ad Ordinem Canonissarum Regularium trasisivit.

Monasterium Bononiense tit. S. Ursulinae jam extabat an. 1432. Situm erat in suburbio S. Vitalis.

Monasterium Burdigalense (di Bordò) tit. S. Monicae memoratur ad an. 1436.

Monasterium Cassiae tit. S. Mariae Magdalенаe in Umbria fundatur ante an. 1407. Est adhuc Ordini subjectum, et vocatur titulo B. Ritae, quae illud Augustinensium virginum asyllum per totum Orbem terrarum celeberrimum reddidit.

Monasterium Civitatis Castelli in Umbria jam incolebant Mantellatae Augustinianaе anno 1432.

Monasterium Civitatis Ducalis in Aprutio tit. S. Luciae extabat an. 1421. [P. 417]

Monasterium de Cysmulin in dioecesi Midensi in Hibernia nominatur ad an. 1409.

Monasterium Eugubii in Umbria tit. Luciae extabat an. 1437.

Monasterium Ferrariae tit. S. P. Augustini extruitur ab Alisa Joannis del Gallo civis Ferrariensis filio, quae cum tredecim aliis virginibus Eremitanum S. P. Augustini Ordinem amplexa est an. 1429. Subditae fuerunt illae Moniales jurisdictioni Episcoporum Ferrariensium usque ad an. 1524, quo ab Augustinensibus Congregationis Lombardiaе regi coeperunt. Iterum tamen Episcopis illud monasterium subjectum fuit an. 1590.

Monasterium Florentiae tit. S. Monicae piis Christifidelium largitionibus extruitur circa an. 1450. In illud post viri obitum se recepit D. Camilla de Medicis Martellia, Cosmi Medicei Magni Hetruriae ducis uxor, mansitque usque ad an. 1591, quo vitam cum morte commutavit.

Monasterium de Grave in dioecesi Dublinensi in Hibernia extabat an. 1412.

Monasterium Bredae tit. Montis Pacis erigitur a D. Maria Joanna uxore Joannis de Nassau, filii Engelberti, et Joannae Polanae dominae Bredae, et Laeccae, prope urbem Bredam in Belgio circa an. 1450, ejusque prima Priorissa fuit Odilia praefatae fundatricis filia. Hoc monasterium an. 1610 opera Episcopi Antuerpiensis translatum fuit Liram.

Monasterium Mediolani tit. S. Augustini de Vedano extabat ante an. 1440. Verum eodem anno cum aliquot ejusdem monasterii moniales vellent ad S. Clarae Ordinem transire, jussu Nicolai V ad dissidium eliminandum media monasterii pars Clarissis tradita fuit, et altera media pars cum integra ecclesia monialibus illis, quae in regula sua priori S. Augustini erant remansurae relicta.

Monasterium Patavii tit. de Bethleem erectum fuit an. 1441 a Pallante Strozzi Florentino in hospitali nuncupato *coecorum de Bethleem* quod Patavina civitas donarat B. Michaelinae Papiensi, quae Arimini fuerat quasi generalis gubernatrix totius Ordinis Monialium Observantiae S. Augustini, quae Patavium vocata fuerat ut Benedictinas S. Matthiae ad meliorem frugem reduceret. His ergo

reformatis in novam domum ex Eugenii IV concessione, die 22 Decemb. 1441 nostra Michaelina e monasterio Arimenensi adduxit Sorores Augustinenses, Franciscam Fanensem, Onophriam Foroliviensem, Agatham de Castellione, Simonam de S. Laurentio de Caesenatico, et Birgittam Ariminensem.

Monasterium Romae Augustinensium Mantellatarum fundatur a D. Margarita Thomai, nostratis Ven. Bartholomaei Thomai germana sorore, ante annum 1431.

Monasterium sive reclusorium sororum de obedientia Ordinis S. Augustini Romae in regione Campi Martii, in Monte Acceptoro, fundatur an. 1439 a nobili femina D. Maria de Curtiis, vidua D. Poncelli de Ursinis, quae Eremitani S. Augustini Ordinis habitum induerat.

Monasterium Valentiae in Hispania tit. S. Juliani extra muros extruitur ante an. 1431.

Monasterium Venetiarum tit. S. Justinae, quod antea erat Ordinis S. Birgittae an. 1450 traditur Sororibus Augustinianis.

L

DE VIRIS SANCTITATE CLARIS AB AN. 1400 AD 1450 - P. 417

B. Ambrosius Florentinus, ob insignem pietatem *Homo Dei* appellatus, claruit doctrina, sanctitate, atque concionandi gloria. [P. 418] Is est ille, de quo verba facit Poggius Florentinus invectiva 2 contra Franciscum Philelphum dicens: Sequebaris virum doctissimum, et vitae integritate praestantem Ambrosium Eremitam, te ille monebat, atque erudiebat amice pro sua in omnes benevolentia, atque humanitate. Quandoque molestus rejiciebat insulsitatem tuam. Quid viri sanctissimi, atque humanissimi animum a te reddidit abhorrentem! Et in oratione 3 in funere Nicolai Nicoli illum nuncupavit *sanctimonia morum*, et doctrina conspicuum Ambrosium Eremitam. Ab Herrera ponitur sub an. 1443, sed Possevinus in Apparatus Sacri tom. I, pag. 73, affirmat illum claruisse an. 1456.

B. Albertus de Utino (di Udine) meritis, et miraculis conspicuus florebat circa annum 1443.

B. Antonius de Amandola (in Piceno) abstinencia, et patientia emicuit. Ortus est Comunantiae prope Amandulam die 17 Januarii an. 1355, obiitque Amandulam anno 1450, 25 Januarii, quo die populorum frequenti concursu solemni processione, et publicis oblationibus devote colitur ab oppidanis. Duobus annis ejus corpus sub humo jacuit, donec ex peculiari revelatione a Mag. Fr. Hilario Amandulano an. 1452 exhumatum, integrum, et illaesum, tunica tamen in cineres conversa, inventum est. Ita fere Elsius pag. 70. In Martyrologio autem Augustiniano sub die 25 Januarii sequenti elogio noster B. Antonius celebratur: Amandulae in Italia felix transitus B. Antonii de Amandula confessoris eximii, qui brevi tempore omnibus sese virtutibus in Religione exornavit; floruit castitate, obedientia, humilitate, patientia, qua plura sustinuit tamquam si sibi benefacta forent. Jesum, et ejus castissimam Matrem sic dilexit, ut quoties illorum nomina proferret, vel proferri audiisset, cor ejus quasi penitus liquefieret. Fere totam per noctem orabat ante imaginem B. Virginis Christum mortuum inter brachia tenentis, ubi Christi passionem summa cum devotione meditabatur, sese crudeliter macerans disciplinis et maestissima eructans suspiria. Singularis in abstinencia fuit, nec carnibus vescebatur, nec vinum potabat. Illum ridentem nemo unquam, sed flentem potius aspexit, maxime cum Christi passionem contemplantur; pro lectulo sibi vitium acervum conjunxit, et cervical sibi ministrabat saxum, et aliquando lignum usque ad praesens conservatum; asperis vestibus utebatur, et ciliciis ad nudam carnem sese macerabat. Continuas daemonis pertulit insidias, quas nomina Jesu, et Mariae invocans, superavit. inter has virtutes, et incredibiles poenitentias usque ad nonaginta quinque annos sanctissime vixit, et tunc senio confectus,

et pluribus coruscans miraculis, inter quae numerantur tres per ejus intercessionem ad vitam revocati, ad coelestem patriam translatus est, et quotannis hac die in eodem coenobio ejus festum celebratur cum solempni processione, plurima plebe concurrente... Illius corpus adhuc integrum in nostra Amandulae Ecclesia magna veneratione colitur, ejusque nomen ad petendam pluviam potissimum invocatur. Sacrum ejus Officium in Ordinis Breviario habetur ad diem 6 Feb. ex concessione Clementis XIII promulgata sub die 20 Martii anno 1760.

B. Antonius de Cornueto floruit circa annum 1419. Dicitur a Coriolano *in simplicitate cordis ambulasse, et plura miracula fecisse*. Idipsum noster B. Alphonsus de Orozco confirmat, [p. 419] illum etiam titulo beati honorans. Philippus Elsius pag. 72, haec de nostrate B. Antonio breviter scripsit: *Claruit evidentissimis miraculis, obiit 1419. Jacet Cornueti (in provincia Romana) in nostra Ecclesia.*

B. Antonius de Fano senior dicitur ab Herrera *vir religiosus et observantiae cupidus*, qui an. 1389 erat Florentiae Mantellatarum confessarius, et 1421 Prior coenobii S. Mariae extra portam Gatolini (Florentiae) ut in illud observantiam induceret. Anno autem 1425 conventum Panormitarum, in illo quoque regulari disciplina restaurata, laudabiliter regebat, et an. 1428 erat Vicarius generalis Calabriae. Tandem a Martino V an. 1430 facultatem impetravit ut in loco solitario cum uno vel pluribus sociis eremiticam vitam ducere ei liceret. Quo tempore obierit non constat.

B. Antonius de Fano junior tanta vitae sanctitate pollebat ut in juvenili adhuc aetate constitutus, ab Alphonso V Aragoniae Rege in suum confessarium electus fuerit, a quo etiam ad Martinum V mense Feb. an. 1430 regia legatione honestatus fuit, qua occasione Romae translationi corporis S. Matris Monicae interfuit, atque *pacem et unionem*, ita Herrera, *inter Pontificem et Regem mense Julio, anno 37 aetatis suae, felici fine conclusit, non propter mundanam scientiam*, ait Fr. Antonius de Rocca Contrata ejus socius, *astutiam, et sagacitatem, quia parum in his sentiebat, sed propter ejus vitae laudabilem famam, et approbatam sanctitatem. Deus mirabilia fecit per eum*. Demum an. 1432, et 1433 ab eodem Rege Alphonso cum Matthaео Fujades viro illustri Legatus mittitur ad Eugenium IV. Illius ortus extitit an. 1393, sed obitus ignoratur.

B. Antonius de Florentia a B. Alphonso de Otozco dicitur *abstinentia et pietate praestans*, atque beati titulo decoratur. Noster Hieronymus Roman putat illum floruisse usque ad an. 1411.

B. Antonius et B. Cyrillus de Interamna (da Terni), Augustiniana professione, pietate, atque solitudinis amore vere fratres, ambo simul in S. Mariae Magdalенаe eremitorio poenitentiae, ac coelestium contemplationi usque ad obitum ita operam navarunt, ut post transitum, qui fuit circa an. 1420 beatorum titulum obtinuerint. Vide Jacobillum.

Ven. Fr. Bartholomaeus Thomai germanus frater Margaritae Thomai, quae an. 1431 Romae nostratum Mantellatarum collegium fundavit, apud Herreram dicitur *magnus servus Dei*. Anno 1448 erat Prior Romani coenobii S. Susannae, quod tunc temporis ad nostrum Eremitanum Ordinem spectabat.

B. Benedictus de Deo, alias de Sulmone, duro Fulginui in coenobio S. Nicolai degeret, praeceptum a Domino accepit ut Perusiam pergeret, ibique cenobium atque ecclesiam ad honorem Deiparae aedificaret. Illuc itaque absque mora profectus Angelorum Reginam sibi divinitus apparentem vidit, quae novae aedis locum, formamque illi designavit. Deinde factum est ut quidam Eremitae nostro Augustiniano Ordini sese aggregare cupientes, a Martino V facultatem impetrarint nostratibus tradendi loca ipsorum S. Mariae de Saxo in monte Malle, et S. Mariae Novellae ad portam S. Angeli, quam cessionem mense Feb. anno 1422 executioni mandarunt. Hoc itaque in loco nempe ad portam S. Angeli ex Deiparae nutu Benedictus noster coenobium sub invocatione S. Mariae Novellae aedificavit, atque in illud exactissimam disciplinam [p. 420]

invexit, quam semper quoad vixit, nam ejusdem coenobii prioratum obtinuit, in pristino fulgore sedulo custodivit. Quamobrem conventus ille factus caeterorum exemplar, Augustinianae Perusinae

Congregationis caput evasit. Ibidem tandem cum opinione sanctitatis extremum diem clausit an. 1438, dum praefatae Congregationis esset generalis Vicarius.

Ven. Fr. Caesarius de Ursinis, alias de Roma, generis nobilitate, et vitae sanctimonia suam Perusinam, tunc S. Mariae de Popolo appellatam, Congregationem sua aetate illustravit. Virum fuisse *summae perfectionis, et incorruptae observantiae* Ordinis Regesta testantur. Praefatam S. Mariae de Popolo Congregationem praesertim in Hetruria promovit. Anno 1439 ejusdem Congregationis rectorem agebat, quo item tempore Mantellatarum Augustinensium in Urbe degentium regimini cum in spiritualibus, tum in temporalibus preaerat. Non constat quo anno ex hac vita migravit.

B. Christianus de Pedemontio, vulgo Francus nuncupatus, sua Lombardiae provincia relicta, majoris perfectionis studio Neapolim una cum suo germano fratre nostrate P. Desiderio de Pedemontio se contulit, ibique celeberrimae S. Joannis de Carbonaria Congregationis institutionem a nostrate P. Mag. Simone de Cremona inchoatam ad perfectum complementum perduxit. A nostrate Ambrosio Corano dicitur *B. Christianus Francigena, qui in S. Joanne de Carbonaria austeritate vitae, et multis miraculis claruit, et fuit de primoribus reformatoribus observantiae in illa Congregatione*. Anno 1431 erat Prior praefati coenobii S. Joannis de Carbonaria, et an. 1432 nova nuncupatione *Vicarius observantiae de Carbonaria*. Putat Herrera B. Christianum obiisse circa finem Septembris an. 1435; nam eodem anno, die 5 Octobris illius frater P. Desiderius laudatae Congregationis S. Joannis de Carbonaria generalis Vicarius a P. Generali constitutus fuit.

Fr. Desiderius de Pedemontio, B. Christiani Franchi germanus frater, anno 1435 in munere Vicarii generalis eidem successit, quo nomine nedum Congregationi S. Joannis de Carbonaria, verum etiam caeteris Italiae Observantiis, quas Ven. Fr. Matthaues *de Introduco* statuerat, ex pontificio mandato praeerat. Huic Ven. Fr. Desiderio post B. Christiani obitum laudatae Carbonariae Congregationis profectus potissimum debetur. Adhuc inter vivos degebat an. 1449.

B. Franciscus de Eugubio, alias Eugubinus, cujus exuviae adhuc in Ecclesia Ordinis in praesentiarum asservantur, et coluntur, sanctitate floruit circa an. 1450. Fuit nostri Ordinis Oblatus, non quidem ex iis, qui apud nos famulatu addicuntur, sed quia erat sodalis cujusdam Confraternitatis Eugubino hospitali addictae, quod ab Eremitanis Patribus regebatur; quamobrem ejusdem Confraternitatis socii inter Oblatos Augustiniani Ordinis recensebantur.

B. Franciscus Nuti, sive Nanni Ser - Nuti, Senensis, unus fuit ex iis nostratibus, cum B. Stephano Cionio ex Ilicetana Eremo egressi Congregationem fundarunt Canonicorum Regularium S. Salvatoris, qui vulgo Scopetini nuncupabantur. Cum autem expertus esset tandem molliter vestitum se non posse facile per arctam aeternae salutis viam incedere, ad Augustinianam Eremiticam vitam Ilicetum reversionem fecit, [p. 421] ibique sanctissime obiit die 28 Octobris anno 1451 juxta nostratam Landuccium in Sylva Ilicetana pag. 110; cum e contra Herrera illius obitum anno 1413 assignet. A scriptoribus titulo beati decoratur.

Ven. Fr. Garzias Barrosus, nobilis Toletanus, post uxoris obitum in Toletano coenobio Eremitano Ordini nomen dedit. Deinde vixit in sanctis operibus, summaque pietate praesertim erga Deiparam usque ad centum et decem annorum aetatem, obiitque cum sanctitatis fama circa an. 1430.

Ven. Gerardus de Arimino ob integerrimae vitae rationem, atque multam eruditionis copiam a Caesenatis Ecclesiae Canonicis in suum Episcopum designatus, cum Romam ad Martinum V propterea accessisset, ut illum Pontifex vidit, statim in aliud de illo consilium venit. Nam Caesenatis Ecclesiae administratione nostrati B. Augustino de Roma Archiepiscopo Nazareno, alias Baruli, commissa, ipsum Gerardum universo Augustiniano Ordini regendo praefecit. Cum autem Gerardus iis difficillimis temporibus Ordini praesesse coepisset, quae tam facile schismaticis perturbationibus obnoxia erant, omni ope atque opere satagit, ut omnes nostrates illius exemplum imitantes legitimo Summo Pontifici arctissime adhaerent. Quamobrem cum Basileensi Concilio interesset, ubi primum in conciliabulum evasit, statim ipse cum caeteris Augustinensibus inde abscessit. Deinde ad Ferrariensem synodum se contulit, ad quam Eugenii IV jussu duodecim nostrates theologos ex variis

provinciis accessivit, eidemque Florentiam postea translatae ad finem usque interfuit, atque subscripsit. Plura passim per varias Europae provincias coenobia aedificavit, plura etiam acquisivit, in multis autem perfectiorem regularis disciplinae observantiam instituit, iisque spectatissimae vitae viros semper praefecit. Tandem propter senium an. 1443 regiminis onus dimisit, eodemque anno cum opinione sanctitatis vitam cum morte commutavit. Quidam putant ab Eugenio IV ad Cardinalatum designatum fuisse, quamvis hujusmodi electio in lucem nunquam prodierit.

B. Gundisalvus de Lagos primam lucem aspexit in civitate Algarbiae Regni in Lusitania anno 1360. Ubi primum adolevit, Ulyssipone Eremitarum Augustinensium cucullam induit, atque ex eo tempore nihil magis in deliciis habuit quam ut angelicam puritatem ab omni labe jugiter custodiret; quare tam multiplici, eaque assidua corporis castigatione, veluti quadam impervia spinarum sepe, illibatum virginitatis florem undique circumsepsit, ut numquam invidi serpentis contaminationi patuerit. Cum esset congrua scientia instructus, verbi Dei ministerium zelo apostolico fervens suscepit, quo in munere multum animarum lucrum retulit. Potissimum autem humilitatem dilexit; quapropter jam promerita Magisterii insignia numquam admittere voluit. In variis coenobiis cum magno regularis observantiae profectu prioratum egit; ac tandem in coenobio Turrium Veterum (di Torres Vedras) die 15 Octobris an. 1422 spiritum Deo reddidit. Illius cultum immemorabilem die 23 Maji anno 1777 Pius VI confirmavit. Ejus sacrum Officium in Ordinis Breviario habetur ad diem 21 Octobris, ibique inter caeteras ejus laudes asseritur quod *nullum majus capiebat solatium, quam dum pueros, rudesque homines erudiret praeceptis, institutisque christianae Religionis.* [p. 422]

B. Jacobus de Ancona, alias de Marchia Anconitana, juxta nostratam Herreram floruit circa annum 1438, licet ab Hieronymo Roman an. 1399 assignaretur. Illius vitam ita B. Alphonsus de Orozco descripsit in suo Chronico Augustiniano fol. 49 a tergo. Fr. Jacobus de Marchia Anconitana floruit magna sanctitate, et diversis virtutibus splenduit; sed super omnia ejus patientia effertur laudibus. Hic vir Dei vitam agebat in antro non longe ab oppido dicto Cardabito. Omnes oppidani illum in magna veneratione habebant, quoniam ejus sanctitatem, et patientiam intuebantur. Laborabat hic sanctus magno leprae quam illi immiserat Dominus, martyrio; quibusdam enim capitis vulneribus foetidi vermes generabantur. Deo ille gratias reddebat, et si quis vermibus e vulnere decidebat, ipse eum vulnere restituebat, memor et passionis, et vulnere quae Dei Filius pro criminibus nostris tulit. Agriculae terrae illius cum magna tritici inopia laborarent, ab eo petierunt ut Deum oraret, ut bona ipsis temporalia largiretur. Ille consolatus est eos et se ita facturum promisit. Ea nocte orationem ad Deum effudit, et tritici segetes quae adhuc erant parvulae, et in spicas surgere incipiebant, et tulerunt grana, et aruerunt. Agrorum illorum cultores, viso miraculo, tertiam fructuum partem obtulerunt monasterio, ad quod hic Dei servus adductus est morbi medelam, in signum gratitudinis, et recognitionis illius magni mirabilis. Tandem, jubente medico, in remedium leprae ad quoddam balneum perrexit, in quo diem supremum obiit domo tota maximo odore fragrante. Accurrerunt ad balneum, et sanctum ejus corpus exanime invenerunt. Aqua balnei, quae erat nativa qualitate calida, frigeat; sed educto sacro cadavere ad pristinum calorem rediit. Postquam humatus est, miraculis coruscavit, Dominusque propter ejus merita magna prodigia est operatus. Ita Herrera latina reddidit verba B. Alphonsi tom. I, pag. 380 Alphabeti Augustiniani.

B. Jacobus de Amandula in Piceno obiit an. 1420.

Ven. Fr. Joannes de Alarcon dicitur ab Herrera *vir devotus, doctrina, et sanctitate clarus, felix Hispanae Observantiae promotor*, quem, ut Pamphilus ait, ob suam eruditionem, vitaeque probitatem Joannes II Hispaniarum Rex in maxima veneratione habuit. Anno 1420 studiorum causa Florentiam mittitur, ibidem *novam Hispaniae*, verba sunt Herrerae, *observantiam meditata est*. Eodem enim anno in coenobio S. Mariae prope Florentiam extra portam Gatolini sub regimine B. Antonii de Fano senioris observantia regularis, a B. Augustino Romano instituta fuit. Hic noster Ven. Joannes eam reformationem didicit, quam postea in Hispaniam invexit. Hujusmodi Hispanae Reformationis primordia satis innotescunt ex sequentibus litteris an. 1438, die 11 Nov. ad nostratam Ven. Joannem datis, quae nimirum sunt tenoris sequentis: Fr. Gerardus etc. Ven. Licentiate Fr. Joanni de Alarcon, Vicario nostro in conventibus observantiarum provinciae Hispaniae etc... Tenore praesentium te nostra auctoritate nostrum Vicarium facimus in conventibus, sive eremitoriis, scilicet,

Sanctorum prope villam de Vallesoleto, S. Mariae de Pilari penes villam de Arenis, in conventu Domnarum, in conventu Vallisoleti, et in monasterio S. Mariae de Matricali, et caeteris futuris sub observantia degentibus, committentes ea loca penitus tuae curae etc... [p. 423] Ut autem haec omnia majus robur, atque firmitatem haberent, ab Eugenio IV tunc Ferrariae commorante die 10 Decembris praefati an. 1438 confirmata fuerunt. Quantum temporis deinde Ven. Joannes supervixerit non constat.

B. Joannes de Fabriano ex nobilissima Beccheta familia, quae ex Anglia in Italiam se receperat postquam S. Thomas Cantuariensis ejus consanguineus martyrium subierat, a nostrate Ambrosio Coriolano dicitur *maximus theologus et acerrimus disputator*. Vocatur etiam apud aliquot scriptores Joannes Benchet. Studiorum curriculum in Italia inceptum postea in Oxoniensi Universitate confecit, ibique doctoralem lauream obtinuit. In Italiam reversus Augustinenses alumnos Perusiae circa an. 1392 docere coepit, quo tempore cum insignis concionatoris nomine tum utilium operum scriptione Eremitanum Ordinem illustrabat. Una cum B. Petro ipsius propinquo item Augustinensi ad sacra Hierosolymorum loca invisenda perrexit, ubi Domini sepulcrum diligentissime delinearunt, ac aliud deinde simile in Fabrianensi coenobio extruxerunt. Ibidem diu noctuque ambo simul divinis mysteriis meditandis, orationibus fundendis, vigiliis protrahendis, corpori excruciendo, atque interdum etiam verbo Dei praedicando operam dare solebant. Tandem in praefato Fabrianensi coenobio B. Joannes sancto fine quievit an. 1420, quem anno insequenti B. Petrus ad immarcescibilem aeternae gloriae coronam secutus fuit. Horum Beatorum Joannis et Petri *de Bequette* cultus immemorabilis a Gregorio XVI approbatus fuit die 28 Augusti anno 1835, eorumque sacrum Officium habetur in Ordinis Breviario ad diem 11 Augusti.

B. Joannes de Fano, Picens, an. 1423 die 29 Aprilis a Saracenis captus, ac lapidibus percussus vitam pro Christi fide viriliter prodegit. Erat sacrae Theologiae baccalaureus.

Ven. Fr. Joannes Zacharias, Helvetius, a Trithemio dicitur *vir* in divinis Scripturis studiosus et valde eruditus, saecularis quoque philosophiae interpretis egregius, ingenio subtilis, et disputator acutissimus, in declamandis sermonibus tam ad clerum, quam ad populum *peridoneus*. Studiis in Oxoniensi Universitate absolutis, publicum in Erfordensi Academia professorem egit, et cum aliis nostratibus Concilio Constantiensi interfuit, in quo propter frequentes disputationes, quas cum Joanne Huss haeresiarcha iniit, in quibus semper victor evasit, Hussii flagellum cognominatus est, et a Martino V rosa aurea, quae Principibus mitti solet, donatus fuit. Anno 1410 a Senatu Erfordensi Romam ad Sedem Apostolicam legatus missus fuit, et pluribus vicibus provinciae Saxoniae laudabiliter praeefuit. Vir magnae sanctitatis, atque doctrinae, valde senex obiit Erfordiae 25 Julii an. 1428. Ejus scripta vide apud Ossinger pag. 976.

B. Isaias Lecchius, nobilis Cracoviensis, circa annum 1434 maxime florebat doctrina, et sanctitate. Dicitur senior ut secernatur ab alio nostrate B. Isaia Bonero item Polono, qui obiit Cracoviae anno 1471.

B. Macarius, nobilis Senensis ex mutuo consensu uxore relicta, una cum filio Adeodato Iliceti nostro Eremitano Ordini nomen dedit. Ibidem cum sanctitatis fama, ac titulo beati obiit anno 1444. Alter ejus filius Fr. Maurus in eodem Ilicetano coenobio solemnem professionem emisit die I Dec. an. 1438. [p. 424]

B. Manfredus de Alenia, Germanus, a B. Alphonso de Orozco appellatur *vir profundae humilitatis, cujus sanctum corpus Senis jacet*. De illo ita scribit Elssius pag. 151: A ducentis et amplius annis defunctus, corpus ejus integrum, suavissimumque, et divinum exhalans odorem jacet in conventu nostro Senensi sub mensa altaris... Herrera tom. 2, pag. 54, illius mentionem facit ad an. 1440.

B. Matthaеolus de Camerino ab eodem B. Alphonso dicitur magnus Dei servus, ac valde misericors erga pauperes, atque infirmos. Elssius autem pag. 275 vocat illum eximium infirmarium, virum mirandae sanctitatis, qui magnis miraculis coruscavit circa anno 1440.

Ven. Fr. Matthaeus de Interrocrea, alias de *Introduco Sabinae oppido*, ibidem ortum habuit circa an. 1367, atque ubi 15 attigit suae aetatis annum Perusiae nostro Eremitano Ordini nomen dedit. Magisterii honorem adeptus per totam Italiam eximium concionatorem se ostendit. Potissimum autem claruit regularis disciplinae promovendae studio; quamobrem a B. Augustino Romano vicarius generalis constituitur omnium Italiae coenobiorum, in quibus perfectior regularis observantia vigeret. Quo nomine cum Perusinae, tum Neapolitanae S. Joannis de Carbonaria Congregationum, si non auctor, saltem inceptor haberi meretur. Verum multo jam annorum pondere gravatus praefatum munus ultro dimisit, ut liberius atque commodius se aeternitatis itineri pararet. Non ita tamen diu valuit peroptato recessu frui; nam cum ob nimiam amplitudinem praedictus vicariatus in binos partitus fuisset, eorum unus (trans Romam in Regno Neapolitano) B. Christiano Franco conceditus fuit, ad alterum autem regendum noster Ven. Matthaeus a Gen. Gerardo Ariminensi e suis latebris revocatur. Tandem quatuor post annis, dierum ac meritorum plenus naturae concessit circa an. 1436.

B. Michael de Luca, sive Lucensis, ab Elssio pag. 488 nominatur tamquam vir admirabilis abstinentiae commendatione clarus. Herrera ponit illum sub an. 1440.

B. Petrus de Monticiano in provincia Senensi sanctitate, et virtutibus florebat an. 1430.

Fr. Nicolaus Janvilla, Comes Sancti Angeli aliarumque civitatum, Regum Neapolis Caroli I, et Caroli II consanguineus, amplissimo abdicato patrimonio, ac omni terrena felicitate posthabita monasticum habitum in coenobio S. Augustini Neapolis suscepit, regiae stirpis, ac suae dignitatis oblitus in fratrum laicorum numero esse voluit. Virtutibus omnibus eluxit; admirabili tamen fuit in pauperes caritate. Pluribus editis miraculis, sanctus ab omnibus passim nuncupatus, communi fato cessit anno 1449. Ex marmoreo lapide, qui extat Neapoli in Ecclesia S. Augustini.

Venerabilis Fr. Paulus Venetus ita in Martyrologio Aug. ad diem 15 Junii celebratur: Venetiis obitus incomparabilis viri Pauli Veneti, qui a teneris annis virtutis semitam fervide adamavit, et ut illam tutius consequeretur, inter nostrates numerum adjecit, ubi egressus est eximius in obedientia, paupertate, pietate, et caeteris virtutibus, quas inconcussa humilitate fundavit. Ut litteris operam daret, Oxonium in Anglia petiit, ubi adeo in illis exiit profundus, ut totius orbis fieret miraculum. Italiam repetens, suggestu, et cathedra maxime floruit; [p. 425] publice enim in Academiis Bononiensi, Florentina, Patavina, Parmensi, et Perusina sacras, et humanas litteras cum incredibili sui nominis gloria est interpretatus, et Senarum gymnasiis praefuit. Hic cum nefario haeretico Francisco Porcario certamen aggressus est circa fidei veritatem tali pacto ut victus flammis urendus traderetur. Sed cum Porcarius Pauli argumentis convictus exiret Senatu mirante, obstupente, et cogente, pacti supplicium, Paulo triumphante, luit in flammis. In rostris claruit mirabili eruditione, et spiritus fervore, mirabili dicendi efficacia alliciens audientes. Postquam autem jussu Gregorii XII Vicarius generalis inauguraretur, et Ferrariae, Mantuae, et Tarvisii praefectus eligeretur, Venetiis non mediocris sanctitatis opinione denatus est; et postea corpus ejus Patavium translatum est, ubi cum celebri epigraphe delitescit... A quibusdam scriptoribus dicitur Cretensis, et ab aliis Uticensis. Studiorum causa profectus est in Angliam an. 1390, rediit in Italiam an. 1412, eligitur Vicarius Generalis an. 1420. Vixit annis circiter 60. Obiit an. 1429. Illius *Logica parva, et Logica magna* summo in pretio habitae fuerunt, easque illius aetatis philosophi certatim commentariis illustrarunt. Caetera ejus opera vide apud Ossinger pag. 922.

Ven. Petrus Belli, Romanus, Prior S. Mariae de Populo a Card. Jordano de Ursinis, qui apud se illius praesentiam habere cupiebat, postulatus fuit ut periculosa aegritudine laborans sancti viri consuetudine, et consiliis frueretur. Adhuc vivebat an. 1438.

B. Philippus Leonardi de Agazzariis, nobilis Senensis an. 1353 sub prioratu B. Nicolai Tini de Marescottis in nostra Ilicetana Eremita habitum sumpsit, fuitque discipulus, atque novitius praefati B. Nicolai, sub cujus magisterio tantum in virtutum palaestra profecit ut et ipse titulum beati obtinuerit. Numquam matris nostrae Religionis Augustinianae panem otiosus comedit; nam semper occupatus inveniri a daemone satagens, innumera scriptorum volumina ad animarum communem utilitatem multis annis propria manu transcripsit, quae unius hominis aetas ex integro percurrere minime

sufficeret, quaeque per varia Ilicetanae Congregationis coenobia dispersa inveniebantur. Unus fuit e Congregationis Scopetinorum institutoribus, eorum primus Abbas generalis anno 1408. Verum eodem anno ad Eremitanum Ordinem reversus, praefati Ilicetani S. Salvatonis coenobii prioratum, quem ante discessionem jam potiebatur, iterum recepit, tenuitque usque ad obitum, qui contigit die 30 Octobris an. 1422. Hinc patet quod obierit octogenario major. Verum circa illius obitus tempus varii discrepant scriptores.

B. Rochus de Portiis, Papiensis, sed religiosa adfiliatione Mediolanensis, unus fuit ex institutoribus congregationis Insubricae. Peste occubuit in Mediolanensi coenobio SS. Coronatae circa an. 1450.

B. Stephanus Cioni, Senensis, quem aliqui Stephanum de Agazzariis appellant, ortum habuit an. 1340, et in Augustiniano Iliceti coenobio habitum induit anno 1354. Post multos annos ibidem transactos, ac post praefati coenobii prioratum optime gestum, una cum aliis nostratibus Ilicetanis de nova instituenda Canonorum Regularium Familia cogitavit. Itaque die 3 Aprilis an. 1408 a Gregorio XII apostolica facultate obtenta, novi fundatores Lucae die 24 ejusdem mensis, [p. 426] et anni Eremitanum cucullum exuentes Congregationem fundarunt Canonorum Regularium, qui vulgo Scopetini nuncupantur. Hoc novum Institutum Stephanus noster sanctissime gubernavit, usque ad obitum, qui contigit Bononiae die 28 Octobris an. 1433, aetatis suae 79. Apud scriptores titulum beati obtinuit.

LI

DE EPISCOPIS ORDINIS EREM. S. P. AUGUSTINI AB AN. 1400 AD 1450 - P. 426

Fr. Adam Paim, Hibernus, sacrae Theologiae Lector Oxoniensis, an. 1414 die 26 Augusti, inauguratus fuit Episcopus Cluani (di Cloyne) in Hibernia. Rexit illam Ecclesiam usque ad an. 1430, quo ex hac vita migrasse videtur.

Fr. Alphonsus Toletanus, Hispanus, Montis-Pessuli in Gallia sacrae Theologiae Doctor, die 26 Julii an. 1437 eligitur Episcopus *Turghensis* in provincia Tarsensi, concessa illi facultate exercendi pontificalia in dioecesi et civitate Magalonensi in Gallia Narbonensi. Hanc notitiam deprompsit ex libro provisionum ab an. 1433 ad 1441, fol. 37, in Archivio Vaticano adm. Rev. P. Fr. Michael Costello Dominicanus Hibernus. Noster Alphonsus nominatur etiam ab Herrera tom. I, pag. 40, ubi tamen Episcopatus titulus reticetur.

Fr. Alvarus Denoyros S. Theologiae professor praeficitur Ecclesiae *Sancti Abrae*, vacanti per obitum Gomecii an. 1434 die 2 Septembris. Ex relatione a praefato P. Fr. Michaele Costello excerpta e Bullario Eugenii IV an. ejusdem Pontificatus IV. In libro autem provisionum ab an. 1433 ab 1441 dicitur Episcopus *Vasilabrae*, et in margine *Vallisabrae*, qui postremus titulus etiam a nostrate Herrera tom. I, pag. 40, usurpatur. Operae pretium duco hic animadvertere quod non omnia Ecclesiarum antiquarum nomina ecclesiasticis scriptoribus innotescunt.

Fr. Andreas de Moriconi, Amerinus, quem alii vocant de Moriconobus, vel Mericani vir magnae virtutis, et multae doctrinae a Bonifacio IX an. 1399 eligitur patriae Episcopus (di Amelia) quam ecclesiam rexisse videtur usque ad annum 1426.

Fr. Angelus Scardeoni, alias Erasmi, Viterbiensis sacrae Theologiae Magister, ab Innocentio VII die 8 Martii an. 1400 ad Episcopatum Aequilinum in Venetis Estuariis sublimatus fuit, unde postea, anno scilicet 1425, die 19 Januarii Tudertum transfertur. Hic Praesul suisa adhortationibus Tudertinum populum ad debitam Apostolicae Sedi obedientiam reduxit, quibusdam expulsis tyrannis, qui illam civitatem violenter occupaverant. Ad alteram vitam transivit an. 1429.

Fr. Antonius de S. Cantiano, Patavinus, a Bonifacio IX die 5 Octobris an. 1396 eligitur Episcopus Dionysiopolitanus (di Varna in Bulgaria), fuitque Patavini Episcopi coadjutor ab anno 1409 ad 1424.

Fr. Antonius de Metis, alias Ferrier, Gallus sacrae Theologiae Lector, cum esset Elisabethae uxoris Renati Neapolis Regis confessarius, et S. Joannis ad Carbonariam visitator generalis an. 1437, die 16 Feb. eligitur Episcopus S. Agathae Gothorum in Terra Laboris, unde an. 1440, die 2 Aprilis ad Archiepiscopatum Surrenti translatus fuit. Postquam autem Neapolitanum Regnum a Gallis ad Hispanos transivit, Antonius noster Italiam relinquens Arausicanum Episcopatum (di Orange) in Provincia obtinuit. [P. 427] Illam dioecesim rexit usque ad an. 1448. Vide Herreram torn. I, pag. 40, et Elssium pag. 75; nam aliis scriptoribus nostratis Antonii Augustiniana professio ignota fuit. Hic noster Antonius apud Ughellum dicitur *Bretonus*, sed siletur illius Augustiniana professio. Verum tom. 6, columna 614 ex Lucentio refert illum fuisse ex aliquo Ordine Regulari eo quia in actibus consistorialibus habetur notula Fr. ejus nomini apposita. In schedula mihi tradita a saepe laudato P. Michaele Costello habetur: Antonius *Bertini* (sic) Ordinis Fratrum Heremitarum Sancti Augustini praeficitur Ecclesiae Sanctae Agathae, vacanti per translationem Josue ad Ecclesiam Tropeensem. Ex Bulla Eugenii IV data Bononiae VI Kalend. Sept. an. MCCCCXXXVI, Pontif. anno VI.

Fr. Arnoldus de Carcassone, Gallus, an. 1439 renuntiatur Episcopus: Bodonae in Epiro.

Fr. Augustinus Campelli de Leonissa, S. Theologiae Mag. quippe qui pro Apostolica Sede plures utiliter labores sustinuerat, ab Eugenio IV an. 1435; die 14 Feb. infula Episcopali Ecclesiae Bovensis (in Calabria) remuneratus fuit. Accepta tamen Episcopali consecratione obiit Romae eodem anno 1435 die 22 Augusti.

Fr. Augustinus an. 1405 evecus fuit ad Episcopatum Eporediae (d'Ivrea) in Pedemontio, rexitque illam Ecclesiam usque ad an. 1417.

B. Augustinus de Favaroni, Romanus, a nostrate Ambrosio Corano dicitur fuisse *alter Augustinus, sic enim Aurelii opera familiaria habebat, ut ab eo edita viderentur, sic copiosus, et profundus theologus, ut flumen quoddam divinae sapientiae videretur*. Totius Augustiniani Ordinis clavum adeptus an. 1419, illum duodecim annis laudabiliter tenuit, quo tempore regularem observantiam summopere promovit, atque Perusinam Reformationem, sive Congregationem instituit. Eugenius IV die 13 Junii, anno 1431 illum Nazareno Archiepiscopatu (Baruli in Apulia) praefecit, superaddita Caesenatensis Ecclesiae administratione. Dicitur ab Ughello *vir eximia scientia doctus, ingenio subtilis, moribus et sanctimonia vitae celebris. Post annos duodecim, ita prosequitur Ughellus, in magna humilitate, et zelo ecclesiasticae disciplinae in Archiepiscopali honore vita traducta, bonorum fruge ditatus, in senectute bona, virgo et humilis ad aeternae salutis tramitem faciliter Prati in Hetruria properavit an. 1443, ubi summa veneratione in templo S. Augustini humatus colitur; titulum viri beati a suis adeptus, pluraque memorantur suae sanctitatis argumenta*.

Fr. Augustinus de Mazanghinis Ordinis Fratrum Heremitarum S. Augustini professor, praeficitur Ecclesiae Civitatensi (in Sardinia) vacanti per obitum Angeli, per Bullam Eugenii IV an. 1442, quinto Kalend. Maii, Pontificatus an. 12. Ex Bullario Eugenii IV hanc notitiam deprompsit praememoratus P. Michael Costello Ord. Praedicatorum.

Fr. Bartholinus Beccari Patritius Alexandrinus S. Theologiae Magister, qui ab Hieronimo Ghilini dicitur *vir omnibus virtutibus ornatissimus*, die 13 Feb. an. 1405 ab Innocentio VII, Alexandrina Ecclesia ab Aquensi post annos ducentos sejuncta, patriae Episcopus electus fuit. Anno 1409 Pisano Concilio interfuit. P. Pius Gams in Serie Episcoporum edita Ratisbonae pag. 811 scribit illum obiisse Constantiae an. 1417. [P. 428]

Fr. Benedictus ab Urbano VI an. 1387 inauguratus fuit Episcopus Suellis in Sardinia. Illius immediatus successor non constat nisi an. 1427. Verum animadvertere oportet tempore schismatis, quo sibi plures tiaram contendebant, non ita claram esse chronologicam seriem Episcoporum. Sub Martino V. Suellensis dioecesis Calaritano Archiepiscopatu unita fuit.

Fr. Boetius de Tolentino, sacrae Theologiae Magister, qui antea fuerat Prior Perusinus, ac duabus vicibus Procurator generalis, ac demum Marchiae Anconitanae Provincialis, quique suis scriptis atque concionibus insignis theologii et egregii concionatoris nomen per totam Italiam sibi comparaverat, an. 1426 a Martino V Archiepiscopus Colossensis renuntiatus fuit.

Fr. Carolus de Neapoli die 8 Novembris an. 1440 electus fuit Episcopus Marturani in Calabria; verum antequam manuum impositionem acciperet, sponte et libere dignitatem recusavit. Ex schedula mihi tradita a saepe laudato P. Costello constat nostratem Carolum illum Episcopatum ab Eugenio IV ipsi assignatum renuntiasse die 4 Maji, an. 1442, *litteris super hujusmodi provisione non confectis*. Ex Bullario Eugenii IV, Pontificatus sui an. 12.

Fr. Christianus de Alta Ripa, Gallus, sacrae Theologiae Magister, anno 1408, die 17 Septembris renuntiatur Episcopus Trecorii (di Treguier) in Britannia minori. Anno insequenti interfuit Concilio Pisano. Rexit illam Ecclesiam usque ad obitum, qui contigit an. 1417.

Fr. Christophorus de Monte Politiano, Hetruscus, qui erat Romae poenitentiarius, an. 1401, die 19 Maji eligitur Episcopus Scodrae in Albania, et die 13 Decemb. ejusdem anni transfertur Polinianum in regione Bariensi. Rexit usque ad an. 1409.

Fr. Clemens de Neapoli, Poenitentiarius Apostolicus die 19 Julii an. 1398 a Bonifacio IX ad episcopatum Thelesiae in Terra Laboris promotus fuit. Illius immediatus successor habetur an. 1413.

Fr. Conradus Strosपुरger, sive Snospurger, Ratisbonensis, anno 1433, die 27 Julii ab Eugenio IV eligitur Episcopus Sirmii in Pannonia inferiori. Rexit uno tantum anno.

Fr. Donatus de Murano, Venetus, anno 1403, die 15 Octobris renuntiatur Episcopus Civitatis Novae, alias Heracleae in Venetis aestuariis. Non diu tamen commissam sibi Ecclesiam administravit; nam an. 1406 D. Angelus Corarius illam in commendam obtinuit.

Fr. Enoch Bacci de Cioncolari, Cortonensis, an. 1404, die 17 Novembris inauguratur Episcopus Cortonae in Hetruria. Rexistis videtur usque ad annum 1426.

Fr. Franciscus Mellini, nobilis Romanus, ex clarissimo Mellinorum sanguine per patrem, atque Pontianorum per matrem originem duxit. Illius pater Urbis praefectus fuit, atque germanus frater Joannes Baptista S. Romanae Ecclesiae Cardinalis. Cum esset S. Joannis Lateranensis Canonicus, hujus dignitatis splendorem cum claustrum humilitate commutare maluit. Itaque in coenobio S. Mariae de Populo Urbis Augustinianae Familiae per solemnia vota sodalis effectus, brevi tempore evasis S. Theologiae Magister, atque eximius in primis concionator, neminem in tota Italia pergami eloquentia superiorem habens. Quamobrem ingenti cum apud populos, tum apud principes existimatione, atque benevolentia sibi comparata non paucos praeclarissimos [p. 429] viros ad Eremitanum Ordinem amplectendum adduxit, atque aliquot pssim Augustiniani Instituti coenobia a fundamentis erexit. Anno 1428 die 26 Maji a Martino V, quem in Lateranensis Basilicae canonicatu collegam habuerat, Senogalliae in Piceno Episcopus electus fuit. Parum tamen temporis illam cathedram tenuit; nam an. 1431, die 3 Martii, annos natus 55 tragicam mortem Romae oppetiit, atque in templo S. Mariae de Populo in Mellinorum sacello tumulatus fuit. Operae pretium ducimus tragicam illius mortis adjuncta ex Eremitae Sacrae part. I, pag. 163, ad litteram hic transcribere: Nam cum occasione primi Consistorii post electionem Eugenii IV simul cum multis aliis tum Praesulibus, tum Proceribus in aula Pontificia interesset, repente auditur inopinatus trabium fragor perinde ac si tota esset aula pessum itura. Quare subito timore perciti omnes cito fugam arripientes, turmatim ad ostium confluunt, ibique, uti contingere solet, loci angustia exitum praependente, conglobatim stipantur. Medius inter sese urgentium turbam, caeteris statura minor, atque corpore exilior, infelix premebatur Franciscus; quare, proh dolor! spiritus praeclosure extremum halitum efflavit. Fuerat etiam Abbas Cryptae Ferratae in agro Romano, et reformator Ordinis S. Basilii in Italia, et Sicilia. Hujus praestantissimi Praesulis zelo atque industriae noster Eremitanus Ordo debet coenobia Suessae a Suessanis, Perusinum S. Mariae ad Aquaeductum a Perusinis, et Cajetanum a Caroluccio Gatula extracta, necnon Ecclesiam S.

Joannis a Carbonaria a Ladislao Neapolis Rege aedificatam.

Fr. Franciscus de Roma anno 1411, die 5 Octobris a Joanne XXIII renuntiatur Episcopus Terrae Albae (di Terralba) in Sardinia. Illius immediatus successor ponitur ad an. 1412.

Fr. Fridericus de Muehlhausen, sive Muelhusanus, cum magnae virtutis et doctrinae laude floreret, die 23 Jan. an. 1391 a Bonifacio IX eligitur Episcopus Tullensis (di Toul) sub Archiepiscopatu Trevirensi. Verum cum ob temporum, hominumque nequitiam illius Sedis possessionem adire prohiberetur, ab Archiepiscopo Moguntino an. 1392 in suum coadjutorem receptus fuit, et anno insequenti ob fidei zelum haereticae pravitatis Inquisitor constitutus. Hujus peregrinationis cursum Moguntiae complevit die 30 Junii an. 1401.

Fr. Gabriel de Garofoli Spoletanus, S. Theologiae Mag. a Coriolano dicitur *divini verbi praeco, excellentissimus debellator haeticorum, et Religionum institutor, et princeps suo tempore omnium evangelizantium*. Ideo autem appellatur *Religionum institutor* quia fundavit congregationem Canonicorum Regularium S. Spiritus una cum quatuor nostratibus e primaria Veneta Nobilitate, quos ipsemet dum Prior esset S. Mariae de Nazareth prope Venetias an. 1423 sua singulari facundia, vitaeque sanctimonia ad amplectendum nostrum Eremitanum Ordinem adduxerat. Fuerunt hi Andreas Bondimerius postea Patriarcha Venetiarum, Philippus Paruta deinde Archiepiscopus Cretensis, Michael Maurocenus, et Franciscus Contarenus. Praefatam tamen Congregationem jam rite constitutam, et a Martino V approbatam paulo post sociis gubernandam reliquit, et ad pristinum Eremitarum Institutum rediit. Haeticorum quoque debellator jure nuncupatur; nam Fraticellorum foedissimam sectam lingua, et calamo oppugnavit, atque contrivit. Anno 1409 [p. 430] una cum pluribus aliis Eremitani Ordinis theologis interfuit Concilio Pisano cum esset Bononiae studiorum Regens. An. 1410 praeerat provinciae Spoletanae, et 1420 Tarvisinae. Tandem an. 1429, die 8 Junii a Martino V ad Episcopatum Nuceriae Paganorum in Terra Laboris evectus fuit. Quatuor annis laudabiliter illam Ecclesiam gubernavit, obiitque Spoleti, quo suos invisendi causa perrexerat, die 6 Julii, an. 1433.

Fr. Garcias Henguy, Navarrus, historiae Regum Navarrae scriptor, Caroli III Navarrae Regis confessarius, an. 1390, cum jam esset Bajonae Episcopus, una cum aliis Praesulibus apud Pampelonem interfuit praefati Caroli III coronationi. Appellabatur etiam Menendus, quo nomine laudatur a Dionysio Sammarthano vol. I, col. 1318, et n. 27. In catalogo Episcoporum Bajonensium Arnaldi Oihenarti edit. Parisiis an. 1638, pag. 547, ita legitur: Garcias Engujus monachus Augustinianus annis 1385 et 1390... Sedit usque ad an. 1405; videtur tamen obiisse Pampelone circa an. 1417.

Fr. Geminianus de Sochefanis ab Innocentio VII die 10 Decembris an. 1404 inauguratur Episcopus S. Leonis in Calabria. Illius immediatus successor habetur circa an. 1439.

Fr. Geraldus Canton, alias Caneton, Hibernus, S. Theologiae Lector, an. 1392 erat Hiberniae Vicarius generalis. Eodem anno Romam venit, atque a Generali Bartholomaeo Veneto socius Procuratoris generalis designatur. Comperta autem illius doctrina, ac probitate Bonifacius IX die 16 Martii an. 1394 illum ad Cloynensem in Hibernia Episcopatum promovit. Illam rexit Ecclesiam usque ad annum 1411, quo ad meliorem vitam transivit.

Fr. Geraldus Martyn Angliae Provincialis, S. Theologiae Baccalaureus, et Pontificius Poenitentiarius, die 26 Septembris an. 1425 eligitur Episcopus Killaleae, alias Alladae (di Killala) in Hibernia. Ex hac vita migravit an. 1430.

Fr. Gobelinus Bolant, qui alias vocatur Paulus Gobelinus de Colonia, S. Theologiae Doctor, et Romae in Basilica S. Petri Poenitentiarius, quod munus postea Coloniae in Ecclesia S. Mariae ad Gradus exercuit, ex quo aliqui illum Gradensem Episcopum appellarunt, anno 1432 electus fuit Episcopus Bargalensis in Macedonia, et Suffraganeus DD. Joannis de Heinsberg Episcopi Leodiensis. Decessit circa an. 1443.

Fr. Gregorius de Carinthia a Martino V an. 1418, die 13 Feb. eligitur Episcopus Petini, (di Pedena) in Istria. Illius immediatus successor habetur an. 1430.

Fr. Gregorius de Corsanego, Graecus, alias de Pera nuncupatus, anno 1437 erat Episcopus Trapezi (di Trebisonda) in Armenia.

Fr. Guillelmus de Normandia, alias de Francia, sacrae theologiae Lector, et Prior coenobii Rhodiensis, anno 1420 inauguratus fuit Episcopus Seriensis (id est Serias) in Cappadocia; non autem in Palaestina, prout errato dicitur in Eremi Sacrae part. 2, pag. 41.

Fr. Guilelmus Capellerii a Martino V die 30 Aug. 1426 accepit Episcopatum Nizeriae in Patriarchatu Constantinop.

Fr. Hieronymus Savio Ariminensis, S. Theologiae Mag. a Canonicis tempore Constantiensis Concilii patriae Episcopus eligitur, quam electionem Martinus V ratam habuit die 10 Jan. an. 1418. A Dominis Malatesta pro pace tractanda anno 1425 nuncius ad Comitem Montis Feltrii missus fuit. Arimini instituit Canonichissas Lateranenses, ac de paternis [p. 431] bonis Episcopatu praedium donavit in *Covignano* colle pro successorum suorum rusticatione. A Pamphilo *vir moribus et eruditione insignis*, et ab Ughello *vir doctissimus* appellatus fuit. Debitum naturae persolvit die 28 Septembris an. 1435.

Fr. Henricus Wogghersim alumnus provinciae Saxoniae, an. 1420 cum Romae degeret, Reformationem Augustinianam nostratis Ven. Matthaei de *Introduco* amplexus fuit. Anno 1435 ab Eugenio IV electus fuit Archiepiscopus Sebastensis in Armenia, et an. 1436 illi concessum fuit ut posset exercere pontificalia in civitate, et dioecesi Caminensi in Pomerania.

Fr. Hermannus de Eurab, Mindelheimensis; nobili genere ortus, S. Theologiae Mag. cum non minus doctrina quam probitate eniteret, an. 1413 die I Septembris a Joanne XXIII renuntiatur Episcopus Nicopolensis, et Suffraganeus Pragensis. Contra Hussitarum haeresim strenuissime decertavit; quamobrem ad illorum furorem devitantum Praga exulare coactus fuit. Dolendum tamen quod a Zenkone quodam de Wartemberg Hussitarum assecla captus atque detentus, vi atque minis cedens aliquot Hussitas Sacerdotio initiavit. Hoc tamen piaculum prout potuit deinde expiare satagit. Nam post hanc infirmitatis potius quam pravitate culpam patratam haereticis in posterum semper invicto animo restitit, populumque Pragensem verbo, et exemplo a sequendis Hussitarum deliramentis cohibere studuit. Propter hujusmodi celum ab haereticis dum fugeret comprehensus in Luznicium fluvium una cum duobus sacellanis demersus pro fide catholica vitam finivit die 26 Julii an. 1420.

Fr. Jacobus Magni, Gallo-Tolosanus, S. Theologiae Doctor summi fastigii, Scripturarum interpres peritissimus, atque philosophus valde conspicuus in suis scriptis postea per praelum in lucem editis aperte dignoscitur. Aliquandiu in Patavina Universitate publicum philosophiae, ac theologiae professorem egit. Cum esset regii principis ejus filii confessarius, a Carolo VI Galliarum Rege ad Burdigalensem Archiepiscopatum praesentatus fuit, quem tamen honorem humillimus coenobita modeste recusavit. Hanc mortalem vitam finivit valde senex an. 1422.

Fr. Jacobus de Neapoli a Nicolao V die 14 Januarii an. 1450 eligitur Episcopus Cervicensis sub Archiepiscopatu Duraciensi. Ex schedula mihi tradita a saepe laudato P. Michaele Costello solerti Archivii Vaticani investigatore, qui hanc notitiam deprompsit ex libro provisionum sub Nicolao V ab an. 1443 ad 1451, fol. 44.

Fr. Jacobus de Trebis, Anagninus, an. 1399, die 19 Maji patriae Episcopus, nempe Anagninae in Campania Romana, renuntiatur. Anno autem 1401 ad Episcopatum Calcedonensem translatus fuit.

Fr. Joannes Adami anno 1419 die 3 Julii a Martino V inauguratur Episcopus Sydonis in Phaenicia.

Fr. Joannes de Alen, Germanus, anno 1400 erat Episcopus Cyrenes in Lybia, et Suffraganeus, sive coadjutor Friderici III Archiepiscopi Coloniensis, quo nomine plura pontificalia officia exercuit.

Fr. Joannes Cassanus, alias Cossa, die 4 Maji an. 1417 evector fuit ad episcopatum Sulcis in Sardinia. A Pamphilo dicitur Episcopus *scientia et religione clarus*. Anno 1424 erat in Sardinia, [p. 432] et Corsica decimarum Apostolicus collector. Decessit anno 1441.

Fr. Joannes de Carlostadio in Franconia propter religiosam vitam cum singulari sapientia conjunctam apud omnes coevos magnam sibi existimationem comparavit... Cum in Herbipolensi Universitate doctrinae suae splendorem diffunderet a Bonifacio IX die 28 Octobris an. 1389 renuntiatur Episcopus Tycopolis (in Armenia) et Suffraganeus Herbipolensis. Hoc munus sub tribus Episcopis cum laude gessit usque ad an. 1413, quo Herbipoli die 7 Decembris ad meliorem vitam transivit.

Fr. Joannes Constantini die 7 Junii anno 1427 a Martino V inauguratur Episcopus Misinensis, alias Misinopolis in Thracia. Praefatus P. Costello ex Bullario Martini V an. Pontif. XI.

Fr. Joannes de Corona, quem alii dicant de Carepa an. 1428, die 25 Octob. evector fuit ad Episcopatum Scardonae in Dalmatia. Naturae satisfecit an. 1431.

Fr. Joannes Fabri, S. Theologiae Magister, die 13 Januarii an. 1441 renuntiatur Episcopus Dimitriensis (di Dimetriade) in Macedonia. Item P. Michael Costello ex lib. provisionum ab an. 1433 ad 1441, fol. 54.

Fr. Joannes Patavinus, S. Theologiae Mag. Episcopus Davaliae in Graecia obiit in patria die 6 Julii an. 1441.

Fr. Joannes Pisti an. 1411, die 6 Septembris a Joanne XXIII creatur Episcopatus *Euguinensis*, seu potius *Eguigensis* in Africa Proconsulari, et anno insequenti transfertur ad Episcopatum Saguntensem alias Segontiae in provincia Carthaginensi.

Fr. Joannes Riskberry per obitum Nicolai renuntiatur Episcopus Emeliae in provincia Cashelensi in Hibernia. Verum cum intra annum expeditionem Bullarum Apostolicarum non procurasset, idem Pontifex Episcopatum ejus tradidit alteri.

Fr. Joannes de Rubinis eligitur Episcopus Buduensis ab Eugenio IV; verum quia hic Pontifex decessit litteris apostolicis nondum confectis, idcirco hanc electionem confirmavit Nicolaus V die 19 Martii an. 1446. Ex Nicolai V Bullario praefatus P. Fr. Michael Costello.

Fr. Joannes Schedeler, alias Vaginatorius, Germanus, Prior conventus Quedlimburgi in Saxonia, an. 1438 ab Eugenio IV eligitur Episcopus Buduae (di Budoa) in Illyrico cum facultate exercendi pontificalia in civitate, et dioecesi Osnaburgensi. Ex libro provisionum ab an. 1433 ad 1441 sub Eugenio IV pag. 41.

Fr. Joannes Seravallensis, alias de Seravalle, Picenus, Ordinis S. Augustini ex Episcopo Firmano a Martirio V die 14 Decemb. fit Episcopus Fanensis. Obit an. 1445. Ita Ughellus ex Gasparolo tom. I, col. 667, n. 39.

Fr. Joannes Trevorus, (Trevaure) Anglus, S. Theologiae professor, an. 1395, die 15 Octobris eligitur Episcopus S. Asaphi in Anglia. An. 1499 ab Henrico IV Angliae Rege ad Hispaniarum Regem legatus mittitur. Aliqui putant illum postea Cicestriam translatum fuisse. Alii censent eum usque obitum, qui contigit anno 1410, Asaphensem cathedram tenuisse.

Fr. Joannes Volcan, Hibernus, anno 1398 eligitur Episcopus Ossoriensis in Hibernia, et an. 1499

transfertur Dromoriam. A Waraeo dicitur *Praesul ob animi dotes non ultimi subsillii*. Ex hac vita migravit die 29 Septembris an. 1405. [p. 433]

Fr. Joannes sacrae paginae professor anno 1442, die 27 Feb. ab Eugenio IV renuntiatur Episcopus Cephalunensis (di Cefalonia) in mari Jonio, fuitque suffraganeus Patracensis. Idem P. Costello Dominicanus ex Bullario Eugenii IV.

Fr. Joannes anno 1402, die 18 Januarii obtinuit Episcopatum Naturae in Patriarchatu Constantinopolitano.

Fr. Joannes de la Massonnaya Ord. Fratrum Heremitarum Sancti Augustini Sac.Theologiae Professor anno 1531 per Bullam *Apostolatus Officium* D.ni Clementis Papae VII dat. Romae XVI Kalendas Julii, Pontificatus anno octavo, praeficitur Ecclesiae Hipponensi; ita tamen "ut ad Ecclesiam hipponensem accedere minime teneatur, et in civitate et Dioecesi Montisconensi, postquam Consecrationis munus acceperit, de licentia Ordinarii, officia Pontificalia exercere valeat". Ita P. Michael A. Costello Ord. Praed. ex Bullario Clementis Septimi.

Fr. Joannes an. 1450, die 14 Jan. creatur Episcopus Aconensis, sive Ptolomaidensis in Syria. Hujus Augustinensis Episcopi notitia debetur supra memorato P. Costello, qui illam ex lib. provisionum ab an. 1443 ad 1451 fol. 54 deprompsit.

Fr. Laurentius de Neapoli, S. Theologiae, Mag. an. 1416 erat Episcopus Aversae in Terra Laboris, et anno insequenti inauguratus fuit Episcopus Tricarici in Lucania. Duabus vicibus Joannae II Reginae Neapolitanae legatus Constantiam profectus fuit, nempe an. 1416 mense Septembri jam electus Episcopus Aversae ad Concilium tamquam praefatae Reginae orator, et anno 1417 jam Episcopus Tricarici ad Martinum V ut ejusdem Reginae nomine huic nuper electo in Summum Pontificem gratularetur, eique auxilia ad recuperandum patrimonium Apostolicum polliceretur. Quidam illius reticent Augustinianam professionem, quae tamen aperte innotescet legentibus acta memorati Concilii Constantiensis. Rexisse videtur usque ad annum 1419.

Fr. Laurentius Alphonsi, Lusitanus, patria Conimbricensis, S. Theologiae Mag. et Provincialis, ob suam doctrinam ac virtutem an. 1410, die 9 Julii, a Joanne XXIII renuntiatus fuit Episcopus Megarae in provincia Atheniensi.

Fr. Leonardus per obitum Pantaleonis a Nicolao V promotus fuit ad Archiepiscopatum Paro-Naxiae (di Paros, e Naxos) in Mari Aegeo. Ex schedula saepe laudati P. M. Costello, qui hanc notitiam invenit in libro provisionum ab an. 1443 ad 1451, folio 13.

Fr. Lucas de Offida, Picenus, ab Herrera dicitur *theologus praestantissimus*. Anno 1420 a B. Augustino Favaroni Lucam mittitur tamquam vicarius generalis ut in illo coenobio perfectiorem regularem observantiam institueret. Deinde fuit S. Stephani Venetiarum Prior, ac paulo post, anno scilicet 1422, in coenobio S. P. Augustini Neapolis Studiorum Regens. Demum an. 1429, die 26 Januarii a Martino V Adjacii in Corsica Episcopus inauguratus fuit. Romae translationi corporis S. Matris una cum aliis Augustinianis Praelatis an. 1430 interfuit. Mortalis vitae cursum confecit an. 1438.

Fr. Lucas Vagnocci, Firmanus, idest de Firmo in Piceno, a Farlato tom. 5 Illyrici Sacri pag. 109 dicitur: *Omnium disciplinarum genere, ac praesertim divinarum rerum scientia clarissimus, nec minus virtutum omnium laude cumulatus*. An. 1385 erat Ordinis Procurator generalis. A Bonifacio IX creatur Archiepiscopus Jaderae (di Zara) in Dalmatia [p. 434] die 24 Julii anno 1400. Incidit tamen in mala tempora; nam exorta illorum civium rebellione, a quodam Cyoso arcis praefecto, in eandem arcem inclusus fuit, unde paucis post diebus ne tumultus fieret in populo liber dimittitur. Vir fuit singulari erga Deum pietate, atque non impari erga homines beneficentia, necnon in victu cultuque quotidiano religiosa ac vere claustrali frugalitate. Rexit illam Ecclesiam laudabiliter usque ad annum

1420, quo vitam cum morte commutavit.

Fr. Ludovicus de Genua anno 1434 erat Episcopus Chii in Arcipelago graeco.

Fr. Matthaeus Luti nobilis Senensis, qui in variis conventibus prioratum gesserat, cum esset Episcopus Chalcedonensis, et Suffraganeus Episcopi Senarum, ex hac vita migravit an. 1443.

Fr. Matthaeus de Scallia Agrigentinus, anno 1424 die 12 Aprilis assumitur ad Episcopatum Bovae in Calabria. Anno insequenti causa mortis pastorale pedum dimisit.

Fr. Matthaeus de Rethimo, Cretensis, anno 1403 die 3 Julii decoratus fuit infula episcopali Sithiae in Creta.

Fr. Matthaeus de Nursia vir doctrina, ac morum integritate clarus an. 1376, die 27 Aug. renuntiatur Episcopus Pulati in Albania. Illius immediatus successor non constat nisi anno 1421.

Fr. Matthaeus Silvestri, Valentinus, Prior coenobii ejusdem civitatis, et Provincialis Aragoniae, dicitur fuisse vir scientia, ac virtute spectabilis; an. 1411 a Joanne XXIII die 19 Septembris insignitus fuit episcopali infula Hipponis in Mauritania.

Fr. Maurus de provincia Siciliae anno 1433 erat Episcopus Milevitanus (di Milevi) in Numidia.

Fr. Melillus de Sabanica, Andriensis, an. 1490, die 24 Sept. obtinuit Episcopatum Andriae in Apulia, rexitque usque ad an. 1418, diemque 25 Februarii.

Fr. Michael Mantegazza, nobilis Mediolanensis an. 1414 successit nostrati Bartholino in Episcopatu Alexandrino. Dicitur ab Hieronymo Ghilini *vir singularis bonitatis, et doctrinae, et in sacra Theologia peritissimus*. Cum ad Concilium Constantiense an. 1415 profectus fuisset, ab ejusdem Concilii Patribus una cum aliis Episcopis iudex constituitur in causa Joannis Hus, et Hieronymi de Praga, qui ambo suae haereticae pravitatis poenam ignis crematione luerunt. Naturae satisfecit an. 1432.

Fr. Nicolaus Menzi Ragusinus, ex patritia familia ortus, an. 1416 creatur Episcopus Stagni in Dalmatia. Eodem tempore erat Episcopus administrator Ecclesiae Corcyrensis (di Curzola) in ditone Venetorum, cum dioecesis Stagnensis esset sub dominatione Ragusinorum. Sui Episcopatus tempore Ragusini ecclesiam cathedralem tit. S. Blasii aedificarunt. Inter caetera bene gesta Synodum Corcyrae coegit ad corrigendos corruptos plebis mores, ad Clericos ab omni negotiatione absterrendos, eosque ad veterem Cleri disciplinam, sobrietatem, et sanctimoniam revocandos. Vixisse videtur usque ad annum 1425.

Fr. Nicolaus Laurentii a Bonifacio IX die 5 Junii an. 1391 evector fuit ad episcopalem cathedram S. Leonis in Calabria. Ad aliam vitam transivit an. 1402.

Fr. Nicolaus Saracini de Cassia in Umbria, sacrae theologiae Magister, qui praeter caetera conspicua munera tribus vicibus totius Augustiniani Ordinis Prior Generalis electus fuit, a Joanne XXIII die 20 Julii an. 1412 [p. 435] Recinetensem, et Maceratensem in Piceno episcopales cathedras obtinuit; verum ob nequitiam illorum temporum, in quibus schismata Catholicam Ecclesiam dilacerabant, multas amaritudines deglutire coactus fuit. Quamobrem moerore confectus an. 1418 ex hac spinarum plaga ad meliorem vitam transivit. Post duo amplius saecula illius corpus cum pontificalibus indumentis adhuc integrum, atque flexibile repertum fuit.

Fr. Onuphrius de Sulmone, S. Theologiae Doctor Parisiensis, qui sub Generali Bartholomaeo Veneto fuit Vicarius generalis provinciae Apuliae, et an. 1392 Provincialis, ab Innocentio VII die 2 Decembris an. 1405 electus fuit Episcopus Uxenti in Terra Hydrunti. Rexit usque ad annum 1427,

quo debitum naturae persolvit.

Fr. Paulus de Nostero, Styrius, anno 1397 eligitur Episcopus Petini in Istria. Videtur illam Ecclesiam rexisse usque ad annum 1417; nam 1418 erat coadjutor Archiepiscopi Salisburgi.

Fr. Paulus diversus a praecedenti, teste Cappelleti tom. 8, pag. 769, circa an. 1430 erat Episcopus Petini.

Fr. Petrus Assalbitus de Lemovico, Gallus, an. 1395 successit DD. Petro de Brenaco in tribus officiis, quae tunc temporis ad Sacristam, SS. Domini Papae pertinebant, nempe Sacristae, Confessarii, et Bibliothecarii Apostolici. Haec officia exercuit sub Bonifacio IX, Innoc. VII, Gregorio XII, Alexandro V, Joanne XXIII, Martino V, et Eugenio IV. Primo fuit Episcopus Eloroniae, (di Oleron) deinde Condomii, (di Condom) ac tandem Electae, (di Aleth) an. 1421. Interfuit anno 1430 translationi Corporis S. M. Monicae, quod ut ab Ostiis Tyberinis ad Augustinianam S. Triphonis Ecclesiam Romam transferretur ipsemet a Martino V impetravit. Sacristae munus obivit annis circiter 45, ac tandem in patria, quo propter decrepitam aetatem se receperat, extremum diem clausit an. 1440.

Fr. Petrus Cune, Gallus, a Joanne XXIII die 13 Aprilis, an. 1413 insignitur episcopali infula Gabalensi in Syria, et designatur suffraganeus, sive coadjutor Episcopi Pictaviensis.

Fr. Petrus Robini, Gallus, Tolosani coenobii alumnus, an. 1419 erat Provincialis Narbonensis, quod munus gerebat etiam an. 1433, quo Episcopatum Hipponensem obtinuit.

Fr. Petrus Stirejus a Martino V anno 1419 renuntiatur Episcopus Petrae in Palaestina.

Fr. Petrus de Venetiis an. 1415 die I Martii a Joanne XXIII promovetur ad Episcopatum Vadiensem in Africa.

Fr. Petrus Matthaei Senensis, die 13 Augusti an. 1404 eligitur Episcopus Chalcedonensis, et coadjutor Episcopi Senarum. Laudatur ab Isidoro Ugurgerio Dominicano in *Pompis Senensibus* part. I, pag. 152, insignis concionatoris nomine. Adhuc inter vivos degebat an. 1427.

Fr. Raymundus die 18 Januarii anno 1425 inauguratur Episcopus Aenensis (di Eno) in Thracia.

Fr. Robertus Wodborn, Ordinis Fratrum Heremitarum Sancti Augustini, die 14 Julii an. 1441 ab Eugenio IV per renuntiationem D. Joannis eligitur Episcopus Hollensis, sive Holae, in Islandia quae antiquis fuit ultima Thule. Hujus Augustinensis Episcopi nomen legit saepe laudatus P. Costello in libro provisionum ab an. 1433 ad 1441 fol. 56. Erat ille Episcopus sub Metropoli Nidrosiae, di Drontheim, in Norvegia. [p. 436]

Fr. Simon de Rodo, Ordinis Heremitarum Sancti Augustini, sacrae theologiae baccalaureus, per obitum Antoni a Nicolao V die 2 Junii anno 1448 renuntiatur Episcopus Santoninensis in Arcipelago graeco. Ex Bulla Nicolai V, emanata prout supra, jam saepe laudatus P. Costello.

Fr. Simon de Vigilanti, Anconitanus, tempore Schismatis sub obedientia Gregorii XII Augustiniani Ordinis Prior generalis, an. 1409 eligitur Episcopus patriae, atque hoc nomine interfuit Concilio Constantiensi. Hujusmodi electio Joanni XXIII non placuit, ac proinde illum Senogalliam transtulit. Postea vero a Martino V confirmatus Senogalliensem Ecclesiam rexit usque ad obitum, qui contigit Anconae an. 1428, aetatis suae 63. Dicitur fuisse valde doctus, atque unus e precipuis sui temporis concionatoribus.

Fr. Stephanus Massutius de Firmo in Piceno, qui apud Herreram dicitur Episcopus Corbonansis, die 19 Junii an. 1401 assumptus fuit ad Episcopatum Corbaviae in Dalmatia. Illius successor habetur

an. 1410.

Fr. Theodoricus Guessei a Joanne XXIII die I Junii, an. 1418, renuntiatur Episcopus Rosoniensis in Dalmatia. Deinde coadjutor fuit Episcopi Leodiensis. Ivit quo omnes cogimur anno 1433.

Fr. Thomas Winter Germanus, anno 1411, die 27 Augusti a Joanne XXIII ad Seniensem (di Segna) Episcopatum in Croatia promovetur. Illius successor habetur an. 1419.

Fr. Victor Ariminensis an. 1419 die 28 Junii a Martino V evector fuit ad Episcopatum Caesene in Romandiola, atque ibidem pastorale pedum tractavit usque ad an. 1425, quo vitam cum morte commutavit.

Fr. Ugolinus Nacci, nobilis Amerinus, sacrae theologiae Magister, et Umbriae Provincialis, quod munus an. 1436 exercebat. Unus fuit ex iis duodecim Augustinianis theologis, quos Gerardus de Arimino, Eremitani Ordinis Prior Generalis, ex mandato Eugenii IV secum ad Ferrariense Concilium duxit. Ab eodem Pontifice die 17 Januarii, anno 1443 patriae Episcopatum obtinuit. Parum temporis mitram gestavit; nam vix anno ab ejus consecratione transacto invida mors illum de medio sustulit. Brevi sui Episcopatus tempore, suae matris Augustiniana Religione non immemor, absidem presbyterii in Ecclesia S. Augustini Ameriae suis sumptibus construi fecit.

LII

APPENDIX - p. 436

Franciscus Danssayo Ordinis Heremitarum Sancti Augustini, et sacrae theologiae Professor, inauguratur Episcopus Castoriensis *in partibus infidelium* per Bullam *Aposlolatus officium*, Domini Clementis Papae Septimi, sub dat. Romae apud Sanctum Petrum, III Idus Martii an. 1531, Pontificatus anno octavo. Habuit noster Franciscus facultatem pontificalia officia exercendi in civitate et Dioecesi Dolensi, donec Franciscus alius, electus Dolensis Episcopus, munus consecrationis acceperit, de hujus tamen licentia, et dummodo per eundem requisitus fuerit.

Ex schedula Patris Michaelis A. Costello, Ordinis Praed. quae postquam ea, quae antecedunt, typis commissa sunt, ad nostras manus pervenit.

LIII

DE ALIIS AUGUSTINENSIBUS ILLUSTRIBUS AB ANNO 1400 USQUE AD 1450 - p. 437

Fr. Alvarus de Ulyssipone, Hispaniae Provincialis, in patria Universitate jam Magistri Sententiarum interpres, florebat circa an. 1431. Fuit Joannis I Lusitaniae Regis confessarius, concionator, continuus commensalis, ad Concilium Basileense legatus, et sacellanus major.

Fr. Andreas de Argentina, Germanus, an. 1420 scripsit annales Bavariae, quos Ludovico Duci nuncupavit.

Fr. Andreas Biglia, alias de Biliis Patritius Mediolanensis, sacrae theologiae Magister, apud scriptores appellatur alter Augustinus, atque ita litteris instructus, ut triginta tria opuscula confecerit; quod pene miraculo adscribitur, nam adhuc juvenis obiisse fertur Senis an. 1435, dum Vicarii generalis munus gereret. Quare de illo noster Coriolanus ait: *Juvenis quippe e vita decessit, qui si diu vixisset, aeternum posteris reliquisset nomen.* A nostrate autem Joanne Schippo vero apud Ossinger

pag. 131 verbis ab eodem Coriolano depromptis dicitur *homo tam universalis ut graecam, hebraicam, latinamque linguam haberet optime cognitam... in arte oratoria alter Cicero, in philosophia secundus Aristoteles, in theologia S. Augustini perfectus pedisequus erat*. Inter cetera illius egregia opera peculiarem mentionem meretur *Historia Mediolanensis in novem libros digesta ab an. 1402 ad 1431*, quae extat apud Murutorium in rerum italicarum scriptoribus tom. XIX, pag. I. Alia ejus opera vide in Saec. Aug. vol. I, pag. 233.

Fr. Andreas Piccininus de Pisauro an. 1439 erat capellanus Dominae Victoriae de Malatestis sororis Cardinalis Columnae.

Fr. Angelus de Alexandria an. 1426 erat vicarius generalis nostratis Ludovici Episcopi Chiensis in Arcipelago graeco.

Fr. Antonius Rampellogus, Januensis, teste Trithemio, vir fuit in divinis Scripturis eruditus, et juris canonici professor, et celeberrimus interpres, ingenio praestans, et clarus eloquio. In Constantiensi Concilio, cui nomine Reipublicae Genuensis an. 1414 interfuit, magnam sibi, et Augustiniano nomini laudem acquisivit; nam strenue contra Hussitas decertavit. Noster Jacobus Philippus Bergomensis testatur illum fuisse praeclarissimum sui temporis concionatorem, qui populo christiano ad bene, recteque vivendum verbo pariter, et exemplo, quoad vixit, incessanter viam ostendit. Quaedam scripsit praeclara opera, inter quae peculiarem mentionem merentur *Figurae Bibliorum*, quae usque ad haec tempora multis in locis praela exercuerunt. Ob aliqua menda in librorum prohibitorum indicem relatae fuerunt *donec corrigantur*, et revera correctae prodierunt an. 1628. Opus est omnibus concionatoribus valde utile. Caetera, quae noster Rampellogus in lucem emisit, nominantur apud Ossinger pag. 732.

Fr. Antonius Magauti an. 1434 erat Siciliae Regis capellanus.

Fr. Antonius Bertini, alias de Lajo, anno 1435 erat capellanus Ducum Barri, et Lotharingiae.

Fr. Antonius de S. Flora Hetruscus, Amerini coenobii alumnus, vir non minus integritate morum, quam eloquentia insignis, qui manuscriptas varias conciones reliquit, floruisse videtur circa annum 1402.

Fr. Antonius de Venetiis vir insignis, et concionator excellens, qui tunc temporis ignota maria navigaverat [p. 438] tantae apud Venetos extitit existimationis ut illum videntes dicerent: *Ecce sacerdos magnus, et membrum solidum urbis Venetiarum*. Vivebat anno 1410.

Fr. Antonius de Nomis, de Marcialla, Hetruscus, sacrae theologiae Magister, pluribus legationibus ad Summos Pontifices, et ad varios Principes a Florentina Republica honestatus fuit. Provinciae Pisanae primatum duabus vicibus obtinuit, et an. 1434 erat Procurator generalis. Communi hominum fato cessit Florentiae die 28 Augusti, an. 1438. Quae reliquit manuscripta citantur apud Ossinger pag. 630.

Fr. Antonius de Roccha Contrata, Picenus, socius et individuus comes Ven. Antonii de Fano, confessoris, et legati Alphonsi V Aragoniae Regis brevem reliquit narrationem vitae praefati venerabilis Fr. Antonii Fanensis. Florebat circa an. 1431.

Fr. Antonius de Montegranario, Picenus, sacrae theologiae Magister, anno 1432 interfuit Concilio Basileensi.

Fr. Antonius Basillii, Senensis, an 1436 erat publicus in patria academia professor.

Fr. Arnoldus Ruffus, Tolosanus, eximius fuit sacrae theologiae doctor, et vir prout vocatur a Beltrando, magnae sanctitatis, et doctrinae, qui eas, quas didicerat, scientias ad majorem Dei gloriam

gratis aliis communicabat. Divinis rebus toto vitae suae tempore semper intentus tandem plenus dierum, et sanctarum actionum migravit ad Dominum circa an. 1431. Diversus est ab alio Arnaldo, qui Sancius cognominatur, item Tolosano et Augustinensi, qui circa idem tempus multo doctrinae splendore Eremitanum ordinem illustrabat, quique a Possevino inter illius aetatis scriptores laudatur.

Fr. Bartholomaeus Montagnana anno 1440 florebat inter insigniores philosophos, et medicos Patavinos.

Fr. Bartholomaeus Berti, Laicus Conversus, Hetruscus, peculiarem meretur mentionem eo quia per suum zelum et industriam Ilicetanum coenobium anno 1408 Ordini a Scopetinis subductum iterum ad nostrates rediit.

Fr. Bartholomaeus Urbevetanus, theologus, atque scriptor celebris, magnum sibi nomen in Italia variis editis lucubrationibus circa an. 1419 comparavit.

Fr. Bernardus an. 1444 a Rege Majoricarum legatus mittitur ad Regem Aragoniae.

Fr. Bertholdus de Ratisbona claruit et in universitate Viennensi, atque varia opuscula in Evangelium S. Joannis, in Apocalypsim etc. manuscripta reliquit. Vivebat an. 1435.

Fr. Christophorus de Bononia, magni nominis theologus, varia scripta evulgavit circa an. 1419.

Fr. Dominicus Ugolini, nobilis Senensis, qui ab aliis dicitur Dominicus Cioni, an. 1408 jam Sacerdos, ex nostra Ilicetana Sylva egreditur ut una cum aliis nostratibus Congregationem Canonicorum Scopetinorum instituerent. Post obitum B. Regulini de Regulinis (an. 1446) praefatae Congregationis primatum obtinuit. Juxta Landuccium decessit die I Augusti an. 1448. Nomine beati laudatur in Martyrologio Aug. ad diem I Augusti.

Fr. Dioselvuole Ariminensis, Romandiolae Provincialis, et Domini Opizzonis de Polenta confessarius, circa an. 1433 magno habebatur in pretio.

Fr. Dionysius Florentinus, alumnus provinciae Picenae, vir admirabilis ingenii, doctrinae singularis et exquisitus philosophus, plures annos in Bononiensi Universitate [p. 439] publice philosophiam docuit. Inter scriptores recensetur propter quosdam commentarios in libros Aristotelis. Florebat an. 1440.

Fr. Egbertus de Saxonia an. 1431 erat confessarius Elisabethae Ducissae Bavariae.

Fr. Facinus Astensis, alias de Asta, vulgo Longobardus nuncupatus, sacrae theologiae doctor Parisiensis, vir in sacra Scriptura optime versatus, laudatur potissimum eo quod in Magistrum Sententiarum, et in libros Aristotelis multas, et doctas quaestiones ediderit. A nostrate Pamphilo ponitur sub anno 1400.

Fr. Franciscus de Casali, sacrae theologiae Magister an. 1423 erat orator et nuncius Marchionis Montis-Ferrati ad Regem Cypri, an. 1431 erat vicarius generalis conventuum Nicosiae et Famagustae.

Fr. Franciscus Pauli an. 1450, teste Possevino in Apparatu Sacro, erat Nicolai V concionator.

Fr. Gabriel de Valtellina, alias de Valle-Telina, ad Helvetiae confinia, sanctitatis opinione florebat circa an. 1448. Post obitum reconditus fuit in ecclesia parochiali loci nuncupati *de Ponte*... Alumnus fuit Congregationis Insubricae.

Fr. Gaudentius de Vicecomitibus, Mediolanensis, ex nobilissima Ducum Mediolanensium

progenie, an. 1492 erat Provincialis Lombardiae. Vir sacrarum litterarum scientia clarus vitam cum morte commutavit die I Septembris an. 1430.

Fr. Georgius de Vallespeciosa, sacrae theologiae doctor ab an. 1431 ad 1437 Bavariae Provincialis, interfuit Concilio Basileensi an. 1433, a quo ad Duces Bavariae an. 1435 nuntius delegatus fuit.

Fr. Gregorius de Alexandria, S. Theologiae Magister, et eximius verbi Dei praeco, teste Coriolano, *tantum* in evangelizando Dei verbum valuit, ut alter Paulus *diceretur*. Philippi Mariae Vicecomitis confessarius fuit. Ob quasdam evulgatas elegantes conciones inter Ordinis scriptores adnumerari meruit. Communi hominum fato cessit Mediolani die 10 Dec. an. 1447.

Fr. Guilelmus Gothi, de provincia Provinciae, anno 1425 erat pontificius poenitentiarius.

Fr. Guilelmus Wellis, alias Fontanus, Anglus, sacrae theologiae doctor Cantabrigiensis, disputationum acumine, concionum eloquentia, atque limatorum librorum editione magnam sibi cum apud coevos, tum apud posteros existimationem conciliavit. Senior appellatur ut ab altero secernatur ejusdem cognominis item nostrate Guilelmo Anglo, qui etiam doctoralibus infulis decoratus perinde ac ille, Angliae Augustinensis Provinciae primatum tenuit. Fontanus Senior obiit in coenobio Linnae an. 1425, et junior erat Provincialis anno 1438. Senioris scripta referuntur ab Ossinger pag. 357.

Fr. Henricus de Gauda, vel Gaudanus, Svevus, quem alii dicunt de Gamundia, in scholastica theologia neminem sua aetate parem habens, anno 1440 erat nedum professor, verum etiam rector academiae Heydelbergensis. Quaedam scripsit quae citantur apud Ossinger pag. 388.

Fr. Henricus Bituricensis, theologus et concionator insignis, in lucem emisit sermones quadragesimales. Florebat circa an. 1410.

Fr. Hieronymus de Benevento an. 1437 erat capellanus Francisci Sfortiae Mediolanensium Ducis. [p. 440]

Fr. Jacobus Parvus, qui florebat circa an. 1410, scripsit de gestis Regni Franciae.

Fr. Jacobus Aquitensis, theologus et concionator egregius, fuit Neapolitanae Reginae Joannae Ladislai Regis sororis consiliarius, et Romae orator, ibique decessit an. 1443.

Fr. Jacobus de Colle-Secato, sacrae theologiae professor, an. 1446 erat Pontificius Capellanus.

Fr. Jacobus de Venetiis, S. Theologiae Magister, anno 1434 erat Apostolicus capellanus.

Fr. Joannes Bloch, Germanus, Pragae cum degeret, ita magna eloquentia, summaque dexteritate contra Hussitas dimicavit, ut illi furore perciti omnes nostrates de civitate ejecerint ac coenobium igne everterint. Litteris mandavit quaestiones eruditas in Magistrum Sententiarum circa an. 1420.

Fr. Joannes Bromius, Anglus, vir fuit pius, et eruditus, atque bonarum litterarum studiis summopere addictus. In suo coenobio Gorlestonii (quod est oppidum Norfolciae) valde preciosam Bibliothecam erexit optimis libris instructam, in quibus pervolutandis aetatem suam agebat. In hanc bibliothecam quosdam praeclaros collegerat libros, qui alibi per totam Angliam minime reperiebantur. Scripsit volumen sermonum, et alia quaedam praesertim in aliquot suae bibliothecae libros. Obiit an. 1449.

Fr. Joannes de Boves, Parisiensis, an. 1416, die 4 Martii Concilio Constantiensi subscripsit sub titulo procuratoris Regis Franciae, et procuratoris coenobii S. Augustini.

Fr. Joannes de Svevia an. 1428 erat capellanus Sigismundi Austriaci Imperatoris.

Fr. Joannes de Daghinis, Cremonensis, an. 1430 erat capellanus Dominorum de Gonzaga Mantuae Marchionum.

Fr. Joannes Marticulari, de provincia Franciae an. 1438 erat capellanus Renati Regis Siciliae et Jerusalem, ejusque uxoris, ac filiorum.

Fr. Joannes a S. Thoma, Lusitanus, fuit Eduardi Lusitaniae Regis in Concilio Basileensi theologus, in quo semel et iterum peroravit. Item fuit consiliarius Regis Joannis I, eumque Martinus V famosissimi doctoris cognomine insignivit. A Roderico de Acuna part. 2 catalogi Episcop. Portugallensium cap. 28, pag 250, dicitur: *Fr. Joannes Thomae Ordinis S. Augustini, homo magni ingenii, et eruditionis, quem eo tempore secundum Augustinum appellabant.*

Fr. Joannes de Pratis, Gallus, die 4 Feb. 1416 Concilio Constantiensi subscripsit.

Fr. Joannes Fortis, Gallus, an. 1425 erat Parisiis Lector Sententiarum, et confessarius Card. Joannis de Rupescissa Arch. Rothomagensis, qui an. 1427 designatus fuit Protector Ordinis Aug.

Fr. Joannes Wetelor, acerrimus Wiclephitarum expugnator, doctrina clarebat circa an. 1430.

Fr. Mansuetus Sfortia e familia Meolanensium Ducum vivebat an. 1438. Videtur immatura adhuc aetate e vivis excessisse.

Fr. Nicolaus Carpentarius, de provincia Franciae, anno 1434 erat capellanus Regis Galliarum.

Fr. Nicolaus de Cremona, sacrae theologiae Magister qui a nostrate Phihippo Bergomensi dicitur theologus insignis, Ossinger pag. 274 inter scriptores Ordinis recensetur. An. 1434 Concilio Basileensi interfuit.

Fr. Nicolaus de Narnia, sacrae theologiae Magister, una cum Fr. Ugolino de Ameria, [p. 441] postea Episcopo Amerino a Generali Gerardo de Arimino mense Octobri an. 1437 ad Concilium Ferrariensis mittitur.

Fr. Nicolaus Tarvisinus, sacrae theologiae Magister, anno 1437 erat professor philosophiae in Universitate Patavina.

Fr. Nicolaus de Cremona, sacrae theologiae Magister, fuit theologus, et orator magni nominis. Interfuit Concilio Basileensi an. 1431. Reliquit sermones pro concionatoribus.

Fr. Oswaldus Reyinlei, Nuremberis-Saxo, quamvis apud Milensium haud bene audiat, tamen ab Herrera, et Elssio dicitur fuisse vir doctrina, et meritis insignis, qui regularis observantiae zelo unus fuit e praecipuis Congregationis Saxonicae institutoribus. An. 1437 ivit ad loca sancta Jerusalem.

Fr. Paulus Vivaldi, Januensis, Sacrae Theologiae Lector, collapsam regularem disciplinam in Italia suo tempore reparavit. Nomine P. Reverendissimi Generalis Ecclesiam S. Mariae de Cella in suburbio S. Petri de Arena prope Genuam acceptavit, ibique sicut etiam in coenobiis S. Mariae de Belvedere supra Genuam, et S. Teclae (postea S. Augustini) eam exactam observantiam instituit, quae celeberrimae Augustiniana Congregationi de Lombardia initium, et incrementum dedit. An. 1431 praedictorum trium conventuum ab ipsomet reformatorem erat Vicarius generalis.

Fr. Petrus de Vena, Tolosanus, sacrae theologiae doctor, qui ab Ossinger dicitur vir eruditissimus, atque doctissimus, an. 1412 Romae eligitur totius Ordinis Prior Generalis, regitque annis 7. Interfuit Constantiensi Concilio anno 1414, in quo profundae doctrinae, magnae pietatis, et maximi ingenii vestigia reliquit. Scripta ejus citat Ossinger pag. 920.

Fr. Petrus de S. Romano, Hispanus, erat an. 1422 Hispaniarum Reginae capellanus.

Fr. Petrus Harentas, Gallus, an. 1426 erat confessarius et capellanus Caroli VII Galliarum Regis.

Fr. Raymundus de Altoponte, Parisiensis, an. 1414 erat Parisiis publicus sacrae theologiae professor, et quaedam in omnes D. Pauli epistolas commentaria elucubravit. Vivebat adhuc an. 1436.

Fr. Rogerius de S. Ivone Anglus, sacrae theologiae doctor, suum rarum ingenium potissimum exercuit in confutandis suae aetatis haereticis. Florebat an. 1420. Quae scripsit vide apud Ossinger pag. 487.

Fr. Rogerius de Lavello, Apulus, insignis sacrae theologiae doctor, et celeberrimus concionator, et sacrae Scripturae professor, florebat circa an. 1448. Reliquit Postillam in librum Sapientiae.

Fr. Salimbenus de S. Genesio, quem alii dicunt de Monte Sancto, Picenus, a Pamphilo laudatur eximii concionatoris nomine, qui doctrinam evangelicam in omnibus fere Italiae urbibus seminavit. Florebat an. 1437 quo erat Vicarius generalis conventus Vallis-Magnentis.

Fr. Simon Tornaquinci, nobilis Florentinus, sacrae theologiae Mag. a pueritia apud nostrates pie sancteque institutus, cum vitae probitate bonarum artium studia conjunxit, evasitque in primis egregius concionator. Scripsit sermones quadragesimales, et vitam S. Matris Monicae ex confessionibus S. P. Augustini collectam. Obiit Florentiae an. 1429. [p. 442]

Fr. Thomas Constabilis, Anglus, sacrae theologiae Mag. an. 1433 erat familiaris et consiliarius D.D. Episcopi Aurelianensis, qui erat DD. Joannes Scotus.

Fr. Theodoricus Urias, Germanus, egregium librum scripsit de Consolatione Ecclesiae, qui postea Argentinae praelo excusus fuit, et Coloniae an. 1488. In hoc libro summam collegit historiae Concilii Constantiensis, cui ipsemet magno Ecclesiae bono interfuerat. Florebat circa annum 1419.

Fr. Velascus Lusitanus an. 1431 erat confessarius filii Regis Portugalliae, et cum eo residebat.

LIV

DE MULIERIBUS SANCTITATE CLARIS ORDINIS EREMITARUM S. P. AUGUSTINI

AB AN. 1400 AD 1450 - P. 442

B. Bartholomaea Albizesca ita in Martyrologio Aug. ad diem 4 Januarii commendatur: Senis apud Ilicetum felix obitus Beatae Bartholomeae Albizesca, quae orta e nobili genere in matrimonium data est Troliardo de Ptolomaeis, claris orto natalibus, post cujus obitum induta a nostris Ilicetanis habitu eremitico tertii Ordinis, tanto erga Deum amore inundabatur, ut vel ore vel corde dulcissimum Nomen Jesu proferens, animam videretur exhalare, amitaque et magistra adolescentem D. Bernardinum hoc sanctum et terribile Nomen Jesu docuit venerari. Tandem cum fuisset religiosae vitae valde observatrix, fuerat enim in oratione continua, in carnis mortificatione, etsi in senili aetate admirabilis, in humilitate erga Deum et homines insignis, innumeris cumulata meritis cursum vitae feliciter consummavit, an. 1402 die 4 Jan. annos nata 90.

Soror Francia Senensis anno 1432 erat Priorissa perpetua nostratum Mantellatarum Florentiae. Successit Sorori Catharinae Adimari Florentinae, quae erat Priorissa an. 1431.

Venerabilis Joanna de Ostia Tiberina, Tertiaria Ordinis nostri erga S. Matrem Monicam pietate, et

devotione flagrans circa an. 1429 nostrates excitavit ut a Martino V ejusdem S. Matris Monicæ exuvias peterent, easque Romam transferendas curarent. Nulli umquam nupta, caste et sancte omnem aetatem suam ad longos jam annos perduxit. Ex Elssio pag. 321.

Soror Margarita Thomai nostratis Ven. Bartholomæi Thomai germana, cum magno sanctitatis nomine floreret, 1431 Romæ fundavit Mantellatarum Augustinensium collegium. Erat anno 1448 reatrix et gubernatrix earumdem Mantellatarum, quæ dum ipsa adhuc inter vivos degebat communem in eadem domo vitam agebant.

Soror Maria de Curtiis, uxor quondam D. Poncelli Orsini, nostri Ordinis Mantellata anno 1439 nostratibus Mantellatis quasdam Romæ domos donavit ut in iis Mantellatarum reclusorium instituerent sub regimine nostratis Ven. Fr. Caesarii Orsini. Degebant tunc in illo reclusorio Soror Caecilia Antonii Romanelli de Galeria, et Sorores Anastasia et Augustina Scalibasti Romanae.

B. Michaelina Ariminensis Mediolanum pro quibusdam suis negotiis profecta, ibidem in monasterio S. Marthæ inter Augustinenses Sorores hospitium sibi delegit, atque interdum Augustiani Instituti amore capta, ejusdem Ordinis monasterium in patria fundandi consilium iniit. Quamobrem Ariminum reversa, viri venia obtenta, qui et ipse mundum relinquens vitæ eremiticæ [p. 443] se mancipavit, propositum sibi monasterium aedificavit, in eoque caeterarum sororum priorissa multis annis mirum effudit suæ sanctitatis odorem, anno 1438 a Magistratu Patavino evocatur ut moniales Ord. S. Benedicti in monasterio S. Matthiæ degentes ad regularis observantiæ normam reduceret, cumque id egregie præstitisset, donatum illi fuit hospitale caecorum de Bethleem, in quo D. Pallans Strozzi Florentinus monasterium erexit, atque ad hoc ipso e suo Ariminensi monasterio an. 1441 moniales deduxit. Post obitum miraculis claruisse fertur. Hanc noster Herrera eandem esse arbitratur quam noster Angelus Portenarius Michaelinam Papiensem appellat, asserens illam fuisse in urbe Ariminensi quasi generalem gubernatricem totius Congregationis Monialium Augustinensium strictioris observantiæ, de qua inferius sermonem instituemus. B. Michaelinæ corpus e S. Augustini monasterio ab ipsamet non longe a S. Andreae porta urbis Ariminensis fundato, a Præriorissa Seraphina, quæ hoc relicto S. Sebastiani monasterium aedificavit, in illud cum caeterarum Sororum exuviis asportavit, atque Eremitarum vexillo posthabito, Canonorum Regularium Ordinis S. P. Augustini Institutum admisit anno 1464. Hinc factum est ut nostra B. Michaelina post obitum Canonissa ex Eremitana evaserit. Aliqui scriptores arbitrantur binas fuisse Beatas Michaelinas Augustinenses, unam nempe de Arimino, et alteram de Papia.

Venerabilis Soror Vannuccia, sive Vannotia, Romana, Ven. Margaritæ Thomai discipula cum acerbissimis viscerum doloribus excrucietur, petiit aliquas S. M. Monicæ reliquias, quibus obtentis, statim liberata fuit. Florebat eodem tempore, quo præfata Ven. Margarita, id est circa an. 1448.

LV

DE ORIGINE CONGREGATIONIS MONIALIUM AUGUSTINIENSIVM

SUB TITULO SS. ANNUNTIATAE - p. 443

Tres piæ matronæ Venetiis simul in quadam domo conviventes quotidie pietatis operibus operam dabant, profitentes supra omnia magnam devotionem erga Dominam Nostram ab Angelo Annuntiatam. Cogitantes monasterium ibidem erigere sub Regula, et Instituto S. P. Augustini, atque titulo SS. Annuntiatæ, prius voluerunt ad sacram Lauretanam aedem visitandum sese conferre. Cum autem Maceratae Romam versus post sanctam Deiparæ domum veneratam ituræ in publico hospicio commorarentur forte fortuna socias habuerunt quatuor alias dominas Papienses, quæ illis

patefecerunt ipsarum pium desiderium fundandi in patria urbe monasterium sub invocatione SS. Annuntiatae. Papiensibus sese Venetae matronae adungere statuerunt, ac proinde simul collatis consiliis, viribus, et opibus an. 1408 inchoarunt Papias monasterium Augustinianum strictioris observantiae sub praefato titulo SS. Annuntiatae, et aliud postea extruxerunt Dertonae an. 1419, atque tertium Placentiae 1430. Ipsarum autem observantiae adhaeserunt deinde Augustinianae Vogherae an. 1454, et Cremonae an. 1494. Papienses fundatrices fuerunt Isabela, Carnecia, Joanna Stanga, Michaelina Gundini, et germana ejus soror Margarita Gundini; Venetae autem fuere Dorothea Morosini, Eleonora Contarini, et Veronica Duoda. Praefatam Michaelinam Gundini quae inter omnes [p. 444] alias praedictas matronas primum locum in omnibus ejusdem nascentis congregationis negotii semper tenuit, quaeque insuper Generalissa evasit, a Torelio tom. 6, pag. 409, ad an. 1407 eadem censetur esse ac B. Michaelina Ariminensis, quae etiam Papiensis nuncupata fuerit eo quia in illa civitate monasterium SS. Annuntiatae fundavit. An. 1446 per Apostolicam Bullam emanatam apud S. Petrum sub die 28 Decembris ad instantiam *dilectarum in Christo filiarum Elisabeth de Rainectiis Priorissae, et sororum domus dell'Annuntiata Papiensis Ordinis S. Augustini...* ad omnem summovendum haesitationis scrupulum declaravit *Priorissam et Sorores dictas, domum necnon singula alia loca jam acquisita et in futurum acquirenda hujusmodi Ordinis (Augustiniani) fuisse et esse etc.*

LVI

DE TRANSLATIONE CORPORIS S. MATRIS MONICAE - P. 444

Haec translatio ita celebratur in Aug. Martyrologio sub die 9 Aprilis: Romae translatio corporis S. Monicæ bis matris S. P. Augustini, quod ex Ostia Tiberyna, ubi fere per mille et viginti annos jacuit in Ecclesia S. Aureae, agente Martino V Pontifice Maximo, Maphaejo Vegio Laudensi, B. Augustino de Roma Generali, et Sacrista Petro Assalbito Episcopo Electensi, et ven. Antonio de Fano Alphonsi V Aragoniae Regis confessorio et legato ministrantibus in Urbem translatum est, et primo in Ecclesia S. Tryphonis collocatum multis erga aegrotos claruit prodigiis, et postea in templo S. P. Augustini maxima cum pompa repositum est. Facta fuit hujusmodi translatio anno 1430 in Dominica Palmarum, quae tunc temporis incidit in diem 9 Aprilis, *ut simul ambos*, verba sunt praefati Martini V, *Augustinum, et Monicam filii Augustini, filiique Monicæ, Augustino in Italiam revocato religiosa pietate servarent.* Idem Summus Pontifex ea occasione in templo S. P. Augustini publice analogum sermonem habuit, quem typis editum nostrates scriptores referunt.

De hujusmodi S. Matris exuviarum translatione ita legitur apud nostratam Herreram tom. I sui Alph. Aug. pag. 382: Misit Deus in mentem cujusdam Joannae religiosissimae foeminae, quae nulli unquam nupta, caste et sancte per omnem aetatem suam, ad longos jam annos productam, ex proposito semper ita vixerat, ut persuaderet Fratribus Augustinensibus, qui Romae habitabant, solliciteque admodum et frequens rogabat eos ut corpus beatissimae Monicæ, quod certo apud Ostia Tiberyna sub altari S. Aureae conditum esse a multis grandioribus natu, et majoribus suis saepe audierat, receptum, translatumque in urbem irent. Tandem visum est eis, qui regimen aliorum habebant, ne desiderium pudicissimae foeminae omnino negligenter. Itaque Pontificem adeunt, rem exponunt, rogant, supplicant. Suscipiensque eos, audiensque libenter Pontifex, annuit plene honestissimis eorum votis. Hac via, hoc ordine Deus piissimam matrem nepotibus, licet dormitantibus, sed ad foeminae vocem excitatis, restituit.... Deprompta sunt haec verba ex historia translationis S. Monicæ Maphaei Vegii Datarii Martini V, quam noster Paulus Bergomensis typis evulgavit anno 1479. Libet autem hic in medium proferre particulam sequentem decreti SS. Domini Papae Martini V emanati [p. 445] die 27 Aprilis an. 1430, quo praefatam reliquiarum S. Matris Monicæ translationem ratam habuit, et confirmavit: Nuper siquidem, verba sunt laudati Summi Pontificis, Venerabili Fratri nostro Episcopo Electensi Apostolicae Capellae Sacristae, et Confessori nostro pro parte dilectorum filiorum Augustini de Roma Prioris Generalis, et universorum Fratrum Ordinis Eremitarum S. Augustini, cujus ipse Episcopus etiam professor existit, Nobis supplicante

corpus Beatae Monicae Sancti Augustini Matris ex certis piis respectibus, et causis, praesertim quia corpus dicti Sancti ipsius Ordinis fundatoris, in quadam Ecclesia Papiensi dicti Ordinis venerabiliter reconditum existit, a loco civitatis nostrae Ostiensis, ubi sepultum et reconditum fuerat, ad Ecclesiam domus Fratrum dicti Ordinis de urbe transferendi et sepeliendi licentiam concessimus. Cujus concessionis auctoritate praedictum corpus in dicta Ecclesia debitis caeremoniis, condigna reverentia die nona Aprilis, quae fuit Dominica Palmarum, translatum et reconditum extitit. Nos itaque Episcopi, Prioris, et fratrum praedictorum devotionem, hujusmodi religiosi personis convenientem approbantes atque considerantes quod ob translationem praedictam de sanctitate hujusmodi corporis major apud Christifideles notitia haberi potest, quam si in quovis loco reconditum fuisset, translationem, et repositionem hujusmodi ratas habentes et gratas, eas ex certa scientia, Apostolica auctoritate tenore praesentium confirmamus etc. De hac translatione habetur in Ordinis Breviario sacrum, propriumque officium ad praefatum diem 9 Aprilis.

LVII

RES ORDINIS VARIE AB ANNO 1400 AD 1450 - p. 445

Bonifacius IX per Bullam Apostolicam emanatam **die 8 Novembris an. 1401** concedit *quod* perpetuis futuris temporibus tam Generali, quam cuilibet Provinciali Ordinis Fratrum Eremitarum S. Augustini secundum morem, et instituta ejusdem Ordinis, in quibuscumque provinciis constitutis, tam praesentibus, quam futuris sit licitum ac permissum quascumque mulieres (si alias sit idoneae, et aliquod impedimentum canonicum non obsistat) quae habitum regularem praedicti Ordinis, ad instar Mantellatarum seu Pinzocherarum Ordinum Fratrum Minorum ac Praedicatorum, habere voluerint, et gestare, tam virgines, et matronas, quam viduas, in Mantellatas, seu Pinzocheras dicti ordinis Eremitarum recipere, et admittere, ac earum singulis habitum regularem, ac regulam ejusdem Ordinis Eremitarum, ad instar hujusmodi Mantellatarum, seu Pinzocherarum Ordinum Fratrum Minorum, ac Praedicatorum praefatorum, prout secundum Deum saluti animarum earundem visum fuerit salubrius expedire, etiam exhibere etc....

An. 1400 in Capitulo gen. Aquilae in diebus Pentecostes celebrato inter alia definitum fuit quod *quando dicitur Te Deum laudamus omnes Fratres inclinant se in versu Te ergo quaesumus tuis famulis subveni* etc. *quemadmodum inclinant se in Credo ad incarnatus est* etc. Item statutum fuit quod *quaelibet provincia Ordinis pro subsidio expensarum* factarum, et faciendarum pro libertate, et manutentione [p. 446] sacri conventus Beatissimi Patris nostri Augustini de Papia solvat ducatos sex quolibet anno ipsius triennii immediate sequentis...

L'ISTITUZIONE DELLE CONGREGAZIONI

da pag. 446 a 472

dal cap. LVIII al LXVIII

INDEX ADDITAMENTORUM AD CRUSENII MONASTICON

LVIII. De institutione Congregationis Canoniorum Regularium Ordinis S. P. Augustini, qui vulgo

Scopetini appellati sunt - p. 446

LIX. De origine Congregationis Perusinae - p. 447

LX. De origine Congregationis Montis Ortoni ex Scudenio in libro de antiquitate urbis Patavii, pag. 96, edit. Basileae 1560 - p. 449

LXI. De institutione Canoniorum Regularium S. Spiritus de Venetiis, et inde secuta nostri Ordinis S.

Mariae de Nazareth coenobii amissione - p. 450

LXII. De origine Congregationis de observantia Hispaniae - p. 451

LXIII. Augustinenses, qui interfuerunt Conciliis Constanthae et Basileae - p. 452

LXIV. Pacta concordiae quator Ordinum Mendicantium - p. 453

LXV. De institutione Confraternitatis S. Cincturae B. Mariae Virginis - p. 455

LXVI. De origine Congregationis vulgo nuncupatae de Lombardia - p. 456

LXVII. De origine Congregationis Saxoniae, alias de Alemannia nuncupatae - p. 468

LXVIII. Monasteria Sanctimonialium, quae pertinuerunt ad Congregationem Saxoniae - p. 472

LVIII

DE INSTITUTIONE CONGREGATIONIS CANONICORUM REGULARIUM ORDINIS S. P. AUGUSTINI,

QUI VULGO SCOPETINI APPELLATI SUNT - p. 446

Quaedam aliquando apud homines facinora patrantur, quae nisi mentem elevemus ad contemplanda occulta, atque arcana iudicia Dei, qui facit e tenebris lucem splendescere, nulla omnino ratione explicare possumus. Si ex primi hominis culpa exortum est maximum omnium bonum, nempe

humani generis redemptio per ipsummet Filium Dei; nil profecto mirum siquando ex aliorum hominum erratis occasionem arripiat Deus uberrimos spiritualium bonorum fontes in electo suae Ecclesiae campo eliciendi. Inter hujusmodi facinora recenseri procul dubio meretur factum sequens, quod in praesentiarum enarrare aggredior. Anno 1408 degebant in Ilicetano S. Salvatoris Augustiniano coenobio prope Senas tredecim nostrates, qui apud scriptores dicuntur viri doctrina ac pietate insignes, et quorum aliqui etiam beatorum titulum obtinuerunt. Hi nimirum fuerunt Patres Fratres Stephanus Cioni, Prior praefati coenobii, Jacobus de Andrea Senensis, Philippus de Agazzariis item Senensis, Joannes de Francisco a Stagio, Dominicus de Hugone de Ugolinis Senensis, Joannes de Tofo Salimbeni, Regulinus de Regulinis Senensis, Joannes de Antonio item Senensis, Andreas de Angelino Regulino pariter Senensis, Franciscus de Joanne etiam Senensis, et Conversi FF. Bartholomaeus Salvi, Christophorus Landucci, et Franciscus Berti Rossi de Tojano. Hi omnes uno tantum excepto, nempe Fr. Converso Francisco Berti, non cogitantes, aut saltem cogitare nolentes ipsorum initum consilium injuriosum, ac perniciosum esse Ordini Eremitano, Duce Fr. Stephano Cioni Ilicetani coenobii priore statuere terga vertere Eremitarum vexillo ut in eodem coenobio fundamenta jacerent Reformationis Canoniorum Regularium, quos ab ejusdem conventus titulo Canonicos Regulares SS. Salvatoris appellari voluerunt. Conventuali capitulo habito unanimiter desertio approbata fuit. Quamobrem duodecim illi novi generis Apostoli Lucam simul se contulerunt ad Gregorium XII, apud quem adeo opportune, et impotune institerunt ut tandem obtinere valuerint Apostolicam Constitutionem incip. *Excitat nostrae arcanum* etc... Datam sub die 3 Aprilis an. 1408, quae inter caetera continebat quod *Fratres residentes in domo S. Salvatoris de Sylva Lacus debent deinceps vivere secundum instituta Canoniorum Regularium, et Fratres S. Salvatoris nuncupari*. Hanc adepti Apostolicam Constitutionem nonnulli Canonici, jam paratis indumentis, Fesulas laeti convolarunt, ibique in ecclesia S. Dominici Eremitarum cucullum exuentes Canoniorum habitum induerunt die 28 Junii praefati an. 1408. Degebant tunc temporis in coenobio S. Augustini Senarum complures de primariis ejusdem civitatis familiis nostrates, qui erant sermone, et opere valde potentes apud illius Reipublicae Optimates. Ipsi eorundem Optimatum commendationibus suffulti laudato Sommo Pontifici supplicem libellum porrexerunt, quo a Sua Sanctitate humillimis [p. 447] precibus postulabant ut celeberrimum Iliceti coenobium Eremitano Ordini subduci non permetteret. Supplicantium precibus annuit Pontifex, ac proinde per aliam Bullam Apostolicam emanatam Arimini die 19 Novembris ejusdem an. 1408 novis Canonicis indulisit ut ad pristinum Eremitanum Ordinem redirent, vel si in suo proposito perseverare vellent, Iliceto relicto, alium sibi locum invenirent, in quo absque Eremitarum praejudicio suae Reformationis opus prosequi valerent. Juxta praedictae Bullae tenorem cum nostrates Canonici desertores in Ilicetano Eremitarum S. Salvatoris coenobio diutius permanere non possent, ex eis pars major, nimirum octo, dimisso Canoniorum supparo, iterum Eremitarum cucullum reassumpserunt, iique fuere FF. Philippus de Agazzariis, Joannes de Stagio, Joannes Salimbeni, Joannes de Antonio, Andreas Angelini, Franciscus de Joanne, Bartholomaeus Salvi, et Christophorus Landucci qui juxta sacras Eremitani Ordinis Constitutiones conventuale capitulum celebrantes in Priorem Ilicetanum elegerunt P. Fr. Philippum de Agazzariis, qui eundem prioratum gerebat eo tempore quo descripta transformatio effecta fuit. Caeteri autem quinque, nempe FF. Stephanus Cioni, Joannes de Antonio, Dominicus Cioni, Regulinus Angelini, et Franciscus Nanni Canoniorum Institutum prosequi cupientes a praememorato Gregorio XII die I Septembris an. 1409 facultatem impetrarunt *quod ubicumque locum invenerint congruum, licitum, et honestum... acceptare, et suscipere, ipsumque in prioratum conventualem habere et recipere ad Omnipotentis Dei gloriam et honorem libere et licite valeant...* Verum cum locum idoneum tam cito invenire non potuissent, Fabrianum sese in quoddam hospitium receperunt, tempora meliora expectantes. Tandem sex annis sic transactis a D. Guidone Antonio Urbini Comite, et Eugubii Dynasta obtinuerunt Eremitorium S. Ambrosii prope eandem Eugubinam civitatem, annuente praefato Gregorio XII per Apostolicam Bullam datam Arimini sub die 23 Septembris 1414. Sub Martino V autem haec nostratum Canoniorum SS. Salvatoris de Sylva Lacus, (hoc enim nomen ab Ilicetano coenobio acceperunt) Congregatio plurimum aucta fuit; nam eidem se adjunxerunt binae Congregationes Canoniorum Regularium S. Salvatoris de Bononia, et S. Mariae de Rheno prope Bononiam, unde Congregatio Rhenana appellari coepit. Anno deinde 1430 ab eodem Martino V impetrarunt monasterium S. Dominici de Scopeto prope Florentiam, quod postea evasit totius Congregationis ita praecipuum ut illi Canoniorum Scopetitorum titulum conciliarit. Haec Scopetitorum Congregatio habuit in Italia monasteria 42. Vide Moronium vol. 7

pag. 268. In praefatae institutionis historia peculiarem atque laudabilem mentionem meretur Fr. Conversus Bartholomaeus, alias Cecchus Berti de Tojano, Hetruscus, cujus opera, industria, resistentia, atque zelo Ilicetanum coenobium a Canonicis desertoribus Eremitano Ordini restitui, atque relinqui debuit.

LIX

DE ORIGINE CONGREGATIONIS PERUSINAE - p. 447

Congregatio Perusina alias S. Mariae de Populo urbis exorta est circa annum 1420 quando in praefatum S. Mariae [p. 448] de Populo coenobium invecta fuit regularis observantia nostratis Venerabilis Matthaei de Introduco, qui erat Vicarius generalis omnium conventuum reformatorum, qui extabant citra Regnum Neapolitanum. Deinde appellari coepit Congregatio Perusina a coenobio Perusino S. Mariae Novellae, quod evasit ejusdem Congregationis caput. Illius coenobia ea fuerunt quae subjiciuntur.

Coenobium Apiniani (di Apignano) tit S. Jacobi in Piceno erectum anno 1583.

Coenobium Aquilae (dell'Aquila) in Aprutio, tit. S. Augustini, erectum an. 1282, quo tempore spectabat ad provinciam Marchiae Anconitanae.

Coenobium Castelli-Novi tit. S. Mariae de Ansidonia in dioecesi Aquilana in Aprutio.

Coenobium Collismagii (di Collemagio) tit. S. Nicolai de Tolentino in dioecesi Assisiensi in Umbria.

Coenobium Fabriani (di Fabriano) tit. antea S. Mariae Novae, et postea S. Augustini, fund. an. 1216 a Gualtero Chiavello illius civitatis domino in provincia Picena; transiit autem ad Congregationem Perusinam an. 1458.

Coenobium Fulginii (di Foligno) tit S. Nicolai in Umbria, quod antea extabat extra, et postea intra urbem, unitum fuit Congregationi an. 1436. Antea pertinebat ad Olivetanos. Erat an. 1567 hujus coenobii membrum Conv. S. Joannis de Lontejo.

Conventus Perusinus (di Perugia) tit. S. Mariae Novellae, postea S. Revignati, in Umbria, fund. juxta portam S. Angeli intra urbem an. 1422. Hic conventus Congregationi nomen dedit.

Conventus Romanus S. Maria de Populo, in quo Congregatio sua incunabula habuit anno 1419, quodque transiit ad Congregationem Lombardiae an. 1472.

Conventus Saxoferrati (di Sassoferrato) in Nucerina dioecesi in Piceno tit. S. Secundini, qui ad Marchiae Anconitanae provinciam spectabat an. 1389, et ad Congregationem transiit an. 1574.

Conventus S. Felicis prope Janum in dioecesi Spoletana traditur Congregationi an. 1450 cum antea ad Religiosos alterius Ordinis pertineret.

Conventus Sulmonis (di Sulmona) antea S. Martini, postea S. Augustini erectus an. 1282 a Provincia Apuliae, deinde ad Cong. Perusinam transiit.

Conventus S. Valentini tit. S. Mariae Gratiarum in Aprutio Citeriori pertinebat ad Cong. Perusinam an. 1602.

Conventus Romae S. Matthaei in Merulana, qui antea pertinebat ad Cruciferos, an. 1475 a Sixto IV donatus fuit Sacristiae conventus S. Augustini ejusdem urbis; atque illius familia constituebatur a P. Priore hujus conventus. Anno 1656 assignatus fuit nostratibus hibernis, qui an. 1661 illum cesserunt Congregationi Perusinae, quae tunc temporis relinquere debuit conventum S. Mariae Novellae Perusiae Monialibus Ordinis S. Benedicti, quarum monasterium propter bella a militibus occupatum fuerat. Tandem ad instantiam Jacobi Angliae Regis praefatus S. Matthaei in Merulana conventus an. 1739 iterum in Augustinensium Hibernorum dominium venit. Solo aequatus fuit tempore gubernii gallici.

Haec Congregatio extincta fuit anno 1769 illius conventibus Provinciis vicinioribus per P. R. mum Generalem aggregatis.

LX

DE ORIGINE CONGREGATIONIS MONTIS ORTONI, EX SCUDEONIO IN LIBRO DE ANTIQUITATE URBIS PATAVII PAG. 96, EDIT. BASILEAE 1560. PERUSINAE - p. 449

Extractum est superioribus annis a fundamentis speciosum templum et insigne monasterium ad radicem Montis Ortoni juxta fontem aquarum ferventium, aedificiis, donariis, et maxima adventantium quotidie populorum frequentia gloriosum, et admirabili auspicio et miro quodam initio Deiparae Virgini consecratum. Etenim a partu Virginis an. 1428 Petrus Falzonius, homo rusticus et loco vicinus, cum gravissimis cruciaretur ulceribus, et nulla medicorum remedia sibi proficerent, contulit se eo ad balneum juxta radicem montis, in quo quotidie plagas suas salutaris aqua certis horis diei fovebat; adiensque interdum fontem alterum paulo inferius e subterraneo montis specu scatentem, illic aqua gelida sese abluere, et potu reficere solebat. Huic ibi oranti ex improvise visa est offerre se Virgo Maria supra omnem humanae pulchritudinis formam speciosissima, a qua visus est moneri ut sibi eodem loco templum extrueret, ubi tabellam sua insignitam effigie inveniret, et quod statim pristinam erat incolumitatem corporis accepturus. Quod ei in ipso temporis momento contigit. Id autem confestim et oraculum et miraculum istud confidenter praedicare coepit, et inventam Virginis imaginem cunctis ostendere, et incolumitatem sibi ab ulceribus repente redditam palam facere. Unde brevi approbato per Petrum Donatum Venetum tunc nostrae urbis Episcopum miraculo, concursu populorum undique facto, magnisque atque innumeris in dies frequentatis miraculis, templum construi coeptum est, et locus, qui prius incultus et sylvestris prorsus fuerat, amoenissimus factus. Subinde et sacra aedes speciosissima erecta, et monachis Eremitanis insigne coenobium fabricatum, et in hunc diem tanta populi frequentia, diebus singulis, et praesertim festivis, salutantium, ac vota exolventium celebratum, ut nullus in urbe, quantumvis sacer locus adeuntium populorum frequentia, aut devotione sit huic merito conferendus. Et iccirco hic a nobis locus iste una cum auctore tanti operis merito celebratur... In hoc itaque coenobio S. Mariae de Monte Ortono ejusdem nominis Congregationem an. 1436 fundavit noster celeberrimus B. Simonetus de Camerino, qui tota Europa mirante an. 1454 sua eloquentia atque industria pacem inter Venetos, et Franciscum Sfortiam Mediolanensium Ducem composuit. Enumeravit praefata Augustiniana S. Mariae de Monte Ortono Congregatio conventus sequentes, qui nimirum sunt:

Conventus Citadellae sub tit. S. Mariae de Campo-Sancto in agro Patavino, qui jam extabat anno 1436.

Conventus Lorensis (di Loreo) tit. S. Petri in dioecesi Fossae Clodiae ad ostia Padi in regione Veneta, fund. an. 1573.

Conventus Montis Ortoni tit. S. Mariae, de quo supra.

Coenobium Patavii tit. S. Marci, quod antea erat hospitale ad pratum Vallis, ac praefato B.

Simoneto a Communitate Patavina donatum. Erat hospitium Fratrum Montis Ortoni situm in loco, qui vulgo dicebatur: *Pra della Valle*.

Conventus Rodigii (di Rovigo) tit. S. Augustini, fundatus an. 1590. [P. 450]

Conventus Venetiarum sub tit. Pacis, sive S. Christophori de Pace, apud Muranum prope Venetias, extractus a Venetis propter pacem a praefato nostrate B. Simoneto conciliatam inter Venetos et Mediolanensem Ducem.

Conventus Ulmi (dell'Olmo) tit. S. Mariae in dioecesi Vicentina fund. an. 1480.

Conventus de Zocco inter Patavium et Vicentiam situs, qui inchoatus fuit an. 1512, sed completus an. 1588.

Parochia de Meolo inter Venetias et Tarvisium.

A Republica Veneta an. 1772 suppressi fuerunt conventus Ulmi, Rodigii, Lorei, hospitium de Zocco, et Parochia de Meolo.

LXI

DE INSTITUTIONE CANONICORUM REGULARIUM S. SPIRITUS DE VENETIIS, ET INDE SECUTA

NOSTRI ORDINIS S. MARIAE DE NAZARETH COENOBII AMISSIONE - p. 450

P. Fr. Gabriel de Garofoli Spoletanus, S. Theologiae Magister, divini verbi praeco, imo princeps suo tempore omnium evangelizantium, prout a nostrate Coriolano nuncupatur, dum anno 1421 in praefata Venetiarum urbe sacras conciones haberet, sua vere singulari facundia, vitaeque sanctimonia ad amplectendum nostrum Eremitarum Ordinem induxit quatuor nobiles juvenes venetos, qui nempe fuere Andreas Bondimerius, postea Patriarcha Venetiarum, Philippus Paruta, deinde Archiepiscopus Cretensis, Michael Morosini, et Franciscus Contarini. Hi omnes die octava Octobris ejusdem anni 1421 in praedicto S. Mariae de Nazareth coenobio nostro Eremitano Ordini nomen dederunt, et anno insequenti solemniter vota juxta illius temporis morem emiserunt. Adhuc autem clerici professi, atque nondum sacerdotio initiati nostratum Ilicetanorum exemplum imitari cupientes, eodem P. Mag. Gabriele de Garofoli praeunte cogitare coeperunt de convertendo Eremitanorum coenobio in Canonicorum Regularium abbatiam. Verum sicut Ilicetanis desertoribus nostrates obstiterunt, qui degebant in coenobio S. Augustini Senarum, sic reformatoribus Venetis sese objecerunt Eremitani S. Stephani; quare Nazarethanum coenobium relinquere coacti, ad monasterium S. Danielis prope Patavium suam sedem transtulerunt, ibique anno 1424 ab Episcopo Patavino Petro Marcello vestem canonicaem receperunt. Paulo post autem obtinuerunt Venetiis abbatiam S. Spiritus, unde ipsorum Congregatio a Martino V approbata Congregatio Canonicorum Regularium S. Spiritus appellari coepit.

P. Magister autem Fr. Gabriel de Garofoli suae desertionis penitentia ductus ad Eremitanum Ordinem an. 1426 reversionem fecit, atque anno 1429 a praefato Martino V ad Nuceriae Paganorum Episcopatum evectus fuit. Haec canonicorum S. Spiritus Congregatio, quae fuit ramusculus quidam ex Eremo Augustiniana avulsus, perduravit usque ad annum 1636, quo extincta fuit, haereditatem ejus quadringentis scutorum millibus constantem sibi adjudicante Venetiarum Republica pro Cretensi bello gerendo. Nec magis eadem Respublica scrupulosa fuerat quoad praememoratum S. Mariae de Nazareth coenobium; nam occasione capta ex controversia exorta inter Eremitas Augustinenses, et novos canonicos se inter litigantes immiscens, satius judicavit illic

laemocomium (un Lazzaretto) esse construendum. Itaque hac etiam vice experimento comprobatum fuit [p. 451] quod quaecumque innovationes jacturam aliquam afferre solent.

Anno 1445 die 14 Aprilis Romae in coenobio S. Mariae de Populo ex Eugenii IV mandato celebratum fuit capitulum generale omnium Augustiniani Ordinis Observantiarum Italiae, ut unaquaeque eorum sibi eligeret rectorem, qui P. Priori Generali esset immediate subjectus, quique Vicarii titulum obtineret. Videtur tamen tunc nihil definitum fuisse, aut saltem omnis definitio dilata fuisse usque ad an. 1449, quo aliud hujusmodi capitulum habitum fuit jussu P. Generalis Juliani de Salemo in coenobio S. Mariae de Monte-Speculo in Tuscia, qua occasione idem P. Mag. Generalis constituit Vicarium Cong. Lombardiae P. Mag. B. Georgium de Cremona, Cong. S. Joannis de Carbonaria B. Desiderium germanum fratrem B. Christiani de Pedemontio, Cong. Perusinae P. Mag. Paulum Mattabuffi Romanum, et Cong. Montis Ortoni B. Simonetum de Camerino. Non fuit assignatus Vicarius generalis Congregationi Ilicetanae eo quia illa jam obtinuerat a Summo Pontifice facultatem sibi providendi de suo superiore. Hujusmodi variarum Congregationum Vicariis laudatus P. R. mus Generalis Fr. Julianus de Salemo dedit *auctoritatem* (sub die 13 Maji 1449) *recipiendi Fratres, et collocandi eos, et pellendi si demerita eorum exegerint, et emittendi, necnon amovendi et commutandi prout, et quotiescumque prudentiae tuae videbitur opportunum, atque ea regendi, gubernandi, et administrandi in temporalibus, et spiritualibus omnia et singula in conventibus tibi subditis, disponendi, faciendi, et ordinandi ea, ad quae nostra, et nostri officii auctoritas se extendit, et quae nosmetipsi disponere, facere et ordinare possemus si in eis conventibus personaliter adessemus. Tibi etiam concedimus, et licentiam impartimur nova loca capiendi et acceptandi cum nostra plena auctoritate eo tamen modo, quo in definitionibus capituli Montis Speculi fuit expressum, ac Sedis Apostolicae prius licentia semper obtenta in iis, in quibus de jure ipsa licentia fuerit opportuna. Item tibi concedimus ut de bonis temporalibus locorum tibi subjectorum in quacumque substantia fuerint mobili, seu immobili disponere, permutare, vendere et alienare possis, et dare licentiam tibi subditis illud idem faciendi quoties pro necessitatibus locorum, et conventuum tibi visum fuerit opportunum. Volumus etiam ut Fratres tibi subditos absolvere possis a sententiis excommunicationis juxta nobis ab Apostolica Sede indultum, cum eisque dispensare super macula irregularitatis quantum nostra auctoritas ex Indulto Apostolico se extendit etc.*

An. 1446 die 5 Junii Romae in Basilica S. Petri celebratur canonizatio S. Nicolai de Tolentino, quae solemnitas sic in Martyrologio Augustiniano sub die 5 praefati mensis describitur: Romae canonizatio S. Nicolai de Tolentino, qui ob egregiam sanctimoniam et innumera propemodum prodigia ab Eugenio IV in Sanctorum numerum est relatus in die Pentecostes, in quo die ipsemet S. Nicolaus in urbe Papiensi visibiliter multis apparuit, et ante omnium oculos in carcere detentis januas aperuit, in hoc ostendens non decere inibi aliquem affligi in die suae canonizationis in Urbe, ubi sui parentis Augustini reliquiae servabantur...

LXII

DE ORIGINE CONGREGATIONIS DE OBSERVANTIA HISPANIAE - p. 451

Haec Congregatio initium habuit an. 1431, quo Ven. P. Fr. Joannes [p. 452] de Alarcon a P. Priore Generali Augustino Romano potestatem accepit *acquirendi locum in Eremo distante a Villa Vallisoleti per quinque milliaria, qui locus tamen sit conventus Ordinis et Ordinis subjectus*. Haec fuere, verba sunt Herrerae in Alphabeti Aug. pag. 382, primordia exiguae, et pauperulae illius domus prope Villam Nublam, quae Sanctorum titulo illustris primorum suorum incolarum sanctitatem in memoriam adducit. Ideo enim, ut ajunt, Sanctorum nomenclatura fruitur, quia Sanctorum incolatu potita fuit, vel potius quia sub invocatione omnium Sanctorum erecta est... In hoc itaque coenobio Nublae, vel ut alii scribunt, Nueblae per praefatum Ven. Fr. Joannem de Alarcon instituta fuit Congregatio de Observantia Hispaniae, quae cujusmodi fuerit, et quot coenobia habuerit, constat ex sequenti epistola P. R. mi Prioris Generalis Mag. Fr. Gerardi Ariminensis ad

eumdem Ven. Fr. Joannem transmissa an. 1438 sub die 11 Novembris, quae est tenoris hujusmodi: Fr. Gerardus etc... Ven. Licentiato Fr. Joanni de Alarcon, Vicario nostro in conventibus observantiarum provinciae Hispaniae etc... Tenore praesentium te nostra auctoritate nostrum Vicarium facimus in conventibus sive eremitoriis Sanctorum prope villam (sic) de Valle-Oleti, S. Mariae de Pilari penes villam de Arenis, in conventu Domnarum, in conventu Vallisoleti, et monasterio S. Mariae de Matricali, et caeteris futuris sub observantia degentibus, committentes ea loca penitus tuae cure etc... Concedimus quod de cedente te ex hac vita mortali, remotis odio, affectione, ac quibuscumque, primo confessione facta, invocata gratia S. Spiritus, et Christi corpore sumpto, adunati unanimiter unum possint idoneum, et approbatum optimum virum in suum Vicarium eligere... Haec autem omnia ad majus robur, et firmitatem Apostolicis litteris datis Ferrariae die 8 Decemb. ejusdem an. 1438 Eugenius IV confirmavit.

LXIII

AUGUSTINENSES QUI INTERFUERUNT CONCILII CONSTANTIAE ET BASILEAE - p. 452

Constantiensi generali Concilio e nostris (an. 1414) interfuerunt Patres FF. Nicolaus Saracenus de Cassia Episcopus Recineti, Simon Anconitanus Episcopus, Petrus de Vena Prior Generalis, Joannes Voves Parisiensis procurator Regis Franciae, Joannes de Pratis Prior conventus S. Augustini de Marclovia, Guilelmus Forojuliensis procurator Domini Georgii de Ordelauffi Fori-Julii Domini, Antonius Rampellogus de Genua nomine Reipublicae Genuensis, Joannes de Ponlesco Procurator Ordinis (idest vicem gerens Procuratoris Ordinis) Laurentius de Neapoli Orator, Legatus Joannae Reginae Neapolitanae, et postea Episcopus Aversae, ac demum Tricarici, Joannes Zachariae pro Helvetia, Michael Mantegazza Episcopus Alexandriae in Pedemontio, Nicolaus Dinchespuel Rector Universitatis Vindobonensis, Petrus Assalbitus Sacrarii Pontificii Praefectus et Episcopus Olovensis, et alii complures Patres pietate, doctrina ac virtutibus insignes, uti refert noster Antoninus Hohn in Cronologia Provinciae Rheno-Svevicae pag. 85. Concilio autem Basileensi an. 1431 interfuere Gerardus de Arimino Prior Generalis, Julianus de Salem Siculus, Joannes de Hasberg Provincialis Rheno-Svevus, Joannes de Mediolano, [p. 453] Franciscus de Florencia, Antonius de Monte Granario, Henricus Zolter Saxo, Joannes a S. Thoma Lusitanus tamquam legatus Eduardi Lusitaniae Regis, Georgius de Valle Speciosa Bavariae Provincialis, Robertus de Porta Gallus, et Joannes Boves Parisiensis.

LXIV

PACTA CONCORDIAE QUATUOR ORDINUM MENDICANTIUM - p. 453

Pacta mutuae concordiae quatuor Ordinum Mendicantium sancita, et subscripta tempore Concilii Basileae in eadem urbe (die 2 Aprilis 1435) a R.mis Patribus Fr. Bartholomaeo Texerii Magistro Generali Ordinis Praedicatorum, Fr. Guillelmo de Casali Ministro Generali Ordinis Minorum, Fr. Gerardo de Arimino Priore Generali Ordinis Eremitarum S. Augustini, et Fr. Joanne Phacii Priore Generali Ordinis Carmelitarum Fratrum B. Mariae; quae si semper observentur, innumera, atque frequentiora poterunt praecaveri et eliminari scandala, quae ex coenobitarum aemulationibus et contentionibus in Christifidelium gregem saepius promanant,

1. "Nullus praefatorum Ordinum Religiosus tam sublimer de sui Ordinis cujuscumque Sancti meritis disputare, tamque excellenter sentire praesumat ut alteri vel Religioni, vel Sancto in comparationem adducto derogetur, et ex coelestis Regni beatitudine, ubi summa pax, et aeterna felicitas est, causae litium contrahantur; quod si quis secus fecerit, atque in derogationem Sanctorum

alterius Ordinis patronorum, aut professorum, seu universalis status, et honoris ipsius scienter, et publice linguam laxare audeat, a Superiore, ad quem pertinet, digna castigatione puniatur, et ad revocationem, atque emendationem suorum dictionum eodem ipso loco, ubi offenderit omnino compellatur.

2. "Liceat cuicumque Religioso scholastico diversorum Doctorum doctrinam, atque opinionem sequi, omnino tamen vetitum sit aliorum Ordinum Doctores ullo contemptu, aut turpi dicto insectari.

3. "Cavendum maxime ne contra confirmationem, atque approbationem praefatarum Religionum quispiam aliorum Ordinum frater aliquid praedicare, aut disseminare praesumat; sed magis omnes studeant illarum dignitatem invicem attollere; ac profiteri, quarum non dubitent charitatem sancto vinculo sociatam fortiolem ad commune praesidium posse succedere.

4. "Religiosi habentes facultatem audiendi confessiones diligentissime omnes caveant ne assertionem suam absolventi auctoritatem in ullo aliorum Ordinum minorem, aut disparem faciant videri, sed alternae potestati, et auctoritati non modo consentiant, sed diligenter faveant, parique laude et approbatione aliis tribuant, quae ab illis ipsi desiderant.

5. "Omnino autem in Romana urbe solidam pacem, et tamquam individuum rerum, ac periculorum omnium servari convenit societatem, ut quoties necessitas, et aequalis periculi metus impendat, Procuratores Ordinum, qui in ipsa urbe Roma fuerint, cujuscumque alterius Ordinis negotia non aliter quam sui proprii Ordinis curent atque sustineant collatis insuper aequali sorte sumptibus, ubi et causae magnitudo, et communis rei discrimen ita exigere videatur.

6. "Neque ullus praedictorum Ordinum generalis Procurator acceptet a fratribus aut conventibus sui Ordinis [\[p. 454\]](#) adversus fratres alterius Ordinis querelas, neque litem contra illum moveat, aut moveri sinat, nisi prius praemoneat Provinciales, aut alium Superiorem illorum fratrum, contra quos querelae producuntur ut opportune provideat quin necessitas inducatur alio modo causam componendi.

7. "Si forte aliqua controversia, atque iis inter duarum Religionum Fratres, ac proinde inter earum Procuratores generales suboriri videatur, alii duo Procuratores omni diligentia et studio litem componere et interceptam causam justo moderamine terminare procurent.

8. "Hoc in casu illi qui litem acturi erant nihil interim moveant, causamque suspensam teneant donec alii tentatae concordiae fortunam experiantur.

9. "Siquando autem inter duorum Ordinum Fratres controversia exoriatur circa novorum coenobiorum aedificationem ratione nimiae vicinitatis, aut alterius impedimenti, Patres Provinciales, aut alii Patres pacis amatores ab ipsis designati intra duos menses ad locum, ubi litis occasionem nasci cognoverint, se personaliter transferant, et omnem controversiam curent unius mensis spatio ab ipsorum adventu de medio tollere. Qui si in unam sententiam convenire requiverint, tres arbitros eligant, qui similiter intra mensem omnem quaestionem justo fine decidere teneantur, et quidquid tres simul, vel eorum duo decreverint, firmiter observetur.

10. "Standum autem inviolabiliter Apostolicis ordinationibus ne infra spatium a S. Sede taxatum aliorum Ordinum coenobia, atque Ecclesiae construantur, nisi prius ab iam extantium coenobiorum Fratribus licentia, et assensus obtineatur.

11. "Rogantur tamen ii Fratres ne se ad hujusmodi gratiam faciendam difficiles reddant, praesertim quando ex novi loci aedificatione ipsis nullum, aut exiguum praerjudicium generetur.

12. "Cavendum maxime ne aliorum Ordinum tyronibus illos ad suum Ordinem attrahendi studio quisque primae Religionis egressum suadeat.

13. "Quod si Novitius ita illectus exierit, non recipiatur infra annum in Ordinem, cujus desiderio egressionem fecit, nisi obtenta licentia Ordinis, quem reliquit.
14. "Hac in re omnis injuria atque fraus erit semper praecavenda, neque ad eliminandam praedictae licentiae necessitatem ulla Apostolica dispensatio impetretur. Hac enim in re esset hujusmodi dispensatio valde odiosa.
15. "Nullus Frater sepulturae electionem alicujus personae, apud Fratres alterius Ordinis jam factam immutari, vel legata illis relicta vel per se, vel per alium variari curet.
16. "Attendant omnes et singuli Fratres ne honori sui Ordinis improvide prospicientes, in contentione, et aemulatione aliorum sermones praeripiant, vel impediant.
17. "Circa observationem censurarum, quae ab aliis quam a Summo Pontifice et Legatis Sedis Apostolicae, quibus est simpliciter deferendum, prolatae fuerint, praehabita omnium Fratrum qui in illo loco erunt consiliorum collatione, et si opus fuerit Sapientum judicio quaesito uniformitas omnium Ordinum, quantum conscientia permiserit, omnino procuretur.
18. "Tandem quia quidquid contra Catholicam Fidem committitur, in omnium noscitur injuriam redundare, Inquisitores haereticae pravitatis nullus impediatur, [p. 455] vel perturbet; quin potius et ipsi sibi mutuo, et alii eisdem in prosecutione officii indefesse faveant, et assistant.
20. "Ultimo loco praecipitur omnibus praefatorum quatuor Ordinum Superioribus majoribus et minoribus quatenus super praedictis, et aliis, quae discrimen perturbationis aut adducere consueverunt, aut posse adducere videantur, omni diligentia studeant efficacibus monitis, et opportunis correctionibus taliter providere ut coepta, siquae invenerint, componantur, et in posterum similia non contingant.

LXV

DE INSTITUTIONE CONFRATERNITATIS S. CINCTURAE B. MARIAE VIRGINIS - p. 455

Narrant nostrates scriptores aliique externi, quod piissima D. P. Augustini mater S. Monica cum summo dolore afficeretur tum propter mortem Patritii viri sui, quem suis precibus in ipso vitae illius termino ad Christum converterat, tum multo magis propter diuturnas filii Augustini aberrationes, recursum habuit ad Deiparam Virginem consolationum matrem, illam exorans ut ipsi afferret levamen atque solatium in suis tribulationibus, atque angustiis, simulque ei ostenderet quo modo induta incedere deberet toto suae viduitatis tempore. Quamobrem statim Sanctissima Virgo illi apparens nigro indumento ornata, atque zona pellicea renibus accincta sic eam affatur: *Filia haec sit forma vestimentorum tuorum*, atque interdum detractam sibi zonam pelliceam eidem Monicae tradens dixit: *Accipe, hoc est gratum signum amoris mei, hoc cingulum consecratum hoc sinu, qui Deum continebat, hoc abhinc in posterum circumdet lumbos tuos absque eo quod umquam illud dimittas*. Hinc factum est quod D. Ambrosius S. P. Augustinum in suo baptisate cuculla nigra induerit, atque cingulo ex corio praecinxerit; evaserat enim Monicae filius maternae pietatis imitator. Ex eo autem tempore numquam in Augustiniana Religione erga sacram Deiparae cincturam devotio cessavit; eamque omnes fere Summi Pontifices plurimis indulgentiis cumularunt, quos inter Eugenius IV suo Apostolico Decreto emanato die 14 Augusti an. 1439, quod incipit: *Solet Pastoralis Sedes*, facultatem fecit Ordini Eremitarum S. P. Augustini instituendi sodalitia utriusque sexus fidelium sub titulo Cincturatorum Beatae Mariae Virginis, eisdem concedens magnam indulgentiarum copiam. Quamobrem eodem ipso anno Patres Augustinenses in sua S. Jacobi Bononiensi Ecclesia canonice instituerunt primam, atque semper celebrem Archiconfraternitatem S.

Cincturae Sancti Patris Augustini, et Sanctae Matris Monicæ et postea, anno scilicet 1495 aliam similem Confraternitatem fundarunt sub invocatione B. Virginis Matris Consolationis, quam Gregorius XIII sua pontificia Bulla *Ad ea ex paternae charitatis etc.*, data sub die 15 Junii an. 1575 confirmavit, eamque priori univit per reciprocam privilegiorum communicationem. Idem Summus Pontifex vigore sui Apostolici Brevis *Curandum* anno 1576 concessit facultatem aggregandi Confraternitati saerae Cincturae quamcumque aliam Confraternitatem, quae hujusmodi unionem postulare vellet, et alio Brevis *Volentes* emanato sub die 12 Novembris an. 1579 statuit ut aggregationis diplomata non expediantur nisi a Supremo Moderatore [p. 456] Ordinis Eremitarum S. Augustini pro tempore existente. Haec Cincturatum Confraternitas innumeris gaudet indulgentiis, quarum Summarium recognitum atque correctum studio atque diligentia nostratis P. Mag. Assistentis Fr. Thomae Mariae Martinelli, nunc S. R. E. Cardinalis, iterum approbatum fuit a fel. rec. Pio Papa IX decreto Apostolico 7 Maji 1863.

LXVI

DE ORIGINE CONGREGATIONIS VULGO NUNCUPATAE DE LOMBARDIA - p. 456

Haec omnium celeberrima Ordinis Eremitarum S. Augustini Congregatio sua incunabula habuit in coenobiis Genuae S. Teclae (postea S. Augustini) item Genuae S. Mariae *de Belvedere*, et S. Mariae de Cella in ejusdem civitatis suburbio S. Petri de Arena, in quibus noster P. Fr. Paulus Vivaldi Genuensis regularem disciplinam ad perfectiorem observantiam revocaverat praesidio suffultus B. Augustini de Roma Prioris Generalis, qui propterea illum eorumdem trium coenobiorum generalem Vicarium constituit an. 1422. Hujusmodi nostratis Pauli Vivaldi reformatio numquam verae atque formalis Congregationis formam induit; verumtamen exemplum simul atque occasionem praebuit nostratibus Beatis Joanni Rocho de Portiis Papiensi, Joanni de Novaria, et Georgio de Lazolis Cremonensi instituendi praefatam Congregationem de Lombardia in coenobio Cremae circa annum 1440. Haec Congregatio Augustiniana cum coenobiorum multitudine, tum virorum excellentia inter caeteras alias congregationes ejusdem Ordinis primatum habuit. Ad illam pertinuerunt conventus, qui sequuntur:

Conventus Alexandriae in Pedemontio erectus fuit circa annum 1264 ab Eremitis Augustiniensibus prope Ecclesiam S. Martini, quam ad Canonicorum ejusdem Collegiatae Ecclesiae instantiam Urbanus IV illis sub die 14 Junii praefati anni 1264 cum omnibus juribus et possessionibus donavit. Ad Congregationem Insubricam transiit circa an. 1458. Annuus proventus hujus conventus erat an. 1650 scutatorum Romanorum 615, quibus decem fratres alebantur.

Conventus Astae (di Asti) tit. S. Mariae Gratiarum in Monteferrato extruitur a nostrate P. Fr. Nicolao Romagnani, an. 1517. Verum anno 1427 bello fervente eversus fuit. Quamobrem Astensis Communitas nostratibus aliam domum intra civitatem assignavit prope Ecclesiam tunc appellatam *del Santo*, ibique novum coenobium erexerunt an. 1539, obtentis a Clemente VII opportunis facultatibus. Hoc item coenobium stabilitatem non habuit; nam an. 1575 a victricibus Hispanis copiis solo aequatus fuit. Quidam tamen Sacerdos nomine Jacobus Andreas *della Rovere* Parochus Ecclesiae S. Pauli erga nostrates Insubres valde benevolus, eorumdem congregationi praefatam Ecclesiam donavit annuente Gregorio XIII, et consentiente Sabaudiae Duce Emmanuele Philiberto, qui Astensis civitatis dominium recuperaverat. Itaque laudata Insubrica congregatio apud eandem S. Pauli Ecclesiam an. 1578 alium conventum aedificavit sub invocatione S. Mariae Gratiarum, qui anno 1650 habebat annum proventum scutatorum 426, et alebat fratres 6.

Conventus Asulae (di Asola) tit. S. Crucis, antea vero S. Mariae Gratiarum, in dioecesi Brixiensti extractus fuit extra oppidum [p. 457] an. 1496. Illius annuus proventus erat scut. 307, quibus alebantur fratres 6.

Conventus Avilianae in dioecesi Taurinensi sub titulo S. Mariae Misericordiae (postea S. Mariae Gratiarum) erectus fuit a nostrate percelebri concionatore P. Fr. Augustino de Anna a Carignano, locum supra parvum collem extra oppidum situm donante Andrea Baldo cum onere unius Missae in hebdomada singula et alicujus orationis quotidie inperpetuum recitandae. Urbanus VIII constituit illum in domum Novitiatus, et Alexander VII Professorium nostratum Clericorum Pedemontanorum declaravit. Hujus Avilianensis coenobii alumnus fuit B. Cherubinus Testa, qui ibidem spiritum Deo reddidit die 17 decembris an. 1479. Hinc patet praefendam esse sententiam nostratis Thomae Herrerae, qui censet praefatum Avilianae coenobium conditum fuisse circa an. 1452. Forsitan laudatus Fr. Augustinus citato an. 1479 eundem conventum non quidem inchoavit, sed potius ampliavit. An. 1650 habebat annum proventum scutatorum 720, et alebat fratres 9.

Conventus Bargiarum (di Bargie) tit. S. Mariae Gratiarum (postea S. Augustini) in dioecesi Taurinensi fundatur an. 1491 a Domina Bianca Montisferrati Marchionissa, et Philiberti Sabaudiae Ducis uxore, et Congregationi donatur cum onere perpetuo alicujus orationis quotidie post Completorium pro illius anima recitandae. Annuus proventus erat anno 1650 scut. 189, quibus alebantur Fratres 5.

Conventus Bassani in dioecesi Vicentina in ditone Veneta opera nostratis P. Paulini de Mediolano extruitur an. 1476 sub invocatione S. Catharinae Virginis et Martyris in loco, quem Communitas Congregationi donavit, sito in Burgo Marignano haud procul longe a civitate. Annuus proventus erat scut. 325, Fratres 7 anno 1650, quem semper sequemur in tota hujusmodi conventuum recensione.

Conventus, sive hospitium Berceti (di Berceto) tit. S. Mariae Gratiarum assignatur Patribus Congregationis Lombardiae a Communitate illius oppidi spectantis ad dioecesim Parmae.

Conventus Bugellae (di Biella) tit. S. Petri in Pedemontio extruitur an. 1438, et transivit ad Congregationem Insubricam an. 1485. Annuus proventus erat scut. 514, Fratres 11.

Conventus Bergomi (di Bergamo) tit. S. Augustini fundatus fuit anno 1311, transiitque ad Cogregationem an. 1441. Habebat annum proventum scut. 1976, et alebat Fratres 32.

Conventus Bononiae tit. S. Mariae Misericordiae antea erat monasterium Monialium Cisterciensium, et postea hospitium Olivetanorum a quibus anno 1473 transiit in dominium cujusdam Jacobi Basili Bononiensis, qui illud nostratibus Insubricis donavit cum onere perpetuo trium Missarum, et unius Missae cantatae semel in quolibet anno. In hoc ipso loco nostra Congregatio perpulchrum coenobium erexit, quod an. 1512 tempore belli una cum Ecclesia solo aequatum fuit. Verum nostrates collectis undique piorum hominum oblationibus, favente praesertim Julio II, conventum et ecclesiam nedum reaedificaverant, sed etiam ad majorem amplitudinem, melioremque formam reducerunt. Erat locus studii, et novitiatus; anno 1650 habebat annum proventum scutatorum 1364, et alebat Fratres 19 praeter Novitios.

Conventus Bononiae tit. S. Blasii inchoatus fuit anno 1557 a nostratibus [p. 458] coenobii S. Mariae Misericordiae, qui timentes aliam ejusdem conventus extram civitatem siti eversionem, cupiebant habere aliquem locum intra urbem. Dono itaque tunc acceperunt a D. Nicolao Virgilio Episcopo Marsicanensi, et Canonico Ecclesiam parochialem S. Blasii cum adnexa domuncula, et ibidem anno 1574 coenobium erexerunt, quod an. 1650 habebat annum proventum scut. 856, et alebat Fratres 10.

Conventus Bozuli (di Bozolo) tit. SS. Annuntiatæ in dioecesi Cremonensi, praesertim liberalitate Friderici Gonzagae Mantuae Marchionis fundatur ab an. 1508 usque ad 1517. Post laudati Marchionis obitum ejus uxor D. Joanna Ursina illud dotavit. Anno 1650 illius conventus annuus reditus erat scut. 1526, quibus alebantur Fratres 10.

Conventus Briantiae (di Brianza) in dioecesi Mediolani erat Oratorium tit. S. Genesii in vertice

montis situm, quod an. 1591 nostratibus Mediolanensibus de coenobio SS. Coronatae traditum fuit, qui ibidem parvum conventum extruxerunt, qui an. 1650 habebat annum redditum scut. 313; et alebat Fratres 6.

Conventus Brixiae (di Brescia) tit. S. Augustini erectus fuit an. 1275 a DD. Berardo Maggio Episcopo, et Principe ejusdem civitatis. Verum circa annum 1309 tempore belli solo aequatus, iterum decursu temporis non amplius extra, sed intra urbem aedificatus fuit tit. S. Barnabae. Transiit ad Congregationem Lombardiae an. 1457. Habebat an. 1650 annum proventum scut. 1431, et alebat Fratres 22.

Conventus Burgi Brixiae (di Brau) extra Italiam in ditione Sabaudiae Ducis sub titulo S. Nicolai de Tolentino extruitur an. 1506 a D. Margarita Austriaca Imp. Maximiliani filia, ac Philiberti Sabaudiae Ducis vidua, quae illum nostrati Insubricae Congregationi donavit. Habebat introitum annum scut. 618, et alebat Fratres 10. Pertinebat ad dioecesim Lugdunensem.

Conventus Caballarii Majoris (di Cavallermaggiore) tit. S. Augustini in dioecesi Taurinensi fundatur circa an. 1500. Illius annuus proventus an. 1650 erat scut. 315, et alebat Fratres 4.

Conv. Caburii (di Cavour) tit. S. Mariae de Angelis in dicecesi Taurinensi erigitur an. 1501 a Domina Bianca, Marchionissa Montis ferrati. Situs erat extra oppidum, habebat annum introitum scut. 217, et alebat Fratres 6.

Conventus Carignani (di Carignano) tit. S. Mariae Gratiarum in Pedemontio fundatur an. 1474 a nostrate P. Fr. Thadaeo de Sporedia, manum adjutricem praebente D. Blanca Sabaudiae Ducissa. An. 1544 tempore belli solo aequatur, sed iterum aedificatur an. 1548. Illius annuus redditus an. 1650 erat scut. 667, et alebat Fratres 14. An. 1648 designatus fuit tamquam conventus Novitiatus, et S. Cong. deputata super reformatione Regularium hunc Novitiatum confirmavit an. 1655 cum facultate admittendi 12 Novitios.

Conventus Casalis (di Casale) tit. S. Crucis antea erat Fratrum Humiliatorum, sed an. 1475 instante Guilelmo Paleologo Montis ferrati Marchione nostro Eremitano Ordini traditus fuit, et an. insequenti ad Congregationem Insubricam transiit. Annuus introitus an. 1650 erat scut. 1046, et alebat Fratres 16.

Conventus Castellatii (di Castellazzo) in dioecesi Alexandriae erat antea Ecclesia tit. S. Petri, quae occasione belli diruta fuit; sed a Gallis iterum aedificatur tit. S. Mariae Lacrymarum, atque ab Alexandrino Episcopo Congregationi [p. 459] Insubricae donatur an. 1463. Introitus annuus erat scut. 87, Fratres 2.

Conventus Castri Leonis (di Casteleone di Cremona) tit. S. Mariae Misericordiae situs extra oppidum in Cremonensi dioecesi fundatus fuit a nostratibus Cremonensibus an. 1617, ab Episcopo, et Communitate illis praefata Ecclesia donata. Illius annuus introitus erat scut. 336, et alebat Fratres 6.

Conventus Cherii (di Chieri) in dioecesi Taurinensi erat antea Oratorium tit. S. Jacobi spectans ad Benedictinos, qui illud an. 1478 nostratibus cesserunt ad instantiam D. Violantae Sabaudiae Ducissae. Anno autem 1492 parvum illud aedificium ampliatus fuit sub invocatione S. P. Augustini. An. 1650 illius proventus annuus erat scut. 508, et alebat Fratres 10.

Conventus Ciriaci (di Ciriè) tit. S. Mariae Gratiarum in dioecesi Taurinensi fundatur extra oppidum an. 1483. Illius annuus proventus erat scutatorum 270, et alebat Fratres 6.

Conventus Clarasci (di Cherasco) in dioecesi Astensi in Monteferrato erat Ecclesia parochialis, quae an. 1518 annuente Leone X nostratibus donata fuit, qui ibidem coenobium fundarunt sub

invocatione S. Mariae de Populo. Annuus introitus erat scut. 465, et alebat Fratres 9.

Conventus Clastidii [in dioecesi Placentiae], erat antea Ecclesia sub tit. S. Mariae *della Corcella* extra oppidum sita in dioecesi Placentiae, quae an. 1620 nostratibus donata fuit ut ibidem parvum coenobium extruerent. Habebat annum introitum scut. 96, et alebat Fratres duos.

Conventus Clavasii (di Chivasso) in dioecesi Iporediae in Pedemontio jam extabat an. 1306, et an. 1500 sub tit. S. Nicolai de Tolentino spectabat ad Congregationem Lombardiae. Hoc tamen coenobium tempore belli eversum fuit, et postea an. 1548 aliud aedificavit prope Ecclesiam parochialem S. Mariae Coronatae noster P. Fr. Carolus de Liburno ex donatione prefatae Ecclesiae a Parocho obtenta cum Summi Pontificis assensu. An. 1650 illius proventus erat scut. 210 et familia constabat Fratribus 7.

Conventus Comi (di Como) tit. S. Augustini fundatur an. 1277, et ad Congregationem Lombardiae transiit an. 1448. Illius conventus membrum erat locus sive conventus parvus Bellasii tit. S. Georgii in quo duos tenebat Fratres. An. 1650 illius introitus erat scut. 800, et alebat Fratres 12.

Conventus Corae (di Cori) tit. S. Olivae fundatur anno 1467. Erat tunc extra oppidum, et an. 1471 consentiente Sixto IV destruitur, et alius intra oppidum aedificatur, accepta domo cum horto donata a D. Antonio Benedicti ejusdem loci incola. An. 1474 transiit ad Cong. Insubriae, rediit tamen ad Romanam provinciam an. 1508.

Conventus Cremae tit. S. Augustini, qui fuit caput totius Congregationis, inchoatus fuit an. 1438 a B. Joanne Rocho de Portiis ex bonis Ordini relictis a P. Thoma Vicomercato Cremensi. Anno 1621 obtinuit a Gregorio XV locum, sive parvum conventum S. Marini in eadem civitate, et alium S. Gabiani extra civitatem. Primus nihil habebat, alterius autem introitus erat scut. 48. Anno 1650 Cremensis coenobii annuus reditus erat scut. 2194, et familia Fratrum 30. Ibidem Congregatio sumpsit exordium.

Conventus Cremonae tit. S. Augustini fundatur apud Ecclesiam parochialem S. Jacobi an. 1261. Deinde ferventibus [p. 460] intestinis Italiae discordiis inter Guelphos et Ghibellinos solo aequatus fuit an. 1336. Iterum tamen aedificatus fuit opera nostratis P. Prioris Generalis Mag. Fr. Guilelmi Amidani, qui postea fuit Episcopus Novariae. Transiit praefatum Cremonense coenobium ad Congregationem Insubricam an. 1449. Habebat an. 1650 annum proventum scut. 3116, et alebat Fratres 41.

Conventus sive hospitium Darphi (di Darfo) in dioecesi Brixien ex testamento cujusdam Joannis Antonii Barberini, qui bona sua cum onere duarum Missarum quotidianarum Congregationi legavit, acquisitus fuit. An. 1594 annuente Clemente VIII unitur conventui Brixiae. Habebat introitum scut. 118, et alebat Fratres 3.

Conventus Derthonae (di Tortona) tit. S. Mariae Gratiarum fundatur circa annum 1452, quo Congregationi Insubricae interveniente Nicolai V assensu donatum fuit quoddam Oratorium tit. S. Simeonis cum domo, et praedio contiguo, quod ad Benedictinos Taurinenses pertinebat, extra urbem situm, ab eoque centum circiter passibus distans, quo in loco antea quoddam suburbium extabat. Anno 1642 a Gallis solo aequatus fuit, sed paulo post urbe ab Hispanis occupata iterum aedificatur. Verum auctis Gallorum viribus dum Hispani Derthonam munire student, iterum a fundamentis evertitur. An. 1596 habebat annum introitum scut. 300 cum familia Fratrum 6.

Conventus Enzaghi (di Enzago) tit. S. Mariae Gratiarum prope Mediolanum ad ripam fluminis Navilis extruitur a nostratibus Mediolanensibus de coenobio S. Mariae Coronatae anno 1489. Habebat an. 1750 annum reditum scut. 343, et alebat Fratres 6.

Conventus Eremitit. S. Mariae Annuntiatae, situs in nemore inter Medulas et Castrogophredum in

dioecesi Brixienti, sed in ditione Principum Castilionis de Gonzagis, erigitur a quodam P. Guilelmo Lochino de Castrogophredo anno 1455 atque Insubricae Congregationi donatur. Illius proventus erat scut. 399, et familia constabat Fratribus 8.

Conventus Faventiae (di Faenza) erat Ecclesia parochialis sub tit. S. Joannis Evangelistae, quam an. 1256 Gualterius Faventinus Episcopus Eremita Augustinianus nostratibus donavit, qui prope illam conventum erexerunt. Ad Congregationem Lombardiae transiit an. 1481. Illius annuus introitus erat scut. 915, et familia Fratrum 11.

Conventus Ferrariae tit. S. Andreae spectabat antea ad Religionem magnam, (solet apud nos ita vocari noster Augustinianus Ordo ut secernatur a variis Congregationibus item Augustinianis, quae ex illius gremio prodierunt) anno tamen 1473 ad Congregationem Insubricam transivit. Anno 1650 illius annuus proventus erat scut. 1771, familia Fratrum 26.

Conventus Florentiae tit. S. Galli antea erat Religionis magnae, sed an. 1491 Congregationi Insubricae traditus est. Anno autem 1529 pro civitate munienda eversus fuit. Tunc autem nostrates Insubres a monachis Vallis-Umbrosae emerunt Ecclesiam S. Jacobi inter foveas cum adnexa domo, ibique coenobium aliud erexerunt. Habebat adnexum tamquam membrum oratorium S. Mariae *Della Fossa*. Praefati S. Jacobi conventus an. 1650 annuus introitus erat scut. 794, et familia Fratrum 12.

Conventus Fori-Livii (di Forlì) tit. S. Sigismundi erat antea Religionis magnae sub tit. S. Augustini, et circa an. 1478 [p. 461] unitur Congregationi Insubricae. Corpus S. Sigismundi Francorum Regis ad illam Augustinianam Ecclesiam translatum fuit, et in altari majori reconditum an. 1405 de licentia D. Balthassaris Cossae tunc Bononiae Legati. Illius annuus introitus erat scut. 672, et familia Fratrum 10. In hujusmodi redituum et familiarum recensione intelligatur semper praedictus annus 1650.

Conventus Fossani sub invocatione S. Augustini in Pedemontio fundatur an. 1618 a D. Augustino Roverio Cathedralis Fossanensis Praeposito. Annuus proventus erat scut. 274, et familia Fratrum 6.

Conventus Francavillae tit. S. Mariae in dioecesi Derthonensi in Pedemontio fundatur a nobili familia Spinula an. 1587 extra oppidum, et redditibus dotatus Insubricae Congregationi traditur. Habebat annum introitum scut. 78. Alebat sacerdotem parochum ejusdem loci.

Conventus S. Germani tit. S. Mariae Consolationis, in dioecesi Vercellensi extra oppidum, fundatur an. 1444 a P. Petro Cara Ducis Sabaudiae apud Eugenium IV oratore, et a D. Francisco Azeglio; tempore tamen belli solo aequatus fuit, et a nostratibus Insubricis iterum in eodem loco reaedificatur. Illius introitus erat scut. 295, et familia fratrum 6.

Conventus Grabedonie (di Gravedona) tit. S. Mariae Gratiarum in dioecesi Comensi erat antea Religionis magnae, et anno 1470 ad Insubricam Congregationem transiit. Situs erat extra oppidum, et habebat annum introitum scut. 318, alebatque Fratres 6.

Conventus Januae (di Genova) tit. S. Jacobi ad Carignanum antea erat Ecclesia parochialis, quae an. 1508 a Julio II Congregationi donata fuit. Quo in loco nostrates Ecclesiam ipsam ampliantes coenobium aedificarunt. Illius annuus reditus erat scut. 740, et familia Fratrum 11.

Conventus Januae de Cella, sic nuncupatus ob quamdam cellam conjunctam Oratorio S. Augustini in suburbio S. Petri de Arena, pertinebat antea ad Canonicos Regulares Ordinis S. Augustini, a quibus ad nostrates transiit an. 1422. Fuit unum e tribus coenobiis, in quibus noster P. Fr. Paulus Vivaldi Januensis fundamenta jecit illius regularis observantiae, quae B. Joanni Rocho de Portiis ejusque sociis occasionem praebuit instituendi celeberrimam Insubricam Congregationem, cujus et ipsummet deinde membrum evasit an. 1442. Postquam aedificium a nostratibus ampliatum fuit, atque ad regularis conventus formam redactum vocari coepit nomine S. Mariae de Cella ob causam superius allatam. Illius annuus proventus erat scut. 1423, familia Fratrum 21. Diversus est hic

conventus ab alio item in Occidentali Liguria ad maris littus extanti; cui titulus S. Mariae (de Consolatione) de Cellis, ubi adhuc nostrates degunt.

Conventus Imolae in Romandiola tit. S. Augustini erat antea Religionis magnae, et unitus fuit Congregationi Insubricae an. 1480. Spectabat ad hoc coenobium tamquam illius membrum quoddam oratorium cum adnexa domo sub titulo S. Mariae *della Pianta* acquisitum ex testamento cujusdam D. Antonii Maceratae an. 1426, quod eidem Congregationi tradidit Sixtus IV die 14 Januarii 1482. Praefati Imolensis coenobii introitus erat scut. 700, familia autem Fratrum 10.

Conventus Ipporediae (di Ivrea) tit. S. Augustini in Pedemontio erat antea extra urbem, quo tamen tempore bellorum Francisci I Gallorum Regis, et Caroli V Imperatoris [p. 462] de medio sublato; alium intra urbem an. 1542 nostrates Insubres aedificarunt. Illius annuus proventus erat scut. 514, familia Fratrum 9.

Conventus Laudae (di Lodi) tit. S. Agnetis erat antea Religionis magnae, et an. 1528 unitus fuit Congregationi Insubricae. Ejus introitus erat scut. 751, et familia Fratrum 9.

Conventus Leminis (di Almenno) sub titulo S. Mariae de Consolatione in dioecesi Bergomensi inchoatus fuit an. 1487 extra oppidum, ad instantiam illius Communitatis, quae locum ultro exhibuit. Illius proventus erat scut. 334, et familia Fratrum 6.

Conventus Liburni (di Livorno) in Insubria, tit. S. Mariae Gratiarum in dioecesi Vercellensi inchoatus fuit an. 1590 a nostrate P. Fr. Clemente Fera Liburnensi, qui eo tempore erat Congregationis Insubricae Vicarius generalis. Habebat annum introitum scut. 460, et aiebat Fratres 8.

Conventus Lucae in Tuscia tit. S. Augustini antea ad Religionem magnam pertinuit; verum ad Insubricam Congregationem transiit an. 1466. Ad hoc coenobium tamquam membra pertinebant oratorium Castri-Novi in Carferoniana, parvus conventus S. Michaelis de Buti, eremitorium SS. Annuntiatae de Branculo in monte ejusdem nominis, item locus dictus la Cacombola sub titulo S. Jacobi, ac tandem locus S. Mariae del Giudice, e quibus eo tempore, quo ego ipse qui haec scribo Lucae commorabar (ab an. 1842 ad 1849, et ab anno 1852 ad 1855) adhuc possidebat eremitorium Branculi. Habebat tunc, nempe an. 1842, annum introitum scut. 2.000, et aiebat Fratres 20.

Conventus Luzzariae (di Luzzara) antea sub invocatione S. Mariae Gratiarum, et postea SS. Annuntiatae in ditone Mantuae, et in dioecesi Regii extruitur extra oppidum an. 1499. Habebat annum proventum scut. 532, et aiebat Fratres 9.

Conventus Maceratae (di Macerata) in Piceno hoc habuit initium. An. 1469 cum quaedam Deiparae imago in quodam muro prope fontem depicta prodigia multa facere coepisset, Maceratensis communitas in eodem loco Ecclesiam sub titulo S. Mariae ad fontem extruxit, et an. 1475 eidem adjunxit hospitale pro pauperibus infirmis curandis. Utrumque, nempe hospitale et Ecclesiam Maceratensis civitas Congregationi Insubricae donavit an. 1509, quae hospitali ruinam minitante de medio sublato, in ejus locum conventum suffecit an. 1517 ex concessione Leonis X. Erat huic conventui tamquam membrum unitum quoddam oratorium sub titulo Virginum, quod Congregatio Insubrica ad litem declinandam communitati cessit, quae illuc vocavit Carmelitas Congregationis Mantuae. Illius conventus Maceratensis annuus introitus erat scut. 747, et familia Fratrum 10.

Conventus Mantuae tit. S. Agnetis erat antea Religionis magnae, et transiit ad Congregationem Insubricam an. 1461. In illo coenobio aliquo tempore in cellis prioralibus moratus fuit Imperator Carolus V, qui concessit Priori pro tempore existenti titulum Comitum Palatini, et privilegium instituendi quatuor doctores. Ex illo coenobio assumebatur confessarius pro dominabus Palatii Ducissae. An. 1600 Clemens VIII illi univit tamquam membrum parvum conventum B. Joannis Boni. Mantuanum S. Agnetis coenobium an. 1650 habebat annum proventum scut. 1517, et aiebat

Fratres 22. Transiit ad Jesuitas an. 1776. [P. 463]

Conventus Mantuae tit. B. Joannis Boni antea pertinebat ad Religionem magnam, et postea transiit ad Congregationem Lombardiae circa an. 1451. Celebris fuit ob B. Joannis Boni incolatum. Anno 1629 a militibus imperialibus solo aequatus fuit. Prout potuerunt, illum nostrates restaurarunt, sed parvorum conventuum naufragium paulo post declinare non valuit. Habebat introitum scut. 126, et alebat Fratres duos.

Conventus Mantuae Sanctorum Lazari et Philippi a D. Marchione Felice Morrono-Firmiano uno milliario procul ab urbe extruitur anno 1647, et cum annuo reddito scut. 40 Congregationi donatur. Verum paulo post in communi parvorum conventuum naufragio periit.

Conventus Massae-Carrariae, sive Massae-Ciboae (di Massa-Carrara) in dioecesi Sarzanensi sub invocatione S. Mariae de Visitatione fundatus fuit a nostrate P. Fr. Paulino Berti Lucensi, atque Lucae S. Augustini Priore an. 1594. Anuus proventus erat scut. 417, et familia Fratrum 7.

Conventus Massae-Ferrariae (di Massa di Ferrara) erat antea hospitale sub titulo S. Martini et an. 1501 a Rev. D. Mathaeo de Canalis, cujus beneficium erat, cum Alexandri VI approbatione Congregationi donatur, quae idem hospitale in conventum redegit sub titulo S. Mariae de Consolatione. Pertinebat ad dioecesim Ferrariae. Illius introitus erat scut. 474, et alebat Fratres 8.

Conventus Masoni (di Masone) in dioecesi Aquensi in Monteferrato sub titulo S. Mariae fundatur anno 1605 a nobili familia Spinula quae ejusdem oppidi dominio fruebatur, atque nostrae Insubricae Congregationi traditur cum onere illic quatuor Sacerdotes perpetuo sustentandi. Habebat introitum scut. 200, et alebat Fratres 5. Suppressus fuit una cum parvis conventibus an. 1652; verum P. Lazaro Spinula supplicante restituitur Ordini cum *clausula modo maneat in eo sex Fratres; alioquin sit sub jurisdictione Episcopi.*

Conventus Mediolani tit. S. Mariae Coronatae erat antea oratorium sub invocatione S. Mariae de Carignano cum domuncula, in qua unus coenobita Augustinensis degebat, erat enim locus nostratum de coenobio S. Marci. Ad instantiam quorundam fratrum Congregationis Insubricae Eugenius IV praecepit conventui S. Marci ut praefatum oratorium eidem Congregationi cederent, idque evenit an. 1445. Statim in eo loco Insubres Augustinenses erexerunt per amplum coenobium, quod evasit unum e praecipuis totius Congregationis. An. 1460 Domina Blanca Maria Ducissa Mediolani ob gratiam acceptam a S. Nicolao de Tolentino Ecclesiae jam a coenobitis erectae alteram suis expensis adjungere voluit sub tit. ejusdem Sancti Nicolai. Sic ille conventus duas sibi unitas Ecclesias habuit. Illius introitus erat scut. 2261, et familia Fratrum 32 computatis studentibus, atque novitiis.

Conventus Mediolani ad Castrum tit. S. Mariae de Consolatione fundatus fuit a Galeatio Sfortia Mediolani Duce prope Castrum an. 1481. Cum anno 1573 Hispani urbem Mediolanensem occupassent, cumque pro defendenda civitate necessitas urgeret Castri moenia ampliandi, atque praefata nostra Ecclesia impedimento esset, illam solo aequarunt, atque aliam prope idem Castrum aedificarunt, ad quam transtulerunt prodigiosam Deiparae imaginem, erga quam Christi fideles, praesertim Hispani, peculiarem devotionem profitebantur. [P. 464] Erat sub jurisdictione coenobii SS. Coronatae.

Conventus Montisfalchi tit. S. Illuminatae erat antea Monialium Ordinis S. Benedicti, quae nostratibus S. Clarae an. 1411 unitae fuerunt. Jam ab an. 1491 monasterium S. Illuminatae Innocentius VIII nostratibus Insubribus donaverat; sed illud incolere non coeperunt nisi an. 1502. Habebat introitum scut. 73, et alebat Fratres 3. A Clemente VIII an. 1600 conventui Tipherni tamquam membrum unitur. Illius coenobii Prior habebat curam Monialium S. Clarae, quam tamen an. 1579 Congregatio renuntiavit.

Conventus Mutinae (di Modena) tit. S. Augustini antea pertinebat ad Religionem magnam, et an. 1490 ad Congregationem Insubricam transivit. Illius annuus proventus erat scut. 1148, et familia Fratrum 17.

Conventus Montis Cicalis in dioecesi Capitis-Aquei in Regno Neapolitano ad situm oratorii tit. S. Barbarae fundatus fuit an. 1583 a P. Fr. Cherubino Rangono de Mutina; sed cum esset nimis ab Insubria distans, an. 1613 venditus fuit Congregationi S. Joannis de Carbonaria.

Conv. Nimbri (di Nembro) tit. S. Nicolai de Tolentino fundatur extra oppidum an. 1472 ab oppidanis Veanae, et Gonetii in dioecesi Bergomensis. An. 1600 Clemens VIII illi univit parvum conventum Pisonearum (di Pisogne) situm in dioecesi Brixienis. Niembrensis coenobii proventus erat scut. 328, et alebat 7.

Conventus Novariae tit. S. Nicolai de Tolentino inchoatus fuit an. 1532 ex accepta haereditate cujusdam Comitum, et Equitis D. Damiani de Nibia Novariensis, qui an. 1499 omnia bona sua nostrae Congregationi legaverat ut in praefata urbe conventum cum Ecclesia erigeret sub invocatione S. Nicolai de Tolentino. Exorta tamen lite inter nostrates Insubres, et fratres defuncti comitis, praedictorum bonorum pacifica possessio haberi non potuit a coenobitis nisi anno 1532. Dum praefata causa adhuc ageretur quidam D. Hieronymus *della Porta* Clementis VIII familiaris Congregationi donavit Ecclesiam parochialem S. Mariae in *Camodea* Novariensis dioecesis, ubi tenebatur conventus Novariae sustentare unum Sacerdotem pro cura animarum. Habebat introitum scut. 503, et alebat Fratres 8.

Conventus Paviae (di Pavia) tit. S. Pauli extruitur extra civitatem in loco, qui antea pertinebat ad monachos Vallis-Umbrosae, quo tamen an. 1556 causa belli destructo, alterum Patres Insubres aedificaverunt; postquam frustra per quemdam D. Matthaeum primarium virum inter Hispanos Religioni magnae adimere tentarunt coenobium S. Augustini; hac enim vice qua agebatur de coenobio, in quo S. P. Augustini exuviae asservabantur, non sivit Religio mater se a suis filiis majoris observantiae praetextu expoliari. Huic coenobio pestilentiae, et bella semper peculiari modo noxia erant; nam tunc evadebat vel infectorum hospitale, vel militum hospitium. Propterea habetur traditio in eo conventu hospitatum fuisse etiam Franciscum I Francorum Regem. Illius introitus erat scut. 382, et familia Fratrum 6.

Conventus S. Peregrini (di S. Pellegrino) in dioecesi Bergomensis tit. S. Nicolai de Tolentino spectabat ad Congregationem Lombardiae an. 1650.

Conventus Pisonearum (di Pisogne) tit. S. Mariae de Nive erigitur ab incolis loci extra praefatum oppidum in dioecesi Brixienis anno 1584. Illius proventus erat scut. 283, et alebat Fratres 6. [P. 465]

Conventus Pomponisci (di Pomponesco) tit. S. Caroli in dioecesi Cremonae erectus fuit a nostrate eximio concionatore P. Lectore Fr. Carolo Gernio, cui illa Communitas an. 1612 aream donavit. Illius annuus reditus erat scut. 304, et familia Fratrum 6.

Conventus Pontivici (di Pontevico) in dioecesi Brixienis fundatur an. 1494 sub tit. S. Mariae de Misericordia.

Conventus Pontremuli (di Pontremoli) in Tuscia inchoatus fuit an. 1474 sub tit. SS. Annuntiatae, ipsa Communitate aream donante. An. 1506 Ecclesia incendio ruit, qua occasione non sine miraculo inter edaces flammam SS. Eucharistiae Sacramentum, atque Deiparae imago illaesa remanserunt. Iterum autem a nostratibus amplior, et pulchrior Ecclesia aedificata fuit. Anno 1600 huic coenobio univus fuit tamquam membrum parvus conventus Berceti. Illius introitus erat scut. 1000, et familia Fratrum 15.

Conventus Ponzoni tit. S. Augustini in dioecesi Aquensi in Monteferrato ex donatione cujusdam

Presbyteri nomine Volini inchoatur an. 1635, sed antequam ad integrum complementum pervenisset commune parvorum conventuum naufragium pertulit, et an. 1653 venit in potestatem Ordinarii.

Conventus Raudae (di Rho) tit. S. Mariae in Pascua, vulgo *in Pasquerio* in dioecesi Mediolani ex donatione D. Apolonii Vicecomitis inchoatur an. 1500. Illius introitus erat scut. 409, et familia Fratrum 6.

Conventus Recineti in Piceno prope Lauretum erat antea oratorium extra urbem prope moenia situm, et a Confraternitate S. Jacobi donatur Congregationi an. 1575, quae ibidem parvum conventum aedificavit sub tit. SS. Crucifixi. Habebat introitum scut. 29.

Conventus Regii in Insubria tit. S. Augustini erat antea Religionis magnae, sed ad Congregationem transivit an. 1491; nam studebant semper nostrates Insubres suam Congregationem propagare expensis matris suae, quae illam genuerat, et exaltaverat. Hujusmodi continuam expoliationem tegebant semper pallio majoris observantiae. Videtur haec nostra Insubrica Congregatio similis illi filiaefamilias insatiabili, cui numquam sufficit dos a parentibus accepta. Habebat illius conventus Prior pro tempore existens immediatam curam Monialium S. Hilarii ejusdem civitatis. Illius annuus redditus erat scut. 719, et familia Fratrum 12.

Conv. Ripae (di Riva) tit. S. Mariae de Consolatione in dioecesi Taurinensi erigitur ab oppidano D. Francisco de Grossis, et Congregationi donatur anno 1612. Habebat annum proventum scut. 349, et alebat Fratres 7.

Conventus Romae S. Mariae de Populo prius erat Religionis magnae, postea evasit caput Congregationis Perusinae, ac demum an. 1472 transivit ad Congregationem Insubricam. Habebat introitum scut. 5515, sed onera pertingebant ad summam scut. 3121. Alebat Fratres 34. Post suppressionem Neapoleonicae extincta Congregatione Insubrica conventus S. Mariae de Populo rediit ad Religionem magnam, et evasit generalitius, idest P. Priori generali immediate subjectus.

Conventus Romae S. Susannae erat antea Ecclesia Collegiata sub eodem titulo, quae bellorum tempore pene diruta a Canonicis derelicta fuit, atque a Nicolao V, cui fuerat sui Cardinalatus titulus, nostro Eremitano Ordini assignata anno 1447. Transiit deinde ad Congregationem Neapolitanam S. Joannis de [p. 466] Carbonaria, quae an. 1465 ad eliminandas hinc exortas controversias cum Romana Provincia, omnia sua jura super praefatum coenobium Ordinis Priori Generali cessit. Anno autem 1447 die 1 Januarii a Sixto IV traditur Congregationi Insubricae, quae ad totum aedificium restaurandum multas expensas fecit. Verum an. 1587 Sixtus V S. Susannae monasterium concessit suae sorori D. Camillae, quae illuc Moniales S. Bernardi introduxit.

Conventus Romae S. Priscae ex concessione Cardinalis Benedicti Justiniani, et Pauli V assensu acquisitus fuit an. 1606; sed cum illius redditus exigui essent, plurimum expensis coenobii S. Mariae de Populo sustentabatur. In praesentiarum est titulus cardinalitius nostratis Cardinalis Thomae Mariae Martinelli sacrae Indicis Congregationis Praefecti.

Conventus Rumani (di Romano) tit. S. Mariae Misericordiarum in dioecesi Bergomensi spectabat ad Congregationem Insubricam jam inde ab anno 1477.

Conventus Salutiarum (di Saluzzo) tit. S. Augustini in Borgo S. Martini, prope muros civitatis, ex donatione Communitatis erigitur an. 1500 cum Taurinensis Archiepiscopi consensione. Illius annuus proventus erat scut. 281, et familia Fratrum 7.

Conventus Saviliani (di Savigliano) tit. S. Augustini ex donatione cujusdam D. Emmanuelis de Francia Savilianensis civis, fundatur ex consensione Archiepiscopi Taurinensis extra civitatem in Burgo *della Pieve* an. 1470. A militibus Gallis solo aequatur an. 1640. Iterum tamen reaedificatus fuit opera, atque industria P. Prioris Hieronymi Savilianensis, atque ad meliorem, amplioemque

formam redactus. Habebat introitum scut. 441, et alebat Fratres 8.

Conventus Savonae tit. S. Augustini in Liguria Occidentali prope mare fundatus fuit a nostrate Ven. Fr. Gerardo de Bergamo, qui an. 1342 electus fuit praefatae urbis Episcopus. Huc vocavit nostrates e coenobio, sive potius tugurio Busqui tit. S. Bartholomaei in quodam nemore sex milliaribus procul ab urbe distante, ubi propter saevissima bella, quae tunc temporis in illis locis ardebant, omnem securitatem amisserant. Illis nostratibus Eremitis an. 1345 intra urbem receptis Savonensium Monialium curam assignavit. Praefatus S. Augustini conventus transiit ad Congregationem Insubricam an. 1462. Illius introitus erat scut. 717, et familia Fratrum 12.

Conventus Saxeti tit. S. Mariae Magdalенаe a fondatore Montato Marchione de Montautis cum reditu scutatorum 40 pro onere unius Missae quotidianae Congregationi donatur an. 1468.

Conventus Sorexinae (di Soresina) tit. S. Mariae Gratiarum in dioecesi Cremonensi fundatur a D. Josepho Borbonio, consentiente Episcopo DD. Joanne Petro Borbonio, an. 1490, atque nostrae Congregationi donatur an. 1495. Illius introitus erat scut. 464, et familia Fratrum 8.

Conventus Spilamberti (di Spilamberto) tit. SS. Annuntiatae in dioecesi Mutinensi extra oppidum fundatus fuit, atque Congregationi donatus an. 1464 a DD. Comitibus Venceslao, et Hugone de Rangonibus, quorum idem oppidum feudum erat. Illius introitus erat scut. 363, et familia Fratrum 7.

Conventus Taurini (di Torino) tit. Sancti Christophori extra urbem in suburbiis inchoatus fuit an. 1456, atque postea auctus, et completus ex liberalitate cujusdam D. Matthaei Provana, quo an. 1465 [p. 467] nostro habitu indutus, atque Fr. Augustinus vocatus multa bona sua huic conventui donavit. Anno autem 1548 causa belli solo aequatus fuit; quare nostrates de alio coenobio in urbe erigendo statim cogitarunt. Accepta itaque a Praeposito Rev. D. Joanne Francisco Brolia donatione duarum Ecclesiarum, nempe S. Jacobi et S. Antonii, atque obtenta facultate alienandi illam, S. Antonii novum coenobium tit. S. Augustini intra urbem extruxerunt, cui an. 1588 parochia S. Michaelis unita fuit. Illius introitus erat scut. 1011, et familia Fratrum 17.

Conventus Tipherni (di Citta di Castello) tit. S. Augustini erat antea Religionis magnae, et an. 1462 evasit membrum Congregationis Insubricae. Anno 1600 huic unitus fuit conventus Montisfalchi tit. S. Illuminatae. Habebat introitum scut. 392, et alebat Fratres 6.

Conventus Tolentini tit. S. Georgii in Piceno, qui postea S. Nicolai nomen obtinuit, antea spectabat ad Religionem magnam, sed circa annum 1484 a Generali Ambrosio Corano jurisdictioni Insubricae Congregationis subjectus fuit. Illius introitus an. 1650 erat scut. 1500, et alebat Fratres 13. Post suppressionem Neapoleonicam, opera praesertim nostratis Ven. Josephi Bartholomaei Menochio Episcopi Porphyriensis Ordini recuperatus fuit, provinciae Marchiae Anconitanae restitutus, atque P. R.mo Generali immediate subjectus. Ante occupationem Subalpinorum Tolentini S. Nicolai Sanctuarium ex Summorum Pontificum largitionibus erat valde dives, habebatque praedia rusticana 32.

Conventus Velitrarum (di Velletri) tit. S. Mariae de Horto erat antea Monialium Ordinis S. Benedicti, quas anno 1445 sub die 25 Octobris propter tunc ardentia bella Eugenius IV in civitatem introduxit, ipsarum monasterium nostrae Insubricae Congregationi tradens cum onere illas alendi earum vita durante, adjiciens praeceptum ne alias puellas in posterum ad habitum admitterent. Noster tamen Thomas Bonasoli affirmat praefatum coenobium antea pertinuisse ad provinciam Romanam, et ad Congregationem transiisse nonnisi anno 1500. Illius annuus proventus erat scut. 536, familia Fratrum 7.

Conventus Vercellarum (di Vercelli) tit. S. Mariae Misericordiarum in suburbiis extabat an. 1523, sed tempore illo, quo fervebat bellum inter Gallos et Imperiales, solo aequatus fuit. Quare

nostrates Insubres accepta a quodam Presbytero Ardicino Castiliono Mediolanensi donatione Ecclesiae parochialis S. Bernardi, quae antea erat Canonicorum Regularium S. Augustini, ibidem aliud coenobium sub invocatione ejusdem S. Bernardi an. 1525 aedificarunt. Illius introitus erat scut. 575, et familia Fratrum 8.

Conventus Vigolzoni (di Vigolzone) tit. S. Mariae Angelorum erat antea quorundam Eremitarum Ord. S. Francisci, qui appellabantur de Poenitentia, quibus amotis, locus ipsorum ab Episcopo Placentino Congregationi traditus fuit an. 1495. Situs erat extra oppidum prope nemora, et in illo elegebant sex Fratres. Illius annuus proventus erat sct. 281.

Conventus Villae-Franchae (di Villa-Franca) tit. S. Stephani in dioecesi Taurinensi ex donatione R. D. Joannis Baptistae Provana, Praepositi parochialis Ecclesiae S. Stephani Protomartyris, fundatur an. 1529 opera nostratis P. Nicolai Romagnani. Illius introitus erat scut. 304, et familia Fratrum 7. [P. 468]

Conventus Vitellianae (di Viadana) tit. S. Nicolai in Ducatu Mantuae, et in dioecesi Cremonensi erat antea Religionis magnae, ejusque fundator extitit quidam noster P. Marinus Gallus, qui ex piorum eleemosynis illum extra oppidum erexit an. 1446. Transiit autem ad Congregationem Insubricam an. 1453. Contentio circa praecedentiam exorta inter nostrates et Franciscanos circa an. 1500 occasionem dedit nostrati Nicolao Bariano celebrem edendi tractatum, cujus titulus est: Causa Vitelliana. Illius conventus introitus erat scut. 1133, et familiae Fratrum 17.

LXVII

DE ORIGINE CONGREGATIONIS SAXONIAE, ALIAS DE ALEMANNIA NUNCUPATA - p. 468

Licet formalis hujus Congregationis institutio ab Ordinis scriptoribus circa an. 1440 ponatur, illius tamen primordia paulo antiquiora censenda sunt. Nam an. 1422 sub die 15 Januarii B. Augustinus Favaroni Romanus totius Ordinis Prior Generalis P. Mag. Joannem Zachariae Thuringiae, atque Saxoniae provincialem, constituit Vicarium generalem omnium coenobiorum, in quibus aut jam vigeret, aut in posterum introduceretur regularis observantia. Anno autem 1423, die 27 Augusti idem R. mus Pater Generalis praefati Joannis Zachariae jurisdictioni subjecit conventum Valteimi (di Waldtheim) *eo quia in ipso tenebatur observantia regularis*. Item Generalis Fr. Gerardus de Arimino an. 1430, die 17 Martii confirmavit in Vicarium omnium conventuum observantiae Saxoniae P. Mag. Henricum Zolter, virum magnae doctrinae, atque pietatis, cui an. 1433 sub die 9 Junii concessit ut *tam ipse, quam Prior cujuscumque conventus observantiae possent recipere Fratres ad observantiam accedere cupientes*. Praeterea eidem P. Mag. Zolter praefatus R. mus P. Mag. Generalis auctoritatem dedit in familiam, et studentes omnes conventus Magdeburgensis, in quod jam observantia regularis introducta fuerat. Hujusmodi autem Saxoniam Augustinianam Refotmationem postea provexerunt, atque propagarunt nostrates Andreas Proles, Simon Lindner, atque praesertim Oswaldus Norimbergensis, qui apud quosdam nostrates historicos in hoc non laudatur quod *aliquot monasteria Germaniae, eaque opulentiora conjunxit, et a Provincialium primo, deinde a Generalium jurisdictione exemit auctoritate quorundam Cardinalium a latere-Legatorum per Germaniam, et hoc sub praetextu regularis observantiae*. Cum autem an. 1503, vel 1505 Fratres ejusdem Saxoniae Congregationis sese subduxissent ab obedientia P. Generalis, capitulum suum celebrarunt Nonimbergae, Constitutiones peculiare ediderunt, easque typis mandavit P. Vicarius Joannes Staupitz, atque uti socios se adjunxerunt Congregationi Insubricae, et ne omnino schismatici viderentur, apud Curiam Romanam ejusdem Congregationis Procuratore generali pro suis negotiis expediendis utebantur. Huc faciunt quae apud Fontenum in Historia Catholica pag. 6 leguntur, quod nimirum circa annum 1508 septem monasteria subduxerunt sese ab obedientia P. Generalis, quorum monasteriorum Religiosi deputaverunt Martinum Luther eorum procuratorem, ut Romae ageret ita

quod eorumdem monasteriorum subductio firma remaneret, sicuti de facto eodem Martino agente evenit... [P. 469] Ad hanc Alemanniae Congregationem quae alio nomine in Ordinis registis appellatur *de Vicarianis* eo quia potius Vicario, quam R.mo Patri Generali obtemperabat, infrascripti conventus pertinebant:

Conventus Altseiae (di Alzheim) qui antea pertinebat ad provinciam Rheno-Svevicam, unicus fuit Congregationi Saxonicae vigore decreti a Card. S. Crucis, per universam Germaniam a latere-Legato, emanati die 15 decembris an. 1507. Occupatus fuit ab haereticis anno 1551.

Conventus Appendae, qui antea erat provinciae Saxoniae aggregatur ejusdem nominis Congregationi praefato anno 1507.

Conventus Avelae unicus Congregationi an. 1507. Non extat alia illius memoria praeter eam, quae reperitur in laudati Cardinalis decreto. Spectabat ad provinciam Saxoniae.

Conventus de Berzelach erat antea Fratrum tertii Ordinis S. Francisci, et traditur Congregationi a Card. Legato Raymundo Perault tempore Sixti IV, prout asseritur in praefato Cardinalis S. Crucis decreto.

Conventus Bonnae in Archiepiscopatu Coloniensi erectus fuit a Patribus ejusdem Saxonicae Congregationis, uti liquet ex citato decreto.

Conventus Culembachii (di Culmbach) in Franconia pertinebat ad provinciam Bavariae, et unicus fuit Congregationi tempore Sixti IV.

Conventus Thamae (di Dam) in Saxonia superiori spectabat ad provinciam Saxoniae, et ad Congregationem transivit an. 1507.

Conventus Dresdae (di Dresda) in Saxonia fuit unus e primis qui regularem observantiam admiserunt.

Conventus Enchusii (di Enchuysen) in dioecesi Ultrajectensi in Hollandia a Fratribus Saxonicae Congregationis erectus fuit. Transiit ad provinciam Belgicam an. 1533. Verum an. 1577, Hispanis recedentibus, ab haereticis occupatus fuit.

Conventus Erfordiae (di Erfurt) in Turingia erat antea provinciae Saxonicae, sed unicus fuit Congregationi tempore Sixti IV.

Conventus Eschvegae in Hassia Rhenofeldiana pertinebat ad provinciam Saxoniae, et unicus Congregationi sub Pontificatu praefati Sixti IV.

Conventus Estingae (di Estingen) in Svevia pertinebat ad provinciam Rheno-Svevicam, et transiit ad Congregationem sub Pontificatu ejusdem Sixti IV.

Conventus Eymbecae (di Eymbech) in ducatu Hannoverensi spectabat ad provinciam Saxoniae, et unicus Congregationi an. 1507.

Conventus Frideburgi (di Frideburg) in Brisgovia erat provinciae Saxoniae, et transiit ad Congregationem anno 1507.

Conventus Gartz tribus leucis Stettino distans, e provincia Saxoniae ad Congregationem transiit an. 1507.

Conventus Gothae in Turingia pertinebat ad provinciam Saxoniae, et unicus fuit Congregationi

tempore Sixti IV.

Conventus Grimmae (di Grimm) tribus leucis Lipsia distans pertinebat ad provinciam Saxoniae, atque Congregationi unitus fuit a Pio Papa II.

Conventus Hasfeldiae (di Hadsfeld) in Comitatu ejusdem nominis erat provinciae Saxoniae, et ad Congregationem transiit an. 1507.

Conventus Harlemii (di Harlem) in Hollandia extractus fuit a Patribus Cong. Saxonicae an. 1489. Transiit ad provinciam Belgicam an. 1533, ac demum an. 1574 Religiosis omnibus partim occisis, ac partim fugatis haereticorum rabie funditus evertitur.

Conventus Heidelbergae (di Heidelberg) in dioecesi Vormatiensi in Palatinatu [p. 470] inferiori sub tit. S. Mariae pertinebat ad provinciam Rheno-Svevicam, et unitus fuit Congregationi Alemanniae per Sixtum IV.

Conventus Helmestadii (di Helmstadt) in Ducatu Brunsvicensi spectabat ad provinciam Saxoniae, transiitque ad Congregationem an. 1507.

Conventus Herbipolis (di Wurtzburg) sub titulo S. Georgii in Franconia pertinebat ad provinciam Saxoniae, unitus fuit Congregationi an. 1507, ac postea evasit membrum provinciae Rheno-Svevicae. In praesentiarum pertinet ad Commissariatum Bavariae.

Conventus Hersbergae (di Heresberg) in Saxonia erat provinciae hujus nominis, transiitque ad Congregationem tempore Julii II.

Conventus Herfordiae (di Herforden) in Vestfalia spectabat ad provinciam Saxoniae, et unitus fuit Congregationi ab Alexandro VI.

Conventus Heilingenpeilae (di Heylingenbeil) in Borussia Branderburgensi, a provincia Saxoniae transiit ad Congregationem an. 1507.

Conventus Kunitii sive Cunitii (di Hanicz) situs in loco amoeno Principatus Lignitiensis in Silesia, adjungitur Congregationi Alemanniae an. 1507.

Conventus Kunisbergae, sive Conisbergae (di Kunsberg) in Marchia Brandeburgensi pertinebat ad provinciam Saxoniae, et unitus fuit Congregationi anno 1507.

Conventus Conisbergae-Franconiae (di Kunysperg) a praecedenti diversus, pertinebat ad provinciam Saxoniae, et unus fuit e primis quinque, qui Augustinianae Saxoniae Reformationi nomen dederunt.

Conventus Labosii, sive Leobusii (di Lenbus) in Principatu Volaviensi in Silesia a provincia Saxoniae transiit ad Congregationem an. 1507.

Conventus Lippiae (di Lippa) in dioecesi Coloniensi in Vestfalia situs, ad provinciam Saxoniae antea spectans evasit Congregationis membrum an. 1507.

Conventus Magdeburgi (di Magdeburg) in Ducatu ejusdem nominis erat provinciae Saxoniae, et unus fuit e primis quinque, qui observantiam amplexi sunt.

Conventus Mariae-Tron, sive Throni Mariae in Pomerania Wolgastensi a provincia Saxoniae transiit ad Congregationem an. 1507.

Conventus Mulhausiae, (di Molhusen) quae erat civitas libera Imperialis, pertinebat ad provinciam Rheno-Svevicam, et unitus fuit Congregationi per Alexandrum VI Summum Pontificem.

Conventus Molicae, cujus situs ignoratur, extractus asseritur a Fratribus Congregationis Saxonicae in decreto praefati Cardinalis Bernardini S. Crucis.

Conventus Monachii (di Monaco) spectabat ad prov. Bavariae, et unitus fuit Congregationi a Sixto IV.

Conventus Molhemii (di Mulheim) in Electoratu Trevirensi erat antea Monialium alterius Ordinis, transiit ad provinciam Belgicam circa an. 1492, evasitque membrum Cong. Saxonicae an. 1500. Evertitur a Gallis an. 1633. Vocabatur etiam nomine Vallis Molariae a molis, quae tunc temporis illic molebant.

Conventus Mindelheimii (di Miinnehelm) tit. S. Augustini spectabat ad provinciam Bavariae, et unitus fuit Congregationi Alemanniae sub Pontificatu Julii II.

Conventus Munerstadii (di Munnerstadt) in Franconia sub diocesi Herbipolensi antea pertinebat ad provinciam Saxoniae, et an. 1507 unitus fuit Congregationi, ac postea transiit ad provinciam Rheno-Svevicam. Nunc autem est caput Commissariatus Bavariae, cui digne praeest vir aequae pietatis ac eruditus P. Mag. Fr. Pius Keller [p. 471] Ordinis ex-Assistens Generalis, quem honoris ac benevolentiae causa hic nominatum volui. Nam bonorum Fratrum semper amicus esse cupio.

Conventus Novae-Civitatis (di Haumburg) alias Neoburgi a provincia Saxoniae transiit ad Congregationem tempore Sixti IV.

Conventus Novi-Horti, cujus situs nostris scriptoribus adhuc est ignotus, nominatur in decreto praememorati Card. Bernardini de Carvajal an. 1507, quo a provincia Saxoniae translatus fuit ad Congregationem Alemanniae.

Conventus Northusae (di Northusen) in Turingia erat provinciae Saxoniae, et unitur Congregationi tempore Sixti IV.

Conventus Norimbergae (di Noremberg) in Franconia antea pertinebat ad provinciam Bavariae, postea unitus fuit Congregationi Saxonicae a Pio II, ac demum transiit ad provinciam Rheno-Svevicam.

Conventus Osmabrugae (di Osmaburg) in Vestfalia a provincia Saxoniae transiit ad Congregationem an. 1507.

Conventus Portae-Coeli in Ducatu Brunsvicensi juxta Wernigerodam, alias Wermigerdam erat provinciae Saxoniae, fuitque unus e primis quinque qui Reformationi adhaeserunt.

Conventus Quedelimburgi (di Quedlimburg) in Saxonia a provincia hujus nominis transiit ad Congregationem an. 1507.

Conventus Roedel, cujus situs adhuc est nobis ignotus, sub tit. SS. Trinitatis spectabat ad provinciam Saxoniae, et unitus fuit Congregationi an. 1507.

Conventus Salzae (di Saltz) in ducatu Magdeburgensi erat provinciae Saxoniae, et evasit membrum Congregationis tempore Sixti IV.

Conventus Sangerhansae (di Sangerhausen) in Turingia a provincia Saxoniae ad Congregationem transiit sub Pontificatu ejusdem Sixti IV.

Conventus Slotheim, sive Slotem in Frisia, nominatur in jam citato decreto Cardinalis de Carvajal an. 1507, quo unitus fuit Congregationi Alemanniae. **Conventus Smalcaldiae (di Smalcalt) in Franconia** a Saxoniae provincia ad Congregationem transiit an. 1507.

Conventus Sternobergae (di Sternberg) in Comitatu Spielbergensi in Vestfalia nominatur in eodem jam saepe memorato decreto Card. Bernardini de Carvajal, et dicitur fundatus fuisse a fratribus Congregationis Saxoniae.

Conventus Stagardiae (di Sturgard) in Svevia erat provinciae Saxoniae, et evasit membrum Congregationis an. 1507.

Conventus Tubingae (di Tubingen) in Svevia pertinebat ad provinciam Rheno-Svevicam, et unitus fuit Congregationi Alemanniae a Sixto Papa IV.

Conventus Valteimi (di Waldtheim) spectabat ad provinciam Saxoniae, atque unus fuit e primis quinque, qui Reformationi Saxonicae adhaeserunt.

Conventus Wilae (di Weil) alias Veilerstadii dioecesi Spirensis spectabat ad provinciam Rheno-Svevicam, et unitus fuit Congregationi Alemanniae a Sixto IV.

Conventus Vittembergae in Saxonia erectus fuit a Fratribus Congregationis Alemanniae, uti constat ex decreto saepe laudati Card. de Carvajal.

Conventus Zervestae, (di Zerbst) in Saxonia superiori, pertinebat ad provinciam Saxoniae, transiitque ad Congregationem Alemanniae an. 1507.

LXVIII

MONASTERIA SANCTIMONIALIUM QUAE PERTINERUNT

AD CONGREGATIONEM SAXONIAE - p. 472

Monasterium Auraci in Svevia (di Aurach) a Fratribus praefatae Congregationis pro ipsis Monialibus erectum fuit, prout asseritur in praedicto decreto Card. de Carvajal.

Monasterium Beblingen (ignoti adhuc situs) in eodem decreto asseritur extractum fuisse a Fratribus Congregationis pro Sororibus sui Instituti.

Monasterium Francofurti (di Frankfort) in Marchia Branderburgensi fundatum fuit pro Monialibus Ordinis a Fratribus Congregationis juxta praefatum decretum.

Monasterium S. Mariae Magdalенаe (ignoti situs) nominatur in supradicto decreto Card. Bernardini de Carvajal.

Monasterium Merthennae (di Merthen) in Ducatu Montensi, dioecesi Coloniensi tit. S. Agnetis pertinebat provinciam Coloniensem, ac deinde ad Belgicam, transiitque ad Congregationem Alemanniae tempore Sixti IV; ac demum eadem Congregatione extincta rediit ad provinciam Belgicam.

Monasterium Wilae (di Well) in dioecesi Spirensi nominatur in saepe jam citato decreto tamquam a Fratribus Congregationis pro Monialibus extractum.

L'ORDINE AGOSTINIANO DAL 1450 AL 1500

da pag. 473 a 533

dal cap. LXIX al LXXIX

INDEX ADDITAMENTORUM AD CRUSENII MONASTICON

- LXIX.** Conventus Ordinis Erem. S. P. Augustini ab an. 1450 ad 1500 - p. 473
- LXX.** Monasteria Sanctimonialium Augustinensium ab an. 1450 ad 1500 - p. 483
- LXXI.** Augustiniani sanctitate illustriores ab an. 1450 ad 1500 - p. 485
- LXXII.** Episcopi Ordinis Erem. S. Augustini ab an 1450 ad 1500 - p. 498
- LXXIII.** Appendix ad saeculum XIV - p. 508
- LXXIV.** Augustinenses scriptores, qui floruerunt ab an 1450 usque ad 1500 - p. 508
- LXXV.** Nonnulli alii Augustinenses speciali mentione digni ab anno 1450 ad an. 1500 - p. 513
- LXXVI.** De praeclaris Ordinis Eremitarum S. P. Augustini mulieribus ab anno 1450 ad 1500 - p. 517
- LXXVII.** Res Ordinis variae ab an. 1450 usque ad an. 1500 - p. 526
- LXXVIII.** De Genuensi Baptistinorum Congregationis institutione - p. 528
- LXXIX.** De origine Congregationis Dulcetanae - p. 530

LXIX

DE CONVENTIBUS ORDINIS EREM. S. P. AUGUSTINI

AB ANNO 1450 USQUE AD AN. 1500 - p. 473

Conventus Acerrarum (di Acerra) tit. S. Augustini in provincia Neapolitana nominatur in Ordinis registis ad annum 1452.

Conventus Adarae (di Adare) dioecesis Limericensis in Hibernia fundatus fuit a D. Joanne primo Kildarensi Comite sub Rege Eduardo II. Nominatur in Ordinis registis ad an. 1471.

Conventus Admirandulae, alias Mirandulae, tit. S. Justinae in principatu ejusdem nominis, an. 1452 spectabat ad provinciam Marchiae Tarvisinae.

Conventus Albae, alias Albae-Regalis (di Stulwissemburg) in Hungaria nominatur ad an. 1457.

Conventus Albiorum Insulae (di Albigeois) in dioecesi Albiensi ad Tarnum fluvium in Occitania,

anno 1475 pertinebat ad provinciam Tolosanam.

Conventus Alexandriae (di Alessandria della Paglia) tit. S. Mariae Gratiarum anno 1499 spectabat ad provinciam Lombardiae. Dicebatur suburbanus, quia situs erat in suburbiis ejusdem civitatis.

Conventus Alzeiae (di Alzeim) in provincia Rheno-Svevica nominatur ad anno 1459. Occupatus fuit ab haereticis an. 1551.

Conventus Anagniae (di Anagni) tit. S. Augustini in Campania Romana quamvis a nostrate P. Mag. Thoma Bonasoli antiquior censeatur, tamen apud Herreram ponitur ad annum 1465.

Conventus S. Andreae prope Pisas nominatur in Ordinis registis ad an. 1492.

Conventus S. Angeli (di Sant'Angelo) sub invocatione S. Mariae in Aprutio ulteriori an. 1481 pertinebat ad provinciam Aprutinam.

Conventus Antorae in Apulia extabat anno 1453.

Conventus Aquae-Vivae tit. SS. Annuntiatae in Terra Bariensi an. 1457 pertinebat ad provinciam Apuliae.

Conventus Apicis (di Apez) in dioecesi Beneventana, et Principatu ulteriori tit. S. Joannis an. 1465 spectabat ad Congregationem S. Joannis de Carbonara.

Conventus Argensis sub tit. S. Augustini ab Herrera ponitur ad an. 1453; sed idem est ac conventus Arentiae (di Arienzo) in provincia Neapolitana de quo agitur ad an. 1368.

Conventus Ariani (di Ariano) tit. S. Augustini erigitur an. 1499, et an. 1553 a provincia Neapolitana transiit ad Congregationem Dulceti. [P. 474]

Conventus Asculi tit. S. Augustini in Apulia erat antea Religionis magnae; sed an. 1505 transiit ad Congregationem Dulcetanam. Apud Herreram, pag. 82, ponitur ad an. 1470, ubi ait duo olim fuisse in illa civitate coenobia Ordinis nostri, nempe unum sub titulo S. Augustini veteris extra muros civitatis, et alterum S. Mariae de Populo, sed nullius fere momenti, quod spectabat ad provinciam Apuliae. Unita fuerunt an. 1561.

Conventus Atellae tit. S. Augustini in dioecesi Melphiensi in Basilicata an. 1490 pertinebat ad provinciam Apuliae.

Conventus Bajocensis (di Bajeux) tit. S. Augustini ponitur ab Herrera sub anno 1453, sed Lubin asserit illum inchoatum fuisse an. 1222. Spectabat ad provinciam Franciae sub invocatione S. Annae.

Conventus Aviliana in dioecesi Taurinensi in Pedemontio sub titulo S. Mariae Gratiarum erectus creditur ab Herrera, pag. 82, circa annum 1452. Erat Congregationis Insubricae.

Conventus Badajae, alias de Badaya tit. S. Catharinae in Dioecesi Calaguritana, hodie Victoriensi, in Biscaya erat antea Hieronymianorum, et Augustinianis traditur an. 1473. Illius conventus primus fundator fuit D. Andreas Martinez de Iruña, cujus haeredes ejusdem juspatronatum conservabant. Pertinebat ad provinciam Castellae.

Conventus Bargae (di Barga) tit. S. Mariae Novellae in dioecesi Lucensi in Tuscia an. 1471 spectabat ad provinciam Pisanam.

Conventus Barojulensis in provincia Provinciae ab Herrera nomine Bariolarum (di Bariolz) ponitur sub an. 1455, sed Lubin affirmat antiquiorem esse, et anno 1308 ex Prato ad *Casteller* veterem rupem, fuisse intra urbem translatum, domum suam, et fundum donante quodam cive, qui cognominabatur Malet.

Conventus Bathmonostrae in Hungaria ad sinistram ripam Danubii extabat anno 1453.

Conventus Belinzonae (di Bellinzona) tit. S. Joannis Baptistae in dioecesi Comensi, sed in ditione Helvetiorum, an. 1455 spectabat ad provinciam Lombardiae; verum an. 1475 jam transierat ad Congregationem Insubricam.

Conventus Belliriparii (di Beaurepaire) in dioecesi Viennensi in Delphinatu anno 1451 spectabat ad provinciam Narbonae.

Conventus Benevaniae, alias Mevaniae (di Bevagna) in provincia Umbriae, sive Vallis-Spoletanae tit. S. Augustini extabat an. 1479.

Conventus de Bilasais in provincia Tolosana nominatur apud Herreram ad an. 1490.

Conventus Biseire in provincia Bavariae memoratur in Ordinis regestis ad an. 1461.

Conventus Bojani, alias Boviani (di Bojano) tit. S. Augustini in Comitatu Molizensi provinciae Neapolitanae nominatur apud Herreram ad annum 1473.

Conventus Bonomersen in provincia Bavariae extabat ad an. 1455.

Conventus Brignensis in provincia Bavariae nominatur item apud Herreram ad an. 1496.

Conventus Busqui (del Bosco) tit. S. Bartholomaei prope Savonam in Liguria Occidentali an. 1459 spectabat ad provinciam Lombardiae.

Conventus Caballarii-Majoris (di Cavallermaggiore) tit. S. Augustini an. 1497 erat provinciae Lombardiae, sed an. 1508 transivit ad Congregationem ejusdem nominis. [P. 475]

Conventus Calaris (di Cagliari) tit. S. Augustini in Sardinia erigitur an. 1471 opera et industria nostratis Augustini Carbonell. Solo aequatur an. 1567, sed reparatur an. 1568. Nominatur etiam conventus Calaritanus extra urbem vetus sub tit. S. Augustini Veteris, qui a S. Fulgentio extractus censetur circa an. 504.

Conventus Catatae-Vulturum (di Calatavotore) tit. S. Joannis Baptistae in dioecesi Caphaludensi in Sicilia nominatur ad an. 1456, sed videtur extitisse ante an. 1300.

Conventus Caleni, alias Carinulae (di Carinola) tit. S. Mariae Magdalенаe in terra Laboris anno 1465 spectabat ad Congregationem S. Joannis ad Carbonariam. Herrera vocat illum conventum *Calvi*.

Conventus Camerani in dioecesi Albensi in Pedemontio tit. S. Sepulcri erigebatur an. 1461.

Conventus Cammini an. 1478 spectabat ad provinciam Marchiae Tarvisinae.

Conventus Canellarum (di Canelli) tit. S. Augustini in Dioecesi Agnensi in Monteferrato anno 1460 spectabat ad provinciam Lombardiae.

Conventus Cantalicii (di Cantalice) tit. S. Mariae de Populo in dioecesi Civitatis Ducalis an. 1471

spectabat ad provinciam Spoletanam.

Conventus Cantiani (di Cantiano) tit. S. Augustini in dioecesi Eugubina anno 1483 pertinebat ad provinciam Spoletanam.

Conventus Capalbii, sive Caparbi (di Caparbio) tit. S. Bernardi extractus fuit an. 1471. Spectabat ad provinciam Senarum, et ad dioecesim Aquipendii.

Conventus Capuae tit. S. Mariae ad Martyres an. 1454 spectabat ad provinciam Neapolitanam. An. 1517 unitus fuit conventui item Augustiniano S. Mariae Magdalenae, qui extabat jam in praefata urbe an. 1423.

Conventus Casalis (di Casale) tit. S. Evasii, sive etiam S. Crucis an. 1479 jam spectabat ad Congregationem Insubricam. An. 1672, quo scribebat noster Lubin, habebat gymnasium humaniorum litterarum.

Conventus Casertae (di Caserta) tit. S. Augustini in provincia Neapolitana nominatur in Ordinis regestis ad an. 1470.

Conventus Cassiae (di Cascia) tit. S. Crucis, alias *La Romita* in provincia Spoletana nominatur ad an. 1469. Diversus a conventu S. Augustini, qui extat intra oppidum.

Conventus Castellanae prope Novariam ad provinciam Insubriae spectans nominatur ad annum 1455.

Conventus Castelli Fabit in dioecesi Segobricensi ab Herrera ponitur in provincia Aragoniae ad annum 1485.

Conventus Castellionis Clusini, (di Castiglione del Lago) tit. S. Augustini in dioecesi Perusina ad Trasimenum Lacum extruitur an. 1452 opera P. Fr. Joannis de Urbino eximii concionatoris. Antea pertinebat ad provinciam Marchiae Anconitanae, et postea transiit ad provinciam Umbriae, in qua situs est.

Conventus Castilionis (di Castiglione) tit. S. Petri Martyris in dioecesi Mediolanensi an. 1475 spectabat ad provinciam Lombardiae.

Conventus Castellionis tit. S. Mariae in dioecesi Messanae in Sicilia nominatur ad annum 1455.

Conventus Castellionis de Buriana in Regno Valentino anno 1494 spectabat ad provinciam Aragoniae, sed postea derelictus fuit.

Conventus Castri Cursii in dioecesi Placentina an. 1491 spectabat ad provinciam Lombardiae. [P. 476]

Conventus Castri de Vepribus an. 1497 pertinebat ad provinciam Spoletanam.

Conventus Castri Paciani in provincia Spoletana inchoatur circa annum 1475.

Conventus Caynonis, qui a Lubin dicitur Chinonensis, (Cainone Castrum Turoniae) tit. S. Annae in dioecesi Turonensi ponitur ab Herrera sub an. 1467. Sed a nostrate Augustino Lubin in recensione conventuum provinciae Franciae asseritur constructus fuisse anno 1300 a familia *des Paumarts*. Erat suo tempore nempe an. 1672, imagine miraculosa B. M. V. celebris.

Conventus Cherii (di Chieri) tit. S. Augustini in Pedemontio an. 1488 spectabat ad

Congregationem Insubricam. Habuit etiam titulum S. Mariae de Consolatione.

Conventus Chinospari (di Kinisperg) Hungaria superiori nominatur ad annum 1493.

Conventus Ciconiolae (di Cerignola) in Capitanata tit. S. Catharinae an. 1475 spectabat ad provinciam Apuliae.

Conventus Civitensis, alias Civitatis Roderici, (di Ciudad Rodrigo) tit. S. Michaelis extra urbem extruitur an. 1483 a D. Francisco de Clavibus nobilissimo Equite, sed postea intra urbem translatus fuit. Pertinebat ad provinciam Castellae.

Conventus Coconati (di Coconato) tit. S. Augustini in Pedemontio, et in dioecesi Vercellensi, an 1475 spectabat ad provinciam Lombardiae.

Conventus Concordiae in dioecesi Regiensi tit. S. Catharinae an. 1488 pertinebat ad provinciam Marchiae Tarvisinae.

Conventus S. Constantii (di S. Costanzo) tit. S. Petri in Piceno an. 1480 spectabat ad provinciam Marchiae Anconitanae.

Conventus Corcagiae (di Cork) tit. S. Augustini in Hibernia nominatur in Ordinis regestis ad annum 1475, et fundatum fuisse extra urbem Sub Rege Eduardo I affirmat Lubin in descriptione provinciae Hiberniae pag. 368 *Orbis Augustiniani*.

Conventus Corcirae in provincia Neapolitana apud Herreram nominatur ad an. 1487.

Conventus Corinalti (di Corinaldo) tit. S. Nicolai an. 1482 pertinebat jam ad praefatam provinciam Anconitanam.

Conventus Corrigii, (di Correggio), tit. S. Mariae Gratiarum in dioecesi Regii de Aemilia fundatur an. 1465 opera nostratis P. Fr. Jacobi de Visso, obtenta Apostolica facultate, et consentiente nobili viro Manfredi de Corregio domino ejusdem loci *ob laudabilem et exemplarem vitam quam ipse Jacobus, et quidam alii Fratres Ordinis Eremitarum professores pluribus transactis annis de licentia suorum Superiorum in hospitali pauperum B. Mariae ejusdem oppidi duxerunt, et etiam propter laudabilia opera Deo et hominibus accepta, quae hactenus operati sunt, et operantur in dies etc.*

Conventus Crini tit. S. Liberatae an. 1470 spectabat ad provinciam Lombardiae.

Conventus Crisii tit. S. Mariae Assumptae provinciae Hungariae nominatur ad annum 1467. Cessit postea Franciscanis.

Conventus de Cumespach provinciae Saxoniae nominatur ad annum 1455.

Conventus de Czechancau, sive Cechanoviae in provincia Bavariae refertur in Ordinis regestis ad annum 1476.

Conventus S. Duitii in provincia Angliae nominatur annum 1463.

Conventus Dungarviae (di Dungarvan) in Hibernia refertur ad annum 1488. Olim patronos habebat Comites Desmoniae.

Conventus Embectensis in provincia Saxoniae nominatur ad an. 1499.

Conventus Erchy in Danubii insula tit. S. Nicolai in Hungaria fit mentio de eo ad an. 1491. Fundatus fuit an. 1260 pro Cisterciensibus a D. Thoma Palatino. [P. 477]

Conventus Eracliae in provincia Siciliae nominatur ad annum 1491.

Conventus Finalis (di Finale) tit. S. Nicolai in Aemilia fundatur an. 1494 opera nostratum Fratrum Laurentii et Bonifacii de Regio. Spectabat ad provinciam Romandiolae.

Conventus Florentiae (di Firenze) tit. S. Francisci extra moenia urbis, a Pisana provincia acquisitus fuit circa an. 1455. Post annum 1475 nulla amplius de illo mentio habetur, *Forsan mutato nomine*, ut scribit Herrera.

Conventus Florentiae (di Fleurance) tit. S. Augustini in dioecesi Ausciensi in Gallia an. 1492 spectabat ad provinciam Tolosanam.

Conventus Foresti tit. S. Mariae in provincia Lombardiae nominatur ad an. 1486.

Conventus Fori Sarraceni tit. S. Mariae an. 1489 pertinebat ad provinciam Romandiolae. Hujus conventus alumnus fuit Ven. Fr. Marius de Foro Sarsinio, qui nostrum Eremitanum Ordinem relinquens inter Capucinos se recepit, a quibus an. 1567 Generalis electus per sexenium sanctissime hoc munus explevit.

Conventus Gagniaci, sive Gamaci in dioecesi Claramontensi an. 1465 spectabat ad provinciam Narbonae.

Conventus Garcensis in dioecesi Caminensi in Saxonia nominatur ad annum 1461.

Conventus Gaudisii, alias Gaudiensis (di Gozo) tit. S. Augustini in ejusdem nominis insula prope Melitam nominatur in Ordinis registis ad an. 1453.

Conventus S. Genesisii (di S. Geniez) alias Ripae Olti in dioecesi Rutenensi (di Rodez) an. 1456 spectabat ad provinciam Narbonae.

Conventus Genuae, (di Genova,) tit. S. Mariae de Consolatione extruitur an. 1473, quo B. Joannes Baptista Poggi Januensis Congregationis fundamenta jecit, cujus caput idem hoc coenobium esse voluit. Haec Congregatio habebat Genuae, sed extra urbem, quatuor alia coenobia, nempe SS. Crucifixi de Promontorio, S. Antonini ad S. Petrum de Arena, S. Agathae, et S. Mariae Annuntiatae Veteris de Portoria.

Conventus Glemonae (in Foro Julii) tit. S. Mariae de Gratiis a Franciscanis derelictus, Ordini nostro traditur anno 1486; sed ad Franciscanos rediit an. 1578.

Conventus Grabedonae (di Gravedona) tit. S. Mariae de Gratiis (alias S. Marci) in dioecesi Comensi an. 1467 spectabat ad provinciam Lombardiae, sed an. 1470 transiit ad Congregationem ejusdem nominis.

Conventus Gratii an. 1457 pertinebat ad provinciam Tolosanam.

Conventus Gumensis, sive Grumensis, provinciae Saxoniae nominatur ad an. 1454.

Conventus Harlemii (di Harlem) tit. S. Jacobi in Hollandia fundatur an. 1490. Spectabat ad provinciam Coloniensem. Occupatus fuit ab haereticis anno 1574.

Conventus Haynoviae in provincia Saxoniae nominatur ad annum 1459.

Conventus Helmistigensis ejusdem provinciae Saxoniae extabat an. 1455.

Conventus Humaghi (di Omago) in Illyria spectabat ad provinciam Marchiae Tarvisinae an. 1483, sed anno 1491 jam erat Ordini ablatu.

Conventus de Indreasin in provincia Saxoniae nominatur ad annum 1461. [P. 478]

Conventus Inghamiae (di Hingham) in Limite Cantabrigiensi in Anglia ab Herrera ponitur circa an. 1450.

Conventus de Instuamor, sive Instormor tit. SS. Trinitatis in Hibernia extruitur an. 1454 a nostratibus Fratibus Eugenio Ocarmayn, et Thadaeo Marfirbissiig Hibernis, qui terram quamdam nuncupatam Instormor a D. Thadaeo Odulda in dioecesi Aladensi dono acceperunt, atque a Nicolao Papa V facultatem obtinuerunt ibidem coenobium erigendi, et *ut naviculam habere possent pro piscibus ex quodam flumine prope ipsum locum cursum faciente capiendis et salsandis, et per alios venditioni exponendis ad usum et utilitatem Fratrum suorum.*

Conventus Insulae Marthanae in lacu Vulsinii (di Bolsena), tit. S. Mariae Magdalenae et S. Stephani, erat antea Monialium Ordinis S. Benedicti; sed an. 1458 a DD. Bartholomaeo Vitelleschi Ep. Montis Falisci et Cornueti donatur nostrati P. Fr. Dionysio Vitelleschi ipsius consanguineo, *ea conditione ut ibidem custodiretur regularis observantia, et ut esset sub continua gubernatione praefati Fr. Dionysii*, qui tunc erat Prior conventus Carpensis. Postea autem DD. Dominicus Card. della Rovere item Ep. in Montis Falisci et Cornueti, coenobium et ecclesiam S. Mariae Magdalenae a fundamentis renovavit, itemque Ordini nostro sub die 25 Febr. an. 1500 opera nostratis P. Mag. Lucae de Roma donavit.

Conventus Iripicae in provincia Neapolitana nominatur ad annum 1490.

Conventus Iuvenatii (di Giovenazzo) tit. S. Augustini in Apulia nominatur ad an. 1454, quo a loco ubi extabat prope moenia ad alium extra civitatem uno stadio procul translatus fuit.

Conventus de Laghiam in Hibernia in Ordinis registis nominatur ad annum 1457.

Conventus Lanioni (di Lanion) tit. S. Eutropii in dioecesi Trecorensi in Gallia nominatur apud Herreram ad an. 1455; sed affirmat Lubin in recensione conventuum provinciae Franciae fundatum fuisse an. 1364 a D. Godefrido de Kerrimel et D. Adelize de Launay ejus uxore.

Conventus Lapidonae, sive Pedonae tit. S. Mariae in dioecesi Firmana in Piceno extabat an. 1500.

Conventus Latisanae (di Tisana) tit. S. Antoni in pago Forojuliensi una cum alio emitario S. Mariae *della Bazana* spectabant antea ad Congregationem Montis Ortoni, a qua propter paucitatem Fratrum, et nimiam distantiam derelicta regimini P. R.mi Generalis ab Innocentio VIII sub die 19 Junii an. 1490 subjecta fuerunt; idem autem Generalis utraque illa loca Provinciae Marchiae Tarvisinae aggregavit.

Conventus Laurini (di Laurino) tit. S. Augustini in dioecesi Capitis-Aquei erectus a quodam Comite S. Severinae, nominatur ad annum 1474. Spectabat ad provinciam Neapolitanam.

Conventus Leodii (di Liegi) tit. S. Annae in provincia Coloniensi fundatus fuit 1497.

Conventus Lirii tit. S. Angeli in provincia Neapolitana extabat anno 1494.

Conventus Lolosensis provinciae Saxoniae minatur in Ordinis registis ad annum 1473.

Conventus Lorae in una Danubii insula tamquam membrum provinciae Hungaricae memoratur an. 1497. Videtur idem esse ac conventus Lorini item in Danubii insula situs, qui apud Herreram ponitur ad annum 1475.

Conventus de Lordu in provincia Hungariae nominatur ad annum 1468.

Conventus Lynuae in provincia Saxoniae memoratur ad annum 1475, quo [P. 479] ad Congregationem Alemannicam, sive Andreae Proles transiisse fertur.

Conventus Machioni, alias Ornamori tit. S. Bernardi prope Florentiam fondatur a nobili familia de Oricellariis, et donatus fuit Congregationi Ilicetanae an. 1489.

Conventus Maliveti, sive Malmeti in provincia Siciliae nominatur ad an. 1453.

Conventus Mansillae in dioecesi et Regno Legionensi in Hispania, erat antea Ordinis Servorum B. M. V. transiitque ad nostrates an. 1500 favore D. Friderici Enriquez, Castellae Almiralli, a quo extractus fuerat an. 1491. Habebat Gymnasium Grammaticae latinae pro saecularibus. Solo aequatus fuit post tyranicam Ordinum Regularium in Hispania suppressionem an. 1835.

Conventus S. Mariae de Febribus apud Herreram tribuitur provinciae Lombardiae sub an. 1486; sed situs reticetur.

Conventus Mazariae (di Mazzara) tit. S. Augustini in Sicilia erigitur a civibus an. 1500.

Conventus Medicini in provincia Tolosana in Ordinis registis nominatur ad annum 1455.

Conventus Meidelburgensis in provincia Saxoniae apud Herreram memoratur ad an. 1455.

Conventus de Melle in dioecesi Pictaviensi in provincia Franciae erectus fuit circa an. 1479.

Conventus Minei (di Mineo) tit. S. Augustini in dioecesi Siracusana in Sicilia nominatur ad annum 1459.

Conventus Mondulphi (di Mondolfo) tit. S. Mariae in Piceno extabat an. 1481.

Conventus Montis S. Martini dioecesis Firmanae tit. S. Augustini in provincia

Marchiae Anconitanae nominatur in Ordinis registis ad annum 1468.

Conventus Montaniaci (di Montagnac) tit. Dominae Nostrae Compatientis in dioecesi Agathensi ab Herrera recensetur inter coenobia provinciae Narbonae ad an. 1461; sed putat Lubin erectum fuisse circa annum 1290.

Conventus Montis Albani (di Montauban) ad Farnum in Gallia an. 1498 spectabat ad provinciam Tolosanam. Postea ab haereticis destructus iterum restitutus fuit.

Conventus Montisaurei (di Montoro) tit. S. Mariae Annuntiatae in dioecesi Palermitana an. 1458 pertinebat ad provinciam Neapolitanam.

Conventus Montis Bassi tit. S. Nicolai in provincia Marchiae Tarvisinae nominatur ad annum 1490.

Conventus Montis Falisci (di Montefiascone) tit. S. Illuminatae Congregationis Lombardiae apud Herreram recensetur ad annum 1491.

Conventus Montis-Mori veteris, alias Montis-Majoris (di Monte Mor a Velho) tit. S. Mariae Angelorum in dicecesi Conimbricensi in Lusitania, anno 1494 donatus fuit Ordini a nobili viro Didaco de Zambuja opera nostratis P. Mag. Joannis de Sancta Cruce cum approbatione Alexandri VI.

Conventus Montis-Palearii in provincia Narbonensi nominatur in Ordinis registis ad annum 1473.

Conventus Montis Ruotori tit. S. Mariae Novae in Piceno ex donatione Episcopi Aesini acquiritur anno 1466.

Conventus Montis-Ulmi (di Monte del Olmo) tit. S. Laurentii in dioecesi Firmana an. 1490 pertinebat ad provinciam Marchiae Anconitanae.

Conventus Montuonis (di Montono) apud Herreram dicitur erectus fuisse anno 1471 a D. Bernardo Zurlo illius castri Barone, et a Torellio tribuitur provinciae Terrae Laboris. [P. 480]

Conventus Munerstadii (di Munnerstadt) tit. S. Michaelis prius erat provinciae Saxoniae, transiit deinde ad Rheno-Svevicam, et nunc est caput Commissariatus Bavariae.

Conventus S. Nazarii in Comitatu Placentino an. 1492 spectabat ad provinciam Lombardiae.

Conventus Nelensis (di Niell) in provincia Coloniensi nominatur in Ordinis registis ad annum 1491.

Conventus Nimbri (di Nembro) tit. S. Nicolai, alias S. Donati in dioecesi Bergomensi an. 1485 spectabat ad Congregationem Insubricam.

Conventus Odermonis in Siciliae provincia apud Herreram nominatur ad annum 1494.

Conventus Oriolae (di Orihuela) tit. S. Augustini in provincia Aragoniae ponitur ab Herrera ad an. 1454; verum fundatus fuisse creditur an. 1390.

Conventus Padulae, alias Paludae tit. S. Augustini in dioecesi Capitis-Aquei an. 1498 spectabat ad provinciam Terrae Laboris.

Conventus Panchorae in provincia Hungariae in Ordinis registis nominatur ad annum 1487.

Conventus Papiae (di Pavia) tit. S. Pauli de Vernabula situs extra moenia, a Paulo II nostratibus Insubribus traditur an. 1464. Adeo ab illis postea ampliatus fuit ut an. 1488 domus haec esset una ex iis, in quibus generalia Congregationis studia vigeabant.

Conventus de Pappenheim provinciae Rheno-Svevicae nominatur ad an. 1470.

Conventus de Paris tit. S. Antonii in provincia Senarum refertur ad an. 1474.

Conventus Passerani (di Passariano) tit. S. Michaelis in pago Utinensi an. 1481 pertinebat ad provinciam Lombardiae.

Conventus de Pekok, alias de Pakok in Hungaria memoratur, ad annum 1479. **Conventus Perpiniani (di Perpignan) tit. S. Mariae de Agullo**, diversus a coenobio S. Augustini ejusdem urbis, extra moenia erigitur prope Oratorium praefati nominis an. 1466. Habetur in Ordinis registis

sub die 14 Junui an. 1471 quod Prior Generalis praecepit Vicario Congregationis Insubricae ut mitteret quinque vel sex Fratres ad conventum S. Mariae de Agullo urbis Perpiniani in Catalaunia, qui ibidem *firmiter permanerent*.

Conventus Petrae Melariae (di Pietra Melare) tit. S. Mariae de Charitate in Terrae Laboris, a Congregatione S. Joannis de Carbonaria erigitur an. 1460.

Conventus Petrocorii (di Perigueux) tit. D. Nostrae Annuntiatae erigitur an. 1485. Transiit a provincia Franciae ad Tolosanam an. 1495.

Conventus Pineroli (di Pinerolo) tit. S. Birgittae in Pedemontio in dioecesi Taurinensi an. 1456 pertinebat ad provinciam Lombardiae, sed eo tempore, quo Herrera Suum Augustinianum Alphabetum componebat, ad Regis Galliarum instantiam factus fuit conventus generalitius.

Conventus Plazae tit. S. Nicolai de Tolentino in dioecesi Bergomensis in Insubria erigitur an. 1464 ex concessione Pauli II ad oppidanorum instantiam, *qui ad Nicolaum de Tolentino, et Ordinem Eremitarum magnam venerationem profitebantur*.

Conventus Policastri provinciae Terrae Laboris memoratur ab Herrera sub anno 1487.

Conventus Pugeti (di Puget) tit. S. Donati provincia Provinciae sub dioecesi Glandatensi in Gallia apud Herreram ponitur ad annum 1455; sed Lubin affirmat constructum fuisse an. 1290. [P. 481]

Conventus Pulverisii (di Polverigi) tit. S. Mariae Magdalenaee sub dioecesi Anconitana in Piceno extabat anno 1493.

Conventus Pusilipi, alias Pausilipi tit. S. Mariae de consolatione in Neapolis suburbio an. 1491 spectabat ad Congregationem S. Joannis de Carbonaria.

Conventus Ramectae dioecesis Messanensis in Sicilia fundatur anno 1468.

Conventus Regalbuti tit. S. Mariae in dioecesi Catanensi in Sicilia ab Herrera ponitur ad annum 1479.

Conventus Rochae-Centratae (di Rocca Contrada) tit. S. Mariae in dioecesi Senogalliensi an. 1490 pertinebat ad provinciam Marchiae Anconitanae.

Conventus Rochae-foctis, sive Rupisfortis (di Rocafort) tit. S. Sebastiani in provincia Valentiae in Hispania memoratur in Ordinis regestis ad an. 1467, quo P. Prior Generalis V. P. Mag. Jacobum Perez de Valentia, postea Episcopum Christopolitanum, ejusdem coenobii Vicarium generalem instituit.

Conventus de Rojaces provinciae Franciae nominatur ad annum 1463.

Conventus Rumani (di Romano) tit. S. Mariae Misericordiarum in territorio Bergomensis anno 1473 pertinebat ad Congregationem Lombardiae.

Conventus Sacili (di Sacile) tit. S. Mariae Angelorum in dioecesi Aquilejensi anno 1470 spectabat ad provinciam Marchiae Tarvisinae.

Conventus de Salfiechugh provinciae Hungariae apud Herreram habetur ad annum 1453.

Conventus Salvaterrae in provincia Lusitaniae fundatur circa an. 1500 a P. Magistro Fr. Joanne

de Magdalena eo tempore, quo illam provinciam regebat.

Conventus Sarnani (di Sarnano) tit. S. Michaelis in dioecesi Camerini an. 1455 spectabat ad provinciam Marchiae Anconitanae.

Conventus S. Saviniani (di S. Savinien du Port) tit. S. Augustini in dioecesi Santonensi provinciae Tolosanae ponitur ab Herrera ad an. 1464; sed affirmat Lubin illum esse foundationis regiae, et fundatum fuisse ante annum 1300.

Conventus Sclarum provinciae Neapolitanae nominatur ad an. 1474.

Conventus de Scavver tit. S. Mariae provinciae Bavariae in dioecesi Ratisbonensi memoratur ad annum 1464.

Conventus de Sejar provinciae Saxoniae apud Herreram ponitur ad an. 1487.

Conventus S. Severi (di S. Severo) tit. S. Augustini provinciae Apuliae extabat an. 1487.

Conventus Sistani (di Sestino) tit. S. Augustini in Ducatu Florentino, extractus fuit an. 1470 a nostrate P. Timotheo Pedemontano provinciae Romandiola ex donatione Sistinensis Communitatis.

Conventus Smalcaldae (di Smalkalden) in Franconia an. 1457 spectabat ad provinciam Saxoniae.

Conventus Solofrae tit. S. Augustini in provincia Neapolitana extabat an. 1453. Eidem coenobio quidam D. Sylvester de Pirelo Solofranus an. 1467 donavit capellam S. Mariae de Constantinopoli a se constructam in loco *Le Fontane* vulgo nuncupato.

Conventus Speluncae, tit. S. Joannis, Congregationis S. Joannis de Carbonaria in dioecesi Puteolana prope Neapolim apud Herreram nominatur ad an. 1464.

Conventus Spilambenti (di Spilambergo) tit. S. Mariae Annuntiatae in dioecesi Mutinae erectus fuit a Wenceslao milite et Hugone de Rangonibus pro Congregatione Lombardiae.

Conventus Stgardae (di Stutgarda) in Regno Vittembergensi an. 1480 nominatur tamquam membrum provinciae Saxoniae. [P. 482]

Conventus Taurini (di Torino) tit. S. Augustini, alias S. Christophori traditur Congregationi Lombardiae an. 1452.

Conventus Terdonae (di Tortona) tit. antea S. Simonis, et postea S. Mariae Gratiarum, diversus a coenobio SS. Trinitatis, acquiritur a Congregatione Lombardiae anno 1452, Episcopo ad instantiam Communitatis Ecclesiam S. Simonis donante.

Conventus Terrae-Novae tit. S. Joseph in Dioecesi Syracusana an. 1456 spectabat ad provinciam Siciliae.

Conventus Terrae-Novae tit. S. Mariae Annuntiatae in Calabria dioecesis Rossanensis extra muros situs donatur (erat Ecclesia cum hospitali) Ordini nostro a D. Nicolao Ciciliani an. 1461.

Conventus Thegiarum (di Teggie) in provincia Lombardiae tit. SS. Trinitatis nominatur ad annum 1486.

Conventus S. Theremi nominatur apud Herreram tamquam membrum coenobii S. Teclae, alias S. Augustini de Janua, ad an. 1474.

Conventus Theyci, alias Plebis Theyci (della Pieve) tit. S. Mariae Consolationis in dioecesi Albinganensi in Liguria Occidentali erigitur anno 1471. Venerabilis Joannes Baptista Poggi Januensis ejusdem coenobii Prior ibidem celeberrimam Januensem Baptistinorum Congregationem instituit.

Conventus Trani tit. S. Salvatoris in Apulia jam extabat an. 1473. Erat sub titulo S. Sebastiani anno 1584.

Conventus Trepani (di Trapani) tit. S. Augustini, alias S. Joannis in Sicilia memoratur ad an. 1452.

Conventus Trium Puellarum, alias Mansi-Puellarum (le Mas Saintes Espuelles) dioecesis S. Papuli in Occitania ab Herrera nominatur sub an. 1491; sed affirmat Lubin illum spectasse ad provinciam Tolosanam jam ab an. 1420.

Conventus Turonis (di Tours) tit. SS. Trinitatis in provincia Franciae inchoatur an. 1480.

Conventus Turricellae de Monte-Negrino (di Torellia de Mongrì) tit. S. Mariae de Sucursu, qui nuncupatur etiam nomine Montis Jovis, sive Judaeorum, in Cathalauniae provincia memoratur ad annum 1465.

Conventus Tynae in Sicilia nominatur sub an. 1491.

Conventus de Varemperch tit. B. Mariae provinciae Bavariae in dioecesi Ratisbonensi memoratur ad annum 1464.

Conventus Varlastinae, alias Barlassinae tit. S. Andreae sive S. Mariae de Consolatione in provincia Lombardiae extabat ad annum 1479. Unitus fuit coenobio S. Marci Mediolani anno 1518.

Conventus de Vas, alias de Nath, latine Nasae in dioecesi Kildarensi in Hibernia nominatur ad annum 1484.

Conventus Venafri tit. S. Agustini in Terra Laboris memoratur ad an. 1480.

Conventus Venetiarum tit. S. Andreae de Littore nominatur ab Herrera sub anno 1464.

Conventus Veronae sex milliariis ab hac civitate distans extruitur an. 1463.

Conventus Vigonis (di Vigone) tit. S. Nicolai de Tolentino in dioecesi Segusii (di Susa) in Pedemontio an. 1459 spectabat ad provinciam Lombardiae.

Conventus Vilaeterrae (di Weilerstalt) dioecesis Spirae in provincia Rheno-Svevica memoratur ab Herrera ad an. 1487; sed affirmat Lubin illum extractum fuisse an. 1294.

Conventus Villae-Sylvae (di Ville-Bois) alias Villaebovis tit. Quinque Plagarum extruitur in dioecesi Petrocoriensi a nostratibus provinciae Aquitaniae an. 1487, locum donante D. Guidone de Marolio tunc Villae-Sylvae Toparcha. [P. 483]

Conventus Vitellianae (di Viadana) tit. S. Nicalai dioecesis Cremonae, et in Ducatu Mantuano transiit ad Congregationem Lombardiae anno 1452.

Conventus Vorigtonensis in provincia Angliae ponitur apud Herreram ad an. 1473.

Conventus Vossemburgensis, alias Vaissemburgensis in Alsatia (di Vaissenburg) provinciae

Rheno-Svevicae nominatur in Alphabeto Milensii pag. 502, et ab Herrera ponitur ad annum 1493.

Conventus Voutae, alias Voltae (la Voute) tit. S. Michaelis dioecesis Vivariensis in Gallia memoratur apud Herreram ad an. 1473; sed affirmat Lubin illum extitisse jam an. 1422, et donatum postea fuisse nostratibus provinciae Narbonae a Ducibus de Ventadour praefati Castri Toparchis.

LXX

MONASTERIA SANCTIMONIALIUM AUGUSTINENSIVM AB ANNO 1450 AD 1500 - p. 483

Monasterium Algesirae, alias Alcirae in provincia Aragoniae anno 1455 erat Mantellatarum Ordinis Erem. S. P. Augustini.

Monasterium Alzejae in provincia Rheni memoratur ad an. 1472.

Monasterium Anconae in Piceno tit. S. Bartholomaei extabat an. 1469.

Monasterium Antuerpiae tit. S. Annae in Flandria extractum fuit a Domino de Ranst civitatis Marchione an. 1496.

Monasterium Aquilae in Aprutio tit. S. Andreae extabat an. 1470.

Monasterium Aquilae aliud tit. S. Luciae fundatum fuit a DD. Paulo Episcopo Aquilano, et anno 1480 a nostratibus regi coepit, ac postea illae Moniales Eremitanum Institutum amplexae sunt. Multis annis earundem Monialium confessarius fuit noster B. Antonius Turrianus, qui morti proximus illis promisit se illarum perennem memoriam conservaturum. Id ex illo tempore, ita Herrera, ostendit sonitu veluti mallei in incude facto paulo ante futurum obitum moriturae Monialis, quasi Antonius vice Sponsi pulset ad ostium ut prudentes virgines ornent lampades suas etc...

Monasterium Astae in Monte-Ferrato nominatur ad an. 1486.

Monasterium Brixiae tit. S. Crucis in provincia Lombardiae extabat an. 1475.

Monasterium Bustvillae in Castro Bardo, alias Botelo in Lombardia nominatur apud Herreram ad an. 1491.

Monasterium Carpi tit. S. Monicae in Insubria an. 1471 erat Mantellatarum Ordinis.

Monasterium Castelli de Garcimuñoz in Bethica extabat an. 1460.

Monasterium Castellionis Aretini provinciae Senarum memoratur ad an. 1462.

Monasterium Castri S. Angeli tit. S. Luciae in dioecesi Spoletana nominatur ad an. 1459.

Monasterium Corae tit. S. Margaritae in provincia Romana nominatur ad an. 1451.

Monasterium Comi tit. S. Andreae extra urbem in quodam monte situm extabat jam anno 1455. In eo monasterio B. Magdalena de Albericis spiritum Deo reddidit anno 1465. Postea Moniales S. Andreae transmigrarunt intra urbem ad ecclesiam S. Juliani.

Monasterium Comi tit. SS. Trinitatis fundatur circa annum 1465 opera praesertim praefatae

Blanchae Mediolanensis [p. 484] Ducissae, quae ad hujus monasterii fundationem annuente Paulo II Summo Pontifice aliquot Moniales e monasterio S. Andreae accessit. Translatæ autem huc fuerunt etiam sacrae virgines quae tunc temporis debebant in monasterio item Comensi sub invocatione S. Petri in vineis. Pertinebat antea hoc S. Petri monasterium ad Moniales Ordinis Humiliatorum, deinde transiit ad Institutum S. P. Augustini, ac demum evasit Franciscanum sub tit. S. Clarae.

Monasterium Cremae tit. S. Monicæ in Insubria erigitur an. 1452 a quibusdam virginibus de Bolzinis, de Ternis, et de Zorlis opera et studio nostratis Augustini Cazuli Cremensis. Adeo deinde crevit, juxta Herreram, hujus monasterii existimatio, *ut in eo centum et amplius sacratae Deo virgines alerentur.*

Monasterium Cremonae tit. S. Monicæ erectum fuit in parochia S. Bassiani a D. Blanca Maria uxore Francisci Sfortiae Ducis Mediolanensis anno 1455.

Monasterium Dordraci in Belgio memoratur ad annum 1482.

Monasterium Esculi, sive Asculi in Piceno quod in Ordinis registis dicitur *Esculi de Grotis* tit. SS. Annuntiatae nominatur ad annum 1468.

Monasterium Eslingae (in provincia Rheni) Augustinensium Sororum degentium in hospitali S. Catharinae nominatur ad annum 1475.

Monasterium Fradelsae, provinciae Saxoniae, extabat anno 1499.

Monasterium Friburgi Brisgoviae, provinciae Rheni memoratur ad annum 1499.

Monasterium Genuae tit. S. Mariae de Passione extabat antea, nempe jam ab anno circiter 1300; cum autem illae sacrae virgines sub clausura, et observantia viventes nulli approbatae Regulae essent adstrictae, ex concessione Pii II die 8 Jan. 1463 Ordinem Eremitarum S. Augustini receperunt. Deinde ex indulto Pauli II emanato sub die 28 Julii an. 1467 nostratium Insubrum regimini subjectae fuerunt. Postea vero ad Archiepiscopi jurisdictionem transierunt. Illius monasterii titulus est *Corporis Christi, et Passionis Domini*; sed vulgo vocatur *S. Silvestro delle povere*.

Monasterium Herbipolense in Franconia memoratur ad annum 1457.

Monasterium de Ingefen in provincia Rheni nominatur ad annum 1476.

Monasterium Mediolani tit. S. Agnetis fundatum fuit circa an. 1455 a praelaudata D. Blanca Maria Visconti Mediolanensi Ducissa, illaeque sacrae virgines Augustiniana Insubricae Congregationi obtemperabant. Huic monasterio ad instantiam ejusdem Dominae Ducissae ex indulto Summi Pontificis Pii II, dato sub die 21 Julii an. 1459, aggregatum fuit aliud vicinum monasterium item Augustinianum sub titulo SS. Naboris et Felicis, alias S. Petri supra dorsum, quoniam haec duo monasteria erant adeo invicem propinqua, et quasi contigua, et uno duntaxat, nec admodum honesto, vico interjecto distabant. Ad Archiepiscopi jurisdictionem transiit an. 1576.

Monasterium Mediolani tit. SS. Annuntiationis nominatur ad annum 1458.

Monasterium Memingense (di Memingen) tit. S. Elisabethae provinciae Bavariae extabat an. 1459.

Monasterium Monachii in Bavaria memoratur ad annum 1481.

Monasterium Narniae tit. S. Luciae in Umbria nominatur ad an. 1485.

Monasterium sive Collegium Mantellatarum Augustinensium item Narniae refertur ut supra ad an. 1485.

Monasterium Novariae tit. S. Agnetis in Pedemontio memoratur in Ordinis registis ad annum 1480.

Monasterium Necharii, sive prope Necharium flumen 1484 regebatur a nostratibus Patribus provinciae Rheno-Svevicae. [P. 485]

Monasterium Papiae, sive Mantellatarum Reclitorium extabat an. 1459. Post evasit verum Monialium Augustinensium domicilium, quod an. 1492 appellabatur monasterium S. Martini, ac demum obtinuit titulum SS. Annuntiatae.

Monasterium Papiae, a praecedenti diversum tit. S. Dalmatii nominatur ab Herrera, tom. 2 pag. 324, una cum praefato monasterio S. Martini.

Monasterium Parmae tit. S. Catharinae fundatur anno 1459 ab Elisabetha filia Joannis de Caronibus civis Parmensis quae, defuncto patre, coelesti Sponso se omnino mancipare voluit.

Monasterium Ramectae tit. S. Monicæ dioecesis Messanensis in Sicilia erectum fuit an. 1468.

Monasterium Rodigii tit. SS. Trinitatis in Insubria memoratur in Ordinis registis ad annum 1498.

Monasterium Senarum tit. S. Mariae Magdalenaë in Thuscia erectum fuit circa an. 1460. Verum, cum situm esset prope moenia urbis, anno 1526 a Senensibus solo aequatum fuit *ne ibidem hostes tuto amplius esse possent*.

Monasterium Spoleti tit. S. Concordii in Umbria memoratur ad annum 1456. Erat antea, nempe an. 1264, domicilium nostratum Eremitarum antequam ad coenobium S. Nicolai transmigrassent.

Monasterium Spoleti tit. S. Matthaei apud Herreram nominatur ad annum 1480.

Monasterium Terdonæ, alias Dertonæ tit. SS. Annuntiatae in Pedemontio extabat an. 1497.

Monasterium Tolosae in Gallia nominatur in Ordinis registis ad annum 1465.

Monasterium Turregiense tit. S. Stephani an. 1476 spectabat ad provinciam Rheno-Svevicam.

Monasterium de Varemperch in dioecesi Ratisbonensi inchoatur an. 1464.

Monasterium Venetiarum tit. S. Annae extabat anno 1459.

Monasterium Venetiarum tit. S. Adriani memoratur ad annum 1460.

Monasterium Vercellarum in Pedemontio fundatur an. 1472 a D. Antonia de Ceccharellis Vercellensi.

LXXI

AUGUSTINIANI SANCTITATE ILLUSTRÉS AB ANNO 1450 AD 1500 - p. 485

B. Adrianus Berzettus de Burontio in Lombardia in Martyrologio Augustiniano sub die 14 Aprilis

celebratur tamquam omnium virtutum speculum, et praesertim poenitentiae et orationis, qui nonnulla Ordinis monasteria rexit summa cum prudentia et sanctitate, et cum priorem ageret in coenobio de Aviliana ad Ordinem admisit B. Cherubinum Testam. Plenus ergo annis et meritis sancte obiit, ex quo tempore multis coepit clarere prodigiis, et Beati nomen in ore omnium nancisci promeruit, ut ostendunt imagines ejus ubique repertae. Creditur obisse die 14 Aprilis circa an. 1490.

Ven. Ambrosius Coriolanus dicitur a nostrate Antonio de Assumptione, tomo 2 pag. 70, vir in Scripturis sanctis, et bonis artibus apprime versatus, et suae Religionis defensor acerrimus, et mendaciorum, quae hominum pervicacia, et procacitas contra nostrum Eremitanum Ordinem seminaverat confutator indefessus. A Trithemio autem vocatur *in divinis Scripturis eruditus, et scientia litterarum saecularium insignis, excellens ingenio, et eloquio disertus, doctus, et eloquens*. [P. 486] Anno 1476 Prior Generalis electus multimodis, multisque in locis Eremitanum Institutum instauravit, et auxit, regularem disciplinam cum intra, tum extra Italiam ad exactiorem observantiam revocavit, missisque huc, et illuc trans montes, et ultra mare solertissimis viris, qui nova coenobia erigenda curarent, Eremiti Augustinianae confinia magis magisque dilatavit. Claruit etiam insigni religione, atque pietate; quapropter complura illius opuscula suavem exhalant sanctitatis odorem. Nihilo tamen minus malevolus quidam proditor tanti viri ruinam quaesivit; nam retulit Summo Pontifici dixisse Ambrosium *quod Papa Innocentius creatus fuit in tenebris, quod vivit in tenebris, et in tenebris morietur*. Hac de causa coniectus fuit in carcerem intra molem Adrianam, ex qua post mensem eductus, paulo post nimio oppressus dolore occubuit die 17 Maji anno 1485. Dicitur modo Coriolanus, modo autem Coranus a Latii oppido Cora, cum verum illius cognomen sit Massari.

B. Andreas humili genere in pago Mausonii prope Montem Regalem Reatinae Dioecesis ortus, dum pascendi gregis custodiam ageret, sanctioris vitae desiderio accensus, Eremitanae Religionis Praesidem, sibi ex divina dispositione in itinere obvium, humi prostratus enixe rogavit ut se in religiosi Instituti consortium admittere dignaretur. In Sacram igitur Eremitarum S. P. Augustini familiam adscriptus, et post consummatum laudabiliter studiorum cursum Sacerdotio insignitus mirabili sanctitatis et doctrinae splendore omnibus effulsit. Suscepto deinde evangelicae praedicationis munere, non in Italia solum, sed etiam in pluribus Galliae civitatibus semen verbi Dei zelanter effundens, uberes per quinquaginta annos in conversione peccatorum retulit fructus. Ut autem quae verbis dicebat, firmaret exemplo, austerissimum sibi indixit vivendi modum; hispido enim et oblongo cilicio ad carnem indutus, jejunium per tres cujusque hebdomadae dies in solo pane et aqua tolerabat, seque per singulas noctes flagellis cruentans brevissimum in stramineo sacco somnum carpebat. Illatas ab injustis hominibus injurias aequo animo toleravit, seque in adversis evangelicae potentiae exemplum ostendit. Senio tandem, et austeritate vitae confectus in morbum incidit, dieque et hora sui obitus praedictis, postquam poenitentiae psalmos in lacrymas effusus recitasset, prolatis iis verbis: *In pace in idipsum dormiam, et requiescam*, animam Creatori reddidit anno aetatis octogesimo tertio, religionis septuagesimo nono, salutis vero nostrae millesimo quadringentesimo sexagesimo nono. Corpus per triginta dies, ut populorum devotioni satisfaceret, insepultum remansit, Domino interea Servi sui merita miraculis illustrante, indeque cultus ejus ab ipso depositionis die inceptus a Clemente Papa XIII confirmatus fuit die 18 Feb. an. 1764; ejusque Officium cum lectionibus propriis universo Eremitarum Ordini Sacrorum Rituum Congregatio concessit die I Decembris ejusdem anni. Ex Hagiologio Italico sub die 18 Aprilis ad litteram.

Ven. Andreas Florentinus aliquandiu cum B. Antonio de Fano in eremo convixit. Reversus in patriam ab omnibus Hetruriae Episcopis [P. 487] propter ejus sanctitatis famam magnopere expetabatur. Quare a P. Generali accepit facultatem eundi quocumque vellet. Decessit circa an. 1456.

Ven. Angelus de S. Sevenino, Picenus, vir magnae doctrinae, et sanctitatis suis concionibus B. Helenam de Utinis ad Ordinem Augustinianum perduxit. Vivebat adhuc an. 1458.

B. Anselmus de Montefalco ibidem natus est e parentibus christianis et piis; cum autem cognita mundi vanitate, illi terga dare vellet, Iliceti habitum sumpsit die 19 Maji an. 1447, ibique sub disciplina B. Gabrielis Sfortiae (qui postea fuit Archiep. Mediolanensis) plurimum profecit. Studiis deditus adeo famosus evasit ut suo tempore perpaucos sibi pares haberet; in vitae ac morum

integritate adeo enituit ut a multis Beatissimus appellaretur; erat enim humilitate clarus, paupertate gloriosus, abstinencia mirabilis, pietate erga infirmos singularis; honores abhorrebat, et recusabat; tamen coactus obedientia quatuor annis rexit Congregationem Ilicetanam, et an. 1486, die 4 Maji, electus est totius Ordinis Vicarius generalis, et an. 1491, die 22 Junii Prior Generalis. Cum inter sapientes illius temporis palmam ferret, a Pontifice electus est ut contra Picum Mirandulanum disputaret, quem in publico certamine de pluribus falsis propositionibus convicit adeo ut libri ejus Pontificis decreto igni traditi sint. Generalatu dimisso inter maximas virtutes, et suorum desideria Romae in coenobio S. Mariae de Populo in pace quievit die 7 Januarii an. 1495. Ex Mart. Aug. sub die 7 praefati mensis.

B. Antonius ex nobili Turriana stirpe Mediolani ortum traxit, qui liberaliter et pie institutus, Patavii chirurgicae et medicae artis studio animum adjecit, nec diu post laurea doctoris insignitus in patriam rediit, ubi feliciter insanabiles etiam morbos curavit, infirmos ea lege invisens ut animae morbos poenitentiae sacramento sanarent priusquam terreno medicamine juvantur. Huic erga proximum misericordiae respondebat charitas, qua ferebatur in Deum, cui ut arctius adhaereret, Ordinem Eremitarum S. P. Augustini professus, indeque Sacerdotio insignitus, cum virtutum omnium laude fulgeret, Prior eligitur, quod onus et humilitate moleste ferens, ad Congregationem Provinciae Perusinae strictiori observantia tunc celebrem transiit, indeque, obtenta facultate, Compostellam ad visitandum S. Jacobi corpus se transtulit, ubi trium annorum spatio commoratus plurimos arte sua medica aegrotos ad sanitatem deduxit. E peregrinatione redux Aquilam civitatem Superiorum jussu venit, ubi omni industria egit ut discordes civium animos conciliaret, idque ut facilius consequeretur fervidas preces, jejunia, et aspera corporis cruciamenta adhibebat. Fructum quidem operis sui pius vir collegit, sed cum ex diabolica instigatione in pejores civium animi exarsissent discordias, ad puniendam illorum pervicaciam Deus anno 1476 pestem immisit adeo saevam ut intra decem menses quatuordecim millia civium perierint. Immenso charitatis studio vir Dei nec cibo recreatus, nec somno, aegrotis deserviit, confessiones excipiendo, morientes solando, et quamvis ex claudicatione difficilis ipsi eveniret excursus, nullam urbis partem reliquit, in qua egregia non praestiterit christianae pietatis officia. Quum autem miraculorum gratia donatus plurimos aegros solo Crucis signo sanitati restitueret, [p. 488] quorundam medicorum invidia ad necem quaeritur, sed cum iis, qui ad facinus perpetrandum in insidiis stabant, Deus eum invisibilem effecisset, sicarii poenitentia ducti ad ejus deinde pedes se abjecerunt, quibus mira suavitate exceptis veniam, et pacem donavit. Monialibus deinde Sanctae Luciae, quas in mirabili corporis, et animae sanitate conservaverat, mortem suam praedixit, et ad earum preces signum, quod ad hunc usque diem perseverat, impetravit, ut quotiescumque audierint insolitum quemdam sonum in monasterio, scirent unam ex ipsis brevi morituram. Extremo itaque morbo correptus, quem per sex menses ad patientiae miraculum toleravit, placidissime animam Creatori suo reddidit in vigilia S. Jacobi an. 1494, aetatis suae 70; ipsoque obitus sui momento Monialibus Sanctae Luciae in oratione stantibus sese fulgentissimo splendore circumdatum, et Angelorum choris comitantibus ad coelos ascendentem obtulit conspiciendum. Corpus per multos dies ut populorum devotioni satis fieret insepultum permansit, indeque manifesta Dei voluntate id disponente, collocatum fuit super altare S. Catharinae ut omnibus esset venerationi. Anno autem 1580 ex nucea in crystallinam capsam delatum, ibi integrum jacuit miraculis et prodigiis coruscum, donec an. 1703 Aquilanum PP. Augustinianorum Templum ex terraemotu concidit, et sacrum B. Antonii corpus, quod integrum et incorruptum asservabatur, comminutum fuit, et confractum ex ruina turris campanariae, quae tumulum, loculumque oppressit. Cultus tamen Beati perseveravit, ejusque corpus decenter repositum in ea populi veneratione constanter stetit, qua postea a S. Rituum Congregatione obtinuit ut ipsius Officium sub ritu duplici in Universo S. Augustini Ordine celebraretur. Inter Plurima autem miracula ad intercessionem B. Antonii a Deo patrata, recensentur etiam duo defuncti ad vitam revocati. Ita iisdem verbis Hagiologium Italicum sub die 24 Julii. Alii putant B. Antonium ad Superos evolasse an. 1480. Illius sacrum cultum immemorabilem Clem. XIII die I Julii an. 1759 confirmavit, ejusque Officium in Ordinis Breviario habetur sub die 24 Julii.

B. Antonius de Montecchio, vir genere et sanctitate clarissimus mundi agnoscens fallacias in Senensi coenobio habitum summa cum animi hilaritate suscepit; sed majoris ardens solitudinis desiderio ad sanctuarium Ilicetanum perrexit, ubi facta iterum professione, mirum in modum

exemplar se fecit omnium virtutum; erat enim simplex, humilis, obediens, continens, numquam otiosus, parcitatis, et paupertatis amator, horis canonicis die, noctuque assiduus, misericors, omnibus compatiens, et amabilis, et omnibus sese hilarem ostendens. In cantu plano fuit peritissimus, scriptor, et miniator egregius. Adeo purus fuit ut puritatem quoad vixit illibatam conservarit, ad cuius observantiam cilicio asperrimo cingebatur, et incredibili sese poenitentia macerabat, et jejunis carnem conterebat. A carne, ovis, et lacticiniis abstinebat, in oratione erat indefessus, et noctes somni parcissimus orando transigebat. In charitate erat singularis; egenis etenim etiam quod sibi opus foret erogabat. Ilicetani coenobii quater Prior, et Vicarius generalis ejusdem Congregationis fuit, quo tempore S. Bernardinus Senensis inter nostrates admitti postulavit, sed fuit irrita ejus postulatio; [p. 489] ipsum enim qualis post esset Religio ignorabat. Coenobia visiturus pedes uno tantum socio comitatus ibat, et baculo innixus suo; et coenobia suo exemplo mirabiliter reformavit. Ab omnibus vocabatur Eremita Crucis; hanc enim assidue in manibus gestabat, cujus tactu, floribus, et Ilicetis plures aegrotos multoties sospitavit. Tandem in coenobio Ilicetano habens incolatum sanctitate, et miraculis gloriosus in coelum hac die (13 Augusti) evolavit. Annus illius emortalis fuit 1493 aetatis suae 72. Ex Martyrologio Aug. ad diem 13 Augusti.

B. Augustinus de Casulis, Cremensis, maxime floruit pietatis laude concionandi gloria, regendique dexteritate. Adhuc juvenis una cum germano fratre item Augustinensi, sibi vitae sanctimonia penitus aequali, in Bergomensi coenobio regularem disciplinam instauravit. Suam Insubricam Congregationem summopere promovit, eamque quinque vicibus Vicarii generalis nomine egregie administravit. Praeterea monialium Augustinensium S. Monicae monasterium in quo plures quam centum sacrae virgines degebant, Cremae aedificavit. Multa valebat gratia apud Blancam Mariam Mediolanensem Ducissam, quae propterea illum tum consiliarium, tum etiam ad varios Principes, atque ad Pium II legatum adhibuit. Pie obiit Cremae an. 1495. Apud nostrates scriptores titulum Beati obtinuit. In Religione vixit an. 54.

B. Augustinus de Aretio, Hetruscus, cum jam esset coenobita Ordinis S. Birgittae ad nostrates Ilicetanos transiit anno 1440. Iliceti cum magna vitae sanctitate annos 54 permansit, ibique obdormivit in Domino an. 1494, et post obitum titulum beati obtinuit.

B. Augustinus Turrianus, Mediolanensis, vitae sanctimonia Ordinem illustrabat circa annum 1490.

Ven. Bartholomaeus de Ptolomaeis, Senensis, qui fuit coenobii Ilicetani Prior, quique dicitur a nostratibus scriptoribus vir praestantissimus, Romam profectus ad gravissima negotia peragenda ibi in morbum incidit, et Ilicetum petens sancte hac die (20 Martii) naturae debitum persolvit an. 1470 ab omnibus lacrymatus, uti habetur in praefato Martyrologio sub eadem die 20 Martii.

B. Benignus Peri de Genua cum jam vel ab ipsa adolescentia indita quadam virtutis indole ad pietatem flecteretur, mundo valedicens in coenobio S. Mariae de Cella S. Petri de Arena Congregationis Insubricae an. 1442 nostrum Eremitanum Ordinem amplecti voluit. Exinde autem tantum in doctrina atque pietate profectum fecit ut vir sanctimonia spectabilis, atque perinsignis concionator evaserit. Praecipuas semper in praefata Congregatione dignitates obtinuit, eamque novem vicibus Vicarii generalis auctoritate administravit. Varia etiam suae doctrinae monumenta posteris reliquit; nam litteris consignavit erudita quaedam commentaria in *Cantica Canticorum* exaravitque aliud volumen praenotatum: *Primordia Congregationis Lombardiae*. Cum opinione sanctitatis, ac titulo beati ex hac vita migravit anno 1497.

B. Bertramus natione Hispanus nobili genere ortus, et Sacerdotio insignitus in Italiam venit, et plurimis annis in hospitali Firmano devotissime infirmis ministravit. Anno autem 1452 ut Deo arctius adhaereret Augustiniano Instituto nomen dedit in coenobio ejusdem civitatis, (Firmi in Piceno) ubi [p. 490] per multos annos se admirabilis poenitentiae, et perfectissimae vitae exemplar exhibuit, et cum magna sanctitatis opinione decessit anno 1490 clarus miraculis, in cuius funere auditi sunt angelici concentus. Corpus in Ecclesia sui Ordinis honorifice conditum quotannis solemniter ostenditur feria tertia in Pentecoste, et adhuc extant hymni ecclesiastici in ejus honorem, qui satis ostendunt B. Bertramus cultu publico ante reformationem Breviarii fuisse honoratum. Ex

Hagiologio Italico sub die 31 Maji.

B. Cherubinus vulgo de Aviliana nuncupatus ortum habuit in praefato Pedemontii oppido anno 1451 ex nobili Testarum familia. Nostratis B. Adriani Berzeti Avilianensis coenobii fundatoris virtutibus atque exemplis illectus in eodem conventu Eremitanum Ordinem amplecti voluit. In ipsa monasticae vitae primordiis protractae jam virtutis religiosus apparuit, atque ab inito statim perfectioris vitae tramite numquam postea deflexit. Inter caeteras autem peculiare illius praerogativas potissimum recenseri meretur flagrantissima ipsius erga Dominicam Passionem devotio, qua quotidie acerbissimos Christi Domini dolores contemplans uberrimis lacrymis Crucifixi pedes madefaciebat. Praecipuam insuper mentionem meretur ejus perpetuo illibata, atque vere angelica virginitas, cujus merito illius corpus suavissimum odorem diu post mortem exhalavit, liliumque candidissimum e latere germinavit. Extremum diem clausit Avilianae die 17 Septembris an. 1479, aetatis suae 29, ejusque animam statim ad Superos evolasse aperte innuit ultronea tempore obitus illius campanarum pulsatio. Statim tum cultum, tum nomen, tum demum imagines beati obtinuit. Hunc autem sacrum cultum ab immemorabili tempore illi praestitum Pius Papa IX die 21 Septembris an. 1865 confirmavit. In Augustiniani Ordinis Calendario ejus Officium ponitur ad diem 20 Februarii. Concessum fuit die 3 Martii 1866. Hic autem benevolum lectorem nunc pro semper monitum volumus quod quotiescumque in nostratum Servorum Dei recensione reticetur fratris laici Conversi qualitas, semper intelligitur Religiosus, de quo agitur, fuisse Sacertali dignitate insignitus.

B. Christophorus Landucci, nobilis Senensis, ortum habuit an. 1368 ex Joanne Landucci et Cassandra Lotharingia, et annos habens 23 circa an. 1390 ob humilitatem inter Ilicitanos Fratres laicos recipi voluit. Fere annos 70 in praefato coenobio carnis maceratione, orationis, et meditationis assiduitate, caritate, obedientia, silentio, prudentia quadam simplicitate admixta claruit, quem B. Alexander de Oliva Cardinalis paterno cultu plurimum venerabatur. Pius etiam II Pontifex Maximus sanctae ejus vitae devotione afficiebatur. Apud omnes, qui eum agnoscebant, sanctitatis nomen obtinebat. Adeo fuit sectator jejunii, et pietatis erga Deiparam Virginem ut etiam in die mortis, quae contigit in vigilia ejusdem nativitatis vellet servare jejunium. Decessit cum opinione sanctitatis die 7 Septembris an. 1461. Ex Ilicetana Sylva Ambrosii Landucci pag. 112.

B. Gabriel de Ghinuccis, alias de Iliceto, nobilis Senensis, qui antea nominabatur Salimbene, inter nostrates Ilicitanos Eremitanae S. P. Augustini Familiae nomen dedit, ibique postea 19 annos in magna vitae sanctitate vixit. Plura suae Ilicetanae Congregationis templa, [p. 491] et coenobia refecit, atque venustavit. Illius emortualis dies fuit 24 Martii an. 1497, sive, ut alii putant 1498. Post obitum beati nomen adeptus fuit.

B. Georgius Lazoli de Cremona, sacrae theologiae Magister, unus fuit e fundatoribus celeberrimae Insubricae Congregationis, cujus etiam primus fuit Vicarius generalis. Peste occubuit Mediolani in coenobio SS. Coronatae die 16 Augusti anno 1451, quo tempore ejusdem conventus Priorem agebat. Post obitum beati nomine appellari coepit. A nostrate Philippo Jacobo Bergomensis multum a doctrina laudatur. Molanus in Martyrologio Usuardi ad diem 16 Augusti haec de illo scripsit: Mediolani in monasterio Coronatae Ord. Fratrum Erem. B. Augustini, depositio B. Georgii Cremonensis, qui vitae sanctitate, et miraculorum gratia insignis fuit...

B. Enricus Harder Ratterbergensis in Furstenfeldensi Ungariae coenobio die 11 Maji an. 1480 una cum aliis decem nostratibus gloriosum martyrium subiit: nam ipsemet Henricus, qui erat veneratione dignus a barbaris militibus impie strangulatus est, Augustinus vero Monachiensis coenobii Prior cum aliis fratribus vinculis ligatus in campum ductus est, ut ibi cum sociis fieret hostilis praeda, et Turcarum mancipium; et licet post dies 16 omnes soluti essent, malis tamen attriti, cadaverumque faetoribus infecti paulo post uno tantum superstite Augustino Priore animas exhalaverunt. Ex Martyrol. Aug. ad praefatam die 11 Maji.

B. Hieronymus Bonsignorius, Senensis, ex nobili familia ortus, apud nostrates Ilicitanos habitum induit anno 1432; atque ab ingressu Religionis, ita praefatum Martyrologium sub die 11 Junii, extitit pius, simplex, doctus, praeceptor omnium scientiarum, erat enim in jure pontificio peritissimus, et

sacrarum Scripturarum explanator egregius, ob quod appellatus est praeco verbi Dei. Cum esset observantiae ardentissimus zelator, ut illam stabiliret toto suae vitae tempore insudavit. Hujus ergo missus est a Generali, instantibus Ursino, et Florentino Cardinalibus, ut severiorem disciplinam stabiliret praecipue in coenobiis Brachiani, et Cornueti. Reformavit etiam Ordinis Constitutiones. Cum in coenobio Pratensi S. Annae esset Prior, anxius ob coenobii negotium, incoenatus et insomnis quadam nocte cubabat, quando S. Anna monasterii patrona cuidam Novitio apparuit, praecepitque Priori dicere coenobium ei commissum in nihilo passurum fore detrimentum. Plures in Ordine obtinuit dignitates. Cumque carnem suam jejunis, ciliciis, et disciplinis macerasset, et heroicis virtutibus clarisset, plenus dierum, et virtutum hac die (11 Junii) in coelum migravit... Illius pretiosa mors contigit Iliceti prope Senas an. 1495.

B. Joannes Baptista Poggi ita in Aug. Martyrologio sub die 31 Maji celebratur: Genuae pretiosa mors B. Joannis Baptistae Poggii Genuensis, qui saeculo renuntians, nostrum amplexus est Institutum, et in Religione raros in litteris et virtutibus egit progressus; erat enim integerrimae vitae, valde humilis, et in sermone valde salutaris in explanando Dei verbo, et in suis actionibus singulari refertus caritate. Post aliquas in Religione dignitates, cupidus religiosae et reformatae vitae, titulo S. Mariae Consolationis instituit, et fundavit Congregationem Genuensem Fratrum de Observantia, [p. 492] soccos ligneos gestantium, cum majori abstinentia et paupertate quam aliae Congregationes. Unde fuit primus qui in Ordine nudis pedibus solitus fuit deambulare. Gratia mirabili animas Deo lucrandi claruit. Tali concionabatur spiritu ut unde vellet audiretur, zelus enim ejus vocem animabat, et vocem comitabatur exemplum. Calluit inter honores servare humilitatem; magno est habitus in pretio a Sixto IV, et Carolo VIII Galliae monarcha. Etsi corpus suum longa contereret laniena poenitentiae, in vultu tamen cordis singularem ostendebat laetitiam. Deiparae languebat devotione. Quamvis in aliis claruerit virtutibus, praecipue tamen claruit mansuetudine, qua sui calumniatores toleravit. Tandem heroicis exornatus virtutibus, per mare iter agens fato decessit. Et cum corpus in mare jaceretur, ut fama est, in capsula lignea, mox magno splendore circumdatum a Plumbinensibus visum fuit, qui celeres ad designatum locum cum naviculis pervenientes, et cadaver invenientes, illud in coenobio Plumbinensi Fratrum Minorum tumularunt. Obiit autem anno 1497.

S. Joannes a S. Facundo in eodem Aug. Martyrol. ad diem 12 Junii sequens habet encomium: Salmanticae in Hispania mors pretiosa S. Joannis a S. Facundo Confessoris, qui voto in infirmitate facto coactus, cathedrae Salmantinensi, et canonicatui renuntians, inter nostrates religionis monasticae se Deo vinculis ligare properavit, ubi quotidie de virtute ibat in virtutem. Ita fidei erat zelo accensus ut inter seditiones Salmantinas non homo, sed Angelus videretur; suis enim concionibus pacem inter populum usque ad interemptionem discordem seminavit. Adeo in Deum mente elevabatur ut plures per annos in altaris Sacrificio Christum amoto specierum velamine aspicere corporaliter promeruerit. Multis in vita claruit miraculis; cum aliquando juxta olivam proceram iter perageret, Joanni sese oliva illum veneratura inclinavit. Definitorem Provinciae Castellanae, et coenobii Salmanticensis Priorem egit. A perditissima foemina amasii sui conversione ex Joannis concionibus in rabiem versa, veneno, ut fertur, extinctus, plurimorum judicio occubuit, quo tempore ejus vultus solis imitatus radios coruscavit, et ideo mos est illum pingi radiis coruscantem. Post mortem innumeris claruit miraculis, inter quae illud celebratur quod cum caecus ante ejus tumulum precaretur ut visum reciperet, visum perfectum recepit; qui tamen Deum orans ut si visus ei obsessus, illo illum confestim orbaret, mox visu orhatus est... Ortum habuit Sahaguni Hispaniae oppido in Regno Legionis ex Joanne Gonzalez de Castrillo, et Sanctia Martinez die 24 Junii an. 1430. Anno 1437 adhuc puer e superiori loco praedicat, et puerorum discordias serenat, et an. 1442 Grammaticae, et dialecticae incubuit. Burgos accessit, et sacris initiatus est circa an. 1450. Salmanticam profectus est, et in Collegium S. Bartholomaei receptus die 25 Jan. 1452. Canonum studii, et concionibus pro pace Salmantina laboravit, et Baccalaurei insignibus donatus est an. 1456. Morbo calculi laborans, et pro salute votum emittens de Religione capessenda, sospitate adepta in coenobio Salmantino induit cucullam die 18 Junii an. 1463, et professionem emisit 28 Augusti 1464, et prima vice electus est Prior Salmantinus an. 1471, et secunda vice an. 1477. Vita, prodigiis, et concionibus clarus, [p. 493] veneno a muliercula propinato sanctissime occubuit die 11 Junii an. 1479 feria sexta post festum Corporis Christi. In beatorum album refertur a Clemente VIII anno 1601 et sanctorum fastis adscribitur ab Alexandro VIII die 16 Octobris an. 1690, ejusque Officium in

Breviarium Romanum ad diem 12 Junii inserendum decrevit Benedictus XIII Ordinis Predicatorum.

B. Joannes Capgravius Anglus, in Aug. Martyrologio ad diem 12 Augusti celebratur tamquam vir, qui in scientiis adeo profecit, ut ei pares paucos illa aetas, superiorem vix ullum, vel potius neminem, protulerit. Fuit a secretis conscientiae Humfridi Ducis Glocestriae apud quem pietate, et consilio longe praevaluit. Mira creduntur quae scripsit, et fecit vir acer ingenio, recti tenax, iudicio solidus, eloquio clarus, acutus philosophus, profundus theologus, et concionator facundus; quibus accessit morum candor, sui dominium, et moderatio, ad omnia dexteritas, animi mansuetudo, et omnium virtutum foecunditas, quibus Deo, et hominibus dilectus hac die (12 Augusti) si non ex animo, ex oculis tamen in coelum discessit anno 1484. Quae scripsit referuntur ab Ossinger pag. 201, ubi dicitur patria Cantianus, alumnus coenobii Cantuariensis, sacrae theologiae Doctor Oxoniensis, et obiisse anno 1464.

B. Joannes de Novaria doctrinae atque sanctitatis splendore suam Insubricam Congregationem illustravit. Eiusdem Congregationis, cujus primordia alacriter promovit, duabus vicibus primatum obtinuit. In illo potissimum commendant scriptores caritatem, patientiam, humilitatem, atque prudentiam. Obiit Bergomi die 14 Septembris an. 1466 cum circa finem praecedentis saeculi Novariae primam lucem aspexisset.

Ven. Joannes Bernadinus de Savona *vir magnae religionis, et sanctitatis* suis virtutibus Ordinem decorabat circa an. 1495. Videtur tamen idem esse ac Fr. Joannes Bernardus Fortis Savonensis, complurium operum, ac praesertim *Vocabularii Ecclesiastici* auctor, qui dicitur obiisse Savonae circa annum 1504. In eadem civitate nostrarum monialium SS. Annuntiatae monasterium fundavit. Quae typis evulgavit vide apud Ossinger pag. 364.

B. Joannes de Salmantica, nobilis Hispanus, ab adolescentia Eremitanum Ordinem amplexatus statim doctrina atque virtutibus praefulgere coepit. Vir perfectioris regularis disciplinae studiosissimus sua industria effecit ut Salamanticense coenobium Hispanicae de Observantia Congregationi a B. Joanne de Alarcon institutae aggregaretur. Pluribus vicibus ejusdem coenobii Prior electus fuit. Huic piissimo viro summam perpetuo totus Augustinianus Ordo gratiam habere debet, eo quia ejus sanctitatis fama S. Joannem a S. Facundo ad Eremitanum Institutum caeteris praeferendum induxit. Alios item varios conspicuos viros suarum virtutum odore ad Augustinianam Religionem amplectendam illexit. Praeterea tanta valuit gratia, atque auctoritate apud D. Card. Petrum Gonzalez de Mendoza Archiep. Toletanum ut hic post erectum insigne S. Crucis Vallisoletanum Collegium illi facultatem fecerit ejusdem Collegii rectorem, alumnos, insignia, praecepta, caerimonias, et caetera hujusmodi constituendi. Cum sanctitatis opinione decessit circa annum 1488. [P. 494]

B. Joannes Rochus de Portiis, nobilis Papiensis, adhuc adolescens Ordinem Eremitarum Augustinensium ingressus, in eodem postea ad magnam doctrinae, et sanctitatis celebritatem pervenit. In primis fuit excellens theologus, insignis astronomus, atque praecipuus suae aetatis concionator. De illo haec scripsit Hippolitus Donesmundus in sua Historia Ecclesiastica Mantuana: Praedicabat cum ea acceptatione, et fama in tota Italia, quod Ecclesiae concursus populi illum desiderantis audire non erant capaces; quare oportebat in publico foro disseminare verbum Dei, quod pluries miraculis expressis confirmavit, ut fecit Cremae ubi proprium nomen reddidit immortale... Vir regularis observantiae zelo flagrans nostratem B. Georgium de Cremona in provehenda Insubricae Augustinianae Congregationis institutione plurimum adjuvit, eamque postea Vicarii generalis nomine quater sanctissime administravit. Tandem cum odore sanctitatis obdormivit in Domino Mantuae an. 1462, aetatis suae 71. Post obitum titulum beati adeptus fuit. Ejus eruditionis monumenta invenies apud Ossinger pag. 712.

B. Isaias Bonerus, nobilis Polonus, invitis parentibus, in Casimiriae coenobio nostro Eremitano Ordini nomen dedit. Post sedulam sacris disciplinis in Patavino coenobio navatam operam, in suam Poloniam reversus praedicandi munus propter animarum zelum suscepit, atque uberrimos protulit per totam Poloniam conversionum fructus; nam ea quae ore pronuntiabat, sanctissimae vitae exemplo

confirmabat. Praeterea in Ordinis gymnasiis nostrates adolescentes bonitatem, et disciplinam, et scientiam naviter edocebat, multosque alumnos cum ad littera, tum ad pietatem optime instituit. Neque vero corporalia caritatis opera negligebat; nam tum publica xonodochia, tum pauperum, afflictorumque domos frequens adibat, eosque nedum omni ope sublevabat, verum etiam ad Sacramentorum susceptionem amantissimis verbis exhortabatur, atque pro iis praesertim, qui lethalium criminum foeditate dehonestabantur, assiduas Deo preces offerre solebat ut ad conscientiae munditiam per poenitentiae lavacrum assequendam divina gratia excitarentur. Deiparam Virginem tam ferventi pietatis affectu prosequeretur ut aliquando cum ante illius imaginem totus erga purissimam Matrem seraphicis ardoribus exaestuans, atque ineffabili dulcedine perfusus *Ave Regina Coelorum* suavi concentu cantaret, prae nimio gaudio extra sensus rapi, atque sursum in aerem efferri visus fuerit. Caeteris autem religionis operibus ita deditus erat ut orationibus diu noctuque congeminandis, atque corpori vigiliis, jejuniis, ciliciis, humicubatione, aliisque id genus afflictationibus in servitutem redigendo operam daret. Adhuc vivens complura miracula perpetravit, inter quae etiam mortuum jam proximum tumulari ad vitam revocavit. Nam cum defuncti propinqui, et amici illum precibus omnibus orare, atque obtestari coepissent, ut eos diutius in tanto moerore jacere non pateretur, ipse lugentium lacrymas immotis praecordiis ferre non valens, statim ad loculum accessit, atque in genua se provolvens, *Misericordiae Matrem* invocavit dicens: *Monstra te esse Matrem*. Haec precatus sua defuncti dexteram arripit illumque protinus redivivum suis necessariis restituit. Tandem stomachi morbo laborans, atque a Deipara [p. 495] una cum pluribus Angelis, Sanctisque Poloniae Patronis visitatus, et ab illa de proxima suae mortis hora praemonitus hisce verbis: *Isaia, te ad Filii mei convivium invito*, Spiritum Deo redidit Casimiriae prope Cracoviam die 8 Feb. an. 1471, aetatis suae 91 juxta Elssium, qui refert illum ortum fuisse ex Floriano Bonero, et Bronislava Lanckorumflua de Brzezic, nobilissimis, atque Ecclesiae Catholicae amantissimis parentibus, anno 1380. B. Isaiiae memoria singulis annis ab Academicis Cracoviensibus celebratur; nam die 8 Feb. in nostram S. Catharinae Ecclesiam conveniunt, et ab aliquo ejusdem Academiae socio sermo in ejus laudem habetur, et anno 1617 inter Poloniae Patronos adscriptus fuit. Typis evulgata habentur illius commentaria in quatuor libros Sententiarum.

B. Martinus Alphonsi de Cordoba inter nostrates Episcopos laudatus, apud Elssium pag. 469 dicitur vir sapiens, et praedicator magnus, qui magnum in animabus fructum peperit, viam illis coelestem monstrando, et odium mundi persuadendo. Notatu valde digna est, ita prosequitur citatus auctor, humilitas hujus Servi Dei, et insigne exemplum quod dedit; cum enim a Rege Hispaniarum Henrico IV rogaretur ut in sua Curia secum degere vellet, ab illo petiit ne id sibi juberet, asserens sibi nihil congruere praeter monasterium et cellam... anno 1453 erat Vicarius generalis in conventu Salmanticensi, et 1470 idem munus in coenobio Vallisoletano fungebatur. Sacrae Theologiae doctor doctrina, honestate vitae, sanctimonia, et miraculis insignis, splendorem magnum patriae, et Ordini attulit. Vir sane in quo dubites pietatem ne admireris, an doctrinam. Oblato Episcopatu Pacensi, sed recusato clarior, quam Joannis II, et Henrici IV Castellae Regum repetitis honoribus. Primum in Gallia Tolosanum gymnasium, deinde Salmanticense in Hispania, summa auditorum frequentia, plurimos annos magna cum laude rexit, cumque totis viribus animi, ac corporis in sacras conciones vir pius incumberet, sanctaeque vitae exemplo plusquam verbis auditorum animos ad virtutem accenderet, adeo rem christianam promovit ut multi spretis mundi voluptatibus, ad saccum et cinerem versi, praeteritorum scelerum dolorem testarentur; adeoque se omnium animis insinuaverat, ut eum parentis loco haberent, et sanctissima ejus monita non possent non optime interpretari. Videtur obiisse Vallisoleti circa an. 1476. Haec omnia, quae de nostrate B. Martino scripta sunt, fere ad litteram deprompsit Elssius ex Chronico B. Alphonsi de Orozco fol. 53. Quae reliquit suae eruditionis monumenta indicantur in Saeculis Aug. vol. 2 pag. 126.

Ven. Martinus de Espinosa dum in Salmanticensi coenobio moraretur, nostratis S. Joannis a S. Facundo sacramentales confessiones excipiebat, eique a idem Sanctus causam aperuit quare morosius aliis mysteria sacra perageret, eam esse quod in Sacramento illo ineffabili Dei bonitas, et clementia coelestia illi arcana revelabat, quae non licet homini loqui. Anno 1483 erat praefati coenobii Prior. Vivebat adhuc an. 1484. Ita fere iisdem verbis Herrera tom. 2 Alphabeti Aug. pag. 56.

B. Martinus Sanctarenensis obiit Scalabi in Lusitania die 17 Jan. an. 1483. De illo in Martyrologio Aug. ita legitur: Scalabi in Lusitania obitus B. Martini confessoris, cujus vita angelica nituit [p. 496] puritate, et in hujus testimonium sic erat ipsis daemonibus formidabilis ut vix dum ante ipsum aliquis in energumeno appareret, statim aufugeret quoties super caput illius manus imponeret dicens: *Deum qui te genuit dereliquisti*; et addebat: *nihil in sacris litteris fortius et efficacius esse ad daemonis conterendas vires quam illa verba psalmi 67: Exurgat Deus, et dissipentur inimici ejus*. Innumeris tandem meritis et virtutibus exornatus sancte hac die (17 Jan.) in pace quievit.

Ven. Paulus Veigel, Bavarus, dicitur in Aug. Martyrologio sub die 4 Augusti vir doctrina et sanctimonia illustris, qui Bavariae provinciam prudenter variis vicibus administravit. Cum sanctitatis opinione obiit Monachii an. 1496, ejusque corpus fuit in peculiari sepulcro reconditum.

Ven. Paulus Lulmius, alias Olmi, Bergomensis, cum esset jam juris canonici professor, et Ecclesiae Bergomensis Canonicus, ut animae suae saluti quietius vacaret, relictis omnibus, Augustinianam Eremum ingredi voluit. Verbi Dei praeco disertissimus evasit, et plura opuscula pro suae Augustinianae Religionis gloria composuit. Nobiliora obtinuit Insubricae Congregationis munera, eamque pluribus vicibus Vicarii generalis nomine mirabili prudentia gubernavit. Tandem cum coenobii Cremonensis priorem ageret cum sanctitatis opinione spiritum Deo reddidit die 12 Junii an. 1494, aetatis suae amplius 70. Quae scripsit inspicere possunt apud Ossinger pag. 523. Celebratur in Martyrologio Aug. ad praefatam diem 12 Junii.

Ven. Paulinus de Mediolano, Insubricae Congregationis alumnus, ab Ossinger dicitur vir qui sanctitatis suae radios circumquaque diffudit, quique tempus omne in exercendis virtutibus posuit, scilicet in jejuniis, oratione, et zelo divini hononis. In variis coenobiis prioratum gessit, ac duabus vicibus totius Congregationis primatum obtinuit. Cum sanctitatis fama, ac titulo beati ex hac vita migravit dum esset Romae prior coenobii S. Mariae de Populo an. 1481. Eremitarum Augustinensium habitum induerat in patrio Coronatae conventu an. 1445, aetatis suae 16. Recensetur inter Ordinis scriptores ab Ossinger pag. 676.

B. Petrus Jacobus de Pisauro in patrio S. Augustini coenobio adhuc adolescens nostrae Eremitanae Familiae aggregari voluit. A primis suae professionis annis adeo praeclara spectatae probataeque virtutis, atque ingentis in litteris profectus argumenta praebuit ut ipsi Fratrum Studentium magistri munus demandatum fuerit. Vir laboris amans, atque otii inimicus incredibili patientia, atque ingeniosa sedulitate nedum primum volumen nostratis Aegidii Romani in Magistrum Sententiarum verum etiam Biblia, atque Breviarium calamo ita accurate, atque nitide transcripsit ut nullam ex tam multis paginis aliqua litura notarit. Constat illum fuisse sacrae Theologiae Magistrum multa doctrina exornatum, quam sibi oratione magis, quam studio comparavit; nam Angelici Doctoris exemplo non nisi post imploratam Dei opem ad scamnum litteris operam daturus accedebat. Regularis disciplinae studiosissimus Regulam atque Constitutiones Ordinis adamussim observabat, cunctarum propterea monasticarum virtutum, ac praesertim obedientiae praeclarum exemplar ipsis quoque provectoribus coenobitis effectus. Ad percelebre [p. 497] Vallis-Manentis eremitorium prope Pisaurum se tandem recipiens, ibidem Sancto Nicolao Tolentinate sibi in exemplum proposito angelicam potius quam humanam vitam duxit usque ad obitum, qui contigit anno 1496, aetatis suae 50. Immemorabilem illius cultum confirmavit Pius IX die 23 Sept. an. 1848. Officium autem in Ordinis Breviario habetur sub die 23 Junii.

B. Petrus de Scitonio, alias de Cetona, quod oppidum est prope Clusinam civitatem in amoenissimo colle situm, circa annum 1433 cum jam esset provector aetatis inter nostrates Ilicitanos Eremitanum cucullum induit. Ita tamen brevi in via morum, (Landuccius in Sylva Illicetana pag. 114) doctrinae, et perfectionis profecit ut post quinque annos a sua professione in totius Congregationis Vicarium generalem assumi meruerit. Ex insignioribus Italiae urbibus, et praecipue Bononia, et Mediolano misit ad Ilicetanam Congregationem multos juvenes spectatae indolis ab eo in concionando ad Religionis caulam reductos, qui plurimum decoris et honoris Augustinianae Familiae attulerunt. Cum sanctitatis opinione obiit Iliceti an. 1470. Dicitur fuisse ex nobili progenie, cui cognomen erat Nicolai. Et revera ipsemet sua manu scripsit in libro professorum Ilicetani conventus: *Ego Fr. Petrus*

Nicolai de Citonio confiteor me professionem fecisse die 28 Julii 1433 in conventu Sancti Salvatoris Sylvae Lacus. Testatur praememoratus Landuccius se an. 1651 Scitonii vidisse nostratis B. Petri sacram imaginem in Ara B. Mariae Virginis Annuntiatae in Ecclesia S. Angeli in Foro ejusdem loci.

B. Salvator de Aretio Hetruscus, cum multa sanctitatis opinione obiit circa an. 1486, ejusque sepulcrum populi frequentia honorabatur.

B. Simon, alias Simonetus de Camerino in Aug. Martyrologio sequentibus verbis celebratur sub die 9 Martii: In coenobio Montis Ortoni obitus B. Simonis de Camerino, qui licet parvi corporis esset, tamen erat virtutis excelsae, et ingenii acutissimi; fuit egregius praedicator, taliter ut praedicatorum corona diceretur; teste Pio II mores habuit candidissimos, erga Dei honorem zelo ardebat. Religionem reformavit instituens Congregationem Montis Ortoni, ad discordes pacificandos industriam hahuit singularem. Tandem tot meritis exornatus postquam plures coelo lucrificerat, hac die (9 Martii) in coelum migravit... Pacem inter Venetos, et Ducem Mediolanensem toties a Pontificibus et aliis Principibus in vanum procuratam, solus (anno 1454) confecit, de quo totus orbis obstupuit. Ita noster Josephus ab Assumptione vol. I pag. 180 et 181. Obiit autem Simonetus noster an. 1478, aetatis suae 86. Ab Ossinger pag. 184 inter Ordinis scriptores recensetur.

B. Thadaeus de Canaria, Lusitanus, et conventus Ulyssiponensis alumnus, magnae sanctitatis vir, insignem nostrae Religioni splendorem adjecit. Fuit ardens paupertatis amator et mirabilem poenitentiam egit in summa rerum egestate, et contemptu. Ad insulas Canarias profectus, illinc trajecit in Africam, ubi captivis christianis Sacramenta administrabat, atque ipsis infidelibus Evangelium praedicabat. Videtur obiisse cum sanctitatis fama circa an. 1470. Quamvis dubitari possit utrum sit hujus B. Thadaei, certum tamen est quod corpus cujusdam Eremitae Augustinensis etiam apud infideles africanos in urbe [p. 498] Tagaos nuncupata in magna veneratione habetur, et a Deo crebris miraculis illustratur; nam ubi primum illi oppidani sentiebant, ita Ellsius pag. 644, tempus sterile, habebant pro more vestibus contegere captivos christianos, opiparosque cibos illis apponere; deinde deducere eos ad hoc corpus ut coram eo orarent, quibus finitis, diuturna experientia pro comperto habebant remedium suis malis adfuturum, quod etiam faciebant ad sedandam pestem. Anno 1525 P. Henricus de Olivera Lusitanus Prior S. Christophori in Tenerifa insula una cum nostrate item Lusitano P. Fr. Michaelae Velho se data opera Tagaustum (Tagaos) contulerunt, et ab oppidanis conducti fuerunt ad quemdam campum spatiosum atque desertum, ubi viderunt parvulum quoddam septum, sive claustrum, in quo sub humili tecto jacebat corpus, facie coelum versus spectante, Augustiniani Ordinis habitu indutum, manibus intra manicas complicatis, et supra pectus compositis, habitu nigro ad pedes pertingente, cujus vultus praeseferebat aetatem quadraginta annorum; habebat barbam quasi ab octiduo tantum tonsam, oculosque clausos, et non solum ipse erat nulla sui parte corruptus, verum etiam nec ejus habitus, nec calceamenta. Illum Mauri vocabant Augustinum, et ex eis quatuor a civitate Tagaos mercede conducti assidue sacrum corpus custodiebant. Huic praefactorum nostratum testimonio conformes omnino fuerunt relationes habitae an. 1612 a D. Joanne Gundisalvo Comite de Tongria praefecto arcis de Argum, et 1615 a quibusdam Patribus Trinitariis, qui regionem illam visitaverunt.

Ven. Verubaldus Kalvossuer, Germanus, Ordinis nostri Mantellatus, angelicam vitam duxit in eremitorio S. Mariae de Vinea extra Ferrariam sito, quod ad nostrates Ferrarienses pertinebat, ibique obiit cum odore sanctitatis die 2 Maij an. 1492.

Ven. Vincentius de Gerunda in Aug. Martyrologio sub die 22 Augusti, et littera H. sequens habet encomium: Barchinone memoria Ven. Vincentii Gerundensis, viri et naturae et gratiae egregiis dotibus exornati; erat enim theologus et concionator celeberrimus, nec minus clarus sanctimonia, qua plenus in eodem coenobio decesit... Ibidem priorem agebat anno 1482 quo imago Deiparae a Pietate, quae in nostra ecclesia venerabatur, post processionem solemnem die 29 Nov. pestem Barchinone amandavit.

Beatus Alexander de Oliva Cardinalis in Ordinis Martyrologio ad diem 21 Julii sequens habet elogium: Tibure obitus incomparabilis herois B. Alexandri de Oliva, qui trimatum adimplens, in fonte mersus, et defunctus, a Deipara ad vitam revocatus voto matris suae illum in Virginis cultum oblaturae, adhuc puer in coenobio de Saxoferrato habitum suscipiens, viam scientiae et sanctitatis maximo cum proventu ingressus est. Claruit omnibus in virtutibus, oratione scilicet, jejuniis, obedientia, humilitate, taliter ut a praelatis tamquam observantiae exemplar caeteris ostenderetur. In scientia adeo claruit ut princeps theologorum nuncuparetur. Ad Ordinis praelaturas assumptus Anconitanae Provinciae electus est provincialis, et Vicarius generalis, et observantiam in Italiam [p. 499] et in coenobio Fabrianensi introduxit. Postea procurator generalis ab Eugenio IV creatus est, sed ille illi muneri valedixit Roma discedens. Inde per omnes Italiae urbes cursitans, divinum verbum magno cum fructu promulgare coepit, et plures composuit discordias praecipue inter Senenses, Florentinos, et Perusinos, unde sibi nomen angeli pacis promeruit. Electus Generalis totius Ordinis, in illo mirabilem introduxit observantiam. Pedester coenobia visitabat, et quando aegrotabat jumento aliquandiu utebatur. Ejus sanctitatem agnoscens Pius II absentem creavit Cardinalem titulo S. Susannae, quo munere exaltatus plus humilitate, et mundi contemptu coruscavit. Etiam adauctus est Abbatia S. Blasii in dioecesi Perusina, et Episcopatu Camerini, cujus redditus in eleemosynis, et piis operibus consumebat. Suis consanguineis duntaxat necessaria, non superflua, ad vitam ministrabat, obtenta prius venia a Pontifice. Plus temporis in mortis contemplatione consumebat, et in sacello quodam tumulum, et intus imaginem Cardinalis defuncti cum hoc lemmate: Memorare novissima tua, et in aeternum non peccabis, habebat. Semper ob oculos Deum habebat presentem, et ideo duntaxat cum notae sanctitatis personis sermocinabatur, addens Dei amicum cum solo altero Dei etiam amico colloqui debere. Etiam aegrotans a nullo tangi ob puritatem servandam permittebat; adeo enim erat puritatis amans ut e domo sua famulum, qui cum foemina fuerat locutus, quantocius expulerit. Erat erga pauperes, et egenos liberalis, quotidie in Officio divino recitando sex horas occupabat. Lino numquam usus fuit, nec lectulo ad somnum pretiosis ornato utensilibus, et licet exteris corpus indumentis dignitati congruis exornaret intus vero asperis, immo et ciliciis macerabat. Donec feбри correptus lethali, morti proximus quaesitus quid consanguineis post suum obitum legabat respondit: Illis familiaribus, et famulis meis lego ut boni sint, et bene vivant. Receptis ergo summa cum pietate Ecclesiae Sacramentis hac die (21 Augusti) sancto fine quievit, sepultusque est in Ecclesia nostra Romana, in sarcophago honorifico cum celebri elogio. Constans est fama illum diutius viventem ad Tiaram Pontificalem fore perventurum... B. Alexander de Oliva Saxoferrati in Umbria ortus est ex Alenterio et Joanna parentibus an. 1407; voto matris Ordinem ingressus est an. 1414. Bononiae Theologiae sacrae operam dedit an. 1431, et Augustae Perusinorum an. 1433. Marchiae eligitur Provincialis anno 1439. Vicarius Cong. Perusinae an. 1456, Generalis 1459, et Cardinalis S. Susannae an. 1460, die 13 Martii. Obiit an. 1463.

Fr. Alphonsus Rabanal, Hispano-Burgensis, sacrae Theologiae Magister, qui anno 1470 electus fuit Castellae Provincialis, anno 1480 erat Episcopus Rondae in Baetica, quae civitas cum Maurorum jugo premeretur, tres habuit Episcopos titulares, quorum ultimus fuit noster Fr. Alphonsus. Ex relatione mihi transmissa a nostrate P. Fr. Thyrso Lopez, et ex tom. 51 Hispaniae Sacrae pag. 245.

Fr. Alvarus de Salas, item Burgensis, apud Herreram tom. I Alphabeti Aug. dicitur Episcopus Idumeae et obiisse die 13 Octobris an. 1500. Verum nunc penes me est schedula deprompta ex lib. I Bullarum Leonis X, Pontificatus sui an. 2, et 3, in quo legitur praefatum nostratē Fr. Alvarum de Salas sexto [p. 500] Idus Augusti Ecclesiae Dumensi per obitum Thomae vacanti praefectum fuisse. Dumium autem erat monasterium in Gallaecia situm, in quo Abbas fuit S. Martinus, in cujus honorem in eodem monasterio erecta fuit sedes episcopalis, eique pro dioecesi familia regia tributa. Vide *Geographiam Sacram* Caroli a S. Paulo pag. 180.

Fr. Andreas Bysmam, Brunensis, in qua Moraviae urbe an. 1434 ortum habuit, apud Ordinem sacrae Theologiae lauream promeruit, eandemque disciplinam magna cum laude publice Tolosae in

Gallia professus fuit. An. 1473 Augustiniana Bavariae provinciae primatum obtinuit. Sui provincialatus tempore pluribus vicibus ceu Legatus Bohemiae, Moraviae, Austriae, et Bavariae Romam venit. Ad instantiam DD. Protasii Czernahora Olmucii Episcopi die 7 Julii an. 1482 creatur Episcopus Nicopolensis, et Suffraganeus Olmuciensis. Vixit in hoc saeculo usque ad an. 1501.

Fr. Andreas Canavella, nobilis Corcyrensis, an. 1450 promovetur ad Episcopatum unitarum ecclesiarum Stagni et Corcyrae-Nigrae (di Stagno e Curzola) in Dalmatia. Dicitur vir fuisse magno animo, ac solerti ingenio praeditus, impiger, laboriosus, atque justitiae strenuissimus vindex, qui omnia episcopalis officii munera vigili sedulitate adimplevit. Dissensiones atque discordias eliminavit, quae cum magna publice tranquillitatis perturbatione inter populum, et clerum Corcyrae exardebant, Cathedralis Ecclesiae tectum suis sumptibus refecit, in eoque pulpitem opere ornatuque praeclarum elaborandum curavit, aramque D. Jacobo pulchram, atque venustam suo aere erexit. Eremitani Ordinis amantissimus fortiter restitit ne nostrum Corcyrense coenobium ad Canonicos Regulares transiret, quamvis plurimorum Optimatum Canonicis faventium non certe laudabiles conatus superare nequiverit. Omni autem encomio dignus haberi debet eo quia suo officio non defuit, et quia Religionis matris suae jura quoad potuit constanter sustinuit. Finis ejus mortalis vitae contigit die I Martii an. 1453.

Fr. Andreas Bondimerius unus fuit e quatuor illis nobilibus Venetis adolescentibus, qui duce ac magistro nostrate Fr. Gabriele de Garofolis in coenobio S. Mariae de Nazaret Eremitanum Ordinem amplexi, deinde an. 1424, annuente Martino V, dimisso eremitico Instituto Canonicorum Regularium congregationem, sub titulo S. Spiritus de Venetiis, et sub Regula S. P. Augustini in abbacia S. *Danielis in Monte* Patavinae dioecesis fundarunt. Noster autem Bondimerius cum doctrina atque virtute sanctaeque vitae exemplis novam Congregationem, praesertim post praefati Gabrielis ad Eremitanam Familiam reversionem, alacriter provexisset, anno 1460, die 7 Aprilis, Venetiarum Patriarcha creatus fuit. Laudabiliter praefuit usque ad annum 1464 quo ad meliorem vitam die 6 Augusti transivit. Quidam scriptores appellant praefatos quatuor nostrates nobiles Venetos nomine clericorum nulla facta eorumdem Augustiniana professionis mentione, atque omnino reticentes nostratis Gabrielis de Garofolis nomen; in quo sane ostendunt, ut scribit noster Gandolphus, *malum quemdam genium contra nostrum monachalem Ordinem*. Caeterum laudatae foundationis gloriam ad nostrum Eremitanum Ordinem pertinere liquido constat ex hoc nostratis Ambrosii Coriolani auctoris contemporanei testimonio, quod habetur [p. 501] in *Defensorio verit. I resp. Ad arg. 2. Similiter princeps suo tempore omnium evangelizantium Magister Gabriel de Spoleto nostri Ordinis instituit Ordinem S. Spiritus de Venetiis*. Erant autem memorati quatuor juvenes proculdubio clerici eo quia nondum an. 1424 Sacerdotio intiatu fuerant, sed erant non quidem clerici simpliciter, sed clerici Ordinem Eremitarum S. P. Augustini jam professi.

Fr. Antonius de Recineto ex nobili familia Colombella, sacrae Theologiae doctor Parisiensis, qui an. 1433 in Synodo Basileensi vices egit Procuratoris generalis nostri Augustiniani Ordinis, anno 1447, die 15 Maji Senogallensem episcopalem infulam accepit. Verum illius Episcopatus incidit in mala tempora. Nam cum Sigismundus Malatesta illius civitatis imperium arripisset, atque ut nova urbi munimenta pararet, episcopale Palatium cum D. Paulini templo demolire vellet, Antonius noster quoad potuit tyranni voluntati restitit; sed ille rebus secundis, potentiaque elatus utramque demolitionem executioni mandavit; quare Malatestae tyrannidem execratus Anconam se recepit, ibique postea apud nostrates hanc mortalem vitam finivit an. 1466.

Fr. Antonius de Termulis in Samnio cum insignis theologi nomine floreret, a Martino V die 22 Novembris an. 1422 ad Episcopatum Termularum evectus fuit. Multis annis illam dioecesim gubernavit, atque et hac vita migravit an. 1455.

Fr. Augustinus de Balneoregio in Patrimonio S. Petri, sacrae Theologiae Magister, qui fuit Romanae provinciae praesul, et totius Ordinis Procurator generalis, quique a Supremo Ordinis Moderatore Gerardo Ariminensi non semel, prout scribit Herrera, adhibitus *fuit pro conservatione religiosae institutionis*, anno 1449 die 17 Octobris Balneoregiensis Episcopus electus fuit. Illam Ecclesiam rexit usque ad annum 1459, quo ad meliorem vitam transivit.

Fr. Bernardus Saratius Ordinis Heremitarum S. Augustini, Sacrae Theologiae Baccalaureus a Sixto IV an. 1478 pridie Idus Octobris eligitur Episcopus Hipponensis. Ex Bullario Sixti IV an. Pontificatus VIII. Ita in schedula mihi tradita a saepe laudato P. Michaelae Costello Ord. Praedicatorum.

Fr. Carolus Fellapane, Neapolitanus, sacrae Theologiae Magister, atque totius Ordinis Procurator generalis, ab Eugenio IV die 12 Aprilis an. 1445 promotus fuit ad Episcopatum Policastri in Lucania. Illius immediatus successor habetur an. 1455.

Fr. Clemens Bartholomaei Romanus, S. Theologiae Lector, an. 1424 erat Provincialis, et an. 1427, die 3 Decembris a Martino V electus fuit Episcopus Verularum in Latio. Episcopatu senectutis causa dimisso decessit an. 1457.

Fr. Didacus de Maria, Hispanus, anno 1487 inauguratus fuit Episcopus Ampuriarum in Sardinia. Ab Herrera dicitur Episcopus Civitensis, eo quia Ampuriensis et Civitensis dioecesis unitae erant, quae postea Templensi locum dederunt. Nostratis Didaci immediatus successor ponitur ad annum 1494.

Fr. Donatus Bottini Neapolitanus, insignis theologus, qui an. 1431 erat Provincialis, ab Eugenio IV anno 1448, die 10 Sept. translatus fuit ad unitas Ecclesias Valvensensem, et Sulmonensem ab Episcopatu Cupersani in terra Bari, ad quem euectus fuerat die 11 Octobris an. 1439. Templum Cathedrale Sulmonis mire exornavit, [p. 502] sacrisque indumentis, atque utensilibus ditavit. Vitam cum morte commutavit an. 1463.

B. Gabriel Sforza, filius Mutii Attenduli Comitis Cotignolae, matrem habuit D. Antoniam de Salimbeni Senensem, ac fratres Bosium Comitem S. Florae, et celeberrimum Franciscum Mediolanensium Ducem. Adolescens armis se addixit, sed postea ob valetudinis exilitatem sive potius propter natura inditam ad pietatem propensionem ad militiam ecclesiasticam se convertit. Itaque ad Ilicetanum prope Senas coenobium se contulit, ibique nostro Eremitano Ordini nomen dedit. Adeo in virtutibus monasticis brevi tempore profecit ut in illa sanctorum coenobitarum domo magister Novitiorum constitutus fuerit. Cum autem singulari zelo animarum fereret atque mira concionandi peritia praestaret, plurimos homines suis concionibus ad meliorem frugem perduxit. Verum nostratis Gabrielis humilitas ac sanctitas diutius in Eremo Ilicetana latere non valuit; nam ipsius germani fratris Francisci Mediolanensium ducis opera a Nicolao V die 21 iunii an. 1454 ad Mediolanensem Archiepiscopatum euectus fuit. Episcopatus opus adeptus, sancte atque prudenter creditam sibi Ecclesiam gubernavit; ita scilicet ut retento pristinae vitae rigore coenobitae potius quam Praesulis vitam ducere videretur. Praefatum ipsius fratrem Franciscum Mediolani Ducem in publici regiminis administratione optimis consiliis adjuvit, eique suasit ut majus xenodochium, pluraque alia pietatis opera perficienda curaret. In amplissimi sui Archiepiscopatus gubernatione adiutorem habuit nostratem P. Mag. Fr. Paulum de S. Ginesio in Piceno, Episcopum Helenopolitatum, qui valde eruditi hominis fama commendabatur. Vixit in Episcopatu noster B. Gabriel tribus tantum annis; nam die 12 Septembris an. 1457 suae mortalis vitae cursum explevit. *Adeo Gabriel*, ita Ughellus, sancte se gessit ut historici Augustiniani in suorum illum Beatorum album retulerint. Propter quaedam evulgata opera in scriptorum Augustinensium numero recensetur.

Fr. Guilelmus Becchi, nobilis Florentinus ab Ammirato dicitur *in philosophia ac theologia doctissimus*, et a nostrate Philippo Bergomensi *vir eloquentissimus, et litterarum sacrarum interpres celeberrimus*. Astronomiam etiam calluit, itemque inter primos floruit suae aetatis concionatores. Nostrati B. Alexandro Olivae ad Cardinalatum promoti in totius Augustiniani Ordinis regimine successit an. 1460, rexitque decem annis, nempe usque ad annum 1470, quo a Paulo II die 18 Maji Fesularum in Hetruria Episcopus inauguratus fuit. Cathedram illam tenuit usque ad an. 1491, quo Florentiae octogenarius debitum naturae persolvit.

Fr. Guilelmus Egremundus, Hibernus ab alio nostrate Episcopo Guilelmo Egmundo Anglo diversus an. 1463 die 15 Junii a Pio II per obitum Richardi praeficitur Ecclesiae Dromorensi in

Hibernia. Vixit noster Egremond usque ad annum 1488.

Fr. Guilelmus de Furno, Gallus, sacrae Theologiae Magister et professor, anno 1496 renuntiatus fuit Episcopus Archadiensis in Creta, et Suffraganeus Catalauni in Gallia.

Fr. Guilelmus an. 1472 erat Episcopus Paphi in Cypro, obiitque an. 1473.

Fr. Guilelmus de Colonia, Germanus, Abbas perpetuus coenobii Erem. S. Augustini Brunensis in Moravia, Eugenii IV sacellanus [p. 503] et poenitentiarius anno 1433 inauguratur Episcopus Nicopolitanus et Suffraganeus DD. Conradi de Zwole Episcopi Olmuciensis. Satis diu vixit; nam quatuor Subinde Olmuciensium Antistitum coadjutorem egit, obiitque anno 1482.

Fr. Henricus Koefgarten, Germanus, sacrae theologiae Magister, atque insignis Theologus, et egregius concionator ad instantiam DD. Theodorici I Moguntini Archiepiscopi anno 1456 ipso paschatis pervigilio inauguratus fuit Episcopus Rhosensis in Cilicia; et Suffraganeus Moguntinus. Pontificalia munia exercuit usque ad annum 1460, quo ad immortalem vitam die 24 Martii transivit.

Fr. Hieronymus de Neapoli dicitur a Gandolpho *suo tempore clarus et illustris, necnon philosophorum et theologorum facile princeps*. Fuit sacrae Theologiae Magister et professor publicus in Neapolitana Universitate anno 1432 a suis concivibus expetitus, et a Generali Gerardo Ariminensi missus. Anno autem 1437 Augustinianae Neapolis provinciae praeerat. A Nicolao V cujus praeceptor fuerat anno 1449 die I Septembris ad Oppidi in Calabria Episcopatum sublimatus fuit. Sublato graeco in illam Ecclesiam ritum latinum introduxit, quamvis ipse, ut scribit noster Coriolanus, in sua senectute litteras graecas didicisset. Cum plausu suam dioecesim rexit usque ad annum 1472, quo diutius in sua Sede permanere morte prohibitus fuit.

Fr. Jacobus, cujus cognomen et patria a scriptoribus reticetur, erat Episcopus S. Angeli Longobardorum in Principatu Ulteriori Neapolitani Regni. Obiit Romae die 15 Januarii an. 1477.

Fr. Jacobus de Neapoli Ordinis Heremitarum S. Augustini per Bullam Nicolai V sub dat. An. 1450 Idibus Januarii, Pontific. An. IV praeficitur Ecclesiae Cervicensi sub Archiepiscopo Duraciensi vacanti per obitum Alexii etc. Ita legit jam saepe laudatus P. Fr. Michael Costello Dominicanus in Bullario Nicolai V. Idipsum habetur in libro provisionum ejusdem Pontificis ab an. 1443 ad 1451 fol. 44.

B. Jacobus Perez de Ajora in provincia Valentina vir fuit, qui *praeclaris voluminibus*, ita Zacharias Boverius Capucinus, *non solum Ecclesiam illustravit, sed suis etiam regularis observantiae, ac vitae probitatis normam ac exemplar praebuit*. An. 1468 die 23 Sept. ad instantiam Card. Roderici Borgia tunc Archiepiscopi Valentini, et postea Alexandri Papae VI, dum Valentini coenobii prioratum gereret, electus fuit Episcopus Christopolitanus (di Napoli in Arabia) et ipsius Roderici Cad. Archiepiscopi Suffraganeus. Dum autem hujusmodi officii munia exercebat, etiam sacram Scripturam publice interpretabatur, qua occasione praeclaram psalterii expositionem petentibus Valentiae Canonicis publici juris fecit. Huc faciunt quae de nostrate Jacobo scripsit Sixtus Senensis in sua Bibliotheca Sancta lib. 4 pag. 396, edit. ad an. 1742: *Jacobus Christopolitanus Episcopus natione Hispanus, patria Valentinus, Ordinis Eremitarum D. Augustini observantissimus cultor, humanis et divinis litteris copiose imbutus edidit in omnes psalmos Davidicos scholastico explanationis genere volumen ingens, ac prolixum, allegoricis et anagogicis sensibus refertum et multis variarum scientiarum digressionibus redundans*. Obiit valde senex Valentiae cum opinione sanctitatis anno 1491. Illius corpus anno 1491 opera nostratis S. Thomae de Villanova ad locum decentiorem translatum fuit. [P. 504] Anno autem 1611 reserato sarcophago ejus lingua et cerebrum nedum integra et incorrupta verum etiam vivida atque vegeta perinde ac hominis viventis reperta sunt.

Fr Jacobus anno 1452 erat Episcopus *de Candi*. Ita Herrera tom. I pag. 432.

Fr. Jacobus anno 1460 erat Episcopus *Corniciensis*. Ita Herrera pag. 434.

Fr. Joannes Dathus e Foro Cornelii, vulgo de Imola nuncupatus, a nostrate Coriolano ipsi coevo dicitur *vas scientiarum, acerrimus disputator, memoriosus valde, Aegidianae disciplinae defensor etc.* Antonius Manzoni in historia Episcoporum Imolensium edit a Faventiae an. 1719 pag. 280 haec scribit de nostrate Joanne. Vita functo Antonio eligitur ad Imolensem Cathedram a Paulo II Joannes Dathus Imolensis Ordinis Eremitarum S. Augustini patrii sui coenobii olim alumnus, quem eximia virtus et sapientia inter praeclaros theologos ac scriptores illius sacri Instituti celebrem reddidit, sed ejus immatura mors illius inaugurationi obstitit; fuit enim tantum electus, atque ante consecrationem praereptus... Contigit illius obitus circa annum 1470.

Fr. Joannes de Sicilia sacrae Theologiae Magister die 29 Martii an. 1436 Insulae Aenariae (di Ischia) prope Neapolim Episcopatum obtinuit, eique praefuit usque ad annum 1453, quo humanae naturae debitum persolvit.

Fr. Joannes Gianderone, alias Bucci, Tifernas, quem alii Senensem putant, nostratis Rodulphi de Tiferno Sacristae Apostolici ex sorore nepos, *a quo et educatus, et in officium adoptatus fuerat, et quem officio fungentem reliquit*, ut iisdem verbis scribit noster Cardinalis Aegidius Viterbiensis, in patris locum an. 1460, die 15 Julii suffectus fuit tamquam sacrista, confessarius et bibliothecarius pontificius, et paulo post inauguratus fuit Episcopus Tiferni. Anno 1472 erat etiam Sixti IV referendarius. Suae Augustinianae professionis memor multa in nostratum Tiferni coenobium beneficia contulit, illud namque ampliandum, atque exornandum suis impensis curavit. Sacristae hujus tempore praememoratus Sixtus IV officium bibliothecarii a Sacristatus munere sejunxit, novaeque Vaticani bibliothecae constructae an. 1472 praefecit Jo. Baptistam Platinam Cremonensem, virum sui aevi eruditissimum. An. 1474 die 16 Julii ad Massensem in Hetruria Ecclesiam translatus fuit, eamque Romae degens decem annis administravit cum interea Sacristae munere fungeretur. Fato cessit Romae anno 1483. Alumnus fuit Congregationis Augustinianae de Iliceto.

Fr. Joannes Low, alias Lovaeus, (Lobbe) Anglus, vir fuit bonarum artium studiosissimus. Apud nostrum Eremitanum Ordinem evasit Prior Londinensis coenobii, et Angliae Provincialis. Fuit Oxoniensis Doctor, atque diligentissimus veterum librorum collector, prout reipsa comprobavit selecta bibliotheca, quam in praefato Londinensi coenobio fundaverat. Huic Augustiniano Doctori debetur si aliquot antiquorum Patrum scripta ad haec usque tempora pervenerunt; alioquin enim vel temporum injuria, vel hominum incuria omnino periissent. Piissimus Anglorum Rex Henricus VI Joannem nostrum in suum consiliarium, et conscientiae moderatorem sibi assumpsit. Anno 1433, die 17 Augusti inauguratus fuit Episcopus S. Asaphi (di S. Asaph), unde an. 1444, die 22 Aprilis Roffam (Rocester) translatus fuit. Illam rexit [p. 505] Ecclesiam usque ad annum 1467, quo ex vita migravit.

Fr. Joannes natione Gallus anno 1458 erat Episcopus Demetriadis in Thessalia, et Suffraganeus Archiepiscopi Rathomagensis (di Roven) Card. Guillelmi de Esteuteville, qui fuit Ordinis nostri munificentissimus Protector. Degebat Joannes in coenobio Rothomagensi, ibique ad hujus mortalis vitae terminum pervenit die 18 Feb. an. 1463.

Fr. Joannes Berger, Monachiensis, anno 1480 erat Episcopus Bellinensis (di Bellina) in Phaenicia, et Suffraganeus, sive coadjutor Frisingensis, et Brixinensis (di Frisinga, e di Brixin) in Bavaria, et Comitatu Tirolensi. Ad meliorem vitam transivit die 26 Junii, an. 1481.

Fr. Joannes Perfecti die 13 Octobris an. 1455 creatur Episcopus titularis Sithoniae in Mari Aegeo, et Suffraganeus Paderbonae ad instantiam DD. Theodorici Archiepiscopi Coloniensis, et Ecclesiae Paderbonensis Commendatarii, cum annua ducentorum florenorum pensione. Ex schedula mihi tradita a saepe laudato P. Michaele Castello, deprompta ex libro provisionum sub Callixto III Pontificatus sui anno primo, fol. 69.

Fr. Joannes Iminck, sive Iminch, Germanus, anno 1469, die 10 Julii a Paulo II inauguratus fuit

Episcopus Tephlis (di Tifflis) in Georgia, et Suffraganeus Episcopi Paderbonae. Adhuc inter vivos degebat an. 1472.

Fr. Joannes Ludovici, Herbipolensis, sacrae Theologiae Magister, et Bavariae Provincialis, cum esset vir magnae prudentiae, atque insignis pietatis, a Paulo II die 3 Augusti an. 1465 creatus fuit Episcopus titularis Hierapolis in Phrygia, et Suffraganeus Ratisbonensis. Complevit dies peregrinationis suae Ratisbonae an. 1480.

Fr. Joannes an. 1450, die 14 Januarii a Nicolao V electus fuit Episcopus Aconensis (di S. Giovanni d'Acri) in Syria. Ex libro prov. ab 1443 ad 1451 fol. 44 per praelaudatum P. Michaellem Costello.

Fr. Joannes Valente cum ex pontificia dispensatione esset parochus S. Laurentii de Lidiard dioecesis Bathensis, et Wellensis in Anglia, anno. 1459 die 9 Julii Tinensis Ecclesiae in Mari Aegeo (di Tino) episcopali infula decoratus fuit. Vide Herreram tom. I Alphabeti Aug. pag. 433.

Fr. Joannes de Formentera (in Balearibus insulis) anno 1440 erat Episcopus Bethleem, et administrator Archiepiscopatus Valentini pro DD. Alphonso de Borgia, qui postea fuit Summus Pontifex Callixtus III. Decessit circa an. 1460.

Fr. Joannes Gropenghet, alumnus provinciae Saxoniae, an. 1499 die 9 Januarii eligitur Episcopus Panadiensis (di Paneas in Caelesyria), et Suffraganeus DD. Henrici III Comitis de Schavenburg Episcopi Mindensis (di Minden) in Westphalia, et episcopalis consecrationis munus accepit Romae in Ecclesia de Anima die 13 ejusdem mensis, et anni. In codice manuscripto Bibliothecae Barberinae signato XXXVII. I. ad diem 9 Januarii dicitur Joannes Gropengiter.

D. Joannes Phemrig locum praebet dubitandi utrum fuerit Eremita, aut Canonicus Ordinis S. Patris Augustini; nam de illo legitur in manuscripto codice Bibliothecae Barberinae signato XXXVII. I. ad diem 26 Octobris an. 1498. Referente R.mo D. Senensi providit in titulum D. Joanni Phemrig [p. 506] professori S.tae. Ma... (sic!) Ordinis S. Augustini in Theologia Mag. de Eccl. Vernensi in p. i. ut possit exercere pontificalia in civitate, et dioecesi Misnensi de consensu Episcopi.

Fr. Marcus de Terra Fluminis, Hungarus, S. Theologiae Lector, an. 1460, die 11 Martii ad instantiam Matthiae Regis a Pio II promotus fuit ad Episcopatum Seniae in Croatia. Deinde a Paulo II anno 1464 translatus fuit ad Cathedram episcopalem Tiniae in Dalmatia. Variis vicibus a praefato Rege Matthia Corvino Romam missus fuit cum ad Pium II, tum ad Paulum II Summos Pontifices praesertim pro subsidiis contra Turcas comparandis. Decessit anno 1468. Dicitur fuisse vir doctrinae ac probitatis laude spectabilis.

Fr. Martinus Alphonsus de Corduba, hujus urbis conventus alumnus, atque Salmanticensis professor, vir fuit humilitate, mundi contemptu, ac pietate praestans, qui suis ferventibus concionibus plurimos devios ad Deum reduxit. Noluit admittere Episcopatum Pacis Augustae, ad quem a Castellae Rege Henrico IV praesentatus fuerat. Ex hac vita migravit an. 1476. De eo egimus supra. Vide Chronicum B. Alphonsi de Orozco fol. 54, et Herreram tom. 2. pag. 77.

Fr. Nicolaus Palmerius, Siculus, orator, philosophus, ac theologus illustris, fidei catholicae defensor, atque haereticorum expugnator acerrimus, cum esset sacellanus, et familiaris Card. Alberti Florentini die 111 Januarii an. 1440 ab Eugenio IV Cathacii in Calabria Episcopus inauguratus fuit. Cum autem paulo post illam dioecesim sponte renuntiasset, an. 1445, die 2 Julii ad unitas Hortae et Civitatis Castellanae Ecclesias in S. Petri Patrimonio translatus fuit. Hanc mortalem vitam cum aeterna commutavit Romae an. 1467, aetatis suae 65.

Fr. Nicolaus Friez de Brisaco in Germania vir in sacris, profanisque litteris egregie doctus, anno 1459, die 13 Decembris electus fuit Episcopus Tripolitanus, et Suffraganeus Basileensis. Inter caetera, quae exercuit officia pontificalia Nicolaus noster anno 1479 sacro Pentecostes die DD.

Gasparem de Zurheim Episcopum Basileensem electum solemnī pompa consecravit. Suae Augustinianae Religionis numquam ingratorum instar oblitus, prout potuit, illam semper adjuvit, ac praesertim coenobiis Basileensi, et Brisacensi multa beneficia contulit. Episcopatum tenuit annis circiter 40, ac demum octogenario major Basileae debitum naturae persolvit die 17 Julii, an. 1498.

Fr. Nicolaus Bick, Germanus, vir morum integritate, ac doctrinae praestantia clarus, fuit Episcopus titularis Rhosensis, et suffraganeus sive coadjutor Argentinensis. Obiit apud nostrates Hagenoae die 22 Septembris an. 1475.

Fr. Paraclitus Malvezzi, nobilis Bononiensis, sacrae Theologiae professor, dum Senis moraretur, a Pio II ad Episcopatum Acerni in Principatu ulteriori in Regno Neapolitano assumptus fuit. Bulla provisionis data fuit Senis VI Idus Martii, an. 1459. Sedit usque ad obitum, qui contigit an. 1487.

Fr. Paschalinus Centefferri de Clugia, S. Theologiae Magister, qui an. 1420 erat in Januensi S. P. Augustini coenobio Studiorum Regens, anno 1421, die 27 Augusti creatur Episcopus Clugiae in Venetis aestuariis. Instituit in Cathedrali Canonicum Decanum, qui exactiori divini Officii recitationi invigilaret. [P. 507] Ex hac vita migravit die 11 Octobris an. 1457.

Fr. Paulus de Marino a Sancto Ginesio in Piceno, sacrae Theologiae Magister, Philippo ac Ludovico Sforza acceptissimus fuit; quare in eorum gratiam frequenter Mediolani concionabatur. Vir fuit valde eruditus, qui duas Mediolani erexit bibliothecas in coenobiis S. Mariae Coronatae et S. Marci, atque varios ingenii sui partus publici juris fecit. Anno 1455 inauguratus fuit Episcopus Helenopolis in Asia minori, et nostratis DD. Gabrielis Sforza Archiepiscopi Mediolanensis coadjutor. Item Abbas fuit Commendatarius S. Basilidis de Cavana Ordinis Vallis Umbrosae in dioecesi Parmensi. Vixit usque ad annum 1501.

Fr. Petrus Marini conventus Aquensis in Gallia alumnus, sacrae Theologiae Magister, vir doctus, atque concionator percelebris, Renati Andegavensis ducis, et Provinciae Comitatus confessarius, anno 1447 die 27 Julii evehctus fuit ad Episcopatum Glandevae in Provincia. Interfuit provinciali concilio Avenionensi an. 1457, et eodem anno ex hac vita migravit. Manuscripta reliquit aliquot concionum volumina, et quosdam in S. Scripturam tractatus.

Fr. Petrus de Tolosa, Gallus, alumnus coenobii Geaunae in dioecesi Adurensi, anno 1490 erat Episcopus titularis Veriensis in Macedonia.

Fr. Petrus de Villalobos, alias de Villa-Luporum, S. Theologiae Magister, qui anno 1473 suae Castellanae Provinciae praeerat, anno 1475 erat Episcopus Beryti in Phaenicia, et coadjutor Episcopi Cauriensis in Regno Legionis. Vivebat adhuc an. 1486, quo, ut habetur in vol. 51 Hispaniae sacrae pag. 44, die 13 Aprilis benedixit ecclesiam, et conventum S. Vincentii Ferrerii Placentiae.

Fr. Petrus Ferrer, alias Feria, anno 1495 electus fuit Episcopus Doliae, sive S. Pantaleonis in Sardinia. Ultimus fuit illius dioecesis Antistes, nam Doliensi oppido collabente Alexander VI illam Calaritanam univit.

Fr. Raphael Monso, Barcinonensis, Renati de Andegavo Siciliae Regis confessarius anno 1463 assumptus fuit ad Episcopatum Venciae in Provincia, quae ejusdem Renati Comitatus erat. Multa in suam Ecclesiam beneficia contulit; nam cathedrale templum organis instruxit, et decoravit, atque pretiosissimis ornamentis locupletavit, canonicorum Capitulo unum Clericatum adauxit, eique prioratum SS. Petri, et Joannis de Ganda, et de Pugetono univit. Habitationem S. Laurentii de Varo an. 1485 hominibus triginta donavit, ut ipsi, et eorum haeredes tenerentur propriis sumptibus habere naviculam *ad transvehendum de ripa ad ripam Vari amore Dei et absque mercede homines, animalia, et res quascumque*. Complevit dies peregrinationis suae die I Octobris, anno 1491.

Fr. Robertus Clementis, Rothomagensis, sacrae Theologiae professor, die 15 Maji anno 1469 a

Paulo II electus fuit Episcopus titularis Hipponensis, et Suffraganeus Rothomagensis. Erat tunc Franciae provincialis.

Fr. Rodericus de S. Martino, Hispano-Burgensis, sacrae Theologiae Magister, qui pluribus vicibus electus fuerat Castellae provincialis, an. 1485 ab Innocentio VIII die 27 Januarii inauguratur Episcopus Sebastensis in Cilicia. Videtur promulgata illius promotio an. 1486. Dicitur a scriptoribus vir pietate, conversatione, ac vitae sanctimonia spectabilis. [P. 508] Extremum diem clausit Burgis an. 1491.

Fr. Rodolphus de Tiferno, alias de Civitate Castelli, sacrae Theologiae Magister, vir singularis doctrinae, et probitatis ab Eugenio IV an. 1440 electus fuit sacrista, confessarius, et bibliothecarius pontificius, et paulo post inauguratus Episcopus Tiferni. Unus fuit ex illis nostratibus, qui ab Ostiis Tiberinis Romam S. Matris Monicae corpus anno 1430 deportarunt. In suum Tiferni Augustinianum coenobium multa beneficia contulit. Ex hac vita migravit die 9 Junii, an. 1460. Humani voluit Romae in sacello S. Monicae. Anno 1437, uti refert Herrera. prior erat poenitentiariorum apostolicorum.

Fr. Simon, Germanus, anno 1461 erat Episcopus Magionensis, sive Magiorensis, et DD. Reinhardi de Sickingen Episcopi Vormatiae coadjutor. Illius tamquam adhuc inter vivos agentis memoria non reperitur amplius post an. 1465.

Fr. Thomas Radcliffe, qui ab Herrera vocatur Thomas Rachelf, Hibernus juxta praefatum Herreram tom. 2 pag. 449, an. 1428, die 31 Januarii a Martino V eligitur Episcopus Dromorae in Hibernia. A Bonifacio Gams pag. 217 ponitur ad annum 1466, et dicitur ob paupertatem repudiatus. Apud Guillelmum Maziere Brady vol. I pag. 297 vocatur Thomas Bay perperam transcribens e manuscriptis codicibus Bibliothecae Barberinae *Bay* pro *Bac*, quae litterae non aliud innuunt quam nomen Bacalauri contractum; erat enim Thomas noster sacrae Theologiae Baccalaurus.

LXXIII

APPENDIX AD SAECULUM XIV - p. 508

Fr. Franciscus Ordinis Fratrum Heremitarum S. Augustini per translationem Manfredini ad Ecclesiam Feltrensem a Joanne XXII promovetur ad Ecclesiam Cenetensem (in regione Veneta) in Episcopum et pastorem, IV Nonas Maji, Pontificatus sui anno IV. Ex Bullar. Joannis XXII an. IV epist. 1005. Cod. Archivii Vaticani. Ex schedula per saepe laudatum P. Fr. Michaellem Castello Dominicanum Hibernum e praefato codice archivii Vaticani transumpta. Hinc patet perperam ab Ughello praedictum Franciscum Ordini Servorum adjudicatum fuisse. Erat hic Franciscus cognomine Ramponus, Bononiensis, insignis concionator, atque eximius theologus. Obiit an. 1349.

Fr. Robertus Ordinis Heremitarum S. Augustini per obitum Matthaei a Joanne XXII per Bullam Apostolicam datam Avenione Nonis Aprilis, Pontificatus sui anno septimo, instituitur Episcopus Ardachadensis in Hibernia. Ex Reg. Joannis XXII an. VII epist. 920. Item haec notitia debetur praememorato solerti Archivii Vaticani indagatori.

LXXIV

AUGUSTINENSES SCRIPTORES QUI FLORUERUNT AB ANNO 1450 AD ANNUM 1500 - p. 508

Mag. Fr. Albertus Patavinus, Novellus vulgo nuncupatus ut ab alio Alberto Patavino item

Augustiniano (qui floruit saeculo XIV), secernatur, natus est Hebraeus, atque inter Hebraeos educatus; sed postea ad Catholicam Fidem conversus, et nostrum Eremitanum Institutum amplexatus, evasit adeo fervens Hebraeorum reprehensor, [p. 509] et severus censor ut, tota Italia illum Hebraeorum flagellum appellaret. Adversus illos multa de Messiae adventu scripsit, in quibus acerrime eorum obstinatam pervicaciam redarguit. Doctrina claruit usque ad annum 1494.

Mag. Fr. Alipius de Carmaniola, Pedemontanus, vir doctus, et in habendis sermonibus ad populum suo tempore nemini secundus, florebat circa an. 1460. Reliquit volumen super Evangelia, et alterum super Epistolas, quae toto anno in Ecclesia leguntur.

Fr. Angelus de Cremona, Congregationis Insubricae alumnus, nulli parcens labori magnam, verba sunt nostratis Ossinger, in historia, et antiquis Ordinis nostri monumentis adeptus est notitiam, et ideo contra calumniatores nostros congegit apologiam ejusdem Ordinis nostri. Florebat circa an. 1480.

Fr. Augustinus de Mescheatis, alias de Bugella, vulgo *da Biella*, Pedemontanus, sacrae Theologiae Lector, ab Ossinger dicitur fuisse *cognitione scientiae philosophicae*, et theologicae clarissimus, qui reliquit volumen sub titulo *Exempla virtutum, et vitiorum*. Quidam scriptores, inter quos habetur etiam Andreas Rossotus, et Gavantus, nostrati Augustino attribuunt *Sequentiam defunctorum: Dies irae, dies illa*, quam tamen plures tenent compositam fuisse ab Humberto Burgundo Magistro Generali Ordinis Praedicatorum. Florebat Augustinus noster an. 1496.

Mag. P. Fr. Aurelius Lippus Brandolinus, Florentinus, vulgo Lippus appellatus eo quia ab ipsa nativitate pene caecus fuit, ortum habuit e nobilissima familia, atque inter Eremitas Augustinenses cooptatus, unus evasit e celeberrimis oratoribus, ac poetis, qui tunc temporis florebant, simulque magnus philosophus, theologus, historicus, et etiam musicus. Illum adhuc saecularum Matthias Corvinus Hungariae Rex ad suum obsequium arcessivit, eum artis oratoriae praeceptorem Budae, atque Strigoniae constituit, eumque sibi a consiliis, suumque oratorem ad diversos Principes esse voluit, atque ipsius consortio, et consolatione in acerbioribus suae vitae casibus frequenter corroborari saegit. Tam benevolo moecenatae vita functo Aurelius noster Florentiam rediit, ubi spreto omni hujus mundi honore nostrae Eremitanae Familiae nomen dedit circa an. 1490. Factus Eremita Augustinensis tanta peritia, tantoque omnium plausu, atque admiratione concionari coepit ut omnes Itali, ac praesertim Praelati, virique doctissimi incredibili voluptate illum audiendi flagrarent. De illo ita scripsit Manutius in praefatione suae orationis de Passione Domini: *Magnus sane vir fuit Lippus, magnisque viris acceptus, summis, mediis, infimis apprime charus, praecipue Pontificibus, Imperatoribus, Regibus: at quibus Regibus? Iis nempe quorum memoria inter Reges omnes regia erit semper. Litteratis hominibus, iisque inter summos summis, Hermolao Barbaro, Pogio, et universis sui aevi*. Quamvis pene caecus, certe Lippus, ita Sebastianus Corradus ab Ossinger citatus, et Rhetorica praecepta collegit, et a ratione dicendi ad rationem scribendi tam docte transtulit, et tam diligenter accommodavit ut nihil neque majorum suorum memoria, neque sua doctius, aut elegantius in ea scriptum videatur... Romae ex peste occubuit an. 1497. Quae scripserit, inspici possunt apud Ossinger pag. 154.

Fr. Bartholomaeus Patavinus, qui an. 1480 erat Marchiae Tarvisinae provincialis, [p. 510] teste Ossinger pag. 671 multos scripsit libros, ac praesertim in quatuor Evangelia, et in Epistolas D. Pauli, necnon apologiam nostrae Eremitanae Religionis.

P. Mag. Fr. Christophorus de Pisauro in Piceno, qui singulari juris canonici peritia enituit, an. 1451 erat Prior coenobii Ariminensis, et deinde in variis aliis conventibus Vicarium egit. Inter caetera alia scripsit librum definitionum, in quo cujusque rei vim brevi explicatione declarat, tractatum de Simonia, et alterum, in quo explicat arborem affinitatis et consanguinitatis, necnon pulcherrimam explanationem in Orationem Dominicam.

Fr. Dionysius Colensis, Hetruscus, vir pietate, et litteris spectabilis, multis annis concionatoris munus cum laude exercuit. Illius eruditionis testimonia fuerunt tractatus de arte sermocinandi, de

pulchritudine pacis, et de morte, cujus omnia ferme capita incipiunt: *Omnes morimur, et quasi aqua dilabimur*. Claruit circa an. 1470.

P. Mag. Fr. Franciscus Nerli, Patricius Florentinus, e nobilissima familia ortus, primus omnium Collegii Theologici Florentini insignia cum summo totius Senatus, populique plausu in divae Reparatae aedibus recepit. Anno 1439 interfuit Concilio Florentino. Scripsit Summam de rebus divinis, et librum de virtutibus, et vitiis. Decessit an. 1459, die 9 Dec.

Mag. Fr. Gotschalculus Hollem, Saxo, qui studiis in Italia operam dedit, ita concionandi arte excelluit ut super omnes suae aetatis concionatores, teste Ossinger pag. 452, eminuerit, atque insuper adeo theologica scientia claruit ut vix parem habuerit. Ex hac vita migravit an. 1481. Inter caetera illius doctrinae monumenta habetur *Praeceptorium divinae legis*, sive comentarium in Decalogum pluribus vicibus impressum, itemque opus *Sermonum Dominicalium* etiam imp. Alia refert laudatus Ossinger.

Mag. P. Fr. Guilelmus Jonconius, alias de Jonconio, Tolosanus, qui duabus vicibus illam Provinciam rexit, a Nicolao Beltrando in *suis Tolosanorum Gestis* dicitur vir sanctimonia, et doctrina clarus, in agendis circumspectus, in disputando acutus, et in predicando elegantissimus. Floruit usque ad an. 1498. Scripta ejus citantur ab Ossinger pag. 483.

Mag. P. Fr. Henricus Fuel de Culmach, alias de Kulmach, Bavarus, qui floruit circa annum 1472, reliquit tractatum de Passione Domini.

Mag. P. Fr. Jacobus de Prato, Hetruscus, qui anno 1484 erat Pisarum provincialis, ab Ossinger pag. 671 vir dicitur qui propter doctrinae praestantiam, quam insigni cum pietate conjunxerat, et artis oratoriae peritiam in magna existimatione fuit. E mortalium consortio recessit an. 1486. Reliquit sermones super Evangelia dominicalia, et super Epistolas totius anni. Super quamlibet Epistolam tres scripsit sermones.

Mag. P. Fr. Jacobus Alovisianus, alias de Aloisi, Ravennas, vir fuit non solum in divinis litteris, et sacra theologia peritissimus, verum etiam magnus amator, et cultor humanarum disciplinarum, ac praecipue historiae Ordinis nostri ut patet ex illius operibus, quae citantur ab Ossinger pag. 24. Multa opera nostratum Alberti de Saxonia, et Pauli Veneti correxit prae loque tradidit. Claruit an. 1490.

P. Mag. Fr. Joannes de Langham, Anglus, qui multo tempore Cantabrigiae publice sacram Theologiam in illa [p. 511] Universitate docuit, apud Elssium pag. 383 laudatur cum a doctrina, tum a vitae sanctimonia. Ab Ossinger autem dicitur vir Dialecticorum Philosophorum, atque Theologorum nulli secundus.

P. Mag. Fr. Joannes Slolei, alias Slolejus, Anglus, illam provinciam pluribus vicibus rexit, et cum esset eximius verbi Dei praeco, per Angliam universam cum ingenti plausu, atque auditorum majori profectu praedicavit. Varias reliquit quaestiones manuscriptas, et conciones per annum. Obiit Nordovici an. 1477.

P. Mag. Fr. Joannes Bury, alias Buriensis, Anglus, apud Herreram tom. I, pag. 471, ponitur ad an. 1476. Tribus vicibus electus fuit Provincialis, cumque magna theologica doctrina pelleret, strenue dimicavit adversus Reginaldum Pecok Episcopum S. Asaphi, ac postea Cicestriae, qui suis pestiferis scriptis de libertate Evangelii, de saecularium potestate, de aequalitate ministrorum, de legibus et doctrinis hominum, de utriusque speciei communione, deque non dotandis Clericis totam Angliam inficere studuit. Contra eundem Episcopum Reginaldum binos libros scripsit, quos Ossinger typis excusos arbitratur. Pitsaeus testatur illum etiam de S. Eduardo cognominatum fuisse a loco natali Comitatus Suffolcensis, ac nedum doctrina, verum etiam pietate praestitisse.

P. Mag. Fr. Joannes de Dorsten, Coloniensis, patria Recklinghusanus, dicitur ab Ossinger pag. 299

theologus excellens, concionator celeberrimus, profunda sacrae Scripturae doctrina decoratus, et philosophus acutus, qui in Universitate Erfordiensis summa cum laude, et auditorum profectu cathedram philosophicam et theologicam moderatus fuit. Anno 1467 erat Saxoniae provincialis. Juxta nostratem Gandolphum pag. 212 decessit an. 1481. Quae scripta posteris reliquerit vide apud laudatum Gandolphum.

P. Mag. Fr. Joannes Erghon, Eboracensis, dicitur a nostrate Gandolpho pag. 212 Oxoniensis professor non solum in philosophicis, sed etiam in theologicis disciplinis clarissimus. Fuit sua aetate unus e praecipuis Angliae concionatoribus. Nemo eo felicius, aut acutius in sacris concionibus divinarum Scripturarum typicum sensum allegorias, necnon prophetarum oracula suo tempore dilucidavit. Ex hac vita migravit an. 1490, et apud nostrates Eboracenses tumulatus fuit. Illius scripta refert Ossinger pag. 316.

P. Mag. Fr. Julianus Falciglia, Siculus, alias Julianus de Salem, qui tribus vicibus universi Eremitani Ordinis primatum obtinuit, a nostrate Ambrosio Corano appellatur *vir litteratissimus, ac tum disputando, tum legendo, tum componendo suo tempore clarissimus*. Hic felicissimus Superior noster, ita Ossinger pag. 326, ab Eugenio IV per suam vigilantiam, et indefessam curam S. Nicolai de Tolentino canonizationem obtinuit. Messanae continuis morbis, senioque consumptus vitam cum morte commutavit die 20 Maji an. 1459. Opera ejus recensentur apud praefatum Ossinger.

P. Mag. Fr. Laurentius de Colonia qui an. 1464 erat Franciae provincialis; dicitur fuisse corpore quidem parvus, sed ingenio maximus. De illo Chronicon Archi-Comitum Oldenburgensium tom. 2, pag. 170, ad an. 1431 haec habet: Jamdudum sua doctrina Parisiensia decoravit gymnasia, magnus theologus, [p. 512] disputator acerrimus, ad cuncta objecta respondere promptissimus, multa edidit opera etc. Anno 1406 a Paulo II institutus fuit Prior Commendatarius Prioratus S. Laurentii de Oregiis Ordinis Cluniacensis in dioecesi Aurelianensi. Vixit usque ad an. 1494. Consule nostratem Ossinger pag. 236.

P. Mag. Fr. Marianus de Genestano sua aetate Itatorum concionatorum facile princeps ortum habuit in praefato Latii oppido, in quo nostrates celeberrimum B. Mariae Virginis de Bono Consilio sanctuarium custodiunt. Adhuc adolescentulus nostrae Eremitanae Religioni nomen dedit, apud quam Magisterii honores adeptus evasit unus e praecipuis praestantissimis viris, quos Eremus Augustiniana omni aevo in lucem edidit. Potissimum autem concionandi peritia praestitit, quo in genere ab omnibus illius aetatis scriptoribus veluti quoddam rarum portentum celebratur. Vir perfectioris regularis observantiae studio flagrans, ad nostram tunc maxime sanctitate florentem Ilicetanam Congregationem transivit, in eaque talia praebuit optimi coenobitae specimina ut an. 1484 ejusdem primatum obtinuerit. Ab Alexandro VI anno 1495 totius Augustiniani Ordinis habenas accepit, a quo Summo Pontifice variis legationibus cohonestatus fuit, nempe ad Urbinatem Ducem, ad Pisaurensem Dynastem Constantium Sfortiam, ac demum ad Fridericum Neapolis Regem, ex qua ultima legatione rediens Suessae maligno morbo correptus, ex hac vita migravit an. 1498, aetatis suae 48. Quae scripta reliquit recensentur apud Ossinger pag 393.

Fr. Matthaeus Kovetz, Saxo, vir magnae eruditionis, atque ingentis famae, scripsit quadragesimale, tractatum in Symbulum S. Athanasii, alterum de corpore Christi, necnon expositionem per Orationem Dominicam, et Salutationem Angelicam. Florebat an. 1466.

Fr. Michael Duranzini de Empoli, Hetruscus, qui floruit circa an. 1460, reliquit sermones de laudibus B. Mariae Virginis doctrina, et pietate refertos.

P. Mag. Fr. Nicolaus de Ancona, qui Ordinem illustrabat circa an. 1500, scripsit *Defensorium Ordinis*, quod opus valde commendatur a nostrate Joanne Psaltz in sua *Coelifodina*.

Fr. Nicolaus Sorantius Venetus, qui florebat circa annum 1500, magnum nomen comparavit praecellenti quadam lucubratione de animae immortalitate, quam adversus Pomponatium typis evulgavit.

P. Mag. Fr. Paulus Mattabuffi, Romanus, unus fuit e praecipuis sua aetate Italiae concionatoribus, qui tantam sibi gloriam comparavit, ut vulgo Paulus redivivus diceretur. Fuit capellanus Nicolai V, et Calixti III, cujus jussu an. 1455 Indulgentias pro expeditione in Turcas praedicavit. An. 1464 erat Basilicae S. Petri poenitentiarius, et deinde evasit Prior commendatarius S. Matthaei in Merulana, quam tamen dignitatem anno 1477 propter senium sponte dimisit. Nedum sacram Theologiam verum etiam jurisprudentiam egregie calluit. Ad praesentis vitae terminum valde senex Romae pervenit circa praefatum annum 1477. Illius scripta recensuimus in saeculis Augustinianis vol. 2, pag. 137.

P. M. Fr. Petrus de Rubeis, alias de Rossis, Senensis, dicitur a Gondolpho *philosophus acutus, et theologus magnus*, atque ab Ambrosio Corano appellatur *vir magnae sanctitatis, atque doctrinae, qui et logicam, et philosophiam et sacram paginam interpretatus est*, [p. 513] *optime super de Civitate Dei, et aliis pluribus B. Augustini operibus commentarios egit, gratis pro Deo libenter docebat, immo pauperibus studentibus e suo subveniebat patrimonio, divinis operibus semper intentus, plenus dierum, et sanctarum actionum migravit ad Dominum*. Juxta nostratum Pamphulum vixit usque ad an. 1477. Scripta ejus vide ut supra pag. 144.

P. Mag. Fr. Philippus de Venetiis, celeberrimus sui temporis concionator, lucubravimus librum, quem praenotavit: *Estote parati*, necnon orationes diversas cum latine, tum italice exaratas. Fuit Marchiae Tarvisinae provincialis. Ex hac vita migravit anno 1460.

P. Mag. Fr. Philippus Groppantes, Florentinus Pisarum provincialis, sua aetate se famosum reddidit insignis concionatoris nomine. Decessit anno 1495 suarum concionum ingens volumen relinquens.

Fr. Rogerius de Venray, Germanus, vir doctrina, ac vitae integritate spectabilis, qui floruit circa an. 1494 varia scripta de diversis argumentis reliquit; nempe de institutione puerili, de inquisitione vitae beatae, de rebus mirabilibus, de vario litterarum usu et alia.

P. Mag. Fr. Silvester de Balneoregio dicitur ab Ossinger pag. 99 vir omni doctrinarum genere instructus, summaque vitae probitate praeditus. Anno 1483 electus fuit Ordinis universi Procurator generalis, et an. 1485, die 17 Maji ab Innocentio VIII constituitur Vicarius generalis. Anno 1475 Tridenti quadragesimales conciones habuit, qua occasione magno cum omnium plausu pro B. Simonis martyrio disputavit. Hic autem B. Simon erat quidam puer, qui eodem anno a Judaeis die 24 Maji saevissime trucidatus fuerat, quique statim miraculis coruscare coeperat. Vitam cum morte commutavit Silvester noster die 13 Septembris, praefato anno 1485. Scripta ejus innuimus in Saeculis Aug. vol. 2 pag. 148.

Fr. Theodoricus de Monasterio, Westphalus, in *Athaenis Belgicis* Francisci Suuertii comendatur tamquam *magnus Dei famulus, atque insignis concionator*, qui uberrimos animarum fructus per totam Flandriam collegit. Anno 1489 Bruxellis tempore dirae pestis multa heroicae charitatis exempla praebuit. Inter caetera ejus scripta laudatur *speculum Christianum*.

P. Mag. Thomas Penket, Anglus, ob theologicae, atque philosophicae doctrinae amplitudinem omnibus suae aetatis viris eruditae admirationi fuit. Adeo pollebat ingenii acumine ut Scoto fuerit comparatus. A Sabellico vocatus fuit *Pontificii, Caesarii que juris illa tempestate princeps*. De illo scribit noster Bergomensis quod *ob doctrinae amplitudinem ex Anglia in Italiam vocatus, Patavii publico salario sacram theologiam docuit... et incredibili memoria praeditus, Scoti opera tam exacte retinebat ut exemplaribus destructis revocare omnia sciret*. Ejusdem Stoti opera primus omnium praelo excudi curavit. Fuit etiam publicus theologiae professor Oxoniensis et Angliae provincialis. Obiit Londinii an. 1487. Ejus opera vide ut supra pag. 163.

NONNULLI ALII AUGUSTINENSES SPECIALI MENTIONE DIGNI

AB ANNO 1450 AD AN 1500 - p. 513

P. Fr. Adam Smoll de Swebach anno 1459 erat sacellanus Marchionis Brandenburgi.

P. Fr. Aegidius de Tolentino procurator coenobii Amandulensis, an. 1452 a renum doloribus [p. 514] liberatus fuit ad invocationem B. Antonii de Amandula, qui illi in somnis apparens praecepit ei ut moneret Fratres et populum, *quod suum corpus ad locum decentiorem transferrent* ad nutum P. Fr. Joannis Baptistae de Amandula, ipsius Beati Antonii adhuc viventis amici, qui quamvis alibi tunc moraretur, eandem cum visionem, tum monitionem habuit. Itaque effossa humo Beati corpus integrum et incorruptum reperitur, tunica tantum qua tegebatur in cinerem redacta. Ab ipsius Beati Antonii transitu jam duo elapsi erant anni. Itaque ad nutum praefati P. Jo. Baptistae sacrum corpus in capsula lignea reconditur, et ponitur super altare, unde postea intra chorum translatum fuit.

P. Fr. Albertus Guidobuoni, alumnus coenobii Dertonensis, anno 1477 erat familiaris Ducis Mediolanensis, et Abbas SS. Gervasii et Protasii, atque insuper Belmontis Abbas.

P. Mag. Fr. Alexander de Ancona anno 1480 Ordinem illustrabat ceu praeco, et concionator disertissimus.

P. Mag. Fr. Alexander de Senis in Tuscia anno 1494 erat publicus in patria sacrae theologiae professor.

P. Fr. Ambrosius Joannis anno 1462 erat poenitentiarius Apostolicus.

Mag. P. Fr. Ambrosius de Valgliano anno 1471 erat capellanus Ducis Mediolanensis.

P. Mag. Fr. Andreas de Ferrara Ordinis Proc. gen. et postea Marchiae Tarvisinae provincialis, theologus, et concionator celeberrimus, an. 1472 fuit Ducis Ferrariensis ad Summum Pontificem et Galliarum Regem Legatus. In coenobium Ferrariense observantiam regularem induxit.

P. Fr. Andreas Falentii de Scala anno 1461 a Pio II electus fuit Abbas S. Petri *ad Parietem* Ordinis S. Benedicti in duoecesi Vulturane.

Mag. P. Fr. Angelus de S. Severino eximius concionator, suis concionibus ad Ordinem Augustinianum adduxit B. Christinam de Spoleto, et B. Helenam de Utino. Florebat circa an. 1458.

P. Fr. Angelus Visconti ob eximiam in concionando industriam an. 1485 ab Innocentio VIII adnumeratus fuit inter concionatores suae Sanctitatis.

P. Mag. Fr. Antonius Piccinini de Pistorio an. 1460 erat Commissarius Apostolicus super Cruciatas praedicandas, et anno 1470 Pesarum Provincialis.

P. Fr. Augustinus de Baglano an. 1471 erat sacellanus Ducis Mantuae.

P. Mag. Fr. Augustinus de Ancona, insignis philosophus, et theologus, praeceptor erat an. 1488 Comitis Hieronymi Riarrii Imolae toparchae.

P. Fr. Bartholinus del Zoppo e Mediolano an. 1457 erat confessarius, et capellanus Dominae Luciae Attendoli de Cottignola matris Mediolanensis Ducis Francisci Sfortiae.

Mag. P. Fr. Bartholomaeus de Aquis in Monteferrato an. 1462 erat Bononiae publicus Logicae professor.

P. Fr. Bartholomaeus de Montechio alias de Regio in Aemilia, cognomine Tyulari, an. 1462 a Pio II electus fuit Abbas S. Barnabae extra muros Regii Ordinis Cruciferorum.

P. Fr. Benedictus de Clausio circa an. 1470 florebat celeberrimi concionatoris nomine, cujus item famae compos erat circa idem tempus P. Fr. Nicolaus de Pergula.

Mag. P. Fr. Benedictus Signori, de Genua, magnae famae concionator fiorebat circa an. 1490.

P. Fr. Bernardus Picard, Gallus, anno 1475 erat [p. 515] capellanus Ludovici XI Galliarum Regis.

P. Fr. Dionysius Airoidi, Mediolanensis, an. 1498 erat capellanus Elisabethae de Aragonia Mediolani Ducissae.

Mag. P. Fr. Dionysius l'Apostole, Gallus, an. 1465 erat confessarius Caroli Andegavensis Comitis Cenomanorum, Renati Regis Neapolitani fratris, et Commendatarius Abbatiae S. Laurentii de Oregiis Ordinis Cluniacensis in dioecesi Aurelianensi.

P. Fr. Eustachius Beccaria anno 1475 erat familiaris Ducis Mediolanensis.

P. Fr. Evangelista Jacobacius, nobilis Romanus, poenitentiarius Laterani, obiit anno 1478; et suae 45.

P. Fr. Franciscus de Montilio, Casalensis, an. 1478 erat familiaris Marchionis Montis-Ferrati.

P. Fr. Franciscus de Erpel, Flander, sacrae Theologiae Lector an. 1453 erat poenitentiarius Apostolicus.

P. Fr. Franciscus Paluli an. 1451 a Nicolao V electus fuit praedicator Palatii Apostolici.

P. Mag. Fr. Gabriel Buci, Carmaniolensis, an. 1491 erat familiaris Marchionis Montis-Ferrati. Pluribus vicibus Lombardiae provinciam gubernavit.

P. Fr. Gaspar Fernillo an. 1461 a Pio II electus fuit Abbas SS. Trinitatis Cajetae.

P. Mag. Fr. Gratianus, Hispanus, anno 1489 erat Romae poenitentiarius S. Petri.

P. Fr. Gregorius de Alemania an. 1473 erat familiaris Ducis Calabriae primogeniti Neapolitani Regis.

P. Mag. Fr. Guido de Monte-Regali in Pedemontio an. 1460 florebat magni theologi, et insignis canonistae nomine.

P. Mag. Fr. Guillelmus Anglus circa an. 1460 inter praecipuos theologos recensebatur. Patavii praeceptor fuit nostratis celeberrimi Mariani de Genestano.

P. Fr. Henricus de Brillis, Coloniensis, an. 1475 erat familiaris Ducis Burgundiae.

P. Fr. Henricus Stainer, vir famosus in Germania, obiit Monachii an. 1486.

P. Fr. Henricus de S. Stephano anno 1480 nominatur tamquam Canonista insignis.

Mag. P. Fr. Herculanus de Perusia, qui fuit Perusinae Congregationis Vicarius, circa an. 1470 florebat magni theologi nomine.

Mag. P. Fr. Hieronymus de Aviliana anno 1499 erat confessarius Blancae Mariae filiae Galeatii Mediolanensis Ducis, et uxoris Maximiliani Imperatoris.

P. Fr. Hieronymus de Valer, an. 1461 erat capellanus D. Friderici de Aragonia Capuae Principis, eique Pius II indulsit ut Ecclesiam parochialem habere posset.

P. Fr. Jacobus Rutii de Tolentino Sacrae Theologiae Magister an. 1456 erat Calixti Papae III in provincia Marchiae Anconitanae, et Massae Trebariae Nuncius, et in hac parte Vicecommissarius magnificae civitatis Recaneti, et Castrifidardi. Residebat Recaneti. Vide Torellium tom. 7, pag. 19, ad an. 1456.

P. Fr. Jacobus de Renis sacrae Theologiae Magister an. 1464 a Paulo II fit administrator hospitalis de Altopasso in pago Lucensi.

P. Fr. Jacobus de Cremona an. 1466 erat confessarius D. Blancae Mariae uxoris Francisci Sfortiae.

P. Fr. Jacobus de Ostenda, magnus theologus, et insignis concionator, an. 1473 erat consiliarius Ducum Burgundiae et Comitum Flandriae, a quibus ad varios Principes nuncius missus fuit.

P. Fr. Joannes Olerius Tolosanus, anno 1496 erat vicarius et procurator [p. 516] DD. Joannis Lopez Valentini, Episcopi Perusini.

P. Fr. Joannes de Cypro an. 1465 erat Abbas Commendatarius S. Benedicti in dioecesi Nicosiae.

P. Fr. Joannes Raymundi, alias Legascon an. 1459 erat sacellanus nobilis viri Caroli Ducis Aurelianensis, eique Pius II concessit recipere posse beneficium curatum.

P. Fr. Joannes de Ripatransona anno 1481 erat confessarius, et familiaris Joannis II Bentivoglio Domini Bononiae.

P. Mag. Fr. Joannes Antonius de Vaylate, Mediolanensis, Provincialis Insubriae, an. 1486 erat confessarius Card. Ascanii Sfortiae et illius familiaris, atque continuus commensalis. Obiit Romae an. 1490.

P. Mag. Fr. Joannes Godelbdel, Lovaniensis, Provincialis Coloniensis, circa an. 1490 habebat clarissimi doctoris nomen.

P. Fr. Joannes de Urbino insignis concionator florebat circa annum 1452. De illo in Ordinis registis legitur quod *cum in oppido Castilionis Clusini juxta lacum praedicaverit, et suis praedicationibus papulum illum ad maximam Dei, et nostri Ordinis devotionem reducerit, adeo quod conventum Ordinis nostri habere postularunt, et ipsum aedificare omnino decreverunt, praesentium tenore dedimus sibi licentiam quantum nostra interfuit ut in praefato Castro conventum recipere, et aedificare possit, et valeat.*

P. Fr. Joannes Petri an. 1458 erat Apostolicus capellanus, et unus ex minoribus poenitentiariis in Basilica S. Petri, et Capellae Pontificiae subsacrista, quem Pius II Priorem Prioratus Abbatiae nuncupati B. Mariae in Podio de Bingone Ord. S. Benedicti dioecesis Civitatis Castellii instituit.

P. Fr. Joannes Institoris an. 1464 erat pontificius capellanus, familiaris, confessarius, continuus commensalis, et minor poenitentiarius in Basilica S. Petri, an. 1460 ab eodem Pontif. constitutus fuit rector ecclesiae parochialis Haserfurdi in dioecesi Herbipolensi.

P. Fr. Joannes Baptista de Firmo circa an. 1500 florebat celeberrimi concionatoris nomine, atque singularis pietatis fama.

P. Magister Fr. Julianus de Roma an. 1477 erat Abbas S. Sebastiani extra moenia Urbis.

P. F. Laurentius de Venetiis, insignis theologus, et celebris concionator, anno 1459 erat publicus Cataniae in Sicilia professor.

P. Mag. Fr. Leonardus de Utino magnus theologus, qui fuerat B. Helenae Utinensis confessarius an. 1458 erat capellanus pontificius, et Subsacrista, quem Pius II elegit Abbatem S. Mariae in Podio dioecesis Tiferi Ord. S. Benedicti.

P. Fr. Lucas de Arimino an. 1455 erat capellanus Francisci Sfortiae Mediolanensis Ducis.

P. Fr. Lucidus de Cusiriaco anno 1461 erat capellanus D. Joannis Calabriae Ducis.

P. Fr. Ludovicus de Scotis an. 1460 erat capellanus nobilis viri Caroli Ducis Aurelianensis.

P. Mag. Fr. Michael de Massa Maritima fuit ab an. 1475 ad 1479 vicarius generalis Episcopi ejusdem loci.

P. Fr. Michael de Winzon, Bavarus, an. 1485 erat familiaris Electoris Brandenburgi.

P. Mag. Fr. Nicolaus de Monticiano, Senensis, anno 1491 adnumerabatur inter celebriores Italiae concionatores.

P. Fr. Nicolaus de Montana an. 1458 a Pio II creatus fuit [p. 517] Abbas Montis Majoris Ord. S. Benedicti in Sicilia, in dioecesi Cephaludensi.

P. Fr. Nicolaus de Turribus Cereis an. 1486 erat familiaris Ducis Sabaudiae.

P. Mag. Fr. Nicolaus Romanus an. 1455 erat praedicator Apostolicus, et jussu Calisti Papae III Bononiae contra Turcas Cruciatam praedicabat.

P. Fr. Oswaldus de Schuzman an. 1459 erat sacellanus Friderici Saxoniae Ducis.

P. Fr. Octavianus Crespi anno 1496 erat sacellanus Isabellae Ducissae Mediolanensis, et Infantis Hispaniae.

P. Fr. Paulus de Neapoli anno 1458 erat sacellanus Regis Neapolitani, et ejus filii Calabriae Ducis.

P. Fr. Paulus de Suessa an. 1482 erat ad obsequia Card. de Aragonia Infantis Hispaniae.

P. Fr. Petrus Reyser, Monachiensis, anno 1581 erat familiaris Ducis Bavariae.

P. Mag. Fr. Petrus de Gratia an. 1470 erat publicus philosophiae professor Ulyssipone.

Mag. P. Fr. Petrus de Layo, Gallus, anno 1464 manebat in Curia Reginae Siciliae.

Mag. P. Fr. Petrus Jacobus de Tuscanella, qui etiam fuit Provincialis Romanus, circa an. 1460 florebat celeberrimi concionatoris nomine.

P. Fr. Petrus de Perpignano an. 1454 erat Abbas Commendatarius Vallis Bonae *de Carnpis* nuncupatae.

P. Fr. Petrus Natalis de Monte-Pessulano, an. 1464 Calabriae ducis familiaris.

P. Fr. Philippus de Dordraco Prior coenobii Gandavensis circa an. 1460 florebat insignis pietatis nomine.

P. Fr. Primus Mediolanensis, an. 1489 erat familiaris Ducis Mediolani.

P. Mag. Fr. Robertus de Porta, Parisiensis, anno 1452 erat consiliarius Regis Galliarum.

P. Mag. Fr. Robertus Adami, Gallus, alumnus conventus Bajocensis, anno 1489 erat familiaris Caroli VIII Galliarum Regis.

P. Mag. Fr. Seraphinus Brasca anno 1500 erat publicus professor in Universitate Papiae.

P. Fr. Serenus de Neapoli an. 1459 erat sacellanus Ducis S. Marci, qui erat unus e praecipuis Optimatibus Neapolitani Regni.

P. Stephanus Serpoleti, sacrae Theol. Lector an. 1459 erat Sigismundi Austriae Ducis capellanus.

P. Fr. Volkardus Herbipolensis erat anno 1480 celebris Canonista.

P. Fr. Wolfgangus Strelen de Poppenhaim, alumnus provinciae Rheni, an. 1495 erat sacellanus Imperatoris Maximiliani.

Circa hoc tempus, nempe circa anno 1480 inter celebriores Ordinis Eremitani concionatores praeter jam superius memoratos recensentur apud Torellium Patres Fratres Alphonsus Arelatensis, Ludovicus Assai et Jacobus de Maximino Galli, Philippus de Valentia et Ludovicus de Villalobos Hispani, Thomas Spilimbergus Germanus, et Salimbene de S. Genesio, Matthaeus de Macro Albingeno, Petrus de Nicea, atque Jacobus Philippus de Vallegrana Itali.

LXXVI

DE PRAECLARIS ORDINIS EREMITARUM S. P. AUGUSTINI MULIERIBUS

AB ANNO 1450 AD 1500 - p. 517

Ven. Soror Benedicta de Vimercato floruit oratione, humilitate, abstinentia, et charitate erga omnes in monasterio Mediolanensi S. Marthae, quae dum [p. 518] ibidem Priorissae munere fungeretur an. 1483 ad habitum admisit B. Archangelam de Panigarola; verum antequam haec professionem emisisset, ad coelestem patriam transivit.

B. Catharina Pallantiae Novariensis dioecesis ex familia Moriggia parentibus genere, et pietate praeclaris ortum habuit, quae adolescens parentibus atque undecim fratribus ex pestilentia sublatis, Mediolanum a patruo deducta fuit, ubi a pia matrona in virtutibus educata, mortificatione, et orationis studio mire ab ipsa adolescentia eluxit. Audito itaque de Christi doloribus sermone, tanta cor ejus compatiens amoris flamma exarsit, ut virginitatem suam Crucifixo Sponso consecrare decreverit. Dum autem in regulari instituto eligendo ambigua esset, apparuit ei Christus Dominus jussitque ut ad ecclesiam S. Mariae in Monte Varisio properaret, ibi enim agnitura esset divinae voluntatis arcanum. Jussibus coelestibus obtemperans virgo ad montem se transtulit, ibique nonnullis piis foeminis vitam eremiticam agentibus sociari impetravit. Domum deinde reversa ut res suas componeret, cum a proposito nimia cognatorum importunitate retraheretur, Varisium montem iterum petit, ubi omnes illas foeminas invenit pertifero morbo laborantes, quas summa charitate ad

extremum usque spiritum adjuvans, eodem morbo se affectam ex eorum consortio cognovit. Pallantiam itaque redire coacta, cum pestis vi adigeretur ad mortem, Deo spondit si convalesceret se in Varisio monte usque ad mortem permansuram. Emissa voto statim convaluit; quapropter ad montem rediens angelicam in austeritate, et oratione vitam instituit, superatisque daemonum molestiis, et violentiis solitariam per triginta menses vitam egit, quibus exactis sociam et discipulam excepit virginem quamdam Julianam nomine, ac deinde vigesimo suae anachoriticae vitae anno socias quasdam, Deo disponente obtinuit, cum quibus aedificandi monasterii exordia disposuit. Pium hujusmodi propositum, ad quod coelesti S. Doctoris Ambrosii apparitione confortata fuit, divinae providentiae auxilio brevi tempore complevit, et in novis claustris omnes suscepto religioso habitu solemniter vota sub Regula Sancti P. Augustini emisit, sibi Praefectam licet reluctantem ipsam Catharinam voluerunt, quae eo in munere fulgentiora semper dedit pietatis exempla, cilicio ad carnem induta, et fere quotidianis in pane et aqua jejuniis se macerans, et ter in die repetitis flagellis cruentans. Tandem cum per viginti circiter menses monasterio suo sancte praefuisset, a Domino ad coelestes nuptias invitata post triduum placidissime expiravit. Defunctae corpus mira venustate coruscans honorifice sepultum fuit, quod deinde miraculorum gloria illustratum a fidelibus ab ipso obitu eum cultum habuit, quem Sedes Apostolica an. 1769, die 16 Septembris approbavit. Ex Hagiologio Italico ad diem 6 Aprilis.

Ven. Catharina de Jesu et Sosa, Eborensis, una fuit e puellabus D. Joannae de Castella, quae contemnens aulam regiam, in monasterio Eborensi virgineas cum coelesti Sponso nuptias celebrare voluit. Deinde evasit ejusdem monasterii Priorissa perpetua, ac meritis virtutibus, et spiritu prophetiae claruit. Ardenti erga Jesum ferebatur amore, et viginti ante annos praedixit monasterium illud propter Infantis Jesu imaginem exaltandum adeo ut non amplius S. Monicae, sed Jesu nomine appellari incipiat. [P. 519] Sanctissime obiit circa an. 1500.

B. Catharina Romana orta est Romae ex nobili equite Hispano, qui in Hispaniam regressus filiam Deo in Matricalensi monasterio dicavit, ubi virtutis semitam rara cum pietatis opinione est ingressa, et ideo cum S. Joanne Sahaguntino sanctam nacta est familiaritatem, cujus colloquiis et exemplo mirifice in virtutibus profecit, quibus exornata, praedicto sui obitus die, qui fuit 28 Junii, ann. 1476 in coelum evolavit. Ita Martyrol. Aug. sub die 28 Junii.

B. Catharina de Osma monasterii Matricalensis alumna, ibidem celebrem se reddidit magna religionis observantia, amore paupertatis, et humanarum rerum contemptu. Cum sanctitatis fama decessit circa annum 1480.

B. Christina ex illustri Vicecomitum familia ortum habuit, quae primo vitae lustro vix absoluto acerrimum carni suae bellum indixit, jejuniis et flagellis in se desaeviens. Virginitatem suam Christo exhibere cupiens, ut statutas a patre suo nuptias fugeret, se in solitariae sylvae latebras abdidit, cum prius familiarem virginem ad statuti loci solitudinem invitasset. Ibi non paucos dies sine socia, et sine cibo transegit, coelestibus interim saturata deliciis, donec sodale adveniente se Eremitarum Augustinianorum cucullo induit, et per decem annos ipsa ejusque comes virgo nullo stabiles loco, sed per horrida sylvae loca vagantes herbulis tantum, quas eremus dabat, et aqua fontis victitarunt, vigiliis interea, flagellis, et assidua oratione spiritum reficientes. Divino deinde monitu exercitata Christina Romam ut Apostolorum lumina veneretur accessit anno aetatis vigesimo; cumque ibi Sanctorum sepulcra piis lacrymis rigasset, ad alia Italiae sanctuaria properavit, ubi in aede S. Mariae de Portiuncula nuncupata virgo ejus socia, quo nescia abrepta, nusquam postea visa fuit. Anxia Christina cum eam irritum labore quaesivisset, Romam reversa est, et deinde Assisium ex qua civitate Spoletum veniens ibi in hospitali domo per sex menses pauperibus, et aegrotis humiliter ministravit. Dum autem ardentissimam in alios exerceret charitatem, in seipsam crudeliter saeviebat, flagellis carnem lacerans, et assidue in pane et aqua jejunans. Cilicio pro interula humo pro lectulo utebatur, vixque brevem carpebat somnum, alteram enim noctis partem cubitu, alteram genuflexa transigebat; et ne importunior eam somnus occuparet omni studio satagebat. In oratione extra se rapiebatur, ipsamque nocte orantem ignes coelestes, non ab uno aut semel visi, radiis ambiverunt. In contemplandis autem Christi cruciatibus compatiens adeo affectu effervescebat, ut aliquando dolorum Sponsi sui particeps fieri exoptans, clavo a pariete evulso pedem sibi valido nisu

transfixerit. Dum autem novum Romam iter pararet, incidit in morbum, et Deipara eam ad coelos invitante placidissime migravit ad Sponsum die 14 Feb. an. 1458; innocentis suae vitae 22. Funus ejus magno Spoletini populi concursu celebratum fuit, et purissimae virginis merita multis et miris Deus illustravit miraculis ad sepulcrum ejus patris. Ita Hagiologium Italicum ad diem 14 Feb. B. Christinae cultum immemorabilem Gregorius XVI die 19 Septembris anno 1834 confirmavit. Testatur noster Beniaminus Zacchi B. Christinam non esse de Vicecomitum familia; sed econtra illam ortam esse an. 1435 Calvisani in dioecesi Brixiansi ex humilibus parentibus [p. 520] Joanne, et Margarita Semenza etiam Giardini cognominatis.

B. Clara Mediolanensis S. Marthae monasterii Augustiniana Soror, ibidem magnis virtutibus, ac meritis claruit usque ad an. 1488, quo cum sanctitatis fama ad supernam patriam migravit. Huic in extremis longo certamine laboranti adstitisse Deiparam quousque extremum halitum exhalavit B. Veronica de Binasco conspexit. Ita Herrera tom. pag. 142.

Ven. Soror Clara Fedeli, nobilis Mediolanensis, cum esset in monasterio S. Marthae ejusdem urbis sanctimonialis spectatae vitae, atque insignis pietatis, anno 1470 missa fuit Comum erigere monasterium S. Euphemiae, quod postea annis 16 magna cum industria rexit. Tandem dives meritis ibidem obiit 27 Decembris an. 1490.

B. Elenam, seu Helenam, Utini natam nobiles parentes in operibus pietatis, optimis moribus educarunt usque ad annum decimumquintum, ac deinde Antonio Cavalcanti praestantissimo juveni nuptui tradiderunt, cujus amorem Helena sibi prudenti, et casta conversatione promeruit. Ejus postmodum obitu acerbissime perculsa totam se Deo consecravit, cumque sanctae viduitatis opera aliquandiu exercuisset, Religionis Augustiniana habitum suscepit. Exinde alacrior viam perfectionis arripiens saeculares pompas ad ornamenta altarium convertit, et facultates ad pauperum alimoniam destinavit, quibus cum opus esset, manibus suis deserviens se ministram, et famulam exhibebat. Frequens illi fuit jejunium in pane et aqua; et cibis aliquando cinerem, at terram immiscebat. Assidua in Christi cruciatuum contemplatione eos aliquo modo in se exprimere satagebat, quotidianis, cruentisque flagellationibus carnem macerans, et per integras noctes coronam ex acubus confectam in capite gestans. Austeras hasce corporis asperitates suavissimo assiduae orationis studio compensabat, in qua a Dei liberalitate egregiis ditabatur charismatibus. Tanta invidens virtuti daemon eam variis tentationibus et terroribus aggredi ausus est, cumque nihil proficeret, eam verberibus saepe afflixit, necemque inferre tentavit, sed fortis mulier orationibus et signo Crucis malignum hostem vicit, atque fugavit. Gravissimo demum morbo per tres annos afflictam, ad extremum deveniens, Christi, Deiparae, et Sancto Augustini, et Nicolai Tolentinatis apparitione consolata, Sacramentisque refecta, hilaris migravit in coelum die 23 Aprilis anno aetatis suae 62, religionis 8, humanae autem salutis 1458. Funus ejus magna populorum frequentia, solempni pompa, et miraculorum comitante decore celebratum fuit, corpusque, in quo livida signa apparebant ex diuturno supra saxa decubitu, collocatum fuit in sacristia, ubi duobus diebus mansit, ac deinde (ipsa Beata de hoc Fratres admonente) depositum fuit in ejus oratorio, quod erat in angulo Ecclesiae. Erectum deinde ei fuit satis ornatum sacellum, ad quod sacrum ejus corpus integrum adhuc translatum fuit, atque in sublimi arca marmorea depositum. Ita Hagiologium Italicum ad diem 23 Aprilis. Orta est e nobilissima Valentinorum familia an. 1396. Illius cultus immemorabilis confirmatus fuit die 23 Septembris, an. 1858, et Officium concessum die 22 Aprilis 1859.

B. Eleonora de Betanzos, alias Matricalensis, sanctitate floruit in ejusdem civitatis monasterio, ibique sancte obiit an. 1473. [P. 521]

B. Elisabetha de Toledo, Hispana, cujus merita multis miraculis sunt illustria, claruit circa annum 1473.

B. Felicia de Tricate, sanctimonialis Augustinensis, sanctitate, et miraculis floruit in Mediolanensi S. Marthae monasterio, ibique pie obiit an. 1475.

B. Francisca de Castello Durante, Monialis Augustinensis, sanctitate floruit in Urbinate S. Agathae

monasterio, in quo multis annis vixit rara abstinentia, incredibili poenitentia, atque mira caritate. Ultra viginti annorum spatium summa cum prudentia, atque zelo Priorissae munus exercuit. Ad illam ut consilium ab ea peterent plurimi concurrebant. Multis tandem decorata meritis e praefato Urbini monasterio ad coelestem patriam transivit die 2 Feb. an. 1484. Ex Aug. Martyrologio sub die 2 Februarii.

B. Justina de Mediolano in monasterio S. Marthae mira claruit sanctitate tempore B. Veronicae de Binasco, quae illam manu palmam martyrii gestatem apud Superos aliquando se vidisse testata fuit. Ideo B. Justina martyrii palmam promeruit, quia *ingentia pertulit supplicia, aegritudine dura nimis triginta annorum perdurante*. Nam, ut refert Herrera tom. I, pag. 389, nostra B. Justina incidit in ptisim, quamobrem saepenumero sanguinem evomebat. Ea aegritudine triginta annorum spatio laboravit. Interim semotam a caeteris cellulam inhabitans, et orationi fere semper intenta, jejuniis, et abstinentiae, quamvis aegrotans nequaquam parcebat. Sola sedebat ante oratorium ab ipsa in eadem sua cella erectum, in quo Deiparae imaginem posuerat, eamque summopere venerabatur, ac frequentiori ejus memoria oblectabatur. Hisce pietatis exemplis caeterae Sorores ad ardentio rem rerum divinarum amorem excitabantur. Totam fere noctem ducebat insomnem orationi vacans, somnoque victa sese quieti laxabat, caput in pectus reclinans; naturae vero ad summum concedens, strato caput ipsum ad quiescendum applicabat. Terreni nihil optavit, ad coelestia semper inhians. Toto satagebat studio ut seipsam contemneret. Ejus obitu appropinquante concentum Angelorum in sublimi Sorores audierunt. Ipsae nesciebant Justinae transitum instare, ast campanulae signo facto pro illa moriente, omnes accurrunt, et prope ejus cellam Angelorum concentum frequentio rem audiebant, qui alta coelorum paulatim petens, deficiente Justina, defecit. Ad supernas Agni nuptias evolavit circa an. 1490. Aliquot post illius obitum annis B. Justinae caput a reliquo corpore separatum Sorores invenerunt, et illico ex eo vivus sanguis profluxit. Interea Soror quaedam simplicitate ducta caput accepit, et sanguinem abstergere satagebat. Quod cum perperam tentaret adveni ens monasterii confessarius jussit B. Justinae caput inter sacras reliquias reponi.

B. Liberata cum tempore B. Veronicae de Binasco in Mediolanensi S. Marthae monasterio sanctitate floreret, extrema aegritudine laborantem illam rogavit praefata B. Veronica ut cum ex hac vita migrasset, a Domino impetraret quatenus eidem apparere posset, eamque moneret quodnam esset id, quo magis divinam majestatem offenderet. Annuit Veronicae Liberata, quae fato concessit die 20 Nov. an. 1487, et a Domino obtinuit quod Veronica exoptabat, eique apparens illam sui voti compotem reddidit. Ex Herrera tom. II, pag. 6.

B. Lucia Lanteri Brixien sis, ita noster Josephus ab Assumptione vol. I, pag. 232, [p. 522] orta est in terra Sarnica Brixien sis territorii ex Antonio Lanteri, et Polissena Musenci nobilibus Brixiae cultoribus. Cum autem in Sarnico forte morarentur an. 1466 in lucem prodiit infans Blanca, sic in baptismo, at in Religione Lucia vocata est. Septennium attingens, jam ad Deum pro peccatoribus preces offerebat, et Deiparae coronam in ecclesia devote recitabat. Cognoscens mundi fallacias, in desertum aufugere procurabat, et tandem e domo exiens, et a nutrice inventa in domum reducta est, et ibi veluti in deserto habitabat, ubi illi Deipara apparuit illam consolans et benedicens; et licet electro purior sibi esset conscientia, tamen ad confessarii pedes innumeras lacrymas effundebat, credens se prae omnibus peccatricem. Erga egenos piissimi cordis erat. Atrociter a daemone tentata est circa pudicitiam; illa tamen oratione daemonis insidias superabat. Cum unius foeminae in puteum *Agnus Dei* cecidisset, et illa Blancam rogasset ut pro se oraret, annuit haec, et orans adepta est ut *Agnus Dei* e putei fundo ascenderet, et illum illa apprehendens tradidit mulieri. Altero die infantem fere mortuum inter flammam, in quas ceciderat, ad Deiparam orans, e periculo liberavit. A Christo admonita est ut monialium habitu indueretur in nostro monasterio S. Crucis, et illum induit in die SS. Innocentium, aetatis suae anno 16, et humanae salutis 1480 mutato in Luciam Blancae nomine. Mox ecclesiam petivit Deo grates pro tali beneficio datura; tunc illi Deipara apparuit, et eamdem benedixit inter moniales. Missae assistens Puerum Jesum in hostia cernere promeruit. Plures aegrotos precibus ad Deum fuis liberavit. Ad matutinas preces surgenti apparuit coelitum Regina innumeris Angelis sociata, et Luciam haec benedixit, et Angeli cantu dulcissimo sunt solati. Puerum, et mulierem energumenos Crucis signo ab hoste maligno liberavit, Foeminam a medicis derelictam restituit sanitati. Idipsum cum altera ulcus in capite pessimum tolerante perfecit. Praegnantem a morte

liberavit, et cuidam jamdiu maritatae sed sterili prolem adepta est. Cum aliquando pro altero aegroto deprecaretur, et illi sospitatem nacta non foret, Deum, rogavit ut sibimetipsi ejusdem aegroti concederet aegritudinem; quod statim consecuta est; nam sibi alterius aegritudo, et aegroto Luciae sanitas concessa est. Quemdam insolentem magum ad meliorem frugem convertit taliter ut inter Minoritas habitum susceperit. Sic etiam lascivam foeminam e coeno vitiorum ad pudicitiam servandam reduxit. A Deipara ad Inferni, Purgatorii et Paradisi loca ducta est. Anno 1488 in die Purificationis ab eadem Deipara dulcissime est consolata. Et anno 1490 in vigilia primi diei quadragesimae illi apparuit Deipara cum puero Jesu, et ad Luciam sic locuta est: *Lucia ecce tuus Sponsus*, et his dictis illam benedixit. Anno 1492 in Dominica Palmarum, illi iterum apparuit, et ramum olivae dedit, quo Lucia plures aegrotos, et energumenos tangens reddidit sanitati. Anno 1491 in die Annuntiationis Angelus illi apparuit, et liliu dedit candidissimum, pulcherrimum, et odoriferum, et illam alter Angelus in Sacerdotis forma sacra hostia e sacrario eruta communicavit. Extasi mirabili rapta, omnia nostrae Redemptionis mysteria sibi in spiritu repraesentata vidit. Ante Christi Crucifixi imaginem orans, Christum sibi loquentem audivit, et ipse Dominus illi promisit peccata remissurum illis qui erga [p. 523] suam passionem haberent devotionem. Tandem tot meritis, et prodigiis clara anno 1492 aetatis suae 26 susceptis Sacramentis sancte decessit cum in choro cantaretur hymnus: *Exultet coelum laudibus*: ejusque anima veste pretiosa induta, diademate coronata, aurea zona praecincta visa est inter Christum, Deiparam, utrumque Joannem, S. P. Augustinum, SS. Catharinam, Barbaram et Luciam, et Angelos innumeros in coelum conscendere, et post mortem multis claruit prodigiis. Testatur Herrera sui Alphabeti Aug. tom. II, pag. 7, quod Beatae Luciae effigies a tempore antiquo extabat in templo S. Andreae Ferrariae inter Beatorum Augustinensium imagines.

B. Magdalena ex nobili Albricorum familia Comi orta futurae sanctitatis specimen ab infantia dedit, escas dividens in pauperes, quas postea prodigiose vidit multiplicatas. Utroque orbata parente a fratribus suis impetravit ut ad monasterium S. Margaritae extra urbis moenia situm deduceretur; dum habitu religioso indui poscit, coelesti voce ter admonita Brunatem ignobilem vicum in montanis positum petiit, atque in monasterio ibidem sito S. Augustini Regulam professa est. In hac virtutum palaestra miros fecit progressus, religiosae disciplinae, et regularis observantiae perfecta sectatrix, et in oratione perseverans, Christi Domini cruciatus dulcissimo animi sensu contemplabatur. Monasterio deinde praefecta in filiarum suarum curam diligentissime incubuit, quas propterea ad chori, et Sacramentorum frequentiam adhortans, a saeculari commercio abstrahi curavit. Patientia in adversis excelluit, et pias apud Deum pro detractoribus suis preces fudit, magnas interea Deo agens gratias, quod hac ratione se et filias suas amantissime probaret. Id cum aliquando ageret in genua ad orationem provoluta, in extasim rapta omnis motus expers mansit, donec eam Sorores supervenientes pro mortua ad cellam extulerunt. Insigni etiam charitate erga proximos enituit, non solum enim esurientes Sanctimonialis cibus divinitus obtentis satiavit, sed exteris quoque in necessitatibus praesto fuit, et gratia curationum a Deo ditata infirmos ad sanitatem oratione, et peccatores ad poenitentiam lacrymis reduxit. Senio tandem ac diuturno morbo confecta, cum Religiosas sibi commissas ad perfectionem observantiae hortata esset, placidissime expiravit an. 1465. Corpus magna populorum frequentia ad exequias concurrente octiduo insepultum remansit miraculis interea a Deo illustratum, et postea in peculiari loculo sepultum fuit. Anno autem 1595 Moniales a monasterio recedentes, et ad Ecclesiam S. Juliani transmigrantes corpus B. Magdalenae secum detulerunt, quod in eadem Ecclesia honorifice collocatum intra chorum Sanctimonialium colebatur lampade perpetuo ad illud ardente. Ex Hagiologio Italico sub die 14 Maji.

Ven. Soror Margarita, Mediolanensis, in monasterio S. Marthae ejusdem urbis discipula fuit B. Veronice de Binasco, quae adhuc vivens anno 1467 in solemnitate S. P. Augustini extra se rapta illam aspexit inter alias Moniales cum Christo in coelo regnantes. Ex Herrera tom. II, pag. 55.

B. Marina de Armentera, cum esset regularis observantiae studiosissima, atque virtutibus, et sanctimonia illustris, in Domino quievit in monasterio Matricalensi an. 1481. [P. 524]

Ven. Monica sanctimonialis in monasterio Mediolanensi S. Marthae fuit a Domino raris visionibus ditata, quas interdum B. Archangela de Panigorola professionem emisit, vidit Jesum sibi

eamdem B. Archangelam in sponsam suscipientem; ob haec et alia ex illo tempore Beatae nomen obtinuit. Sanctitate florebat circa an. 1490.

B. Petrucia de Genestano mundi incostantis pericula cognoscens, inter Tertiarias Ordinis nostri adnumerari voluit, ac statim viam perfectae virtutis ingressa, floruit abstinentia, poenitentia, contemplatione, et prophetiae spiritu, quas virtutes Deus ut sibi gratas miraculis plurimis confirmavit donec multis exornata meritis in coelum migravit anno 1470. Illius sacrae exuviae in nostra Genestanensi Ecclesia superiori anno repertae sunt. Eadem piissima virgo illa est, cujus impensis coenobium Genestanense vetustate collapsum restitui coepit; sed cum a populo derideretur quod ad ecclesiam perficiendam ejus non sufficerent facultates, licet jam esset decrepitae aetatis, dicebat templum illud antequam ipsa e vivis excederet, a B. Virgine, et S. P. Augustino esse complendum; quod reipsa accidit; nam die 25 Aprilis anno 1467 ad vesperum in Ecclesiae pariete Deiparae imago apparuit, ad quam visendam tota fere Italia concurrere coepit ob prodigia ibi perpetrata, et relictis plurimis eleemosynis Petrucia adhuc superstite, et templum, et coenobium constructum fuit; ob quae appellata fuit prophetissa. Fuit Eremitani Ordinis Tertiaria, sive Mantellata, et in domo sua vixit rara poenitentia, jejuniis, et disciplinis; et in oratione erat assidua. Ex Aug. Martyrol. tom. I, pag. 330.

B. Prudentia Mediolani orta est ex nobilissima prosapia de Casanata, atque ubi adolevit saeculi delicias despiciens in patrio Augustinensium Sororum monasterio habitum suscepit. Aliquanto post ob insignem sanctimoniam electa est Priorissa ad reformandum asceterium nostratum Sanctimonialium Comi, ubi virtutibus et miraculis clara die 6 Maji an. 1492 in coelum migravit. Post obitum multis miraculis coruscavit, et a Fidelibus pio cultu celebrari coepit. Ita Martyrol. Aug. tom. II, pag. 34.

B. Rita de Cassia ex honestis parentibus orta est Rocchae Porrenae in Umbria prope Cassiam, quae a teneris annis omni virtutum genere illustris, ut patris voluntati obsequeretur, viro cuidam moribus et ingenio feroci nupsit, cujus tamen asperitatem ea mansuetudine flexit ut per annos duodeviginti cum eo concorditer vixerit. Marito ab hostibus occiso, non solum pro interfecto orabat, sed Deum quoque precata est ut duos filios, quos vindictae cupidus agnoverat, citius e vita eriperet ne conceptam paternae caedis ultionem exequerentur. His autem defunctis a Monialibus S. P. Augustini religiosum habitum postulavit, illis autem negantibus (solas enim virgines recipere mos erat) Rita nocte quadam a S. Joanne Baptista, dum oraret, vocata, per asperas montium vias, ipsam Sanctis Augustino et Nicolao Tolentino comitantibus, in coenobium mirabiliter introducta fuit; quo miraculo permotae virgines illam benigne susceperunt. Patrimonio itaque in pauperes erogato Rita monasterium incolens corpus suum ciliciis, spinis, quas tunicae intexuerat, cruentis flagellationibus, et quotidianis jejuniis in pane et aqua toleratis macerabat, spiritum vero oratione recreabat, Christi tormenta tanto [\[p. 525\]](#) cordis ardore, et vi lacrymarum contemplanis ut prae doloris magnitudine pene confici videretur. Quadam autem die cum ad Christi e Cruce pendentis imaginem intensius oraret, spina e Crucifixi corona evolans ita ejus frontem transfixit ut insanabile vulnus usque ad mortem pertulerit, ex quo praeter acerbissimum doloris sensum foeda sanies exhalabat, unde ne Sororibus nauseam moveret, solitaria cum Deo versabatur. Anno autem jubilai Romam cum caeteris Monialibus propter ulceris deformitatem ire vetita, repente absterso vulnere convaluit, quod tamen dumum reversa iterum erupit. Poenitentiis denique, et doloribus confecta, gravi morbo corripitur, quo per quadriennium patientissime tolerato ad extrema devenit, et in supremo agone Christum Dominum, et Deiparam Virginem ad coelestia Regna ipsam vocantes audiens placidissime expiravit die 22 Maji, anno 1456; cujus corpus usque ad hanc diem incorruptum, et suavissimo odore fragrans a Fidelibus pie colitur. Eam miraculis ante, et post obitum clarum Urbanus Papa VIII Beatorum fastis adscripsit. Hucusque jam saepe memoratum Hagiologium Italicum ad diem 22 Maji. Ortum habuit circa an. 1381 ex legitimis conjugibus Antonio Mancini, et Amata Ferri; Ferdinando homini praeferoci nuptui traditur anno 1398; viro autem ab inimicis interfecto, in Cassiae monasterium divinitus introducit an. 1418, et spina suae coronae in fronte a Christo transfigitur an. 1420. In Beatorum album refertur ab Urbano VIII die 16 Julii anno 1628.

B. Sancta de Genestano ibidem ex nobili familia orta, inter Ordinis Mantellatas adscribi voluit, atque ex eo tempore magnis coepit clarere virtutibus; ita enim in contemplatione rerum supernarum

elevabatur, ut singulis diebus in extasim raperetur non quidem semel, sed toties quoties de Deo, Christi passione, atque Beatorum vita aliquid audiebat. Floruit poenitentia, humilitate, castitate, obedientia, charitate, patientia, et spiritu prophetiae, donec pluribus ditata meritis, et coelestibus favoribus ad castissimas immaculati Agni nuptias transivit die 25 Aprilis an. 1481. Ex Aug. Martyrologio ad praefatam diem 25 Aprilis.

Ven. Soror Serephina monasterii Mediolanensi S. Marthae alumna, mense Octobri an. 1488 cum odore sanctitatis ex hac vita migravit.

Ven. Soror Timothea Caurioli de Brixia fundatrix monasterii S. Crucis ejusdem urbis, orta est anno 1426. Adolescentula pietati summopere addicta cum aliis puellabus ejusdem voti monasterium fundavit sub invocatione S. P. Augustini. Cum autem ibidem Augustinianum Institutum amplecti non posset, una cum aliis 13 comitibus se contulit Veronam habitum praefati Ordinis accipere in monasterio S. Joannis. Post emissam votorum professionem, Sorore Placida eam comitante, ivit reformare monasterium Parmae. In eodem monasterio quindecim annis priorissam egit, ac postea Brixiam reversa, ibidem socias et adjutrices habens sorores Joannam Prazza, Helenam, et Magdalenam fundavit monasterium S. Crucis circa an. 1478. Tandem virtutibus, meritisque cumulata in praefato S. Crucis monasterio pie obiit die I Decembris anno 1491.

B. Veronica Binaschi in Insubria piis orta parentibus, virtutum splendore ab infantia clarescens virginitatem suam voto Deo obtulit; cumque religiosi instituti [p. 526] desiderio flagraret, noctu in addiscendas litteras coepit incumbere; nam interdum domesticis curis, et agresti labore occupabatur. Verum a Deipara cujus auxilium imploraverat, orationi, et Christi Domini cruciatuum contemplationi dare operam jussa, in Mediolanensi S. Marthae monasterio arctioris disciplinae fama illustri inter Sorores famulantes adscribi impetravit. In ea humilitatis et laboris conditione omnibus se praebuit perfectionis exemplar; quotidiana enim illi erant in pane, et aqua jejunia, et lectulus cilicio instratus dolorem potius afferebat quam quietem. Humilitatis et obedientiae cultrix eximia abjectissima quaeque monasterii munia avidissime amplexabatur, seque vilissimam foeminam, et peccatricem praedicans, coelestia dona, quibus affluebat diligentissime abscondere curabat; quapropter in eremum secedere cogitans, ab Angelo, cujus familiari consuetudine fruebatur, prohibita fuit. Christi Redemptoris tormenta tanto mentis ardore contemplabatur ut in lacrymas pene resolvi videretur; qua in cogitatione aliquando defixa, et divino fulgore circumfusa tantam vim lacrymarum profudit ut subjectum a Monialibus vas impleverit, Christi Domini, et Deiparae Virginis apparitionibus dignata, in arcanis nostrae Redemptionis mysteriis instructa, et Sanctorum colloquiis recreata, sacrosanctum Eucharistiae Sacramentum tum e manu Angeli, tum ab ipso Angelorum Domino saepe suscepit. Quatuor ante obitum annis jejuniorum diebus solo pane ab Angelo delato refecta est, et eo magistro didicit horarias preces ritu Romano legere, a Christo autem Domino Psalterium edocta divinas laudes memoriter recitabat. Tandem gratia curationum, prophetiae dono, et coelestibus charismatibus illustris hora suae dormitionis praenuntiata migravit ad Sponsum die 13 Januarii, an. 1497, innocentis suae vitae 52. Ita Hagiologium Italicum ad diem 13 Januarii. Franciscus I Galliarum Rex a Leone X impetravit ut Sanctae Marthae Moniales Beatam Veronicam religioso cultu prosequi possent. Officium autem ad ejus honorem eisdem Monialibus die 30 Martii an. 1624 Urbanus VIII indulsit, atque ad universum Eremitanum Ordinem die 6 Augusti an. 1672 Clemens X extendit. Illius nomen in Martyrologio Romano habetur sub die 13 Januarii.

LXXVII

RES ORDINIS VARIAE AB AN. 1450 USQUE AD AN. 1500 - p. 526

Anno 1451 sub die 17 Maji Nicolaus V decrevit *ut nostri Ordinis Provinciales Magistri durent per triennium, non Magistri vero per biennium*, approbans Bullas Martini V, et Eugenii IV, *et ut P. Generalis differre possit Capitulum provincilale ad tres menses, et etiam ad alium locum transferre*.

Anno 1455 sub Callisto III Corpus S. Matris Monicae ab Ecclesia S. Tryphonis ad S. Augustini translatum fuit.

Anno 1457 Patres Congregationis Insubricae in Capitulo Mediolani habito, annuente B. Simoneto de Camerino, decreverunt unionem Congregationis Montis Ortoni cum Insubrica; quae res fuit gravium dissidiorum causa. Restitit hujusmodi unioni P. Fr. Modestus de Venetiis, qui tandem suam Montis Ortoni Congregationem ab interitu vindicavit.

Anno 1459, die 4 Aprilis, Pius II Senis degens ad invisendos nostrates Ilicitanos accessit, apud quos mansit diebus duobus. [P. 527] Prae omnibus coenobitis quaesivit Fr. Cristophorum Landucium, cujus sanctimoniam jam perspectam habebat. Rogatus a Papa Christophorus noster quidnam peteret; non aliud, respondit, quam indulgentiam plenariam in articulo mortis, et Sanctitatis Vestrae calceamentum. Obtinuit autem utrumque.

Anno 1467, die 25 Aprilis Genestani in Praenestina dioecesi apparuit prodigiosa imago B. Mariae Virginis, quae a nomine parochialis Ecclesiae, in qua sedem suam fixit nuncupata est imago Mariae Virginis de Bono Consilio. Hujus apparitionis praescia B. Petrucia de Genestano Augustiniani Ordinis Mantellata, perangustum antea, et vetustate corrosam Templum, novis incoeptis aere proprio parietibus, collectisque in supplementum eleemosynis ex munificentia civium ac populorum, instaurare, atque ampliare satagebat; cumque illius facultates ad Ecclesiam complendam non sufficerent, venit in derisum toti populo. Ipsa autem dicebat: *Nolite errare, filii mei; quia antequam moriar, cum tunc decrepita esset, B. Virgo, et S. Augustinus complebunt Ecclesiam istam.* Sed mirabilis fuit prophetiae adimpletio quum a prolatis verbis vix transacto anno quaedam imago Beatae Virginis in pariete dictae Ecclesiae divinitus apparuit. Ad quam visendam tota Italia sic commota est ut processionaliter illuc oppida, et civitates confluerent... Et ita adhuc ea vivente non solum Ecclesia, sed pulcherrimus conventus factus fuit... Ita scribit iisdem verbis noster Ambrosius Coranus coaevus auctor. Praefatae apparitionis historiam typis evulgavit noster Fr. Angelus Maria de Orgio Fulgini an. 1743, et D. Raphael Bonanno Presbyter Oratorii Neapoli an. 1874. Habetur etiam egregius liber *La Madre del Buon Consiglio* nostratis P. Mag. Fr. Petri Belgrano Augustae Imperatricis Austriae D. Mariae Annae de Sabaudia nuper defunctae confessarii. In praesentiarum autem hic Romae sub praelo habet lucubrationes suas de eadem apparitione lingua Anglica exaratas quidam Presbyter D. Georgius Dillon, qui nuper ex Australia huc venit.

Anno 1472 Sixtus IV sub die 7 Septembris Bulla Apostolica incip. *Ineffabilia gloriosae Virginis* omnibus et singulis Christifidelibus utriusque sexus vere poenitentibus et confessis, qui Ecclesiam S. Mariae de Populo Urbis in festivitatibus Nativitatis, Conceptionis Immaculatae, Purificationis, Annuntiationis, Visitationis et Assumptionis ejusdem B. Mariae Virginis visitaverint, concedit Indulgentiam plenariam, et sub die 12 Octobris ejusdem anni per aliam Bullam incip. *A Sede Apostolica* indulget quod Prior praefati conventus pro tempore existens sex sacerdotes ejusdem Ordinis S. P. Augustini in ipsa Ecclesia S. Mariae de Populo deputare possit, qui confessiones quarumcumque personarum eandem Ecclesiam causa hujusmodi Indulgentias consequendi visitantium, in festivitatibus praedictis, necnon a media Quadragesima usque ad octavam Paschae audire valeant, et a quibuscumque peccatis, ut poenitentarii minores in Basilica Principis Apostolorum faciunt, et facere possunt, debitam absolutionem impertiant. Hanc autem facultatem per aliam item Bullam incip. *Inter praecipuas nostri pectoris curas* sub die 23 Decembris supradicti anni 1472 extendit ad Priores Congregationis Insubricae, cui ipsemet Pontifex praememoratum S. Mariae de Populo coenobium tradidit.

LXXVIII

DE GENUENSIS BAPTISTINORUM CONGREGATIONIS INSTITUTIONE - p. 528

Haec insignis Augustinensis Congregatio instituta fuit an. 1473 a nostrate B. Joanne Baptista Podio, alias Poggio sub titulo S. Mariae de Consolatione, et confirmata fuit a Leone X anno 1516. Notatu digna sunt quae de hac Congregatione, ejusque auctore refert noster B. Alphonsus de Orozco ipsissimis sequentibus verbis, quae citantur apud Herreram tom. I, pag. 390: Floruit B. Joannes Baptista Poggius tempore Sixti IV. Adeo laboravit ut Congregationem Genuensem S. Mariae de Consolatione fundaverit, cujus Fratres in Italia Baptistini nuncupantur. Excalceati ambulant et pecunias non accipiunt, et vitam asperam gerunt. In hac Congregatione sunt alii duo Beati, qui miraculis clarent... Unus fuit B. Benignus Peri de Genua, et alter Ven. Valerius item de Genua, qui cum sanctitatis fama decessit anno 1512.

Haec Genuensis Congregatio post commune Ordinum Religiosorum naufragium fatali gallica procella excitatum non amplius caput foras emisit. Sed pauca illius coenobia quae recuperari potuerunt, Provinciam Ligur-Pedemontanam efformarunt. Ejusdem Congregationis conventus fuere sequentes:

Conventus Albae Pompejæ in Monte-Ferrato sub tit. S. Mariae de Consolatione a vetustis temporibus extra urbem extabat; sed hoc ob temporum acerbitatem destructo, alius novus an. 1554 erectus fuit intra urbem apud parochialem Ecclesiam S. Joannis Baptistae a civibus Ordini donatam. Anno 1652 habebat annum proventum scutorum 195, et alebat Fratres 2.

Conventus Bortonaschæ (di Bortonasca) in dioecesi Bobiensi sub tit. S. Bartholomaei. Annuus introitus erat scut. 102, Fratres 3.

Conventus Bobii (di Bobbio) tit. S. Nicolai. Anno 1652 habebat annum introitum scut. 122, Fratres 3.

Conventus Burgi S. Donnini (di Borgo S. Donnino) tit. S. Petri in Ducatu Parmensi nominatur ad annum 1552. Annuus proventus scut. 333, Fratres 7.

Conventus Cellæ, (di Celle) in Liguria Occidentali tit. S. Mariae de Consolatione erectus fuit an. 1609. Annuus introitus erat scut. 320, et familia Fratrum 5.

Conventus Cervi (del Cervo) in dioecesi Albinganensi sub tit. S. Mariae Gratiarum fundatur an. 1605. Antea situs erat trans torrentem ejusdem oppidi ad S. Mariam de *Ruvere*. Annuus introitus scut. 340, familia Fratrum 5.

Conventus Cevæ in dioecesi Albensi tit. S. Mariae Gratiarum in Pedemontio erigitur an. 1473. Annuus introitus scut. 395, Fratres 6.

Conventus Clavari (di Chiavari) tit. S. Nicolai de Tolentino in dioecesi Januensi extra muros extruitur an. 1523. Introitus scut. 548, Fratres 12.

Conventus Clavennæ (di Chiavenna) tit. S. Mariae Annuntiatae in Dioecesi Placentina an. 1552 spectabat ad provinciam Romandiola, sed postea transiit ad Congregationem Genuensem. Introitus annuus erat scut. 470, Fratres 10.

Conventus Cunei (di Cuneo) tit. S. Mariae de Ulmo in dioecesi Fossani in Pedemontio extra urbem erigitur an. 1595. Intr. scut. 525, Fratres 8.

Conventus Fossani (di Fossano) sub titulo S. Mariae de Cussanio (nomen est agri) extra civitatem extruitur an. 1617. Ecclesia autem miraculis, et populi concursu celebris constructa fuit an. 1521. [P. 529] Introitus annuus scut. 311, Fratres 9.

Conventus Genuæ (di Genova) tit. S. Mariae de Consolatione, qui evasit totius Congregationis

caput, fundatus fuit an. 1473. Illius annuus proventus anno 1652 erat scut. 2937, Fratres 38.

Conventus Genuae tit. Sanctissimi Crucifixi de Promontorio erectus fuit an. 1609. Intr. scut. 755, Fratres 14.

Conventus Genuae tit. S. Antonii in suburbio S. Petri de Arena erigitur anno 1620. Annuus introitus erat scut. 1170, Fratres 5.

Conventus Genuae tit. S. Agathae prope urbem situs fundatur an. 1531. Introit. scut. 281, Fratres 5.

Conventus Genuae tit. S. Annuntiatae in Xenodochio majori ejusdem urbis, in regione vulgo *Portoria* nuncupata, anno 1608 a nostratibus possidebatur. Illius annuus introitus erat scut. 890, Fratres 13.

Conventus Gentiani (di Genzano) in provincia Romana tit. SS. Annuntiatae in dioecesi Albani an. 1652 scutatis 410 alebat Fratres 6.

Conventus Labri (di Labro) alias Alabri in Reatina dioecesi tit. S. Mariae ad Nives habebat an. 1652 annum proventum scut. 178, Fratres 3.

Conventus Levantinus (di Levanto) tit. S. Antonii de Armisco in dioecesi Sarzanae nominatur ad an. 1598. Introit. scut. 308, Fratres 8.

Conventus Lodani (di Loano) in dioecesi Albinganensi tit. S. Mariae Misericordiarum fundatur an. 1580 a celeberrimo principe Andrea de Auria. Illius annuus introitus erat scut. 597, familia Fratrum 2. In parva illa Occidentalis Liguria urbe an. 1820, die II Aprilis e legitimis conjugibus Antonio, et Maria Brunengo, natus est P. Fr. Josephus Lanteri, qui haec scribit.

Conventus Milesimi (di Milesimo) tit. S. Nicolai in dioecesi Albae Pompejæ anno 1652 habebat an. proventum, scut. 60, et alebat Fratres 2.

Conventus Montis Bruni (di Monte Bruno) tit. S. Mariae de Portu in dioecesi Dertonensi extruitur an. 1486. Illius introitus erat scut. 609, familia Fratrum 8.

Conventus Montis Regalis (di Mondovì) in Pedemontio an. 1474 extractus fuit extra muros; sed propter arcem extruendam everso, alius sub tit. S. Mariae Annuntiatae ad ecclesiam S. Arnulphi aedificatus est an. 1548. Introit. scut. 549, Fratres 9.

Conventus Novellariae (di Novellara) tit. S. Stephani in dioecesi Regiensi in Aemilia an. 1652 habebat annum proventum scut. 144, Fr. 3.

Conventus Parmae tit. S. Lucae an. 1652 habebat introitum scut. 1364, et alebat Fratres 25. Restituitur Provinciae Romandiolae anno 1779.

Conventus Pelii (di Pegli) tit. S. Mariae Gratiarum in dioecesi Genuensi extruitur an. 1592 a Principe Andrea de Auria III, et a Zenobia ejus uxore. Introitus erat scut. 245, Fratres 4.

Conventus Placentiae (di Piacenza) tit. S. Margaritæ an. 1652 habebat annum introitum scut. 240, et alebat Fratres 7.

Conventus Plebis Teyci (dalla Pieve) tit. S. Mariae de Consolatione in dioecesi Albinganensi, in quo Congregatio Genuensis sumpsit exordium, fundatus fuit an. 1471. Intr. scut. 317, Fratres 8.

Conventus Pontis Ascii (di Ponte di Asce) tit. S. Catharinae in dioecesi Albinganensi erigitur an. 1596, Communitate donante vetustissimam ecclesiam S. Catharinae. Habebat int. scut. 135, Fr. 3.

Conventus Rapalli (di Rapallo) tit. S. Mariae Misericordiarum in dioecesi Genuensi extruitur [p. 530] extra urbem an. 1474. Intr. Scut. 574, Fr. 2.

Conventus Romae tit. S. Georgii in Velabro traditur Congregationi Genuensi an. 1611 a Cardinali Jacobo Serra; sed an. 1749 cum propter nimiam distantiam tum propter paupertatem a Patribus Genuensibus renunciatus fuit. Hisce diebus titulus fuit nostratis Cardinalis Thomae Mariae Martinelli antequam ad Cardinalium Presbyterorum coetum transiret. In eodem coenobio aliquandiu vixit noster celeberrimus poeta Fr. Joannes Baptista Cotta de Tenda. Ecclesia S. Georgii in Velabro jam extabat an. 684, quo a Leone II restaurata fuit; sed a praefato Card. Serra Genuensi ex integro renovata fuit. An. 1652 habebat annum proventum scut. 348, et alebat Fratres 7.

Conventus Salae, alias Salatiensis in dioecesi Parmensi tit. S. Laurentii an. 1652 habebat annum proventum scut. 153, et alebat Fratres 3.

Conventus S. Margaritae in Liguria Orientali tit. SS. Annuntiatae in dioecesi Genuensi fundatur an. 1595. Fidelium oblationibus alebat Fratres 2.

Conventus Savonae tit. S. Mariae de Consolatione erigitur extra urbem juxta fluvium Latimbrum an. 1486. Habebat an. 1652 intr. scut. 749, Fr. 2. In hoc coenobio e manibus P. Fr. Josephi Augustini Mussi eximii concionatoris ego qui haec scribo cucullum accepi die 10 Feb. an. 1840 opera praesertim P. Fr. Nicolai Novaro Prioris conventus Lodani.

Conventus Tendae (di Tenda) tit. S. Dalmatii in dioecesi Ventimiliensi, et comitatu Niceensi extruitur an. 1490 locum donante D. Petrino Lascaris e Comitibus Tendae, quae patria extitit praeaudati nostratis poetae Joannis Baptistae Cotta. Intr. scut. 224, Fr. 5.

Conventus Vallis-Tari (di Val di Taro) tit. S. Rochi in dioecesi Placentiae erigitur an. 1503. Intr. scut. 296, Fr. 4.

Conventus Ventimiliensis, alias de Intermelio (di Ventimiglia) tit S. Mariae de Consolatione aedificatur extra urbem an. 1487. Intr. scut. 479, Fr. 7. Hujus conventus celebris ac pretiosa Bibliotheca Aprosiana a nostrate Angelico Aprosio fundata tempore Napoleonicae dominationis Genuam asportata fuit.

Conventus Viterbii tit. SS. Trinitatis in Patrimonio S. Petri unius fuit Congregationi Genuensi a Card. Aegidio de Viterbio. An. 1652 illius annuus proventus erat scut. 1408, familia Fratrum 23.

Conventus Uneliae (di Oneglia) tit. S. Mariae Angelorum in dioecesi Albinganensi extra urbem construitur an. 1496. Intr. scut. 851, Fr. 12.

Conventus Urbis-Veteris (di Orvieto) in Statu Pontificio tit. S. Rochi an. 1652 habebat annum proventum scut. 151, Fr. 3.

Inter praecipuos egregios viros qui ex praefata Genuensi Congregatione prodierunt, praecipue enumerandi sunt praeaudatus Angelus Aprosius Bibliothecae Aprosianae fundator, Augustinus Arpe, Dominicus Gandolphus, et celeberrimus poeta, ac piissimus vir Joannes Baptista Cotta.

DE ORIGINE CONGREGATIONIS DULCETANAE - p. 530

Congregatio Dulcetana Ordinis Eremitarum S. P. Augustini sic nuncupata a Dulceto Apuliae oppido instituta fuit anno 1487 a nostrate Ven. P. Fr. Felice de Cursiano in Apulia, qui a multis sanctus appellatur, quique nonnullis erectis coenobiis, aliisque restauratis, [p. 531] cupiens perfectioris vitae normam sectari, ea coenobia etiam quoad mores reformavit, atque in illis arctiorem eremiticam vitam instituit. Eadem Congregatio anno 1682, quo noster Torellius *Augustiniana Saecula* exarabat jam extincta erat, illius coenobiis partim provinciae Apuliae, partimque Neapolitanae, et aliis Aprutinae aggregatis. Habuit conventus, qui modo hic recensentur, quique nimirum sunt:

Conventus Ariani tit. S. Augustini erectus an. 1499, qui ad Congregationem transivit an. 1553. Illius annuus introitus an. 1652 erat scutorum 302, familia Fratrum 7.

Conventus Asculi Apuli tit. S. Augustini-Veteris extra muros, cui alter unicus est S. Mariae de Populo. Primus pertinebat ad Cong. an. 1505. Introitus annuus scut. 462, familia Fratrum 9.

Conventus Baseliensis tit. S. Mariae de Collo (di Baselice) in Capitanata, alias Basilicae erectus an. 1578. Illius annuus proventus an. 1652 erat scut. 354, familia Fratrum 7.

Conventus Castellucii (di Castelluccio) in dioecesi Trojensi in Capitanata, tit. S. Mariae Gratiarum, an. 1652 habebat annum proventum scut. 146, et alebat Fratres 3.

Conventus Cursiani tit. S. Joannis Baptistae dioecesis Ariani. An. 1652 illius annuus introitus erat scutorum 46, et alebat Fratrem unum.

Conventus Dulceti (di Dulceto) in dioecesi Bovinensi in Capitanata, in quo Congregatio initium habuit. Anno 1552 habebat annum proventum scut. 78, et Fratres 3.

Conventus Gildoniensis (di Gildone) tit. S. Mariae de Pietate dioecesis Beneventi, qui antea pertinebat ad provinciam Neapolitanam, nominatur ad an. 1532. Illius annuus introitus anno 1652 erat scut. 288, familia Fratrum 6.

Conventus Montis Calviensis (di Monte-Calvo) tit. S. Catharinae in dioecesi Beneventi nominatur ad annum 1598. Introitus scut. 436, Fratres 10.

Conventus Montis Falconensis (di Monte Falcione) dioecesis Beneventi, tit. S. Joannis Baptistae an. 1652 habebat annum proventum scut. 96, et alebat Fratres 2.

Conventus Panni in dioecesi Bovinensi tit. S. Mariae de Sanitate an. 1652 habebat annum proventum scut. 642, et alebat Fratres 8.

Conventus Sancti Bartholomaei in Gualdo (di S. Bartolomeo di Gaude) in dioecesi Vulturarae in Capitanata tit. S. Mariae de Consolatione extractus fuit an. 1582. Habebat annum introitum scut. 151, et alebat Fratres 3.

Conventus Trojanus (di Troja) in Capitanata nominatus in Ordinis registis ad an. 1583 erat sub invocatione S. Mariae Gratiarum. Habebat annum proventum scut. 293, et alebat Fratres 5.

Conventus Ursarae (di Orsara) in dioecesi Ariani nominatur a Lubin in recensione conventuum hujus Congregationis.

Pertinuerunt etiam ad hanc Congregationem conventus Campi Bassi in dioecesi Bojani, qui an. 1652 erat provinciae Neapolitanae sub tit. S. Petri, habebat annum introitum scut. 188, et alebat Frates 3; item conv. Atripaldae nominatus ad an. 1535, qui an. 1652 spectabat ad Congregationem S. Joannis

de Carbonaria sub. tit. S. Nicolai. Erat in dioecesi Abellini, habebat an. proventum scut. 304, et aiebat Fr. 9. Hujus Dulcetanae Congregationis alumnus fuit etiam celebris scriptor Coelestinus Brunus, qui anno 1653 electus fuit Episcopus Boviani in Aprutio.

[P. 532] Anno 1474 obtinetur a Papa pro conversis Sacristiae inservientibus facultas tangendi vasa sacra, quam Patres Priores illis perpetuo conferre possint ad instar Minorum. Ita Chronicum I Cong. Insubricae pag. 16.

Anno 1475 Sixtus IV per Bullam quae dicitur *Mare Magnum*, quaeque confecta creditur die 7 Feb. 1474 confirmat omnia privilegia Ordinis, et nos admittit ad participationem privilegiorum, quibus gaudent Fratres Praedicatorum et Minores.

Ad annum 1475 nominatur in Ordinis registis Congregatio observantiae Hiberniae, e cujus corpore P. Generalis Jacobus Aquilanus sub die 14 Feb. ejusdem anni segregavit coenobium Corkagiae, illud revocans ad obedientiam Vicarii illius Provinciae, qui erat pars Provinciae Angliae. Illius Congregationis caput erat conventus Cataniae, cui an. 1479 Generalis Ambrosius Coranus sub die 23 Junii concessit ut posset acceptare quoscumque Fratres, et regi more caeterarum Congregationum a proprio peculiari Vicario, quin possit molestari ab Angliae provinciali. Vide praefatorum Generalium regesta fol. 17, et 19 a tergo.

Anno 1476 in Capitulo generali Romae mense Junio celebrato statutum fuit *ut omnes Provinciae, et Congregationes iisdem constitutionibus uterentur.*

Circa hoc tempus P. Mag. Fr. Ambrosius Coranus Prior Generalis in Ordinem introduxit consuetudinem post coenam recitandi illam orationem, quam nunc *Serotinam* appellamus.

Anno 1484 sub die 11 Maji Sixtus IV per Bullam incip. *Qui Apostolis praecepit etc.* sub poena excommunicationis Papae reservatae mandat Canonicis Regularibus, et Eremitis Ord. S. P. Augustini quatenus a contentionibus, disputationibus, et controversiis circa S. P. Augustini habitum absterneant, nec de eis in posterum mentionem faciant.

Circa haec tempora quidam D. Eusebius Corradi, et D. Dominicus de Tarvisio Canonici Regulares Ordinis S. P. Augustini scripserunt contra Augustinianam nostri Eremitani Ordinis institutionem, quos eodem tempore refutarunt nostrates Ambrosius Coranus, et Paulus Ulmius. Defensorium Corani typis excusum fuit anno 1481. Verum anno 1495, ut iisdem verbis pag. 262, scribit Ossinger, exortae iterum sunt mutuae contentiones. Canonici Regulares ad Mediolanensem archiepiscopum Guidum Antonium Arcimboldum precibus confugere ut S. Augustini simulacrum novo exsculpendum opere canonicalibus vestibis amiceretur, pronumque ad ea vota Praesulis animum invenerunt; nisi obstitissent nostri Fratres, qui ad Sedem Apostolicam querelas suas deferentes obtinere ab Alexandro VI breves litteras ad Mediolanensem Archiepiscopum datas, quibus eidem injungebatur, si vera forent quae exponebantur, videlicet sculptam fuisse primam effigiem S. P. Augustini eremitico habitu, nihil innovari permetteret.

Sub an. 1487 ponit Torellius translationem corporis B. Joannis Boni e veteri coenobio extra Mantuam sito ad S. Agnetis templum intra moenia ejusdem urbis.

Anno 1490 sub die 7 Aprilis ad instantiam B. Bartholomaei de Palatiolo Summus Pontifex concessit Indulgentiam septem annorum, ac totidem quadragenarum Fratribus, Novitiis, ac Monialibus Ordinis, qui intersunt orationi Serotinae.

Anno 1491. In capitulo generali Romae **[p. 533]** habito anno 1491 inter alia statuitur quod dum in choro dicitur *Sit Nomen Domini benedictum* omnes Fratres debeant inclinare caput.

Anno 1491 Nostrates Insubres, in Capitulo suae Congregationis Bononiae celebrato, decreverunt

quod eadem Congregatio habeat in posterum peculiarem procuratorem generalem apud Curiam Romanam. Primus procurator generalis fuit P. Fr. Andreas de S. Germano.

Anno 1496 Fratres Apostolini vitae pauperis, alias de Poenitentia ab Alexandro VI Ordini nostro uniuntur, opera praesertim ipsorum Vic. generalis Fr. Joannis Scarpa.

Anno 1497 sub die 15 Octobris idem Summus Pontifex Alexander VI autoritate Apostolica statuit, decrevit, et ordinavit *quod deinceps perpetuis futuris temporibus officium Sacristae Pontificii alicui Ordinis Eremitarum S. Augustini professori, quamvis aliter Praelatus ecclesiasticus non existat, committi, concedi, et assignari debeat.* Vide Empoli pag. 37 Bullarii Aug.

Anno 1500 praefatus Summus Pontifex die 25 Julii cum magna pompa, atque nobilissimo comitatu accessit ad nostram Ecclesiam S. Mariae de Populo, gratias acturus B. Mariae Virgini eo quia die Principi Apostolorum sacro dum idem Pontifex coenabat, extemplo ruina camerae binos ex astantibus opprimente, ipse tamen aliquot duntaxat contusionibus acceptis vivus e tanto scrimine evasit.

Circa haec tempora venerunt in Italiam eremiticae observationis quidam ex ea Aethiopiae parte, quae est supra Aegyptum. Hi magnum dicebant initiatorum numerum nominis Augustiniorum ab Eremo esse in terra, unde profecti erant, conventusque plurimos quorum numerus certus iniri non posset in tanta terrarum vastitate. *Quae eo mihi, verba sunt Sabellici Aen. 7, lib. 9, pag. 412, veriora videntur, quo ex Lybia, ubi is pietatis cultus ortus est, facilius potuit in eam terram propinquam, quam remoliores terras penetrare.*

L'ORDINE AGOSTINIANO DAL 1500 AL 1550

da pag. 534 a 615

dal cap. LXXX al XCI

INDEX ADDITAMENTORUM AD CRUSENII MONASTICON

- LXXX.** Conventus Ord. Er. S. P. Augustini ab an. 1500 usque ad 1550 - p. 534
- LXXXI.** De Monasteriis Sanctimonialium Augustinensium ab an. 1500 ad 1550 - p. 545
- LXXXII.** De Eremitis Augustinensibus sanctitate claris, qui floruerunt ab anno 1500 usque ad 1550 - p. 548
- LXXXIII.** De Episcopis Ord. Erem. S. P. Augustini ab an. 1500 ad 1550 - p. 568
- LXXXIV.** De scriptoribus Augustinensibus ab an. 1500 ad 1550 - p. 577
- LXXXV.** Alii Augustinenses speciali mentione digni ab an. 1500 usque ad an. 1550 - p. 584
- LXXXVI.** De praeclaris Ordinis Erem. S. P. Augustini mulieribus ab an. 1500 ad 1550 - p. 590
- LXXXVII.** Res Ordinis variae ab anno 1500 ad 1550 - p. 596
- LXXXVIII.** De origine Augustiniana Congregationis Calabriae alias Zampanorum - p. 612
- LXXXIX.** Catalogus Conventuum Congr. Zampanorum in Calabria ulteriori - p. 613
- XC.** De Augustiniana Dalmatiae Congregatione - p. 614
- XCI.** De Augustiniana Congregatione Coloritana, alias de Colorito - p. 614

LXXX

DE CONVENTIBUS ORD. ER. S. P. AUGUSTINI AB AN. 1500 USQUE AD 1550 - p. 534

Conventus de Abravicez in provincia Bavariae nominatur in Ordinis registis an. 1547, quo nostrates Brunenses amissum fuisse ad Generalem Seripandum scripserunt.

Conventus Aimonis tit. S. Augustini in Apulia apud Herreram nominatur ad an. 1522.

Conventus Albae-Villae Baonis in dioecesi Patavina erat antea eremitorium Fr. Thomasii de Slavonia tertii Ord. S. Francisci. A Julio II traditur nostratibus an. 1503, ibique coenobium extruxit noster P. Fr. Ambrosius Spinelli Patavinus an. 1508.

Conventus Albini tit. S. Bartholomaei in Insubria apud Herreram ponitur ad annum 1501.

Conventus Algerii tit. S. Augustini in Sardinia fundatur an. 1525 a nostrate P. Fr. Antonio Frugon de Bonifacio.

Conventus Antiquariae (di Antequera) tit. S. Catharinae antea erat extra eamdem Regni Granatensis urbem; sed intra civitatem extractus fuit a D. Roderico de Narvaez an. 1541.

Conventus Antiquasdrensis Congregationis Saxonicae memoratur ab Herrera an. 1519.

Conventus Antuerpiae (di Anversa) in provincia Coloniensi tit. Omnium Sanctorum fundatur anno 1519 a nostratibus de Congregatione Saxonica, qui an. 1514 in illam urbem recepti fuerant ad sacra officia peragenda in paroecia S. Andreae Priori tamen coenobio amisso novum reaedificarunt nostrates Bruxellenses an. 1607.

Conventus Aquilaniae (di Aqualagna) in Ducatu Urbini sub tit. S. Mariae de Succursu traditur Provinciae Picenae an. 1521.

Conventus Arsuae tit. S. Mariae Magdalenae Galleciae in Hispania traditur Ordini an. 1546. Postea intra urbem Compostellam translatus fuit sumptibus Comitum Altamirae.

Conventus Asulae tit S. Crucis, alias S. Mariae Gratiarum in dioecesi Brixienti spectabat ad Congregationem Lombardiae an. 1508.

Conventus Arzignani, alias Arziniani tit. S. Petri an. 1501 spectabat ad provinciam Marchiae Tarvisinae. Idem est ac conventus Razignani, qui an. 1421 erat membrum conv. Vicentini.

Conventus Atripaldae in Apulia (di Tripaldi) tit. S. Nicolai de Tolentino an. 1535 erat Congregationis Dulcetanae; sed postea transiit ad Cong. S. Joannis de Carbonaria.

Conventus Bardulensis, alias de Bardulis tit. S. Petri in Marchia Tarvisina nominatur in Ordinis registis ad an. 1521.

Conventus Bargiarum (di Bargi) tit. S. Mariae Gratiarum in Pedemontio extabat jam an. 1438, sed an. 1503 a provincia Lombardiae ad Congregationem ejusdem nominis transierat.

Conventus Barlazinae, alias Varlastinae, tit. S. Mariae de Consolatione, alias S. Andreae, prope Mediolanum situs, jam extabat an. 1479; [p. 535] sed an. 1518 unitus fuit coenobio S. Marci Mediolani.

Conventus Barii (di Bari) tit. S. Ambrosii inchoatus fuit a nostrate P. Mag. Marco Veneto an. 1514.

Conventus Belfortinus (di Belforte) tit. S. Mariae Annuntiatae in dioecesi Mileti in Calabria erigitur an. 1502.

Conventus Bercetensis (di Berceto) tit. S. Mariae in dioecesi Parmensi, qui a Rege Luitprando an. 728 erectus dicitur, circa an. 1545 pertinebat ad Augustinianam Insubricam Congregationem.

Conventus Bitonti (di Bitonto) in Apulia olim sub titulo S. Theclae extabat extra urbem; sed an. 1525 translatus fuit intra eamdem civitatem ad Ecclesiam B. Mariae S. Hieronymi nuncupatam.

Conventus Bozuli (di Bozzoli) tit. S. Mariae Annuntiatae in dioecesi Cremonae an. 1548 pertinebat ad Congregationem Lombardiae.

Conventus Buchelerii (di Buchiliero) in dioecesi Rosanensi in Calabria tit. S. Mariae Annuntiatae apud Herreram ponitur ad an. 1524; sed putatur erectus fuisse circa an. 1470.

Conventus Burgi S. Donnini (di Borgo S. Donino) tit. S. Petri spectabat ad provinciam Lombardiae an. 1542; sed an. 1552 erat Congregationis Genuensis.

Conventus de Brzesziis in Germania in Ordinis regestis memoratur ad an. 1543.

Conventus Burgobrixiae, alias Burgo-Brescianus (Brou lez Bourg en Bresse) tit. S. Nicolai de Tolentino in dioecesi Lugdunensi in Gallia antea erat Prioratus Ord. S. Benedicti, sed traditus fuit nostrae Congregationi Insubricae an. 1506. Hoc in loco magnificentissima ecclesia ad honorem S. Nicolai de Tolentino an. 1511 extracta fuit a D. Margarita Philiberti Sabaudiae Ducis vidua, et insuper amplissimis redditibus dotata. De hac Ecclesia aliquot scriptores asseruerunt quod in tota Europa nihil elegantius inveniatur. Ambo praefati regales conjuges in eadem illa Ecclesia tumulati fuerunt.

Conventus Caburii (di Cavour, alias Cavours) tit. S. Mariae de Angelis in dioecesi Taurinensi an. 1548 spectabat ad Congregationem Insubricam.

Conventus Calvanici tit. S. Angeli de Paniculo in regione Salernitana erigitur an. 1514 a nostratibus Magistris Paulo et Michaelae Fantana.

Conventus de Campis tit. S. Bernardi an. 1508 erat Cong. Insubricae; sed derelictus fuit ante an. 1548.

Conventus Campibassi tit. S. Petri in provincia Neapolitana nominatur ad an. 1532.

Conventus Carthaginis Spartariae (di Cartagena) in Hispania tit. S. Joannis Evangelistae olim extra muros an. 1437 erat provinciae Aragoniae sed an. 1541 intra urbem sub tit. S. Leandri jam translatus pertinebat ad Bethicam.

Conventus Castellatii (di Castellazzo) tit. S. Mariae Lacrymarum in dioecesi Alexandrina an. 1508 spectabat ad Congregationem Insubricam.

Conventus Carignani in Pedementio (di Carignano) tit. S. Mariae Gratiarum an. 1432 erat provinciae Lombardiae; sed an. 1518 pertinebat ad Congregationem ejusdem nominis.

Conventus Castelli-Novi provinciae Lombardiae nominatur ad an. 1504.

Conventus Castellionis Empuriarum (di Castellon de Empurias) tit. S. Mariae Magdalenae in dioecesi Gerundensi anno 1526 pertinebat ad provinciam Aragoniae in districtu Cathalauniae.

Conventus Castri-Albi (di Castelblanco) in dioecesi Guardensi in Lusitania fundatus fuit an. 1519 a D. Roderico Rebello Governatore Goae, pro Capucinis, [p. 536] a quibus tamen derelictus, jussu Regis Joannis III nostratibus traditus fuit an. 1526.

Conventus Carticeti (di Cartoceto) tit. S. Mariae de Succursu dioecesis Fanensis in Piceno extabat anno 1539.

Conventus Castri Philippi in provincia Aragoniae apud Herreram ponitur sub an. 1541.

Conventus Castrinovi Parmensis tit. S. Augustini an. 1546 pertinebat ad provinciam Romandiolae.

Conventus Centi (di Cento) tit. S. Antonii in dioecesi Bononiensi an. 1532 erat provinciae Romandiolae.

Conventus Cerae-Veteris (di Cervetri) in Ducatu Brachiani tit. S. Angeli in Patrimonio S. Petri

putatur extractus fuisse a Comitibus Anguillarae ante an. 1542.

Conventus Cevae tit. S. Mariae Gratiarum, in dioecesi Albae in Pedemontio ab Herrera ponitur ad annum 1505, sed fundatus fuit a Cong. Genuensi an. 1473.

Conventus Chinconii (di Chinchon) tit. Dominae Nostrae de Paradiso in Castella-Nova, fundatus fuit a D. Andrea de Cabrera Marchione de Moja an. 1510. Postea intra oppidum translatus fuit.

Conventus Cidoniensis, alias de Canea tit. S. Mariae Misericordiarum in Creta insula ponitur ab Herrera ad an. 1545; sed jam extabat an. 1387.

Conventus Ciriaci (di Ciriè) tit. S. Mariae Gratiarum in dioecesi Taurinensi anno 1548 erat Congregationis Insubricae.

Conventus Clarasci (di Chierasco) tit. S. Mariae de Populo in dioecesi Taurinensi an. 1548 pertinebat ad Cong. Insubricam.

Conventus S. Clementis in dioecesi Ariminensi tit. S. Augustini an. 1546 erat provinciae Romandiolae.

Conventus Coini (di Coin) in dioecesi Granatensi tit. S. Sebastiani an. 1541 erat provinciae Bethicae, seu Andalusiae.

Conventus Clavasii (di Chivasso) tit. S. Nicolai in dioecesi Taurinensi an. 1508 erat Congregationis Insubricae.

Conventus Compluti (di Alcalà de Henares) tit. S. Augustini, qui fuit regale Collegium, inchoatur anno 1527. Postea dotatur a S. Thoma de Villanova, et a Joanna Austriaca Castellae Infante in regium patronatum assumitur.

Conventus Coreyrae (di Corfù) tit. S. Mariae Annuntiatae ab Herrera recensetur

inter coenobia Terrae Sanctae ad an. 1524; sed extabat jam an. 1419.

Conventus Cornujuvenis (di Cornogiovine) tit. S. Rochi in dioecesi Laudensi an. 1526 erat provinciae Insubricae.

Conventus, sive Collegium Conimbricense (di Coimbra) in Lusitania tit. S. Mariae de Gratia fundatur a Joanne III Lusitaniae Rege an. 1543. Antea nostrates in praefata urbe degebant in privata domo sub P. Priore Fr. Gaspere Cano, qui postea fuit Episcopus insulae S. Thomae, et P. Fr. Gaspere Casalio in illa Universitate primario sacrae theologiae professore, qui postea fuit Episcopus Funchalensis, deinde Leiriensis, ac demum Conimbricensis.

Conventus Curingae (di Corringa) tit. S. Mariae de Gratia dioecesis Nicastris in Calabria ulteriori extruitur an. 1520.

Conventus Dulceti, a quo Augustiniana Dulcetana Congregatio nomen accepit, in dioecesi Bovinensi in Capitanata situs, apud Herreram nominatur ad annum 1539.

Conventus Ezijae, alias Astigii (di Ecija) in dioecesi Hispalensi tit. Matris Dei fundatur in 1501.

Conventus Enzagli (di Enzagh) tit. S. Mariae Gratiarum in territorio Mediolanensi [p. 537] an. 1508 pertinebat ad Congregationem Lombardiae.

Conventus Eremiti Castellionis, (dell'Eremo di Castiglione) tit. SS. Annuntiatae in dioecesi Brixisiensi an. 1548 erat Congregationis Lombardiae.

Conventus S. Fidei prope urbem Mexicanam erectus fuit a nostrate B. Alphonso de Borgia anno 1533. A nostrate Augustino Lubin in *Orbe Augustiniano* edito Parisiis an. 1672, pag. 396, ponitur inter conventus derelictos.

Conventus Feroliti (di Feroleto) in Dioecesi Nicastris tit. S. Augustini in Calabria ex donatione Communitatis fundatur anno 1542 a nostrate Fr. Alphonso de Monteleone.

Conventus Florentiae tit. S. Stephani ad portam terream sub ponte veteri acquisitus fuit, et reaedificatus a nostratibus Ilicetanis circa an. 1544. Erat olim prioratus ex illis duodecim, quos Carolus Magnus in duodecim ecclesiis a se erectis instituit.

Conventus Flumicini, alias Flumicelli villae Campiani in dioecesi Ravennae sub titulo S. Mariae de Pino ex donatione Canonice Ecclesiae Ravennatis extruitur a nostratibus Fratibus Adeodato et Francisco de Ravenna an. 1519. Pertinuit ad conventum S. Nicolai ejusdem civitatis.

Conventus Fori Pompilii (di Forlimpopoli) in Aemilia an. 1514 pertinebat ad provinciam Romandiola.

Conventus Fuscaldi (di Fuscaldo) in dioecesi Cusentina tit. S. Joannis in Calabria ponitur apud Herreram sub anno 1536.

Conventus Galleisii (di Gallese) in dioecesi Hortana tit. S. Benedicti in Patrimonio S. Petri apud Tiberim extruitur an. 1517.

Conventus Genuae tit. S. Jacobi in Carignano acquiritur a nostratibus Insubribus an. 1545.

Conventus S. Georgii de Candia (Creta), an. 1546 pertinebat ad Augustinianam provinciam Terrae Sanctae.

Conventus Gildoniensis (di Gildone) in Capitanata dioecesis Beneventanae antea provinciae Neapolitanae, et postea Congregationis Dulcetanae nominatur ad annum 1532.

Conventus Gianni (di Jaen) tit. S. Augustini anno 1541 erat provinciae Bethicae.

Conventus Gragnaniensis, sive Gravianensis anno 1536 erat ejusdem provinciae Bethicae in Hispania.

Conventus Granatensis in Hispania tit. S. P. Augustini erigitur an. 1525 opera et industria nostratis Fr. Ferdinandi Perez in aedibus D. Francisci Pacheco, in ascensu *Alcazavae*; sed postea anno scilicet 1559 cum Fr. Rodericus de Solis priorem ageret ad alium locum non longe a Cathedrali ad domos olim D. Garsiae Ponce de Leon translatus fuit.

Conventus S. Germani (di San Germano) tit. SS. Annuntiatae in dioecesi Vercellensi in Pedemontio anno 1508 erat Congregationis Insubrica.

Conventus Hilleshemii (di Hillesheim) in dioecesi Coloniensi, et in territorio Trevirensi nominatur ab Herrera ad annum 1542; sed idem est ac coenobium Heyleseymii, quod ipsemet Herrera ponit sub an. 1389.

Conventus S. Josephi in provincia Vallis Spoleti memoratur in Ordinis registis ad an. 1501.

Conventus Joviciensis (di Joviz) sic apud Herreram, et Torellium nuncupatus an. 1549 a provincia Bavarica ad Polonicam transivit.

Conventus Latiniaci (di Lagny) tit. S. Annae in dioecesi Parisiensi apud Herreram [p. 538] ponitur ad annum 1540, sed Lubin scribit illum erectum fuisse anno 1328. Situs erat extra urbem in parochia de Pompone, et an. 1625 a provincia Franciae transivit ad Communitatem Bituricensem.

Conventus Leminii, alias Leminis (di Almen) tit. S. Mariae de Consolatione in dioecesi Bergomensi an. 1508 pertinebat ad Congregationem Insubricam.

Conventus Lexinensis, (di Lesina) tit. S. Nicolai in ejusdem nominis insula ad oram Dalmatiae an. 1511 initium dedit Augustinianae Dalmatiae Congregationi, cujus caput evasit.

Conventus Leonissae (di Leonessa) dioecesis Reatinae tit. S. Aegidii Abbatis in Aprutio ulteriori nominatur apud Herreram ad annum 1501; sed idem est ac conventus Gonessae, quem ipsemet Herrera ad annum 1422 provinciae Spoletanae attribuit.

Conventus Lubianae tit. S. Jacobi in Carniola an. 1532 pertinebat ad provinciam Bavariae. Deinde evasit publicum xenodochium, facta permutatione cum Abbatia S. Jacobi, quae unita est coenobio Fluminensi.

Conventus Luzzariae (di Luzzara) tit. SS. Annuntiatae dioecesis Regii, sed in ditione Mantuae Ducis situs, an. 1508 erat Congregationis Insubricae.

Conventus Maceratae tit. S. Mariae de Fonte anno 1508 erat Congregationis Insubricae.

Conventus Maralongae, alias Marlungae tit. S. Mariae nominatur apud Herreram ad an. 1501 ceu membrum provinciae Lombardiae sub Archiepiscopatu Januensi, prope, et extra Castrum Ulyssis. Hujus conventus existentia eruitur ex quadam Bulla Leonis X emanata V Calend. Feb. an. 1515, qua nimirum Archiepiscopo Januensi, et Episcopo Laurensi (forsitan Naulensi) ad instantiam Fr. Joannis de Spinariis Prioris S. Mariae de Maralunga, prope et extra Castrum Ulyssis, praecipitur ferre excommunicationis sententiam in quosdam, qui coenobii scripturas falsificaverant.

Conventus Massae (di Massa di Sorrento) tit. S. Mariae Misericordiarum in Terra Laboris traditur Ordini an. 1522.

Conventus Matricalensis (di Madrigal) tit. S. Mariae de Gratia, alias S. Augustini, at antea Monialium quibus intra urbem translatis an. 1541 nostratibus traditus fuit. Hoc coenobium crevit opibus et aedificiis sub patrocinio Cardinalis Gasparis de Quiroga Archiepiscopi Toletani, qui suorum parentum, suaque ossa in illo templo sepeliri jussit.

Conventus Matritensis (di Madrid) quae urbs est Regum Hispaniarum sedes, sub titulo S. Phiippi erectus fuit an. 1547 opera Fr. Alphonsi de Matrigo Castellae Provincialis, et patrocinio, atque liberalitate Philippi II tunc Hispaniarum Principis, intercedente D. Maria Aragonia Ferdinandi Catholici Regis filia, tunc Abbatissa Burgensi, et Priorissa Matricalensi Ordinis Eremitarum S. P. Augustini. In illo coenobio 1600, die I Decembris habitum induit, et anno insequenti solemnia vota die 21 ejusdem mensis emisit noster Fr. Thomas Herrera, cujus scripta Ordinem nostrum tantopere illustrarunt. Item ex eadem illa nobilissima domo non pauci famosi Augustinenses viri prodierunt, inter quos specialem mentionem merentur Fratres Joannes Marquez regius Philippi III concionator, et Salmanticensis sacrae Theologiae professor, Ven. Franciscus ejusdem coenobi ostiarius qui adhuc vivens pro viro sancto habebatur, Ven. item Franciscus de Briones, qui in conventu Navae Metimnensis [p. 539] cum sanctitatis opinione in pace quievit, Martinus de Aragon Castellae Provincialis, Ludovicus de Avila, et Joannes Gonzalez de Critana scriptis editis noti, Joannes de Velasco, Franciscus Frago et Franciscus de Tapia vitae sanctimonia clari, Franciscus Maldonatus

Episcopus Syrae, et Suffraganeus Toletanus, et Ferdinandus Guerrero Archiepiscopus Manilensis in Philippinis, Bartholomaeus de los Rios Elisabethae et Ferdinandi de Austria Castellae Infantum concionator in Belgio, et postea Philippi IV Hispaniarum Regis item concionator, Didacus Thaddeus Gonzalez eximius poeta, atque Faustinus Cliquet Theologus moralista insignis.

Conventus sive Collegium Matritense tit. Annuntiationis B. Mariae, sive Incarnationis, vulgo D. Marire de Aragon nuncupatum, a praefata D. Maria de Aragon erga Augustinianum Ordinem, et B. Alphonsum de Orozco ipsius confessarium pio devotionis spiritu bene affecta extractum est anno 1590. Locum autem, in quo praefatum collegium erectum fuit, eidem D. Mariae de Aragon ad hujusmodi scopum ipsemet Rex Philippus II donavit. Accepta fuit hujus collegii possessio die 3 Aprilis an. 1590, primamque in ejus templo Missam B. Alphonsus de Orozco primus collegii Rector die undecima ejusdem mensis, et anni celebravit. Ibidem obdormivit in Domino die 19 Septembris an. 1591, aetatis suae 91. Nunc temporis a Gubernio usurpatur in Senatorum Regni Palatium, et ecclesia in aulam sessionum eorundem conversa est. Pulcherrimum S. Philippi templum ad suum complementum perductum fuit an. 1599. Quamvis ad aliam aetatem pertineat, tamen propter concomitantiam de eo hic in antecessum sermonem fecimus.

Conventus Majoricensis tit. B. Mariae de Succursu, olim provinciae Sardiniae, et postea insularum Balearium, nominatur ad annum 1541.

Conventus Melissa (di Melice) tit. SS. Salvatoris in Calabria citeriori fundatur anno 1547.

Conventus Mexici tit. S. Augustini in America inchoatur anno 1532 a nostratibus Hispanis, qui e provincia Castellae ad Indias Occidentales circa idem tempus transmigrarunt. Pulcherrimum ejusdem coenobii templum extrui coepit die 28 Augusti an. 1541, et completum anno 1546 sumptibus Philippi II Regis. Quatuor alia postea nostri ordinis coenobia in illa civitate extracta sunt, nempe Collegium S. Pauli institutum an. 1575 a nostrate Fr. Alphonso de Veracruce Mexicano Provinciali, quod evasis multorum nostratum Episcoporum, aliorumque illustrium virorum seminarium; item conventus S. Crucis erectus circa an. 1600, et S. Sebastiani circa idem tempus conditus, atque Collegium seu Hospitium S. Thomae a Villanova pro Missionariis Insularum Philippinarum constructum.

Conventus Metimnae Duelli (di Medina del Campo) tit. S. Mariae de Gratia dioecesis Vallisoletanae in Castella-Veteri inchoatur an. 1525.

Conventus Mondevensis, alias de Mondevi in provincia Tarvisina an. 1544 tempore belli dirutus fuisse asseritur in Ordinis registis, uti habetur apud Herreram tom. 2 pag. 132.

Conventus Montillae tit. S. Augustini dioecesis Cordubensis in Andalusia nominatur ad annum 1541.

Conventus Montis Filotrani (di Monte-Filotrano) tit. S. Augustini dioecesis Auximanae in Marchia Anconitana erigitur anno 1522. [p. 540]

Conventus Montis Flanquinui (di Mont-Flanquin) tit. S. Augustini in dioecesi Aginnensi in Gallia extra oppidum situs nominatur ad an. 1539. Hoc autem coenobio ab haereticis destructo, nostrates postea sese intra oppidum receperunt.

Conventus Montis Peraldi tit. S. Evasoni in provincia Lombardiae extabat an. 1523.

Conventus Montis Rosuli in Apuliae provincia sub Archiepiscopatu Materae nominatur ad an. 1543.

Conventus Moritis Scaleosi (di Monte Scaglioso) tit. S. Augustini, et S. Mariae Gratiarum in dioecesi Materae nominatur ad an. 1546; sed a nostratibus scriptoribus vetustissimus esse putatur.

Conventus Morae in Lusitania in Eremo ejusdem nominis a quodam Fr. Michaelae Italo extruitur circa. an. 1525.

Conventus Mottae-Netti tit. S. Mariae de Gratia dioecesis Strongolensis in Calabria fundatur an. 1539, illa Communitate donante P. Fr. Donato de Contellano Priori quaedam bona, et locum *Cellae S. Petri* nuncupatum, in quo conventus extrui deberet, in quo ad minus quatuor Sacerdotes, et unus diaconus alerentur.

Conventus Murciae tit. S. Augustini provinciae Bethicae in Hispania nominatur ad an. 1541. Est in hoc, verba sunt Herrerae tom. 2, pag. 132, Murciae coenobio imago Mariae Virginis cognomento de Arrexaca, quae quotidianis miraculis splendet. Putatur coenobium ipsum erectum fuisse an. 1511.

Conventus Neapolitanus tit. S. Mariae Magdalенаe ad pontem anno 1524 conventui S. Augustini ejusdem urbis unitur.

Conventus Neapolitanus tit. S. Mariae de Consolatione, extractus dicitur a D. Eleonora uxore Principis Sanseverini in gratiam nostratis Aegidii Viterbiensis circa an. 1530. Legitur apud Herreram sui Alphabeti, tom. II pag. 207, quemdam Hieronymum de Colle ad illam Ecclesiam ex Hispania transtulisse Deiparae iconem a D. Luca depictam, et Bernardum Summarium multis ornamentis eandem Ecclesiam decorasse. Videtur idem esse ac coenobium Pausilipi, quod ab Herrera nominatur ad an. 1491.

Conventus Nolae tit. S. Paulini in Terra Laboris antea erat hospitium mendicorum, quod in coenobium Ordinis conversum fuit an. 1539.

Conventus Novariae tit. S. Nicolai in Pedemontio an. 1508 erat Congregationis Insubriae.

Conventus Olmi, alias Ulmi in agro Patavino situs, tit. S. Mariae, qui antea erat provinciae Lombardiae, et postea Congregationis Montis Orthoni, nominatur in Ordinis registis ad an. 1503.

Conventus Oscae (di Huesca) tit. S. Augustini in Hispania erigitur an. 1510 ab Episcopo DD. Joanne de Aragon et Navarra ad Ecclesiam S. Mariae de Foris, quae extra muros extabat jam inde ab anno 1314.

Conventus Panormi (di Palermo) tit. S. Mariae de Consolatione in Sicilia ad maximum urbis portum fundatur an. 1513 a nostrate Fr. Francisco Contestabili Panormitano. Pertinuit antea ad Congregationem Calabriae, postea ad illam Centum Urbium, ac tandem ad S. Mariae de Nemore. Pro coenobio erigendo *locum magnum cum omnibus stantiis, viridariis, aquis, juribus, justitiis, et aliis justis, et legitimis pertinentiis suis* praefacto Fr. Francisco Contestabili donavit D. Antonius de Monte-Cateno, Comes Adernionis ob amorem et devotionem maximam, quam gerebat erga observantiam Eremitarum S. Augustini [p. 541] uti iisdem verbis scribit Herrera tom. II, pag. 317.

Conventus S. Pauli Montium, alias de Montibus, situs in montibus Toletanis provinciae Castellae apud Herreram ponitur ad an. 1541; sed Lubin ubi agit de Castellae provincia affirmat illum acquisitum fuisse an. 1447. Dicitur antiquitus fuisse Monialium asceterium.

Conventus Petrae-Latae, alias Parolatensis provinciae Aragoniae nominatur ad an. 1541.

Conventus Pisonae (di Pisogna) tit. S. Mariae ad Nives in dioecesi Brixiensi Congregationis Insubrica ab Herrera ponitur sub an. 1508.

Conventus Pitii (del Pizzo) tit. S. Mariae de Succursu dioecesis Mileti in Calabria erigitur anno 1547, locum Communitate donante.

Conventus Plebis-Turinae (della Pieve Turina) dioecesis Camerini in Piceno tit. S. Augustini nominatur apud Herreram ad annum 1544; sed testatur Lubin eundem esse ac conventum Rotarum, quem praefatus Herrera ponit sub an. 1434.

Conventus Podgrodziae sub Castro Scepusienisi in Poloniae Regno nominatur ad an. 1512 tamquam provinciae Poloniae membrum.

Conventus Polae (di Pola) tit. S. Mariae de Misericordia in Istria maritima an. 1538 spectabat ad provinciam Terrae Sanctae; sed postea transiit ad provinciam Venetiarum.

Conventus Pontium-Hominis (Puentes de Eume) tit. S. Augustini dioecesis Compostellanae an. 1541 pertinebat ad provinciam Castellae. Putatur extractus fuisse an. 1538 sumptibus D. Ferdinandi de Andrada Comitis Villalvae.

Conventus Pontis-Ferrati (di Ponferrada) tit. S. Augustini in dioecesi Asturicensi in Hispania nominatur ad an. 1541. Habebat studium grammaticae, Philologiae, atque Theologiae Moralis pro saecularibus.

Conventus Pontremuli, alias Pontis-Tremuli (di Pontremoli) tit. S. Mariae Annuntiatae in Liguria Apuana ad Tusciae confinia an. 1501 pertinebat ad Congregationem Insubricam.

Conventus Pontis-Vici (di Ponteviso) tit. S. Mariae Misericordiarum in dioecesi Brixienti an. 1508 erat ejusdem Insubriae Congregationis.

Conventus Qualagnae, alias Aqualagnae tit. S. Mariae de Succursu in ducatu Urbini a quodam Fr. Latino de Mantua extractus, per P. Generalem Gabrielem Venetum aggregatur provinciae Marchiae Anconitanae an. 1521. Vide Torellium tom. 8, pag. 8, Herrera autem scribit erectum fuisse a quodam Fr. Joanne Bono an. 1515 Communitate locum donante. Supprimitur cum parvis conventibus anno 1652.

Conventus Romae S. Matthaei in Merulana erat antea hospitale Ordinis Cruciferorum sub Regula S. P. Augustini. Traditur coenobio S. Augustini de Urbe a Sixsto IV an. 1477. Alexander VI deinde illam Ecclesiam transtulit imaginem Deiparae ex Creta insula allatam, ac multis beneficiis coruscantem. Appellatur in *Merulana* cum potius locus dici deberet in *Mariana* ob trophaea Marii propter devictos Cimbros ibidem erecta. Anno 1739 restituitur nostratibus Hibernis, ad quos jam pertinuerat an. 1656, et a quibus an. 1661 ad Perusinam Congregationem transierat. Solo aequatur tempore Guberni Gallici.

Conventus Raude (di Rò) tit. S. Mariae de Pascua in dioecesi Mediolanensi an. 1508 erat Congregationis Insubricae.

Conventus de Rappersweiler (gallice Ribauville') tit. S. Augustini dioecesis [p. 542] Basileensis in Alsatia superiori apud Herreram ponitur ad annum 1546; sed affirmat Lubin in recensione conventuum provinciae Rheno-Sveviae pag. 342 illum fundatum fuisse circa an. 1260 ab illius loci Dynastis comitibus de Rappolstein.

Conventus Ripalli apud Herreram nominatur ad an. 1514 tamquam membrum provinciae Lombardiae. Puto tamen idem esse ac coenobium de *Ripaglia*, quod fuit Ordinis Canonicorum Regularium in ditone Sabaudiae Ducum. Ibidem morabatur Ven. Amaedaeus de Sabaudia quando electus fuit pseudo-pontifex sub nomine Felicis V.

Conventus Risci, alias de Rupe (el Risco) in dioecesi Abulensi tit. B. Mariae de Risco (Nuestra Señora del Risco) in Castella Veteri erigitur an. 1525. Refert noster Xa Herrera tom. II Alphabeti Aug. pag. 368 antea fuisse Eremitorium sub titulo S. Mariae de Risco, quoad an. 1530 sub die 10

Maji Clemens VII Eremitis Augustiniensibus provinciae Castellae pro erigendo coenobio donavit. Dicitur ibidem: *Modica et inops aedes, si aedificia, aut opes attendas; sed coelesti thesauro ditissimo, Deiparae scilicet devotissima imagine miraculis celebri, quam illius tractus incolae pia devotione venerantur, et pretiosis exuviis Ven. Fr. Damiani de Udancos etc.* Fuit etiam recentiori tempore praeoptatum domicilium nostratis *Hispaniae Sacrae* continuatoris Mag. Fr. Emmanuelis de Risco, qui ab ejusdem Sanctuarii nomine appellari voluit.

Conventus Rosae in Romandiolae provincia apud Herreram ponitur sub an. 1546, et dicitur fundatus fuisse a quodam D. Lucio Spada.

Conventus Salutiarum (di Saluzzo) tit. S. Augustini in Pedemontio an. 1501 erat Congregationis Insubricae.

Conventus Saviliani (di Savigliano) tit. S. Augustini dioecesis Taurinensis in Pedamontio an. 1548 pertinebat ad eandem Congregationem Insubricam.

Conventus Saxoferrati (di Sassoferrato) tit. S. Secundini in dioecesi Nuceriae, qui antea erat Provinciae Picenae, et postea Congregationis Perusinae, nominatur ad an. 1526.

Conventus Salvorevolensis in dioecesi Justinopolis tit. S. Jacobi de Salbora in Istria nominatur ad annum 1526.

Conventus Senarum tit. S. Martini acquiritur a nostratibus Ilicetanis an. 1522. Insignem habebat bibliothecam a nostrate DD. Ambrosio Landuccio Episco Porphyriensi Ambrosianam nuncupatam.

Conventus Setavis, alias Setabitanus (di Xativa) tit. S. Mariae de Succursu antea extra urbem, et postea intra civitatem, tit. S. Sebastiani, an. 1541 erat provinciae Sardiniae; sed postea pertinuit ad provinciam Aragoniae in eo tractu, qui apud Lubin dicitur *Partialitas Valentiae*. Putant aliqui idem esse ac antiquissimum coenobium Servitanum.

Conventus Siliani (di Scigliano) tit. S. Augustini dioecesis Marturanensis in Calabria inchoatur circa an. 1527 a nostrate Fr. Aloysio Consentino, locum donante quodam Paulo item Consentino Siliani domino. Transivit ad Congregationem Calabriae citerioris an. 1545.

Conventus Soriae, (alias Numantiae) tit. S. Augustini in Castellae provincia dicitur a nostrate Lubin in recensione conventuum praefatae provinciae pag. 118 Orbis Augustiniani: Collegium S. Mariae de Gratia erectum an. 1537. Perperam in Ordinis Constitutionibus ex unico coenobio fiunt duo, nempe Numantinum unum, et alterum Soriense. Unum idemque coenobium Soriense erat conventus [p. 543] et collegium pro saecularibus, ubi artium cursus conficiebantur.

Conventus Speroni (vulgo Esparron de Verdon) tribus leucis procul ab urbe Regiensi (Riez) erigitur an. 1521 a quodam Bonifacio de Castellane; sed ab haereticis destruitur an. 1585. Erat provinciae Provinciae.

Conventus Sorexinae (di Soresina) tit. S. Mariae Gratiarum dioecesis Cremensis an. 1508 erat Congregationis Insubricae.

Conventus Suessae (di Sessa) tit. S. Crucis, postea SS. Trinitatis in Terra Laboris, qui alias dicebatur Marsicensis, sive Montis Marsici, extabat an. 1388; sed an. 1510 erat Congregationis S. Joannis de Carbonaria.

Conventus Talliamburgi provinciae Tolosanae in Gallia nominatur ad an. 1520.

Conventus Tarenti (di Taranto) in regione Hydruntina an. 1402 tit. S. Cathaldi extabat extra

urbem; sed an. 1518 sub tit. S. Augustini intra civitatem transfertur.

Conventus Tauri (di Toro) tit. S. Pelagii dioecesis Zamorensis in provincia Castellae erigitur an. 1544.

Conventus Tavirae, alias Tavilae in dioecesi Faronensis Regni Algarbiorum in Lusitania erigitur an. 1543 a nostrate Fr. Petro de Villavitiosa.

Conventus Tenerifae, quae est una ex insulis Canariensibus, sive Fortunatis, in oppido S. Christophori de Laguna Ordini nostri acquiritur an. 1505 opera nostratis P. Mag. Fr. Joannis de Magdalena.

Conventus Tlapae, alias de Tlaapan in provincia Mexicana extruitur an. 1533 opera nostratis Ven. Fr. Georgii Abulensis.

Conventus Tiripitii in provincia Mechoacanensi erigitur an. 1537.

Conventus Tononensis (di Tonon) tit. S. Mauritii dioecesis Genevensis apud Herreram ponitur sub an. 1541 inter coenobia provinciae Tolosanae sed postea transiit ad Narbonensem, ac demum ad Clericos Regulares Barnabitas. Idem est ac coenobium Chononii, quod apud praefatum Herreram nominatur pag. 173 tom. I, ad an. 1433.

Conventus Totolopae, alias Tatolaptae in provincia Mexicana extruitur an. 1523.

Conventus Tulfae (della Tolfa) tit. S. Mariae de Subere, *della Sughera* inchoatur anno 1522 occasione, qua quidam venatores Deiparae iconem arbori praefati nominis appensam invenerunt, quae ad quamdam oppidi ecclesiam translata, crastina die ad locum pristinum divinitus rediit. Quamobrem in hoc eodem loco ecclesia cum coenobio Augustiniani Ordinis extrui coepit ad honorem B. Mariae *della Sughera* in dioecesi Centumcellarum, vulgo di Civitavecchia.

Conventus Tusae (di Tosa) tit. S. Salvatoris dioecesis Cephaludensis in Sicilia fundatur circa an. 1530 a Marchionibus Jeracensibus ejusdem oppidi Dynastis. Ibidem cum sanctitatis opinione anno 1609 obiit magnus Dei servus P. Fr. Salvator Scagliosus de Tusa, qui dicitur ante, et post obitum miraculis claruisse.

Conventus Valentiae in Hispania tit. S. Mariae de Succursu nominatur ad an. 1514. Erat antea provinciae Sardiniae; sed anno 1541 ad Aragoniae provinciam transivit. Dives est, ita Herrera tom. 2, pag. 551, hujus coenobii templum devota Deiparae imagine, et piis B. Thomae Villanovani Archiepiscopi Valentini pignoribus.

Conventus Valentiae a praefato diversus tit. S. Josephi a quodam D. Hieronymo Portules, alias Blais Valentino extractus fuerat in loco de Beniferri Valentinae dioecesis; [p. 544] sed postea P. Fr. Franciscus de Vergara Sardiniae provincialis propter aeris intemperiem illum intra urbem Valentinam transtulit an. 1539. Paulo post fratribus illinc recedentibus coenobium S. Josephi circa an. 1560 nostratibus Sororibus cessit. Deinde monasterium S. Teclae nuncupari coepit.

Conventus Valdarae provinciae Aragoniae apud Herreram nominatur ad an. 1541.

[**Conventus**] **Vallisoletanum S. Gabrielis collegium** ex testamento D. Mariae de Olmedilla extrui coepit an. 1544, ea lege ut illius collegae sub obedientia unius, et ejusdem Prioris essent cum reliquis Fratribus, neque unquam segregari possent. Verum dum Fr. Franciscus Serrano illam Castellae provinciam moderaretur, Vallisoletanis Patribus praecepit ut intra decem dierum spatium alium locum pro collegio erigendo seligerent, in quo juxta formam testamenti, ut ipse ajebat, collegae a conventu segregati sub alterius rectoris obedientia manerent. Hinc statim orta fuit haud levis

controversia, quae non ita facile potuit extinguere. Anno autem 1551 in Capitulo generali Bononiae celebrato hujus contentiois eliminandae negotium Patribus Ludovico de Montoya, Alphonso de Orozco, et Joanni de S. Vincentio demandatum fuit. Itaque die 8 Augusti praedicti an. 1551 concordia inter conventum Vallisoletanum, et collegium S. Gabrielis opera praesertim DD. Patriarchae, et Episcopi Seguntini inita fuit. Nimirum triumphavit tandem Provincialis Serrani consilium, statque, ita Herrera tom. 2, pag. 552, collegium conventui proximum, sed separatum, et diversi rectoris regimini, et curae subjectum, floretque in eo theologiae schola, quae viros doctissimos, et diversarum ecclesiarum praesules aluit. Solo aequatum fuit hujus XIX saeculi initio a gallicanis Napoleonis copiis.

Conventus Vercellarum (di Vercelli) tit. S. Bernardi nominatur in recensione coenobiorum Congregationis Lombardiae sub tit. Mariae Misericordiarum apud Lubin, et Herreram ad annum 1548.

Conventus Vigevani (di Vigevano) in Pedemontio tit. SS. Assumptionis B. Mariae Virginis nominatur ad an. 1540.

Conventus Villenae tit. Dominae Nostrae Virtutum dioecesis Murciensis in Castella-Nova extabat an. 1541.

Conventus Villae-Franchae tit S. Stephani dioecesis Taurinensis in Pedemontio ad Padum an. 1545 erat Congregationis Lombardiae.

Conventus Veluniae (di Vielun) dioecesis Gnesnensis in Polonia tit. Sacratissimi Corporis Christi nominatur ad an. 1550.

Conventus Ulmi (dell'Olmo) tit. S. Mariae in dioecesi Bononiensi an. 1546 spectabat ad provinciam Romandiola.

Conventus Witembergae in provincia Saxoniae a Friderico Duce ceditur in dotem adventitiam impio apostatae Martino Luthero quando sacrilegas, atque execrabiles nuptias iniit, nempe anno 1525.

Conventus Vigennensis provinciae Bavaricae apud Herreram nominatur ad anno 1549.

Conventus Vederbergensis in dioecesi Caminensi in Pomerania memoratur apud nostratem Milensium pag. 294.

Conventus Viterbii tit. S. Mariae ad Carbonariam in provincia Romana ponitur ab Herrera tom. 2, pag. 552, ad an. 1517.

Conventus Vigolzoni (di Vigolzone) tit. S. Mariae de Angelis in territorio Laudensi an. 1508 pertinebat ad Congregationem Insubricam.

Conventus Wismariae in Pomerania apud Herreram tom. 2 Alphabeti pag. 551 memoratur ad annum 1504. [p. 545]

Conventus Zacharelli, alias Cazacharelli (di Casacarello) tit. S. Mariae in dioecesi Caesenae in Romandiola nominatur ad an. 1546; sed extabat jam an. 1421.

Monasterium Alcaracense in districtu provinciae Toletanae memoratur apud Herreram ad annum 1504.

Monasterium Abulense tit. S. Mariae de Gratia in provincia Castellae dicitur ab Herrera ad an. 1508 *nobilium, et religiosarum virginum ginoecoeum...* Felicissima plane fuit, verba sunt ejusdem auctoris, haec aedes, quae in suae erectionis primordiis S. Theresiam de Jesu adhuc saecularem sanctissimis moribus instruxit, et exemplaris vitae hamo ad religiosam vitam allexit.

Monasterium Arenarum in provincia Castellae fundatur an. 1509 a nostrate Fr. Ferdinando Gallego in quibusdam domibus vici *de la Escalonilla*. Postea labente tempore defecit, et illius bona nostraribus ejusdem loci cesserunt.

Monasterium Arquense, alias Arcorum provinciae Bethicae, tit. Conceptionis Immaculatae Mariae Virginis in civitate *Arcos* Hispalensis dioecesis extruitur circa an. 1539.

Monasterium Bozuli tit. S. Monicae in Insubria extabat an. 1502.

Monasterium Brixiae tit. S. Pauli a quibusdam Monialibus de monasterio S. Crucis ejusdem urbis inchoatur circa an. 1525.

Monasterium Bononiae in Romandiola tit. S. Helenae in via *de Galiera* extruitur an. 1537 a quibusdam Mantellatis mulieribus Ordinis nostri, quae exierunt e reclusorio viae *de Vinazzi*.

Monasterium Castellatii tit. S. Martini in dioecesi Alexandriae an. 1511 erigitur opera nostratis P. Mag. Francischini de Papia.

Monasterium Civitatense (de Ciudad-Rodrigo) tit. S. Crucis in provincia Castellae fundatur an. 1511 a nobili Domina Beatrice Pacheco. Ex illo monasterio prodierunt Soror Mariana de S. Josepho, Civitatis, prima regalis monasterii Augustinensium Discalceatarum Matriti fundatrix ex nobili familia Manzaneda, et Soror Antonia de Jesu, quae an. 1609 item Matriti erexit, atque instituit domum Discalceatarum Sororum Ordinis B. Mariae de Mercede, quarum etiam priorissa fuit.

Monasterium Centi tit. S. Catharinae in dioecesi Bononiensi fundatur an. 1518 a nostrate Sorore Constantia Copari, quae cum aliis novem Augustinensibus Sororibus data opera e Ferrariensi S. Viti monasterio venerat.

Monasterium Augustinensium Mantellatarum Cornedi in regione Veneta tit. S. Helenae nominatur ad annum 1518.

Monasterium Civitatis-Veteris (di Civitavecchia) in Romana provincia apud Herreram tom. I, pag. 186, ponitur ad an. 1549.

Monasterium Cordubense tit. S. Mariae de Nivibus provinciae Bethicae memoratur ad an. 1541.

Monasterium *Don Beniti* provinciae Bethicae in Hispania nominatur apud Herreram tom. I, pag. 205, ad annum 1511.

Monasterium S. Elpidii in Marchia Anconitana memoratur ad annum 1546.

Monasterium sive Collegium Mantellatarum Emporii in Hetruria a quibusdam piis, honestisque mulieribus erigitur an. 1525.

Monasterium Ferrariae tit. S. Luciae ad vicum Castelli Tebaldi fundatur an. 1537 [p. 546] ab Augustinensibus Sororibus Victoria Pasqualetti et Blanca Sardi, nobilibus Ferrariensibus, quae propterea e monisterio S. Augustini egressae fuerant annuente Paulo III. Postea vero ad suam ipsarum inconstantiam comprobendam ad Carmelitanum Ordinem cum tota domo transierunt.

Monasterium Florentiae tit. S. Clementis in via S. Galli a D. Portia de Medicis, Alexandri I Florentiae Ducis filia, in memoriam Clementis VII ejusdem Mediceae stirpis circa an. 1536 conditum fuit. Ad hanc novam domum praefata nobilissima mulier evocavit Sorores Augustinenses, quae extra moenia in eadem via S. Galli in monasterio S. Lucae degebant, et cum illis monasticam vitam professa usque ad obitum vixit.

Monasterium Genuae tit. S. Thomae antea Ordinis Eremitani, et postea Ord. S. Benedicti uti e nostratibus quidam scripserunt, anno 1509 Augustinianum Institutum recepit. In hoc monasterio ante an. 1300 B. Limbania spiritum Deo reddidit.

Monasterium Genuae tit. S. Sebastiani, memoratur ab Herrera tom. I sui Alphabeti Aug. pag. 323; sed foundationis annus reticetur.

Monasterium Gonessae, alias Leonissae in provincia Spoletana apud Herreram ponitur ad an. 1539.

Monasterium Guastallae tit. S. Francisci an. 1516 erat sub obedientia nostratis Congregationis Insubricae; sed an. 1571 annuente S. Pio V ad Franciscanum Ordinem transivit.

Monasterium Hispalense in Hispania sub titulo Dulcissimi Nominis Jesu fundatur an. 1550 pro mulieribus ad saniolem mentem reversis.

Monasterium Imolae in Romandiola inchoatur an. 1534 a nostratibus Sororibus Agnete de Cremona et Gratia de Placentia.

Monasterium Lugense (di Lugo) tit. S. Augustini in Romandiola memoratur ad an. 1515.

Monasterium Lomae memoratur in actis Capituli Congregationis Lombardiae habitis Vitalianae an. 1515.

Monasterium Mantuae tit. S. Augustini memoratur ad an. 1517.

Monasterium Massae Lombardorum in dioecesi Imolensi nominatur ad an. 1537, quo ad illius reformationem Ven. Constantia e Ferrariensi S. Viti monasterio missa fuit.

Monasterium Metimnae Duelli, alias Campi (de Medina del Campo) tit S. Mariae Magdalenae sub regimine Provincialis Castellae erigitur an. 1540.

Monasterium Montis Catini tit. S. Mariae a Ripa Burgi in dioecesi Lucana fundatur circa an. 1533 a nostrate P. Mag. Andrea Empuritano, qui postea fuit Poenitentiarus Apostolicus, et ex Pontificio indulto ejusdem monasterio Monialium confessarius perpetuus.

Monasterium Pacense (di Badajoz) tit. S. Catharinae in Hispania fundatur an. 1515.

Monasterium Patavii tit. S. Mariae Magdalenae circa an. 1550 extruitur a D. Francisco Zago presbytero saeculari pro mulieribus ad meliorem frugem conversis.

Monasterium Perusinum inchoatur an. 1525 a civibus ejusdem urbis, qui pro novarum Monialium institutione Sorores Augustinianas e monasterio S. Luciae Aquilae evocarunt.

Monasterium Placentiae tit. S. Mariae Annuntiatae in Ducatu Parmensi memoratur ad an. 1502.

Monasterium Pontremuli ad Hetruriae confinia an. 1516 erat sub regimine Congregationis Insubricae. [p. 547]

Monasterium Prati tit. S. Michaelis in Hetruria nominatur ad an. 1547.

Monasterium Ravennae tit. Muratarum S. Nicolai in Romandiola memoratur ad an. 1544.

Monasterium Rechalbuti tit. S. Mariae Angelorum in Sicilia fundatur a nostrate Ven. Fr. Ambrosio Testai Siculo an. 1526.

Monasterium Romanum tit. S. Mariae Magdalenaee Convertitarum fundatur circa an. 1517.

Monasterium Sarzanae sub Rocheta S. Eremitae in Liguria orientali fundatur circa an. 1502 a Sorore Blanchina, quae postea fuit ejusdem monasterii Priorissa.

Monasterium Segoviae tit. Humilitatis in Hispania erigitur an. 1531 a Domina Francisca Daza, D. Petri de la Torre vidua, in suis aedibus ad forum S. Michaelis. Anno autem 1552 illae Moniales ad domum Solis transmigraverunt, ac tandem an. 1592 Sororibus item Augustiniensibus in monasterio Incarnationis unitae fuerunt.

Monasterium Saviliani dioecesis Taurinensis in Pedemontio nominatur ad an. 1548.

Monasterium Senarum tit. S. Monicæ an. 1543 regebatur a nostratibus Ilicetanis, sed an. 1566 a Gen. Seripando curae Ordinarii dimittitur.

Monasterium Sulmonis tit. S. Monicæ in Aprutio-Ulteriori fundatur a D. Thoma Capograsso, cive Sulmonensi, anno 1520. Aliud ibidem vetustius augustiniensium Monialium monasterium extabat.

Monasterium Schuatzense, alias de Schuatz tit. S. Martini in Tirolensi districtu apud Herreram nominatur sub an. 1548. Antea obtemperabat provinciali Bavariae, sed postea transiit ad obedientiam Episcopi Brixiensis.

Monasterium Terraenovae tit. S. Monicæ in Patavino districtu fundatur an. 1515 a Sororibus Augustinensibus Barbara Constabili et Maurelia Lombardini, quae una cum aliis sexdecim Monialibus ex dispensatione Leonis X e Ferrariensi S. Augustini monasterio egressae sunt. Postea vero haec domus an. 1525 ad Ordinem S. Dominici transivit.

Monasterium Toletanum S. Torquati initium habuit circa an. 1520, quo tempore religiosis foeminis, quae circa S. Augustini monasterium habitaverant S. Torquati templum donatum fuit, atque in vicina domo cohabitare coeperunt. Circa hoc monasterium, et sub illius moderamine Cardinalis Quiroga an. 1592 construxit aedem, quae Refugium nuncupata fuit; atque ab eodem Cardinali plusquam duorum millium ducatorum annuis redditibus dotata. Subjacebat Priorissae S. Torquati, et visitationi Capituli Ecclesiae Toletanae, atque Prioris S. Augustini. Augustinenses S. Torquati Sorores *multam redolebant opinionem sanctitatis in tota civitate*, uti habetur in Regestis Generalis Thadaei Perusini sub die 28 Martii an. 1573. Ex eodem monasterio prodierunt an. 1559 Sorores Maria de Sancto Petro et Maria de Aquilar pro instruendis puellabus collegii, quod Cardinalis Archiepiscopus Joannes Martinus Siliceus fundaverat.

Monasterium Valentiae in Hispania tit. S. Spei memoratur apud Herreram ad annum 1541, quo Generalis Seripandus illas Moniales monuit *ut sanctissime summa cum pace, et concordia viverent, ne monasterium illud, quod olim omnium erat virtutum exemplar perfectissimum, carcer potius illis esset, quam locus, in quo Deus Omnipotens a veris et castis Jesu Christi sponsabus laudaretur.*

Monasterium Vastallae, alias Guastallae [p. 548] provinciae Lombardiae subjectum an. 1547 curae Ordinarii relinquitur.

Monasterium Viterbiense S. Perpetuae, et aliud Mantellatarum collegium tit. S. Mariae in Buturno item Viterbii memorantur apud Herreram ad an. 1526. Circa idem tempus celebre erat nomen Sanctimonialium Augustinensium alterius Viterbiensis monasterii tit. S. Augustini, quibus an. 1555 Moniales S. Perpetuae jussu P. Mag. Generalis unitae, fuerunt.

Monasterium Vissi tit. SS. Trinitatis in Umbria nominatur ad an. 1503.

Monasterium de Waltheim Congregationis Saxonicae memoratur ad an. 1515.

LXXXII

DE EREMITIS AUGUSTINENSIBUS SANCTITATE CLARIS, QUI FLORUERUNT

AB ANNO 1500 USQUE AD 1550 - p. 548

B. Alphonsus de Borgia in Martyrologio Augustiniano sub die 28 Feb. ita celebratur: In provincia Mexicana memoria B. Alphonsi de Borja, qui nobilissimo genere ortus in Indias ex Hispania profectus, vixit rara poenitentia et profunda humilitate, intemerataque pudicitia, illam usque ad ultimum spiritum conservans. Multum inter gentiles verbo, et exemplo profecit, donec praecognita sui obitus die caducitatem exuens mortalem, ad immortalem vitam translatus est... Natus est in oppido Arandae Durii, hispane Aranda de Duero, ex nobilissimo D. Petro de Borja, et Constantia Quemada: habitum assumpsit Salmanticae tempore prioratus S. Thomae de Villanova, et sub magisterio sancti viri Ludovici de Montoya, et ibi professus est die 28 Feb. an. 1534. Mox in Indias profectus propagandi Evangelium accensus desiderio, ibi magnos proventus fecit. Fertur vixisse castissimus; et sanctus obiit an. 1542, et corpus ejus in Mexicano coenobio tumulatum fuit. Ita noster Joseph ab Assumptione praefati Martyrologii parte I, pag. 154.

B. Ambrosius Testai a memorato Josepho ab Assumptione sub die 14 Junii laudatur nomine viri religiosissimi, in quo eluxit vitae perfectio, et ardor honoris adolescentularum, quarum paupertati subventurus Rechalbuti in Sicilia monasterium S. Mariae Magdalenae sua industria construxit, ubi pauperrimas et periclitantes recipiebat sine ulla dotis expectatione, et pro illarum alimonia perenniter laborabat. Insuper illas viam salutis edocebat, et propter illas horribiles perpessus est angustias; aliquando enim ab impio homine colaphizatus, humiliter ad ejus pedes provolutus est. Sancte ergo suae vitae tempora traducens, sui obitus revelatione habita, felici sorte animam innocentem efflavit repetens verba illa: *In manus tuas Domine commendo spiritum meum*. Illius anima in coelum ascendere visa est a puella trium annorum, quae statim, balbutiens, coepit perfecte in verba prorumpere. Claruit B. Antonius innumeris virtutibus, nec spiritu caruit prophético. Post ejus mortem usque ad praesens (1749) ex ejus sarcophago multoties cernitur columba albissima exire de die, et supra trabem coenobii collocari; et nocte advenienti ad sarcophagum redire, certe ut columbina specie, qua illas in unum conjunxerat, et direxerat Moniales, et tristes ab ejus obitu manentes solaretur. Per os ejus erutum ex sarcophago prodigia multa perpetrata referuntur... Obit in praefato S. Mariae Magdalenae monasterio, in quo [p. 549] cellam separatim habebat, anno 1547, et ibidem tumulatus fuit.

Ven. Andreas Proles, Saxo, sacrae theologiae doctor, propter vitae religiositatem, scientiae amplitudinem, et eloquentiae splendorem Ducum Saxoniae concionator electus fuit. Illius opera usus est Joannes ex Salhusiorum familia Episcopus Misnensis circa annum 1500 in emendandis libris ecclesiasticis. Pie obiit in coenobio Culmacensi feria 3 Pentecostes an. 1503. Hic nomen dedit Congregationi Saxonicae, ex qua prodiit radix peccatrix Martinus Lutherus, non quia ejusdem

Congregationis institutor fuerit, sed quia per annos fere 43 illam administravit. *Non possum non mirari*, verba sunt Herrerae tom. I, pag. 56, *homines prudentes et doctos acriter et injuriose invehi in viros pios eo capite, quod Congregatio ab illis educata, aut instituta tulerit monstrum et radicem peccati Martinum Lutherum. Quae enim culpa, quodve Andreae flagitium rexisse prudenter, et educasse observanter Congregationem, ex qua parentis optimi mala proles, et a majorum veritate degeneres alumni ad suam aliorumque perniciem prodire?* Celebratur noster Ven. Andreas in saepe laudato Martyrologio Aug. die I Junii, quae illius emortualis fuit.

B. Antonius Dulciatus, Prior coenobii S. Galli in sua patria Florentina, ab Ossinger pag. 306, ubi illius opera recensentur, appellatur vir eruditissimus et multarum scientiarum copia ditissimus. Excelluit potissimum scientia astronomica. In Martyrologio Augustiniano ad diem 10 Maji de illo ita legitur: Florentiae in coenobio S. Galli memoria B. Antonii Dulciati, qui ibidem degens rara sanctitatis opinione, mortem sanctorum expertus est. Obiit autem circa annum 1512.

B. Antonius de Fontibus ortus est Toleti (vel Hispali ut aliis placet) ex parentibus Ferdinando de Fuentes, ex Joanna Garcia de Victoria. Salmanticae anno 1477 die 18 Augusti habitum suscepit sub prioratu S. Joannis a S. Facundo, et professionem emisit in manibus Ven. Martini de Espinosa an. 1478. Studiis deditus exiit vir doctrina et sanctitate clarus; in scientia fuit a Generali laurea magistrali donatus. Et si humillimus, coactus tamen fuit plures in Ordine acceptare dignitates, fuitque plurimorum coenobiorum praelatus; cum coenobium Toletanum gubernaret an. 1504 plures Saracenos ibi habitantes ad fidem convertit, et postea nominatus est Vicarius generalis totius Hispaniae, et clarus prudentia, et mansuetudine monasteria auxit in spirituali, et temporali. Romam profectus est an. 1515 tanquam definitor generalis ad Capitulum celebrandum, et finito Capitulo veniam obtinuit a Generali eundi in Eremitorium S. Mariae de Risco tribus leucis a coenobio de *Arenas* distans, ubi cum socio uno in poenitentiis, vigiliis, et orationibus vitam egit angelicam: cum autem in coenobio de *Arenas* Capitulum esset celebrandum, ipse invitatus adesse voluit, noscens se ibi breviter moriturum. Cum autem Capitulum esset celebrandum die 2 Maji, ipse aegrotans ad mortem, morte praedicta et praescita, die 27 Aprilis in praefato coenobio de *Arenas* in pace quievit anno 1517. Ex vol. I Martyrologii Augustiniani pag. 335.

Ven. Antonius de Padilla, Hispanus, vir probitate, eruditione, et pietate insignis, Neapoli in coenobio S. Joannis de Carbonaria primas disciplinas edocuit Seripandum tunc puerum bonae indolis, magnaeque spei, et postea Cardinalem. Unus fuit ex iis, qui primo in [p. 550] Provinciam Sardiniae regularem observantiam invexerunt. An. 1542 erat ejusdem insulae provincialis, et 1545 jam senex Valentiae in Hispania morabatur. In praefati Seripandi regestis sub die 28 Novembris ad annum 1544 haec leguntur verba ab eodem Seripando ad suum antiquum praeceptorem atque institutorem scripta: Te patris loco semper habuimus, a quo honestae vitae exempla illustra dum tyrones essemus, accepisse nos numquam erimus immemores. Quare perge quod facis, qui maximam partem propositi tibi spatii sancte, et feliciter cucurristi, ad metam parato animo properare; qui bonum certamen certasti, coronam justitiae expectare; qui fidem servasti ad fidei praemium in fide perseverando contendere.

Ven. Antonius de Villa-Sandino, vir fuit magnae religionis, et virginitatis virtutibus praeclarus; hac enim adeo praeluxit, ut in ejus aspectu animae suae puritas appareret. Numquam a Sacro abstinuit celebrando, quod magna cum devotione celebrabat. Illius conversatio erat et sancta, et sincera: cum S. Thoma de Villanova fuit electus provinciae visitor, et post illius assumptionem ad Archipraesulatum, electus est in ejus locum ut Ordinis Constitutiones revideret. Post plures in Ordine prudenter absolutas dignitates, meritis plenus sarcinam mortalitatis piissime deposuit... Filius fuit Gundisalvi Gomesii, et Mariae Flores. Anno 1501 inter nostrates nomen dedit Salmanticae die I Augusti tempore Prioris Fr. Antonii de Fontibus. Anno 1521 a Generali Gabriele Veneto nominatus fuit visitor provinciae ut esset socius S. Thomae de Villanova, et an. 1529 electus est Provincialis; sed sequenti anno muneri renuntiavit: anno etiam 1545 electus est Prior Salmaticensis, et loco S. Thomae Constitutiones correxit. Virginitate tandem, et sanctimonia illustris e coenobio Burgensi in coelum abiit eodem anno 1545. Ita iisdem verbis laudatus Josephus ab Assumptione sub die I Augusti.

B. Arnaldus Neracensis, alias de Nerach, Gallus, Raymundi filius, Sacrae Theologiae doctor Parisiensis, quamvis jam in urbe Agenot habitum induisset, tamen majoris observantiae cupidus Romam petiit, et a B. Anselmo Generali obtinuit ut inter nostrates Ilicitanos admitteretur. Voti compos, ita scribit noster Joseph ab Assumptione vol. 2, pag. 84, rursus novitiatum expertus tandem professionem confirmavit die 11 Julii an. 1494; et cum vitam sanctissimis traduxisset moribus die 20 Maji tradens fratri infirmario post recitatam Nonam breviarium dixit: *Accipe Frater, Vesperas enim cum Dei Angelis in coelum eo recitaturus*, et sic obdormivit in Domino Iliceti an. 1512. Vide Elssium pag. 84.

Ven. Augustinus de Balmaseda in eodem Augustiniano Martyrologio sub die 10 Augusti sequens habet elogium: In Indiis memoria Ven. P. Augustini de Balmaseda, qui ex Hispania illuc tendens, magna sanctitatis opinione inter homines degens, ad portum perennis gloriae piissime creditur ascendisse. Ortum habuit in Hispania ex parentibus Bernardo de Balmaseda, et Francisca Rodriguez. Religiosam professionem emisit Salmanticae die 10 Augusti an. 1518 in manibus P. Fr. Francisci de Parra. Ad Indias profectus, ibidem sancte obiit tempore nostratibus scriptoribus ignoto. In vetusto professionum libro dicitur *sanctissimus vir, qui obiit in India*.

B. Augustinus Facioni de Interamna in Umbria cum jam esset sacrae theologiae Magister [p. 551] atque nobiliora Ordinis gymnasia in Italia rexisset, pium otium quaerens inter Ilicitanos adscribi petiit, idque anno 1503 impetravit. Ast Deus tantam margaritam, ita Landuccius pag. 140, in sylvula latere noluit, sed ad gubernium totius Ordinis Eremitani primum ut Vicarius Apostolicus, deinde Prior Generalis assumptus est, in quo munere obiit anno 1506, magno inter homines relicto odore sanctitatis. Anno 1491 Apostolicus Visitator ad reformationem Lusitaniae et Hispaniae missus, ut ait Elssius pag. 97, plurimum utilitatis conscientibus afflictis contulit.

B. Bartholomaeus de Palatiolo in ejusdem nominis oppido inter Brixiam et Bergomum honesto loco natus, cum jam sacro Diaconatus Ordine insignitus esset, anno 1447 post auditam nostratis Ven. Augustini de Crema concionem, mundo valedicens nostram Augustinianam Eremum ingredi voluit, atque in ea statim coepit omnium virtutum genere praelucere. Erat enim valde pietati addictus, in studio indefessus, in choro assiduus, obedientiae, paupertatis, et castitatis diligentissimus custos. Tanta extitit humilitate ut Dominae Hippolitae Ducum Mediolanensium filiae, atque Alphonsi Calabriae Ducis uxoris confessarius esse noluerit, etiam post oblatas nobilissimas Regni Neapolitani infulas. Ea item fuit abstinentia ut nulla unquam ratione a medicis induci potuerit ut aegrotans diebus vetitis non modo carnem, verum nec jusculum quidem degustaret. Hanc vero nostratis Bartholomaei abstinentiam ipsemet Summus Pontifex Innocentius VIII sibi imitandam proposuit; nam cum quadam die, qua non licebat, esum carnis ipsi aegrotanti medicus consulisset, hoc illi statim responsum dedit: Nonne ipse apud nos sanctissimi viri P. Bartholomaei S. Mariae de Populo prioris praeclarum abstinentiae exemplum tantopere jam commendasti, quod licet graviter ex stomacho laboret diebus tamen vetitis pingua degustare omnino recuset? Quanto ergo nos magis idem exemplum caeteris praebere debemus, qui non quidem sicut ille unius tantum religiosae familiae, sed omnium totius mundi fidelium caput, et Pastor sumus? Adeo autem propter eximiam sanctitatem huic Pontifici, atque ipsius decessori Sixto IV acceptus fuit ut multa propter eum Eremitano Ordini privilegia concesserint, atque insuper memoratus Sixtus IV ad coenobium causa illum aegrotantem invisendi inaudita dignatione aliquando accesserit. Praeterea Bartolomaeus noster rarum extitit fraternae charitatis exemplar, qua nimirum quascumque ab aliis sibi illatas injurias, eas potissimum, quae cordatorum hominum animos acrius exasperare solent, cujusmodi eae sunt, quae ab ipsis etiam amicis aliquando inferuntur, aequo promptoque semper animo condonabat, dicere solitus: *Si amicos quoscumque verbo vel facto laedentes abjicere voluerimus, nullos certe in fine habere reperiemur; cum difficile, imo impossibile sit sese invicem amicos aliquo modo non laedere; verus autem amor id efficere debet ut invicem alter alterius onera portantes adimpleamus legem Christi*. Angelum suum custodem summa veneratione prosequens, aliquando e magno discrimine ab illo una cum socio ereptus fuit. Nam cum in medio itinere ipse cum sodali ingenti eluvione deprehensus fuisset, quae omnem in circuitu regionem instar cujusdam veluti lacus operuerat, derepente apparuit illi nobilis quidam juvenis sedens super equum [p. 552] album, decorus aspectu ac vestibis albis indutus, qui ultro se illi ne cito aquarum huc et illuc decurrentium impetu praeceps abriperetur, comitem atque

ducem exhibuit. Statim ac Bartholomaeus cum socio in locum tutum pervenit, extemplo eques et equus ab ejus oculis evanuit ut sic intelligeret non quidem hominem, sed Angelum tam benevolum ductorem fuisse. Cum pluribus vicibus suae Insubricae Congregationis supremum magistratum magno cum regularis observantiae profectu gessisset, tandem Brixiae spiritum Deo reddidit die 3 Octobris an. 1502, aetatis suae 76. Post obitum plura patrasse miracula memoriae proditum est. Reliquit copiosum martyrologium impressum an. 1487, in quo plurimorum Beatorum, ac Venerabilium Ordinis nostri merita commemorantur.

Ven. Bernardus Novariensis, laicus, an. 1508 in Congregatione Perusina fulgebat. Tantae probitatis, et meriti fuisse refertur in Regestis Aegidii Viterbiensis, quod quidam Magistri Generalis suas illi vices, et auctoritatem aliquoties commiserint, et in quibusdam causis eum tanta auctoritatis esse voluerunt, quanta erat Vicarius totius Congregationis. Magnae sane virtutis vis, quae etiam sine aliorum murmure fraterculum humilem, et laicum viris doctis, et nobilibus praeponebat, et ipsi Praelatis aequabat; reclamantibus nostris legibus, sed tacentibus cunctis, quasi silentio faterentur cum homine tantarum virtutum etiam leges silere. Gaudeo de Bernardi meritis, exulto de consodalium silentio, sed doleo de scriptorum nostrorum taciturnitate, qui tanti viri res gestas perire hominibus passi sunt. Sed Deo perire non possunt, qui operariis vineae suae, quid debeat, ignorare non potest. Ita noster Thomas Herrera Alphab. Augustin. tom. I, pag. 100.

Ven. Bernardinus de Parentio in Illyrico, a nostrate Silvestro Meucio in epistola e coenobio S. Christophori de Pace an. 1516 missa ad alium nostratem Anselmum Bocturnium, appellatur: *Devotus, illuminatus, et extaticus Dei famulus, spiritum prophetiae habens, unicum priscorum Patrum vestigium, crebras caritatisque fervore conspersas preces ad Dominum fundens, qui diu noctuque Fratres monebat, instruebat, atque excitabat ad spiritualia consequenda; quique licet jam septuagenarius, fortior tamen atque robustior summa abstinencia quotidie efficiebatur.* Obiit cum sanctitatis odore Patavii circa an. 1516, aetatis suae 70.

B. Christophorus Petronius, Senensis, patrem habuit Petrum de Paltonibus. Antea vocabatur Jacobus, nomenque sibi immutavit dum an. 1475, die 3 Februarii in nostro Ilicetano coenobio inter manus B. Antonii de Montechio religiosam professionem emisit. De illo ita habetur in Augustiniano Martyrologio sub die 2 Januarii: Senis in coenobio Ilicetano transitus B. Christophori Petronii, qui e nobilissimo ortu genere, in eodem coenobio monachalem vitam amplexus est, et tali erga proximum charitate flagavit, ut pauperem aspiciens vestibus indigentem, D. Martinum Turonensem imitatus, propriis illum vestibus cooperuerit, cui Christus postea apparens iisdem vestibus ab ipso pauperi collatis, dixit illas ei postea esse remuneraturum. Vixit hic beatus rara poenitentia, et licet una tantum tunica uteretur, ad ignem tamen, etsi frigidissima grassaretur hyems, non accedebat: de quo interrogatus, aiebat id facere ut Purgatorii poenas aufugere assuesceret... [p. 553] Obiit tandem ibidem relicto suavissimo sanctitatis odore praefato die 2 Jan. An. 1513.

Ven. Fr. Claudius Catilini de Stella, Gallo-Narbonensis, Romam venit ut theologice studiis vacaret, et ita in illis profecit ut cum vix esset Baccalaureus anno 1470 tempore Guilelmi Becchii factus sit totius Ordinis Procurator generalis, et cum Summo pontifici illius magna dexteritas nota esset, ab ipso an. 1491 eligitur poenitentiarius basilicae S. Petri. Ornavit in ecclesia S. Augustini Romae sacellum olim S. Claudii, nunc S. Clarae de Montefalco, et an. 1509 die 12 Januarii pie decessit senectute bona, meritis, et doctrina clarus, cujus memoria non solum apud nostrates, sed etiam apud alios Mendicantium Ordines numquam superstes non erit; nam praeter privilegiorum confirmationem, Calixtanam, aliarumque non minoris praepudicii bullarum revocationem impetravit. Vide Josephum ab Assumptione part. I, pag. 34.

Ven. Didacus, Hispanus, Conversus, circa annum 1540, ita Herrera tom. I, pag. 190, B. Thomae de Villanova notus et charus fuit. Hic ad pedes Christi e Cruce pendentis jugi contemplatione prostratus coelestium favorum delicias non semel expertus est. Fertur praelato admiranti insuetos in Didaci cella splendor nocturno tempore sic micare ut ignis flammam cubiculum devorantes crederet, et praecipienti ut casum revelaret, clam sub secreti sponsione aperuisse radios illos ab inexhausto luminis fonte Christo Domino, non per occultas rimas, sed per apertas vulnerum januas effulsisse. In

extrema aegritudine sacra unctione recreatus, solus ut aliquantulum requiesceret derelictus, nigra se tunica induens, et e lectulo surgens, ad pedes Crucifixi genua flectens, et ab ore dilecti pendens, dulciter et feliciter animam exhalavit.

Ven. Ferdinandus de Toledo, filius Alvari Lopez et Elvirae Nuñez, an. 1499 die 25 Martii Salmanticae per solennia vota Ordini nostro se perpetuo mancipavit. An. 1521 coenobii Salmanticensis prioratum gerebat eo omnium plausu: ut appellatus fuerit *magnus homo in sanctitate, et praelatura*. Ex Herrera vol. I, pag. 227.

Ven. Felix de Curtiano, Apulus, vir pietate, ac litteris conspicuus a Pamphilo inter Augustinenses Beatos recensetur et a Romano sanctus appellatur. Quibusdam instauratis aliisque erectis coenobiis circa an. 1487 initia dedit Congregationi Dulcetanae, quae etiam Apula nuncupata fuit. Vivebat adhuc an. 1521.

Ven. Franciscus a Cruce in praememorato Ordinis Martyrologio sub die 12 Julii ita commendatur: Mexici in coenobio Ordinis obitus venerabilis, et incomparabilis herois Francisci a Cruce, qui mundi vanitate contempta, Salmanticae inter nostrates Deo et Religioni sese immolavit, et exinde se fecit speculum poenitentiae taliter ut antequam sacris initiaretur perfectam ostenderet sanctimoniam, quam in humilitate, silentio, solitudine, et oratione fundaverat. Electus coenobii procurator raro ex coenobio exiens tamen omnia coenobii negotia quasi miraculose concludebat. Unde suspicio non vana orta est Angelos ejus personam assumentes pro ipso omnia tam faciliter concludere. Ad Indos profectus cum septem sociis, ibi in vinea Domini maximo cum fructu laboravit. Fuit vitae innocentissimae, numquam habitum mutavit, nec equitavit. In oratione erat assiduus, ardens zelo animarum, in humilitate profundus, [p. 554] in abstinentia rarus; feriis quarta, sexta, et sabbato semper jejunavit; somni erat parcissimi, et ad horas matutinas quotidie surgebat. Morti proximus confratres ad virtutum perseverantiam adhortans in Dei amore inflammabatur, quo tempore e suo vultu visa est egredi Crux usque ad coelos ascendens. In ultimo obitus instanti illum consolaturae, et comitaturae venerunt undecim mille virgines, quarum erat devotissimus, in quarum praesentia hilari aspectu expiravit. Post obitum multis claruit miraculis, inter quae haec narrantur quod Indum lethaliter aegrotum sanavit, et fratrem nostrum Georgium de Avila aegrotantem reddidit sanum, ad hoc e sepulcro suo visibiliter egrediens; et cuidam novitio ob daemonis suasionem coenobium deserenti obviam factus, et daemone fugavit, et novitium ut ovem perditam, ad Religionis caulam reduxit. Ven. Franciscus ortus est in civitate Roderici, vel ut alii putant, in oppido Hituerini. In coenobio Salmanticensi habitum suscepit sub prioratu B. Joannis Hispalensis die 8 Augusti an. 1489. In Indiam profectus est anno 1533 cum aliis septem sociis ut in vinea Domini laborarent. Hic maximo conatu pro salute proximorum laborans tandem innumeris, et gloriosis meritis cumulatus hac die (12 Julii) migravit in coelum an 1536.

Ven. Franciscus de la Parra filius Doctoris Gonzalli, et Franciscae de Medina nostro Eremitano Ordini nomen dedit in coenobio Salmanticensi die 6 Julii an. 1484. Postea ex licentia Generalis Gabrielis Veneti una cum Fr. Joanne de Valleviridi in eremum secessit an. 1523, ubi coenobium S. Mariae de Risco fundavit juxta oppidum Villae-Serrae. Ibidem sanctis operibus intentus, meritis, et annis refertus in Domino quievit an. 1533. Vide Josephum ab Assumptione part. 2, pag. 297.

B. Franciscus Zampanus, sive ut alii scribunt, de Zumpano, Calaber, sua aetate vitae sanctimonia, et miraculis coruscavit. Circa an. 1503 auctor fuit Augustinianae Calabriae Congregationis, quae ab ipsius cognomine Zumpanorum nuncupata fuit. Illius sanctitas summo opere commendatur in registis Generalis Aegidii Viterbiensis ad an. 1515. Juxta nostratam Herreram in coelum abiit anno 1519 sub Novembris initium; nam die 17 ejusdem mensis, et anni in Ordinis registis fit illius mentio tamquam recens vita functi. En ipsissima Reg. Gen. Gabrielis Veneti verba fol. 114: Fratrem Joannem de la Motta confirmamus in vicarium Congregationis fratris Francisci de Zumpano, quem scribunt jam esse defunctum in opinione magna sanctitatis, et coruscantem miraculis multis... Item ad annum 1522 idem Generalis sub die 27 Januarii scripsit: *Vicario Congregationis S. Francisci de Zumpano jam conventum nostrum Consentinum occupanti etc.* Hinc patet nostratam Franciscum statim post obitum cum beatum, tum etiam sanctum appellatum fuisse. In Capitulo praefatae Congregationis

celebrato an. 1584 definitum fuit: *ut opera, et favore Episcopi Squillacensis recolligantur vita, et miracula B. Francisci de Zumpano fundatoris nostrae Congregationis; nunc praecipue cum vivit P. Fr. Hieronymus de Scigliano ejus discipulus.* Apud Bollandistas sub die 7 Maji in pretermis nominatur *B. Franciscus Zampanus Ordinis Eremitarum S. Augustini Congregationis Zampanensis, cujus corpus Suberati in Calabria in Augustinensium ecclesia conditum fidelium devotione colitur etc.* Ex concessione Archiepiscopi Consentini an. 1591 domus, [p. 555] in qua B. Franciscus prima lucem aspexit, mutata est in ecclesiam in qua Missa celebrabatur, quaeque usque ad an. 1767 dicebatur ecclesia Francisci.

Ven. Franciscus de Nieva, ab alio ejusdem nominis diversus an. 1536 cum esset D. Thomae a Villanova tunc Castellae provincialis secretarius, ad conversionem infidelium una cum Ven. Francisco de Cruce divino impulsus spiritu in Americam navigavit, ibique non absque magno fructu laborans ad coelestia beatitudinis praemia victor migravit. Ita Herrera tom. I, pag. 227.

Ven. Franciscus de Vergara, Hispanus, filius fuit D. Alvari Alvarez, et Mariae Rodriguez, et inter nostrates Salmanticenses solemnia vota emisit die 30 Maji 1515. In Religione floruit virtutum splendore, et observantiae zelo. Anno 1542 electus fuit Sardiniae provinciae et 1545 vicarius generalis Hispaniae a Generali Seripando, qui in ejus laudem epistolam scribens ad illius germanum fratrem D. Joannem de Vergara haec de nostro Ven. Francisco pronuntiavit: *In cujus vita nulla suspicio dedecoris apud nos umquam locum habuit, semperque fuit bonorum omnium testimonio commendatus, et quod a magnis viris audivimus, cum apud vos essemus, illustrior in eo religiosae vitae facies elucebat.* Illius obitus tempus ignoratur. Vide Josephum ab Assumptione part. 2, pag. 127.

Ven. Franciscus de Jesu Portuensis, qui dicitur fuisse vir eximiae sanctitatis in Aug. Martyrologio laudatur sub die 13 Aprilis. Ortum habuit in territorio Portuensi ex parentibus Didaco Fernandez, et Maria Nuñez. In nostro Ulissiponensi S. Mariae Gratiarum coenobio solemnium votorum professionem emissit memorata die 13 Aprilis an. 1550. Spiritum ibidem Deo reddidit tempore nostratibus scriptoribus ignoto.

B. Gabriel Quadrius in oppido Pontis apud Vallem-Telinam natus, adhuc adolescens in coenobio Comensi Ordinem Eremitanum amplexus fuit. Deinde evasit insignis theologus, atque in primis excellens concionator, qui potissimum bonorum exemplorum exhibitione multos animarum fructus e suggestu collegit. In illo commendant scriptores praesertim singularem obedientiam, profundam humilitatem, atque ingens carnis macerandae studium. Cum magna sanctitatis opinione terrena luci oculos clausit Comi an. 1525. Olim illius effigies beatitatis radiis insignita conspiciebatur in choro nostrae Ecclesiae Comensis. Quaedam reliquit suae eruditionis monumenta.

B. Gabriel della Volta Venetus hoc elogium habet sub die 23 Aprilis in eodem Martyrol. Aug.: "Romae depositio B. Gabrielis Veneti e nobilissima nati progenie, qui in Religione magnis litteris, et raris claruit virtutibus, ob quas ad summum Ordinis clavum regendum assumptus est, in quo munere pacificum et mitissimum se exhibuit. Tandem multis pro defensione, et reformatione Ordinis laboribus exhaustus felici fato vitae cursum consummavit. Ordinis habenas regendas suscepit an. 1518 assumpto Aegidio Viterbiensi ad Cardinalatum, quievitque in Domino an. 1537, relicto magnae sanctitatis odore, et ejus corpus Venetias translatum in sarcophago a se ipso sibi condito tumulatum fuit". Virum se ostendit industrium et ad magna natum, prout vel in ipso sui regiminis initio comprobavit suis egregiis statutis atque legibus, quibus Ordinis unionem firmavit, atque regularem observantiam promovit. [P. 556] Patrium S. Stephani coenobium incendio absumptum sua cura, suisque impensis reparavit. Potissima autem nostratis B. Gabrielis gloria enituit in assiduis laboribus ab ipso exanthlatis, et in assiduis conatibus adhibitis ut tunc temporis exurgentem hutheranam hydram obtruncaret; licet per summam rei christianae calamitatem illius zelus parum profecerit.

Ven. Galganus, in saeculo Crescentius vocatus, filius fuit Antonii Gorii nobilis Senensis, et anno 1519 die 20 Novembris a B. Paraclito Binio tunc Iliceti Priore pro clerico ad Ordinem receptus fuit. De illo in Alphabeto Augustiniano nostratis Herrerae tom. I, pag. 288, ita legitur: Ven. Galganus de

Goris Ilicetanus, inter viros sanctos Eremitae Ilicetanae computatur, et an. 1519 traditur obiisse. Obiit utique mystica morte praefato anno 1519 quo huic mundo valedixit ut inter Iliceti latebras Christum sequerentur; verumtamen naturalis illius mors contigisse creditur circa an. 1550. Vide Sylvam Ilicetanam Landucci pag. 130.

Ven. Georgius de Avila alumnus fuit coenobii Toletani, qui zelo propagandae fidei incensus una cum Ven. Francisco a Cruce et aliis Evangelii operariis in Mexicum perrexit, ubi fidem disseminavit Potosi et Cusqui, et animas coelo innumeras lucrificavit. Plura Ordinis erexit monasteria tamquam fidei infatigabilis praeco. Fuit Mexici vicarius-provincialis circa an. 1541, quo tempore miraculose a lethali morbo liberatus est per merita Ven. Francisci a Cruce jam defuncti an. 1536; nam cum esset a medicis jam derelictus, ad coelum recurrit, Ven. Francisci implorans patrocinium. Has inter preces somno correptus est profundo, et illi apparuit Ven. Franciscus, et accedens ad illum dixit: *Serve Domini ne timeas: non enim hac vice morieris; tuam enim Deus vult vitam dilatare*; his dictis bis illum manu tetigit super latera, et illum fecit vomitam expuere purulentam, quo facto plenam in se sensit valetudinem". Anno 1541 in Hispaniam rediit cum Fr. Joanne a S. Romano Mexici vicario provinciali, et cum provincialibus SS. Dominici, et Francisci ut cum Carolo V gravia agerent negotia, et ab illo impetravit ut posset in Mexicum decem aut duodecim secum Religiosos deferre. Meritis et laboribus confectus piissime ad requiem sempiternam evolavit an. 1547 ex insula Portus Divitis. Vide nostratem Josephum ab Assumptione part. 2, pag. 498, sub die 20 Augusti.

B. Georgius a Rosa ex nobili ac perillustri equitum Rosae Albae familia oriundus regii erat stemmatis. Hic cum jussu Regis Henrici VIII comprehensus fuit, duos et viginti annos attigerat, ideoque sperabat Rex impius juvenilem animum flecti posse, et in suum errorem perducere. Jubet igitur experiri, impius satellites mittitur, qui suadeat ut Summi Pontificis Romani auctoritatem abjuret, et Regem ut totius Ecclesiae Anglicanae caput primatemque veneretur; polliceatur auctoritate regia dignitates opesque maximas, si ejus desiderio acquieverit; cruciatus, tormenta, mortem ipsam comminetur si negarit. Perstat tamen servi Dei invictus animus, nec regiae paret libidini, tantum abest ut minis, pollicitisque a sancto proposito deterreatur. Unicum esse Ecclesiae Anglicanae primatem Summum Pontificem Romanum Christi in terris Vicarium, ac D. Petri successorem constantissime tuetur; hocque et nullum praeterea aliud esse omnium Ecclesiarum Christianarum caput. [P. 557] In huiusmodi confessione, ac sacrosanctae fidei confirmatione una cum venerabili sene confratre suo vere constanti ac regio animo martyrium passus est an. 1538. Hujus B. Georgii statim circumferri coeperunt imagines radiis coronatae cum sequenti elogio: *B. Georgius a Rosa Ordinis S. Augustini, genere regio oriundus, qui cum Romani Pontificis auctoritatem abjurare nollet, neque Regis praetensam cathedram adorare, martyrio in Anglia afficitur anno 1537. Vide Maigaretium in Martyrographia Augustiniana pag. 63, edit. Antuerpiae 1625.*

B. Gratia de Catharo in oppido Mula prope Catharum in Dalmatia primam lucem aspexit die 27 Novembris anno 1438. Usque ad aetatis suae annum trigesimum nauticae arti operam dedit ad longinquas, remotasque regiones navigando. Cum autem quadam die nostratis celeberrimi concionatoris B. Simonis de Camerino sermonem audisset apud Augustinensem Montis Ortoni Congregationem tum recens ab eodem B. Simone fundatam ceu frater laicus eremitanum habitum induit. Statim ita se obedientiae studiosum exhibuit ut superiorum praecepta praeveniret, atque adeo pietatis officia adamare coepit ut quam posset pluribus Missis libenter inserviret, quo in munere angeli potius quam hominis speciem sua singulari modestia atque mirabili fervore praeferebat. Interea autem rusticanos labores intra coenobii septa non refugiebat, atque viliora quaeque domus ministeria cum humilitatis studio tum caeterorum fratrum amore sibi libenter reservabat. Suum parcum, atque frugale prandium quotidie medium dividebat ut portionem alteram pauperibus esurientibus erogare valeret. Religiosae autem paupertatis ita erat sedulus custos ut in cella nullam haberet aliam suppellectilem praeter aliquot sacras imagines, unam coronam precatoriam, duo flagella, unamque catenulam, atque duas tabulas quae una cum saxo lectum ejus conficiebant, super quem non aliud operimentum quam pannosa quaedam, ac commissuris referta vestis conspiciebatur. Erga Deiparam mira pietate ferebatur, atque ad illius honorem quotidie rosarium recitabat, et in singulis ejus festivitatum vigiliis non aliter quam modico pane et aqua vescebatur, atque magis quam alias se flagellis verberabat. Silentii autem ita erat rigidus custos ut non nisi caritatis, vel necessitatis causa

illud unquam frangeret. Conscientiae vero erat adeo timoratae ut nedum quascumque voluntarias veniales noxas devitare, verum etiam ab omnibus involuntariis defectibus praecavere peculiari vigilantia conaretur. Inter haec pluribus, variisque daemonis tentationibus saepenumero impetebatur; verum assidua nostratis B. Gratiae membrorum suorum afflictatio cum jugi oratione conjuncta illum semper superiorem atque victorem reddidit. Praeter caetera ab Ecclesia atque Ordinis constitutionibus praescripta jejunia tribus hebdomadae diebus jejunabat pane duntaxat, et aqua parce se sustentans. Caeteris autem diebus comedebat tantummodo quoddam pulmentum ex herbis confectum, et nedum vino penitus abstinebat, verum etiam in ipso simplicis aquae potu parsimoniam servabat. Quinimo in ipsis quoque suis aegrotationibus neque ut carnibus vel lacticiniis extenuatas vires reficeret, neque ut modici vini haustu stomachum corroboraret induci potuit. Supra nudam carnem cilicium ex equorum crinibus contextum gestabat, ferreaque catena [p. 558] lumbos sibi praecingebat. In summo etiam frigore discalceatus, nudatoque capite incedebat, neque ut se calefaceret unquam ad prunas accessit. Quotidie vel nodosis funiculis, vel acuminatis ferreis flagellis corpus suum excruciat. Cellam autem angustiore sibi elegerat tectum proxime sitam, in qua homo pedibus rectus ambulare nequibat adeo ut non quidem quietis, sed potius poenae locus esse videretur. Tanta vero humilitate excellebat ut inferioribus etiam sodalibus summa alacritate deserviret, seipsum semper contemnens, atque ab aliis contemni sincero corde exoptans. Cellae vestiariae rudiores semper atque magis pannosas vestes sibi secernebat, atque viliora magisque abjecta domus officia sibi vindicabat. Magis quam pestem otium refugiebat, majoremque noctis partem diurnis licet laboribus fessus orando transigebat. Quotiescumque ad sacram Sinaxim recipiendam accedebat, vultus ejus tamquam facies Angeli refulgebat, adeo ut adstantes omnes in sui admirationem excitaret. In omnibus hujus vitae sive prosperis, sive adversis eventibus aequanimem semper se exhibuit, atque ipsis quoque infortuniis imperturbatum jugiter se ostendit. Tanta virtus invidus humani generis hostis cum aliquando noster B. Gratia in suae Congregationis S. Marci hospitio Patavii pro illorum civium concordia Deum exoraret, ita eum dire percussit ut semimortuus remanserit, ac deinceps toto vitae tempore claudicarit. Coelestibus autem favoribus a Deo dignatum fuisse memoriae proditum est. Nam cum in S. Christophori coenobio inter Venetias, et Muranum sito degeret, quadam nocte ignei splendes super illius cellam apparuerunt. Quidam piscatores insuetum coruscamen cernentes putabant S. Christophori coenobium flammis incendi; ast e contra fulgores illi non erant nisi orationes B. Gratiae quae ex illius ferventi pectore ad coelum ascendebant. In coenobio S. Mariae de Monte Ortono cum quadam die non posset Missae interesse eo quia ex obedientia in horto conventus rei campestri vacare debebat, audiens sacrae hostiae elevationis signum in ipso viridario Christum Dominum adoraturus in genua se provolvit, cujus tantam fidem ac pietatem Dominus respiciens illud effecit ut noster Gratia per apertos ecclesiae muros ipsummet Christi corpus sublato specierum velamine palam in hostia consecrata conspiceret. Prophetiae item dono enituit, atque miracula patranda virtute praeditus fuit. Cum aestivo tempore in coenobio S. Christophori puteus aquae potabilis exsiccatus remansisset, B. Gratia illum aqua maris implevit, eamque illico fusa prece in dulcem convertit, quae deinde etiam ab aegrotantibus ad sanitatem recuperandam magna cum fiducia expetebatur. Cum extremo morbo laboraret non nisi superioris jussu ad carnes vescendas consensit; sed cum illi ut eas comederet oblatae essent, extemplo putrescere atque male olere coeperunt. Hujusmodi dexterae Excelsi mutationem noster Gratia animadvertens adstantibus fratribus dixit: *Afferte mihi potius carnem immarcesibilem, Corpus scilicet Domini Nostri Jesu Christi*. Itaque viva fide roboratus e lectulo repente surgens, sacro cingulo sibi ad collum appenso SS. Viatico obviam ivit, et in genua provolutus illud ferventi religione recepit. Extrema tandem unctione munitus ad meritum suorum retributionem a Domino recipiendam transivit [p. 559] die 9 Novembris an. 1508, aetatis suae 70. Dum illius corpus ad sepulcrum efferretur visus est ab omnibus adstantibus insolitus splendor super illud e coelo descendens; et paullo post P. Priori S. Christophori aliisque apparens, illos monuit ut ipsius corpus decentiori in loco reponerent. Quamobrem non ita multo post illius obitum, uno scilicet tantum anno, in urna marmorea inclusum, et super altare collocatum fuit titulo Beati insculpto. Innumeri statim infirmi ad ejus invocationem sanitatem recuperarunt, et etiam nunc qui ad B. Gratiae patrocinium confugiunt, saepe illius intercessionis efficaciam experiuntur. Ejus effigies ab immemorabili tempore in parochiali Mulae ecclesia super altare veneratur, et ab immemorabili item tempore illius festum ex praecepto celebratur die octava Omnium Sanctorum, qua illius sacra reliquia fidelium venerationi exponitur, sicut etiam exponitur portio quaedam ejus cilicii in ecclesia S. Matthaei de Dobrotta, ubi

dicitur orta fuisse Bona nostratis B. Gratiae mater. Praeterea cum approbatione scripta DD. Zanoletti Dominici Catharensis Episcopi asservatur Cathari argenteum reliquiarium uno saeculo antiquius continens sacram reliquam B. Gratiae, quae exponitur diebus 2 et 3 Februarii; quod simul servatur in aliis ejusdem urbis ecclesiis, in quibus aliqua ejus reliquia habetur. Has notitias collegit, suaque auctoritate firmas, ratasque fecit DD. Moro vicarius generalis Concordiae. B. Gratiae corpus jacuit Venetiis in ecclesia S. Christophori usque ad annum 1810, quo Mulam ad parochiale templum fuit translatum. Coenobium autem S. Christophori publico Venetiarum coemeterio locum cessit. Miracula non pauca per intercessionem B. Gratiae a Deo patrata narrantur a Flaminio Corner de Ecclesiis Venetis tom. I, pag. 250, ubi agitur de praefato S. Christophori coenobio, et a DD. Marco Antonio Gregorina Cathari Episcopo in vita ejusdem Beati typis edita Venetiis an. 1802.

B. Gundisalvus de Barahona ortus est in urbe Burgensi e parentibus nobilitate claris, scilicet Gundisalvo Nuñez de Barahona, et Agnete de Asbarza; nostro indutus est habitu in coenobio Burgensi SS. Crucifixi circa an. 1500 tempore prioratus Fr. Petri de Toro. Plures per annos in coenobio oppidi Domnarum sancte vixit, omni virtutum genere exornatus, praecipue oratione, et assistentia chori, ob quod a Deo decoratus est favore singulari; nam ad Matutinum surgens, et inveniens omnes chori cathedras occupatas, coepit Matutinum cantare, censens illud cum suis Fratribus concinere; mane facto agnovit Fratres non fuisse, sed Angelos eos cum quibus Matutinum concinuit. Sancto fine quievit in civitate Roderici die 14 Martii 1522. Vide Josephum ab Assumptione part. I, pag. 194.

Ven. Hieronymus Bonsignorius junior, et nepos nostratis B. Hieronymi Bonsignorii, qui cum sanctitatis opinione decessit an. 1495, sicut patruelis nomine in Religione appellari voluit, sic etiam omnium illius virtutum haeres fuit; receptoque habitu eremitico in coenobio Ilicetano strenue pugnavit, vicitque daemonem, mundum contempsit, et carnem debellavit, atque religiosae perfectionis praeclarum exemplar se praebuit. Antea vocabatur Marianus, nomenque sibi immutavit an. 1485 cum mense Augusto e manibus celeberrimi nostratis Mariani de Genestano habitum recepit. Multum profuit cum coenobio, [p. 560] tum Congregationi Ilicetanae; de rebus Ilicetanis praeclara manu sua scripta commentaria reliquit, coenobium S. Martini Senarum an. 1522 fundavit, ipsumque Ilicetanum conventum sicut et illum S. Geminiani maximo eorum incremento rexit. Laudatur a nostrate Landuccio pag. 141 Sylvae Ilicetanae tamquam *optimus scriptor notarum et magnarum litterarum* prout ipsemet inspexerat in quodam hymnario chori S. Augustini in oppido S. Geminiani. Fuit sacrae theologiae magister et an. 1518 totius Ilicetanae Congregationis Vicarius. Pie obiit Iliceti an. 1523.

B. Jacobus de Neapoli anno 1500 indulgentias anni sancti, sive jubilaei lucraturus Romam venit: mox sacram Domum Lauretanam, atque sanctuarium D. Nicolai visitaturus in Picenum se contulit. Urbinum postea perrexit, atque prope eandem urbem in quodam hospitali oppidi de Bargni infirmis inservire caritatis ergo animum induxit, et quia illa domus inopia laborabat, eleemosynis colligendis se mancipavit. Deinde hoc ipsum nosocomium opportunis facultatibus obtentis in coenobium Augustinianum convertit. Quidam Matthias Fraccalossi nostrati Jacobo vineam donavit prope Cartucetum sitam, in qua ipse item coenobium Ordinis fundavit sub titulo S. Mariae de Succursu, atque intercessione ejusdem Reginae coelorum fontem saluberrimae aquae scaturire fecit. Aliis etiam miraculis Deus illius sanctitatem testatus est, donec apud omnes relicto suarum virtutum odore ex praefato Cartuceti coenobio ad Superos evolavit die 5 Feb. an. 1508. Claruit rara observantia, atque mira patientia in morbis etiam crudelissimis tolerandis, in quibus renuit mederi, et quamvis ejus ulcera vermibus redundarent, non illos abigi sinebat, imo exilientes iterum ad vulnera reducebat. Vide Josephum ab Assumptione sub die 5 Feb., et *Tabulas Augustinianas* nostratis Aurelii Augustini Silimani excusas Bononiae anno 1647.

B. Joannus Benedictus Moncettus de Castellione a multis nuncupatus Aretinus, et ab aliis Florentinus, vir fuit altissimi spiritus, et profundissimae doctrinae. Cum jam egregio nomine in Religione floreret et Ducis Mantuani seu potius Mediolanensis esset a secretis, Ilicetum petiit, ubi admissus fuit die II Aprilis an. 1540. Parum autem temporis illic permansit; nam inter raras vitae austeritates hanc mortalem vitam finivit an. 1543, vel 1548 uti scribit Landuccius in Sylva Ilicetana

pag. 126, ubi dicitur peritus fuisse *non tantum scientiarum, quae magis Religiosis claustralibus conveniunt, sed etiam mathematicarum, musicae, oratoriae et aliarum, quae hominem exornant*. In Martyrologio Augustiniano illius nomen celebratur sub die 11 Aprilis.

B. Joannes Franciscus Traversius in saepe memorato Ordinis Martyrologio sub die 30 Julii hoc praeconium habet; Londini triumphus gloriosus B. Joannis Francisci Traversii, viri doctissimi, et fidei zelo pleni, qui respuens degenerem fidei Henricum VIII caput Anglicanae Ecclesiae agnoscere, in ipsum arguto calamo librum evulgavit, de quo apud Regem accusatus, ad iudicium adductus est ubi interrogatus si illum in Regem conscripserat volumen, confessus est, et non negavit; immo manum extendens, et ostendens iudici, his, inquit, digitis librum conscripsi praesentem; *nec me hujus rei poenituit, nec poenitebit, unquam*. Protinus in eum sententiam combustionis iudex promulgavit, et [p. 561] cum carnifex prius illius dexteram, qua scripserat, praecidisset, et populi adstante multitudine ad spectaculum, igni tradidisset, miraculum contingit singulare; nam licet ignis dexteram cinfecerat, illaesos reliquit digitos pollicem scilicet, indicem, et medium, quibus in scribendo uti mos est cunctis; quo miraculo martyrem suum pro veritate pugnare Deus declarare dignatus est. Tandem igni traditus, tamquam aurum, vel argentum in igne purgatus puram animam triumpho in coelis honorandam hac die (30 Julii) exhalavit. Erat patria Hibernus, et in Religione sacrae Theologiae magister. Surius affirmat nostratem Traversium martyrium subiisse in Hibernia anno 1537; alii tamen censent passum fuisse Londini praefata die 30 Julii an. 1539.

B. Joannes Hispalensis apud Josephum ab Assumptione vol. 2, pag. 26, ita commendatur sub die 5 Maji: Salmanticae in Hispania memoria B. Joannis Hispalensis confessoris, ibi prioris, et vicarii generalis, in quibus officiis tali sanctitate se gessit, ut de illo Clemens VIII in canonizatione S. Joannis a S. Facundo haec verba protulerit: *Etiam poteramus Ven. Joannem Hispalensem, sicut B. Joannem Sahaguntinum in Sanctorum catalogum referre*. Floruit humilitate, et sui mirabili despicientia; cujus ergo Episcopatus tres, scilicet Gienensem, Avilensem et Pax Augustanum suscipere recusavit; donec omnium factus speculum virtutum relicta mirabili suae sanctitatis opinione ad gaudia transiit sempiterna. Habitum induit Salmanticae die 5 Maji an. 1481, obiitque an. 1510.

Ven. Joannes Gallego, Hispanus, Salmanticae professionem emisit die 29 Septembris an. 1501. Ibidem tali claruit sanctimonia ut veteranis fratribus stupori esset; nam erat assiduus in choro, poenitens, et Dei timore plenus. Una cum D. Thoma a Villanova a Generali Gabriele Veneto constitutus fuit provinciae Castellae reformator. Item fuit provincialis, et cum esset prior Burgensis missus fuit in Lusitaniam etiam illam provinciam reformaturus. Cum sanctitatis opinione extremum diem clausit Burgis mense Junio, anno 1535.

Ven. Joannes Hoffemeisterus hoc commendatur praeconio in Augustiniano Martyrologio sub die 22 Augusti: In Ulma Sveciae civitate transitus Ven. Joannis Hoffemeisteri, qui habitu Religionis assumpto, maxima ingenii coepit acrimonia coruscare, et ideo haereticos summo conatu coepit impugnare, contra quos velut alter Aod dimicavit. Non ob scientiam inflabatur, sed potius humiliabatur, ideo electus adhuc juvenis in Provinciale, constanter a se repulit dignitatem, et non nisi a Generali per obedientiam coactus illam acceptavit, et in regimine mirabili prudentia praelaturam adimplevit. Plura contra haereticos non communi litteratura referta composuit volumina. Cum illum haeretici formidarent, eum e medio tollere inter se pacti sunt, ut fecerunt, illi veneno in haustu propinato in civitate Ulmae; sed inde ut suis votis satisfieret delatus Gusburgum, ibidem tamquam fidei defensor, et martyr gloriosus hoc die (22 Augusti) ad coelestem palmam evolavit. Patria fuit Alsata Colmaniensis, admodum juvenis Ordini nomen dedit. Claruit eruditione tam in rostris quam in cathedra. Ob illius acerrimam haereticos oppugnandi cupiditatem Antilutherus appellari promeruit. Quamobrem ab ipsis haereticis aerumnas, probra, [p. 562] diceria, multasque insidias, ac demum mortem ipsam sustinuit, veneno extinctus die 22 Augusti an. 1547, aetatis suae 38. Opera ejus recenset Ossinger pag. 449.

B. Joannes de Estremoz, alias B. Joannes Bonus nuncupatus, ortum habuit Stramotii prope Eboram in Lusitania. Juvenis patriam deserens se Ulyssiponem contulit, et cum ad oppidum Lumiare causa

nuptias ineundi profectus fuisset, noctu illi Deipara apparens conqueritur quod ipsam relinquens aliam sibi sponsam invenisset, atque inter plura alia illi injunxit ut in domo sua Religionem amplecteretur. Coelorum Reginae morem gerens, atque terrenas statim nuptias despiciens fortunatus juvenis, statim ad coenobium Gratiarum Ulyssiponem adiit, ibique inter nostrates famulantes fratres adscribi voluit. Adeo postea sancte vixit ut plura adhuc vivens miracula patrasse dicatur. Inter caetera refert noster Josephus ab Assumptione quod noster B. Joannes sanitatem impetravit cuidam seni, super quem paries ceciderat, eique crus confregerat, quodque in nosocomio Reginae Eleonoraе, in quo ipse erat maior infirmarius, plura similia patravit miracula. Cum sanctitatis odore spiritum Deo reddidit Pennae-Firmae die 2 Julii anno 1517. Illius sacrae exuviae an. 1627 ac decentiorem locum translatae sunt, et sub tribus clavibus clausae ut statis temporibus populi venerationi exponerentur. Ex Martyrologio Aug. sub praefacta die 2 Julii.

B. Joannes Exarch, alias Exarcus, nobilis Valentinus, ex Hispania in Italiam veniens, Neapoli mansionem suam fixit, ibique in coenobio S. Joannis de Carbonaria nostrae Eremitanae Familiae nomen dedit. Strictiorem disciplinam ejusdem coenobii postea in Sardiniam, et in Valentinum Regnum invexit, eamque verbo, et exemplo propagare studuit. Coenobia aliquot in Hispania non solum instauravit, sed nova quaedam etiam a fundamentis erexit. An. 1498 erat confessarius Monialium S. Juliani de Valentia, 1510 Vicarius generalis Hispaniarum, et 1513 Prior coenobii Majoricensis. Ignoratur illius emortualis dies; sed postrema ejus memoria in Ordinis regestis habetur ad an. 1517. Vide Elssium pag. 375.

Ven. Joannes de las Casas, Hispanus, anno 1519 virtutum et sanctimoniae laude florebat. A B. Ludovico de Montoja in magno pretio habebatur, ab eoque *magnus Dei servus appellatus fuit*. Vide Herreram tom. I, pag. 394.

Ven. Fr. Joannes Thomas S. Thomae de Villanova germanus frater in Salmanticensi coenobio die 15 Decembris an. 1528 Augustinianae militiae nomen dedit. Quid postea egerit incertum. Credendum tamen Joannem raptum in adolescentia ne malitia mutaret intellectum ejus, aut ne fictio deciperet animam illius. Ita Herrera tom. I, pag. 395 recensens nostrates sanctitate illustres.

Ven. Joannes de Tineo, Hispanus, die 28 Novembris an. 1511 Salmanticae inter nostrates professionem emisit. In vetusto libro hoc habet elogium: *Magnus vir sanctitate et scientia*. Quo anno decesserit nobis incognitum. Ita Herrera ut supra pag. 395.

B. Joannes Stoneus, vir venerabilis ex Eremitarum D. Augustini Ordine, cum propter vitae sanctitatem tum propter eximiam eruditionem magni fiebat apud omnes. Hunc rex Henricus VIII tentare, pollicitationibus, minis, blandis durisque verbis sollicitare coepit ut quoquo modo ejus constantia convelleretur. Sed [p. 563] videns se operam ludere apprehensum tetro carceri mancipari jubet, si forte loci asperitas animum ejus frangeret. Non his tamen movetur Stoneus; sed novas vires concipit, novos animos, novam constantiam. Intra horridi carceris latebras exercitiis spiritualibus sese dabat. Primo enim jejuniis, gravique abstinentia corpus domabat, et licet ei tenuis victus praescriptus foret, hunc tamen totum non sumebat unquam, triduanaque frequenter jejunia Danielis exemplo addebat. Tum assiduis a Deo precibus contendebat ut dignaretur Ecclesiam suam, fidem, religionem protegere, quae grasante impudici ac apostatae regis tyrannide in Anglia pessum ibat; pari affectu illacrimabatur deploratissimo statui populi sui Anglici; quod olim D. Pater Augustinus Africanorum suorum ruinam conjectans, fecisse traditur. Denique apud divinam bonitatem instabat ardentius ne se in tentationem induceret, nec pateretur sese aut promissiis inductum, aut tormentorum acerbitate territum, vel latum unguem a sancta religione deflectere ut schismatico regi adhaereret; juvaret sua gratia, roburque adderet, quo ad extremum usque spiritum in hoc sancto proposito perseveraret. Non fuit votum irritum, et ipse Deus quam acceptae sibi essent preces illae immissa divinitus voce testatus est, quae eum proprio compellans nomine sic fere alloqueretur: *Ne timeas Joannes; verum constans esto, fortiterque tibi paratam mortem pro fidei confessione quam usque modo confessus es, patere*: quae vox audiri quidem sed qui eloqueretur videri non potuit. Ea voce ita confirmatus fuit fidelis athleta Christi, ut fortiter alacriterque inter saevientium tortorum manus ad martyrii palmam evolavit Cantuariae an. 1533. Ex Maignetio pag. 63. Noster Joseph ab Assumptione

vol. 2, pag. 51, affirmat decollatum fuisse die 12 Maji an. 1537.

Ven. Joannes de Verdu, Hispanus, qui Alchodii (Alcoy) ortum habuit, et ibidem Eremitanae Familiae nomen dedit dicitur fuisse vir valde eruditus, insignis theologus, egregius concionator, magnae observantiae religiosus, multae orationis, aliisque virtutibus instructus, quibus sanctitatis famam sibi promeruit. Anno 1513 erat prior Barchinonis, et 1515 Valentiae provincialis. Pie obiit in hac postrema civitate an. 1520. Vide nostratem Josephum ab Assumptione part. 2, pag. 306.

B. Josephus a S. Geminiano, Hetruscus, una cum B. Michaelae Angelo de Gamuccis, et aliis Ilicetanis per Turcas, penes quos Evangelium disseminabat, circa an. 1524 martyr effectus ad supernam patriam transivit. Vide Sylvam Ilicetanam pag. 124.

Ven. Iudocus Flascon dicitur fuisse vir doctissimus, in sacrificio Missae celebrando devotissimus, atque omnium virtutum singulare exemplar. Floruit doctrina et sanctitate Bruxellis, ibique sanctam oppetiit mortem die 5 Julii an. 1524, aetatis suae 30, religiosae professionis 8, et sacerdotii 5, prout testatur Elssius pag. 417, ubi narratur alumnum fuisse conventus Angiensis, et philosophiae professorem.

Londinensium Fratrum Augustinensium martyrium ita in Martyrologio Augustiniano sub die 11 Aprilis describitur: In Anglia martyrium omnium Fratrum nostri coenobii Londinensis, qui omnes in odium fidei interempti sunt, quorum unus fuit Deonotus Avonius, non solum virtutibus, sed etiam scientia celeberrimus. Nostrati tamen [p. 564] Herrerae non ita certa videtur praefati martyrii historia; nam vol. 2 sui Alphabeti pag. 29 haec habet: Quidquid tamen sit de Fratrum Londinensium martyrio, domus tamen Augustiniana fugatis, vel fugientibus incolis persecutionis metu, in manus haereticorum devenit etc. Haec autem nostratum Londinensium persecutio contigit circa an. 1536. Operae pretium duco hic transcribere ipsissima nostratis Hieronymi Roman Hispani verba quae scripsit an. 1569 in libro 2 Chronicae Augustiniana, centuria 12 sub an. 1566, fol. 134, quae nimirum ita sunt: Similiter cum Henricus VIII fidem deseruit, et in suis Regnis Summi Pontificis auctoritatem usurpavit, cum ecclesias, et coenobia diriperet, ad nostrum Londinense, in quo ducenti monachi perpetim ministrabant, devenit... Prior cum aliis pluribus Fratribus, qui ante majus altare aderant, decollatus est, sicque Christi martyres effecti sunt.

B. Luchinus ex nobili prosapia Arconatorum, alias Aretinorum Mediolani ortus, cum 22 annorum aetatem attigisset cum omnium admiratione in coenobio S. Mariae Coronatae nostro Eremitano Ordini nomen dedit. Studiis expletis evasit perinsignis verbi Dei praeco; erat enim satis versatus in sacris Scripturis, atque in S. P. Augustini librorum lectione. Memor illius effati: *Verba docent, exempla movent*, in se tamquam in speculo rara dabat exempla poenitentiae atque aliarum virtutum; quamobrem ex sua praedicatione mirabiles fructus collegit adeo ut per totam Italiam ejus nomen summopere celebraretur. Quoniam autem magna etiam industria atque prudentia praeditus erat, idcirco praecipua obtinuit suae Insubricae Congregationis officia, eamque praeterea duabus vicibus Vicarii generalis auctoritate administravit. Tandem cum sanctitatis indiciis obiit in praefato S. Mariae Coronatae coenobio anno 1501, aetatis suae 77. Inter Ordinis scriptores recensetur ab Ossinger pag. 520.

Ven. Ludovicus Sisternes Alchodii (Alcoy) in Hispania ortus, et in patrio coenobio Eremitanum Ordinem amplexatus, vir fuit egregiae doctrinae, qua in Academiae Ilerdae et Valentiae potissimum refulsit. Clarior tamen extitit splendore virtutum, quibus sanctitatis famam sibi comparavit. Anno 1529 erat prior coenobii Barchinonensis, ac tandem Valentiae degens e vivis excessit circa an. 1537. Vide Josephum ab Assumptione part. I, pag. 291.

B. Martinus de Condres et B. Paulus Anglorum Regum sanguine oriundi, tempore Henrici VIII pro fidei, et veritatis tuitione decollati sunt an. 1544; ac postea illorum imagines circumferri coeperunt cum hac inscriptione: B. Martinus de Condres et Paulus de S. Guilelmo, ambo ex sanguine regio nati, Ordinem S. Augustini exemplo, et virtute illustrarunt; maxime vero cum ob fidei constantiam jussu Henrici VIII in Anglia decollati sunt an. 1544... Vide Herreram tom. 2 Alphabeti

Augustiniani pag. 59, et Josephum ab Assumptione part. 2, pag. 264.

B. Martinus de Vercellis in Pedemontio ibidem primam lucem aspexit anno 1430. Inter nostrates admissus evasit insignis theologus, atque egregius concionator. A populo magno in pretio habebatur; quia videbat signa, et prodigia, quae propter ejus merita Deus operabatur. Instituit Bononiae celebrem Confraternitatem Deiparae de Consolatione, a qua omnes aliae ejusdem nominis dependent. Anno 1487 instauravit [p. 565] Ecclesiam S. Petri in Coelo Aureo Papias, in qua S. P. Augustini corpus asservabatur. Tandem annis, meritis, sanctitate, et miraculis clarus Vercellis in coelum evolavit an. 1503. Vide Josephum ab Assumptione part. 2, pag. 282.

B. Martinus de Eulate Stellae in Navarra ortum habuit ex illustri Viamontensium, seu ex Navarrae Comestabilium prosapia. Cum esset regii Concilii praeses, spretis hujus mundi honoribus ac divitiis, nostro Eremitano Ordini nomen dedit, in quo claruit litteris, humilitate, simplicitate, mansuetudine, abstinentia, et observantia omnium virtutum adeo ut omnibus stupori esset. In praedicatione alter fuit Paulus, in zelo secundus Elias, et sic plures ad maiorem frugem reduxit; claruit dono lacrymarum, praecipue in oratione, et praedicatione; somnum capiebat nuda in tabula recumbens. Pauperrimus semper vixit, et quidquid sibi erat, pauperibus dabat. Claruit spiritu prophetiae, ac nonnulla futura praedixit. Tandem annis, et insignibus meritis plenus die 12 Februarii in coenobio Stellae spiritum Deo reddidit an. 1504. Recensetur inter Ordinis nostri Beatos etiam in chronico Augustiniano nostratis B. Alphonsi de Orozco fol. 43.

Ven. Mathias Flamingy, prior Tornaci, vitae sanctimonia clarus ibidem obdormivit in Domino die 17 Januarii an. 1537. Vide Elssium pag. 479.

B. Mauritius de Proeta natus est in oppido *Castellon de Ampurias* in principatu Cataluniae, dioecesis Gerundensis; a teneris annis litteris, et virtutibus operam dedit. Adhuc puer miraculum celebre patravit; nam cum patri suo baphicum officium exercenti, sed aegrotanti, ut tingerentur et versicolores fierent allati essent panni, Mauritius in cortina mixtis coloribus pannos inclusit ad tincturam; et quod in principio stultitia reputatum est, desiit in miraculum; nam omnes panni suo colore habendo exiere, dealbandus dealbatus, rubefaciendus rubefactus, viridandus viridatus, nigrefaciendus nigrefactus, et ita de aliis coloribus cum tinctura vivida, vegeta, ac splendida: quae res illam videntibus miraculo fuit. Cum jam perfectae aetatis esset, coenobium S. Mariae Magdalenae de Castellon petiit, ut in illo admitti posset, quod summo Fratrum gaudio suscepit, et exinde in litteris et virtutibus raro cum testimonio profecit. Tolosates petiit, ubi cum ingenti plausu lauream doctoralem assecutus est. Mox Dei verbum summo cum fervore coepit praedicare et fidei zelo ductus Mauritaniam invisit, ubi plures ad fidem convertit; sed cum vellet se Deo per martyrium, et non posset immolare, inde egressus in urbem Palmae regni Majorchini transfretavit, et ad coenobium de Succursu admissus, non post multos dies a Deo per morbum lethalem visitatus, animam sanctissime exhalavit die 20 Feb. an. 1546, et post mortem innumeris claruit, et claret miraculis, quorum nonnulla referunt auctores. De B. Mauritio quotannis festum celebratur in patria sua Castellon in coenobio S. Mariae Magdalenae, cui populus magno concursu interest. Ita iisdem verbis scripsit Josephus ab Assumptione anno 1743, part. I, pag. 137, sub die 20 Feb.

B. Michael Angelus de Gamuccis de S. Geminiano in Hetruria an. 1523, habitum suscepit in coenobio S. Leonardi prope Senas. Hic adhuc diaconus zelo fidei propagandae inter Turcas evangelium praedicare se contulit, a quibus dirissime palo transfixus circa an. 1526 gloriosum martyrium subiit. In oppido [p. 566] S. Geminiani plurimae hujus Augustinensis martyris imagines circumferebantur beatum juvenem palo confossum repraesentantes. Vide Landuccium in Sylva Ilicetana pag. 123.

Ven. Michael de Castelleto, Vicarius generalis Gongregationis Insubricae, vir magnae bonitatis, et abstinentiae in quibus et subditus, et praelatus mirifice excelluit, claruit etiam scientiis speculativis, et moralibus. Fidei zelo plenus haeticam perfidiam acerrime impugnavit. Tandem annis, et bonis operibus abunde cumulatus, cum visitationem ageret in Romano S. Mariae de Populo coenobio die 17 Augusti an. 1550 non sine opinione santitatis animam exhalavit. Ita ferme Josephus ab

B. Nicolaus Pariliones, Gallus, Metis nostrae Eremitanae Religioni nomen dedit; sed postea audita fama sanctitatis nostratum Ilicetanorum, illuc se contulit, ibique iterum tyrocinium expertus solemnia vota emisit die 30 Aprilis an. 1503. De illo narratur quod Iliceti munus infirmarii exercens cuiusdam Fr. Adeodati Aretini foetida ulcera dum lavit, lotionem ipsam mortificationis causa bibit, ac deinde asseruit se nihil unquam sapidius sumpsisse, et hanc potionem sibi contra omne peccatum antidotum fuisse. Suae mortis diem praedixit, qui videtur fuisse 27 Maji anno 1527. De illo in Martyrologio Augustiniano sub praefata die 27 Maji ita legitur: Senis in Iliceto transitus B. Nicolai Pariliones, (Metensis) in quo praeter caeteras virtutes in summo claruerunt charitas et humilitas, quibus exornatus e vivis ad coelum migravit. Vide etiam Sylvam Ilicetanam Landuccii pag. 125.

Ven. Nicolaus Scutellius sequenti praeconio celebratur apud Josephum ab Assumptione part. I, pag. 337: Tridenti defunctio Ven. Nicolai Scutellii, viri linguis latina, graeca et hebraica peritissimi, qui cum in Ordine nonnullas exerceret dignitates et plures contra Germaniae haereticos componeret tractatus, per mortem religiosam et exemplarem e vivis excessit summoque honore sepultus est in Ecclesia S. Marci. De illo scribit Ossinger pag. 823 quod fuerit sacrae theologiae doctor, de Religione nostra propter servitia ei praestita optime meritis, Generalis Gabrielis Veneti secretarius, et Aegidii Viterbiensis in graecis traductionibus adiutor, religiosus integerrimae vitae, et bonarum litterarum cognitione praestantissimus, qui primus omnium Iamblicum philosophum in latinum sermonem vertit. Anno 1538 erat Marchiae Tarvisinae provincialis, eumque Seripandus die 4 Junii an. 1540 visitatorem in Germaniam misit. Tandem obiit Tridenti die 28 Aprilis an. 1542.

B. Nicolaus de Agreda, Hispanus, in Martyrologio Ordinis sub die 6 Augusti dicitur vir apostolicus, qui ex Hispania cum aliis quinque sodalibus a D. Thoma in Mexicum missus, ibi per quinquennium incolatum faciens innumeros ad fidem convertit, sed iterum in Hispaniam vocatus, electus est prior coenobii Pampeloniae, ubi rara floruit sanctimonia et praecipue poenitentia; numquam enim lineis se textit indumentis, ad nudam carnem cilicium asperrimum gestabat, quod usque ad obitum sustinuit. Zelo observantiae ardebat; sed solum prodesse, non aliis praeesse satagebat. Frequenter, et magno spiritu praedicabat. Tandem relicta magna suae sanctitatis fama hac die (6 Augusti, an. 1543) pie in coelum evolavit. Ortum habuit Gracuri, vulgo Agredae in Castella Veteri [p. 567] ex Garcia Gomesio, et Maria Gonzalez. Salmanticae professionem emisit die 16 Augusti an. 1509. Navigavit ad Indias Occidentales anno 1534, rediitque in Hispaniam an. 1540.

B. Nicolaus de Tolentino, Hispanus, filius Joannis de Peralta, et Bernardinae de Quincozes ex oppido Castellii de Garci-Muñoz, anno 1526, die 26 Januarii in coenobio Salmanticensi Augustinianum cucullum induit. Cum autem in Peloponneso Caesariana Caroli V copiae Coroneam et Methonem oppugnarent, ipse Christi imaginem deferens militum christianorum animos in hostes exstimulabat; a Turcis autem captus tandem fuit verberibus caesus, aliisque cruciatibus affectus, ut martyr occubuerit anno 1538. Ex Herrera tom. II, pag. 175.

B. Paracliticus Bini, antea Joannes, Praesbiter de S. Angelo in Colle agri Senensis anno 1484 die 10 Octobris, aetatis suae an. 32 e manibus celeberrimi Mariani de Genestano Iliceti nostrum Eremitanum habitum accepit. Putat Herrera contra Landuccium non quidem Iliceti, sed Florentiae in coenobio S. Galli nostratrem B. Paraclitum tunicam induisse. Tyrocinii tempore sacristam egit, et deinceps toto vitae suae tempore aliquod semper munus exercuit. Saepe Iliceti, et S. Geminiani coenobia rexit, et utrobique annona deficiente plenam manum aperiens, modico licet tritico et creditis sibi Fratribus, quorum redditibus longe major erat numerus, et innumerae ad eum ceu publicum solamen conflentium turbae satis occurrit, et sic dignum sibi eleemosynarii agnomen conciliavit. Vicarii generalis suae Congregationis pluribus vicibus electus, dum coenobia lustraret, pedester semper iter faciebat, atque panneis vestibus juxta carnem induebatur. Communiter creditum patrata ab eo fuisse miracula ex nostrate Hieronymo Bonsignorio refert Herrera tom. 2, pag. 248. Notant praeterea in nostrate Bini scriptores peculiarem quemdam in sacro faciendo fervorem, quo adstantes omnes ad pietatem provocabat. Anno 1513 a Generali Aegidio Viterbiensi praeficitur

regimini Monialium S. Mariae Magdalenaee Senarum, quibus usque ad obitum summa cum laude praefuit. Monasterium ipsum sexaginta Monialibus constans et numero, et fama auxit, in eoque mortalis vitae cursum explevit die 19 Decembris an. 1521. Illius corpus Ilicetum translatum fuit. Reliquit in charta pergamena propria manu exaratum librum professorum Iliceti ab anno 1348 ad 1518.

Ven. Philippus Aimilio, alias Aemilius de Pennabillorum in Piceno, cum Solimanus II Turcarum Imperator Rhodum oppugnaret hortationibus et precibus equitum christianorum animos ad fidei catholicae hostes repellendos excitabat. Quare ab iisdem Turcis data opera directis ictibus necatus fuit an. 1522.

Ven. Paulus Fontana, Neapolitanus insignis theologus, atque celebris concionator ita a Caesare Eugenio *Sacrae Neapolis* pag. 387 commendatur: Paulum Neapolitanum Eremitam in quo potissimum laudum genere collorem non invenio. Nam si probitatem, si studia, humanitatem, liberalitatem, gratiam spectem, nemini secundus apparebit; si dicendi peritiam, facundiam, promptitudinem, modulatissimam vocem, aptissimos gestus, concinnos flores, luculenta verba, beatam memoriam, ferventissimas orationes, propheticum fervorem, primum in sua aetate locum [p. 568] facile obtinebit. Cujus perennem, ac beatissimum eloquentiae fontem totus orbis, ipsa Roma, Venetorum Senatus, Janua, Panormus, Sicilia, Regnum Apuliae, et quod rarissimum est, patria Neapolis maximo plausu pluries est *admirata*. Obiit Neapoli cum opinione sanctitatis die 26 Augusti an. 1527, aetatis suae 44.

Ven. Rodericus a Cruce Ulyssiponensis, germanus frater nostratis Joannis a Magdalena, qui item fuit eximius vir a Petro Calvo Dominicano in *Voce Turturis* lib. 2, cap. 12, pag. 319 dicitur vir grandis poenitentiae et humilitatis, atque in veneratione habitus a Regibus Lusitaniae Joanne II et Emmanuele. Hujus autem Regis Emmanuelis etiam consiliarium egit. In patria Academia doctoralem lauream obtinuit, in eaque sacram theologiam publice professus fuit. Anno 1498 erat Portugalliae provincialis obiitque cum opinione sanctitatis an. 1510. Illius obitus in Martyr. Aug. ponitur sub die 4 Augusti.

B. Valerius Spannochius, nobilis Senensis, antea Hieronymus vocatus, in coenobio Ilicetano die 23 Julii an. 1494 in manibus B. Paracliti de Binis solemnem professionem emisit. De illo haec dicuntur in Sylva Ilicetana pag. 121: Fuit vir singularis tum in activa, tum in contemplativa vita, dum uno oculorum terrena respiciebat, altero vero coelestia meditabatur. Multa rexit coenobia Ilicetanae Congregationis, ac praecipue S. Leonardi de Lacu, quo gubernante, praedictum coenobium ab Ilicetano separatum fuit an. 1516. In Martyrologio autem Augustiniano sub die 28 Augusti laudatur tamquam *vir praeclarus prudentia in agendis, commiseratione in pauperes, clementia in universos, cultus divini zelo, animi sublimitate, et pietate*. Cum odore sanctitatis spiritum Deo reddidit in coenobio S. Leonardi de Lacu prefata die 28 Augusti an. 1517. In Arbore Ilicetana nostratis Valerii effigies post illius obitum cum titulo, et radiis Beatorum depicta fuit. Vide Herreram tom. 2, pag. 498.

LXXXIII

DE EPISCOPIS ORDINIS EREM. S. P. AUGUSTINI AB ANNO 1500 USQUE AD 1550 - p. 568

Fr. Adrianus Appelteeren ab Alexandro Papa VI die 18 Aprilis, anno 1502 eligitur Episcopus Sebastensis, et suffraganeus Trajectensis. Ex Bullario Alexandri VI per P. Fr. Michaelem Costello inspecto.

Fr. Aegidius Canisius primam lucem aspexit Viterbii anno 1470, et nostrum Eremitarum Ordinem

ingressus fuit an. 1488. Cum autem raro ingenio praeditus esset ita in studiorum palaestra profecit ut vir omnigenae eruditionis evaserit. Fuit enim non solum orator et poeta, verum etiam historicus, philosophus, ac theologus insignis, atque linguas hebraicam, chaldaicam, graecam, latinam, et italicam perquam optime calluit. Jure meritoque a Jovio *artis theologiae decus et ornamentum* appellatus fuit: neque defuit qui illius eloquentiam dixerit *torrentem verborum, et sententiarum, quo frequentissimi auditores quocumque ipse vellet ineluctabiliter ferebantur*. Cum praecipuae Italiae urbes certatim contenderent ut Aegidium nostrum concionatorem haberent, Julius II ad dirimendas aemulantium querimonias sibi ipsi optionem reservavit mittendi quo vellet omnium votis expetitur portentosum Evangelii praeconem. Ab eodem Pontifice anno 1506 totius Eremitani Ordinis regimini praeficitur, et [p. 569] anno insequenti Neapoli die 12 Junii in hoc munere confirmatur; ac deinde cum ad Neapolitanum Regem, tum ad Venetos nuncius missus fuit, ac demum Perusiam accitus ut ipso Pontifice audiente populum moneret *sedalis Italiae rebus signa illum in Turcas illaturum ut Hierosolymam, et Constantinopolim ex impiis ipsorum manibus eriperet*. Variis itidem legationibus postea a Leone X fuit honestatus, prima scilicet ad Maximilianum Caesarem ut eum induceret ad pacem cum Venetis componendam, altera ad Urbinatem Ducem, ac tertia jam sacra purpura decoratus in Hispaniam ad Carolum V, et aliis etiam tandem ad alios christianos Principes ut eos excitaret ad bellum ineundum contra Solymanum Turcarum Imperatorem, qui suis victoriis contra Persas elatus adversus Christianam Rempubicam insolescebat. A praefato Leone X Cardinalium coetui aggregatus fuit die I Julii anno 1517. A Clemente autem VII die 2 Decembris an. 1523 electus fuit Patriarcha Constantinopolitanus, necnon Episcopus Viterbiensis; atque administrator Ecclesiarum Castrensium, Lancianensium, Sutrinarum, Nepesinarum, et Jaderensium, cum jam ab anno 1521 Ordinis nostri Protector constitutus fuisset. Ejusdem Pontificis jussu Cingulum Piceni urbem administravit, cujus etiam palatium anno 1524 exornavit. Anno 1527 imperialibus copiis inaudito, atque sacrilego ausu Romam vastantibus suae selectissimae bibliothecae jacturam fecit, quae res tam ingentem illi dolorem attulit ut Patavii per integrum fere annum aegrotarit. Tandem cum Romae jussu praefati Clementis VII ad aliquot graecos codices in latinum sermonem vertendos una cum nostrate Nicolao Scutellio incumberet, subita pituita oppressus naturae concessit die 12 Nov. an. 1532, aetatis suae 62. Propter insignem vitae sanctimoniam a scriptoribus nomen Venerabilis obtinuit. Illius Cardinalatus titulus fuit S. Matthaei in Merulana, quae ecclesia tunc temporis ad coenobium S. P. Augustini de Urbe pertinebat. Postea vero accepit titulum S. Marcelli. Scripta ejus vide in *Saeculis Aug.* vol. 2, pag. 10.

Fr. Alphonsus Oliva de Aquipendio, vir moribus ac doctrina clarus anno 1529 eligitur subsacrista pontificius, et coadjutor DD. Gabrielis Mascioli Apostolici Sacri Praefecti, cui hoc in munere successit an. 1534. Deinde a Paulo III die 20 Augusti inauguratus fuit Episcopus Bovini in Apulia, unde an. 1541 ad Archiepiscopatum Amalphitanum die 13 Maji transfertur. A nostrate Angelo Rocca appellatur *concionator gratiosissimus*. Decessit die 23 Octobris an. 1544. Omnia sua patrio S. Augustini coenobio reliquit, in eoque ex libris quos multis jam annis emendo collegerat bibliothecam construendam mandavit.

Fr. Alphonsus Galeghus, alias Gaglieto, Hispanus, sacrae Theologiae Magister, et theologus insignis, an. 1494 die 12 Martii evectus fuit ad Episcopatum Castellanae in provincia Hydruntina. Illius immediatus successor ponitur ad annum 1517.

Fr. Ambrosius Flandini, Neapolitanus, sacrae theologiae magister, vir graecis, latinis, atque hebraicis litteris eruditus, fuit etiam insignis philosophus, atque concionator sui aevi celeberrimus. Ita egregie scripsit de rebus philosophicis ut merito *Plato christianus* a quibusdam fuerit appellatus. Primus omnium in Italia errores Martini Lutheri insigni tractatu de Missae Sacrificio, aliisque doctis lucubrationibus validissime [p. 570] refutavit, multosque Principes in catholica fide solidavit. Anno 1517, die I Aprilis inauguratus fuit Episcopus Lamocensis in Isauria, et coadjutor Sigismundi S. Mariae-Novae Diaconi Card. Episcopi Mantuani cum annua pensione 200 ducatorum super fructus mensae Episcopalis. Hanc mortalem vitam finivit Mantuae die 24 Septembris anno 1532. Opera ejus vide in *Saeculis Aug.* vol. 2, pag. 22.

Fr. Ambrosius Brandao Ulyssiponensis, seu potius Portuensis, anno 1529 (alii putant 1520) die 23,

vel ut alii scribunt, 24 Decembris eligitur Episcopus Rossionensis in Albania, egitque postea partes coadjutoris in regimine Ecclesiae Ulyssiponensis sub DD. Card. Alphonso Regis Emmanuelis filio. Fuit etiam, quamvis Episcopus, Lusitaniae provincialis, necnon decanus capellae regiae, et commendatarius Ordinis S. Antonii in Lusitano Regno, itemque commendatarius coenobii S. Mariae de Corquera tunc Canonicorum Regularium, ex quo apud nonnullos scriptores exorta est suspicio illum fuisse e Canonicorum, non autem Eremitarum Augustinensium coetu. Obiit valde senex die 15 Jan. an. 1559.

Fr. Arnaldus de Arceto, Gallo-Tolosanus, ad instantiam Episcopi Adurensis a Leone X die 20 Aprilis an. 1517 eligitur Episcopus Cyrenensis, et suffraganeus Adurensis in Gallia.

Ven. Augustinus de Civitate Castelli, alias de Tiferno, eximius theologus, et sui temporis celeberrimus concionator, quem tota Italia alterum D. Augustinum appellabat, an. 1488 erat poenitentiarius Basilicae S. Petri, et an. 1501 ab Alexandro VI electus fuit sacrista, et Episcopus Tagastensis. Optimam de se opinionem relinquens ex hac vita migravit die 3 Aprilis an. 1503. Vide Martyrologium Aug. part. I, pag. 342 et 346. Illius Episcopatus non admittitur a nostrate Angelo Rocca in sua Cronhistoria de Apostolico Sacratio.

Fr. Augustinus de Magdalena anno 1479 Argolicensis Ecclesiae episcopales infulas accepit, tenuitque usque ad an. 1502.

Fr. Andreas Montis de Como, qui an. 1548 erat Prior coenobii S. Mariae de Populo Urbis, die 10 Maji an. 1549 electus fuit Episcopus Nicomediae et Suffraganeus Cardinalis Philiberti Ferrerii Episcopi Ipporegiae in Pedemontio. Ex codice manuscripto Bibliothecae Barberinae signato XXXVII, I. Apud Ughellum tom. 4, col. 1077, ubi tamen reticetur nostratis Andreae augustiniana professio, dicitur nobilis Comensis, insignis theologus, atque vir suae aetatis doctissimus.

Fr. Balthasar Marachus, alias Monachus, Neapolitanus, sacrae theologiae magister, cathedrae Tranensis, et Apuliae vicarius generalis, anno 1544, die 25 Junii fit Episcopus Lesinae ad radices Montis Gargani. Appellatur etiam Episcopus Nuntiatae de Neapoli, quia hujus nominis Neapolitanum menasterium urbem Lesinam possidebat ex donatione Reginae Margaritae Ladislai Regis matris. Supremum diem obiit Balthasar noster anno 1550.

Ven. Fr. Bernardus Jorda Valentiae ortus est e prosapia nobili, et habitum recepit in coenobio Valentino, et statim in litteris et virtutibus longe sodales anteivit. In Academia Valentina publicus Lector fuit. Post plures in Ordine dignitates ad instantiam D. Fradiquei de Portugal Archipraesulis Caesaraugustani a Paulo III creatus est Episcopus Philadelphiae, et Suffraganeus Caesaraugustanus die 14 Aprilis an. 1535. [P. 571] Fuit gubernator Ecclesiae Caesaraugustanae in absentia D. Fradiquei dum detinebatur regimine Cathalauniae. Obiit tandem Ven. Bernardus inter praeclara scientiae, prudentiae et sanctitatis testimonia circa an. 1543. Ex Martyrologio Aug. part. I, pag. 291.

Fr. Demetrius Maccar, alias Mackam, Hibernus, die 6 Junii, an. 1526 inauguratur Episcopus Rossensis in Hibernia per obitum Episcopi Thadaei Irril item Augustinensis. Vixisse videtur Episcopus Demetrius usque ad an. 1554. Vide in Bibliotheca Barberina codicem manuscriptum, qui signatur XXXVI. 2, pag. 116 a tergo. Consule etiam Brady vol. 2, pag. 109.

Fr. Dionysius Vasquez Toleti ortus est ex Petro Vasquez et Maria a S. Petro. In coenobio Toletano professionem emisit die 5 Junii an. 1500. Ob scientiam, et sanctimoniam magno in pretio est habitus a Leone X, Carolo V et multis proceribus. Vir fuit profundissimi ingenii, et suo tempore oraculum scientiarum. Cum Cardinalis Ximenez Academiae de Alcalà fundator primos Lectores ad illam vellet eligere selectiores, electus est Ven. Dionysius ad moderandam Sacrae Scripturae cathedram sicut D. Thomas a Villanova ad artium cathedram regendam. Et tanta legebat profunditate ingenii ut ad eum auscultandum caeteri concurrerent Lectores. Creatus est a Leone X pontificius concionator... Caroli etiam V fuit concionator, a quo ad Archiepiscopatum Mexicanum, et ad Episcopatum Palentiae praesentatus, neutrum acceptare voluit. In Belgium et Germaniam ad confutandos novatorum errores

missus maximo catholicae Religionis fructu demandatum sibi munus exercuit. Cum opinione sanctitatis obiit Toleti die I Junii an. 1539. Vide Martyrol. Aug. ad praefatam diem primam Junii.

Fr. Ferdinandus Seronus, Hispanus, die 12 Maji an. 1525 electus fuit Episcopus Astae in Pedemontio, quae civitas eodem anno post famosam pugnam Ticinensem in ditionem Caroli V venerat. Eo illam cathedram adhuc moderante, nempe die 7 Novembris an. 1526 Astensis civitas S. Secundi apparitione et auxilio ab iniqui Maramaldi Caesarei Ducis exercitu liberata fuit. Anno 1528, die 23 Martii ad Venusinam Dioecesim in Apulia transfertur, ibique an. 1531, die 12 Martii novam cathedralem ecclesiam solemniter consecravit. Episcopale munus sponte dimisit anno 1542.

Fr. Ferdinandus de Castroviridi, Hispanus, discipulus S. Thomae de Villanova, vir insignis pietatis ac doctrinae, qui regius fuit Caroli V concionator anno 1544 electus fuit Episcopus Gienni (di Jaen) in Hispania. Videtur tamen aut mitram recusasse, aut ante initam Dioecesis possessionem decessisse; nam mense Januario an. 1545 DD. Petrus Pacheco illam Ecclesiam administrabat.

Fr. Franciscus de Nieva ortus in oppido S. Mariae de Nieva ex Alphonso Salvatore, et Joanna Rodriguez, habitum sumpsit Salmanticae die 22 Augusti, an. 1518 et professus est tempore primi prioratus S. Thomae a Villanova. Electus fuit Prior Salmanticensis an. 1525, et Provincialis an. 1531, et iterum an. 1541, quo tempore per obedientiam coegit S. Thomam Archiepiscopatum Valentinum acceptare. An. 1545 jussu Generalis Seripandi in absentia D. Thomae Constitutiones Ordinis revisit. A Carolo V ad Granatensem Archiepiscopatum presentatus, acceptare noluit. Fuit vir sanctissimus, qui apud Principes raram suae virtutis opinionem adeptus est. [P. 572] Obiit circa an. 1547. Vide praefatum Martyrol. ad diem 23 Augusti pag. 514.

Fr. Franciscus Ordinis Heremitarum, Gallus, an. 1522 die 13 Martii eligitur Episcopus Castoriensis, et Suffraganeus Dolensis (di Dol) in Gallia. Ex codice Bibliothecae Barberinae signato XXXVI. I, pag. 134.

Fr. Gabrielis Mascioli, alias Foschi, nobilis Anconitanus sacrae theologiae magister, an. 1501 praeceptor erat Ranucii Mathilicae Domini, et 1503 Marchiae provincialis. A Summo Pontifice Julio II anno 1507 assumitur in suum Sacristam, simulque Dyrachii archiepiscopali titulo insignitus fuit. Postea autem anno scilicet 1511, die 30 Aprilis Castrensium Ecclesiae in Patrimonio S. Petri administrationem obtinuit, quam tamen Romae degens septem annis administravit, ac deinde hujusmodi onus ultro dimisit. Suavissimis moribus ornatus parem habuit pietatem, doctrinam, atque sacrarum caeremoniarum peritiam. Obiit valde senex Romae die 25 Octobris anno 1534. Teste Cappelletti tom. 5, pag. 560, ab an. 1512 ad 1517 interfuit omnibus sessionibus Concilii Lateranensis V. Quaedam opuscula reliquit, propter quae ab Ossinger pag 565, a Gandolpho pag. 126, et ab aliis inter nostrates scriptores recensetur.

Fr. Gedeon Vander Graeht, alias de Fossa, nobilis Gandavensis, in patrio S. Stephani coenobio Eremitanae Familiae nomen dedit an. 1480. Postea evasit Doctor Lovaniensis, ac pluribus vicibus praefati coenobii Prior. Fuit etiam secretarius D. Mariae Reginae Hungariae et Gubernatricis Belgii. Anno 1535, die 10 Januarii a Paulo III inauguratus fuit Episcopus Castoriensis, et Suffraganeus Leodiensis. In Eremo Sacra pag. 34 scripsimus electum fuisse Episcopum an. 1534; sed praefata est schedula mihi tradita a P. Michaele Costello, qui acta authentica inspexit. Difficillimo sui Episcopatus tempore frequentibus ad varios Principes legationibus nobilitatus fuit, eorumque res mira dexteritate composuit. Fuit etiam Canonicus S. Joannis Leodii, necnon Abbas monasterii Cambrensis Ordinis Cisterciensis in Hannonia, ibique dum soli Deo vacaret piam mortem oppetiit die 15 Octobris an. 1554, aetatis suae 74.

Fr. Gratianus Santucci de Rocca Priore, Episcopi antecessoris DD. Jacobelli Silvestri nepos, die 19 Novembris anno 1516 eligitur Episcopus Alatrii in Campania Romana. Interfuit Concilio Lateranensi V. Illius immediatus successor habetur ad an. 1517. Vide Cappelletti tom. 6, et Gams pag. 661. In actibus praefati Concilii ejus subscriptio est sub nomine *Gratiosus*.

Fr. Guilelmus Grant, Anglus, sacrae theologiae professor an. 1513, die 27 Julii a Leone X inauguratur Episcopus Panadensis (di Paneas in Coelesyria) et Suffraganeus Heliensis (di Ely) in Anglia. Ex schedula mihi tradita a praeaudato P. Michaele Costello, qui illam deprompsit e Bullario Leonis X an. I, lib. I.

Fr. Guilelmus de la Forest, Gallus, an. 1526, die 9 Aprilis renuntiatur Episcopus Sebastensis, et Suffraganeus Ludovici de Borbonio Episcopi Lucionensis in Gallia. Vide in Bibliotheca Barberina codicem manuscriptum signatum XXXVII. I, ad praefatum diem, et annum.

Fr. Guichardus, alias Guiscardus a Lessart, Patritius Lugdunensis, Augustinianae Bituricensis Communitatis alumnus, sacrae theologiae Magister, qui a scriptoribus dicitur fuisse philosophus, [p. 573] et theologus insignis, anno 1496 cum esset Provincialis, creatus fuit Episcopus Hierapolis, et suffraganeus Lugdunensis. Vivebat adhuc anno 1516.

Fr. Guilelmus de Vercellis, vir valde eruditus, et egregius theologus, die 6 Martii an. 1525 eligitur Episcopus Nicomediae et Suffraganeus Hipporegiae (d'Jurea) in Pedemontio. Vide in Bibliotheca Barberina codicem signatum XXXVI, 2, pag. 62. Adhuc inter vivos degebat an. 1540.

Fr. Gundisalvus de Abula, Hispanus, sacrae theologiae Magister, qui fuit Castellae provincialis, anno 1514 ut scribit Herrera tom. I, pag. 300, erat Episcopus in Aragonia, sed illius Episcopatus locus non indigitatur.

Fr. Hieronymus de Sanctis, Patavinus, in illa Universitate sacrae theologiae professor, vir fuit magnae probitatis, atque eruditionis, qui varias scripsit de diversis rebus elegantes orationes. A nostrate Pamphilo dicitur vir religione, et studiis litterarum conspicuus. Juxta schedulam mihi traditam a saepe jam laudato P. Michaele Costello eligitur Episcopus Argolicensis, et Suffraganeus Patavinus die 19 Martii, anno 1512, uti legitur in Bullarum Leonis X libro I, fol. 30. Fato concessit Patavii an. 1530. Nominatur cum laude a nostratibus scriptoribus, ac praesertim ab Ossinger pag. 790.

Fr. Henricus Schodehoet de Dissen in Saxonia, sacrae theologiae Magister, et in Rostochii Universitate sacrae theologiae professor anno 1494 inauguratur Episcopus Tricalensis in Thessalia et Suffraganeus Monasteriensis, et Osnabrugensis. Vivebat adhuc an. 1508.

Fr. Herphardus, Anglus, die 21 Feb. an. 1530 electus fuit Episcopus insulae Sodorae (di Sodor, alias Colmkil) in Scotia. De Episcopatu Sodorensi legatur Moroni vol. 67, pag. 149. Nostrates Herrera, Elsius, et Torellius vocant illum Episcopum Ossoriensem.

Fr. Hieronymus de Toro, Hispanus, anno 1539, die 23 Julii electus fuit Episcopus Philadelphiensis, et Suffraganeus Ilerdensis sub DD. Jacobo Conchillos Ilerdae Episcopo. Nominatur in vol. 51 Hispaniae sacrae pag. 141, ubi videtur praefati voluminis scriptor non legisse paginam 92 partis alterius Eremi Sacrae Augustinianae; nam asseveranter in adnotatione prima, scribit: *El P. Lanteri en su Eremus sacra Augustiniana no lo cita.*

Fr. Joannes Smalte de Vigornia in Anglia, sacrae theologiae Magister, die 13 Julii, anno 1526 inauguratur Episcopus Panadensis (di Paneas) et Suffraganeus Herefordiensis in Anglia. In Eremo sacra part. 2, pag. 7 perperam nuncupatus fuit Episcopus Badanensis.

Fr. Jacobus Aymerius, alias Anxuerii, Gallus, an. 1536, die 6 Septembris inauguratur Episcopus Chalcedonensis, et Suffraganeus Card. Ludovici de Borbonio in administratione Ecclesiarum Senonensis, et Laudanensis (di Sens, e di Laon) in Gallia.

Fr. Jacobus Pujasola, Hispanus-Valentinus, vir doctissimus, sacrae theologiae professor in patria Universitate, atque Aragoniae provincialis, per Bulam Alexandri VI datam Romae sub die 28 Julii

an. 1497 creatur Episcopus Sorrensis (di Sorres) in Sardinia per obitum Jacobi. Ex schedula per praelaudatum P. Michaellem Costello depromptam ex Vaticano libro Bullarum praefati Summi Pontificis Alexandri VI. Itaque corrigenda Eremus sacra part. 2, pag. 211 ubi aliter habetur. Decessit an. 1510. Ultimus fuit Sorrensis Ecclesiae Antistes; nam illa dioecesis a praefato [p. 574] Alexandro VI unita fuit Archiepiscopatu Turritano.

Fr. Joannes Crispus, Valentinus, an. 1488 a Joanne I Aragoniae Rege praesentatus fuit ad Episcopatum Castrum in Sardinia, et an. 1491 translatus fuit Usellim. Anno 1501 cum aliis 14 Episcopis astitit in conventu S. Fidei Ord. S. Bernardi consecrationi DD. Alphonsi de Aragonia filii Regis Catholici in Archiepiscopum Caesaraugustanum. A Moronio vol. 74 pag. ponitur in serie Episcoporum Uselliensium ad an. 1494. Episcopatus Uselliensis an. 1503 unites fuit Terralbensi. Videtur noster Joannes vixisse usque ad an. 1507.

Fr. Joannes Meler, alias Pistoris, sacrae theologiae Magister. an. 1511 erat Episcopus Tricalensis in Thessalia, et Suffraganeus Monasteriensis, et Osnabrugensis in sua Germania. Circa annum 1522 erat etiam Suffraganeus Constantiensis.

Fr. Joannes Rovhault, Gallus, in Universitate Andegavensi sacrae theologiae professor, die 7 Januarii an. 1520 a Leone X eligitur Episcopus Roranensis in Armenia, et Suffraganeus Andegavensis. Ex schedula per P. Michaellem Costello deprompta ex authentico libro Bullarum Leonis X sub praefatis die et anno. Vide etiam Eremum sacram Aug. part. 2, pag. 28.

Fr. Joannes Laso de Vega, Hispanus, anno 1500 electus est Episcopus Philadelphiae, et Suffraganeus Archiepiscopi Hispalensis DD. Fr. Didaci Deza Ordinis Predicatorum. Decessit an. 1516, et in nostra Hispalensi Ecclesia tumulatus fuit in sacello S. Gregorii, teste Antonio Gomez Aceves in opusculo de Hispalensi Augustiniano coenobio typis edito Hispali an. 1871. Vide etiam Hispaniae Sacrae volumen 51, pag. 140.

Fr. Joannes, Gallus, an. 1531, die 16 Junii an. 1531 electus fuit Episcopus Hipponensis, et Suffraganeus nostratis Ludovici Chanteau Episcopi Matisconae. Vide in Bibliotheca Barberina codicem manuscriptum asignatum XXXVI. I, pag. 104, et alterum codicem signatum XXXVII. I.

Fr. Joannes Evangelista Bruschi an. 1537 electus fuit Episcopus Modrussae in Illyrico, et anno insequenti ex hac vita migravit.

Fr. Joannes Apostolus, Gallus, sacrae theologiae Magister, anno 1498, die 9 Martii electus fuit Episcopus Bethlemitanus in Gallia in Comitatu Nivernensi. Hujusmodi nomen illi Episcopatu adhaesit eo quia Episcopus Bethlehem in Palaestina illam Sedem deserere coactus in Galliam saeculo XIII se recipiens, alterius cathedrae erectioni sub praefato titulo occasionem praebuit. Noster autem Joannes l'Apotre tenuit cathedram usque ad obitum, qui contingit an. 1501.

Fr. Ludovicus Chanterau, Gallus, sacrae theologiae Magister an. 1515 erat confessarius Ludovici XII Galliarum Regis, et Reginae uxoris ejus, et postea anno 1527 item Regis Francisci I. Eodem anno 1527 electus fuit Abbas S. Euberti Aurelianensis. Promotus fuit ad Episcopatum Matisconensem anno 1529. Synodum dioecesanam coegit an. 1531; ac dum in suo clero morum reformationem molitur, praepeditus ne ad rectum, quem pia intentione expetebat, scopum perveniret, atque undique obstaculis circumseptus, omnique spe ulterius secundum Deum proficiendi destitutus, tempori cessit, et Lutetiam suorum domicilium studiorum se recepit. Ibidem mortalis vitae cursum confecit die 24 Septembris an. 1531. Dicitur a Pamphilo *in sacris Scripturis apprime* eruditus. [P. 575] An. 1520 praerat provinciae Francia.

Fr. Matthaeus Perez, nostratis B. Jacobi Perez Episcopi Christopolitani nepos, sacrae theologiae Magister, et Aragoniae Provincialis, anno 1491 per obitum patris sui die 5 Decembris electus fuit Episcopus Christopolis, et Suffraganeus Valentinus. Noster P. R. mus Generalis Anselmus de

Montefalco concessit illi cum Ecclesiae, tum cellarum usum in coenobio Valentino. Peste periit die 4 Martii an. 1507.

Fr. Neemias Clonym, Hibernus, an. 1502, die 24 Januarii ab Alexandro VI inauguratur Episcopus Clogherensis (di Clogher) in Hibernia, Episcopatum resignavit anno insequenti sub die 29 Augusti, reservata sibi tantum annua decem et octo scutorum pensione. Noster P. Reverendissimus Generalis Fr. Gratianus de Fulginio praefato anno 1502 sub die 9 Februarii nostrati Neemiae jam Episcopo concessit ut suffragium ferret in capitulis illius provinciae, et ut esset Praeses capituli provincialis. Illius obitus dies, et annus non constant.

Fr. Nicolaus Creucher, nobilis Germanus, et sacrae theologiae professor an. 1523, die 20 Januarii ex praesentatione Ferdinandi Archiducis Austriae, ac postea Imperatoris, ad Episcopatum Petini in Istria evectus fuit. Episcopatum cum hac mortali vita dimisit die 2 Decembris an. 1525.

Fr. Nicolaus Foresius de Acula, vir multae eruditionis, atque insignis praesertim theologus, a Julio II, cui acceptissimus erat, et a quo variis legationibus honestatus fuerat, anno 1504 in Sacristam Apostolicum assumitur, et an. 1505 die I Septembris ad Archiepiscopatum Dyrrachiensem in Albania promovetur. Jam suae Romanae Provinciae ab an. 1487 ad 1489 laudabiliter praefuerat. Praeditus fuisse dicitur singulari quadam animi lenitate atque urbanitate, quibus praerogativis omnium sibi animos devinciebat, cunctisque se gratissimum reddebat. Propter quaedam opuscula, quae manuscripta reliquit, inter Augustinenses scriptores locum obtinuit. Senio confectus extremum diem clausit Romae die 25 Octobris an. 1511.

Fr. Nicolaus de Brachiano, sacrae theologiae Magister, anno 1504, die 29 Aprilis a Julio II creatur Episcopus Lyddensis in Palaestina, et Suffraganeus Episcopi Parmae. Anno 1500 erat Provincialis Romanus. Nominatur in Ordinis Regestis sub die 7 Aprilis anno 1509. Corrigena Eremi sacrae pars prima pag. 247, ubi dicitur electus fuisse Episcopus anno 1509. Ex schedula mihi tradita a saepe jam laudato P. Michaele Castello, qui secreta Vaticani tabularia in praesentiarum scrutatur.

Fr. Nicolaus Schimer, Germanus, Augustiniani Spirae coenobii Prior, sacrae theologiae professor, ac strenuus fidei catholicae contra Lutheranos propugnator, vir pietate, atque scientia excellens anno 1529 die 7 Aprilis inauguratus fuit Episcopus Suffraganeus Spirae. Item Suffraganei munus exercuit in dioecesi Wormatiae. Pro sui sustentatione canonicatum S. Guidonis obtinuit. Ex hac vita migravit anno 1541.

Fr. Nicolaus Coquinovillari, die 14 Feb. anno 1518 inauguratus fuit Episcopus Veriensis in Africa, et Suffraganeus Rothomagensis in Gallia. Vide in Bibliotheca Barberina codicem manuscriptum sub signo XXXVII, I ad praefatum diem, et annum. In Eremi sacrae parte altera pag. 67 Veriensis Episcopatus [p. 576] perperam ponitur in Macedonia.

Fr. Patritius Cullen, Hibernus, vir divinis humanisque litteris egregie instructus, magna vitae sanctimonia, et singulari doctrina ingentem sibi in tota Hibernia famam comparavit. Anno 1516 a Leone X Episcopatum Clogheriae (di Clogher) in Hibernia obtinuit. Eodem anno interfuit Concilio Lateranensi V. Composuit una cum Archidiacono Roderico Cassidaeo catalogum Episcoporum Clogherensium, atque hymnum de S. Maccartino Episcopo, qui incipit: *Festum dignum celebrantes etc.* Videtur vixisse usque ad annum 1534.

Fr. Paulus Zabarella, Patritius Patavinus, qui a Joanne Gualtero Belga in Bibliotheca Bibliothecarum in libro de diebus emortualibus hisce verbis laudatur: *Paulus Zabarella Episcopus Argolicensis in concionando inter omnes sui Ordinis, suaeque aetatis eloquentissimus*, quique a nostrate Ossinger pag. 282 appellatur Ordinis nostri grande decus, et illustre ornamentum, et inter omnes suae aetatis oratores longe primus, anno 1503 die 19 Aprilis a Julio II inauguratur Episcopus Argolicensis in Grecia, uti habet schedula a P. Michaele Costello ex secreto Vaticani archivio deprompta. Propter quaedam opuscula inter nostrates scriptores recensetur. Suffraganeum egit Episcopi Patavini, evasitque postea Archiepiscopus Pariensis. Unus fuit e praecipuis

Augustinensibus, qui Lutheri aberramenta fortiter oppugnarunt. Fato concessit Patavii die 15, ve 1 25 Julii an. 1525, aetatis 54. Erat Provincialis Marchiae Tarvisinae an. 1491.

Fr. Petrus de Rosselet, Gallus, anno 1539, die 15 Januari eligitur Episcopus Salonensis in Graecia, et Suffraganeus Aurelianensis in Gallia.

Fr. Petrus Vanden Hende, alias de Fine, Ecclonae prope Gandavum natus, Brugensis coenobii alumnus, sacrae theologiae doctor Parisiensis, qui anno 1524 electus fuerat Provincialis, anno insequenti 1525 die 7 Junii inauguratur Episcopus Beryti in Phaenicia, et Suffraganeus Leodiensis. Repentina morte correptus decubuit an. 1537, die 27 Julii, et in nostra ejusdem Leodiensis urbis ecclesia tumulatus fuit.

Fr. Petrus Carmelet, Hispanus, anno 1517, die 3 Junii inauguratus fuit Episcopus Uticensis in Africa, et Suffraganeus Turiasonis in Hispania. Ex codice manuscripto Bibliothecae Barberinae signato XXXVI, 12, pag. 12 a tergo. Vide etiam tom. 51 Hispaniae sacrae pag. 317. Erat patria Caesaraugustanus, et sacrae theologiae Magister, qui tanquam theologus Concilio Lateranensi V interfuit. Habitum induerat in patrio coenobio an. 1469.

Fr. Philipus Pallavicino, nobilis Januensis, anno 1498, die 21 Maji eligitur Episcopus Adjacii in Corsica. De illo fit mentio in regestis Ordinis ad an. 1499 sub die 22 Martii, quo a Vicario Generali Gratiano de Fulgineo constituitur praeses capituli Congregationis S. Joannis de Carbonaria, et conceditur illi ut eadem Congregationem, et provinciam Terrae Laboris visitare, et reformare valeat. Apud Ughellum designatur ceu Episcopus Regularis, sed reticetur illius Augustiniana professio. Rexit praefatam Ecclesiam usque ad annum 1518.

Fr. Thadaeus O' Reilly, alias Irril, Hibernus, an. 1511 die 30 Aprilis inauguratur Episcopus Dromorensis in Hibernia per traslationem Georgii ad Ecclesiam Elphinensem. Vide in Bibliotheca Barberina codicem manuscriptum signatum XXXVI, 12, pag 104 a tergo. Anno 1519 [p. 577] erat administrator Ecclesiae Rossensis. Vide etiam Brady vol. 2, pag. 109. Decessit circa annum 1526.

Fr. Theodorus de Caster, Germanus, vir fuit amoeniorum litterarum amantissimus, qui eruditorum sui temporis amicitia, et familiaritate honestabatur. Dum esset Prior coenobii Coloniensis inauguratus fuit Episcopus Cyrenensis in Lybia, et Suffraganeus Coloniensis. Episcopalia munera exercuit ab anno 1506 usque ad an. 1514. Non constat tamen quo anno illius obitus contigerit, exploratum autem est quod an. 1526 alter Suffraganeus Coloniensis habebatur.

Fr. Thomas Vivian, Anglus, anno 1517, die 24 Aprilis inauguratur Episcopus Megarae in Achaja, et Suffraganeus Oxoniensis in Anglia. Vide in Bibliotheca Barberina codicem manuscriptum sub signo XXXVI, 12, pag. 7 a tergo, et Brady *de Episcopis Angliae, Scotiae, et Hiberniae* vol. I, pag. 100.

Fr. Tilmannus Limperger de Moguntia, sacrae theologiae Magister, qui a scriptoribus laudatur ceu vir bonis moribus, atque humanioribus disciplinis optime imbutus, an. 1491 electus fuit Provincialis Rheno-Sueviae. Anno autem 1498, die 3 Decembris ab Alexandro VI renuntiatur Episcopus Tripolitanus, et Suffraganeus Basileae. Episcopalem Consecrationem accipit Romae in ecclesia B. M. V. de Anima die 31 ejusdem mensis et anni. Hic vir jam sexaginta et amplius annos natus timore seditiosae plebis perterritus detestabili defectione ad Zuinglianam haeresim sub Oecolampadii vexillo an. 1526 transivit. Veritatis amore fateri cogor apostatam hunc non fuisse Canonicum Regularem uti innuere videtur noster Fr. Pius Keller pag. 8 sui Indicis Episcoporum Augustinensium Germanorum; nam in actibus consistorialibus an. VII praefati Pontificis dicitur Ordinis Heremitarum Sancti Augustini professor.

Fr. Alphonsus Martinus de Corduba, jam Parisiis S. theologiae lauream adeptus, in Hispaniam reverti voluit, ibique in Complutensi coenobio nostrum Eremitanum Ordinem amplexus fuit. Peracto tyrocinio statim in eadem Complutensi urbe professor publicus constituitur; verum hinc postea discedens ad Salmanticensem Universitatem transivit, ibique an. 1538 doctrinae Nominalium januam aperuit cathedram erigens nostratis Gregorii Ariminensis, quam deinde tanto omnium plausu rexit ut viri doctissimi famam sibi comparavit. Pacensem Episcopatum recusasse dicitur. Tandem extremum diem clausit Abulae an. 1542. Quae scripsit referuntur ab Ossinger pag. 266.

Fr. Ambrosius Calepinus, Bergomensis, ex illustri Comitum Calepiae prosapia ortus, nostrae Eremitanae Familiae nomen dedit an. 1451. Divinarum atque humanarum litterarum indagator studiosissimus totam fere suam vitam impendit in conscribendo notissimo Dictionario ex innumeris pene auctoribus maxima industria, summa diligentia ac labore collecto, in quo vocabulorum notitia, ac praepositionum interpretationes tam graecae, quam Latinae inveniuntur, et non solum, quae ad poetarum, et oratorum notitiam plurimum conferunt, sed etiam quae ad historicos, medicos, philosophos, geographos, [p. 578] doctoresque ecclesiasticos, ac scientificos omnes pertinent, docte satis explicavit. Utilitatem, et pretium hujus operis satis demonstrant innumerae fere illius editiones, quae inspicere possunt apud Ossinger pag. 177 et seq. ex quo haec fere ad litteram deprompsimus. Obiit Bergomi senex, decrepitus, et oculis captus die 30 Nov. 1510.

Fr. Ambrosius Quistellius, Patavinus, sacrae theologiae magister, dicitur apud Ossinger pag. 726, ubi etiam illius scripta nominantur, orator eloquentissimus, excellens philosophus, theologus famosus, in jure canonico versatissimus, et historicus accuratus. Item fuit totius Ordinis procurator generalis, et absente Seripando, vicarius generalis Italiae. Hunc, ita Elssius pag. 47, Italia concionatorem eximium venerata est, Patavium professorem, Roma aliquot Cardinalium, ac tandem pontificium theologum. Romae denique apud Nicolaum Rodolphum Florentinum Cardinalem secretarii, praeceptoris ac institutoris ejusdem familiae functus est munere. Cum a Paulo Papa III legatus in Germaniam ad sopiendas illic exortas haereses designatus fuisset, antequam itineri se commisisset, podagrae doloribus de hoc mundo tollitur die 8 Julii, an. 1549.

Mag. Fr. Antonius de Mediolano anno 1507 a Ludovico XII Galliarum Rege mittitur orator ad Imperatorem Maximilianum.

Fr. Antonius Melius, Patricius Cremensis, nostratrem Insubricam Congregationem ingreditur an. 1479, in eaque statim, ita noster Gandolphus, virtutum summe amator, vitiorumque hostis acerrimus enituit, ac non multo post fundatissimus theologus, consummatissimus canonista, concionator praeclarissimus, sacrarumque Scripturarum scrutator indefessus etiam ad discipulorum et religiosorum profectum evasit. Parisiis cum moraretur omnium in se oculos convertit per quasdam publicas disputationes de usuris ad mentem nostratis authentici doctoris Gregorii Ariminensis; quamobrem illius celeberrimae Universitatis doctorales infulas sibi promeruit. Nedum autem Parisiensem, verum etiam Bruxellensem, atque Lovaniensem Academias Melius noster illustravit. In Italiam reversus per Breve Julii II utriusque juris doctor instituitur. Anno 1512 cum Regii in Aemilia conciones haberet, civile bellum, et cruentas factiones inter nobiles et cives sedavit, atque extinxit. Suae Congregationis primatum obtinuit anno 1516; obiitque prior Cremae die 12 Septembris an. 1528. Praeter Ossinger pag. 574 vide etiam nostratrem Donatum Calvi in *Memoriis historicis Congregationis Insubricae* pag. 207, et seq. ubi illius opera recensentur.

Fr. Andreas Baurius, Ferrariensis, sacrae theologiae Magister, vir eloquentia pergami, atque ingenii praestantia nulli secundus, unus fuit ex permultis Augustinensibus, qui contra Lutheri deliramenta in aciem descenderunt, typisque evulgavit an. 1521 *Defensorium Apostolicae potestatis contra Martinum Lutherum*.

Fr. Angelus Bellabuccus, Mediolanensis, apud Ossinger pag. 117 vocatur vir qui ab ingenio pietate, doctrina, et mirifica sacrarum litterarum notitia magnam adeptus est laudem. Ab Elssio

autem pag. 62 dicitur vir aeterna memoria dignus, qui celeberrima opera typis mandavit, atque inter caetera *Viridarium Sacrae Scripturae* impressum Venetiis an. 1519. Floruit usque ad an. 1525. [p. 579]

Fr. Angelus Bruschi an. 1508 in coenobio Cortonae degens habebat annos 100.

Fr. Anselmus Bocturnus, Vicentinus, sacrae theologiae Magister, vir theologica scientia praesertim polemica egregie instructus, inter primos contra haeresim Lutheranam calamum arripuit, atque librum de Indulgentiis cum quibusdam conclusionibus adversus novam hanc haeresim in lucem emisit Venetiis impressum. Floruit an. 1530. Vide Elssium pag. 67.

Fr. Augustinus Cappelmaier, alumnus provinciae Bavaricae, recensetur inter primos nostrates, qui contra novatores saeculo XVI strenue lingua et calamo dimicant. Inter alios egregios tractatus, quos Ingolstadii typis evulgavit, praecipue celebratur eruditissimum opus *de littera occidente et spiritu vivificante*. Huic P. Augustino, ita Elssius pag. 88, fidem catholicam conservatam in sua Bavaria frequenter adscripsit Serenissimus Dux Albertus. Floruit circa an. 1518.

Fr. Augustinus Fogliata, Cremonensis, ab Ossinger pag. 354 nuncupatur vir exemplaris vitae, et in exponendis sacrae Scripturae mysteriis admirabilis, qui aliquot suae scientiae monumenta elucubravit. Mors illi oculos clausit Ferrariae circa an. 1538.

Fr. Augustinus Lupf, Germanus, apud nostratem Hohn pag. 155 vocatur vir doctrina, ac pietate clarus, qui cum esset egregius verbi Dei praeco haereticam pravitatem sua doctrina atque solertia a Palatinatu inferiori arcere valuit. In Academia Heydelbergensi publicum professorem egit. Elssius pag. 97 illum floruisse affirmat circa an. 1521.

Fr. Augustinus Claravallensis, alias Monsfalconius nuncupatus, licet fuerit

patria Tudertinus, vir generis nobilitate, arte poetica, oratoria, et historica clarus, qui vixit usque ad an. 1522, multa opera Augustinensium scriptorum correxit, illustravit, et praelo mandavit, atque typis editam reliquit vitam nostratis S. Clarae de Montefalco.

Fr. Augustinus Musaeus, Tarvisinus, dicitur apud Elssium pag. 100 vir cum divinis, tum humanis disciplinis expolitus, et ecclesiastes egregius, qui editis libris magnum sibi nomen comparavit, Romanoque Pontifici Paulo III se gratissimum reddidit. Sed aemulorum invidiam passus, an. 1538 ad sacrae Inquisitionis tribunal delatus, illaesus exiit, atque innocens declaratus; utque apud posteros suae famae prospiceret, eruditissimam sui ipsius apologiam confecit, quam per praelum publici juris reddidit. Hic autem obiter animadvertere operae pretium duco quod invidi homines ipsorum patrem diabolum imitantes, quotiescumque suos aemulos circa morum honestatem in suspicionem adducere non valent, ad ipsorum malignitatem explendam illos capta occasione tamquam de catholica fide minus recte sentientes insimulare solent. Haec est antiquissima omnium temporum historia usque adhuc. Caeterum Augustinus noster unus fuit ex illis nostratibus, qui a Capitulo generali celebrato Veronae an. 1538 in causa Lutheri ad Paulum III oratores missi sunt. Anno autem 1540 erat familiaris, et consiliarius Joannis Seputii Hungariae Regis. Videtur obiisse circa an. 1550. Ejus opera citantur ab Ossinger pag. 617.

Fr. Augustinus Saturnius, Brixienis, de Valle-Canonica, vir fama clarus, atque insignis sua aetate grammaticus, maxime Italiae profuit; nam ad faciliorem, ita Elssius pag. 102, juventutis [p. 580] institutionem, ea in arte multis laboribus pleraque illustravit. Cum enim ingentem grammaticorum numerum collegisset, aggressus est loquendi regulas ex eorum dictis concinnare; tandemque eas ut essent caeteris communes, excudendas tradidit titulo *Mercurii Majoris*, sive Institutionem Grammaticalium. Dolendum tamen quod nostratis Saturnii opus an. 1531 Basileae prodiiit absque titulo Augustiniani auctoris. Obiit Brixiae anno 1533.

Fr. Bartholomeus Arnoldi de Usingen sequenti praeconio laudatur in epistola Joannis Curionis ad Rev. D. Nicolaum Hopfnerum Abbatem Homburgensem praefixa ad epitomen totius philosophiae naturalis editam Erfordiae an. 1543. Vir in nullo non disciplinarum genere exercitissimus, et in consiliis prudentissimus, adeo ut a summis christiani orbis monarchis saepius gravissimis negotiis discutiendis adhibitus fuerit. Pietas vero, sanctimonia vitae, et morum probitas in eo dum viveret, tam illustres extiterant, ut modo hac vita corporali functus, Divorum catalogo adscriptus credatur. De multijuga eruditione hic quid attinet dicere? cui illa ex pluribus ejus operibus cum sacris (erat enim theologiae professor) tum profanis adhuc extantibus non manifestissima? benignitas in juvandis, et provehendis ingenuorum puerorum studiis non obscura, sed cuivis obvia, et exposita. Quo studio ejus opera a bibliopolis coempta et divendita, ubi primum fuerunt edita, ita ut compendium philosophiae, cujus prodierunt ultra bis mille exemplaria, nullum brevissimo tempore esset comparabile?... An. 1523 dum Erfurti concionabatur accerrime reprehendit conniventiam utriusque auctoritatis ecclesiasticae, et saecularis. Eodem tempore praedixit jacturam catholicae fidei ob nimiam Praesidum cunctationem, simulque praenuntiavit rebelliones, et cruenta bella quae non ita multo post Germaniam tantopere funestarunt. Cum Martinus Lutherus a catholica fide defecit statim Bartholomaeus noster illius deliramenta confutare coepit. Quamobrem in coenobio Herbipolensi aliquando habebatur illius effigies sequentibus versibus decorata: *Olim me Luther fit praeceptor magister; / Fuit simul et frater Religione mihi. / Deseruit sed ubi documenta fidelia Doctor, / Detexi primus falsa docere virum.* Obiit Herbipoli septuagenarius die 9 Septembris an. 1532. Scripta ejus recenset Ossinger pag. 995. Vide etiam Hohn pag. 167.

Fr. Bartholomaeus de Ripa, Brixiensis, floruit inter praecipuos suae aetatis theologos, et concionatores. Anno 1500 erat Congregationis Insubricae Vicarius generalis. Videtur obiisse an. 1505. Recensetur inter Augustinenses scriptores propter aliquot opera manuscripta, quae citantur ab Ossinger pag. 747.

Fr. Bellinus, patria Patavinus dicitur a Scardeonio in libro de antiquitatibus Patavii pag. 154: Insignis theologus, cujus non modicae laudi fuit editio et correctio Martyrologii, quod olim cum prae sua raritate in choris tantum, et in conventibus publice legeretur, nunc hujus opera factum ut ab omnibus legatur; et propterea merito ejus nomen non tantum in illa prima impressione (1498) mille et amplius voluminum inscriptum est; sed postea quoque quoties hujusmodi opus imprimitur, nonnisi sub Bellini Eremitani theologi Patavini correctoris nomine publicatur. Itaque ejusmodi pia martyrum memoria, cum nominis hujus immortalitate a posteris ubique celebrabitur... [p. 581] Debitum naturae persolvit circa annum 1513.

Fr. Bernardus Andreas, Tolosanus, apud Pamphilum fol. 105 celebratur tamquam *homo eruditus, et poeta per eam tempestatem excellens*, qui artes fere omnes, quas liberales vocant, avide didicit. Circa annum 1517 Londinum profectus, ab Henrico VIII adhuc catholico in aulam adscitus, regius orator ac poeta, necnon regiae bibliothecae, et typographiae praefectus renuntiatur. Eidem Regi auctor fuit ut Defensorium contra Lutheranorum errores scriberet. Adhuc inter vivos degebat an. 1519; ast videtur ex hac vita migrasse aetatis suae an. 60. Tumultus fuit apud nostrates Londinenses. Scripta ejus refert Ossinger pag. 124.

Fr. Claudius Supremi, Montispeulanus, S. Theologiae Magister, an. 1514 erat Provincialis Narbonensis. Quoniam autem strictiorem observantiam sectari cupiebat, idcirco Congregationi Insubricae aggregari voluit ut Deo, ita Ossinger pag. 885, in optata pace, quiete, et exercitiis spiritualibus servire posset; asserebat enim *nihil sibi melius convenire quam cellam, et claustrum*. Adhuc inter vivos degebat an. 1529, quo Ordinis Chronicum praelo parabat.

Fr. Claudius Hilarius, Narbonensis vir magnae auctoritatis, prudentiae, et scientiae, ita enim illum vocat Ossinger pag. 440, ex lingua latina in gallicam vertit *Expositionem Canonis Missae* Francisci Titelman, quam typis evulgavit an. 1544.

Fr. Conradus Tregarius, ita noster Antoninus Hohn pag. 156, ab aliis latine Torniator, germanice Treer dictus, de Friburgo Helvetiorum, studiorum causa Parisios missus an. 1509, mansit ibidem ad

triennium tam vitae sanctimonia, quam doctrinae praestantia commendatissimus; an. 1514 ad lecturam Bibliorum, et Sententiarum promotus, in Provincia (Rheni-Svevica) inter caeteros doctorali laurea insignitus eminuit... Profecto misertus est nobis Dominus infausto hoc tempore, (an. scilicet 1518) quo sacra profanis, profana sacris ubique fere in Germania miscebantur, perversae libertatis fraena laxabantur, disciplinae moderationem laxi aversabantur, variorum errorum sectarum et haeresum monstra orcus proferebat, Provinciae nostrae ex omni vix non parte angustiatae donando, et inter corporis et animae pericula plurima conservando Conradum Tregarium; quem jure merito *fidei zelatorem* Gabriel Venetus, tunc Ordinis Generalis, *theologum eximium* Pamphilus, *Patrem Venerabilem* Hoffmaisterus, *vacillantis Ecclesiae fulcrum* Mag. Arpe appellare non dubitarunt.

Zwinglius Tockemburgicus Presbyter ob infanda scelera expulsus Glarona virus suum an. 1519 evomuit, nulli non licentiae juxta diu quaesitam libertatem Helvetis viam aperiendo... id assecutus est ut incredibili populi plausu pro magno propheta deinceps suspiceretur, ejusque verbis tamquam novo Evangelio fidem darent Tigurini an. 1525, et Constantienses an. 1526. Hunc Helvetiorum Anti-Apostolum, ejus sectarios atque nefarios illorum errores pessumdare Conradus strenuissime allaboravit, contra enascentem haeresim statim scribendo librum cujus titulus erat: *Paradoxa centum de Ecclesia, Conciliorum auctoritate etc.* Propter ingentem zelum quo catholicae fidei causam propugnabat detrusus fuit in carcerem, e quo tamen post longas macerationes et aerumnas opera Cantonum [p. 582] qui in Catholica Religione firmi permanserunt tandem eductus fuit. E carcere itaque egressus non cessavit pro fide catholica decertare; et cum an. 1527 indicta fuit catholicorum cum zwinglianis disputatio in civitate Bernensi, Tregarius noster cum adversariis in arenam descendit et victor palmam reportavit. Quamobrem jure meritoque a praefato Ossinger appellatur *verus fidei catholicae zelator, acerrimus haereticorum malleus, et fortissimus verae Religionis propugnator.* Ex hac tandem mortali vita transivit die 25 Novembris an. 1542 jam senex non sine opinione sanctitatis; cum suam Rheni-Svevicam provinciam ab an. 1519 usque ad 1540 difficillimis temporibus rexisset.

Fr. Desiderius, alias Dionysius Parodi-Genuens sacrae theologiae atque juris canonici scientia celebris, qui florebat anno 1523, reliquit tractatum de solutionibus, quae fiebant in monte S. Georgii, Genuae, et alterum de modo, quo homo cum Deo vivere possit. Ex Elssio pag. 162.

Fr. Guilelmus Galion, Anglus, Linnensis coenobii alumnus dicitur apud Ossinger pag. 379 sacrae theologiae doctor Oxoniensis, professor celeberrimus, et concionator facundissimus. Anno 1498 Anglicae Provinciae primatum adeptus, tanta illam prudentia, pietate, atque clementia, ut pag. 263 scribit Elssius, administravit ut certatim eum omnes laudarent, et mirarentur. Vir pietate, et doctrina clarus suo exemplo multos ad studia cum virtutum, tum litterarum excitavit. Nonagenarius tandem obiit Linnae an. 1507. Suae eruditionis monumenta refert Ossinger pag. 379.

Fr. Hieronymus Plumatus Veronensis, eximius verbi Dei praeco, tantam sibi in hujusmodi palaestra existimationem comparavit ut celebriores Italiae et insularum adjacentium urbes illum certatim concionatorem exoptarent. Eo autem potissimum nomine populis acceptissimus erat quia praeter praecipuum ejus studium atque curam christianae doctrinae predicandae, mira praeditus erat misericordia in homines egenos atque inopes, quos eleemosynis concionando collectis assidue sublevabat. Montes, ut vocant, collegia, et sodalitates multas instituit in singulis fere Italiae civitatibus ad hoc ut virgines pauperes nuptui traderentur, ita Herrera tom. I, pag. 354, exilis vilisque plebecula pasceretur, et indigentes sine foenore mutuam pecuniam accipere possent. Venetiis obiit an. 1534.

Fr. Jacobus Philippus Forestus, Bergomensis, ex antiqua nobilique familia de loco Soldii territorii Bergomensis oriundus, anno 1451 die I Maji apud Congregationem Insubricam nostrum Eremitarum Ordinem suscepit, ac deinde evasit vir omnigena eruditione instructus, prout ipsius opera testantur. Joannes Trithemius illum vocat *historicum celeberrimum*, ejusque Chronicon *volumen grande, et insigne.* Historiae studiis se totum usque ad decrepitam aetatem mancipavit, qua in palaestra litterariae reipublicae plurimum profuit, praesertim edendo praefatum utilissimum opus, sub titulo: *Supplementum Chronicorum*, quod pluribus in locis, multoque tempore intra et extra Italiam tunc

incipienti arti typographicae pabulum praebuit, nedum latina, verum etiam aliis linguis excusum prodiens. Variis in locis prioratum gessit, ac praesertim Bergomi, ubi magna prudentia, industria, et emolumento, ut ait Ossinger pag. 359, illi conventui praefuit; utilia enim aliqua aedificia exstruxit, [p. 583] bibliothecam ampliavit, atque numerosis, exquisitisque libris locupletavit. Ibidem in Domino oculos clausit die 18 Junii an. 1518, aetatis suae 85.

Fr. Joannes Paltz, Saxoniae congregacionis, et Erfordiensis coenobii alumnus, apud scriptores celebratur veluti doctor sacrarum litterarum, ac praedicator laudatissimus. Circa an. 1490 praedicavit jubilaem, vulgo *cruciatam* in Turcas, et 1498 erat Trevirensis Universitatis Rector, simulque Archiepiscopi confessarius, quo tempore sacram theologiam publice docuit, suisque doctissimis concionibus urbem illam in catholica fide, et obedientia erga Summum Romanum Pontificem confirmavit. Aliquandiu moratus fuit in oppido Snebergo, quod ipse *montem nivis* appellat, atque ejus metalli occasione inductus fuit ad scribendam *Coelifodinam*, opus nimirum, in quo absconditi Scripturarum Thesauri panduntur. Dicitur ab Ossinger pag. 652 *Summus B. V. Mariae cultor*, ad cujus laudem an. 1502, ut scripsit Elsius pag. 392, composuit opusculum de septem ejus festivitibus, et aliud sub titulo *hortuli aromatici*, in quo ferme totam illius vitam brevibus oratiunculis complectitur. Vivebat adhuc an. 1508.

Fr. Joannes Toneys, alias Tonnejus, Nordovici in Anglia ortus, in patrio coenobio in nostram societatem admissus, inter praecipuos Anglicae provinciae nostrates recenseri promeruit. Fuit enim sacrae theologiae doctor Cantabrigiensis, poeta, rhetor, philosophus, et theologus primae classis, adeo ut omnes ejus in resolvendis controversis solertiam, in defendenda fide fervorem, atque in evolvendis difficultatibus diligentiam admirati sint, uti scribit Ossinger pag. 896, ubi etiam illius opera indicantur. Item claruit sanctimonia vitae, atque peritia linguae graecae. Dicitur fuisse Angliae provincialis, atque vixisse usque ad annum 1503.

Fr. Joannes Vectier, Germanus, anno 1508 erat sacellanus Regis Romanorum.

Fr. Niolaus Bariani, Placentinus, sacrae theologiae Magister nedum propter philosophiae, atque theologiae scientiam, verum etiam propter utriusque juris peritiam suo aevo apud omnes magno in pretio habitus fuit. Exorta controversia de praecedentia inter Augustinenses, et Fratres Minores Vitalianae ipse causam nostram acerrime defendit, et adeo naviter scripsit ut palmam reportarit. Hac de causa tractatum egregium confecit sub titulo: *Causa Vitaliana de praecedentia Eremitarum, et Minorum* editum Cremonae an. 1500. Item per praelum publici juris fecit tractatum *de Montibus pietatis*, quo institutionem *Montium pietatis* oppugnavit. Videtur vixisse usque ad an. 1501. Ejus opera vide apud Ossinger pag. 102.

Fr. Nicolaus Scutellius, Tridentinus, sacrae theologiae Magister apud Ossinger pag. 823 dicitur vir graecis, hebraicis, et latinis litteris eruditus, religiosus integerrimae vitae, atque de Religione nostra propter servitia ei praestita optime meritis. Fuit sub Generali Gabriele Veneto Ordinis secretarius, quem ejusdem Ordinis regesta satis innuunt hominem magna scribendi elegantia atque eloquentia praeditum. Anno 1532 ab eodem Generali Romam vocatus fuit ut nostrati Cardinali Aegidio Viterbiensi in graecis versionibus adjutricem manum praeberet. Verum paulo post Cardinali vita functo, ipse Tridentum rediit, ubi an. 1534 tamquam illius consiliarius apud Cardinalem Tridentinum in ejusdem palatio morabatur. An. 1538 [p. 584] erat Marchiae Tarvisinae provincialis, et 1540 Germaniae visitator. Obiit tandem in patria an. 1542, die 28 Aprilis, atque in aede S. Marii tumultus fuit. Primus omnium Jamblicum de mysteriis Aegyptiorum et Pythagorica secta in latinum traduxit.

Fr. Nicolaus Romagnanus, Pedemontanus, patriam habuit Carignanum prope Taurinum, in qua civitate Eremitanum Ordinem ingressus fuit. Nedum a generis nobilitate, verum etiam a sua singulari doctrina apud scriptores celebratur. Potissimum autem claruit perinsignis concionatoris nomine, qua in palaestra plurimas palmas collegit. Quinque vicibus suae Insubricae Congregationis primatum obtinuit, quo tempore regularem observatiam omni studio promovit, adeo ut a Paulo III an. 1538, dum esset Prior S. Mariae de Populo constitutus fuerit visitator, et reformator congregationis B. Petri de Pisis cujus idem Summus Pontifex antea protector fuerat. Naturae debitum persolvit Romae

praefati coenobii Prior an. 1540.

Fr. Philibertus Haresche, Parisiensis, sacrae theologiae Magister, vir maximae doctrinae, et gravitatis, prout a Generali Antonio Aprutino appellatus fuit anno 1533 una cum Mag. Claudio Viveneto regii Principis confessario, inquisitor, et iudex lutheranae pravitatis in provinciis Galliarum constitutus fuit. Apud Ossinger pag. 426 dicitur *vir doctrina clarus, in agendis circumspectus in praedicando elegans, in divinis litteris egregie versatus, ac haereticorum insectator acerrimus*. Hujus terrae superficiem calcare desiit die 21 Augusti an. 1545.

Fr. Silvester Meucius de Castilione Aretino, sacrae theologiae Magister, dicitur apud nostrates scriptores vir in divinis scripturis jugi studio exercitatus, atque litteratorum suo tempore florentium magnus aestimator, qui Venetiis praesertim suis concionibus populo se gratissimum reddidit. Anno 1516 degebat in praefata civitate in coenobio S. Christophori de Pace, ibique extremum diem clausit die 20 Martii, an. 1535. Illius litterarios labores vide apud Gandolfum pag. 314.

Fr. Stephanus Vannaus, de Recineto in Piceno, sacrae theologiae Magister cum esset eximius sui temporis concionator, longe tamen majorem existimationem apud omnes sibi comparavit per artem musicam, in qua ita excelluit ut Cornelius Bonamicus Nursinus, artium, et medicinae doctor ad illum scribens haec inter alia ejus praeconia protulerit: Felix profecto aetas, quae te canentem vidit, erudentemque, ex cujus exuberanti fonte, qui biberunt, testantur... Ejus modulationes, teste nostrate Gandolfo pag. 327, suo tempore ac plurimis annis subsequentibus in multis Italiae templis decantabantur. Anno 1531, aetatis suae 38, ultimam manum imposuit praecipuo ipsius operi, quod inscribitur: *Recanetum de Musica aurea etc.* impressum Romae an. 1533. Vide etiam Ossinger pag. 911. Quo anno ex hac vita excesserit non constat.

LXXXV

ALII AUGUSTINENSES SPECIALI MENTIONE DIGNI AB ANNO 1500 USQUE AD 1550 - p. 584

Fr. Aegidius de Carpo, ex Romandiola provincia, an. 1502 erat confessarius Ducissae Urbini.

Fr. Aegidius de Recineto, Picas, in Ordinis registis ad an. 1534 nuncupatur *vir gravissimus, insignis praedicator, [p. 585] et optimus religiosus*. Fuit prior Recineti, obiitque an. 1544.

Fr. Alphonsus Hispanus, Prior coenobii S. Miniatis in Hetruria, an. 1541 erat confessarius D. Eleonora de Toletto Hetruriae Ducissae, a qua tot Reges, et Principes originem traxerunt.

Fr. Alphonsus Rascon, Lusitanus, an. 1549 erat concionator excellentissimi Ducis Bragantiae e regio Lusitaniae sanguine Principis.

Fr. Amator Correa, Lusitanus, an. 1535 erat cappellanus Regis Portugaliae.

Fr. Ambrosius Senensis, sacrae theologiae Magister, qui an. 1483 erat Senarum Provincialis, an. 1511 Venetiis praelo tradidit vitam S. Nicolai de Tolentino italice conscriptam.

Fr. Andreas Flechia, Niceensis, an. 1543 erat Pontificius Poenitentiarius. Eodem item honore an. 1542 decorabatur Fr. Andres Eamporitanus sacrae theologiae Magister.

Fr. Angelus de Genestano, sacrae theologiae Magister, celeberrimi nostratis Mariani de Genestano ex sorore nepos, in Ordinis registis ad an. 1514 appellatur *vir magnae auctoritatis*, an. 1537 erat provinciae Neapolitanae visitator.

Fr. Antonius de Villa-Sandino, Hispanus, an. 1501, die I Augusti nostro Eremitano Ordini in coenobio Salmanticensi nomen dedit. In antiquo professionum libro *magnus vir* nuncupatur. Aliquot conventuum prioratum gessit, et an. 1540 electus fuit Castellae Provincialis. Ejusdem laudi maxime tribuendum quod an. 1545 in locum D. Thomae a Villanova, ad Valentinum Archiepiscopatum promoti, pro emendandis nostri Ordinis Constitutionibus suffectus fuerit. De illo haec habet noster Hieronymus Roman ab Elssio transcriptus pag. 80: *Vir magnae religionis et virginitatis corona decoratus. Qui ejus intueretur vultum, facile agnosceret ejus corpus, et animam omni puritate nitere. Numquam etiam in summa senectute a Sacro faciendo abstinuit, maxima semper cum devotione Missae sacrificium celebrans. Omne ejus exercitium in recitandis horis; illiusque conversatio sanctissima, omnique plena incertitate.*

Fr. Augustinus de la Torre, qui an. 1507, die 28 Augusti in Coenobio Salmaticensi professionem emisit, an. 1531 erat ejusdem conventus Prior, atque *magnus Praedicator*.

Fr. Augustinus de Ratisbona, sacrae theologiae Magister, qui an. 1504 erat Bavariae Provincialis, in Ordinis regestis ad an. 1515 nominatur tamquam confessarius neptis Imperatoris Maximiliani.

Fr. Bartholomaeus, alias Joannes Bartholomaeus de Aquis, Prior S. Teclae (S. Augustini) Genuae in Ordinis regestis celebratur tamquam vir *insignis sacrae theologiae eruditione*. Pluribus vicibus provinciae Insubriae primatum obtinuit, et non semel Generalatui proximus fuisse asseritur. Tandem plenus annis, et bonis operibus mense Decembri an. 1507 ad meliorem vitam transivit.

Fr. Bartholomaeus de Ravenna, qui anno 1508 erat coenobii Bononiensis Prior, egregii Concionatoris nomine Ordinem illustravit.

Fr. Blasius de Quinque Ecclesiis, Hungarus, sacrae theologiae Lector, qui an. 1519, et sequentibus erat Hungariae Provincialis apud illum Regem plurimum valebat, qui ad Generalem Gabrielem Venetum an. 1526 scribens nosratem Blasium commendat, eumque dilectum suum, et fidelem appellat.

Fr. Blasius Martinez de Matrito, alias [p. 586] de Guadarrama, quem Rex catholicus in varis suis negotiis adhibuerat, an. 1536 a Paulo III praedicator Apostolicus institutus fuit.

Fr. Basilius Monaldi Senensis, sacrae theologiae Magister, qui pluribus vicibus suae Ilicetanae Congregationis habenas rexit, apud Landuccium in Sylva Ilicetana pag. 63 appellatur vir doctissimus, qui exaravit tractatum super septem psalmos, sed humilitatis gratia apponere titulum, aut gradum doctoratus minime voluit. Typis traditus fuit Senis an. 1528 sub nomine Fr. Basillii Cottae. Decessit an. 1530.

Fr. Benedictus de Ulyssipone, vir moribus, et doctrina illustris, qui pluribus vicibus Lusitanae Provinciae regimen obtinuit in patria Universitate sacram theologiam publice professus fuit, ac demum quaedam relinquens suae doctrinae monumenta ex hac vita migravit an. 1516.

Fr. Bernardinus de Castro, alias Gonzalez, Salmaticensis, qui an. 1526 Eremitanum Ordinem amplexus fuit, in antiquo Salmanticensis coenobii libro appellatus fuit magnus praedicator. Item circa annum 1543 in Hispania florebat alius Fr. Bernardinus cognomine Palomo, qui apud Herreram vol. pag. 115 dicitur *eximius divini verbi praeco, et Evangelii tuba gratissima, qui post plures annos suae praedicationis in urbibus transactos evangelicus annunciator per oppida et villas esse voluit, fructos fortassis uberiores ex oppidanis, et rusticis sperans.*

Fr. Bartholomaeus Ulricus, theologus et in provincia Rheni non ignobilis concionator, anno 1548 relictus erat a Deo cum quibusdam aliis probis viris, qui miserabilem provinciae cadentis interitum different saltem si prohibere non possent. Praefati autem probi viri, prout apud Hohn pag. 195 recensentur, fuere Patres Andreas Papus Prior Landuviensis, Antonius Bach Prior Brisacensis,

Christophorus Tischerus de Spira religiosae observantiae valde cupidus, Jacobus Ludovici Prior Colmariensis, Joannes Wallrapp Prior Moguntinus, Joannes Gilt Prior Wormatiensis, ac praesertim Melchior Rubelius, alias Rottelin sacrae theologiae Magister, simulque excellens professor, et celeberrimus concionator, qui anno 1530 ex Argentinensi urbe, quae Bucerii fallaciis adhaerebat, se Friburgum Brisgojae recepit, ibique pro illius provinciae Augustinianae conservatione a praefatis sodalibus adjutus strenue adlaboravit. Nam infausta illa temporum calamitate, qua, verba sunt praelaudati Hohn, tum ob frequentes rebellionum incursus, cum ob intentatum a novatoribus Romanae Ecclesiae, Sacerdotii, et monachismi contemptum et exitium, rarus erat juventutis sacram Religionis vitam amplectentis accessus, studiorum vigor (ejusdem P. Mag. Fr. Melchioris opera) et conservatio pro educandis juvenibus in conventu Friburgensi Brisgojae adscribitur. Ipsius enim suasu et motu pauci Patres de provincia superstites, in conventu Friburgensi Brisgojae an. 1548 capitaliter congregati renovarunt decretum, quo in memoriam revocantur definitiones tam generales, quam provinciales de novitiis educandis, ne penuria personarum monasteria deserere cogamur.

Fr. Claudius Viveneti, Gallus, doctor Parisiensis, et in illa civitate pluribus annis Augustiniani coenobii Prior, atque an. 1535 Franciae Provincialis, multo tempore Delphinorum et aliquot Galliarum Regum confessarium egit. Verum vir tantus, ita Herrera tom. I, pag. 149, aemulorum invidia, et perversitate gravissimis de criminibus an. 1544 per calumniam accusatur. [P. 587] Sed veritas extenuari potest, frangi non potest. Unde an. 1545 Claudius innocens declaratur. At excelsi et elevati animi homo, qui non solum denigrari, aut obscurari famam pati non poterat, verum etiam humanis suspicionibus et censuris obnoxiam esse anxie dolebat, tristitia et moerore confectus in suo coenobio die Novembris an. 1546 e vivis excessit... Heu tamen nimis incautum virum. Debuisset enim potius suae bonae conscientiae testimonio roboratus aemulorum latratus omnino contemnere; qui dum hominum frugi famam sive clam, sive palam lacerare non desinunt, nihil aliud procul dubio agunt, quam sui ipsorum inferiores vires, atque latentem ambitionem produnt; nam eos potissimum malis artibus deprimere student, quos licet inviti intus in corde suo sibi ipsis valentiores arbitantes, ad praeoptata ab ipsismet fastigia citius perventuros formidant.

Fr. Gaspar Ammonius, Hasselensis, alumnus provinciae Rheno-Svevicae apud Ossinger pag. 42 dicitur vir sapiens, et clarus ingenio, theologus sui temporis nobilissimus, atque ob linguae hebraicae peritiam in tota Germania summoperi aestimatus. Anno 1500 suae provinciae clavum regebat. Pie obiit an. 1524.

Fr. Gaspar Siracusanus, sacrae theologiae Magister vir doctus, et eruditus, qui cum archiepiscopo Siracusanus ad Concilium Tridentinum profectus fuerat, anno 1542, die 28 Martii non sine gloria ad Patres orationem habuit.

Fr. Georgius Scherrer, Bavaricae provinciae alumnus, a Dominico Gravina Dominicano in *Voce Turturis* pag. 263 ideo laudatur quod vir fuerit *cujus sermo ignitus frigida calefecit, accendit extincta, et portentosae hydrae capita igne, et mucrone Sancti Spiritus resecaere satagebat*. Ex his patet quod floruerit tempore apostasiae Lutheri.

Fr. Gerardus Fossane, Gallus, qui an. 1541 erat confessarius Aulae regiae Galliarum, an. 1549 debitum naturae persolvit.

Fr. Gregorius Perusinus, sacrae theologiae Magister, atque eximius concionator, cum circa annum 1510 in Sicilia conciones haberet, ita civibus Mazarensibus placuit, ut ejus intuitu nostro Ordini novum domicilium obtulerint.

Fr. Guillelmus Maroti, de provincia Provinciae, an. 1534 erat pontificius poenitentiarum.

Fr. Hieronymus Romanus, insignis theologus, atque celeberrimus concionator, dum esset Romae S. Augustini prior, adhuc juvenis, scilicet tertium supra trigesimum aetatis annum agens, fato concessit

die 8 Octobris an. 1507. *Cujus morte universa ferme civitas consternata est, quod juvenis corpore tam magno, et vivido paucorum dierum aegrotatione occubisset... Cum per sacrum quadragesimale tempus Neapoli praedicaret, adeo commovit universam civitatem ut multis annis post Magistros et Robertum, et Marianum, majori aut concursu, aut studio auditus sit.*

Fr. Hieronymus Streitelius, Germanus, vir doctissimus, Ratisbonae vixit, et monasterio praefuit, insignis verbi Dei praeco. Universalis historiae peritissimus, plurimum laudatur ob peritiam sacrarum litterarum, et historiarum veritatem. Floruit an. 1518. Ita Elssius pag. 297.

Fr. Hieronymus Auximanus an. 1546 ad instantiam Magni Ducis obtinuit a Generali Seripando facultatem ut Pisas [p. 588] rediret Philosophiam, et theologiam professurus.

Fr. Henricus a Voyerd Coloniensis, et Adolphi Coloniensis Archiepiscopi theologus, unus fuit e theologis, qui in Concilio Coloniensi claruerunt. Ab Herrera ponitur ad an. 1550.

Ven. Fr. Joannes de Tineo, Hispanus, anno 1511, die 28 Novembris in Salmanticensi coenobio solemnia vota nuncupavit. In vetusto professionum libro celebratur veluti *magnus vir in sanctitate, et scientia.*

Fr. Jacobus Montiel, Hispanus, cum esset Sardiniae Provincialis anno 1549 a D. Thoma de Villanova Valentiam vocatur ut ipsi esset a sacris confessionibus.

Fr. Jacobus Rolandi, alumnus provinciae Hispaniae an. 1502 erat confessarius Reginae Navarrae.

Fr. Jacobus Martinez, Gallus, sacrae theologiae Doctor Sorbonicus, Regis Francisci I theologus, eique valde acceptus, circa an. 1538 aliquot libros evulgavit contra Lutheranos, quorum erat acerrimus insectator.

Fr. Innocentius Astensis, Pedemontanus, an. 1505 erat Parisiis publicus sacrae theologiae professor.

Fr. Joannes Fortis, Doctor Parisiensis, et Prior illius conventus, an. 1547 fuit pro illa Universitate ad Regem orator, et an. 1549 per obitum nostratis Gerardi Tossane electus fuit confessarius Aulae Regis Galliarum.

Fr. Joannes Kruff Tuwingensis, Svevus, anno 1501 erat professor in Universitate Tuwingensi, et 1515 eamdem Universitatem regebat.

Fr. Joannes Escanus, Oscensis, vir litteris et doctrina clarus, Aragoniae Provincialis, et insignis verbi Dei praeco, ab Herrera ponitur ad an. 1515.

Fr. Joannes de Valdefuentes, Hispanus, qui Salmanticae an. 1507 solemnem professionem emisit, in antiquo professionum libro nuncupatur *magnus praedicator.*

Fr. Joannes Parvus, de provincia Saxoniae, in Ordinis registis ad an. 1526 sub mense Majo commendatur a Generali Gabriele Veneto *ob acerrimam eius pugnam cum Lutheranis, et Religionis defensionem.*

Fr. Joannes a Cruce, Gallus, coenobii Ambianensis alumnus, vir doctrina, moribus, et ingenio praestans, et in concionibus sacris habendis eximie clarius, uti laudatur ab Herrera tom. I, pag. 476, quaedam suae eruditionis monumenta reliquens, mortalis vitae cursum explevit Parisiis an. 1525.

Fr. Joannes de Sevilla, Hispanus, in Ordinis registis ad an. 1526 sub mense Octobri appellatur eximius doctor, qui ordinariam philosophiae cathedram in Pisana academia cum magna gloria sui

nominis obtinebat.

Fr. Joannes Bernardus, Andegavensis, vir prudens, et gravis, atque doctor Parisiensis, an. 1530 electus fuit Franciae Provincialis. Vitam cum morte commutavit Parisiis an. 1543. Suas ad populum conciones typis mandavit.

Fr. Joannes Visnet, Gallus, an. 1548 erat publicus Sacrae Scripturae professor in Monte-Pessulano.

Fr. Laurentius de Monte-Alto, Picenus, an. 1543 ad urbis Maceratensis instantiam illius Universitatis publicus professor designatur.

Fr. Leonardus de Fivizano, quem in suis regeſtis Gabriel Venetus *celeberrimum concionatorem* appellavit, hanc mortalem vitam finivit an. 1526.

Fr. Marcus de Tarento, sacrae theologiae Magister, an. 1518 a civibus Tarentinis mittitur orator ad Caesarem, ad Regem Catholicum, [p. 589] et ad Regem Poloniae.

Magistri Fr. Matthaeus de S. Severino, Picenus, Fr. Antonius de Valentia, Hispanus, et **Fr. Claudius Narbonensis**, an. 1507 erant Poenitentiarum Basilicae S. Petri.

Fr. Nicolaus Veronensis, sacrae theologiae Magister et magnus theologus, atque perinsignis verbi Dei praeco, vir in omni varietate scripturarum, ut ait Ossinger pag. 929, quaedam suae doctrinae monumenta relinquens ex hac vita migravit an. 1514, aetatis suae 46.

Fr. Nicolaus Zoalius, Genuensis, sacrae theologiae Magister, vir maximae probitatis, provinciam Lombardiae, ita Herrera tom. 2, pag. 195, doctrina, et meritis suo saeculo reddidit illustrrem. Florebat an. 1514.

Fr. Petrus de Viana, Hispanus, qui an. 1510 erat Prior conventus Oscensis, dicitur fuisse vir eminentissimus, et apud Catholicum Regem magna in aestimatione habitus, litteris, et virtutibus clarus, necnon contra haereticam pravitatem Apostolicus Inquisitor.

Fr. Petrus Calaforra, Valentinus, qui an. 1497 erat Aragoniae Provincialis, an. 1501 Firmi in Piceno in Capitulo generali electus fuit universi Ordinis Procurator generalis, et anno insequenti designatus Vicarius et Visitor Congregationis S. Joannis ad Carbonariam. Erat Poenitentiarius Pontificius an. 1523.

Fr. Petrus Salelle, alumnus provinciae Provinciae, anno 1533 eligitur Provincialis, et an. 1534 fit Poenitentiarius Pontificius; sed cum displicentia Generalis; ita Herrera tom. 2, pag. 275, qui eodem munere fungi Andreae Flechia Niciensem, et functum fuisse Mag. Guillelmum Maroti affirmat, cujus bona a Legato absumpta, et Religioni subtracta dolens ait: *Nosti hujusmodi Poenitentiarum Religioni parum commodos esse.*

Fr. Paulus de Genestano, sacrae theologiae Magister, celeberrimi nostratis Mariani Genazanensis nepos, vir fuit linguarum peritia, et variis scientiis apprime ornatus. Nostratis Pauli Veneti *Summam philosophiae naturalis* a mendis, quae ex aliorum incuria in illam irreperant, sua diligentia expurgavit, eamque emendatam typographis excudendam tradidit. Item correxit commentaria nostratis Gregorii Ariminensis in libros Sententiarum, eaque typis edi curavit Venetiis an. 1503, dicavitque nostrati Aegidio Viterbiensi.

Fr. Philippus de Mantua, cognomento Longobardus, sacrae theologiae Doctor Parisiensis, apud Ossinger pag. 541 dicitur in divinis Scripturis versatissimus, et in praedicando elegantissimus. De illo haec habet Sabellicus Enneade 10, lib. 8, fol. 329: Philippus Eremitanus per idem tempus Mediolani clarum nomen adeptus ob ea, quae scripsit, etc. Illius perlucidam Lecturam in

Apocalypsim typis evulgari studuit noster Silvester Mencius an. 1527. Apud Herreram tom. 2, pag. 283, noster Philippus ponitur ad an. 1511.

Fr. Petrus Stiglerus, qui an. 1536 erat Bavariae Provincialis, inter eos nostrates jure recensetur, qui omni conatu haeresi in Germania serpenti se opposuerunt.

Fr. Paulus de Fontana, Neapolitanus, celeberrimus concionator, *cujus perennem, ac beatissimum eloquentiae fontem totus orbis, ipsa Roma, Venetorum Senatus, Janua, Panhormus, Sicilia, Regnum Apuliae, et quod rarissimum est, patria Neapolis maximo plausu pluries est admirata, in medio fortunarum cursu immatura morte sublatus fuit Neapoli die 26 Augusti, anno 1527, aetatis suae 44.* [P. 590]

Fr. Petrus Guerrente, Rothomagensis, vir doctus, et probus, anno 1543 in Capitulo generali Romae habito electus fuit una cum S. Thoma a Villanova ad Ordinis Constitutiones revisendas.

Fr. Seraphinus Florentinus anno 1513 erat familiaris domus Mediceae.

Fr. Stephanus de Genestano, vir bonus, et insignis meritis, et obsequiis exhibitis erga conventum S. Augustini de Urbe, et universam Religionem, a Patribus Romanis opera praesertim Card. Raphaelis Riari Ordinis Protectoris, an. 1501 designatur perpetuus Prior coenobii S. Matthaei in Merulana praefati S. P. Augustini conventus Sacratio uniti. Anno autem 1507 DD. Gisbertus Senilis, Episcopus Rapollanus, eum suum procuratorem, atque vicarium ad possessionem suae Ecclesiae capiendam, et ad illam in temporalibus et spiritualibus administrandam deputavit. Tandem idem Card. Riarius Episcopus Ostiensis die 28 Decemb. an. 1515 S. Mariae Egyptiacae de Urbe in regione Ripae parochialem Ecclesiam illi tradidit.

Fr. Stephanus Sutorinus, de Ratisbona, sacrae Theologiae Magister, alumnus fuit provinciae Bavariae. Ejus cura opus aureum nostratis B. Simonis de Cassia a mendis scribarum purgatum una cum vita ejusdem B. Simonis, quam ipse scripsit, praelo excuditur Basileae an. 1517. De illo haec habet Elsius pag. 639: Maxima cum laude Theologiam professus est Viennae; eloquens concionator, totamque Austriam sua eloquentia rapuit...

Fr. Theophilus Neapolitanus, vir doctissimus, atque celeberrimus concionator, ob animi inconstantiam hanc censuram apud Herreram tom. 2, pag. 453, sibi promeruit: *Mira doctissimi hominis, et celeberrimi concionatoris mutabilitas, et inconstantia, qui fere singulis annis aut locum diversum, aut novum vivendi modum inconstanter assumeret.* Tales homines tantum sistuntur a vespillone!

Mag. Fr. Thomas de Genua an. 1507 erat Prior Ecclesiae S. Matthaei de jure ipsius patronatus.

Fr. Valerius de Genua, sacrae Theologiae Magister, cum esset jam vir propectae aetatis, atque philosophia, omnique liberali disciplina expolitus, ac praesertim medicinae peritissimus, apud Congregationem nostratum Baptistinorum habitum induit circa an 1490. Fuit Regens Romanus, et an. 1505 vicarius generalis conventus Genuensis. A nostrate Hieronymo Roman dicitur floruisse an. 1510, atque sanctitate et religione suam Congregationem reddidisse illustriorem, sibi nomen eximia doctrina aeternum comparasse. Hanc mortalem vitam finivit mense Decembri an. 1512.

LXXXVI

DE PRAECLARIS ORDINIS EREMITARUM S. P. AUGUSTINI MULIERES

AB ANNO 1500 USQUE AD 1550 - p. 590

Ven. Agnes de Assumptione, Eborensis, inter Sorores famulantes in monasterio Pueri Jesu ejusdem urbis recepta, postea ad Villae-Viciosae domum profecta, ibidem post aliquot annos innumeris ornata meritis piam mortem oppetiit die 23 Aprilis an. 1540. Dicitur fuisse observantissima, poenitens, humilis, contemplativa. Corpus suum cilicio asperrimo macerabat. In oratione plures extases habuit, visa supra terram altius elevari, et sensibus privari; erga aegrotos erat charitativa. [P. 591] Pluries Ven. Margarita de Jesu illi apparuit, ut eam de sua gloria redderet certiore. Ita Martyrologium Aug. part. I, pag. 322.

B. Archangela de Panigarola, Mediolanensis, adhuc puellula an. 1483, die 27 Julii in monasterio S. Martae habitum suscepit. In Martyrologio Augustiniano sub die 17 Januarii ita celebratur: Vix professionem emisit, ad sacellum Crucifixi perrexit, et genuflexa dixit: Domine tibi jam dudum meme tradideram, sed hodie denuo tibi me tradidi. Tunc sacrosancta Christi imago respondit: Et ego me tibi trado. A B. Virgine fuit aliquando visitata. A Puero Jesu fuit corona spinea supra caput donata, illi dicente quod illam pati deceret; et sic illi fuerunt communicati dolores passionis Christi adeo ut aliquando e capite ejus sanguis manaret et velum tinctum esset adinstar coronae; aliquando id in pedibus, et in manibus contingebat, et in latere et in his partibus quinque fuit stigmatibus signata. Ab Angelo suo tutelari donata fuit Cruce, sibi adjiciente in illa esse repraesentatas quatuor virtutes: in parte superiori charitatem, in brachio dextero obedientiam, in sinistro patientiam, in pede humillitatem, illamque docuit intelligentiam orationis dominicae. Prophetia fuit insignis, Leoni X praedixit Papatum, Religionem Societatis multo ante manifestavit futuram. Tandem innumeris meritis coruscans, pronuntians illud sponsae: *Trahe me post te*, hac die (17 Jan. an. 1525) in coelum migravit... In tyrocinio B. Thadaeam de Ferraris magistram habuit, et tribus vicibus munus Priorissae exercuit.

Ven. Beatrix Pacheco de Villena e Lusitanorum Regum sanguine originem ducens, patrem habuit D. Alvarum de Portugal fratrem D. Jacobi Ducis Bragantiae. Quamvis monasticam vitam praeoptaret, tamen parentum voluntati licet invita morem gerens D. Francisco de Portugal Comiti de Vimioso nuptui tradita fuit. Sed post sex menses viro orbata, monasterium Sororum Augustinensium tit. S. Crucis in Civitate Roderici suis sumptibus fundavit an. 1511; in eoque post sex mensium tyrocinium Priorissa electa fuit. Cum autem ibidem coelestem potius quam humanam vitam transigeret, atque ingentes eleemosynas in pauperes erogaret, post alios sex menses per venenum illi in potione ab iniqua famula aethiope propinatum de medio sublata fuit die 3 Julii circa an. 1512.

Ven. Blanca Francisca Sfortia, Francisci Sfortiae Ducis Mediolanensis, et Blancae Mariae Visconti filia, Cremonae in monasterio S. Monicae Eremitarum Ordinem ingressa, ibidem 47 annis coeleste quoddam vitae genus traduxit. Meritis onusta ad Superos evolavit an. 1516, aetatis suae 60. Alterum filium praefatus Franciscus Sfortia Augustiniano Ordine obtulit, nimirum Fr. Mansuetum, qui adhuc adolescentulus ad meliorem vitam transivit.

Ven. Candida de Como in Brixiensi S. Crucis monasterio ob litterarum imperitiam Sororum famulantium coetui se adscripsit. Claruit insigni poenitentiae studio, crebris extasibus praesertim post SS. Eucharistiae sumptionem, cordium scrutatione, spiritu prophetiae, fiducia in Deum, aliisque id genus peculiaribus donis. Migravit ad coelestem Sponsum an. 1515.

B. Christina de Aquila antea Mathia nuncupata Lucoli orta est. Ab ineunte aetate mira in illa pietas, incredibilis fluxarum rerum contemptus. A vestium ornamentis abhorruit adeo ut [p. 592] seipsam non modo colendam non suscepit, verum etiam crebris jejuniis, et enixis precibus in squalorem vertere studuerit. Christinae animus semper coelestia appetebat, in Dei cogitatione defixa idemtidem conspiciebatur: de eo loqui, aut pro eo pati, illi in deliciis erat. Tempus nacta, finitimam domui aediculam, quae Dei genitricis imagine decorabatur, ut totius virginitatis florem tueretur, quotidie invisere satagebat. Vigessimus quintus annus agens Beato Vincentio ab Aquila, cujus olim consiliis utebatur, et quem magno spirituum comitatu coelum ascendere procul aspexit, obsequuta, ac coelesti voci obtemperans, Aquilam se contulit ubique inter sanctimoniales Sanctae Luciae Ordinis Eremitarum S. Augustini cooptata, totam se divino Sponso dicavit. In novae vitae palaestra ejus virtutes splendidius eluxere. Eximia modestia, comitas admirabilis, evangelica paupertas, obedientia

singularis. Licet morbo laborans, carnibus vesci numquam passa est. Aspero super lectulo breves carpebat somnos. Sororibus cum praesesset invita, vilioribus perfuncta ministeriis, cuilibet famulabatur. Quaerens non quae sua sunt, sed quae Jesu Christi, charitate adeo excelluit ut pauperibus semper praesto esset. Exemplo, hortationibus prodesse omnibus numquam destitit. Fundendis precibus, ac contemplationi jugiter intenta, non raro in extasim rapta est. Tandem sexagesimo secundo aetatis anno, variis conflictata morbis, ac dentium praecipue, laterumque doloribus invicta patientia toleratis, anno millesimo quingentesimo quadragesimo tertio ad Sponsi amplexus evolavit. Christianae obitum in triviis pueri clamoribus, ac cantu illico testatis sunt. Quibus aliisque ad sepulchrum peractis prodigiis fama percrebescente factum est, ut Dei famulae jam Beatae ab immemorabili tempore vocatae, a Gregorio XVI die 15 Januarii an. 1841 cultus ejus rite fuerit confirmatus ex Sacrorum Rituum Congregationis consulto.

B. Clementia de Regalbuto Sicula, in praefati oppidi Augustiniano monasterio sub titulo S. Mariae Angelorum, cum rarae sanctitatis indiciis monasticam vitam ducens ad supernam patriam evolavit circa an. 1540. Monasterium illud erectum dicitur a nostrate B. Ambrosio Testai an. 1526.

Ven. Soror Elisabetha Ardesia de Brixia, cum aliquando minus honestam vitam duceret, audita concione, ad meliorem frugem se recepit. Quamobrem obtenta a Julio II facultate in patria Augustinianum monasterium S. Urbani exerit, ibique de praeteritis culpulis vindictam sumens rara sanctimonia vixit, illamque Deus multis gratiis illustravit, et praecipue penetratione cordium. Tandem multis clara virtutibus et prodigiis, atque Ecclesiae Sacramentis roborata die 12 Martii an. 1525 in coelum migravit. Ejus corpus post septem et quadraginta annos adhuc incorruptum cum habitu integro repertum fuit. Vide Mart. Aug. part. I, pag. 188.

B. Felicia Eugubina in patrio S. Luciae monasterio cum magno sanctitatis odore vixit usque ad an. 1510, quo ad immaculatas Agni nuptias evolavit Mart. Aug. illius sacrum transitum die 6 Maii assignat. Ad praefatam diem sextam Maii nominatur quoque apud Bollandistas *in praetermissis*.

Ven. Joanna Piazza humili loco nascitur Parmae an. 1420. Aetatis suae an. 15 fuit Mantellata Congregationis S. Hieronymi de Fesulis, quod genus vitae [p. 593] decem annis servavit. An. 1442 admittitur inter Conversas monasterii S. P. Augustini Parmae. Ibidem mansit decem annos, et postea ivit Brixiam cum Ven. Timothea Caurioli fundare monasterium S. Crucis. In eadem urbe anno 1478 erexit monasterium S. Mariae Angelorum, cujus etiam, quamvis esset e famulantium Sororum coetu, ab Episcopo Priorissa perpetua constituta fuit. Postea ab Episcopo Regii arcessitur ut monasterium S. Hilarii reformaret; eamque item Cassandra Corregii Principissa invitavit ut ibidem erigeret monasterium Corporis Christi, ubi ipsa B. Joanna anno 1496 Priorissam reliquit Sororem Paulam Mariotti. Regium tandem reversa, ibidem in monasterio S. Hilarii pie obiit die 28 Maji an. 1506, aetatis suae 86.

Beatam Julianam Puricelli habitatores Busti Arsicii, quod spectabile oppidum est in ditione Mediolanensi, civem suam fuisse gloriantur, eo quia in agro ipsius oppidi Verghera nuncupato ex humili genere ortum habuerit anno 1427. Haec a primis adolescentiae suae annis a Domino benedictionibus praeventa, praeclaris virtutibus emicuit, corpusque suum austera adeo coepit macerare abstinentia ut integras easque repetitas Quadragesimas plurimosque per annum dies in modico pane, et aqua transigeret. Charitate autem in Deum a pueritia cor ejus tantum exarsit, ut ipsi virginitatem suam veluti pretiosum prae omnibus donum consecrare statuerit, quod etiam edito voto confirmavit. In custodienda autem hujusce promissionis fide constantissime se gessit fortis virgo, patris enim viri indole ferocis, qui eam jam adolescentiae fines egressam ad conjugalem statum adigere conabatur, hortationibus et deinde gravissimis minis fortiter obstitit, pugnisque et colaphis contusa mortem potius subire elegerat quam nuptiis praebere consensum. Domestico tamen territa periculo, cum prius divini auxilii opem implorasset, Varesium-Montem, de quo mira audierat, invisere constituit, quo a fratre angustias ejus miserante perducta, sacram Deiparae imaginem in templo religiose asservatam non magis prece quam fletu salutavit, et certamen suum, quod pro tuenda virginitate susceperat, ejus patrocinio commendavit. Mox ad virginem ejus loci incolam nomine Catharinam se contulit, cui voti sui, et domestici belli pericula cum aperuisset, ab ea

consilium accepit ut Dei vocantis vocem, populi sui, et domus paternae oblita intrepide sequeretur. Verba prudentis virginis tamquam a Deo sibi dicta excepit Juliana; quare eremiticam vitam sub Catharina spiritus sui magistra generose iniit, tantoque ardore ejus, quam sibi matrem elegerat, exempla sequi decrevit ut durissima poenitentiae exercitia aliquando ex obedientia coacta fuerit moderari. Hispido sub lacera tunica cilicio induta, cum magnam diei partem in laboribus, et officii divinis distribuisset, noctes fere integras in coelestium rerum contemplatione impendebat, assiduisque corpus suum macerans Jejuniis majorem anni partem in sola modici panis, et aquae refectioe transigebat. Catharina monasterium nuper aedificatum ingressa, habitum religionis accepit postquam per viginti jam circiter annos asperrimum illud vitae genus in eremo retinuerat. Deinde solemnia vota sub Regula S. P. Augustini professa est tanto animae suae gaudio ut cuncta desiderabilia se in monasterii paupertate possidere fateretur. Sanctimonialibus exinde, quas [p. 594] veluti matres in Christo venerabatur, per viginti et octo annos diligentissime ministravit in humilibus praesertim officiiis, in quibus charitatem suam magis exercebat, infirmas et gravioribus fatigatas laboribus ipsa semper, quamvis secus suaderent laxatae corporis vires, adjumento juvabat. Cum itaque a multo tempore solus Christus in ea viveret, nihil jam Juliana magis optabat quam dissolvi, et esse cum Christo. Vota implevit Dominus amantis sponsae, quae annum agens aetatis suae 75 gravi morbo, et ardenti febris correpta, cum per dies 30 in continuata contemplatione sine ullo fere cibo permansisset, tandem ad peregrinationis suae terminum adducta, ecclesiasticis Sacramentis devotissime susceptis ad coelum evolavit nocte festum Assumptae in coelum Deiparae subsequenti, nempe 16 Augusti an. 1501. Julianae corpus suavem post obitum spirans odorem mira venustate reffloruit, et miraculis a Deo illustratum fuit; sepulturae tamen communi datum; verum cum ejus cultus, qui a die depositionis ejus inceperat, majora semper incrementa susciperet, e monialium tumulo, in quo incorruptum post quadraginta et ultra annos et palpabile adhuc quiescebat, eductum in decentiori loco collocatum fuit, donec Superiorum jussu in ecclesia elevatum fuit, in qua etiam nunc devotissime colitur. Veneratio autem populorum erga B. Julianam non interrupta perseverat, et demum ejus cultus die 15 Septembris an. 1769 a Sancta Sede approbatus firmiora excepit incrementa. Ex Hagiologio Italico sub die 15 Augusti.

Ven. Juliana de Thous, Hispana, anno 1536 erat Abbatissa in monasterio S. Juliani de Valentia, ejusque optimum regimen Generalis Seripandus in Ordinis registis sub die 11 Aprilis ad an. 1541 multum laudavit. In Ordinis Martyrologio sub praefata die 11 Aprilis dicitur floruisse rara prudentia in regimine, atque raris virtutibus. Obiisse videtur circa memoratum an. 1541.

Ven. Laura Mignani, nobilis Brixienis, 16 annos nata suae puritatis candorem in patrio S. Crucis monasterio Domino sacravit. Ibidem postea in summa vitae austeritate, sanctisque operibus vixit usque ad an. 1525, aetatis suae 50. Claruit spiritu prophetiae, suarum precum apud Deum exauditione, necnon extaticis visionibus. Sabaudiae, Ferrariae, atque Urbini Ducissis acceptissima fuit, magnamque habuit spiritualis amicitiae necessitudinem cum S. Cajetano Thienaeo, cujus etiam defunctam matrem a S. Michaele Archangelo in coelum efferri conspexit.

Margarita Austriaca, Fridericii III Imperatoris filia, Maximiliani I soror, Alberti Bavariae Ducis conjux, post viri obitum, qui contigit an. 1508, omnibus quae possidebat renuntians, monasterium quoddam Sororum tertii Ordinis S. P. Augustini ingressa, Monachii vitam solitariam egit. Ita Elsius pag. 457.

Ven. Margarita Nuñez de Jesu de Villa-Viciosa in Lusitania soror fuit Elisabethae Chirinae, quae post saeculi nuptias fundavit in eodem oppido monasterium Spei Ordinis S. Francisci. Nostra autem B. Margarita Eremitarum Ordinem ingreditur Eborae in monasterio Nominis Jesu, cum suae aetatis annum duodecimum haberet. Ab ingressu in Religionem, ita noster Josephus ab Assumptione part. I, pag. 19, se aspero cilicio et continuis macerabat diciplinis; a carni esu et cibis delicatis abstinuit; in Adventu, et Quadragesima triduo vitam pane, et aqua tolerabat; in [p. 595] silentio, et solitudine fuit mirabilis, in oratione assidua, ubi a Deo innumeros suscepit favores; plures daemonis tentationes protrivit, ac superavit. Humilitate singulari resplenduit. Ex hoc coenobio desumpta est ut prima fundatrix coenobii Monialium S. Crucis in oppido Villaviciosano foret, ubi prudentia in regimine, et sanctitate in moribus floruit. Tandem cum multo ante sui obitus annum praedixisset, gravi morbo

opressa, magno sanctitatis odore e vita excessit die 6 Januarii, an. 1539, aetatis suae 73.

Ven. Maria a Cruce de Villaviciosa adhuc quinquennis in patrium S. Crucis monasterium recipitur, ubi sub disciplina praefatae Ven. Margaritae valde in virtutibus profecit. Cum vero culmen perfectionis attingeret, a coelesti Sponso ad coelestes nuptias vocata est die 24 Maji an. 1545. Ex laudato Josepho ab Assumptione part. 2, pag. 104.

Ven. Maria Laynez, Hispana, in monasterio Agustiniano Civitatis Roderici inter Sorores famulantes recepta, ita vixit ut Moniales a Praelatis illam ad chorum postularint; erat enim in adversis, et prosperis conformis, valde poenitens, patiens, multis sese jejunis, et disciplinis affligens, somni parcissima, in oratione continua plures extases perpressa est. Tandem heroicis virtutibus exornata die 5 Augusti felicissimo exitu vitam finivit an. 1546. Ex eodem auctore part. 2, pag. 426.

Ven. Mencia de Bejar, Matricalensis, in monasterio ejusdem civitatis virtutibus, et sanctitate florebat circa an. 1505 una simul cum Ven. Marina Armentera.

Ven. Maria de Aragonia, Fernandi ultimi Aragniae Regis filia, cum esset Matricalensis Augustiniani monasterii Priorissa, jussu Caroli V Burgos ad regendas Moniales Cistercienses missa fuit. Pristinum tamen habitum, et prioratum semper retinuit. Ad meliorem vitam transivit an. 1517.

Ven. Maria de Briceño, Hispana, Abulense SS. Virginis de Gratia monasterium illustrabat circa an. 1530. Commendat S. Thomas a Villanova illius erga SS. Eucharistiam singularem devotionem, quam etiam ab Angelo eidem aliquando porrectam fuisse litteris consignavit.

B. Martha de S. Augustino in Mantuano nostri Augustiniani Ordinis monasterio jugi corporis castigationi vacavit usque ad annum 1535. Narrant auctores illam singulis noctibus carnem suam usque ad sanguinem flagellare consuevisse. Diras pertulit daemonis vexationes; at saepe saepius coelestium visionum solatio reficiebatur.

Ven. Moisessa de Cassano in Calabria nostri Ordinis Tertiaria in Mart. Aug. sub die 3 Feb. dicitur mulier solitariae, et sanctae vitae, cujus intuitu et meritis Ordo acquisivit coenobium Melissae tit. S. Salvatoris. Nam quidam Cataldus de Arcusio Archipresbyter ejusdem loci an. 1546 Ven. Moisessae donavit sacellum S. Salvatoris cum suo praedio ut post piaefoeminae obitum ad Fratres Augustinenses transiret.

B. Thadaea de Ferraria ita in Mart. Aug. sub die 17 Januarii celebratur: Mediolani in coenobio S. Martiae memoria B. Thadaee de Ferraria ibidem sanctimonialis, et quondam Abbatissae, quae animam B. Archangelae ab Angelis suavissimo concentu canentibus in coelum deferri conspexit, et prius illam ad professionem admiserat. Summo in dulcissimum nomen Jesu arsit amore et B. Veronicae de Binasco charissima sodalis fuit, et ejus intercessione a morbo [p. 596] gravi convaluit. Multis tandem ditata coeli charismatibus in coelum migravit. Videtur ex hoc mundo transsisse circa an. 1525.

LXXXVII

RES ORDINIS VARIAE AB ANNO 1500 An 1550 - p. 596

Anno 1500 die 25 Julii Alexander Papa VI magna cum pompa accessit ad nostram S. Mariae de Populo ecclesiam, gratias acturus eo quia die festo SS. Apostolorum Petri et Pauli dum ad coenam accumberet, ruente aulae lacunari, atque sub ruinis ex astantibus aliquot pereuntibus, ipse Pontifex Deiparae patrocinio aliqua tantum contusione accepta incolumis evasit.

An. 1501 mense Majo Firmi in Piceno celebratur Capitulum generale, in quo inter caetera decreta etiam sequens emanatum fuit: Mandamus quod cum olim a Generali praeterito injunctum fuerit ut Provincialis provinciae Portugalliae deberet aedificare conventum, seu aedificari facere in civitate Tagastensi, ex qua gloriosus Pater Augustinus originem duxit, et cum adhuc nihil confectum sit; ideo praesenti definitione mandamus Priori Provinciali ejusdem provinciae ut infra terminum unius anni mittat unum, vel plures Fratres ad locum praedictum ad hoc ut talis conventus penitus aedificetur...

An. 1501 die I Junii Generalis Gratianus de Fulgineo interdixit Congregationi Baptistinorum Januensium usum sculponearum, praecipiens ut illi Fratres calceos gestarent adinstar caeterorum Augustinensium.

An. 1502 die 16 Aprilis praefatus Generalis Gratianus de mandatu Alexandri VI misit in Hispaniam Fr. Joannem Baptistam de Neapoli, Vicarium generalem Congregationis S. Joannis de Carbonaria, et die 11 Octobris ejusdem anni scripsit ad Regem Hispaniae agens gratias suae regiae Majestati de favore regio collato Fratri Joanni Baptistae in reformatione locorum nostrorum Hispaniae...

An. 1504 P. F. Joannes Baptista de Neapoli, Apostolicus Visitator Hispaniae, die 29 Jan. Fratres Castellae veteris et novae Toleti congregavit, et pro reformatione capitulum celebravit, in quo inter alia actum fuit de coenobiis illis in quatuor provincias distribuendi, nempe Toletanam, Salmanticensem, Burgensem, et Hispalensem.

An. 1505 Salmanticae celebratur Capitulum Congregationis Hispaniae sub praeside P. Fr. Joanne Baptista de Neapoli, ad quod convenerunt etiam Patres vocales provinciae Castellae. In hoc Capitulo, quoniam jam obierat P. Fr. Petrus de Toro praefatae Congregationis Vicario generali, et eadem Castellae provincia jam reformationem admiserat; idcirco visum est Patribus capitularibus Congregationem ipsam de medio tollere, ejusque conventus praedictae Castellae provinciae aggregare sub nuper electo Provinciali P. Fr. Gundisalvo de Alva, cui injunctum fuit ut inchoatam reformationem promoveret. Sic cessavit opus Ven. Joannis de Alarcon.

Eodem anno 1505, vel ut aliis placet superiori anno 1504 Ordini Eremitano nomen dedit impius apostata Martinus Lutherus, aetatis suae anno 22. Hic filius Belial primam lucem aspexit Islebii Mansfeldiae Comitum in Thuringia Saxoniae provincia die 10 Novembris anno 1484, vel juxta alios an. 1483. Primis litteris Magdeburgi, et Isenaci instructus, [p. 597] philosophiae lauream obtinuit Erphordiae an. 1503. In hac civitate fulminis ictu, quo ad ejus latus quidam ipsi amicus extinctus fuit, ingenti terrore percitus, saeculo valedixit atque inter Augustinenses Eremitas se recepit. Ipsius monacatus initium nihil amplius a Superioribus desiderari sinebat; omnia enim, et singula regularis disciplinae praecepta, ac praesertim jejunia admussim servabat. Vittembergam deinde sacram theologiam discere a Joanne Staupitio tunc Saxonicae Congregationis Vicario generali missus, ibidem quatuor post annis publicam philosophiae cathedram conscendit. Circa idem tempus, nempe an. 1510 Romam venit tamquam procurator septem coenobiorum, suae Congregationis, quae sese ab obedientia P. Prioris Generalis subduxerant, eoque agente eorundem coenobiorum subductio firma remansit. Usque ad annum 1516 catholicum se ostendit; sed iam sub ovina pelle rabies lupina latebat. Nam anno 1517 postquam Joannes Techelius auctoritate Leonis X sacras Indulgentias Witembergae promulgare coepit, ipse posthabitum se nequaquam ferens, a Sathanae furiis, (transcribam ipsissima verba codicis manuscripti Bibliothecae Angelicae signati B. 6. I.) a sui principis gladio, a sua superbia vitae exagitatus, praepostero, ac mortali odio Religionem Catholicam prosequens, sectam suam e portis inferorum evocatam, tum scriptis in publicum propositis plurimis, tum temulenta semper professus voce inter suos propagare coepit; formula tandem novae haereseos in Comitibus Augustae Carolo V Caesari per suos patronos, et assecclas exhibita, atque a Catholicis confutata; quem nec Pontificum pietas, nec Regum auctoritas, nec Doctorum innumerabilium sana doctrina ad fidem revocare potuerunt; saeculi Sycophanta summus, auriga et currus inferi: obiit misere in sua patria ipso concordiae ab eo numquam dilectae die 17 Feb. an. 1546, aetatis suae 63. Sacrilegas nuptias inierat an. 1525. Eodem anno 1505 constituta fuit unio Congregationis Saxoniae, et quarumdam Germaniae provinciarum cum Insubrica Congregatione, obtenta per subreptionem, et obreptionem Julii 11 ejusdem unionis confirmatione. Haec autem unio facta fuit *absque licentia, seu*

*scientia Protectoris, aut Prioris, seu Procuratoris generalis, et illius scopus fuit ut praetextu ejusdem unionis Fratres illi omnino se eximerent a jurisdictione P. Prioris Generalis per participationem privilegiorum praedictae Congregationis Insubricae, quae immediate Sedi Apostolicae obtemperabat, quin ab eodem P. Generali dependeret. Detecta per P. Generalem Ven. Fr. Augustinum Faccioni apud memoratum Summum Pontificem *Unitorum Fratrum* vafritie, idem Pontifex sub die 24 Martii an. 1506 auctoritate Apostolica decrevit, et declaravit *per confirmationem, et approbationem, statutum, et exemptionem praedicta, et alia praemissa eosdem Fratres dictae Unionis per Alemaniam constitutos, ob obedientia, et superioritate, et subjectione dicti Prioris Generalis, et aliorum Priorum Generalium exemptos non fuisse, sed sub eisdem Prioribus, sub quibus prius erant, remanxisse et remanere in omnibus, et per omnia, perinde ac si praedictae litterae non emanassent.**

Ad annum 1507 in Regestis Aegidii Viterbiensis fol. 7 a tergo legitur: Exstant Bonifacii, exstant Clementis, exstant Johannis, Innocentii, Alexandri [p. 598] Senensis illustria, insigniaque in Religionem documenta, quae qui viderit intelliget illos (Pontifices) Eremitanos sylvicolas non modo adamasse, sed incredibili etiam observantia fuisse veneratos. Hic autem pro nostri Ordinis antiquitate animadvertere licet laudatum Summum Pontificem Alexandrum Senensem non esse alium nisi Alexandrum III electum anno 1519.

Item fol. 51 memorati Regesti habetur: Quaesitum per Religionem, ut ubicumque gentium monumenta legerentur Religionis, Romam mitterentur; postulatusque est liber de actis Ordinis editus ab Ariminensi Gregorio, quem quidem Caesenaе haberi, in archivis servari auditum erat...

Eodem an. 1507 Julius II die 27 Martii Bononia Romam revertens, post superatos Bentivoglios ad portam Flaminiam e lectica descendens, nostram S. Mariae de Popolo ecclesiam ingreditur, et post aliquantulam precationem ad coenobium divertit, ibique pernoctare voluit.

Eodem an. 1507 cum laudatus Summus Pontifex Julius II litteras accepisset ab Emmanuele Lusitaniae Rege, in quibus narrabantur victoriae, quas ipsius Regis classes Orientalibus Indiis reportaverant, easdem litteras nostrati Aegidio Viterbiensi tradidit publice antea in ecclesia S. Augustini, et postea coram Sanctitate Sua in Basilica S. Petri legendas.

Ad annum 1508 sub die 2 Augusti praefatus Aegidius Viterbiensis quammaxime laetatur se in coenobio Urbis-Veteris (di Orvieto) invenisse quosdam libros alta vetustate venerandos, in quibus multa et lecta et cognita sunt de D. Parentis Augustini conversione, de suscepto cum zona habitu, de tesquis, silvisque petitis, de eremitica institutione... ac de multis, quae usque ad Alexandri IV unionem intercessere; ubi octingentorum fere annorum successus quam brevissime et colligi et cognosci poterant... Et si, ita prosequitur Aegidius, suae quemquam reipublicae delectat et claritas et antiquitas, cujusque Eremitae interesse constat eam historiam manibus versare, Patrum sanctissimorum exempla condiscere, illos sibi imitandos proponere, dareque operam ut quales illi se Patres exhibuere, tales et filios et nepotes inveniant etc... Hic autem tam pretiosus thesaurus, prout narrat Torellius ad an. 1508 num. 35, ab eodem Generali ad nostratem tunc temporis Ordinis historiographum Felicem Milensium Neapolim missus, per summam Augustinianae historiae jacturam navi pereunte naufragium pertulit.

Anno 1509 Mag. Fr. Lactantius Pratensis ab Aegidio Viterbiensi mittitur ad Orientis provincias Fratres illos emendaturus.

Ad praefatum an. 1509 in Regest. ejusdem Generalis Aegidii Viterbiensis fol. 64 a tergo, ubi fit sermo de Centumcellarum eremitorio, ita legitur: Ne negligentia... memoratissimi loci memoria aboleretur etc...

Circa hunc eundem annum 1509 Sanctimoniales monasterii S. Thomae in urbe Genuensi Eremitanum Institutum receperunt, quod ibidem jam vigeat antequam Sorores Benedictinae illud ingressae fuerint. Hoc animadvertere juvat pro B. Limbaniae Religione dignoscenda.

Sub anno 1512, et die 16 Octobris in memorato Regesto haec leguntur: Ad omnes provincias scribimus petentes ut mittant (Romam) quidquid antiquitatis [p. 599] habent Religionis, veluti privilegia, contractus, libros etc...

Ad an. 1517 apud Torellium numero 3 legitur quod cum in quodam Consistorio de apostata Martino Luthero Cardinalis Athanasius de Cornueto dixisset; *Hic fuit alumnus Augustiniana Familia*, statim noster Cardinalis Aegidius de Viterbio illi respondit: *Reverendissime Domine, si fuisset ex nostris, permansisset nobiscum.*

In Reg. Generalis Gabrielis Veneti ad diem 28 Augusti an. 1518 scriptum reperitur: "Citamus Fratrem Martinum Lutherum, et si non compareat, declaramus rebellem nostrum et Sedi Apostolicae; quoniam dogmatizat de auctoritate Papae, de indulgentiis etc..."

Epistola contra Fr. Martinum Lutherum.

"Fr. Gabriel Venetus Vicarius gen. etc. Dilecto nobis in Christo Mag. Gerardo Herhort Provinciali Saxoniae... Vix tibi persuadeas in quem malorum cumulum nos et religionem nostram quidam nostri Ordinis, et Congregationis de Vicarianis (sic dicebantur fratres Cong. Saxonicae) Fr. Martinus Luther deduxerit, qui cum se esse sapientem cogitaverit, omnium qui umquam in nostro Ordine fuerunt stultissimus est factus: is ut alias accepimus per R. D. Auditorem Camerae Apostolicae, et nunc ex parte S.mi D. N. Leonis X nobis significatum est, ad tantam perniciem non modo, sed etiam damnatissimam haeresim pervenit, ut contra S. R. E. et Summum beatissimumque Pontificem etiam non sit veritus palam legere, aperte disputare, ac suam falsam doctrinam publice praedicare, atque alia quoque plura agere non religioni, non christiano, non sibi, sed haeretico, schismatico, et de libro viventium forte abraso potius convenientia. Hunc hominem suae religioni rebellem in primis et Crucis Christi inimicum, ut desisteret a maledictis monuimus, et ad jus in Urbem citavimus, omnium quae dixit, praedicavit, et edidit contra S. D. N. et R. S. E. vel emendaturum, vel rationes ostensurum: qui in sua haeresi obcaecatus sicut suum os in coelum ponere, et contra S.mum D. N. ausus est insanire, et superbe insurgere: ita nobis, et religioni rebellem contumacemque se exhibere non timuit. Itaque adeo multiplicata est iniquitas, et crevit peccatum illius ut de mandato S.mi D. N. Pont. Max. cogamur hujus viri pestiferae contagioni remedia adhibere, et ne alios inficiendo plurimos perdat, sicut contra religionem nostram rebellem, et S. R. E. haeticum, contra ipsum incedere. Et quoniam nos ubique esse non possumus, confisi de virtute, modestia, et probitate tua nobis exploratissima, iccirco mandamus sub poena privationis omnium tuorum graduum, dignitatum, et officiorum ut praefatum fratrem Martinum Luther, his acceptis, capi et incarcerari cures, faciasque in vinculis, compedibus, et manicis ferreis ad instantiam S.mi D. N. Leonis Decimi sub arcta custodia detineri. Cum vero is de Congregatione illa sit, quae ab obedientia nostra se exemptam putat, ut nullus tergiversandi sibi relinquatur locus, damus propterea tibi in ea parte omnem nostram auctoritatem; significamus quoque S. D. N. Papam communicasse tibi auctoritatem apostolicam amplissimam ad hominem hunc incarcerandum, vincendum, detinendumque, non obstantibus quibuscumque in contrarium facientibus, quibus omnibus quantum ad praesens negotium attinet, Sua Sanctitas derogatum esse decrevit. Conceditur praeterea tibi facultas interdicensi loca omnia, [p. 600] et quascumque personas auctoritate apostolica excommunicandi, sicut in Brevi apostolico latius videbis, et alia omnia faciendi, quae scelestissimo huic incarcerando opportuna tibi esse videbuntur, et hoc in Nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti. Amen. Mandantes omnibus nostris inferioribus cujuscumque Provinciae, vel etiam Congregationis, tituli, dignitatis, vel officii existant, ut in hac re tibi non modo faveant, consilium praebeant, sed in obedientiae meritum et sub poena excommunicationis latae sententiae, quam trina canonica monitione praemissa in his scriptis (licet inviti) ferimus, ut tibi tamquam personae nostrae pareant, et obediant, ac scias in hac re nobis et religioni non tantum esse ingens beneficium te facturum, sed S.mo D. N. Leoni quoque maximopere satisfactorum, qui ultra eam, quam tibi debet obligationem, se etiam pollicetur redditurum amplam remunerationem. Scito itaque si rem perficies neminem in Religione futurum te uno nobis aut amiciorem, aut cariorem; plus tibi commodis, honoribus, dignitatibus consulere hac una in re, quam universa feceris vita. Age igitur, Deum aspice, sanctarum operationum inspiratorem, ut quandocumque agnoscant homines te esse virum, cui animus, et cor non desit ad magna, et posse te

res grandes. Rem facies quam in Ordine cuncti laudabunt, nos quoque perpetuo tibi obligatos invenies, teque veluti honoris et Ordinis nostri servatorem, et sanctae R. E. zelatorem in posterum Religio semper habebit. Quoniam vero res moram non patitur, cum maximi ponderis sit, mandamus tibi ut nullis parcas laboribus, nullam recuses impensam ut haereticus iste ad manus Summi Pontificis deducatur. Praecipimus item ut quam saepissime citissimeque, et latissime ad nos rescribas, et quid actum fuerit accuratissime significes. Quidquid autem in hac causa fuerit exponendum, exponas, satisfiet tibi certe usque ad novissimum quadrantem. Vale. Corae die XXV Augusti 1518."

"15 Feb. Magistrum Gherardum Heker provinciae nostrae Saxoniae provincialem, Commissarium indulgentiarum fecimus in forma consueta".

"Idem Magistro Joanni Staupiz Vicario Congregationis significamus, quem commissarium etiam facimus indulgentiarum Capituli".

"Fr. Gabriel Vic. Gen. universis Commissariis indulgentiarum salutem. Celebraturi (Deo propitio) nostri sacri ordinis generale capitulum Venetiis in proxima Pentecostes celebritate, sicut S.mo D. N. placuit, ac R.mis D.nis D. Protectori, D.noque Aegidio Card. etiam visum est; non valentes magnam multitudinem fratrum ad illud confluentium ex nostra paupertate sustentare, ad S.mi D. N. Leonis Decimi pium praesidium de more confugimus, Breveque indulgentiarum obtinuimus, ubi illarum concessio latissime continetur. Verum quoniam ubique esse ipsi non possumus, propterea de tua prudentia industria ac probitate confisi, per has praesentes litteras in ea causa te commissarium facimus et deputamus tam in ista provincia, quam et ubicumque te esse contigerit, modo commissariis aliis nostri Ordinis (si quos inveneris) non obsis tantum, sed faveas totis viribus. Dantes tibi facultatem (juxta transumptum tenorem, quem in publicam formam ad te misimus) tam praedicandi, confessionesque audiendi, et a peccatis [p. 601] absolvendi, quam etiam praedicatores, confessores et alios, si expedierit, commissarios instituendi. Quibus quidem tantum auctoritatis esse volumus, quantum vel nos dare possumus, vel tu illis pro conscientia tua committere statueris. Mandamus autem tam tibi quam deputandis abs te ut cum fratribus minoribus Fabricae Basilicae Sancti Petri Commissariis, maxima cum modestia et charitate vos geratis, ne ulla molestia aut vexatio, vel injuriae suspicio adversus fratres illos proficiscatur, ut eos modo non habeatis adversatores, sed quantum fieri potest, inveniatis adjuutores. Nam causam agunt ipsi non suam sed Pontificis, cui quidem ut maxime debet christiana religio, sic eidem nos et nostram religionem quammaxime debere intelligimus et fatemur, plus enim est nobis unus Leo Decimus quam universus orbis. Omnia autem prudenter simul ac diligenter tractanda a te speramus, cujus nobis perspecta atque explorata diu fuit fides, prudentia, charitas, ita ut Pontificis liberalitate nos frui possimus, et collati beneficii Pontificem non poeniteat. Eleemosynas vero et distincte scribi ab accipientibus, et accurate servari a colligentibus studebis, donec ad capitulum afferes, vel si citius poteris transmittes. Bene in D.no vale. Romae 14 Feb. 1519".

"Aprilis I, 1519. Ministrum Gen. Ord. S. Francisci Fr. Franciscum Lechettum oramus ut nisi ipse impetrare poterit indulgentias pro fabrica Sancti Petri publicare, dignetur non impedire nostras pro capitulo generali; quod certe magnis devotisque supplicationibus ab eo petimus".

"19 Junii 1519 ad prov. Angliae Magistrum Enmundum Bellondo scribimus ut de vexatione illata Ordini in partibus illis non dormitet, sed potius si expediat, fratrem mittat in Urbem, qui apud Sedem Apostolicam nostra tueatur jura, non sine etiam opera et sollicitudine nostra adhibenda: significamusque nolle nos de ritibus studiorum et praesertim Universitatum aliquod innovare".

"Magistrum Ricardum Angle usque ad provinciale capitulum in officio Vicariatus hiberni relinquimus; demum vero Vicarium in capitulo ipso provinciali eligi alterum volumus, sicut de more est, qui confirmari habeat a provinciali Angliae non obstantibus quibuscumque litteris a R.mo D. Aegidio hactenus emanatis".

Die 15 Martii 1520.

"Gen. Gabriel Veneteus M^o Joanni Stupitio pro conciliando Lutherio. Miro tenebamur desiderio videndi et alloquendi tui in gen. Capitulo quod Venetiis superiore anno fuit celebratum. Nam cum multa ad Congregationis decorem spectantia, tum Magistri Martini Lutherii causam tractare tecum opus habebamus; tunc enim temporis venire in lucem coepit quod ipse ediderat volumen de virtute indulgentiarum, cujus dogmata etsi scandalo pusillis et magnis fuerint, curata tamen levi medicamine fuissent, si una ad colloquendum convenissemus. Tanta enim ut ipse in suis fatetur scriptis, est illius in te observantia, et tua in Religionem pietas, ut non dubitemus, quin veri omnis discrepantia tunc sedata et plane extincta fuisset; factumque, Deo duce, esset ne ad pejus sonantia declinatum esset: sed quoniam eo fructu tuae praesentiae honestissimis, ut credimus, rationibus, privati sumus, visum nobis est necessarium valde has ad te præsentes scribere, quibus intelligas quaenam et quanta immineant mala tuae Congregationi [p. 602] et nostro in primis Ordini, nisi Mag. Martinus ipse a loquendo scribendoque cesset de his quae S. R. E. inconsueta sunt, vel potius scandalosa. Quoad malum Ordinis attinet, scias religionem nostram in oculis omnium factam esse odibilem, habitumque et nomen Augustinensium adeo exosum haberi, ut digito tamquam de apostolica sede male meriti, ostendamus: remissiusque prodire in publicum nos oporteat. Et qui soli inter mendicantium ordines nunquam de haeresi vel accusati vel suspecti habiti sumus, nunc veluti haeretici conspectum hominum fugere cogamur. Quae res eo molestior nobis esse debet quo magis innocentissimum pontificem Leonem Decimum tangere videtur, cui nostra religio tantum debet, quantum ulli mortalium debere non potest; cuique ob innumerabilia collata nobis beneficia, nostri ordinis nedum non adversari, sed maxime interest gratificari, et perpetua cum humillitate atque fide subjici, sanguinemque fundere, et vitam ipsam denique, si res postulet, centies in dies ponere. Huic accedit quod Doctores nostri antiqui et novi, sicut Aegidius Romanus, et Augustinus Anconitanus sua tempestate viri doctissimi consueverunt: qui et libros scripserunt et omnia eorum studia in obsequium S. R. E. pro ipsius tuenda attollendaque potestatis plenitudine dedicaverunt. Praeter autem universalem Ordinis in quam jam jam devenimus jacturam, timendum est tibi demum ne ob hanc ipsam causam tua Congregatio eis omnibus indultis, gratiis, privilegiis, exemptionibus, immunitatibus privetur, quibus usque in praesens gaudet, perseverat, et floret cum Dei et hominum laude. Praecavendumque est maxime ne propter nocentem unum, tot innocentissimi Patres almae familiae suae videant exterminium. Accepimus enim apud magnos de re hujusmodi incidisse sermonem, et securim esse ad radicem. At nunc, ut fidei relatione significatum est nobis, plumbea quaedam bulla conficitur contra scripta quamplura Mag. jam dicti Martini: in qua tamen S. mus D. N. habita nostrae Religionis ratione, neque Ordinis Sancti Augustini, neque Martini Lutherii nomen exprimi voluit: unde argumentum sumimus nos quam pium, quam mitem, quamque benevolum Augustinianae Familiae se Leo S. mus Papa X exhibeat: qui jam quadriennio provocatus, vix ad defensionem, ne ad ultionem dicamus, adduci potuit; dissimulans offensionem hominis, exhorrens communem nostram confusionem, solum expectans emendationem. Haec autem omnia scripsisse ad te volumus, ut videas in quem malorum cumulum res nostrae deductae sint, et quaenam nostro Ordini accedat infamia; ac denique quale periculum tuae Congregationi immineat. Hortamur te propterea, et per vinculum charitatis adstringimus ut has omnes ob causas quacumque opera, studio, cura, industria, diligentiaque tua curare atque efficere velis ut Mag. Martinus a loquendo absteat contra Sanctam Romanam Ecclesiam, et Indulgentias ipsius. Et quam Dominus supra firmam petram aedificavit, non ipse jam incipiat, proprio nimis fretus ingenio, loco velle movere suo: sed cesset tandem a libellis edendis, sileatque dum videt tanta scandala in dies periculosiora suscitare: sitque dicentis Christi memor: *Vae homini illi, per quem scandalum venit*. Scribimus ad te, cui illius ingenium perspectissimum esse scimus: quemque ipse unice audiat, [p. 603] colat, et observet, huic multis malis eripiendo te unum tanto adjumento esse, si volueris, posse intelligimus, ut nihil sit praeterea nobis requirendum: quare te oramus per pietatem tuam in Religionem, et charitatem in Deum si zelus, si honor, si commodum, si salus Religionis, et Congregationis tuae cordi tibi sunt, ut hac una in re curam omnem, omne studium, cogitationemque colloques ac reponas, ut te adjutore, Mag. Martinus ipse tandem ad se revertatur, et secum Ordo noster e tanta infamia et calamitate eripiatur. Vale in Domino".

An. 1526 Mense Majo Imp. Carolus V epistolam misit ad Gen. Gabrielem Venetum petens ne amoveret ab officio visitorum provinciae Castellae Fr. Joannem Gallego, et Fr. Thomam de Villanova; nam si secus fieret, *neque ferre id possemus aequo animo, aliaque ratione tentaremus*

provinciae rebus consulere, illosque in officio gerendo tutari, et servare; ut pote qui summo consilio, et prudentia cuncta moderentur, instaurent, et ad antiquam legum redigant observantiam, quod certe nos tam accepimus quam qui maxime, et ut ad optatum finem perducatur omnem opem adhibituri sumus. Respondit statim Generalis se libenter Majestati Suae morem gerere: V. Reg. an. 1526 fol. 90 a tergo, et fol. 108.

An. 1526 Clemens VII P. Fr. Carolum de Advocatis Augustinianum Vercellensem creavit Vicarium Generalem Humiliatorum, eorumdem habitum sumere jubens. Erat celeberrimus concionator, vitae spectabilis, atque zelo religionis, et scientia clarus. Videtur tamen Summi Pontificis expectationi minime satisfacisse.

In Capitulo generali an. 1526 mense Majo Tarvisii celebrato inter caetera alia decretum sequens editum fuit: Cum Martinianae haeresis contagio tam late diffundi coepit, ut nisi omnibus oppugnetur consiliis christiano gregi non parvam sit allatura calamitatem; idcirco ad illam prorsus eliminandam, atque eradicandam praecipimus in meritum sanctae obedientiae, et sub sententia excommunicationis, quam trina canonica monitione praemissa his scriptis ferimus, ne quispiam nostrorum Fratrum librum aliquem Martini Lutheri, cujuscumque sit lectionis, penes se retinere audeat, ejusve aut scripta legere aut dogmata sectari, seu de ejus opinionibus, conclusionibusque suis disputare, colloqui, aut quovis pacto conferre...

An. 1528 in Cap. gen. mense Junio Veronae habito: Praecipue ad obviandum publicae infamiae, quam nostrae Religioni de lutherana haeresi multi emuli libore et invidia contulerant, decretum fuit ut mitterentur ad pedes Sanctissimi Domini Nostri tres ex gravioribus Ordinis Patribus, qui totius Religionis nomine loquerentur, ac sanctitatis suae bonam mentem, sinceram fidem et humillimam obedientiam totius nostri Ordinis exponerent, supplicantes ut sua Sanctitas dignetur duobus R. mis Cardinalibus committere, ad quos possimus habere recursum quoties quispiam de haeresi hujusmodi Religionem, aut Patres, ac Fratres illius affirmaverint, aut quovis modo hac de causa molestiam intulerint. Placuit omnibus Definitoribus, ac P. R. mo quod accessuri ad Summum Pontificem essent P. Mag. Augustinus Pedemontanus, P. Mag. Hieronymus Seripandus, et P. Mag. Augustinus Tarvisinus.

Anno 1533 e Castellae provincia septem nostrates ad Mexicum navigarunt, nempe Ven. P. Fr. Franciscus de Cruce, [p. 604] qui fuit caeterorum caput, P. Fr. Augustinus de Corumna, qui postea fuit Episcopus Popajanensis, Ven. P. Fr. Hieronymus Ximenez alias de S. Stephano, P. Fr. Joannes de S. Romano, alumnus coenobii Burgensis, P. Fr. Joannes de Oseguera, alumnus conventus Toletani, P. Fr. Alphonsus de Borgia, et Ven. P. Fr. Georgius de Avila, alumnus ejusdem coenobii Toletani. Caeteri autem erant alumni conventus Salmanticensis. Anno autem insequenti illos secuti sunt Ven. Joannes de Vera-Cruce, et Ven. Joannes Estacius, qui ad eandem Castellae provinciam pertinebant.

An. 1535 Ven. Franciscus de Cruce ac Hispanicis oras remeavit ut a D. Thoma de Villanova, tunc Castellae provinciali alios evangelicos operarios pro Mexicano Regno impetraret. Duodecim autem selectos viros obtinuit, qui nimirum fuere PP. FF. Joannes Baptista de Moja, Gregorius de Salazar, Franciscus de Nieva, Joannes de Avila, Antonius de Aguilar, Antonius de Roa, Joannes de Sevilla, Didacus de S. Martino, Petrus Pereja, Augustinus de Salamanca, Didacus de Cruce, et Joannes de S. Martino. Quoniam autem praefatus D. Thomas a Villanova secum in Hispania Fr. Gregorium de Salazar retinere voluit: idcirco in ejus locum suffectus fuit Ven. P. Fr. Sebastianus de la Reyna, atque etiam celeberrimus Ven. P. Fr. Alphonsus de Gutierrez de Vera-Cruce, qui tunc erat adhuc presbyter, atque perinsignis Salmanticensis Universitatis professor, qui factus deinde Eremita Augustinianus doctrinae atque sanctitatis splendore universam illam Novae Hispaniae provinciam maxime illustravit. Paulo post eodem scilicet an. 1535, idem D. Thomas fidei propagandae zelo exardens alios quinque nostrates sub duce Ven. P. Fr. Nicolao de Agreda ad praememoratum Mixici Regnum misit. Ex his unus, nempe P. Fr. Lucas Pedroso paucis post diebus quam ad Mexicanas oras appulerat, in gravem morbum incidit, qui illum ad immortalitatis patriam brevi transmisit.

An. 1539 Ven. Fr. Joannes Estacius e Mexico in Hispaniam rediit alios evangelicos operarios collecturus, quos secum ad excollendam illam remotissimam Domini vineam perduceret. Collegit autem alios duodecim, atque inter eos Ven. Fr. Nicolaum de Perez, virum non minus pietate quam doctrina conspicuum.

In Reg. Seripandi ad an. 1539 habetur quod *Generali obtemperabat etiam provincia Angliae, quae tamen desciverat per septem annos; Coloniae, quae desciverat per quatuor; Bavariae, quae per sexdecim; Rheni et Sveviae per quindecim; Saxoniae, et Thuringiae provincia per decem et octo desciverat annos. Alemaniae Andreae Proles Congregatio ex qua prodierat Lutherus jam nulla erat.*

In Capitulo generali mense Majo **anno 1539** Neapoli celebrato sancitum fuit ut Capitulum generale fieret *omni quadriennio, et ne ad ipsum accedant nisi Vocales, et Magistri; et si quis sit lutherana haeresi infectus Generali denunciatur.* Post praefati Capituli conclusionem Generalis Seripandus statim ad varias Italiae provincias litteras misit, in quibus inter alia praecipue expetebat *ut siqui Lutheranae pravitate notati vel suspecti fuerint, quod avertat Deus, pessum eant, librique talis haereseos siquis inveniantur cum eis foras projiciantur ut conculcentur ab hominibus. Si quis autem eo veneno quemvis tabidum comperiet, vel suspicetur, caveat ne illi convicietur, sed nos illico reddat certiores.* [p. 605] **An. 1539** Parisiis in quadam processione incedebant Eremitae Augustinenses tercenti. In Reg. Seripandi mense Augusto ad **an. 1541** ita legitur: Rogavit nos per litteras illustrissima D. Maria Aragonea nostri Ordinis Monialis ut Ven. fratrem Thomam de Villanova, cujus consiliis et opera in rebus animae maxime utebatur, a conventu Burgensi non amoveremus. Idque etiam petiit Serenissima Lusitaniae Regina, ac illustrissimus Hispaniae Princeps, per ejus legatum apud Lusitanorum Regem, quibus nos omnia in eorum gratiam facturos quae ad dicti Ven. Patris Thomae commoda facere visa nobis essent...

In eodem Reg. ad praedictum **an. 1541** ubi agitur de Capitulo provinciarum Castellae et Beticae tunc unitarum, cui praefuit ipse Seripandus, celebrato in oppido Domnarum (Dueñas) die 12 Novembris inter caetera habetur: *Fr. Alphonsus de Orozco Prior Metimnensis.* Et sub die 21 ejusdem mensis Nov. ita legitur: Ven. Mag. Thomae Villanovano Priori Vallisoleti concessimus ut non obstante quacumque alia prohibitione ad monasteria Monialium tam nostri quam alterius Ordinis accedere valeret, et earum audire confessiones, modo quae alterius essent Ordinis, suorum Praelatorum licentiam haberent ab eo absolvendi. **An. 1541** sub die 21 Nov. Seripandus concedit D. Thomae a Villanova facultatem utendi subuculis, et sindonibus lineis, atque vescendi carnibus tempore Adventus propter suas infirmitates. **An. 1541** die 30 Septembris provinciae Betica, et Castellana in unam uniuntur, et charta unionis propria manu subscripta fuit a Generali Seripando, a D. Thoma de Villanova, et a B. Alphonso de Orozco.

An. 1542 die I Novembris nostrates Ven. Fr. Hieronymus Ximenez cum aliis item nostratibus Patribus Alphonso de Alvarado, Sebastiano de la Reyna, et Nicolao de Perea solvit a Mexico nautas comitaturus, qui ad quaerendas insulas Moluccas navigabant; sed post multos septem annorum circuitus, tandem re infecta ad Lusitaniae oras navis appulit, unde praefati nostrates ad Mexicum redierunt.

An. 1543 in Capitulo generali Romae die 13 Maji celebrato D. Thomas a Villanova designatus fuit ut Ordinis Constitutiones examinaret, atque corrigeret postquam ab aliis quatuor deputatis emendatae fuissent. Erant autem hi quatuor examinatores Mag. Fr. Fabianus de Clavasso, Genuensis, Mag. Fr. Franciscus de Gambasso, Hetruscus, Mag. Fr. Silvester de Vicentia, atque Mag. Fr. Petrus Guerensis, Gallus. **An. 1543** Ven. P. Fr. Nicolaus Witte, Flander, Caroli V consanguineus, qui an. 1538 Burgis e manibus S. Thomae Villanova habitum sumpserat, una cum aliis octo nostratibus causa infideles ad Christum convertendi in Mexicum trajecit. Ex Reg. Seripandi ad **an. 1543** sub die II Maji: Paulus III in litteris ad Capitulum datis monet ut ob Lutheranismi pestem caute nominentur in Ordine concionatores et confessores, quae cura, (ait Pontifex) atque solertia si initio hujus mali fuisset adhibita, tam periculose non laboraremus. Haec de Ordine addit: Vester igitur Ordo semper fidei catholicae sanctaeque Ecclesiae defensor ab his zizaniis et sentibus purgandus vobis est ut solito splendore niteat.

Ad an. 1544 sub die 18 Octobris habetur: Cosmas Dux Hetrueriae petierat a Paulo III ut Moniales omnes a cura [p. 606] Fratrum transferantur ad curam Episcoporum. Narrat ea occasione Generalis Seripandus auditum esse ex Aegidio Viterbiensi quod quondam in Capitulo Generali Ariminensi Patres rejecerint curam quingentorum monasteriorum Monialium. Ipse igitur Hieronymus Moniales ejus Ducatus libenter dimisit, et reformationem suorum, quam Dux per Episcopos fieri volebat, ipse prefecit Florentiae cum Venetiis Romam rediret... Apud Torellium ad annum 1544 sub numero 5 habetur epistola S. Thomae de Villanova, quae hispanico sermone scripta est tenoris sequentis: "Al reverendissimo padre Maestro frai Geronymo Seripando, Prior general de la Orden de nuestro Padre S. Agustin en Roma.

Reverendissimo Padre.

Gratia, et pax sit tibi a Domino. No he escrito antes a V. Reverendis. P. por no ser los mensageros ciertos, y estar el camino de Roma mui ocupado, aora se ha ofrecido cosa, en que fue menester hacer proprio correo, y es: que el Emperador nuestro Señor me ha elegido por Arzobispo de Valencia, estando su Magestad en Alemania con su Exercito, sin haber intervenido persona, que por mi hablasse, sino de su propio motivo, y acuerdo, estando yo mui lexo de tal pensamiento, ni deseo. Ha parecido eleccion hecha por la mano de Dios a juicio de muchos: y puesto que a mi me estaba mejor seguir la paz, y quietud de el Monasterio, que habia professado, el Padre Provincial me enviò a mandar con censuras, que luego dentro de veinte horas aceptasse la eleccion, como su Magestad mandaba; y assi no puede hacer otra cosa, sino aceptarla, compelido por el mandamiento de mi mayor. Escribo esto a V. P. Reverendissima, para que como a hijo, a quien tanta voluntad tiene, me dè su bendición, y apruebe y confirme lo hecho, pues mi intencion en todo ha sido no contradecir a la obediencia, y a lo que nuestro Señor de mi persona ha ordenado: en quien tengo confianza, que darà las fuerzas, y suficiencia, que para tan alto oficio, y ministerio fueren menester, pues yo no pretendo otra cosa, sino su santo servicio. Y confirmando su Santidad esta eleccion, yo no podré entender en lo que V. P. Reverendissima, y el Capitulo general me encomendaron de las Constituciones, porque estarè ocupado en otras cosas. Mas en todo lo que tocare al servicio de V. P. Reverendissima, y honra, y provecho de la Orden, estarè siempre mui aparejado, como hijo obedientissimo. Nuestro Señor la Reverendissima persona de V. P. guarde, y conserve por muchos años en su servicio, y para bien de esta Orden. De Valladolid a doze de Agosto de 1544. Hijo obedientissimo de V. R.ma Paternidad. Fray Thomàs de Villanueva.

Epistola Seripandi ad D. Thomam Archiepiscopatus Valentini possessionem adeptum, data mense Martio 1545:

Reverendissimo Archiepiscopo Valentino. Gratulatus sum ex intimo corde dignitati, ad quam vocatum te a Deo audieram, iis litteris, ad quas ipse 24 Januarii respondisti. Gratulor nunc Sedi tuae, quae incolumem te excepit, in qua facile divino praesidio poteris mederi omnibus, quae aegra erant, et medicam manum tuam desiderabant. Id erit Deo gratum, ovibus tuis salutare, tibi honorificum, mihiq; jucundum. Sed ea de re, de qua binas ad te litteras scripsi, vehementer expecto quid respondeas. Commendavi tibi R.mi Card. Angliae negotia, cujus adeo singularis et probata virtus est, ut in lucro maximo ponendum sit, illi morem gerere, et suis [p. 607] optatis omnibus respondere. Quamobrem quantum me amas, tantum cupio, ut res summi hujus et vere christiani antistitis omni favore et auxilio complectaris, teque suarum rerum tutelam prompto animo excepisse cognoscere aveo, ut possim ex litteris tuis commendationis meae fidem probare. Earum litterarum exemplum denuo ad te mitto, ut si forte illae perierunt, quid abs te petam ignorare non possis. Vale...

Epist. Seripandi ad Thomam Vill. Arch. Valent.:

"Semper existimavi amplitudinis tuae charitatem cum magna nunc auctoritate conjunctam rebus ordinis profuturam, me praesertim habenas tenente, qui posteaquam virtutem et integritatem tuam novi, nihil non mihi de tua bonitate polliceri ausus sum. Quae sit mea erga omne virtutis genus voluntas, quae animi propensio, puto me tibi in Hispania probasse. Novit D. tua nihil apud me esse antiquius, quam cum bonis et honestis moribus piam et vere theologiam scientiam in meis fratribus

conjungere, quorum altero exemplo, altero verbo docere, et ecclesiae Dei prodesse possunt. Cum Valentiae essem ad tollendum otium, et bona ingenia exercenda, de studiis litterarum quaedam decrevi. Ea ut incrementum suscipiant, ex Italia aliquem semper destinare cogitavi, qui nostro more Valentinum gymnasium formaret. Hunc latorem praesentium ad id efficiendum mitto, cui vel praecipue mandavi, ut D. tuae manus meo nomine osculetur. Eum tuae summae prudentiae commendatum cupio, et si qua in re consilio, favore, praesidio, indiguerit, pro tua in Ordinem benevolentia, et in me charitate sibi non desis. Erit, ut spero, tua virtus et doctrina, quae hominem tibi longe magis commendabit quam mea epistola, quae idcirco brevior est, quod nolo de tua summa humanitate multa dicendo parum videri cofidere. Valeat D. tua R.ma cui omnem felicitatem cupio." Romae, Martio 1545.

1544. Mense Novembris. Romae. Epistola Generalis Seripandi ad Thomam de Villanova Arch. Valentinum:

"Ea semper fuit mea in te fides et benevolentia, quae summam nunc peperit observantiam et venerationem, ut nihil verear ad te confugere, tuumque auxilium omnibus in rebus postulare, in quibus te mihi prodesse posse cognoscam. Venit enim mihi in mentem quanta animi promptitudine, dum inter nos ageres, mihi obtemperares, ut asseverare audeam, et jurejurando affirmare, in tam magno meorum fratrum numero neminem invenisse, qui vel erga me fuerit officiosior, vel meis mandatis obsequentior. Cur nunc, etsi ad amplissimam istam dignitatem tua te virtus evexerit, dubitem quin et optima sis erga me voluntate, et nihil mihi denegaturus, quod abs te tua servata dignitate fieri possit? Nunquam desperabo me posse ab eo impetrare rogando, a quo nihil non obtinebam praecipiendo. Est in sacrosancto Cardinalium Senatu Rainaldus Polus, Angliae Cardinalis, vir spectatae virtutis, pietatis vere christianae, doctrinae singularis, de cujus humanitate et sanctissimis moribus tanta est apud bonos omnes opinio, ut qui hunc non colit et observat, in bonorum numero haberi non possit. Ego certe nulla re me unquam felicior existimabo atque hac quod vir hic, in omni virtutum genere maximus, sua me domestica consuetudine dignetur, et in suam admittat familiaritatem. [P. 608] Quem quoties de divinis loquentem audio, non hominem sed angelum de coelo evangelium aeternum ad homines afferentem, mihi audire videar. Nunquam silerem, si quaecumque mihi in mentem veniant de Rainaldi Poli innocentia, et vitae sanctimonia, ac patientia in rebus adversis, quae una christiani hominis egregia virtus est, enarrare vellem.

Itaque ad rem venio, cujus gratia ego tuo praesidio egeo in causa summi hujus antistitis. Habet in ecclesia tua quam vocant Capiscoliae dignitatem, cujus censu annuo suam suorumque paupertatem sustentat. Video enim in homine, quod omittendum non est, fortunae, et mundi hujus divitiarum inopiam. Video varias ejus amplissimasque divitias in fide et bonis operibus. Cupio igitur, atque a dignatione tua supplex peto, ut non modo rebus suis faveas, verum eas complectaris ut tuas. Sic enim habeto nullam posse te adipisci verae laudis rationem apud S.mum D. N. et sacrosanctum Collegium hac una certior, si audierint patrocinium te suscepisse rerum Rainaldi Poli, hoc est justitiae et probitatis, omniumque virtutum exemplaris. Aget ea de re tecum quoties necesse fuerit, R. D. Canonicus Ribeles, quem obsecro audias libenter, et vel hac ratione ames ardentius, quod causam agit tanti viri. Ego vero hujus Card. operam omnem tibi polliceor, quae vel tuae dignitati, vel rebus omnibus adjumentum aliquod afferre possit. Maximam omnium commendationem et laudem, mihi crede, es assecutus, cum ad tantam dignitatem in senatu admissus es. Eam non modo aequabit, sed longe superabit fama haec, quod viri innocentis et doctissimi causam tuendam susceperis. Atque hac de re hactenus.

Est in nostro collegio Augustinensium Valentiae Jo. Baptista Burgos, qui nunc reliquis praeest. Is ni fallor, integer vitae est et doctrinae non vulgaris. Hunc hominem, et quia tuae professionis est, et quia moribus est suavissimis, ac aliorum honestatem totis viribus optat et procurat, commendatum suscipe. Qua in re mihi quoque rem gratissimam feceris. Quoniam vero christianorum principum, quos Deus unanimes in domo habitare facit, voluntas de concilio eadem est cum Pauli III Pont. Max. voluntate, Tridenti te videre spero, de cujus praestanti virtute multa Patribus pollicitus sum. Interea rogo ne dedigneris his meis litteris respondere. Tuas enim mihi reddendas omni fide curabit Jo. Baptista Burgos, is quem tibi commendavi".

Epistola D. Thomae a Villanova:

Reverendissimo P. M. Hieronymo Neapolitano Ordinis Erem. S. Augustini Generali dignissimo, etc. Litteras, quas ad me V. Reverendiss. P. destinavit, summa cum alacritate accepi; ex quibus perfacile cognosci poterat non tam mihi hujus dignitatis immerito, quam V. P. gratulationem reddendam esse. Mira namque in eis totius jucunditatis, alacritatis, exultationis species apparebat. Unde etsi hucusque monachum privatum, seu aliquorum curam habentem, me summopere amabas, nunc excrescente auctoritate visus est amor ipse crevisse. At gratulatio haec etsi mihi probatissima, quod ab optimo procedit animo, tamen mihi multo hoc jucundior, quod quamvis me dignitate adauctum cuperes, non tantam pectoris laetitiam demonstrasses, nisi divina ope confisus sperares me non nihil inuncti ministerii [p. 609] officium decoraturum. Sed, ut verum fatear, monachalem vitam tranquillam, quietam, meoque ingenio commodam considerans, hujus quam in eo pontificalis afficerer taedio, nisi et majores fructus Chisti Reipublicae allaturam considerem; et non minus multis negotiis occupatum, proximorum saluti studentem, quam intra cellam inclusum Deo placere posse legissem, in hac praesertim Ecclesia, quae diu pastoris orbata regimine multorum vitiorum pullulatione sylvescit. Unde exorandus a nobis est piissimus Christus ut quoniam hanc conferre dignatus est nobis Ecclesiam, dignetur etiam ad illam regendam suam conferre gratiam, ne mihi largissimae piaetatis suae donum in iudicium nostra desidia convertatur. Porro si negotiorum quicquam ad V. P. spectans apud me peragendum fuerit, diligentissimae curabitur. Valeat P. V. Reverendissima. Ex Valentia die 24 Januarii anno 1545. Ad mandata P. V. Reverendiss.

Fr. Thomas Archiepisc. Valent.

Ad an. 1546 sub die 22 Aprilis in memorato Seripandi Reg. scriptum reperitur: Venetiis interfuimus concioni et sacris; in communi mensa comedentes exposuimus Fratribus quo in periculo res nostrae essent ob ea, quae contra nos in Concilio proponebantur, quantumque oporteret nos providere ne nostra respublica periculum hujusmodi subiret, aut rueret... Eodem tempore praefatus Seripandus ad Fratres Polonos scripsit: *Pecunias vestras, quas loco muneris ad nos misistis non accepimus, sed vestris nunciis restituimus. Non est enim nostri officii munera accipere.*

Epistola Gen. Seripandi ad Fr. Hoffmaisterum Tridenti 1546 die 23 Februarii:

"Nihil est quod nuper acceptis abs te litteris respondeamus nisi ut quanta maxime possumus cupiditate abs te petamus et contendamus, ut ad nos, quam saepissime scribas, et minutissima quaeque vestri colloquii scribendo consectoris, quo per tuam diligentiam nihil ignoremus de personis, controversiis, seu articulis, ratione et via colloquendi, omnibus denique quae istic geruntur, omnem nobis istam seu dissertationem, seu mavis temporis jacturam nobis ob oculos pone, ut dum tuas legimus litteras, Ratisponae nos esse, et oculis omnia rimari videamur. Gratissimum extitit quod scribis de tuis Ratisponensibus concionibus, quas omnes in eum scopum tendere optamus, ut Dei gloria illustretur, et qui diu devii errarunt, in viam, quae unica ad salutem patet, revertantur, hoc est in arcam pereunte mundo ingrediantur... De nostro concilio audire omnia potes ex R.do et omni laude dignissimo Patre Suffraganeo Moguntino. Non enim magnos post ejus discessum progressus fecimus, et pendent omnia, ut plerique suspicamur, a Caesare, in cuius manu est antidotum vulneri apponere, vel venenum. Si ad hoc concilium, si ad veritatem, si ad christiani orbis tranquillitatem divinae suae mentis vires convertat, quid non speremus? Dabit Deus salutem Ecclesiae suae per manus ejus, eritque omnium qui unquam fuere aut futuri sunt fortissimus ac celeberrimus. Meminimus hac de re concionem nos apud eum Neapoli dum ageret, habuisse, qua viam ad veram et numquam perituram gloriam ostendimus. Audire nos videbatur magna attentione: Huc eo res Ecclesiae videntur adductae, ut vel magna cum sui nominis gloria instaurandae sint, vel sempiterno cum dedecore perdendae. [P. 610] Tu opus fac evangelistae, et ministerium tuum imple, ac memineris nihil esse aliud confiteri Christum quam propter veritatem non extimescere faciem potentis. Habes Caesaris pectus, quantum omnes intelligimus, pietatis amantissimum. Nihil est quod ad pietatem attinet, quod ille non libenter sit auditurus, et si Deus adsit curaturus. Da itaque operam ne unquam dicere possis: *Vae mihi quia tacui...* Vale."

Ad an. 1548 sub die 29 Septembris Seripandus praecepit Romano Provinciali ut omnino de medio tolleretur abusus, quo nostrates Aquipendii, et Montis-Falisci barbam gestare solebant, addens *se in toto suo itinere ne unum quidem Fratrem vidisse barbaturum*.

Ven. Fr. Rodericus de Andrada, alumnus conventus Hispalensis simul cum aliis quatuor sociis in Anglia pro fide catholica an. 1549 martyrium subiit. Ex Torellio tom. 8, pag. 317.

An. 1550 duodecim nostrates jussu, et sumptibus Caroli V Imperatoris ex Hispania in Peruviam trajecerunt habentes ejusdem Imperatoris mandatum, quo in illa regione coenobia Ordinis Augustiniani expensis publici aerarii erigere possent. Fuerunt autem Patres Andreas de Salazar, Antonius Lozanus, Joannes de S. Petro, Hieronymus Melendez, Didacus Palominus, Petrus de Cepeda, Andreas de Ortega, alias de S. Maria, Joannes del Canto, Joannes Chamorro, Franciscus de Frias, Joannes Ramirez, et Fr. Balthasar Melgarejus nondum sacerdos sed adhuc diaconus. His accesserunt Ven. Joannes Estatius, et Joannes de Magdalena cum aliis duobus nostratibus, qui jam in Mexicano Regno degebant. **Eodem anno 1550** sub die 6 Feb. Marchionissa de Priego petit ut Fr. Alphonsus ab Horozco in conventu Montillae permittatur degere pro ejusdem consolatione spirituali. **Item anno 1550** sub die 26 Aprilis negatur Communitati Cassianae concessio confessarii nostri Ordinis pro Monialibus ejus loci, cum decretum fuerit relinquere omnia monasteria Monialium sub cura Ordinariorum. Et revera Monialium cura relicta fuit mense Martio an. 1576. Item eodem **an. 1550** sub die 24 Junii Episcopus Sulmonensis D.D. Zambeccarius, Papae ad Lusitanos, Nuncius, unum Augustinianum pro suo comitatu a Generali petivit. Praeterea sub die 8 Octobris Fr. Alphonsus ab Horozco locatur in conventu Montillae ad petitionem Cardinalis Compostellani, seu Burgensis. Quoniam saepe in Lutheranae haeresis historia fit mentio nostratis acerrimi ejusdem haeresis hostis Ven. P. Fr. Joannis Hofmaisteri, qui per antonomasiam Antilutherus nuncupatus fuit, operae pretium ducimus hic referre sequentem epistolam, quam in praefati Hofmaisteri laudem libro ejusdem Postillarum praefixit D.D. Leonardus Haller Episcopus Philadelphiae, et Suffraganeus Eystettensis: "Amice, clareque Lector, toti superiori Germaniae notum est et manifestum, quae dona in predicando, Deique verbo annunciando ex divinae benignitatis thesauro sortitus fuerit pia memoriae Reverendus atque devotus Pater Joannes Hofmaisterus Ordinis Augustiniani quondam Provincialis et Prior conventus Colmariensis, qui etiam hujusmodi talentum, non uti inutilis ille servus in sudario reposuit aut in terram defodit; sed usus illo est juxta facultatem suam, et intellectum ei a Domino Deo datum, non proprio tamen motu, verum iis in [p. 611] locis, ad quae rite vocatus, idque exercere jussus fuerat. Testes hujus rei sunt una cum civitate Colmariensi, loco nimirum propositae sibi mansionis et quietis, etiam multa alia loca ac praesertim duo imperialia celeberrima comitia quae proximis annis quadragesimoquinto, sextoque Wormatiae, ac Ratisbonae celebrata sunt, ubi ipse in conspectu Imperatoriae simul ac Regiae Majestatis, clementissimorum Dominorum nostrorum, necnon sacri Romani Imperii Comitum Palatinorum Statuumque, atque innumerabilis pene populi commisso sibi officio praedicationis amplissimo functus est; adeo ut non modo Romanae Ecclesiae subditi, verum etiam contrarii singularem quamdam jucunditatem, et delectationem inde hauserint. Hinc multi permoti elaborarunt quatenus fidelem illum, diligentem, promptumque Ecclesiae ministrum (tam enim promptus erat ut uno saepe die bis terve concionaretur) tum ad suam ipsorum, tum etiam ad subditorum suorum utilitatem, animaeque salutem ad se trahere possent. E quibus serenissimus catholicus, et Ecclesiae Romanae fidelis Princeps, ac Dominus Villelmus, Comes Palatinus Rheni, utriusque Bavariae Dux, clementissimus Princeps, ac Dominus meus unus fuit, qui supra memoratum P. Joannem Hofmaisterum pro concionatore principalis urbis suae Monacensis tandem nactus fuit; ubi et ipse Hofmaisterus quasdam e suis habitis concionibus germanice imprimendas, et in lucem edendas curavit. Quamvis autem tunc temporis exactis quibusdam hebdomadibus exinde Colmariensem suum repetierit conventum, quo molestias itinerum paulisper vitaret, ac domi in proprio monasterio concionibus, atque etiam lectioni, atque scriptioni (id quod requiem arbitrabatur) vacare posset; hac tamen chara sibi requie frui minime permissus fuit. Postquam enim Catholicae Romanae Imperatoriae Majestati rebelles ex campo se subduxere, Caesareaque Majestas Ulmam se confestim contulit, Reverendissimus Pater, ac D.D. Otto S. R. E. tit. S. Balbinae Presbyter Cardinalis, ac Episcopus Augustanus clementissimus Dominus meus, Hofmaisterus eo pervolat ut suggestum Ulmensem susciperet regendum; cui etiam quibusdam mensibus non absque fructu, et lucro multarum animarum, ut a Deo sperandum, laudabiliter praefuit.

Tum denique cum per ejusdem sacrae Caesareae Majestatis victrices manus memorato clementissimo domino meo Episcopo Augustano civitas sua Dillingensis, quae a rebellibus ad sex menses occupata tenebatur, restituta fuit; illustrissima sua Celsitudo saepe dictum Hofmaisterum eo vocavit ad eradicanda recenter orta zizania novi dogmatis, quae per rebelles tempore suae tyrannicae occupationis in civitate Dillingana fuerant disseminata. Id quod dictus fidelis P. Joannes Hofmaisterus alacriter praestitit; sicque aliquanto tempore ambas civitates Ulmam scilicet, ac Dillingam alternatim divini verbi ministerio administravit. In istis tamen laboribus nequaquam verba sua aeri mandavit, nec solum auditores suos his erudit; verum etiam conciones suas diligenter latina lingua conscripsit, et postmodum magnam illarum partem, nempe Dominicalium Evangeliorum ab Adventu usque ad Pentecostem ipsemet in Germanicam transtulit ut suo idiomate patriae quoque consuleret; ii quoque qui ejus illas conciones audivissent, easdem denuo ruminando transcurrerent, vitamque suam tanto facilius secundum eas dirigerent; [p. 612] ii vero qui non audivissent, iisdem minime defraudarentur. Cum vero Deus Omnipotens ipsius molestias, diligentiam, ac fideles demum labores remunerare, atque a saeculo hoc nequam tempestive satis evocare vellet, Ulmae tandem gravi morbo correptus fuit. Qua de causa Hofmaisterus ad monasterium Sesligensi civitati proximum se recepit. Verum morbo paulisper ingravescente, ulterius Gunzburgum usque deportatus est; ubi aliquot septimanis morbi vim et molestiam cum omni humilitate patientissime sustinens, saepiusque interim Deum interpellans (uti de S. Martino legitur) ait: *Domine si adhuc populo tuo sum necessarius, non recuso laborem, fiat voluntas tua*; sicque ibidem Gunzburgi 22 Augusti 1547 rationis pleno usu praeditus, pie in Domino obdormivit, et ad aeternam vitam (uti omnino sperandum) feliciter migravit".

LXXXVIII

DE ORIGINE AUGUSTINIANAE CONGREGATIONIS CALABRIAE

ALIAS ZAMPANORUM - p. 612

Haec Eremitarum Augustinensium Congregatio nomen accepit a nostrate B. Francisco de Zampano Calabro, qui illam instituit anno 1501. Brevi autem haec eadem Congregatio tantum excrevit ut in duas divisa fuerit, quarum prima in Calabria citeriori consistens Zampanorum citra, altera vero in Calabria ulteriori exstans Zampanorum ultra appellata fuit. Congregationis Zampanorum citra sequentes conventus recensentur.

Conventus Albiensis (di Albi) tit. S. Mariae de Misericordia in dioecesi Cataciensi extabat jam an. 1581. Illius annuus proventus an. 1650 erat scutatorum 163, familia fratrum 6.

Conventus Apriliani (di Aprigliano) tit. S. Mariae de Gratia in dioecesi Consentina nominatur ad annum 1583. Scut. 239. Fratres 5.

Conventus Belviderii (di Belvedere) tit. S. Mariae Annuntiatae in dioecesi Cariatensi fundatus an. 1446 erat provinciae Neapolitanae, ac postea ad praefatam Congregationem transivit. Annuus prov. an. 1650 erat scut. 48. Familia Fratrum 3.

Conventus Casulensis (di Casole) tit. S. Angeli an. 1475 spectabat ad provinciam Calabriae, sed postea Congregationi unitus fuit. Proventus annuus scut. 130. Fr. 3.

Conventus Castellionensis (di Castiglione maritimo) tit. S. Mariae de Pietate in dioecesi Tropeae an. 1650 habebat annum introitum scut. 337. Fr. 4.

Conventus Consentinus, (di Cosenza) tit. S. Augustini a provincia Apuliae an. 1521 ad Congregationem transivit. Annuus proventus scut. 615. Fratres 16.

Conventus Crotonis (di Cotrone) tit. S. Augustini ab Augustino Lubin nostrae Congregationi assignatur. Anno 1650 habebat annum proventum scut. 137. Fr. 4.

Conventus Cuculli (di Cuculli) tit. S. Mariae Annuntiatae in dioecesi Umbriatici spectabat ad Congregationem an. 1611. Scut. 94. Fr. 5.

Conventus Machiensis (della Macchia) tit. S. Mariae de Sanitate in dioecesi Consentina an. 1650 habebat annum introitum scut. 89. Fr. 3.

Conventus Maglensis (di Magle) tit. S. Crucis in dioecesi Consentina anno 1650

habebat annum proventum scut. 63. Fratres 2.

Conventus Marturani (di Martorano) tit. [p. 613] S. Mariae Annuntiatae an. 1584 erat provinciae Apuliae. Scut. 275. Fr. 3.

Conventus Neocastri (di Nicastro) tit. S. Mariae de Sanitate, extabat an. 1602. Scut. 44. Fr. 2.

Conventus Nuceriae (di Nocera) tit. S. Mariae de Laureto, alias Campi Aurati in territorio Nuceriae fundatur a B. Francisco de Zampano anno 1506 in dioecesi Tropeae. Scut. 343. Fr. 6.

Conventus Pampanicensis (di Pampanice sive Papanici) tit. S. Mariae Annuntiatae in dioecesi Cotronensi, anno 1650 habebat annum introitum scut. 236. Fratres 6.

Conventus Paternotanus (di Paterno) tit. S. Marci in dioecesi Cusentina an. 1650

habebat annum proventum scut. 65. Fr. 3.

Conventus Rubetinus (di Rovito) tit. S. Mariae Gratiarum in dioecesi Cusentina nominatur ad an. 1593. Prov. Scut. 122. Fr. 4.

Conventus S. Stephani (di Santo Stefano) tit. S. Mariae Annuntiatae in dioecesi Cusentina an. 1650 habebat proventum annum scut. 149. Fratres 5.

Conventus Sciglianensis (di Scigliano) tit. S. Augustini in dioec. Marturani unitur Congregationi an. 1545. Proventus annuus scut. 155. Fr. 4.

Conventus Sellianus (di Sellia) tit. S. Mariae Gratiarum in dioecesi Catacensi extabat an. 1527. Scut. 116. Fr. 4.

Conventus Zampani, alias Zumpani (di Zompano) tit. S. Mariae Angelorum in dioecesi Cusentina caput utriusque Congregationis, fundatur circa an. 1503. Proventus annuus erat scut. 195. Fratres 5.

LXXXIX

CATALOGUS CONVENTUUM GONGR. ZAMPANORUM IN CALABRIA ULTERIORI - p. 613

Conventus Aquarii (di Acquaro) tit. S. Mariae de Succursu in dioecesi Mileti extabat an. 1584. An. 1650 habebat introitum annum scut. 247. Fr. 8.

Conventus Argusti (di Argusto) tit. S. Mariae de Sanitate in dioecesi Squillacensi, anno 1650

habebat annum proventum scut. 124. Fr. 3.

Conventus Borgiae (di Borgia) tit. S. Leonardi in dioecesi Squillacensi habebat introitum Scut. 172. Fratres 5.

Conventus Bovalinae (di Bovalina) tit. S. Leonardi in dioecesi Squillacensi, anno 1650 habebat annum introitum scut. 98. Fratres 3.

Conventus Brancaleonis (di Brancaleone) tit. S. Sebastiani in dioecesi Bovensi ad oram maris Jonii, anno 1650 habebat introitum scutorum 131. Fr. 5.

Conventus Brussiani (di Bruzzano) tit. S. Mariae de Gratia in dioecesi Hieracis, an. 1650 habebat annum proventum scut. 228. Fr. 6.

Conventus Castri-Veteris (di Castelvetere) tit. S. Mariae de Carmine in dioecesi Hieracensi extabat an. 1584. Scut. 244. Fr. 14.

Conventus Cortalliae (di Cortalle sive Castello di Cortale) tit. S. Mariae de Succursu in dioecesi Neocastrensi nominatur ad an. 1567. Scut. 62. Fratres 3.

Conventus Cryptae S. Mariae (di S. Maria della Grotta) in dioecesi Hieracensi anno 1650 habebat annum introitum scutorum 227, et aiebat Fratres 7.

Conventus Dasae (di Daza) tit. S. Mariae de Pietate in dioec. Mileti traditur Ordini anno 1553. Ecclesia extracta fuit a Joanne Petro de Amello [p. 614] et oppido Arenarum. Scut. 128. Fratres 4.

Conv. Davoli (di Davoli) tit. S. Mariae de Trhono in dioecesi Squillacensi habebat introitum, Scut. 151. Fr. 5.

Conventus Francae-Villae (di Francavilla) tit. S. Mariae de Cruce in dioecesi Mileti extabat an. 1583. Scut. 819. Fr. 22.

Conventus Giojae (di Gioja) tit. S. Mariae de Populo in dioecesi Mileti anno 1650 habebat annum proventum scutorum 85, et aiebat Fratres 2.

Conv. Giojosae (di Motta-Giojosa) tit. S. Mariae de Rota in dioecesi Hieracensi habebat introit. Scut. 67. Fr. 5.

Conventus Montis-Pavonis (di Monte-Paone) tit. S. Mariae Angelorum in dioecesi Squillacensi nominatur ad an. 1592. Scut. 191. Fr. 4.

Conventus Regii (di Reggio) tit. S. Mariae Annuntiatae ad oram Phari Messanensis, an. 1650 habebat annum proventum scut. 615. Fr. 8.

Conventus Stallactinus (di Stallati) tit. S. Mariae de Succursu in dioecesi Squillacensi, an. 1650 habebat introitum scut. 720. Fr. 5.

Conv. Stili (di Stilo) tit. S. Antonii in dioec. Squillacensi nominatur ad an. 1584. Annuus intr. scut. 94. Fr. 3.

Conventus Suberati (di Suerata) tit. S. Mariae Pietatis in dioecesi Squillacensi erectus fuit an. 1554 e bonis Ordini relictis a praefato Joanne Petro de Amello. Scut. 428. Fr. 9.

Conventus Terrae-Novae (di Terranova) tit. S. Mariae de Succursu in dioecesi Oppidi nominatur

ad an. 1567. Scut. 409. Fr. 13.

Conventus Turris Spatularum (di Spatula) tit. S. Mariae de Carmine in dioecesi Squillacensi extabat an. 1571. Scut. 289. Fr. 8.

Conventus Varapodii (di Varapodi) tit. S. Mariae de Gratia in dioecesi Oppidi memoratur ad an. 1584. Scut. 205. Fr. 7.

XC

DE AUGUSTINIANA DALMATIAE CONGREGATIONE - 614

Hanc Dalmatiae Congregationem in conventu Lesinae instituit anno 1511 noster P. Mag. Fr. Augustinus Alezia a quibusdam item nostratibus adjutus.

Illius conventus sequentes fuere prout apud Lubinium recensentur.

Conventus Gelsae (di Gelsa) tit. S. Luciae in dioecesi, et insula Lesinensi.

Conventus Lesinae (di Liesina, alias Faro) in ejusdem nominis insula maris Adriatici tit. S. Nicolai, in quo praefato anno 1511 Congregatio sumpsit exordium.

Conventus Macaschensis tit. S. Georgii in eadem Lesinensi insula nominatur ad an. 1543.

Conventus S. Mariae de Crypta (della Grotta) situs in quodam scopulo praefatae insulae adjacenti.

Conventus Pubischiae (di Pucischia) tit. S. Mariae in Brazza insula maris Adriatici prope Dalmatiam.

Conventus Corcyrae-Nigrae (di Cursola) situs in ejusdem nominis insula sub tit. S. Joannis Monialibus traditus.

Conventus Narentiae (di Narenza) tit. S. Stephani a Turcis dirutus cum aliis duobus qui sequuntur.

Conventus Rupis ad ostia fluvii Naronis.

Conventus S. Mariae Vigiliacorum.

XCI

DE AUGUSTINIANA CONGREGATIONE COLORITANA, ALIAS DE COLORITO - p. 614

Haec alia Augustiniani Ordinis Congregatio instituta fuit in Calabria Citeriori a nostrate Bernardino de Rogliano circa an. 1530 in coenobio Coloriti ad radices montis Appollini [p. 615] tribus miliaris procul ab oppido Morano in dioecesi Cassani. Ejus conventus ita recensentur apud Lubinium.

Conventus Capriliae (di Capriglia) tit. S. Spiritus in dioecesi Salernitana an. 1650 habebat annum proventum scut. 195. Fratres 6.

Conventus Cassani (di Cassano) tit. S. Augustini anno 1650 habebat annum proventum scut. 114. Fratres 9.

Conventus Claramontis (di Chiaramonte) dioecesi Anglonensis in Basilicata S. Mariae Angelorum an. 1650 habebat annum proventum scut. 167. Fratres 12.

Conventus Colobrari, alias Columbrari (di Colebrano) tit. S. Mariae de Nive in dioecesi Anglonensi habebat introitum scut. 254. Fratres 5.

Conventus Coloriti tit. S. Mariae prope Moranum in dioecesi Cassani nomen dedit Congregationi. Annuus introitus scut. 1879. Fratres 25.

Conventus Episcopiae (di Episcopia) in dioecesi Anglonensi tit. S. Mariae de Plano an. 1650 habebat annum proventum scut. 333. Fratres 8.

Conventus Moliterni (di Moliterno) tit. S. Antonii in dioecesi Marsicana an. 1650 habebat annum introitum scut. 100. Fratres 6.

Conventus Mormanni tit. S. Mariae de Constantinopoli an. 1652 spectabat ad provinciam Neapolitanam, et habebat annum proventum scut. 99, et alebat Fratres 6.

Conventus Neapolitanus tit. S. Mariae de Fide anno 1650 habebat annum proventum scut. 429. Fratres 12.

Conventus Nocaræ (di Nocara) in dioecesi Anglonensi tit. S. Mariae de Andropici habebat introitum scutatorum 429. Fratres 12.

Conventus Puteolanus (di Pozzuoli) tit. S. Mariae liberantis a scandalis habebat introitum scut. 180. Fratres 6. Erectus fuit an. 1629.

Conventus Romae tit. 40 Martyrum ob aeris malignitatem derelictus.

Conventus S. Laurentii Majoris tit. S. Mariae della Strada, situs erat extra oppidum praefati nominis, et in eo ab illa communitate alebantur tres Fratres. An. 1652 pertinebat ad provinciam Neapolitanam.

Conventus Saracena (di Saracena) tit. S. Mariae de Flumine ob aerem insalubrem a Fratribus derelictus.

Conventus Urzo-Marzonensis (di Urso-Marzo) tit. S. Augustini in Calabria citeriori ob aeris inclementiam a Fratribus derelictus.

Conventus Vigianelli (di Vigianello) tit. Dominae Nostrae Lauretanae in dioecesi Cassani fundatus an. 1597. Scut. 534. Fratres 13.

Conventus item Vigianelli a praecedenti diversus, tit. S. Nicolai fundatus fuit an. 1630 tamquam praefati ejusdem loci coenobii hospitium.

Noster Augustinus Lubin in recensione coenobiorum praefatae Congregationis nominat etiam conventum Salerni tit. S. Spiritus situm prope Montem Decimarum nuncupatum.

L'ORDINE AGOSTINIANO DAL 1550 AL 1620

da pag. 616 a 763

dal cap. XCII al CII

INDEX ADDITAMENTORUM AD CRUSENII MONASTICON

XCII. Conventus Ord. Erem. S. P. Aug. ab an. 1550 ad an. 1620, quo explicat

Crusenii Monasticon - p. 616

XCIII. Appendix - p. 637

XCIV. Monasteria Sanctimonialium Augustinensium ab an. 1550 ad 1620 - p. 639

XCV. De Augustinensibus Eremitis, qui sanctitate floruerunt ab an. 1550 ad 1620 - p. 644

XCVI. Appendix - p. 690

XCVII. De Augustinensibus Episcopis ab anno 1550 usque ad an. 1620 - p. 692

XCVIII. Appendix - p. 713

XCIX. Alii Augustinenses scriptores, qui floruerunt ab anno 1550 usque ad 1620 - p. 714

C. Alii Augustinenses speciali mentione digni, qui floruerunt ab anno 1550 ad 1620 - p. 721

CI. De praeclaris Ordinis Eremitarum S. P. Augustini mulieribus ab anno 1550 ad 1620 - p. 744

CII. Res Ordinis variae ab anno 1550 usque ad 1620 - p. 755

XCII

DE COENOBIIIS ORD. EREM. S. P. AUGUSTINI AB AN. 1550 AD AN. 1620,

QUO EXPLICIT CRUSENII MONASTICON - p. 616

Conventus Abellini (di Avellino) tit. S. Spiritus in provincia Terrae Laboris extabat an. 1566.

Conventus de Acapistla in Mexico nominatur ad an. 1550.

Conventus de Acatlan in Mexico extabat an. 1602.

Conventus Accursii tit. S. Rochi (di Cursi) in Apulia nominatur ad an. 1584. Postea accepit tit. S. Antonii.

Conventus de Aculma in Mexico extabat an. 1550.

Conventus Aderni (di Aderno) tit. S. Mariae Annuntiatae dioecesis Catanensis in Sicilia antea erat extra oppidum, sed an. 1585 intra muros translatus fuit.

Conventus Aeduensis (di Autun) in Gallia nominatur ad annum 1617.

Conventus de Agonoi dioecesis Manilensis in Luzonia insula inter Philippinas erigitur an. 1581.

Conventus Agrigenti (di Girgenti) tit. S. P. Augustini in Sicilia extabat an. 1584.

Conventus Agrippinensis, alias Agredanus (di Agreda) tit. S. P. Augustini in dioecesi Oxomensi erat Ordinis collegium fundatum an. 1557 ope et auxilio D. D. Joannis Gonzalez de Muniebrega Episcopi Turiasonensis. Spectabat ad provinciam Castellae.

Conventus de Ajacuba dioecesis Mexicanae extabat an. 1062.

Conventus Albazeti (di Albacete) tit. S. P. Augustini dioecesis Carthaginensis in Castella-Nova extabat an. 1597 sub patrocinio Ducum de Arcos.

Conventus Albae-Villae (di Bialuthy) tit. S. Nicolai in Pomerania inchoatur an. 1650 a quodam D. Stanislao Narzinschio pro Poloniae provincia, sed per obitum fundatoris aedificium cessavit.

Conventus Albiensis (di Albi) tit. S. Mariae de Misericordia dioecesis Cathacensis in Calabria extabat anno 1581.

Conventus de Alcocauhean in Mexicana regione de Tlapa extabat an. 1602.

Conventus Alicanti (di Alicante) tit. S. P. Augustini in Regno Valentiae extabat an. 1609.

Conventus prope Alicantum tit. Dominae Nostrae de Succursu in Regno Valentiae nominatur ad an. 1609.

Conventus Alshemii, alias Alheimensis in Palatinatu anno 1551 spectabat ad provinciam Rheno-Suevicam.

Conventus Alti-Muri (di Altamura) tit. S. Mariae de Populo in Terra Bariensi extabat an. 1584.

Conventus Ameriae (di Amelia) tit. S. Mariae in Monticellis in Umbria donatur ab Episcopo nostratibus Discalceatis an. 1600 sub conditione quod P. Priori Generali esset immediate subjectus.

Conventus Amiterni (di S. Vittorino) in Aprutio ulteriori extabat an. 1582.

Conventus Anglibergensis (di Engenberg) in Ducatu Witttembergico provinciae Rheno-Suevicae anno 1551 ab haereticis profanatur.

Conventus de Antique dioecesis SS. Nominis Jesu in Philippinis insulis erigitur circa an. 1581.

Conventus de Apalit in Luzonia insula dioecesis Manilensis [p. 617] in Philippinis fundatur circa an. 1587.

Conventus Apiniani (di Appignano) tit. S. Jacobi in dioecesi Auximana an. 1583 erigitur a Congregatione Perusina ex donatione Confraternitatis S. Jacobi, quae suam ejusdem S. Jacobi ecclesiam extra oppidum sitam cum aliis bonis praefatae Congregationi ad coenobii foundationem tradidit.

Conventus Apriliani (di Aprigliano) in dioecesi Cusentina tit. S. Mariae de Gratia an. 1583 pertinebat ad Congregationem Zampanorum.

Conventus Aquarii (di Acquaro) tit. S. Mariae de Succursu in dioecesi Mileti in Calabria extabat an. 1584.

Conventus de Arayat in Luzonia insula dioecesis Manilensis in Philippinis erigitur an. 1590.

Conventus Archensis, alias Arcorum (de Arcos) tit. S. Augustini dioecesis Hispalensis extabat an. 1597 sub patrocinio Ducum de Arcos Hispaniae Magnatum.

Conventus Argirae (S. Filippo di Argira) tit. S. Augustini in Sicilia nominatur ad an. 1584.

Conventus Ariciae (dell'Arícia) tit. S. Bartholomaei an. 1565 spectabat ad provinciam Terrae Laboris.

Conventus Arequipae tit. S. Nicolai de Tolentino in Peruvia erigitur an. 1574.

Conventus Aronchiensis (di Aronches) tit. Dominae Nostrae de Luce dioecesis Portus Alacris in Lusitania favente Rege Sebastiano erigitur ab oppidanis anno 1574 ob devotionem erga Ordinem Eremitanum.

Conventus Aspahami, alias Haspani (di Ispahan) in Perside tit. B. Virginis Assumptae extractus fuit prope palatium Regis a nostrate Hieronymo de Cruce, et aliis sociis ejusdem Ordinis, quos noster Alexius de Meneses Archiepiscopus Goanus et Indiarum Orientalium Prorex ad Persarum Regem nuncios miserat. Hic conventus pertinuit ad Vicariatum Indiae Orientalis nostrae Lusitanae Provinciae unitum.

Conventus de Atlistaca in regione de Tlapa in Mexico fundatur circa annum 1582.

Conventus de Atotonilco in Mexico extabat an. 1550.

Conventus de Atrisco tit. S. Caeciliae dioecesis Tlascalae in Mexico fundatur an. 1591.

Conventus de Atuepam in dioecesi Mexicana fundatur anno 1550.

Conventus de Ayotzinco in Mexico extabat an. 1602.

Conventus Azpeitiaie alias Asperitiaie tit. S. P. Augustini dioecesis Victoriensis in Hispania (locus est Viscajae Guipuscoensis) erigitur an. 1566.

Conventus Bajugi, alias Bolinai tit. S. Jacobi in Philippinis insulis fundatur a nostratibus Discalceatis circa an. 1613.

Conventus Balneonis (di Bagnone) tit. S. P. Augustini dioecesis Sarzanensis, et provinciae Pisanae erigitur an. 1619.

Conventus Basilicae (di Baselice) tit. S. Mariae Gratiarum dioecesis provinciae Terrae Laboris fundatur anno 1573.

Conventus de Batangas dioecesis Manilensis in Luzonia insula erigitur circa annum 1381.

Conventus Battignani tit. S. Luciae dioecesis Grossetanae in Tuscia erigitur circa an. 1620 a nostrate Ven. Joanne de Monte-Cassiano, qui tunc temporis ad Excalceatorum Congregationem

transierat. Inter novos sodales mansit tantummodo diebus 103; nam in praefato coenobio spiritum Deo reddidit die 14 Augusti an. 1621.

Conventus S. Bartholomaei in Gualdo tit. S. Mariae de Consolatione alias de Constantinopoli [p. 618] dioecesis Vulturariae in Apulia fundatur an. 1581 a D. Friderico Caraffa. Spectabat ad provinciam Neapolis.

Conventus de Bassaim in dioecesi Goana in Indiis Orientalibus una cum alia domo adnexa an. 1604 spectabat ad nostrates Lusitanos.

Conventus de Bay, alias de Baly dioecesis Manilensis in Luzonia insula fundatur circa an. 1572.

Conventus Belasii (di Belazio) tit. S. Georgii in dioecesis Comensi an. 1619 pertinebat ad Congregationem Lombardiae.

Conventus Bellae in Basilicata extruitur an. 1578 a D. Augustino Renoni.

Conventus S. Benedicti de Saltu ad fluvium *Anglin* tit. S. Michaelis in dioecesi Bituricensi in Gallia erigitur an. 1615.

Conventus Bononiae (di Bologna) tit. S. Mariae Misericordiarum situs extra urbem an. 1558 erat Cong. Lombardiae.

Conventus Bononiae tit. S. Blasii, ecclesiam ejusdem nominis archiepiscopo nostratibus e coenobio S. Mariae Misericordiarum cedente, extractus fuit an. 1558.

Conventus Bonvicini (di Buonvicino) tit. S. Joannis in dioecesi S. Marci in Calabria erigitur an. 1569.

Conventus Bovinii (di Bouvignes) in dioecesi Namurcensi tit. S. Nicolai Episcopi erigitur a nostratibus provinciae Coloniensis an. 1614. Habebat publicum gymnasium humaniorum litterarum.

Conventus sive collegium Bracharae (di Braga) tit. S. P. Augustini in Lusitania erigitur an. 1595 a nostrate Archiepiscopo Bracharensi, et Lusitanae Primate D. D. Augustino de Castro. Tres in eo publicae sacrae theologiae lectiones singulis diebus habebantur.

Conventus Brianae tit. S. Mariae, in districtu Patavino fundatur an. 1595.

Conventus Bruxellarum (di Bruxelles) tit. S. Joannis Evangelistae, et postea S. Apolloniae, ac demum S. Mariae de Bono Succursu, ab an. 1300 pertinuit ad Tertiarios S. Francisci, sed illis Ordini nostro aggregatis, an. 1584 ad Eremitanum Ordinem transiit. Habebat publicum gymnasium humaniorum litterarum.

Conventus sive ecclesia S. Mariae Buccari dioecesis Signiensis in Dalmatia acceptatur an. 1619; nam noster Joannes Baptista Agatich illius dioecesis Antistes Ordinis coenobium idem aedificare cupiebat.

Conventus Bulacae, alias de Bulacan in Luzonia insula in Philippinis extruitur an. 1578.

Conventus Bullonii (di Buillon) tit. S. Georgii dioecesis Leodiensis in Belgio fundatur ab Ernesto Leodiensi Principe an. 1589. Vigeat in eo schola humaniorum litterarum.

Conventus Burgi S. Sepulcri (di Borgo S. Sepolcro) tit. S. Mariae de Plebe in Tuscia traditum provinciae Senensi anno 1575.

Conventus Burgi Vallis de Taro (di Valditaro) tit. S. Augustini, postea S. Rochi dioecesis Placentinae Congregationis Januensis nominatur ad an. 1564.

Conventus Burgii (di Borgio) tit. S. Luciae, alias S. Leonardi dioecesis Agrigenti in Sicilia extabat an. 1584.

Conventus sive collegium Caesaraugustae nostratum discalceatorum tit. S. Gregorii in Hispania an. 1605 dotatur ab Hugone de Urries Domino Ajervii, hortatu P. Fr. Didaci de Jesu. Erigitur an. 1602.

Conventus Caesenatici Portus (di Cesenatico) tit. S. Josephi in Romandiola fundatur a D. Lamberto Malatesta an. 1578.

Conventus Cajani (di Cagliari) in provincia Lombardiae [p. 619] situs in districtu Brixiensi donatur Ordini a Comite Bechariae an. 1581.

Conventus de Cachultenergo in Mexico extabat an. 1602.

Conventus Calatafimi tit. S. P. Augustini dioecesis Mazariensis in Sicilia nominatur ad an. 1554.

Conventus Calatahieronii (di Caltagirone) tit. S. P. Augustini dioecesis Syracusanae in Sicilia extabat an. 1584.

Conventus de Cali in provincia Quitensi nominatur ad an. 1576.

Conventus de Calumpit in Luzonia insula dioecesis Manilensis fundatur an. 1572.

Conventus Campi Aurati tit. S. Mariae in territorio Nuceriae in Apulia an. 1584 erat Congregationis nostratum Zampanorum.

Conventus Campiliae (di Campiglia) tit. S. Mariae dioecesis Massanae in Tuscia an. 1566 erat provinciae Pisanae.

Conventus Canneti (di Guarco) dioecesis Limanae in Peruvia acquiritur an. 1591.

Conventus Capinotae dioecesis Chuquisacensis in Peruvia erigitur an. 1559.

Conventus Capranicae (di Capranica) tit. S. Mariae de Plano situs extra portum S. Antonii acceptatur a Patribus provinciae Romanae an. 1559.

Conventus Carnioli tit. S. Pauli situs inter montes Ducatus Florentini in dioecesi Sarsinae an. 1606 incorporatur provinciae Romandiolae ex populi donatione, annuente Domino Petro Aldobrandini.

Conventus Casalis de Bazano (di Vazzano) tit. S. Spiritus dioecesis Mileti in Calabria acquiritur an. 1616.

Conventus Casellarum tit. S. Mariae de Podio prope Placentiam an. 1552 erat provinciae Lombardiae.

Conventus Casecarelli (di Casacarello) tit. SS Mariae dioecesis Caesena in Romandiola apud Herreram nominatur ad annum 1599.

Conventus Caspae (di Caspe) tit. Dominae Nostrae Angelorum dioecesis Caesaraugustanae in Hispania, erigitur an. 1610 a nostratibus provinciae Aragoniae.

Conventus Castaldae (di Castaldolo) tit. S. Mariae de Ulmo in districtu Patavino nominatur ad annum 1579. A provincia Lombardiae transiit ad Congregationem Montis Orthoni.

Conventus Castaneae (di Castanea) tit. SS. Annuntiatae dioecesis Messanensis in Sicilia extabat an. 1590.

Conventus Castelli-Vetrani (di Castel Vetrano) tit. S. Augustini dioecesis Mazariensis in Sicilia inchoatur anno 1584.

Conventus Castelloni-Maritimi tit. S. Mariae de Pietate dioecesis Tropeae in Calabria fundatur an. 1572.

Conventus Castellionis ad lacum Perusinum (Thrasimenum) tit. S. Augustini in Umbria extruitur an. 1572.

Conventus Castri S. Angeli in Romandiola nominatur ad an. 1572.

Conventus Castri-Fidardi (di Castelfidardo) tit. SS. Annuntiatae prope Lauretum in Piceno extabat anno 1556.

Conventus Castri Franchi (di Castel-Franco) tit. S. Jacobi dioecesis Bononiensis in Romandiola nominatur ad annum 1599.

Conventus Castri-Veteris (di Castel-Vetere) tit. S. Mariae de Carmine dioecesis Hieracensis in Calabria an. 1584 erat Congregationis Zampanorum.

Conventus Cathacii (di Catanzaro) tit. S. Mariae de Succursu in Calabria donatur Ordini an. 1561 ab Episcopo D. D. Ascanio Geraldino.

Conventus Catini tit. S. Antonii in Sabina extabat anno 1591.

Conventus Caviti (di Cavite) tit. S. Nicolai [p. 620] in Philippinis insulis an. 1616 erat Augustiniensium Discalceatorum.

Conventus Cazallae (di Cazalla) tit. S. Augustini in dioecesi Hispalensi nominatur ad an. 1597.

Conventus Ceilani (di Ceilan) in ejusdem nominis insula Indiarum Orientalium extabat in urbe Colombo an. 1578, et habebat, sub sua jurisdictione 16 parochias. Spectabat ad Vicariatum Indiarum Orientalium provinciae Lusitaniae.

Conventus Centi (di Cento) tit. S. Augustini in Romandiola fundatur an. 1580.

Conventus Cephaludiensis (di Cefalù) tit. S. Mariae de Jesu, postea S. Augustini, in Sicilia fundatur anno 1560.

Conventus Centorbi, alias Centorupum (di Centorbi) tit. S. Mariae de Stella dioecesis Catanensis in Sicilia inchoatur an 1578. Caput extitit Congregationis ejusdem nominis.

Conventus de Chaul tit. S. Mariae Gratiarum in Regno Congi dioecesis Goanae in Indiis Orientalibus an. 1578 spectabat ad nostrates Lusitanos.

Conventus de Chiapatongo dioecesis Mexicanae extabat an. 1602.

Conventus Chiautlan dioecesis Tlascalensis in Mexico extabat an. 1602.

Conventus Chiclanae tit. S. Martini dioecesis Gaditanae in Andalusia an. 1597 extabat sub patrocinio Ducum Metimnae Sidoniensis.

Conventus Chignoli (di Chignolo) tit. SS. Conceptionis dioecesis Mediolanensis traditur Ordini an. 1582.

Conventus Chilapan in Mexico fundatur an. 1532.

Conventus Chuquiagi (de la Paz) in Peruvia fundatur an. 1562 a nostrate Andrea de S. Maria.

Conventus de Chuquisaca in Peruvia fundatur an. 1578.

Conventus Chusgonii tit. S. Philippi in Peruvia erigitur anno 1587 a nostrate Petro de la Fuente.

Conventus Civitatis Castellanae in Patrimonio S. Petri nominatur ad annum 1609.

Conventus Civitatis-Veteris (di Civitavecchia) tit. S. Sebastiani prope arcem acceptatur an. 1598. Ob ejusdem arcis ampliationem destruitur an. 1639, et nostratibus traditur Ecclesia de S. Maria de Strada intra urbem sita, apud quam novus conventus erigitur opera nostratis P. Fr. Paracliti de Cornueto.

Conventus Clavennae (di Chiavenna) tit. S. Mariae Annunziatae in Ducatu Placentiae an. 1552 erat provinciae Romandiolae.

Conventus Clisae, alias Vallis de Clisa, tit. S. Catharinae in Peruvia fundatur anno 1570.

Conventus Cochabambae, alias Orepesae in dioecesis de Chuquisaca in Peruvia erigitur an. 1578.

Conventus Coliae in Sicilia apud Herreram nominatur ad an. 1584.

Conventus Collinae tit. S. Antonii in provincia Pisana nominatur ad an. 1552.

Conventus Collis Cervini in Aprutio nominatur ad annum 1591.

Conventus Conadae (di Cosne) tit. S. Annae in territorio Nivernensi in Gallia extruitur an. 1616.

Conventus Conchae (di Cuenca) tit. S. Mariae de Laureto in Castella-Nova extabat an. 1597.

Conventus Conchensis in provincia Quitensi acquiritur an. 1576.

Conventus S. Constantii (di S. Costanzo) tit. S. Petri dioecesis Fanensis in Piceno erigitur an. 1613.

Conventus de Copacabana dioecesis Pacis in districtu Chuquiti in Peruvia, tit. B. Mariae Virginis, cujus prodigiosa imago ibidem venerabatur, acquiritur an. 1591. **[P. 621]**

Conventus Corsalensis, alias Cortalliensis (di Cortalle) dioecesis Neocastri tit. S. Mariae de Succursu in Calabria extabat an. 1567.

Conventus Cotabambae tit. S. Guilelmi, alias S. Augustini in Peruvia fundatur an. 1571 a nostrate Antonio Lozano, qui multarum provinciarum apostolus, multarumque conversionum auctor fuit.

Conventus Cruculi (di Cruccoli) tit. SS. Annunziatae, dioecesis Umbriaticensis in Calabria, an. 1611 erat Congregationis Zampanorum.

Conventus de Culiacan, alias de Culuacan in Mexico extabat an. 1602.

Conventus de Cuzco in Peruvia fundatur an. 1559. In eo reconditum fuit sacrum corpus nostratis B. Didaci Ortiz Peruviae protomartyris.

Conventus de Cuzcatlan, alias de Chilguatla, postea S. Salvatoris, in Nova Hispania extabat an. 1602.

Conventus Czernienscae in Polonia apud Herreram ponitur ad an. 1582.

Conventus Damani (di Daman) in India citeriori in dioecesi Goana an. 1604 spectabat ad Lusitanorum Vicariatum Indiae Orientalis.

Conventus Dasae (di Daza) tit. S. Mariae Pietatis, et S. Joannis Laterani in dioecesi Mileti in Calabria an. 1553 a D. Joanne Petro de Amello traditur nostrati Congregationi Zampanorum.

Conventus de Dignes tit. S. Fulgentii in Philippinis insulis an. 1610 erat Congregationis Discalceatarum

Conventus Sancti Domnini, alias Burgi S. Domnini tit. S. Petri in Aemilia erat Congregationis Baptistinorum Januensium an. 1552.

Conventus Durangi (di Durango) tit. S. Augustini dioecesis Burgensis (nunc dioecesis Victoriensis) in Hispania extruitur an. 1587.

Conventus Ermicae in Mexico fundatur an. 1557.

Conventus Ericis Portus (di Lerici) tit. SS. Annuntiatae dioecesis Sarzanae in Liguria Orientali erigitur an. 1580, quo Deiparae imago in eo loco reperta fuit.

Conventus Feroleti (di Feroletto) tit. S. Augustini dioecesis Neocastri in Calabria fundatur an. 1604.

Conventus Ferrariae, alias Massae Ferrariae tit. S. Stephani in territorio Ferrariensi traditur Congregationi Lombardiae an. 1599.

Conventus S. Fidei in Regno Novae Granatae apud Herreram nominatur ad an. 1613. Alebat Fratres 60.

Conventus S. Felicis in provincia Aragoniae admittitur an. 1594.

Conventus S. Florii (di San Floro) dioecesis Catacensis in Calabria tit. S. Annae erigitur anno 1591.

Conventus Franchae-Villae (di Francavilla) dioecesis Mileti tit. S. Mariae de Cruce in Calabria an. 1583 erat Gongregationis Zampanorum.

Conventus Franchae-Villae, (di Franca-Villa) tit. S. Mariae Gratiarum dioecesis Dertonensis in Pedemontio an. 1587 erigitur a familia Spinola pro nostratibus Congregationis Insubricae.

Conventus Frenciani Majoris, Congregationis S. Joannis de Carbonaria, nominatur ad an. 1602.

Conventus Gaditanus (di Cadiz) tit. S. Augustini in Andalusia fundatur an. 1617.

Conventus Genuae (di Genova) tit. SS. Annuntiatae in Xenodochio majori an. 1608 erat

Congregationis Baptistinorum.

Conventus Genuae tit. S. Nicolai an. 1598 jam spectabat ad Discalceatos.

Conventus Georgii in Regno Minae, alias Angolae in Africa extruitur a nostratibus Lusitanis an. 1574, instante et [p. 622] adjuvante D. Mendo de Mota illius regionis gubernatore. Illuc an. 1572 e Lusitania missi fuerunt Patres Josephus de Morales, Hieronymus de Incarnatione, Petrus de Gratia et Gaspar de Angelis, primus praefati coenobii superior. His anno 1573 adjuncti sunt Patres Dominicus de S. Maria et Athanasius de Cruce. Statim coeperunt Christi Evangelium cum ingenti fructu disseminare, multosque indigenas ad Catholicam Fidem converterunt. Emicuit inter caeteros P. Petrus de Gratia, vir apprime Religionis zelo, et regularis disciplinae observantia praecellens. In urbe Comina sex filios illius Regis, qui Philippus vocari coeperat, sacro baptismatis lavacro regeneravit, itemque in Regno Futi sex Regis filios lustralibus lymphis Ecclesiae adjunxit. In praefato S. Georgii coenobio instituta fuit Confraternitas S. Nicolai Tolentinatis, qui multorum miraculorum patrione illarum gentium conversionem promovit.

Conventus Gerundae (di Gerona) tit. S. Augustini in Cathalaunia inchoatur an. 1608.

Conventus Ghisioli tit. S. Mariae Costae Mezanae in dioecesi Parmensi an. 1566 erat provinciae Romadiolae.

Conventus Goae (di Goa) tit. Nostrae Dominae de Gratia in Indiis Orientalibus erigitur a nostratibus Lusitanis an. 1572. Tunc enim illuc Ulyssipone pervenerunt Patres Antonius de Passione, Petrus de Conceptione, Emmanuel de Regibus, Dominicus de Pietate, Emmanuel de S. Petro, Simon de Jesu, primus Goani coenobii superior, Simon de Conceptione, Anselmus de Paradiso, Joannes de Gratia, Ludovicus de S. Maria, Joannes de S. Monica, et Georgius de S. Maria. An. 1682 alebat Fratres 60.

Conventus seu potius collegium Goae tit. S. Mariae de Populo erigitur circa annum 1580. In eo degebant an. 1582 nostrates circiter quadraginta. Hujus Collegii alumnus fuit D. Martinus filius Regis de Chetigam, et Hieronymus Chyrumguira princeps Melindrae et Mombazae, quem nostrates Lusitani ad ovile Christi adduxerunt. Hic tamen deinde factus

apostata Mombazae arce repentino impetu occupata multos christianos anno 1631 in odium fidei interfecit, inter quos recensentur nostrates Patres Prior Antonius de Nativitate, Antonius de Passione, et Dominicus de Nativitate. In praefata arce recuperanda vitam amisit noster Fr. Gaspar de S. Augustino.

Conventus Graecii (di Gratz) tit. S. Pauli in Stiria, et dioecesis Salisburgensi erigitur an. 1602 ex donatione Wolfangi Theodorici Archiepiscopi Salisburgensis, dotante postmodum Ferdinando II Archiduce Austriae. Verum noster Martinus Rosnak in *Notitia de monasteriis Aug. Austriae et Hungariae* edita Viennae an. 1776 pag. 23 scribit praefati monasterii Graecensis exordium referendum esse ad an. 1588, quo Carolus II Austriae Archidux, praememorati Ferdinandi II pater, nostrati P. Fr. Aurelio Mancini de Pergula in Piceno ipsius capellano, et musicae directori sive capellae magistro sacellum D. Pauli Apostoli una cum adnexa domo donavit. Itaque praefatus Archiepiscopus Salisburgensis non aliud egisse quam praedictam donationem confirmasse putandus est.

Conventus Granatae in Hispania tit. D. N. de Laureto donatur Discalceatis a D. Antonio de Arostegui an. 1613.

Conventus Gravellonae (di Gravellona) tit. S. Mariae Gratiarum dioecesis Novariae in Pedemontio fundatur an. 1577.

Conventus Gravinae (di Gravina) tit. S. Viti in Apulia ad tria stadia extra [p. 623] urbem fundatur an. 1553. Transfertur ad locum civitati viciniorem an. 1578.

Conventus Grutarum, alias Criptarum tit. S. Mariae *della Grotta* in Marchionatu Condojanni in Calabria, an 1556 erat provinciae Calabriae, et postea transivit ad Congregationem Zampanorum.

Conventus Guadalupensis in ripa fluminis Pasig prope Manilam, insularum Philippinarum Metropolin, ad orientalem plagam, erigitur an. 1601 sub tit. B.me V. Mariae de Guadalupe, opus dirigente nostrate Fr. Antonio de Herrera architecto peritissimo, qui etiam construxerat Manilanum conventum tam mira structura ut unus ille inter omnia Manilae aedificia terraemotibus illinc frequentibus quasatus haud fuerit. Magna populorum celebratur frequentia ob B. V. Mariae et S. Nicolai Tolentinatis devotas imagines, quae miraculis nonnunquam cohonestatae dicuntur.

Conventus de Guadalupe dioecesis Truxilli in vallibus de Pascamayo in Peruvia tit. Dominae Nostrae *de Guadalupe* miraculis celeberrimae fundatur an. 1563.

Conventus de Guamachuco, alias de Huarnachuca dioecesis Truxilli in valle de Guamachuco in Peruvia erigitur an. 1554. In Capitulo anni 1560 Provinciae Laimebambae et Conchucorum in fide erudiendae recipiuntur.

Conventus de Guamanga, alias S. Joannis de Victoria in Peruvia recensetur apud Lubinium in Orbe Augustiniano pag. 400.

Conventus Guanuli tit. S. Augustini de Gratia dioecesis Limanae in Peruvia erigitur an. 1584 opem suppeditantibus D. Didaco Alvarez, nobili Salmanticensi, ejusque uxore D. Elisabetha de Figueroa.

Conventus de Guascarzaloya in Mexico extabat an. 1602.

Conventus Guatemalae, alias S. Jacobi de Guatemala, vulgo *de los Cavalleros*, tit. S. Laurentii in Mexico extruitur an. 1610 opera nostratis P. Francisci de Ibarra.

Conventus Guaxacae, alias Antequerae in Mexico erigitur circa an. 1580 opera nostratis P. Mag. Martini de Perea.

Conventus oppidi Guelmae tit. S. Elisabethae sub patrocinio Ducum de Alburquerque ad an. 1573 apud Herreram abscribitur provinciae Bethicae.

Conventus de Guexutla, alias Vaxutla in regione Guaxtecae in Mexico fundatur circa annum 1550.

Conventus Habanae in Cuba insula dioecesis S. Jacobi de Cuba provinciae Mexicanae jam extabat an. 1602.

Conventus Herendalii (di Herental) tit. SS. Trinitatis dioecesis Mechliniensis in Belgio fundatur an. 1613. Habebat collegium litterarum humanarum.

Conventus sive collegium Hispalis (de Seviglia) in Hispania tit. S. Achatii fundatur circa an. 1600.

Conventus Huyensis (di Huy) tit. S. Georgii dioecesis Leodiensis in Belgio erigitur anno 1614. Habebat collegium humanarum litterarum.

Conventus de Janquistengo in Mexico extabat an. 1602.

Conventus Icae, alias Villae Vallis-Viridis provinciae Peruanae in dioecesi Limana, fundatur

jubente regio Limae Senatu an. 1583, dum vicarium provinciale ageret P. Fr. Joannes de Almaraz.

Conventus de Ilamatlan dioecesis Tlascalensis in Mexico extabat an. 1602.

Conventus Ingolstadii (di Ingolstat) tit. B. Mariae Virginis Scuttherinae, idest ad Scutthenam fluvium in Bavaria erigitur an. 1606.

Conventus Insulensis, sive Insulae Flandrorum (l'Isle) [p. 624] tit. S. Annae in dioecesi Tornacensi fundatur an. 1614. Habebat collegium humaniorum litterarum.

Conventus Isclae (d'Ischia) tit. S. Mariae dioec. Aquipendii in prov. Romana traditur Ordini a Ducissa Parmae an. 1555.

Conventus Islingiani in Ducatu Witembergico nominatur ad an. 1551, quo ab illo Duce usurpatus fuit.

Conventus de Itzmiquilpan dioecesis Mexicanae erigitur anno 1550.

Conventus Juliae-Novae (di Giulia-Nuova) tit. S. Rochi in Aprutio a Communitate donatur Ordini an. 1553.

Conventus Leiriae tit. S. Augustini in Lusitania erigitur an. 1575 a nostrate DD. Gaspare Casalio ejusdem civitatis Episcopo.

Conventus Leontini (di Lentini) tit. S. Nicolai de Tolentino dioecesis Syracusanae in Sicilia olim extra urbem, anno 1606 intra urbem prope Ecclesiam majorem translatus fuit.

Conventus Levanti (di Levanto) tit. S. Antonii de Armisco dioecesis Sarzanensis in Liguria Orientali an. 1598 erat Congregationis Baptistinorum Januensium.

Conventus Levanti ut supra diversus a praecedenti erigitur an. 1598 a nostratibus Discalceatis.

Conventus Libochovitz in Germania apud Herreram nominatur ad annum 1585.

Conventus Limae tit. S. Augustini in Peruvia extruitur an. 1551 a D. Fernando Gonzalez de la Torre, et D.a Joanna de Cepeda ejus uxore. Empta aedes D. Joannis de Morales sumptibus regis ubi postea fuit ecclesia S. Marcelli. Anno autem 1573 Limense coenobium translatum fuit ad eum locum, in quo nunc extat. Haec de illo habet Herrera tom. 2 pag. 40: Dives haec domus redditibus annuis, argenteis, et aureis vasis, praetiosisque sacri cultus suppellectilibus, et sumptuosis aedificiis, sed praecipue miraculosis iconibus Parentis Augustini, B. Mariae Virginis de Gratia, et SS. Crucifixi Burgensis pretioso simulacro, sculptoris arte mire elaborato, et sacris sanctorum pignoribus ab urbe Romana allatis. Centum et quinquaginta Religiosos alit, (anno scilicet 1644) e quibus anno 1633 decem et sex erant Magistri, et tres publici in Universitate Limensi professores... Pauperibus in singulos annos distribuit ultra quinque millia pondera argentea. Primi e nostratibus qui ex Hispania ad Evangelium Peruanis praedicandum navigurunt sequentes fuerunt, nempe post Augustinum de Trinitate V. P. Fr. Andreas de Salazar, Fr. Antonius Lozano, Joannes de S. Petro, Hieronymus Melendez, Didacus Palomino, Petrus de Zepeda, Andreas de Ortega, Joannes del Canto, Joannes Chamorro, Franciscus de Frias, et Joannes Ramirez Sacerdotes, necnon Balthasar Melgarejo Diaconus. Profecti sunt ex urbe Salmantina die 25 Martii an. 1550, et comitem habuerunt nostratem P. Fr. Joannem de Sancto Romano Indiarum Provinciale. Appulerunt Callaum ad finem Maji an. 1551, et benigne a civibus Limae recepti sunt, et praecipue ab eximiis praefatis Ordinis nostri benefactoribus DD. Fernando Gonzalez de la Torre, et Joanna de Cepeda nobilibus conjugibus.

Conventus Limae, seu potius collegium, ac Universitas Pontificia tit. S. Ildephonsi nominatur in

Ordinis regestis ad an. 1614.

Conventus Limae strictioris observantiae, quam vocant *Recollectionis* sub titulo B. Mariae Virginis de Copacabana, diversus ab alio ejusdem nominis coenobio superius jam memorato, apud Lubinium in Orbe Augustiniano [p. 625] recensetur pag. 401. Situs erat procul extra civitatem.

Conventus de Lloque tit. S. Petri dioecesis Truxillensis in Peruvia a Lubinio nominatur item pag. 401.

Conventus Lodani (di Loano) dioecesis Albinganensis tit. S. Mariae Misericordiarum in Liguria Occidentali fundatur an. 1580 a celeberrimo Principe Andrea de Auria. Antiqui heroes coenobia erigebant, moderni autem pigmaei, qui heroes a sectariis nuncupantur coenobia proscribunt!

Conventus de Lolotlan diocesis Mexicanae in regione de Molango *en la Sierra alta* erigitur an. 1593.

Conventus Lonteji in Umbria tit. S. Joannis an. 1567 erat membrum coenobii S. Nicolai de Fulgineo.

Conventus Louleni (di Loula) tit. Dominae Nostrae dioecesis Faronensis in Lusitania acquiritur an. 1574.

Conventus Lugduni (di Lione) tit. S. Annae in Gallia Congregationis Discalceatorum apud Herreram nominatur ad an. 1614.

Conventus de Macan in Imperio Sinarum, tit. Sanctae Mariae de Gratia erigitur a nostratibus hispanis Provinciae S.mi Nominis Jesu Insularum Philippinarum an. 1587. Postea transiit ad Congregationem Indiarum Orientalium.

Conventus Macai (di Macao) in limitibus imperii Sinensium extabat an. 1604.

Conventus Malacae (di Malacca) in Indiis Orientalibus an. 1604 spectabat ad nostrates Lusitanos.

Conventus Malacae (di Malaga) tit. S. Augustini in Hispania an. 1597 erat provinciae Bethicae.

Conventus de Malinalco dioecesis Mexicanae fundatur circa an. 1550.

Conventus Manilae (S. Augustini di Manila) tit. Conversionis S. Pauli, provinciae insularum Philippinarum inchoatur in Luzonia insula an. 1571. Primi namque Religiosi, qui ex regio Philippi II decreto ad illas insulas navigarunt nostrates fuere Eremitae Augustinenses, ac praecipue Martinus de Rada, et Andreas de Urdaneta, qui non minus doctrina, exemplo, et praedicatione, quam consilio, arte militari, et nautica utramque earumdem insularum, religiosam nempe, atque politicam conversionem promoverunt. Anno autem 1574 quidam Limaonius pirata Chinarum Regi rebellis coenobium illud cum ornamentis a Catholico Rege donatis incendio vastavit. Sed brevi restauratur, atque in magnam divitiarum, et aedificiorum amplitudinem crevit, praeclarisque viris tam vitae sanctitate quam doctrina conspicuis maxime enituit. Ita fere Thomas Herrera tom. 2 Alphabeti Augustiniani pag 134. In praesentiarum est caput florentissimae Provinciae S.mi Nominis Jesu Insularum Phippinarum quae quingentis sexaginta religiosis constat.

Conventus Manilae tit. S. Nicolai nostratum Discalceatorum intra muros praefatae civitatis fundatur circa an. 1610 a D. Bernardino del Castillo, Ribera et Maldonado, arcis et militum praefecto; ejusque uxore D. Maria Enriquez de Cespedes, non minus pietate quam nobilitate illustribus, qui in ecclesiae, atque coenobii constructione centum scutatorum millia expendisse feruntur.

Conventus Manilae extra muros ejusdem urbis tit. S. Joannis Baptistae erigitur an. 1606 a nostratibus discalceatis qui zelo salutis animarum permoti ad illas remotissimas insulas an. 1605 tranfretarunt.

Conventus S. Marci (di S. Marco) tit. S. Mariae de Succursu in valle Demonae [p. 626] dioecesis Messanensis in Sicilia extabat an. 1554.

Conventus Marchenae, qui locus est dioecesis Hispalensis tit. S. Augustini an. 1597 spectabat ad provinciam Beticae.

Conventus S. Mariae de Spe dioecesis Giennensis in Hispania, apud Herreram ad annum 1573 nominatur tamquam membrum provinciae Beticae.

Conventus Marini (di Marino) tit. S. Mariae dioecesis Albani in provincia Romana inchoatur an. 1580.

Conventus de Mariveles, alias de Amo tit. S. Nicolai in Phippinis insulis erigitur a nostratibus Discalceatis circa an. 1606.

Conventus Marrae (forsitan in dioecesi Beneventana) nominatur ad an. 1586 tamquam recenter erectus in suo Comitatu a D. Joanne de Marra.

Conventus Martorani (di Martorano) tit. S. Mariae Annuntiatae an. 1584 erat provinciae Apuliae, et postea transiit ad Congregationem Zampanorum.

Conventus Massafrae (di Massafra) tit. S. Stephani dioecesis Motulae in Apulia fundatur an. 1572.

Conventus Massae Carariae tit. S. Mariae Visitantis donatur Congregationi Insubrica a D. Alberico Cibo Malaspina Massae Comite an. 1568.

Conventus Massini (di Massino) tit. S. Salvatoris in dioecesi Novariensi ad Lacum Majorem, situs in montis summitate, nominatur ad an. 1612.

Conventus Materae (di Matera) tit. S. Mariae Gratiarum in Apulia erigitur anno 1592.

Conventus Mautensis, alias Mutensis (di Maut) tit. S. Joannis Baptistae in Carinthia, an. 1559 spectabat ad provinciam Bavariae.

Conventus Mazingli tit. S. Andreae in Philippinis insulis extruitur a nostratibus Discalceatis an. 1607.

Conventus Mazzani (di Mazzano) tit. S. Mariae de Castro Veteri dioecesis Nepesinae in provincia Romana erigitur an. 1584 ex donatione D. Aversi de Angelica, ejusdem Castri Mazzani possessoris.

Conventus Melpiniani (di Melpignano) tit. S. Mariae de Carmelo in terra Hydruntina an. 1601 pertinebat ad provinciam Apuliae.

Conventus Mercatelli (di Marcatello) tit. S. Mariae de Succursu in dioecesi Urbanae in Ducatu Urbini an. 1566 spectabat ad provinciam Spoletanam.

Conventus Messanae (di Messina) tit. S. Restitutae erigitur a nostrate P. Josepho Miglio Messanensi an. 1614.

Conventus Messanae tit. B. Mariae Annuntiatae non longe ab urbe acquiritur circa an. 1614.

Conventus Messerani an. 1571 donatur provinciae Lombardiae a D. Marchione ejusdem oppidi.

Conventus Metimnae Sidoniae (di Medina Sidonia) tit. S. Mariae de Pace, alias S. Augustini sub Ducum Metimnensium tutela an. 1597 erat provinciae Beticae.

Conventus sive Collegium Mexici (de Mexico) tit. S. Pauli fundatur an. 1575 a nostrate P. Mag. Alphonso de Vera Cruce, qui aedem hanc insigni bibliotheca ditavit. Ex eodem collegio plures nostrates Episcopi prodierunt, nempe Mag. Petrus de Agurto, vir doctrina, ac sanctitate illustris, Ep. SS. Nominis Jesu in Phihippinis, Joannis Zapata et Sandoval Ep. Guatimalae, Gundisalvus de Hermosillo Ep. Guadianae, Didacus de Contreras Arch. S. Dominici, etc.

Conventus Mexici tit. S. Crucis sub nomine vicariatus extabat an. 1602. [P. 627]

Conventus Mexici tit. S. Sebastiani nominatur ad annum 1602.

Conventus Mezticlan in Mexico fundatur an. 1541.

Conventus Milopotami (di Milopotamo) tit. S. Mariae in Creta iusula extabat an. 1551.

Conventus Minoricensis provinciae Aragoniae propter inopiam dimissus, jussu P. Generalis Thadaei Perusini in populi illius gratiam an. 1576 receptus fuit.

Conventus Modunii (di Modugno) dioecesis Bariensis in Apulia tit. S. Mariae Gratiarum fundatur an. 1608 opera nostratis P. Antonii Tarentini.

Conventus Molariae, alias S. Georgii, (di S. Giorgio) tit. SS. Annuntiatae dioecesis Beneventanae in Principatu ulteriori nominatur ad an. 1578 tamquam membrum provinciae Neapolitanae.

Conventus Montis Alti (di Montalto) tit. S. Sixti dioecesis Viterbiensis in provincia Romana fundatur an. 1581. Ceditur Communitati pro annua pensione scutorum 120 an. 1709.

Conventus Montis Bruni (di Monte-Bruno) tit. S. Mariae de Portu dioecesis Dertonensis extruitur an. 1486, sed apud Herreram ponitur ad annum 1554. quo spectabat ad Congregationem Januensem.

Conventus Montis-Calvi (di Monte-Calvo) tit. S. Catharinae dioecesis Beneventanae nominatur ad an. 1598 tamquam membrum Congregationis Dulcetanae.

Conventus Montis-Pavonis (di Monte-Pavone) tit. S. Mariae Angelorum dioecesis Squillacensis in Calabria an. 1592 erat Congregationis Zampanorum.

Conventus Montis Pelusii (di Monte-Peloso) tit. S. Viti dioecesis Materae in Apulia fundatur an. 1591.

Conventus Montisqui provinciae Tolosae in Gallia nominatur ad an. 1608.

Conventus Montis-Securi (di Monte-Sicuro) tit. S. Antonii dioecesis Anconitanae in Piceno nominatur ad annum 1551.

Conventus Montis Sicci (di Monte-Secco) dioecesis Fori-Sempronii in Piceno acquiritur anno 1586 opera nostratis P. Mag. Gratiae de Saxoferrato.

Conventus Montis Vulturum prope castellum in Flandria, cum esset alterius religiosae sodalitatis, de Pauli V mandato unius fuit Augustinianae Flandricae provinciae. Illius Communitatis coenobiticae Prior erat quidam Fr. Antonius Tovam Lotharingus.

Conventus Naupham dioecesis Mexicanae fundatur 1593.

Conventus Neapolis tit. S. Mariae de Succursu extabat an. 1560.

Conventus Neapolis S. Mariae de Oliva alias de Partu fundatur extra urbem ad portam Constantinopolitanam circa an. 1600 a nostrate insigni poeta P. Fr. Andrea de Sicignano.

Conventus Neapolis, sive collegium Hispanorum tit. S. Mariae de Spe, an. 1570 a D. Hieronyma Colonna Ducissa Montis Leonis donatur Augustinensibus Hispanis per manus nostratum Patrum Francisci, et Ferdinandi de Segura germanorum, qui Toleti ortum habuerant.

Conventus Neapolis tit. S. Mariae de Spe (la Speranzuola) in vico S. Antonii apud Herreram nominatur ad an. 1583. Fundatus fuit an. 1580. Diversus a conventu S. Mariae de Spe Hispanorum.

Conventus Neapolis S. Mariae de Salute intra civitatis moenia circa an. 1589 traditur Ordini, sed an. 1621 transiit ad Minores Observantes.

Conventus Neapolis tit. S. Mariae de Fide erat Congregationis Coloritanae, quae juxta Lubinum incoepit an. 1600.

Conventus Neapolis tit. S. Mariae de Gratia nominatur apud Herreram ad an. 1593, [p. 628] et an. 1618 alebat Fratres 60. Vide Alphabetum Aug. tom. 2, pag. 208.

Conventus Neapolis tit. Salvatoris in suburbio Pazzino erat Congregationis Carbonariae anno 1593.

Conventus Neapolis tit. SS. Joannis et Pauli anno 1581 erat Minorum Observantium, a quibus postea transiit ad nostrates Discalceatos. Anno autem 1600 evasit parochia saecularis.

Conventus Neapolis tit. S. Mariae de Arcu circa an. 1602 donatur Congregationi Carbonariae a D. Andrea Gargano.

Conventus Neapolis tit. S. Mariae de Veritate inchoatur an. 1600 a P. Fr. Andrea de S. Jacobo Neapolitano. Tempore quo scribebat Herrera, nempe an. 1644, alebat Fratres 50.

Conventus Nuceriae Paganorum (di Nocera de Pagani) tit. S. Mariae ad Praesepe in Principatu citeriori provinciae Neapolitanae an. 1577 donatur Ordini a D Alphonso Carafa Nuceriae Duce.

Conventus Oberndorfii (di Oberndorff) tit. B. Mariae Virginis erat nostratum Monialium an. 1433. Deinde transiit ad Fratres nostrae provinciae Rheno-Suevicæ a quibus an. 1603 restauratur. Situs erat in Suevia ad Necarum fluvium in dioecesi Constantiensi.

Conventus de Occuituto in Marchionatu ad Austrum civitatis Mexicanæ erigitur an. 1532.

Conventus de Ocuyla, alias de Orvilla duodecim circiter leucis procul a Mexicana urbe, inchoatur an. 1537.

Conventus Oneliae alias Uneliae (di Oneglia) tit. S. Mariae Angelorum extra muros conditur juxta Lubinium in Liguria Occidentali in Albinganensi dioecesi an. 1496. Sed apud Herreram recensetur inter coenobia Congregationis Januensis ad an. 1574.

Conventus Ormuzi (di Ormus) ad Sinum Persicum dioecesis Goanae tit. Dominae Nostrae de Gratia a nostratibus Lusitanis extruitur sumptibus regiis an. 1576. Verum saeviente Persarum Regis persecutione an. 1622 a Fratribus derelictus fuit. "Gloriatur haec domus, ita Herrera tom. 2 pag. 223,

prole incluta, felici fructu laborum, quos in Regno Ormuzi in Arabia nostri Eremitae pro Christo sunt passi, Fr. Hieronymo Ajoete, Regni Ormuzii Principe, et haerede. Laborarunt strenue nostri in Arabia et in Perside, ut late tradit relatio praelo mandata an. 1630 de rebus a nostratis in Oriente gestis; Bassorae nempe in Arabia Fr. Franciscus de Praesentatione, saepe praelatus et gubernator Cochini, et Fr. Matthias Anglus, probatae virtutis monachus, qui Ormuzii cum magno sanctitatis odore migravit e vita, et F. Nicolaus de Vega vitae exemplaris religiosus, qui zelo animarum ardens in Persidem venit, et Bassorae viriliter egit in Domino confortatus, et F. Joannes de Sanctis, et F. Josephus de Praesentatione in messem multam venientes tamquam validi operarii collegerunt manipulos suos, ut ad horrea coelestia cum exultatione venirent. Venerat etiam in Persidem tamquam Regius Legatus Ven. P. F. Simon de Morales cum F. Didaco de S. Anna Haspaami Priore, qui in reductione Armenorum ad Catholicae Fidei veritatem, et unitatem feliciter insudaverat. Sic Deus nostris in Oriente prospera fecit itinera, ut qui seminant in lacrymis cum exultatione metant, et qui vident alios fructuose laborantes, pro Christo appetant labores, et contumelias pati".

Conventus Ortodonici (di Ortodonico) tit. S. Mariae de Pietate dioecesis Capitis Aquei in Lucania fundatur an. 1620. [P. 629]

Conventus Ostiae Tiberinae, sive apud Ostia Tiberina donatur Ordini an. 1559.

Conventus Oriae (di Oria) tit. S. Dominicae in dioecesi Capitis Aquei fundatur an. 1616.

Conventus de Pahuatlan in Mexico in regione montana inter indigenas Totonacas et Otomites erigitur an. 1552.

Conventus Panamensis antea proviuciae Quitensis, et postea Peruanae, nominatur ad an. 1617.

Conventus Panormi (di Palermo) tit. S. Nicolai erigitur an. 1604 a quadam sodalitate Religiosorum Reformatorem sub titulo S. Mariae de Succursu, sed. an. 1621 a Gregorio XV traditur nostratibus Discalceatis.

Conventus Panormi tit. S. Gregorii Papae erat praefatae Congregationis an. 1604, et ab eodem Summo Pontifice nostratibus Discalceatis assignatur an. 1621.

Conventus Panormi tit. S. Mariae de Catena anno 1608 a Paulo V donatur nostrae Congregationi Centum Urbium; sed an. 1621 a Summo Pontifice traditus fuit P. Mag. Dionysio de Neapoli, et ejus sociis volentibus vivere juxta reformationem observantiae regularis. Ita Herrera tom. 2, pag. 320.

Conventus Panormi tit. S. Mariae de Sanitate extruitur an. 1590 ad nosocomium leprosorum. Ita Pirrus Siciliae Sacrae tom. I, pag. 219. Traditur Ordini an. 1601 opera nostratis P. Mag. Pauli de S. Flora.

Conventus Panaconis, alias de Panaja tit. S. Mariae de Panaja dioecesis Mileti in Calabria fundatur an. 1570 ex donatione DD. Joannis Morio De Alexandris Episcopi Oppidi, et Vicarii Card. Inici de Avalos Episcopi Mileti facta nostrati P. Fr. Petro de Monte-Leone.

Conventus Papanici (di Papanici) tit. SS. Annuntiatae dioecesis Cotronis in Calabria fundatur an. 1607.

Conventus Pariae, alias Calacolli in Peruvia erigitur in regione Pariae an. 1559. Rex Catholicus Fratrum victui annuos redditus donavit. "Ibi plurimum, ita Herrera tom. 2, pag. 318, a nostris laboratum est. Id dum videt et recogitat insignis Dux Laurentius de Aldana, in animae suae emolumentum, novum patronatum, *Pariae Communitates* appellatum, instituit, tria hospitalia pro Indis erexit, et alia charitatis opera erga illos fieri testamento ordinavit, et tam pii et sancti operis administratores Augustinianos esse voluit, et Priorem Calacolli praecipuum patronum. Nunc (an.

1644) habet pium hoc opus singulis annis 22 millia pondera argentea".

Conventus Pacis (de la Paz) tit. D. N. de Pace in Peruvia erigitur an. 1562. Possidebat imaginem Deiparae miraculis claram.

Conventus de Pasayuca, alias de Epazajuqua dioecesis Mexici fundatur an. 1539.

Conventus Parisiensis tit. SS. Trinitatis in suburbio S. Germani fundatur pro Discalceatis a Regina Margarita de Valois an. 1608. Postea vero transiit; ad nostrates Bituricenses sub tit. S. Nicolai.

Conventus Payportae tit. S. Joachimi in Regno Valentiae in Hispania extabat an. 1609.

Conventus Petrae Albae (di Pietra Biancas) non longe ab urbe Neapolitana tit. S. Mariae de Constantinopoli an. 1585 erat Congregationis Carbonariae

Conventus Petrogniani tit. S. Mariae an. 1554 membrum erat coenobii S. Augustini de Castellione Aretino provinciae Senensis.

Conventus S. Philippi de Argira tit. SS. Trinitatis in Sicilia nominatur ad an. 1584; [p. 630] sed testatur Attardi erectum fuisse an. 1512.

Conventus Pientiae (di Pienza) tit. S. Salvatoris an. 1582 erat provinciae Senarum.

Conventus Piperni (di Piperno) tit. S. Mariae de Libera extra oppidum in provincia Romana erigitur an. 1558 a nostrate Nicolao Bosio de Piperno.

Conventus Pistoris (di Pistoia) tit. SS. Annuntiatae in Hetruria an. 1588 erat Congregationis Ilicetanae.

Conventus Podrenzani tit. S. Rochi an. 1552 erat membrum coenobii S. Laurentii Placentiae in provincia Lombardiae.

Conventus Poli (di Poli) dioecesis Tiburtinae in provincia Romana nominatur ad annum 1560.

Conventus Polistenensis (di Polistene) tit. S. Spiritus dioecesis Mileti in Calabria erigitur an. 1579 a nostrate Joanne Baptista de Monteleone.

Conventus Portuensis (di Oporto) tit. S. Joannis Baptistae de Belmonte in Lusitania traditur Ordini an. 1592.

Conventus Portus Herculis (di Porto Ercole) tit. S. Mariae Annuntiatae provinciae Senarum inchoatur an. 1598 opera nostratis Andreae Gambasiensis.

Conventus Portus S. Mariae tit. SS. Annuntiatae dioecesis Gaditanae ad oram Sinus Geditani in Andalusia extabat anno 1597 sub patrocinio Ducum Metimnensium.

Conventus de Potosi in provincia Peruana acquiritur anno 1584. Dicitur haec domus ab Herrera dives aedificiis, et redditibus, atque praecipue sacris imaginibus SS. Crucifixi, et Deiparae miraculis valde insignibus.

Conventus Praedicatelli nominatur ad an. 1593 tamquam recenter erectus a D. Joanne Baptista Grimaldi de Marchionibus Cevae in Liguria Occidentali.

Conventus Praesinacis tit. S. Augustini in Calabria fundatur an. 1590, quo quidam D. Antonius

Rocca filiis orbatus Eremitanum Ordinem constituit haeredem omnium bonorum suorum, quae habebat in locis de Montebonis, et Mesiani ad erigendum coenobium in pago sive Fialandori, sive Praesinacis.

Conventus Priegi (di Priego) tit. S. Augustini dioecesis Conchensis in Castella Nova ad Tagum traditur Ordini an. 1597 ab illustri viro D. Ludovico Carrillo de Mendoza.

Conventus Prukderlait provinciae Bavariae extabat an. 1559.

Conventus Pucarani tit. Dominae Nostrae de Gratia, alias Dominae Nostrae de Pucarani non longe a lacu Titicaca in Peruvia acceptatur an. 1582. Dives est ita Herrera tom. 2, pag. 318, sacra Deiparae imagine, quam effecit D. Franciscus Tito Jupanqui e regio Incarum sanguine, qui et imaginem Copacabanae delineaverat.

Conventus Pueblae, sive Angelopolis in Mexico erigitur anno 1545.

Conventus de Quauchinango dioecesis Mexicanae in regione *de la Sierra Baxa* fundatur an. 1543.

Conventus de Quautenca provinciae Mexicanae extabat an. 1602.

Conventus de Quautlatlauca, alias de Quauhtlahcan dioecesis Angelopolis in Mexico extabat an. 1602.

Conventus Quitensis (di Quito) in Regno Peruano fundatur an. 1573 a nostratibus Ludovico Alvarez de Toledo, et Gabriele Saona. Illium autem in Universitatem erexit Sixtus V Pontific. An. 2.

Conventus Ranellarum, alias de Arenella in suburbio Neapolitano ad Occasum sub tit. S. Mariae de Gratia an. 1604 erat membrum coenobii S. Augustini ejusdem urbis. **[P. 631]**

Conventus Reatinus (di Rieti) tit. SS. Annuntiatae an. 1613 a Capitulo illius Cathedralis nostratibus Discalceatis donatur.

Conventus Regalbuti (di Regalbuto) tit. Eremiti S. Antonii dioecesis Catanensis in Sicilia an. 1616 erat Congregationis Centorbiensis.

Conventus Regalis Castri (di Castro-Reale) tit. S. Nicolai (postea S. Augustini) dioecesis Messanensis in Sicilia nominatur ab Herrera ad an. 1567.

Conventus Riparum (di Ripi) tit. S. Bartholomaei dioecesis Verulanae in Campania Romana inchoatur anno 1610 ex donatione cujusdam oppidani cognomine Stephanii.

Conventus Rochae-Georgiae (di Rocca-Gorga) tit. S. Laurentii dioecesis Tarracinae in Campania Romana fundatur an. 1561.

Conventus Rochae-Scalinae (di Rocca-Scalegna) in Aprutio citeriori et in districtu Lanciani fundatur an. 1578 a D. Horatio Caraffa loci dynasta.

Conventus Rochoviensis in provincia Bavariae nominatur apud Herreram ad an. 1572.

Conventus Romae tit. S. Balbinae an. 1595 erat Ordinis nostri, uti refert Petrus Martyr Felini de *Mirabilibus Romae* ubi agit de praefata ecclesia S. Balbinae.

Conventus Romae Sanctorum Petri et Marcellini haud longe a Basilica Lateranensi, an. 1610 erat Ordinis Eremitani uti affirmat Petrus Martyr Felini in tractatu de *Mirabilibus Romae*, ubi sermonem

facit de ecclesia eorundem Sanctorum.

Conventus Romae S. Priscae in monte Aventino erat Congregationis Insubricae an. 1610. Deinde evasit membrum coenobii S. Mariae de Populo.

Conventus Romae S. Nicolai de Tolentino erigitur a nostratibus Discalceatis an. 1604.

Conventus Romae tit. S. Mariae Annuntiatae ad Tres Fontes extra urbem extabat an. 1566. In eo prioratum gerebat an. 1572 P. Fr. Gundisalvus Hispanus.

Conventus Romae S. Pauli de Regula coepit possideri a nostratibus Discalceatis an. 1594, relictis aedibus S. Stephani Rotundi. Idem autem coenobium S. Pauli reliquerunt item an. 1610 ut transirent ad novam domum S. Nicolai de Tolentino.

Conventus Roncilionis (di Ronciglione) tit. S. Mariae de Pace dioecesis Sutrinae in provincia Romana erigitur an. 1575.

Conventus Rosensis, alias Rosanus (di Rose) tit. S. Mariae Angelorum dioecesis Bisinensis in Calabria citeriori erigitur an. 1587 prope muros oppidi ex donatione Communitatis.

Conventus Rubetinus (di Robito) tit. S. Mariae de Sanitate et S. Mariae de Gratia dioecesis Consentiae in Calabria citeriori extabat an. 1593.

Conventus Salerni (di Salerno) tit. S. Laurentii Congregationis Carbonariae inchoatur an. 1570, D. Card. Marco Antonio Columna Arch. Salernitano donante ecclesiam S. Laurentii extra urbis moenia ut apud illam erigeretur coenobium, cujus perpetuus Prior esset Fr. Bartholomaeus de Castellione Florentino.

Conventus Salmanticensis (di Salamanca) tit. S. Lazari fundatur an. 1604 ultra pontem Tormidis a nostratibus Discalceatis. Postea intra urbem translatus fuit.

Conventus S. Lucae (di San Lucar de Barrameda) tit. S. Jacobi dioecesis Hispalensis sub patrocinio Ducum Metimnensium extabat an. 1597.

Conventus S. Agathae tit. S. Mariae *della Strada* [p. 632] dioecesis Bononiensis in Romandiola fundatur an. 1607.

Conventus S. Mutii (di Sambuci) tit. S. Mariae de Strictura dioecesis Tiburtinae in provincia Romana erigitur extra oppidum an. 1607.

Conventus S. Sebastiani prope Manilam in Philippinis erigitur a nostratibus Discalceatis an. 1610.

Conventus Sarrianus (di Sarria) tit. S. Mariae Magdalenae dioecesis Lucensis in Hispania erigitur an. 1380, sed ab Herrera recensetur ad an. 1568, quo regularis observantia in illum introducta fuit.

Conventus Sassaritanus, alias Sassarensis (di Sassari) tit. S. Augustini, et postea S. Mariae de Remedio in Sardinia nominatur ad annum 1569.

Conventus Savonae (di Savona) tit. S. Mariae de Consolatione in Liguria Occidentali erigitur an. 1486, sed apud Herreram ponitur ad an. 1574.

Conventus Segoviae (di Segovia) tit. S. Augustini in Castella-Veteri fundatur an. 1556 opera et diligentia nostratum Patrum Augustini de Castello, et Alphonsi de Matrigo.

Conventus sive eremitorium de Schlaisaim in Sylva uno milliario procul Monachio in Bavaria acquiritur Ordini an. 1606 ex donatione piissimi principis Guilelmi jam V Bavariae Ducis.

Conventus di Seefeldii (di Seefeld) tit. S. Osualdi dioecesis Brixinensis inter ardua montium Tyrolensium acquiritur an. 1604.

Conventus Sermonetae (di Sermoneta) tit. S. Stephani dioecesis Terracinae donatur provinciae Romanae an. 1555. Erat antea Abbatia.

Conventus Serrae Strictae (di Serra-Strella) tit. S. Salvatoris dioecesis Neocastri in Calabria ulteriori fundatur an. 1618.

Conventus Serrae-Vallis (di Serravalle) tit. S. Mariae de Succursu dioecesis Derthonensis in Pedemontio acquiritur an. 1594.

Conventus Sicnoliolae in Apulia nominatur apud Herreram ad annum 1583.

Conventus de Signiluca, alias de Etzinquiluca provinciae Mexicanae extabat anno 1602.

Conventus Sorae (di Sora) in Campania inchoatur ab Episcopo ejusdem urbis an. 1559.

Conventus Sorbi (di Sorbo) tit. S. Sebastiani dioecesis Abellini in provincia Neapolitana extabat an. 1580.

Conventus Spinalbeti (di Spinabeto) tit. S. Mariae Gratiarum in Romandiola nominatur ad an. 1556.

Conventus Stabiae (di Stabbia) tit. Beatissimae Virginis in dioecesi Civitatis Castellanae ex donatione D. Petri Grosso Romani, in praefato oppido Patrimonii S. Petri erectus, nominatur ad annum 1592.

Conventus Stili (di Stilo) tit. S. Antonii dioecesis Squillacensis in Calabria erat Congregationis nostratum Zampanorum an. 1584.

Conventus Suberati (di Suerata) tit. S. Mariae de Pietate dioecesis Squillacensis in Calabria erigitur an. 1554 ex bonis Ordini relectis a P. Fr. Hieronymo de Scigliano. In eodem coenobio tumulatus fuit noster B. Franciscus de Zampano Augustiniana ejusdem nominis Congregationis fundatoris.

Conventus Summae (di Somma) tit. S. Mariae Omnium Sanctorum in dioecesi Nolana an. 1582 erat Congregationis Carbonariae. Item ad eandem Congregationem pertinebat aliud coenobium Summae situm extra oppidum tit. Spiritus Sancti, in quo an. 1550 quatuor Fratres degebant.

Conventus Talabricensis (di Talavera de la Reina) tit. S. Augustini in provincia Castellae [p. 633] inchoatur an. 1566 opera nostratis B. Alphonsi de Orozco. Ejusdem coenobii alumnus fuit Mag. P. Fr. Petrus Manrique Archiepiscopus Caesaraugustanus, atque Catalauniae Prorex. Cessit nostratibus Discalceatis an. 1588, qui in eodem coenobio suae Hispaniae Congregationis fundamenta posuerunt. Haec autem Augustinensium Discalceatorum Congregatio extendit, ita Herrera tom. 2, pag. 485, palmites suos usque ad mare, et usque ad insulas Philippinas dilatatis coloniis operarios misit, qui Japoniis Evangelium praedicarent, et proprio sanguine pulcherrime cruentati, Ecclesiam in variis regionibus vel plantaverunt, vel rigaverunt, et gloriosorum martyrum copioso numero Ordinem Augustinianum illustrarunt.

Conventus Tanae in India citeriori dioecesis Goanae qui ab Herrera dicitur conventus Tomnai, an.

1604 spectabat ad Vicariatum nostrum Lusitanorum.

Conventus de Tantoyuca in Guaxteca dioecesis Mexicanae erigitur an. 1557.

Conventus de Tapacari, alias Tagacari in Peruvia fundatur an. 1563, nostratibus illud oppidum instruendum assignante nobili Equite D. Gomezio de Solis, cui uxor erat D. Maria de Vivar.

Conventus de Taal Provinciae de Batangas in Luzonia insula, erigitur an. 1572, quo nostrates evangelium deseminandi gratia illuc appulsi universam Provinciam ad fidem Christi converterunt.

Conventus Tarixae, alias Tarichae in Peruvia erigitur an. 1592 a nostratibus Patribus Andrea de los Rios, et Francisco de Ervas concionatore.

Conventus Taurmenii (di Taormina) tit. S. Sebastiani, dioecesis Messanensis in Sicilia nominatur ad an. 1584.

Conventus Tebicensis tit. S. Mariae dioecesis Olmuciensis a coenobio Brunensi in Moravia dependens, an. 1572 erat provinciae Bohemicae.

Conventus de Tecama in Mexico extabat an. 1602.

Conventus Ternatensis tit. S. Augustini in insula Ternate una ex iis, quas Molucas appellant in Oceania, fundatur circa annum 1603 in domo sororis Regis illius insulae a D. Petro de Acuña regio insularum Philippinarum gubernatore, qui eandem insulam ditioni Hispaniae subegerat, pro nostratibus Provinciae S.mi Nominis Jesu insularum Philippinarum.

Conventus de Tepepuaquilco in Mexico erigitur an. 1554.

Conventus de Tetepango in Mexico extabat an. 1602.

Conventus de Tezontepetz in Mexico erigitur an. 1554.

Conventus Thenae (di Tielmont) tit. S. Barbare dioecesis Mechliniensis in Belgio erigitur an. 1615. Habebat collegium humaniorum litterarum.

Conventus de Tondo in suburbiis Manilae, in Philippinis insulis, sub tit. S.mi Nominis Jesu, fundatur an. 1572; PP. Provinciales Provinciae Philippinarum ordinariam suam mansionem in eo fixerunt, ideoque evasit caput praefatae S.mi Nominis Jesu provinciae, donec sub finem saeculi XVIII tam hic quam caeteri conventus, qui adnexam habebant paroeciam, Sanctae Sedis et Regis Hispaniarum jussu in domos parochiales, sub eorundem tamen regularium cura, conversi sunt.

Conventus S. Thomae in ejusdem nominis insula in Africa initium habuit circa an. 1872. Missi fuere, ita Herrera tom. 2, pag. 485, anno 1572 Eremitae nostri ad regna, et provincias de Gune (Guinea) quibus Gaspar Cano Augustinianus, Episcopus insulae S. Thomae, novum [p. 634] se domicilium promiserat erecturum. Adjecit anno 1575 Fr. Michael de Sanctis Lusitaniae Provincialis hujus vineae novem operarios, quinque pro Regno Congi et quatuor pro insula S. Thomae; nempe Fratres Gasparem de S. Monica loci priorem, Gasparem de Gratia, Paulum et Antonium de S. Augustino, Luisium et Gonsalvum de Cruce, Franciscum de S. Stephano, Matthaeum de Pietate, et Thomam de S. Monica. Ex his novem ad Evangelicam praedicationem operariis, tres fere statim fato functi sunt, mercedem laboris opere, et animo suscepti feliciter in coelis recepturi. Ex superstitionibus, et iis, qui antea praeerant, in conventu S. Thomae remansere Fr. Gaspar de S. Monica, Vicarius provincialis Orientis, et Fr. Ignatius Antunez. Missi ad Regnum de Oere Fr. Franciscus de Matre Dei, et Fr. Thomas de S. Monica; et ad Regnum Congi Fr. Gaspar de Gratia, et Fr. Franciscus de Olanda, alias de S. Augustino, tamquam Angeli veloces ad gentem convulsam et dilaceratam profecti sunt...

Anno 1577 Legatus a Rege de Oere missus ad Antonium Montero Maciel, insulae S. Thomae Ducem, Evangelii ministros exoptulavit. Ille Legatum bene sperare jussum dimisit, et re cum Priore Augustinianorum collata, ad multam messem operarii, licet pauci, eodem anno destinati sunt, nempe Fr. Franciscus de Matre Dei Sacerdos, et Fr. Thomas de S. Monica, viri meritis et virtutibus illustrissimi. Coepit Franciscus his gentibus Regnum Dei evangelizare; et Regem ad Fidem conversum et Sebastianum in gratiam Sebastiani Lusitaniae Regis vocatum sacro baptismo abluit in die S. Jacobi Apostoli, et deinde non sine ingenti labore, nec minus exemplo, et mirabilium operatione, quam praedicatione, Christo lucrificavit innumeros fere viros, et mulieres, e quibus fuit Regis conjux Alali, in baptismo Anna vocata. Delubra daemonum arasque succendit, et efferae gentis irrationales mores eradicavit, doctrinaeque coelestis semina jecit, in arbores quandoque magnas surrectura. At cum Franciscus in hac vinea Domini strenue laboraret, defuncto priore S. Thomae, in ejus locum a Patribus an. 1578 evocatur. Item an. 1577 Fr. Gaspar de S. Monica (tunc S. Thomae prior) ad Regnum Congi misit Fr. Gasparem de Gratia, et Fr. Franciscum Olanda, alias de S. Augustino. Petierat D. Alvarus Rex Congi ab Episcopo, et gubernatore insulae S. Thomae presbyteros et ministros Evangelii, et a Priore coenobii Augustinianos Eremitas, missa epistola die 11 Aprilis. In ejus obsequium illuc amandati praedicti Fratres, qui Pindam, oppidum ad maris littus portu nobile, et ab urbe *Salvador* Regni metropoli centum fere leucis dissitum, appulerunt, magnosque ibi fructus anni spatio fecere, plusquam duobus mille et quingentis in caulas dominici ovilis adductis, et sacris aquis baptismi mundatis... Ejusdem aedis patronus fuit nobilis eques D. Joannes de Sandoval, et ejus uxor D. Florentia de Escobar, qui illam *domum Pulcherrime, et ditissime ornatam* amplissimis redditibus ditaverunt. Postea hoc celebre aedificium ingenti terraemotu corruit, *paulatim reparandum*. Tumulati fuerunt in illo coenobio nostrates praeclarissimi viri Aloysius Alvarez de Toledo, homo apostolicus, Joannes de Almaraz, electus Episcopus Fluminis-Argenti, Andreas de Villaroel, et magnus vir Andreas de Ortega, alias de S. Maria. Ita noster Herrera, tom. 2, pag. 487. **[P. 635]**

Conventus de Tlacolula in Mexico extabat an. 1602.

Conventus de Tlacuioztepec en la Sierra Baxa in Mexico erigitur an. 1582.

Conventus de Tlapa, alias de Tlaapan in Mexico fundatur an. 1552.

Conventus de Tlayacapan dioecesis Mexicanae erigitur an. 1554.

Conventus de Tolomistlaquacan in Mexico extabat an. 1602.

Conventus Torrillae (di Torrella) prope Gerundam in Catalaunia intra urbem transfertur an. 1574. Putat noster Augustinus Lubin idem esse ac coenobium Torrelliae de Mongri, alias Montis Jovis, sive Judaeorum.

Conventus de Tototepec, alias de Tututepec in Mexico fundatur an. 1557.

Conventus Trojae (di Troja) in Apulia tit. S. Mariae Gratiarum an. 1583 erat Congregationis Dulcetanae.

Conventus Truxilli, alias de Truchillo in Peruvia fundatur an. 1558. Postea terraemotu corruit, sed iterum reaedificatur.

Conventus Tuburolae (di Teverola) tit. S. Mariae Gratiarum dioecesis Aversae in Terra Laboris erigitur an. 1560.

Conventus Turris Spatularum (di Spatula) tit. S. Mariae de Carmine dioecesis Squillacensis anno 1584 erat Congregationis Zampanorum.

Conventus Tusculanus in provincia Romana nominatur ad an. 1559.

Conventus de Tzitzilalan in Mexico extabat an. 1602.

Conventus de Tzitzicastla dioecesis Mexicanae nominatur anno 1557.

Conventus de Vajacotla in Mexico fundatur an. 1557.

Conventus sive collegium Valentiae in Hispania tit. S. Fulgentii nominatur ad an. 1609.

Conventus Valentini (di S. Valentino) tit. S. Mariae Gratiarum doecesis Theatinae in Aprutio anno 1602 erat Congregationis Perusinae.

Conventus Vallis Abancay tit. Dominae Nostrae de O in Peruvia acceptatur an. 1575. Sed post duos annos relictus fuit. Primus ejusdem coenobii Prior fuit P. Fr. Joannes Maldonatus, qui comite P. Fr. Francisco Bezerra in conversione indigenarum plurimum laboravit.

Conventus Vallis-Gelatae terrae Fragarolae tit. S. Antonii traditur provinciae Lombardiae anno 1603 a Confraternitate S. Antonii.

Conventus Vallis-Leoninae, sive eremitorium S. Aegidii dioecesis Reatinae in Aprutio ulteriori an. 1555 spectabat ad provinciam Umbriae.

Conventus Vallisoleti (di Valladolid) tit. S. Nicolai de Tolentino in Hispania an. 1609 extruitur a nostratibus Discalceatis in suburbio ejusdem civitatis. Nomen dedit optimo Civitatis deambulacro, vulgo *Paseo de Recoletos*, ubi situs erat; nam in perpulcras saecularium habitationes an. 1866 conversus est. In eo professionem emisit B. Franciscus Terrero, vel a Jesu, Japonensis Martyr a Pio IX in Beatorum album relatus.

Conventus Varapodii tit. S. Mariae Gratiarum dioec. Oppidi in Calabria anno 1584 erat Cong. Zampanorum.

Conventus Varisii (di Varese) tit. S. Crucis in Liguria Orientali ad confluentiam fluviorum Varae et Coranae fundatur in medio oppido an. 1563. Transiit a provincia Lombardiae ad Congregationem Januensem an. 1595.

Conventus Verae-Crucis dioecesis Tlascalensis in Mexico extabat an. 1602.

Conventus Victri (di Vittri) tit. S. Mariae in districtu Salernitano an. 1564 erat provinciae Terrae Laboris. **[P. 636]**

Conventus Vigiliarum (di Bisceglia) tit. S. Joannis in Apulia extabat an. 1584.

Conventus Vilaris Benedicti in Gallia an. 1596 donatur nostratibus Discalceatis ab Archiepiscopo Ebredunensi.

Conventus Vigan, alias Civitatis Fernandinae in Luzonia insula extruitur an. 1575. Cessit postea Episcopo ut in eo erigeretur Episcopalis Sedes Novae Segoviae, seu de Ilocos, prout revera instituta est, ecclesia in Catedralem et conventu in Palatium Episcopale converso.

Conventus Villae-Franchae, alias Francopolis vulgo *Ville Franche de Roiiergue* dioecesis Ruthenensis in Gallia anno 1560 erat provinciae Tolosanae. Ab haereticis eversus postea restauratus fuit.

Conventus Villaejojosa tit. S. Augustini in Regno Valentiae in Hispania extabat an. 1609.

Conventus de Vinaluagan in insula Nigritarum, vulgo *Isla de Negros*, in Philippinis erigitur an. 1575 ab Augustinianis primis insularum apostolis, qui illum postea tradiderunt *ob messem multam* Discalceatis Augustinensibus una cum caeteris ejusdem insulae conventibus et missionibus.

Conventus Vinarozii tit. S. Telmi in Regno Valentiae extabat an. 1609.

Conventus sive collegium Ulyssiponis in Lusitania tit. S. Antonii instituitur an. 1601. Antea fuerat Templariorum domicilium, postea ad Dominicanas Sorores transivit, quibus ad monasterium SS. Annuntiatae translatis, evasit prima in Lusitania Jesuitarum sedes.

Conventus Ungulae in provincia spoletana an. 1583 unitur conventui Narniae.

Conventus Wyrmsae (oppidum Ducatus Witembergensis) nominatur apud Herreram ad annum 1596.

Conventus Xaconae in Regno Mexicano erigitur an. 1551.

Conventus de Xalpan in Mexico extabat an. 1602.

Conventus de Xantetelco, alias de Xantitlco in Mexico extabat ante an. 1550.

Conventus Xeresii, alias Caesariani (Xeres de la Frontera) tit. S. Augustini, seu potius Mariae de Guia in dioecesi Hispalensi erigitur in xenodochio an. 1509, sed ab Herrera tom. 2, pag. 563, ponitur ad annum 1556, quo ad provinciam Beticam pertinebat.

Conventus Xeresii Equitum (Xerez de los Caballeros, sive Xerez de Badajoz) tit. S. Augustini dioecesis Pacensis in Castilla-Nova fundatur an. 1597.

Conventus Xericae, sive de Exerica tit. Dominae Nostrae de Succursu dioecesis Segorbiensis in Hispania anno 1573 spectabat ad provinciam Aragoniae.

Conventus de Xiliapan in Mexico extabat an. 1602.

Conventus Xilitlan in limitibus *de los Chichimecos* in Mexico fundatur an. 1550.

Conventus de Xilotepec, alias de Xicotepec in limitibus *de los Otomites* in Mexico extabat an. 1602.

Conventus de Xomiltepec, alias de Xumultepec in Mexico erigitur ante an. 1550.

Conventus de Xonacatepec in Mexico fundatur ante an. 1550.

Conventus de Xuchiquatlan dioecesis Mexicanae extabat an. 1602. Vocatur etiam de Xochicoatlan.

Conventus de Ycox de los Vinos tit. S. Augustini in Canariensibus insulis an. 1597 pertinebat ad provinciam Beticam. Postea in provinciam Canariensem cum aliis earumdem insularum coaluit.

Conventus Zaña, alias de Saña (Sant Iago de Millafleres) in valle Zaña in Peruvia extruitur an. 1584 a nostrate P. Mag. Fr. Alphonso Garcia, dum illam provinciam regebat Fr. Ludovicus Lopez. [p. 637] Evasit aedes illa celeberrima miraculis S. Nicolai de Tolentino.

Conventus de Zaqualpan, alias de Tzacualpa in Regno Mexicano extruitur ante annum 1550.

Conventus de Zaqualtipan, alias de Sequaltipan in Mexico estabat an. 1602.

Conventus de Zebu, vel Zugbu, Nominis Jesu, provinciae Philippinarum extruitur circa an. 1565 (ita Herrera tom. 2, pag. 579) a nostris Fratribus, qui primi illis insulis Christi Evangelium annunciarunt, eo in loco ubi Hispani milites, et Fratres nostri pulcherrimam Infantis Jesu imaginem, quae in eodem coenobio magna cum populi devotione asservatur et colitur mirabiliter reppererunt. Fuit haec domus in Philippinis insulis prima nostrorum Eremitarum sedes, et illustris origo provinciae Nominis Jesu. Primus Philippinarum Provincialis an. 1569 electus fuit P. Fr. Didacus de Herrera ex Metimna Duelli, seu Campi, coenobii Vallisoletani alumnus, qui e Mexico ad praefatas insulas navigavit an. 1565. Reversus deinde in Hispaniam, cum an. 1576 illinc una cum 36 nostratibus ad Philippinas iterum navigaret, in Mexicano Regno fere omnes hujusmodi evangelicos operarios sive morbis, sive laboribus oppressos amisit. Sex tantum ex his superstites remanserunt, quem pusillum gregem aliis quatuor sociis in Mexico sibi adjunctis adaugere potuit. Erant omnes, exceptis Adelelmo de S. Jacobo, et Francisco Martinez, provinciae Castellanae alumni. Cum jam autem ad optatum portum appropinquarent, et ab urbe Manilensi centum tantum leucis distarent, saeva tempestate jactati, in eam insulam, quae de Catanduanes dicitur, impegerunt, et navis naufragio periit. Memoriae traditum est praefatos undecim nostrates e naufragio incolumes evasisse; sed ab insulanis in odium Fidei Christianae crudeliter necatos fuisse. Verum quid reipsa de illis acciderit, certo nosse non possumus. Testantur tamen omnes Didacum meritis et virtutibus coruscasse. Ita laudatus Herrera.

XIII

APPENDIX - p. 637

Praeter conventus supra commemoratos plures alii ab an. 1565 usque ad an. 1620 a nostratibus in Philippinis insulis erecti sunt, quorum nonnulli Religiosis Ordinibus SS. Dominici et Francisci ac Societatis Jesu traditi, alii vero ab an. 1768, cum paroeciae in singulis missionibus institutae sunt, domus parochiales audiunt, quas tamen paroecias Augustiniani solerti zelo ac diligentia impraesentiarum ministrant, in quibus 2.300.000 fidelium curam in spiritualibus gerunt. Eos ne memoria excidant commemorare liceat:

Conventus de Ogton in insula Panay erectus an. 1572;

Conventus de Lubao in provincia Pampanga, in quo humanarum litterarum Collegium efloruit, an. 1572;

Conventus de Betis in eadem provincia an. 1572;

Conventus de Mindoro in ejusdem nominis insula an. 1572;

Conventus de Bay in prov. *de la Laguna* in Luzonia insula an. 1572;

Conventus de Pasig prope Manilam an. 1572;

Conventus Panayanus seu de Panay in hujus nominis insula an. 1572;

Conventus de Dumangas in eadem insula an. 1572;

Conventus de Macabebe in prov. Pampanga anno 1575;

Conventus de Bacalor in eadem provincia an. 1576;

Conventus de Santa in provincia de Ilocos in Luzonia insula an. 1576;

Conventus de Janiuay in insula Panay an. 1578;

Conventus de Parañaque prope Manilam an. 1578;

Conventus De Tigbauan in insula Panay an. 1580;

Conventus De Malolos [p. 638] in provincia de Bulacan an. 1580;

Conventus de Malolos in provincia de Bulacan an. 1580;

Conventus de Tanay in insula vulgo *de Negros* an. 1580;

Conventus de Bulacabe in insula Panay an. 1580;

Conventus de Tabuco prov. Batangas in Luzonia insula an. 1580;

Conventus de Bantayan in insula prope Zebu an. 1580;

Conventus de Aclan in insula Panay an. 1580;

Conventus de Dumarao in eadem insula an. 1580;

Conventus de Antique in eadem quoque insula an. 1580;

Conventus Mexici in provincia Pampanga in Luzonia insula an. 1580;

Conventus S. Nicolai de Tolentino in suburbiis civitatis S.mi Nominis Jesu de Zebu vel Zugbu an. 1584;

Conventus de Tanauan in provincia de Batangas Luzoniae insulae an. 1584;

Conventus de Ilog in insula vulgo *de Negros* an. 1584;

Conventus de Arevalo in insula Panay, qui postea episcopo cessit, an. 1584;

Conventus de Jaro in eadem insula an. 1584; in eo an. 1868 erecta fuit Sedes episcopalis Jarensis, sive Sanctae Elisabethae de Jaro, ideoque cessit episcopo, nobis loco ejus tradito conventu de Iloilo;

Conventus Silac in provincia Pangasinan an. 1583;

Conventus de Ilauag in provincia de Ilocos Luzoniae insulae an. 1586;

Conventus Baoang in provincia *de La Union* in Luzonia insula an. 1586;

Conventus de Batac in provincia de Ilocos an. 1586;

Conventus de Tagudin in eadem provincia an. 1586;

Conventus de Sala in provincia de Batangas, qui an. 1654 disparuit obrutus ignitis cineribus liquatisque metallibus, quae valcanus vulgo *de Taal* in eadem provincia de Batangas evomuit;

Conventus Sancti Pauli inter montes vulgo *de los Montes* in provincia de Laguna Dioecesis

Manilanae an. 1586;

Conventus Sanctae Luciae in provincia de Ilocos Dioecesis Novae Segoviae an. 1586;

Conventus de Laog in eadem provincia an. 1586 (haec enim paroecia nunc temporis 38.000 fidelibus constat);

Conventus de Taguig in Dioecesi Manilana an. 1587;

Conventus de Balauang in provincia *de La Union* Dioecesis Novae Segoviae, an. 1687;

Conventus de Navarcan in provincia de Ilocos an. 1587;

Conventus de Purao in prov. *de La Union* an. 1587;

Conventus de Lingayen in provincia de Pangasinan an. 1587, hic cum ipsa provincia ob *multam* nimis *messem* et operarios ad eam excolendam paucos, concreditus fuit PP. Ordinis S. Dominici, quibus postea, saeculo XVIII, eadem ob causam tradimus provincias Ituy et de Paniqui, cum omnibus domibus, Monasteriis, ecclesiis et suppellectilibus, quae Augustinenses per tot annos acquisierant;

Conventus de Guagua in provincia Pampanga an. 1590;

Conventus de Sexmoan in eadem provincia an. 1590, in eo Priorem et Missionarium egit B. Petrus de Zuñiga priusquam in Japoniam profectus esset;

Conventus de Buratao in provincia *de La Union* an. 1590;

Conventus Sancti Matthaei in Archidioecesi Manilana an. 1590, hic transiit ad PP. Societatis Jesu, et postea cessit episcopo Manilano in Societatis Jesu suppressione an. 1767;

Conventus de Guimbal in insula Panay an. 1590;

Conventus de Bantay in suburbiis civitatis Novae Segoviae, seu Vigan, an. 1591;

Conventus de Bacarra in provincia de Ilocos an. 1591;

Conventus de Candon in eadem provincia an. 1591;

Conventus de Sinait in eadem quoque provincia an. 1591;

Conventus de Passi in insula Panay an. 1593;

Conventus de Paoay in provincia de Bulacan, Dioecesis Manilanae, an. 1593;

Conventus de Porac in provincia Pampanga an. 1594;

Conventus de Gapan in provincia Novae Ecijae in Luzonia insula an. 1595;

Conventus de Bigaa in provincia Bulacan an. 1596;

Conventus Ibahay in insula Panay an. 1595;

Conventus de Dumalag in eadem insula an. 1596;

Conventus de Malate in suburbiis Manilae [p. 639] an. 1596;

Conventus de Agoo in provincia *de La Union* Dioecesis Novae Segoviae an. 1597;

Conventus de Dingras in provincia de Ilocos an. 1597;

Conventus de Bangued, quae est Caput novae Provinciae *del Abra* an. 1598: hunc Augustinenses, Episcopi Novae Segoviae voluntati ac desiderio obsecundare volentes clericis saecularibus tradiderunt, accepto ejus loco conventu alio in provincia de Ilocos;

Conventus de Sibucan in insula Panay an. 1600;

Conventus de Baong in eadem insula an. 1600;

Conventus de Pototan in insula quoque Panay an. 1600;

Conventus de Bacnotan in provincia de *La Union* (antea de Pangasinan) an. 1601;

Conventus de Batan in insula Panay an. 1601;

Conventus de Quingua in provincia de Bulacan in Luzonia insula an. 1602;

Conventus Sanctae Crucis in provincia de Ilocos an. 1602;

Conventus de Baños del Rey in provincia de La Laguna, Dioecesis Manilanae, an. 1602;

Conventus Masbate in insula ejusdem nominis provinciae de Albay, an. 1605.

Conventus Lipae in provincia de Batangas an. 1605;

Conventus de Magalang in provincia Pampanga an. 1605;

Conventus de Talamban in insula Zebu an. 1605;

Conventus Mabusao in provincia de Capiz, in insula Panay an. 1605.

Conventus de Bolhon in insula Zebu an. 1606;

Conventus Laglag in insula Panay an. 1608;

Conventus de Argao in insula Zebu an. 1608;

Conventus de Minalin in provincia Pampanga in Luzonia insula an. 1614;

Conventus de Tambobong vulgo Malabon, prope Manilam an. 1614:

Conventus S. Nicolai de Tolentino in provincia de Ilocos an. 1614;

Conventus de Paombong in provincia de Bulacan in Luzonia insula an. 1619.

MONASTERIA SANCTIMONIALIUM AUGUSTINENSIVM AB. AN. 1550 AD 1620 - p. 639

Monasterium Alchodii (di Alcoy) Discalceatarum tit. Dominici Sepulcri in Regno Valentiae extabat an. 1592.

Monasterium Almansae Discalceatarum in Regno Valentiae erigitur ante an. 1592.

Monasterium Ameriae in Umbria nominatur ad an. 1571.

Monasterium Amiterni in Aprutio ulteriori erectum dicitur ante an. 1582.

Monasterium Antiquariae tit. S. Matris Dei in provincia Betica extabat an. 1553.

Monasterium Arimini tit. S. Matthaei, quod antea erat Ordinis S. Benedicti, circa an. 1560 ad Eremitarum Ordinem transivit. In illo degebant plures quam centum Moniales.

Monasterium Asculanum tit. S. Liberatoris in Piceno nominatur in Ordinis registis ad an. 1578.

Monasterium Bassani tit. S. Sebastiani in districtu Venetiarum nominatur ad annum 1575.

Monasterium Bellivederii in provincia Aragoniae extabat an. 1581.

Monasterium Beniganim Discalceatarum in Regno Valentiae extabat an. 1609. Religiosam in eo emisit professionem V. Josepha Maria de S.ta Agnete, vulgo *Inés de Beniganim*, cujus Beatificationis causa a St.mo D. N. Leone XIII ad finem perducta est, et Beatificationem solemnem in quinquagesimo sacerdotii sui anniversario an. 1887 idem S.mus Dominus celebrandam decrevit.

Monasterium Bilbai tit. S. Monicae, et aliud *de la Esperanza* in Hispania apud Herreram nominantur circa an. 1620.

Monasterium Bocarenti Dominae Nostrae de Doloribus provinciae Aragoniae extabat an. 1619. [P. 640]

Monasterium Bononiense tit. S. Helenae in parochia S. Benedicti, et in platea Galiera situm, ab Herrera nominatur ad annum 1570.

Monasterium item Bononiense in Romandiola tit. S. Mariae Angelorum fundatur an. 1570 a D. Andrea Bonfiglio Bononiensi, cujus filiae ibidem sacrum velum die 22 Julii praefati an. 1570 simul receperunt.

Monasterium Cassiae in Umbria tit. S. Luciae nominatur ad annum 1558.

Monasterium Cassiae tit. S. Antonii extabat an. 1567.

Monasterium Castrinovi provinciae Romandiolae extabat anno 1579.

Monasterium Caneti tit. S. Helenae in dioecesi Brixienti nominatur ad an. 1596.

Monasterium Castrinovi tit. SS. Annuntiatae in dioecesi Sarzanensi extabat an. 1597.

Monasterium Cazimiriae, sive Cracoviense tit. S. Catharinae in Polonia fundatur an. 1583.

Monasterium Conimbricense in Lusitania tit. S. Annae, quod olim fuerat Canonissarum Regularium Ord. S. P. Augustini, anno 1609 a O. Alphonso de Castelblanco, Lusitaniae Prorege, et

Episcopo Conimbricensi erectum, ditatum, et auctum fuit. Ita Herrera tom. I Alphabeti, pag. 187, ubi memoratum monasterium dicit *illustre et numerosum virginum ginoecoeum*.

Monasterium Comense tit. S. Abundii in Insubria an. 1618 ex ecclesia S. Thomae in montibus intra urbem translatum fuit.

Monasterium Chuquisaccae in Peruvia fundatur anno 1567 sub titulo Dominae Nostrae de Remediis a piis virginibus Agnete de S. Michaele D. Roderici de Ayala, et D. Agnetis Ossorio Hispalensium filia, Maria de Hianca, alias de Spiritu Sancto Matritensi, Hieronyma de Zarate, sive de Conceptione, Vallisoletana, et Joanna de la Torre, sive de Trinitate, Giennensi, quae simul suis dotibus in unum collectis praefatum monasterium sub Regula, et constitutionibus Eremitani Ordinis erexerunt.

Monasterium Deniae Discalceatarum in Regno Valentiae extabat an. 1609.

Monasteria Fabriani in Piceno tria extabant tempore quo Herrera suum Alphabetum componebat, nempe S. Lucae, S. Thomae, et S. Romualdi, quae idem auctor ponit sub annum 1558.

Monasterium Fivizani tit. S. Monicae in provincia Pisana extabat an. 1570.

Monasterium Goae tit. S. Monicae in Indiis Orientalibus in Lusitani Regis ditione fundatur anno 1606 a celeberrimo nostrate Archiepiscopo Alexio de Meneses. Prodigiousa quaedam illius monasterii imago SS. Crucifixi an. 1636 lacrymas fudit. Apud illas Augustinenses Sorores ex Pauli V privilegio dato sub die 2 Decembris an. 1614 celebrari coepit ecclesiasticum Officium nostrarum sanctarum virginum, et martyrum Africanarum quotannis die 16 Decembris, quod postea ad universum Ordinem extensum fuit an. 1672 ex decreto Clementis X emanato die 6 Augusti.

Monasterium Grabedonae tit. S. Mariae Magdalenae dioecesis Comensis in Insubria extabat an. 1619.

Monasterium Heibarense (de Eybar en Vizcaya) provincia Castellae fundatur an. 1603 a nostrate Sorore Discalceata Mariana de S. Josepho Civitatensi ex familia Manzaneda, quae divino spiritu acta variis in locis aliquot ejusdem Congregationis virginum ginaecaea erexit; nempe Metimnae Duelli, vel Campi, tit. Conceptionis, Vallisoleti tit. Incarnationis, [P. 641] et Palentiae. Inde vocata a Margarita Austriaca Hispaniarum Regina ut regium Matritense Incarnationis monasterium institueret, et regeret, in eo per plures annos Priorissam laudabiliter egit; ac demum die 15 Aprilis an. 1638 cum magno sanctitatis odore ad coelos migravit. Item eadem venerabilis Soror dum adhuc viveret aliis quoque suae Congregationis monasteriis extruendis fundatrices designavit, nimirum Villaefrancae, Requenae, Metellini, et Pampelonis; Vide Herreram tom. I, pag. 363.

Monasterium Homelinae dioecesis Papiensis in Insubria nominatur ad an. 1564.

Monasterium Insulae tit. SS. Faustini et Jovitae dioecesis Comensis in Insubria extabat an. 1619.

Monasterium Lemovicense in Gallia extabat anno 1598 sub Ordinis obedientia, sed quatuor tantum Moniales alebat.

Monasterium Leonissae in dioecesi Reatina nominatur ad an. 1576.

Monasterium Limae in Peruvia tit. Incarnationis Dominicae erigitur an. 1558 a D. Eleonora de Portacarrero, et ejus filia D. Mencia de Sosa. Haec conjux fuit D. Francisci Hernandez Giron et soror nostratis Fluminis-Argenti Episcopi DD. Joannis de Almaraz, et post viri obitum, matris suae Eleonorae vestigia sequens totam se virtutibus mancipavit, ac terrenis contemptis coelestia tantum quaerere coepit. Itaque nostratibus Limanis, ac praesertim P. Priore Andrea de S. Maria hortantibus,

praefatum Mantellatarum Augustinensium monasterium extruxerunt, in quo ambae simul, nempe Eleonora mater, et Mencia filia habitum sumpserunt, quas statim imitatae sunt Joanna Giron, Agnes Velazquez, Joanna Pacheco, Agnes de Mosquera, Maria de Cruce, Mariana de S. Hieronymo et Maria de Jesu. Verum hoc tunc florentissimum monasterium propter quoddam praefati Prioris cerebrosum arbitrium an. 1561 ad Ordinem canonicorum Regularium S. P. Augustini trasisivit. Cerebrosa capita, quae suae voluntatis impetu omnia pessundant, nusquam gentium desunt! Degebant in illo monasterio Moniales 367, qui numerus adjunctis famulabus ascendebat ad 800, et amplius. Ita Herrera tom. 2, pag. 42.

Monasterium Matritense tit. S. Mariae Magdalenaee fundatur an. 1560 a D. Balthasare Gomez de oppido Maqueda, consulente, et hortante nostrate B. Alphonso de Orozco. Antea illae Sanctimoniales erant Ordinis Cisterciensis sed circa annum 1569, obtenta a Summo Pontifice facultate, opera D. Gomezii Tellez Giron gubernatoris Archiepiscopatus Toletani, D. Ludovici Manrique, et B. Alphonsi de Orozco, Eremitanum Institutum amplexatae sunt.

Monasterium Matritense tit. S. Elisabethae pro Augustinensibus Monialibus Discalceatis, fovente atque hortante B. Alphonso de Orozco fundatur an. 1589 ab Augustiniana Sorore Joanna Velazquez, monasterii Abulensis alumna, D. Francisci Velazquez Vela Nuñez et D. Mariae Bote nobilium Abulensium, filia, quae etiam fuit praefatae domus Priorissa. Aedificium erectum fuit in platea Principis, in aedibus ad hujusmodi opus traditis a D. Prudentia Grillo, quam laudatus noster B. Alphonsus de Orozco ad vitam regularem allexit. Primae hujus novae domus alumnae fuere eadem D. Prudentia Grillo, Catharina de S. Francisco, Maria de S. Petro, Maria de Incarnatione, Anna de S. Agnete, Maria de S. Michaelae, Theresia de Jesu, [p. 642] et Maria item de Jesu, quibus P. Mag. Provincialis Fr. Petrus de Roxas habitum Augustinianum imposuit, et B. Alphonsus de Orozco quasdam regulas observandas dedit. In hoc primo Sanctimonialium Augustinensium Discalceatarum domicilio vitae sanctitate floruerunt Sorores Maria de S. Michaelae, Theresia de Jesu, Francisca de S. Antonio, et Elisabetha de S. Paulo, quae cum Mariana de S. Josepho aliud nostratum Sororum Discalceatarum monasterium tit. Incarnationis item Matriti fundavit. Anno autem 1610 D. Margarita Austriaca Hispaniarum Regina praememoratas S. Elisabethae Moniales ad regale item S. Elisabethae, alias Visitationis Dominae Nostrae monasterium a se ipsa commodiori loco extractum transferendas curavit. Ex eo tempore non amplius Eremitanae Religionis Praesulibus, sed regio sacellano majori obtemperare coeperunt. In eodem monasterio instituebantur eo tempore, quo scribebat Herrera, nempe an. 1644, puellae saeculares centum, quae antea Compluti regiis sumptibus alebantur.

Monasterium Matritense tit. Incarnationis a praecedenti diversum item pro nostratibus Monialibus Discalceatis fundatur an. 1611 a praefata D. Margarita Austriaca Hispaniarum Regina. Primae hujus domus institutrices fuere Sorores Mariana de S. Josepho ex gente Manzaneda, monasterii Civitatis alumna, quae an. 1638 non magis annis, quam meritis et virtutibus onusta non sine sanctitatis opinione ad Superos evolavit, Maria del Campo, Francisca de S. Ambrosio consanguinea Marchionissae de Poza, Catharina de Incarnatione, et Elisabetha de Cruce D. Aloysiae de Carvaxal illustris sanctitate foeminae quondam socia, quae an. 1610 die 20 Januarii Matritum venerant. Ab Herrera tom. 2, pag. 155, dicitur haec domus dives sacris Sanctorum, pignoribus, annuis redditibus, et regio ad omnia apparatu, quam magis magisque illustrabant alumnae ex primaria Hispaniae nobilitate venientes.

Monasterium Metimnae Duelli, vel Campi, tit. SS. Conceptionis Monialium Augustinensium Excalceatarum erigitur an. 1604. Illis Sororibus an. 1609 sub die 6 Aprilis R. mus Pater Generalis indulget ut propter paupertatem nigro duntaxat habitu uterentur. Post generalem Ordinum Religiosorum an. 1835 expulsionem a Gubernio Hispaniae peractam, hujus Monasterii Sanctimoniales e sua domo ejectae, Salmanticae a consororibus Augustinianis excalceatis hospitio receptae, paulatim diem supremum obierunt. Monasterium paucis ab hinc diebus, anno scilicet 1884, pro nova fundatione emerunt Fratres Carmelitae Discalceati.

Monasterium Metimnae Sydoniae tit. S. Christophori an. 1573 extabat sub regimine Provincialis

Beticae, alebatque Moniales 80.

Monasterium Mondragonis in Hispaniae provincia Vizcaya erigitur an. 1600.

Monasterium Morellae tit. SS. Trinitatis in Regno Valentiae extabat an. 1609.

Monasterium Neapolitanum tit. S. Andreae ex concessione Gregorii XIII an. 1579 inchoarunt nobiles foeminae Laura, Julia, Lucretia, et Claudia, Parascandolae ex urbe Vico Terrae Laboris, quae in eadem domo Augustinianae Religionis instituta professae sunt. Hoc monasterium in quo Moniales 80 degebant, an. 1587 ad commodiorem locum translatum fuit. Subdebatur regimini Clericorum Regularium Theatinorum, e quibus erant Marcus, et Innocentius Parascandolo primarum fundatricium germani fratres. [P. 643]

Monasterium Neapolitanum tit. S. Josephi prope palatium archiepiscopale an. 1604 inchoarunt DD. Cassandra Caracciola, Hippolyta, et Catharina Ruffa, et Catharina Tomacella, quae ex concessione Pauli V anno 1606 die 24 Maji Eremitanum S. P. Augustini institutum amplexatae sunt. Inde autem, ita Herrera tom. 2, pag. 213, ut commodius starent ad alias aedes, quas sub invocatione S. Mariae Angelorum Franciscanae virgines incoluerant, transmigrarunt.

Monasterium Olleriae Discalceatarum in Regno Valentiae nominatur ad an. 1592.

Monasterium Oriolense (di Orihuela) provinciae Aragoniae tit. S. Sebastiani fundatur an. 1592 a nostratibus Sororibus, quae e monasterio Dominae Nostrae de Doloribus oppidi Bocairenti advenerunt. Prima hujus asceterii Priorissa fuit Soron Magdalena Molina, cum qua Sorores Hieronyma Frances, et Catharina Saona, itineris et laboris comites, novum opus aggressae sunt. Ex hac domo, prout scribit Herrera tom. 2, pag. 224, ad coelos abiit an. 1607 Soror Joanna Guillen, sanctitate, et miraculis clara, cujus corpus Oriolensis Praesulis auctoritate in peculiari sepulcro collocatum fuit, et a fidelibus privata veneratione religiose colitur. Nomen dederat Augustiniano Ordini die 15 Maji an. 1597 an. aetatis 21. Processus Beatificationis V. Joannae deperditus, non sine speciali Dei providentia mense Junio an. 1886 repertus est: ideoque causa hujusmodi apud S. R. Congregationem quam citius pertractabitur.

Monasterium Parmae tit. S. Christophori nominatur ad annum 1572.

Monasterium Pergulae Augustinensium Mantellatarum in Piceno nominatur ad an. 1574.

Monasterium Placentiae in Ducatu Parmensi tit. de Nive, et SS. Annuntiatae nominantur ad an. 1564, et aliud tertium tit. S. Barnabae extabat an. 1552.

Monasterium Rechalbuti in Sicilia, ab alio S. Mariae Angelorum diversum, an. 1587 fundatur a D. Agatha de Grittis, auctoritate Generalis Petrochini, e praefato S. Mariae Angelorum asceterio ad instruendas Moniales novae domus Sorore Flaminia de Grittis cum aliis duabus evocata.

Monasterium Regii in Aemilia tit. S. Hilarii Congregationis Insubricae nominatur ad an. 1562.

Monasterium Renteriae, alias Arrenteriae in provincia Guipuzcoae tit. SS. Trinitatis in Hispania fundatur an. 1565. Unitur autem Augustinianae Religioni die 24 Januarii an. 1573. In eo, sic Herrera tom. 2, pag. 372, poenitentia admirabili in deserti solitudine acta, et vitae sanctimonia floruisse Sororem Mariam Cantabram in sua *Defensione lacrymarum justorum* lib. 2, cap. 12, pag. 322, Petrus Calvus Dominicanus affirmat.

Monasterium Roccae in Navarra erigitur an. 1572.

Monasterium Romae tit. S. Marthae e regione Collegii Romani Societatis Jesu extruitur circa an.

1573.

Monasterium Romae tit. S. Luciae in Silice nominatur ad an. 1610.

Monasterium Salmanticense tit. S. Rochi Sanctimonialium Augustiniensium Discalceatarum erigitur an. 1594. Postea vero nempe circa an. 1644 mira operis exstructura intra urbem translatum fuit.

Monasterium Sancti Matthaei tit. S. Annae in Regno Valentiae extabat an. 1609.

Monasterium Silvani prope Papiam in Insubria extabat an. 1559.

Monasterium Solofrae in dioecesi Salernitana [p. 644] nominatur ad an. 1571, quo illic degebat Soror Vincentia e nobilissima Ursinorum prosapia.

Monasterium Sondrae tit. S. Catharinae, in dioecesi Comensi in Insubria extabat an. 1619.

Monasterium Spoleti in Umbria tit. S. Angeli nominatur ad an. 1571.

Monasterium Surrenti in provincia Neapolitana Augustiniensium Mantellatarum extabat an. 1604.

Monasterium Talamelli in Romandiola extabat an. 1568.

Monasterium Tuderti tit. SS. Trinitatis in Umbria nominatur ad an. 1565.

Monasterium Valentiae olim S. Josephi, postea S. Teclae antea exstructum pro viris, postea Monialibus cessit, quae an. 1573 sub Eremitani Ordinis vexillo militare coeperunt.

Monasterium Valentiae Augustinensium Discalceatarum tit. S. Ursulae fundatur circa an. 1600.

Monasterium Valentiae S. Gregorii extabat an. 1609.

Monasterium Veruculi tit. S. Monicae provinciae Romandiolae nominatur ad annum 1568.

Monasterium Vissi tit. S. Angeli in Umbria an. 1567 extabat in Castro S. Angeli prope Vissum.

Monasterium Volaterrarum in Tuscia nominatur ad an. 1568.

Monasterium Ulyssiponis in Lusitania tit. S. Monicae fundatur an. 1573 a D. Maria de Branches, sorore D. Antoniae de Branches, quae Infantis D. Elisabethae, Philippi II filiae, institutrix fuit. Ad hanc novam domum instituendam e monasterio Eborensi evocatae fuerunt Sorores D. Elisabetha de Noroña Priorissa, ejusque germana soror D. Hieronyma Subpriorissa et D. Margarita de Sylva, virgines non minus moribus quam nobilitate praeclarae.

Monasterium Xeresii, sive Caesariani *de la Frontera* tit. S. Mariae de Gratiis sub regimine, et cura Provinciae Beticae instituitur an. 1556.

XCV

DE AUGUSTINENSIBUS EREMITIS QUI SANCTITATE FLORUERUNT

AB AN. 1550 AD 1620 - p. 644

B. Achatius, cum Guexicae in Regno Granatensi in Hispania anno 1570 Mauris suinas carnes comedendas tradidisset, ut vel hoc facto ad Mahometis sectam contemnendam illos induceret, ab iis comprehensus, cum sue colligatur, veruque infigitur, et una simul igne assatur, insultantibus interea impiis crematoribus, ut iisdem carnibus tunc vesceretur, quas ipsis manducandas dederat.

Ven. Adeodatus a S. Augustino ortum habuit in Madera insula ex Joanne Baptista Mendragam, et Helena Gomez. Ulyssipone inter nostrates solemnia vota nuncupavit die 27 Aprilis anno 1555. Evasit postea celeberrimus concionator. Cum autem esset Conimbricensis Collegii rector, Regem Sebastianum ad infaustam illam Africae expeditionem euntem una cum aliis decem nostratibus comitatus fuit, qui nimirum fuerunt Ven. Thomas a Jesu aurei libri de aerumnis Christi auctor, Petrus a S. Augustino Aegitanensis, praedicator regius, Gaspar de Regibus Monte Veteri, Petrus Mendanha Ulyssiponensis, Emmanuel a Cruce de Condexa, Christophorus de Moraes Ulyssiponensis, et alii quatuor. Noster itaque Ven. Adeodatus, dum fervente [p. 645] pugna Crucifixi imaginem manu tenens christianos milites ad fortiter pugnandum contra Mauros exhortaretur, ab his in praelio trucidatus fuit die 4 Augusti an. 1578, quo deploranda illa Lusitanorum clades contigit.

Ven. Alexander Mancini Senensis an. 1575 erat publicus in Senarum academia professor, atque an. 1580 in nostratum conobio studiorum Regens. Vir fuit mitioris ingenii, in quo probitas cum affabilitate, et mansuetudine certabat. Ad supremum Ordinis fastigium assumptus fuit in comitiis generalibus Romae habitis an. 1598. Verum anno 1600, die 9 Januarii morum sanctimonia clarus immatura morte praereptus fuit. Vide Ordinis Martyrologium sub praefata die 9 Jan.

Ven. Alphonsus de Guadalupe in Castellae oppido Toboso ortus, post saeculi nuptias in patria nostratum discalceatorum Congregationi tamquam Frater Conversus nomen dedit. Exinde sese, ita Martyrologium Augustinianum tom. 2, pag. 253, aspera coepit macerare poenitentia, catena se ferrea circumcinxit, noctes fere per omnes oratione, et disciplinis cruentis consumebat tempus, et siquando quiescebat, hoc supra nudam tabulam, et saxum pro culcitra, et pulvinari agebat. Tanta claruit humilitate ut obtemperare non renuerit suo magistro illum jubenti ad Ecclesiae januam consuere, et refarcire Fratrum calceamenta. Silentio, et charitate erga pauperes fuit mirabilis. A quodam milite, cui stipem dederat, aegre ferenti stipis paucitatem, alapam injuriosam suscipiens, ante ejus pedes provolutus veniam exoravit dicens aliud daturum, si de proximo haberet ad manus. Cum in coenobio Vallisoletano procuratorem ageret, omnes panes ad Fratrum alimoniam necessarios pauperibus erogavit; de quo a Praelato graviter reprehensus, coelicam statim promeruit provisionem, et pluries arcam farre vacuam, plenam aspexit panis abundantia. A daemone diversa expertus est terriculamenta; sed Dei famulus illum debellabat Crucis amplexu. Tandem innumeris meritis cumulatus, relinquens non modicam sanctitatis famam naturae debito satisfecit in deserto S. Joannis Baptistae Vallis-Vitosae die 26 Junii an. 1612.

Ven. Alphonsus Gutierrez a Veracrucis in Regno Toletano in oppido Caspuenas ortus est ex Francisco, et Eleonora Gutierrez. Adhuc in saeculo erat doctor famosus; Academia enim Complutensi fuerat artium Regens, et filiorum Ducis Infantatus instructor, et postea in Academia Salmanticensi jam Sacerdos lecturam exercuerat. Cum autem Ven. Franciscus a Cruce secum optaret in Mexicum deferre aliquem doctorem, qui posset ibi juventutem scientias divinas atque humanas edocere, cognita ejusdem Ven. Alphonsi Gutierrez fama, et ad sui voti complementum capacitate, illum petiit, et primo aspectu illustratus, illum agnovit, et illi suum aperuit desiderium, cui Ven. Alphonsus magna abnuit siccitate; illi tamen Ven. Franciscus hilarescens respondit: *Vade, Domine*, et manu apprehensa addidit: *Mihi non abnues, sed meum implebis desiderium*. In coenobium regressus Ven. Franciscus chorum petiit oraturus, et rem Domino traditurus. Altera die Alphonsum pro responso petiit, et ab illo audiit hanc responsionem: *Pater, tecum ad omnia quae vis ire paratus sum*. Adventante ergo navigationis die Ven. Franciscus cum 14 sociis, inter quos ibat Ven. Alphonsus Gutierrez, [p. 646] in Mexicum perrexit an. 1535. Cum autem Ven. doctor Alphonsus illorum Religiosorum virtutes miraretur, ad pedes Ven. Francisci cum multis lacrymis sese prostravit humiliter ad habitum admitti deprecatus, et illum induit in portu S. Crucis an. 1536. Taliter Mexici in scientiis et virtutibus profecit ut an. 1545, et 1565 Provincialis electus fuerit; et an. 1571 Vicarius generalis Americae. Huic uni debetur erectio Universitatis Mexicanae, in qua primus omnium S.

Scripturae Cathedram moderavit; instituit etiam ipse Collegium S. Pauli pro studentibus Augustinianis: pluraque scripsit opera maximo in pretio suo saeculo habita, ob quae appellari meruit *Oraculum Novi Orbis*. Dicitur tres infulas sibi oblatas, nempe Tlascalensem, Mechoacanensem et Nicaraguensem prae humilitate recusasse. Tandem innumeris meritis cumulatus, e vivis piissime excessit in Mexico die 14 Junii an. 1584, aetatis suae 80. Martyr. Aug. tom. 2, pag. 325. Hic autem animadvertere debemus binos apud Ossinger nostrates Alphonsos a Veracruce in sua Bibliotheca Augustiniana laudari, quorum elogia cum fere eadem sint, forsitan idem auctor unum divisit in duos. Verum operae pretium duco saltem indigitare paginas, in quibus de utroque sermonem instituit. De primo itaque agit pag. 279 vocans illum simpliciter Alphonsum a Veracruce, quem obiisse ait Mexici an. 1564. De altero autem verba facit pag. 424, sub cognomine Gutierrez a Veracruce, cujus obitum contigisse affirmat mense Julio an. 1584.

Ven. Alphonsus de Alvarado ortum habuit in urbe Pacis Augustae, et Salmanticae nostro Eremitano Ordini nomen dedit. Ad Indos profectus, inter eos adeo virtutum exemplis coruscavit ut omnibus admirationi esset; caritate erga aegrotos mirabiliter excelluit; suis concionibus plures ad fidem convertit; in poenitentis fuit asperrimus, in abstinentia mirabilis, in honorum contemptu gloriosus; provincialatus enim munus, quod in Provincia Philippinarum raro exemplo exercuit, suscepit coactus; tempore, quod sibi supererat, orationi vacabat, erga SS. Sacramentum devotione claruit; donec virtutibus gloriosis plenus ad illarum premium a Domino accipiendum transivit Manilae an. 1576. Ex Ordinis Martyrologio ad diem 26 Februarii.

Ven. Alphonsus de Alhosvedros, Lusitanus, frater conversus, vir fuit lacrymarum dono, orationis fervore, mentis candore, ac animi humilitate singularis, quem populus tali venerabatur obsequio, ut illum per plateas euntem pueri turmatim occurrentes sanctum proclamarent, corrigiam, habitum, manusque ejus certatim osculantes. Tandem senio confectus assidue in cellula morabatur, de quo interrogatus respondebat se id facere ut parietes illos ob Dei amorem custodiret. Obiit in coenobio Ulyssiponensi Dominae Nostrae de Gratia sanctitate clarus an. 1576. Vide Martyrologium Aug. sub die 26 Februarii.

Ven. Aloysius Jordan, Hispanus, floruit praeclaris virtutibus in coenobio Alchodii (de Alcoy) in Provincia Aragoniae. Erat praecipue solatium aegrotorum, qui illius praesentiam quammaxime expetebant. Excelluit etiam mira dexteritate in difficillimis negotiis ad felicem exitum perducendis. Idque potissimum assequebatur propter eximiam, qua flagrabat, erga Deum, et proximum charitatem, et propter ejus exactam, atque indefessam [p. 647] in Dei famulatu diligentiam, et sedulitatem. Meritis cumulatus ad aeterna praemia transivit an. 1587.

Beatus Alphonsus de Orozco, Hispanus, illustri sanguine satus, ut ab ipsa nativitate Christum imitari inciperet, forte in stabulo natus est anno 1500. Anno 1522 una cum germano fratre Francisco Salamanticae Augustinianum Ordinem ingressus fuit. Frater ob incisam in pede vomitam, quae sanari nunquam potuit, acerbissimis doloribus per integrum fere annum patientissime toleratis, ante completum tirocinium piissime in Domino requievit. Hujus adolescentis admirabilem patientiam, divinaeque voluntati submissionem caeterasque sive aegrotantis, sive morientis heroicas virtutes laudat ipsemet Alphonsus in suis Confessionibus. Ipse autem, tirocinio laudabiliter peracto, solemnia vota emisit penes S. Thomam de Villanova tunc Salmanticensis coenobii Priorem, quem postea etiam praeceptorem habuit. Litteris addiscendis, sed multo magis pietati adipiscendae sedulo incumbens, brevi in utraque palaestra ita perfectus evasit, ut ipsius doctrinae, ac sanctitatis fama longe lateque per totam Hispaniam diffusa, in omnium ore versaretur tamquam monasticae vitae speculum, atque vir valde bonus, multumque doctus. Quo nimirum duplici praeconio haud perperam Alphonsus nostrum commendatum fuisse luculentissimum testimonium sunt, praeter caetera, etiam multigena, atque praeclarissima ipsius scripta, quae sane piissimi auctoris cum singularem spiritus fervorem, tum multiplicis eruditionis copiam in propatulo ponunt. Haud vulgari eloquentia praeditus, claruit etiam insignis praedicatoris nomine; quamobrem tum a Carolo V, tum a Philippo II Hispaniarum Rege in regii concionatoris munus assumptus fuit. Adeo praefato Regi acceptus ut ille frequentissime ad ejus cellam accederet, atque cum ipso inter colloquendum integras horas admodum libenter traduceret. Humilitate tanta excelluit, ut plures Episcopatus, etiam totius Hispaniae

praecipuos, ipsi sponte oblatos invicta constantia recusarunt. Matrity cum degeret, ob singularem pietatem, vitaeque sanctimoniam Matritenses omnes illum summo honore, atque reverentia prosequerentur. Augustiniana Religione amore flagrans, aliquot tum coenobitarum, tum monialium monasteria Ordini acquisivit. Anno 1573 a moriente Joanna Austriaca Caroli V filia sui testamenti executor una cum nostrate fratre Joanne de Vega designatus fuit. Quam vero fuerit Alphonsus noster Deo, ac Coelitibus amicus, vel ex hoc tantum liquido patet, quod nempe saepe, cum aegrotaret, per Angelorum ministerium tum Eucharistiae Sacramento refici, tum etiam ineffabili consolatione recreari meruerit. Tandem sanctissimus senex, diebus, meritisque onustus, atque miraculis clarus, ad supernam patriam evolavit Matrity anno 1591 aetatis suae 91. Demortui corpus suavissimum odorem statim exhalare coepit; quamobrem ut piae populi venerationi fieret satis, triduo inhumatum permansit, tantaque fuit jugis illud invisere cupientium frequentia, ut nec templum, nec claustra eos capere potuerint. Post mortem coelesti luce circumfusus, nigroque habitu indutus apparuit Mariae de S. Michaeli moniali regii monasterii Matritensis, quae in magna afflictione versabatur, ejusque molestiae consolatoriis verbis jucundissimum lenimentum praebuit. [P. 648] Ipsemet Summus Pontifex Paulus V auditis, quae ubique locorum de hoc Augustiniano heroe divulgabantur, jussit examen institui de illius vita miraculis, quod tamen usque ad haec tempora intermissum, tandem reassumptum fuit. Anno 1875 Pius Papa IX die 21 Novembris solemniter decrevit: *Tuto procedi posse ad Ven. Servi Dei Alphonsi de Orozco beatificationem*. SS. mus autem Dominus Leo Papa XIII die 15 Januarii an. 1882 solemniter in Beatorum album illum retulit. Hac occasione vitam B. Alphonsi ediderunt italice noster P. Lector Fr. Josephus Orengo, et hispanice P. M. Fr. Thomas Camara, nunc Episcopus Salmanticensis. Ortum habuit noster B. Alphonsus Oropesae nobili Castellae oppido in Hispania ex honestis piisque parentibus Ferdinando de Orozco, et Maria de Mena die 17 Octobris an. 1500.

Ven. Alphonsus a Valle cum undecim nostratibus obsessus in quadam turri, quo confugit a barbarie Maurorum, qui ferarum more depopulabantur Hispanias: fuit vivus in odium Fidei Catholicae combustus cum sociis in oppido Guexica in Andalusia eo die, quo Christus amore nostri nasci voluit an. 1570. Ex nostrate Sichrowsky die 25 Decembris.

B. Alvarus Monteirus, Ulyssiponensis, postquam per aliquot annos in Africa militasset, saecularis militiae pericula expertus, inter Eremitanae Familiae castra se recepit, atque prae humilitate fratrum famulantium coetui aggregari voluit, invitatis Patribus, qui illum chori atque altaris officiiis satis idoneum judicabant. Romam alter Religiosi socius profectus Generali Gabrieli Veneto illum sacris Ordinibus initiari volenti annuere noluit, atque in suam Provinciam reversus majori conatu virtutis semitam calcare prosecutus fuit; nam rara erat sua poenitentia, ita Ordinis Martyrologium sub die 19 Junii, continua oratio, rara abstinentia; sese enim in pane, et aqua sustentabat, et obsonia caetera sibi apposita pauperibus distribuebat. Noctu chorum ingressus sese asperis cruentabat disciplinis, quem morem usque ad senectutem servavit, et usque ad obitum servasset, nisi a Ven. Ludovico de Montoya cohibitus fuisset. Saepe cum oraret a daemone terriculamentis vexatus fuit. Cum autem in coenobio Turrium Veterum (Torres-Vedras) janitoris officium exerceret, fama est illum saepius pauperum stipem, ope divina implorata, multiplicasse. Tandem cum Ulyssiponem ad coenobium Gratiarum reversus fuisset, in gravem morbum incidit, eique aegrotanti apparuerunt nostrates Beati Gundisalvus de Lagos, et Joannes Stremotius, a quibus coelesti pabulo refocillatus, atque de sui transitu proximitate admonitus, summa pietate Sacramentis receptis, spiritum Deo reddidit an. 1554, aetatis suae 90. Post obitum religioso, populi cultu honorari coepit, qui tamen sub per novam Ecclesiae constructionem cessavit.

B. Ambrosius a S. Antonio, Siculus, inter nostrates Discalceatos tamquam frater conversus habitum induit Panormi die 22 Augusti an. 1609; vixitque postea, uti refert Ordinis Martyrologium sub die 10 Augusti, singulari obedientia, oratione, et in omni Religione observantia. Sui obitus praedixit diem, et horam, quo tempore Deiparae, et S. P. Augustini visione recreatus, mirabili coruscans sanctimonia ad beatorum consortium transivit [p. 649] die 10 Augusti an. 1615 e coenobio S. Caroli Castelloneis in Calabria.

Ven. Ambrosius Sicart ortus est in oppido Boga, dioecesis Solsonensis in Hispania, qui nostrum Eremitanum Ordinem ingressus, ibidem evasit vir rara praeditus virtute, qui erga Deiparam singulari religione flagravat. Tria dicitur in Cathalumnia coenobia extruxisse. Justorum mortem oppetiit Gerundae die 14 Maji, anno 1613.

Ven. Andreas Diaz, Hispanus, adeo christianis virtutibus claruit, ut *magnus servus Dei* appellatus fuerit. In Italia nostratum Discalceatorum Congregationem maxime promovit, atque ejusdem Congregationis Vicarium in Sicilia egit circa annum 1594.

B. Andreas Quatiebras, Gallus, celebris concionator atque Tolosanae Academiae professor, an. 1567, quo civitas Nemausensis a Calvinistis capta fuit, illius Augustiniani coenobii priorem agebat. Cum autem catholicae fidei zelo percitus, Calvinianae haeresis falsitatem tum assiduis concionibus, tum doctissimis disputationibus ostendere contra haereticorum minas non dubitaret, ab illis comprehenditur, atque ad cujusdam putei crepidinem constituitur, in quem antea permulti catholici injecti fuerant, eandem sortem habiturus, nisi antiqua fide ejurata novam sectam amplecteretur. Hoc sacrilegum facinus invicto animo detestans, inaudita tormenta propter catholicam fidem sustinuit. Nam statim lictores in illum manus injicientes, linguam ei cum primoribus digitis praecidunt, vivoque pellem detrahunt, ac demum abscisso capite vitam adimunt, aliis quoque duobus nostratibus in odium fidei simul interfectis. Gloriosum simul ac formidandum martyrium subit B. Andreas praefato anno 1567, aetatis suae 30.

B. Andreas de Ortega, alias de S. Maria, solemnia vota nuncipavit in coenobio Burgensi die 12 Septembris an. 1543. Ob raram vitae sanctimoniam magnae fuit omnibus venerationi, atque supra omnes illum summopere existimabat Philippus II Hispaniarum Rex, qui propterea in rebus gravissimis illum consulebat. Jam satis virtutibus, et scienciis excultus cum aliis undecim nostratibus in Peruviam an. 1571 profectus fuit, ubi innumeras Deo animas lucrificavit. Hujus opera, ita Elsius pagina 54, in Peruntinis extracta sunt septem monasteria. Claruit paupertate, humilitate, silentio, poenitentia. Cum campestris Truxilli visitaturus egreditur, in morbum incidit, et susceptis sacramentis obdormivit in Domino mense Junio an. 1567. Tumultus fuit apud Minores in parochiali Ecclesia Laxamarcae, unde postea translatus fuit ad Ordinis coenobium de Guadalupe.

Ven. Andreas Canovas, alias a S. Nicolao, ortus est in oppido Totana in Regno Murciae ex Petro Canovas, et Elvira Cuenca. Professionem emisit in coenobio Valentino die 2 Augusti an. 1573. Postquam in variis coenobiis prioratum laudabiliter gessisset, atque Tarraconensis conventus S. Annae foundationi praefuisset, an. 1605 simul cum P. Fr. Joanne a S. Hieronymo nostrate Discalceato die 16 Maji navim conscendit ad Insulas Philippinas profecturus, sed cum jam prope ad sui itineris terminum pervenisset, lethali febre correptus ad supernam patriam sanctimonia clarus transivit an. 1606.

Venerabilis Andreas de Urdaneta, Hispanus, insignis fuit cosmographus, necnon peritissimus classium dux, [p. 650] qui pluribus rebus in occidentalibus Indiis optime gestis egregia multa in patriam officia contulit, suumque nomen apud utriusque emisphaerii homines immortalitati commendavit. Anno vero 1553 vanam Mundi gloriam contemnens, nauticae militiae nuntium misit, atque monasticae omnino se addixit, Mexici apud nostrates Augustinianum cucullum indutus. Dato itaque Eremitanae Familiae nomine, latuit famosissimus nauclerus in tranquilla claustris statione usque ad annum 1564 quo a Philippo II exoratus, classem iterum conscendit in orientales Indias ad insulas Philippinas navigaturus, non solum ut lignum aeternae vitae in illis regionibus plantaret, verum etiam ut suis consiliis, summaque, qua pollebat, rei nauticae, atque bellicae peritia expeditionem adjuvaret. Catholici Regis votis adamussum satisfecit Andreas; nam sub tali duce omnibus prospere, feliciterque evenientibus, insulae Philippinae postea Catholicae evaserunt. Ubi enim novellus apostolus una cum nostratibus Jacobo de Herrera, Martino de Rada, Petro de Gamboa, et Andrea de Aguirre pedem in illis insulis posuerunt, statim Evangelium illis gentibus praedicare coeperunt, tam faustis nimirum auspiciis, ut brevi ducenta infidelium millia Christo lucrificerint, pluraque etiam Augustiniani Instituti coenobia aedificaverunt, multasque paroecias erexerunt. Contulit quammaxime ad haec tam praeclara initia ingens miraculum, quo nostrates illi Philippinarum

apostoli mortuum quemdam ad vitam revocarunt; nam iste oculatus testis, quippe qui in regione immortalitatis invisibilia jam viderat, conterraneis suis palam testatus est vera omnino esse quae ab Hispanis Patribus de altera vita praedicabantur. Rediit postea Mexicum Andreas noster, ibique tandem plenus meritis, ac sanctitate clarus requievit a laboribus suis anno 1568, aetatis suae 70, et monasticae professionis 15. Consule nostrates Herreram, Crusenium, Torellium, et Elssium.

Ven. Andromachus Senensis patrem habuit Antonium Comitem Ilcinensem, et ipse Comitibus titulo insignitus fuit. Ab Herrera perperam dicitur Comensis, cum revera fuerit Senensis ex nobilissima prosapia Pannochiesca de Comitibus Ilcii. Saeculo valedicens habitum induit Senis in coenobio S. Martini, et deinde solemniter vota emisit Ilceti an. 1568. Vir fuit maxime pietati addictus, atque animarum venator. Claruit prodigiis, et spiritu prophetiae. Meritis gloriosus obiit Romae in coenobio S. Matthaei in Merulana an. 1595. Vide Sylvam Ilcetanam Landucci pag. 131.

Ven. Antonius de Mendoza ortus est in oppido *Utrera* in Hispania e nobilissima domo Marchionum de Aguilar, qui in Mexicum profectus, ibidem inter nostrates cucullum induit, atque exinde in virtutum stadio mirifice profecit. Erga Deiparam, ita Martyrologium Ordinis ad diem 6 Julii, erat devotissimus, in choro assiduus, in poenitentia rigidus, vilibus contentus indumentis, et tabula ad somnum nuda usus. Totum fere per annum jejunium protrahebat, humilitate et observantia fuit singularis. Provincialis electus post tres ab electione menses, virginitate clarus, obdormivit in Domino praefata die 6 Julii anno 1581, aetatis suae 46. Illius pater fuit nobilissimus vir D. Ludovicus Marin unus inter primos Philippinarum debellatores, qui duos alios liberos, nempe Fratres Ludovicus, et Hieronymum Marin, nostro Augustiniano Ordini donavit. [P. 651] Laudatus autem Ven. Antonius matris cognomen accepit, quae fuit D. Maria de Mendoza e stirpe Marchionum de Aguilar. Celebratur etiam in eodem Ordinis Martyrologio sub die 31 Julii pag. 402, ubi dicitur etiam *eximius verbi Dei praeco*, qui libentius Indis quam Hispanis praedicabat, quique seipsum superabat dum de laudibus Deiparae verba faciebat.

B. Antonius de Roa ortus est in ejusdem nominis Hispaniae oppido circa an. 1500, atque an. 1523, cum jam esset patriae ecclesiae canonicus, in Burgensi coenobio Augustinianum habitum induit. Inter primos fuit, ita scribit noster Sichrowsky, qui profecti sunt in Mexicum, ubi multo plus praedicando exemplo quam voce, innumerabiles lucratus est animas Jesu Christo. Adeo ardentem habuit fidem, quod ad convertendos idolatras nudus incessit super ignitos carbones, nec adurebatur, quia ignis quem habuit in pectore, magis ardebat; gestavit ad nudam carnem semper horridum cilicium; et ferreis catenis, jejuniis, abstinentiis corpus mortificando, et flagellando obtinuit puritatem, et instruxit quod homagium, et quam obedientiam teneretur praestare spiritui. Obit Mexici die 14 Septembris an. 1563, clarus meritis, miraculis, et vitae sanctimonia.

Venerabiles Fratres Antonius Bonis et Nicolaus Nautonier, Galli, cum in Aquitaniae provincia contra Calvinistarum haeresim praedicarent, ab illis comprehensi post varia tormenta decollati sunt, et eorum corpora membratim concisa. Contigit ipsorum martyrium die 5 Maji anno 1569.

Ven. Fr. Antonius de Flores, Castellanus, saecularem militiam exercens, Saracenorum mancipium evasit, e quorum tamen manibus elapsus, ad insulas Philippinas profectus est, ubi tamquam frater laicus nostrum Eremitanum Ordinem amplexus fuit. Potissimum claruit humilitate, fideique zelo; sed iterum ab infidelibus, a quorum obsidione Civitatem Manilam nonnullis antea annis sua peritia bellica liberaverat, ex insidiis captus, ab iis lanceis vulneratus, plumbeisque glandibus confossus, coelis candidam adeptus fuit die 6 Maji, an. 1605.

Ven. Fr. Antonius Beza, nobilis Granatensis, in Peruviam profectus, praedicare Evangelium indigenis missus fuit, quo ut pervenit daemonem ab illis gentibus super aram adoratum, atque oracula promulgantem ad silentium adegit, multisque infidelibus praesertim in regione de Pachiacomach suae praedicationis triennio ad Christum conversis, post Crucis vexillum in eodem praememorato altari exaltatum, plenus meritis die 14 Maji an. 1590 gloriosa morte requievit a laboribus suis. Plura idolorum fana ad christianum cultum reduxit.

Ven. Fr. Antonius Rippol de Majorica, in ejusdem loci coenobio S. Mariae de Succursu professionem emisit die 2 Feb. an. 1565. Ibidem plures per annos janitoris officium exercuit, quo tempore plura per illum Deus patravit miracula; nam esculenta, quae pauperibus distribuebat, aliquando multiplicavit, atque etiam ut panes quos famelicis deferebat Priorem, quid gremio tegeter scire cupientem, laterent, quadam die in rosas convertit. Potissimum autem claruit singulari erga Deiparam pietatis affectu. Obiit cum magna opinione sanctitatis in praefato coenobio circa annum 1596.

Ven. Fr. Antonius Lozanus, coenobii Salmaticensis alumnus, an. 1551 cum [p. 652] undecim aliis nostratibus in Peruviam profectus, ibidem primus extitit illius Agustinianae Provinciae fundator. In Ordinis Martyrologio sub die 10 Januarii dicitur litteris clarus, daemonum triumphator gloriosus, castitate integer, regimine prudens, eleemosynis largus, poenitentia rarus, oratione et contemplatione assiduus, et observantiae zelo fervidus. Diem et horam sui exitus a Domino praenovit, et tunc susceptis devotissime Ecclesiae Sacramentis, magno et intimo perfusus jubilo, in coelum extollens oculos, Christi Crucifixi imaginem in manibus apprehendens, inter dulcia ad illum colloquia die 10 Januarii an. 1584 jam octogenarius expiravit.

Venerabiles Fratres Athanasius de Jesu et Gaspar ab Angelis, Lusitani, prope Minam Libiae a piratis Arabibus comprehensi, et in odium fidei crudeliter verberati, in mare deinde projecti gloriosum martyrium perpassi sunt die 19 Martii an. 1575.

BB. Augustinus Marescalchus et Guilelmus Lugdunensis in Montepessulano in Gallia cum aliis octo nostratibus die 10 Julii an. 1567 a Calvinistis interfecti martyrii palmam adepti sunt. Illorum socii fuere Augustinus Guarin illius coenobii Prior, vir doctus et religiosus, atque Universitatis ejusdem urbis rector, insignis contra Lutheranos, et Calvinistas praedicator, cum quorum pluribus publice disputavit, et in conventu omnium disputans velut alter Augustinus publice superavit; Nicolaus de Narbona, Antonius Noveleti de Auvergne, Jacobus Laurentius de Lugduno, et Joannes Guarrigues, omnes Sacerdotes, cum aliis, quorum nomina scripta sunt in libro vitae.

Ven. Fr. Augustinus a Gratia, Ulyssiponensis, D. Didaci Barbosa, et Mariae de Guimaraens filius in patrio D. N. Gratiarum coenobio solemnia vota nuncupavit die 24 Julii an. 1552. Postea in Flandriam missus, ut nostratibus alumnis theologicas disciplinas explanaret, ob suae doctrinae amplitudinem in Lovaniensi Academia sacrae theologiae cathedram obtinuit, quam aliquot per annos laudabiliter moderatus fuit. In patriam reversus in coenobium Penae-Firmae se recepit, ut quietius contemplationi vacaret. Illius vitae tenor ita in Ordinis Martyrologio sub die 24 Julii describitur: In cubiculo suo nil praeter lectulum et Crucem ad caput, et tertium tomum S. Thomae Aquinatis, per quem frequenter legebat Incarnationis, et Passionis Christi mysterium, retinebat. Breviario non utebatur, numquam enim choro abesse visus est. Quotidie septem per oras orationi vacabat. Continuus erat in audiendis confessionibus, in quo munere valde poenitentibus profuit. In coenobium Ulyssiponense vocatus, ibidem suis monitis plures ad salutis semitam reduxit, inter quos quemdam Judaeorum Rabinum in publica disputatione superatum ad Christianam Fidem convertit. Item quemdam militem Hispanum ita ad meliorem frugem redegit, ut is Eremitanum Ordinem amplexatus in magna vitae sanctimonia usque ad obitum perseveraverit. Tandem praedicens sui obitus diem, virtutibus clarus, mortalitatis sarcinam deposuit die 24 Julii an. 1593.

Ven. Fr. Augustinus Amil in Sardiniae oppido Belluer ortum habuit, et an. 1581 die 2 Aprilis in coenobio Puycedano in Cathalaunia per solemnia vota sese Ordini Eremitano mancipavit. Dicitur fuisse sacrae Theologiae Magister valde doctus, qui etiam ob probatam, vitae integritatem novitiorum magister [p. 653] electus fuit. Cum autem de se rarae sanctitatis indicia praeberet, post expletum Provincialatus munus piissime obiit in praefato conventu die 15 Augusti an. 1614.

Ven. Augustinus a Matta, Turiasone in Hispania ex Francisco a Matta, et Anna Becerret ortus, in coenobio Caesaraugustano die 20 Augusti an. 1589 solemnia vota nuncupavit. In Ordinis Martyrologio sub die 20 Augusti dicitur vir observantissimae castitatis, ad cujus observantiam rmaximopere se tradidit orationi, et poenitentiae, et hunc vivendi modum quoad vixit conservavit.

Insuper conversationes periculosas fugiebat, et amabat solitudinem. Floruit etiam obedientia, paupertate, humilitate, charitate, caeterisque virtutibus, quibus perfecte exornatus, annis plenus in praefato coenobio sancto fine quievit.

Ven. Fr. Augustinus de Arboleda ex oppido Castelli de Garci-Muñoz, sacrae Theologiae Magister, anno 1570 una cum Fr. Roderico de Solis nostrae Valentinae Provinciae reformationem inchoavit. De illo in Ordinis Martyrologio sub die 7 Martii dicitur quod in Religione claruit scientiis et virtutibus; fuit enim laureatus in Academia Valentina, et substitutus in cathedra vespertina. Libri praecipue, quibus ad studium utebatur, erant oratio, et contemplatio divinorum mysteriorum, et praesertim Passionis et Crucis, et ante unam crucem in cubiculo suo existentem saepius inveniebatur absortus, et saepius e suo sonabant ore: *Adoramus te Christe, et benedicimus tibi, quia per Crucem tuam redemisti mundum.* Ante studium prius aliquantulum orabat. Sese poenitentiis et ciliciis macerabat, et quotidie bis sese disciplinis cruentabat; non lineis, sed laneis vestibus tegebatur, crebra jejunia, et plura in pane et aqua ferebat, ad omnia matutina surgebat, et post illa orationi vacabat. Multoties, etsi magisterio laureatus, in refectorio silentio, modestia, et humilitate profunda serviebat; aegrotos frequentius illos consolaturus visitabat. In obedientia fuit mirabilis, et ita pauper ut nil praeter Crucem, libros, scabellum, mensam et lectulum pauperrimum in cella haberet; adeo castus fuit ut in actis moribusque suis speculum esset pudicitiae. Quamvis a Religione esset gradu magisterii decoratus, usque ad obitum lecturam frequentavit. Cum materiam de beatitudine concluderet, discipulis praedixit se breviter obiturum; et cum mors appropinquaret, repetens summa teneritudine psalmum: *Laetatus sum in his,* et canticum: *Nunc dimittis,* inter ingentia suorum desideria, rara cum opinione sanctitatis in coenobio Valentiae decessit mense Martio an. 1577.

Ven. Augustinus a S. Josepho, Hispanus, inter nostrates Discalceatos mira sanctitate claruit, qui postquam vitam inter pietatis opera transegisset, die 4 Aprilis an. 1613 obdormivit in Domino.

Ven. Augustinus Stigni de Nascriba, Hispanus, cum magno fervore Christi fidem in Philippinis insulis praedicaret, a barbaris captus, in odium fidei gladio decollatus fuit die 3 Feb. an. 1590.

Ven. Augustinus a Gratia, Castellanus, sed alumnus Provinciae Lusitanae, fuit frater Conversus, qui multa humilitate florens, inter silentium integros fere dies et noctes in contemplatione transiebat, et toto fere anno jejunium servabat, ac cilicio perpetuo utebatur, quod nec in morte deposuit; cujus cor post viginti annos repertum est integrum et incorruptum. Pie obiit in Collegio [p. 654] Conimbricensi die 31 Januarii an. 1600. Vide Ordinis Martyrologium a praefatum diem 31 Jan.

Ven. Augustinus Cornuetanus, sacrae Theologiae Magister cum doctrina, tum pietate clarus, post aliquot Ordinis obtentas dignitates, ad Cardinalatum assumpto Generali Gregorio Petrochinio die 22 Feb. an. 1591, a Sixto V in ejus locum suffectus fuit. Verum post aliquot menses senio confectus, ac meritis cumulatus, die 15 Feb. an 1592 Romae cum sanctitatis fama vitam cum morte commutavit.

Ven. Augustinus de Valentia, Hispanus, laudatur ob suam singularem doctrinam et probitatem. Scientia illius non erat de hoc mundo, ita scribit noster Sichrowsky, erat vero pudica, modesta, pacifica, humilis et aedificans, prout solo visu patefiebat eis, qui Dei servum intuebantur. Liber in quo diu noctuque legebat crux erat, a qua didicit salutaria praecepta atque documenta, quae ipse sequebatur, quaeque aliis praedicabat. Valde dilexit orationem, et poenitentiam, dignus propterea qui collabentem regularem disciplinam repararet. Tandem post vitam inculpabilem atque illibatam mense Martio an. 1577 obiit in amplexu crucis dicens: *Nunc dimittis servum tuum Domine.*

B. Augustinus a Rosario, Lusitanus, accensus ab amore sancto, ita Sichrowsky sub die 19 Octobris, potuit in medio bachantium, et ignominiarum Mahometanarum praedicare fidem evangelicam, et detestari in publico cultum et blasphemias impii prophetae. Propterea martyrio affectus a furore plebis, inter pugiones, vibices, et percussiones redditus magis fortis, cecidit victima Fidei die 19 Octobris an. 1598. Cochini in indiis Orientalibus.

Ven. Aurelius Sanutus, Venetus, ex nobili prosapia ortus, inter nostrates admissus, ob praeclara

merita plures obtinuit dignitates, fuitque S. Stephani Venetiarum Prior, et Provincialis. Contra haereticos doctissime scripsit, ac tandem plenus meritis et annis Venetiis spiritum Deo reddidit die 26 Augustian. 1553.

B. Bartholomaeus Brandanus Carosius, Senensis, in loco natus, cui vulgare nomen erat *Palatium de Manacia* in municipio Montis Fullonici; cum quadam die in repraesentatione Passionis Christi personam gereret boni latronis, intus divina gratia illustratus, ad meliorem frugem redactus fuit. Quamobrem per triginta annos totius Europae loca rara anteactae vitae contritione concursans, corpus suum jejuniis, atque incredibili poenitentia macerabat, suoque exemplo plures ad morum suorum emendationem perduxit; donec in patriam reversus panem pro indigentibus ostiatim mendicans, spiritu prophetiae clarus, cum jam antea inter Ordinis Tertiarios esset adscriptus, atque professus sub nostrate Fr. Joanne Burghesio, ibidem tandem sanctitate et prophetia clarus obiit apud nobilem familiam Boninsigniam die 23 Maji an. 1554, atque in coenobio S. Martini tumulatus fuit, ubi olim magno pupuli concursu celebrabatur. Vide Ordinis Martyrologium ad praefatam die 23 Maji.

Ven. Fr. Basilius Cordero, Lusitanus, coenobii Palamosiensis (di Palamos) in Cathalaunia alumnus, in eodem coenobio fuit omnium virtutum exemplar, ac praesertim modestia, et pudicitiae nitore excelluit. De illo in Ordinis Martyrologio sub die 30 Januarii asseritur quod fuerit in abstinentia insignis, [p. 655] in oratione assiduus, in poenitentia asperrimus, in charitate erga pauperes singularis, ob quam illi Dominus panes multiplicavit. Erga SS. Sacramentum, atque Deiparam devotissimus fuit. Iturus ad sanctuarium Montis Serrati navim conscendit, cumque a nautis postulasset, ut eum ad littus transferrent, renuentibus illis, ipse in mare prosiliens, atque super illius undas siccis pedibus incedens ad oram pervenit. Barchinonen deinde rediens, in mari una cum caeteris naufragium pertulit die 30 Januarii an. 1618, cum professionem emisisset ceu frater Conversus die 29 Octobris an. 1600. Illius corpus ab undis ad terram delatum, atque in praefato Palamosiensi coenobio reconditum, pluribus post annis integrum atque incorruptum repertum fuit. In illius promptae obedientiae testimonium narratur quod cum aliquando ova manibus extra scapulare deferret, cum a Priore argueretur cur manus sub scapulari non tegetet, ille statim ova demittens ut manus sub scapulari poneret, ova omnia quamvis ad humum prolapsa remanserunt integra, atque illaesa.

Ven. Bernardus a Spiritu Sancto, Discalceatus, primam lucem aspexit Bergomi in Insubria, et adhuc puerulus, ut scribit noster Sichrowsky sub die 30 Octobris, occulto fugiebat corsodales, a quibus saepius inventus est genuflexus ante Virginem, parvam crucem super humeros ferens, ac dicens quod sic imitari vellet Salvatorem. Quamvis esset indoctus, nihilominus praeditus fuit cognitione altissima, et prophetiae gratia. Dilexit vehementer obedientiam, et divina caritate fervens, non de alio cogitabat, nec loquebatur nisi de Deo. Corpus suum domuit asperis flagellis, et cruentis verberationibus, illudque in servitum redegit ut legibus rectae rationis non adversaretur. Denique, post vitam inculpabilem et sine querela obiit in Calabria die 28 Octobris an. 1614 audiendo pridie cantum angelicum, et gaudento de societate Virginis, et S. P. Augustini in suo transitu.

Ven. Blasius Suares ortum habuit in S. Michaelis insula (de los Azores) unde postquam aliquandiu solitariam vitam duxisset, Goam profectus fuit, ibique Eremitanum Ordinem amplexus annis circiter triginta permansit. In patriam reversus, cum esset in litteris satis versatus, erat enim sacrae Theologiae Magister, plures coeli semitam edocuit, atque praecipue duas celebres Ordinis Mantellatas, Margaritam de Clavibus, et Elisabetham de Miranda. Erat profundae orationi deditus, in qua coelitus cognovit Deum horrendo supplicio populum *de Villafranca* esse puniturum. Ille autem enixius a Deo petiit diei revelationem ut populum posset ad poenitentiam commovere. Cognovit futurum diem 26 Julii, (an. 1591) quo scito ille populo supplicii diem nuntiavit; sed nonnulli crediderunt, alii irriserunt, immo magis in vitia declinarunt. Moniales autem S. Clarae ad Deum piissimas cum poenitentis precationes fuderunt. Die supplicii adveniente, meridie, sole claro, repente montes horribiliter sonuerunt, flammis et saxa ejaculantes, et in occasu nubes apparuit parva, sed cito supra civitatem Pontis *Delgada* incubuit et Villamfrancam, qua sol circumsecus obscuratus est, et coelum radios et tonitrua coepit horribiliter fulminare, et e monte prope Villam radiis icto,

flumen egressum est igneum, quod secum magnos [p. 656] et ignitos lapides a montis visceribus avulsos raptans, et fluens per omnes oppidi partes pervenit usque ad murum Monialium S. Clarae, et ibi stetit; sic ostendens Moniales ob orationes suas a supplicio liberari; sed currens per totum locum innumeros de populo interemit magna angustia Ven. Blasii, qui ad Deum preces effundere non cessabat, populo suadens suo exemplo peccatorum poenitentiam. Tandem senio confectus, atque meritis cumulatus obiit in praefata insula die 13 Junii an. 1617, aetatis suae 120. Ex Ordinis Martyrologio sub die 13 Junii.

Ven. Cherubinus Rato, Veronensis, alumnus Congregationis Insubricae, ita litteris claruit ut theologus praestantissimus diceretur, atque ita suam vivendi rationem direxit, ut sanctissime moreretur Neapoli in coenobio S. Joannis de Carbonaria die 7 Januarii an. 1604, aetatis suae 68.

B. Christophorus Patavinus, vir magnae innocentiae et profundae scientiae, ex Procuratore generali eligitur universi Ordinis Moderator Bononiae die 17 Maji, an. 1551. Calamitosis illis temporibus Generalatus officium summa cum prudentia, et vigilantia annis ferme duodeviginti obivit, donec in coenobio S. Augustini de Urbe animam Deo reddidit die 4 Februarii an. 1569, aetatis suae 69, magna suae sanctitatis opinione superstitibus relicta.

Ven. Cornelius de Bye, Batavus, ortus est Hagae e nobilibus parentibus die 10 Novembris an. 1540. Religionis Augustinianae amplectendae cupidus, inconsultis parentibus, Granatam in Hispaniam se contulit, ibique inter nostrates cucullum induit die 20 Aprilis an. 1559, postquam omnia quae habebat in pauperes erogasset. Deinde in studiorum palaestra sedulo se exercens plurimum profectum fecit, atque eruditissimus evasit. Zelo animarum excitatus in Americam navigavit an. 1563, ubi per annos amplius viginti pro Dei gloria, fideique propagatione indefessus laboravit, et hominum plusquam 160 millia ad Christi ovile perduxit. Saepius uno tantum die ipse solus plusquam duo Indorum millia lustralibus lymphis expiavit, atque illius concionibus haud raro plusquam sex auditorum millia assistebant; quamobrem inter praecipuos Indorum Occidentalium apostolos jure recenseri meretur. Sub vestibis pauperrimis, ita Ordinis Martyrologium sub die 26 Julii, ad cutem cilicium asperrimum gestabat. In Hispaniam reversus, et inde Romam profectus, sacrae Theologiae Doctor declaratus fuit, atque a P. Generali constitutus Vicarius generalis Belgii, Angliae, Scotiae, et Hiberniae. Tandem in Bruxellense coenobium se recepit, ibique DD. Alberto, et Elisabethae Principibus gratus, omnibusque ob morum suavitatem, ac vitae sanctitatem acceptus, tibiae male affectae diuturnis doloribus exesus, placide obdormivit in Domino non sine sanctitatis apud omnes opinione die 26 Julii an. 1614, aetatis suae 74.

Ven. Fr. Cyprianus Perestrellus, Lusitanus, ortus est Conimbriae e parentibus Ferdinando Diaz et Elisabetha de Azevedo an. 1554. Habitum sumpsit in Ulyssiponensi N. Dominae de Gratia coenobio e manibus nostratis celeberrimi Thomae de Jesu die 22 Octobris an. 1570 accepto cognomine a S. Michaelae. Claruit dono lacrymarum, rigore poenitentiae, coelestibus visionibus, atque egregia vitae sanctimonia. Raptus est ne malitia mutaret intellectum ejus die 22 Augusti an. 1575, aetatis suae 22. [P. 657]

Ven. Didacus de Arana in Abando Viscayae oppido, nobilis et dives Hispanus, inter saeculares milites in Peruvia invictum robur ostendit. Postea vero mundi fallaciis fatigatus, et Ven. Fr. Joannis de Pineda exemplo commotus, Limae inter nostrates habitum induit die 31 Martii an. 1559. Vixit deinde eximiis meritis, et virtutibus, quibus exornatus viam universae carnis ingressus est an. 1580. Ex Ord. Martyr. sub die 7 Aprilis.

B. Damianus de Undancos, Hispanus, floruit in coenobio Dominae Nostrae de Risco in dioecesi Abulensi rara vitae innocentia, et vivus et mortuus multis illuxit mirabilibus. Obdormivit in Domino die 5 Augusti in praefato coenobio an. 1563.

Ven. Didacus a Rosario, Lusitanus, ortum habuit in provinciae Transtagananae nobili oppido Monte-Majori; ad Indias profectus inter nostrates Goae nostro Eremitano Ordini adscribi deliberavit. Anno autem 1585 ad Philippinas insulas ire voluit ut ibidem infidelibus Evangelium praedicaret. Sedem

suam fixit in insula Mindanao, ubi per novem annos magnos edidit in Christi vinea proventus, et tandem inter plura egregiae virtutis opera sancto fine quievit die 9 Julii an. 1594. Ex Ordinis Martyrologio sub praefata die 9 Julii.

B. Didacus Ortiz in oppido vulgo *Getafe* in Hispania prope Matritum honesto genere natus, ineunte adhuc aetate pro Augustiniana Religione amplectenda fallacibus saeculi blandimentis ex animo valedixit, in Hispalensi coenobio tunicam indutus. Deinde vero post sedulam studiis navatam operam, atque Presbyteratus ordinem receptum, praedicationis officium suscipere jussus fuit, quo in munere multum in sua provincia animarum lucrum reportavit; era enim vir magno zelo Dei plenus. Verumtamen amplioris gloriae palaestra illum in altero hemisphaerio manebat. Quamobrem anno 1559 cum quibusdam aliis nostratibus Evangelicae veritatis lumen illis populis allaturus, in Peruviam navigavit, ibique tum apud Deum, tum apud homines se immortalitate dignum reddidit. Quam sane duplicem dignationem non solum egregia multa quae gessit facinora, verum etiam et quidem potissimum, illustre quod pertulit martyrium illi promeruerunt. Sed res ordine prosequamur. Itaque ubi Didacus noster in remotissimas illas Mundi plagas pervenit, Janacachensi primum, ac deinde Punensi populo Evangelium Christi praedicare missus fuit, atque utrobique ingentem idolatrarum multitudinem, non minus sanctissimae vitae exemplo, quam ferventissima verbi Dei praedicatione ad Catholicam fidem perduxit. Postea vero indefessus Evangelii praeco Cuzcum a Superioribus Prioratum gerere vocatus, quamvis propter magnam sui zeli vehementiam admodum invictus, apostolatum nihilominus aliquandiu intermissit. Diu tamen extra Dominicam messem tam solertissimus operarius permanere non poterat; ac propterea vix sui Prioratus tempore transacto, statim ad intermissam Evangelicae vineae culturam convolvit, sudorem, sanguinem, vitamque ipsam pro Fidei propagatione impendere paratus. Ivit itaque primum Capinotam, ac deinde Vilcabambam, ibique etiam confertissimas collegit conversorum hominum manipulos. In hoc autem postremo oppido socium se adjunxit nostrati Fr. Marco Garziae, qui totam fere illam gentem una cum ipsarum Rege Cuzitito Quispe Jupanguì, [P. 658] ejusque uxore Polanchilaco ad Christum converterat, Regi Philippi, ac Reginae Angelinae nominibus impositis. Cum autem etiam susceptum Baptisma uterque, Philippus nempe et Angelina, vitiis nimium indulgerent, gravissimas P. Marci objurgationes in se concitarunt. Quamobrem ira ambo excandescens, Fidem ejurarunt, Fideique magistrum in exilium pepulerunt. Solus itaque in illa regione noster Didacus remansit, qui Barbarorum Principium furorem hispanica fortitudine contemnens, nullo poenarum metu ab illorum vivendi licentia increpanda detinebatur. Quare vehementiori adhuc indignatione excita Angelina, veluti altera Herodias, in media epularum laetitia novelli Baptistae caput a viro petivit. Contingit autem interea, ut Rex apostata inopinata morte extinctus fuerit. Quae res non quidem, uti primo intuitu videri posset, spem vitae, sed e contra acerbioris necis causam Didaco nostro procreavit. Nam vaferrima mulier sanctissimum hominem propinati marito veneni apud successorem Tupac Amarum insinulavit. Quae sane mendacissima calumnia cum jugibus idolatrarum Sacerdotum Didacum in necem Diis litandum postulantium clamoribus conjuncta, novum Incam, ita Regem homines illi nuncupabant, ad insontem caenobitam morte multandum impulit. Qua iniquissima sententia prolata, statim barbari magis quam leones furentes, in strenuissimum honestatis vindicem cruentas manus injiciunt, atque ipsum quoque coelum ingentibus ululatus pulsantes, illum ad demortui Regis cadaver pertrahunt, ut eum ad vitam revocet, quem ab ipso interemptum vociferabantur. Quocirca factus revera Didacus noster sicut ovis in medio luporum, atque prudentiam serpentis, juxta monitum Christi, et columbae simplicitatem imitatus, firmus atque immotus super tutissimam fidei atque innocentiae suae petram consistens, christiana mansuetudine, atque invicta constantia profitetur: *Se nullius in Regem noxae reum esse, neque suae esse potestatis, sed solius veri Dei, quem Christiani colunt, mortuos pristinae vitae restituere.* Hisce auditis, magis magisque filii Belial efferantur, atque furore tartareo sanctissimum hominem adoriuntur, illumque innumeris validisque colaphis, pugnis atque calcibus totum contundunt, sputorum foeditate deturpant, atque brachiorum distractione acerbissime excruciant. Nec tamen hisce satiari potuit inexpleta apostatarum crudelitas; ac proinde exquisitoria tormenta in Didacum excogitarunt. Alligant igitur fortissimum Christi athletam ad quamdam crucem, quae in coemeterio consita erat, illumque verberibus immaniter caedunt. Frequentes interea crepitant congeminati ictus, ac pene denudata lacerant membra, frustatim discinditur caro, crebrae in aera prosiliunt offellae, multo cruore terra madescit; non deficit vapulando Martyr, deficiunt verberando lictores, defessis recentes succedunt. Nec finis sceleri. Jam

pene exanimem e cruce solvunt, unam terebrant genam, et alteram, catenam in foramen immittunt, atque hac traha seminecem Dei famulum ultro citroque per vicos, et plateas raptare incipiunt. Tunc vidisses, horrendum visu! vivi hominis jam totum degluptum corpus veluti quoddam everriculum concito cursu immaniter trahi, ac per longum iter humum sanguine exarare. Si in saxa offendit, haec fatiscentes artus latiori hiatu rimantur; ubi vero per planum decurrit, immixta sabula cum lapillis adhaerescientia rimas [p. 659] acerbiori cruciatu replent. Hoc tam crudeli spectaculo, ipsum emollitur solum, soli tamen non emolliuntur tortores; quinnimo perfidam Judaeorum turbam aemulantes, cachinnos, ludibria, sibilosque tormentis superaddunt. Pellici Angelinae (jucundissimum crudelitati pabulum) fortissimum lasciviae animadversorem totum undique, dilaniatum conspiciendum exhibent, illumque postea, ad Incam Amarum, qui tunc novem leucas illinc distabat, jugiter illum in itinere excruciantes, perducunt. Quo diuturnior poena fieret, atque productior, de industria lento gradu praefatum iter tribus diebus conficiunt, quo temporis decursu non esca essurientem, non potu sitientem, non demum requie fessum reficiunt, sed e contra ut nullum saevitiae genus praetermittant, illum noctu sub dio aeris inclementiae exponunt, totamque tertii diei noctem sub ingens stillicidium relinquunt, ut sic jugi aquarum impetu atque madore jam pene obductae cicatrices refricentur, atque propterea iterum hiantia vulnera magis magisque recrudescant. Mirantur impii carnifices qui possit Christi martyr tam saeva superstes superare supplicia; at nihilominus haudquaquam mitiores effecti ulterius saevire non desinunt. Ad Incam tandem perveniunt atque ab illo statim petunt quidnam Christi famulo fieri jubeat. Hic continuo vetavit illum ad suum conspectum adduci, sed e contra eum tradidit voluntati ipsorum. Hoc itaque Incae responsum truculentissimam illam improborum fecem alacriorem ad saevendum reddidit; quamobrem insontem agnum alia iterum quam antea vehementiori fustigatione interimere aggrediuntur. Experti tamen quia fustes nihil proficerent, iis statim securim sufficiunt. Nec mora: magno lacerto continuo carnifex plures in collum ejus ictus infligit, sed (mirum!) nullo unquam potuit invicto martyri caput abscindere. Ast tempus immolationis tandem advenit, quo post tam multa superata certamina fortissimum Christi militem corona martyrii redimiri, palmamque accipere oportebat, quamobrem in extremo caeterorum omnium procul dubio atrocissimo supplicio denique interiit. Nam immanissimi tortores acuminatam sudem ab imo ventre in viscera ejus postremo infixerunt, tanta nimirum vi, ut cuspis per cerebrum e capitis vertice prodierit. Tanta molis erat unum Christi conficere athleticam! Totum itaque usque ad ultimam guttam pro Christo sanguinem effudit famosissimus Peruviae Protomartyr; qui profecto sanguis revera fuit, juxta Tertulliani effatum, semen Christianorum; nam regio illa statim post hujusmodi acceptam irrigationem uberrimam protulit conversionum messem. Quamobrem jure merito Didacus noster ab E.mo Cardinali Baluffi appellatur *apostolus in vita, et apostolus post mortem*. Contigit autem hoc tam illustre martyrium primorum Ecclesiae temporum dignissimum circa annum 1568. Agunt de eo nostrates auctores, et quamplures exteri, inter quos Emms. Baluffi, et Henrion in Historia Missionum. *Ex Lanteri, Saec. Aug. Saecul. IV, pag. 259 et sequent.*

Ven. Dominicus a S. Maria, antea Ludovicus Maria Cataneus, Bononiensis, in Romano S. Nicolai de Tolentino coenobio inter nostrates discalceatos habitum sumpsit die 16 Decembris anno 1607, ac statim heroicis coepit clarere virtutibus, et praecipue divinarum rerum contemplatione, in qua extases sustinuit frequentissimas, [p. 660] et gloriosos de humani generis hoste triumphos reportavit. Verum octavo sui tyrocinii mense sancte, et placidissime quievit in Domino an. 1608.

Ven. Fr. Emmanuel de Jesu, alias de Coyna, Lusitanus, saeculi blandimenta a prima aetate renuntians, sub S. P. Augustini vexillo militare praelegit, ubi nobilitati avitae non paucos addidit virtutum splendores, cogitans prius de fundamento humilitatis, ob quam plures annos Ulyssiponensis Deiparae de Gratia coenobii ostiarum exercere non erubuit. Nec hujusmodi officium illum orationi vacare impediit, tempore enim silentii, et nocturnis horis huic coelesti pabulo sine intermissione operam dabat, ubi aliquando extra se extasi raptus inveniebatur. Erga egenos se piissimum ostendebat, eos enim ut poterat alimento satiabat, et cum sibi deerat facultas, illos urbanitate, affabilitate, et lacrymarum profusione recreabat. Quibus exornatus virtutibus, piissime mortem aspiciens ex saeculi amaritudine ad gaudia coelestia translatus est die 2 Junii an. 1589. Ex Ordinis Martyrologio sub praefata die 2 Junii.

Ven. Fabianus Clavarius, nobilis Genuensis, in patrio Consolationis coenobio habitum induit an. 1510. Fit sacrae theologiae Magister an. 1521, et suae Baptistinorum Congregationis Vicarius an. 1525. In capitulo generali Romae habito an. 1541 una cum D. Thoma de Villanova ad reformandas Ordinis Constitutiones deputatur. Procuratoris generalis officium obtinuit an. 1553, et an. 1562 a nobilissima familia de Auria eligitur Abbas S. Matthaei Genuae. Tandem innumeris meritis ornatus, de Religione Augustiniana optime meritus, ad praemia a Deo promissa hominibus bonae voluntatis octogenarius transivit an. 1569, et ejus corpus in ecclesia S. Matthaei tumulatum fuit.

B. Ferdinandus a S. Josepho, alias de Ayala, Hispanus, ortus est in oppido de Vallesteros, inter Urbem Regalem et Almagrum sito, dioecesis Toletanae an. 1575 ex Ferdinando de Ayala, et Maria Fernandez. Habitu Augustiniano indutus anno suae aetatis 18 in coenobio Montillae, ibi professus est in die Ascensionis, 19 Maii an. 1593. Ad Philippinas profectus est an. 1599. Inde in Japoniam trajiciens nonnulla Eremitarum S. Agustini coenobia aedificavit. Exorta in Catholicos, sacerdotes potissime, dira persecutione, aliquando insectatores vitandi gratia, delituit. Ast martyrii desiderio flagrans e latebris audacter prodiit, et Principum jussa contemnens, palam sicut antea Evangelium Christi praedicavit. Quare comprehensus, et capite damnatus, quamdam in dessertam insulam ductus, ibidem flexis genibus, Crucifixi imaginem obstringens dextera, prae laetitia gestiens, una cum B. B. Alphonso Navarrete ord. Praedicatorum et Leone Tonaca japonensi capite obrumcatus fuit I Junii an. 1617. Ejus corpus arcae inclusum, magno pondere pressum in profundum maris demergitur, quod post sex menses praeter omnium expectationem super aquas apparens, integrum, incorruptum, necnon vestibus ipsius intactis repertum est. Postea vero ad urbem Macai a Lusitanis possessam deductum devenit in potestatem D. Catharinae de Noronha viduae Francisci Vicirae, sed an. 1692 ex Sacrorum Rituum Congregationis decreto nostratibus coenobii Macai restitutum fuit. Pedes autem ejus secti a fidelibus in Hispaniam delati sunt, quorum unus erat in coenobio provinciae Bethicae [p. 661] tit. S. Petri Martyris, et alter in coenobio de Almagro Deiparae a Rosario. Nonnulla ab illo narrantur prodigia patrata. A Pio IX sub die 7 Junii an. 1867 solemni ritu inter Beatos relatus fuit.

Ven. Ferdinandus a Trinitate, alias de Alvito, Lusitanus, vir fuit humilitate singularis, et adeo poenitentiae addictus ut per totum corpus sparteis funibus cinctus incederet. Dono lacrymarum claruit praecipue sacrificium incruentum offerens. Innumeris meritis cumulatus ad Superos evolavit die 13 Januarii an. 1588 ex Ulyssiponensi coenobio D. N. de Gratia.

Ven. Franciscus de Jesu, Lusitanus, ortus est in civitate Portuensi, et parentes habuit Didacum Fernandez, et Mariam Nuñez. Apud nostrates solemnia vota nuncupavit die 3 Aprilis an. 1549. Multae sanctitatis toto vitae suae tempore testimonia praebuit, et ita virtutis semitam usque ad obitum secutus est ut inter nostrates Venerabiles apud historicos recenseri meruerit. Ad meliorem vitam transivit Ulyssipone an. 1580.

Ven. Franciscus Guilelmus Gombau natus est Caesaraugustae in Hispania ex parentibus Joanne Gombau, et Maria Perez, et in patrio coenobio Augustinianam professionem emisit die 6 Septembris an. 1589. Cum esset eximius concionator, et rigidioris observantiae amator, ex Superiorum licentia ad nostrates Discalceatos transivit, inter quos verbo, et exemplo claruit, ita Ord. Mart. sub die 10 Aprilis, erat enim in choro continuus, solitudinis amans, jejuniorum amator, in rostris praedicator evangelicus, humilitate mirabilis. His et aliis virtutibus exornatus, morbo correptus, in hebdomada majori pie decessit repetens multis cum lacrymis: *Maria Mater Gratiae, Mater Misericordiae, tu nos ab hoste protege, et mortis hora suscipe*. Contigit autem illius felix transitus anno 1607.

Ven. Franciscus de Castro-Viridi Hispali ortum habuit ex Francisco Perez de Castro-Viridi, et Elisabetha Zapata. Salmanticae per solemnia vota se nostro Ordini adstrinxit die 30 Maji an. 1564. Erat Prior Caesaraugustanus an. 1569, quo tempore in pluribus illud coenobium adauxit. Anno autem 1575 erat Ducissae Albanae confessarius; et 1592 Bethicae Provincialis. Fuit Philippi II, et III regius concionator, quo munere talem adeptus est famam ut praedicatorum rex nuncuparetur. Claruit raris virtutibus, quibus exornatus ad aeternitatem translatus est die 10 Maji an. 1611, aetatis suae 75. Sepultus eet in Matritensi Collegio D. Mariae de Aragonia. Ex Ord. Mart. ad praefatam diem in Comentariis.

Ven. Franciscus Mansilla Cordubae ortum habuit ex Francisco Gomezio, et Catharina Gomezia, et professionem inter nostrates ejusdem urbis emisit die 13 Maii an. 1548. Pluribus in locis prioratum gessit, ac postea una cum Ven. Fr. Roderico de Solis a S. Pio V Provinciae Aragoniae an. 1569 reformator constitutus, eodemque tempore ejusdem Provinciae praesul renuntiatus. Absoluto munere Cordubam rediit ubi prioratum adhuc administrans cum magna opinione sanctitatis obdormivit in Domino circa an. 1584. Ex laudato Martyrologio sub die 13 Maji in Commentariis.

Ven. Franciscus a Villafranca Toleti nobiliter natus, ubi 15 suae aetatis attigit annum Salmanticae habitum induit, atque post studiorum curriculum expletum evasit concionator inter omnes sui temporis primarius. Anno 1534 una cum Ven. Joanne Gallego ad reformandam Lusitaniae Provinciam missus fuit; [p. 662] sed cum Ven. Joannes esset impeditus, ex S. Thomae de Villanova consilio socium sibi assumpsit Ven. Ludovicum de Montoja, cum quo in Lusitaniam an. 1535 profectus fuit. Idem noster Ven. Franciscus fuit confessarius Reginae Catharinae, ejusque, et D. Sebastiani Regis concionator, itemque confessarius D. Mariae conjugis Philippi II. Nonnullos Episcopatus, et Bracharae infulam recusasse dicitur. Lusitaniae provinciam annos circiter viginti magna regularis disciplinae observantia gubernavit. Tandem cum raro sanctitatis odore obdormivit in Domino Ulyssipone in conventu Gratiarum die 26 Martii an. 1555, aetatis suae 85. Ex Mart. Aug. sub praefata die in Commentariis.

Ven. Franciscus a Cruce Hispanus inter nostrates Discalceatos vitae sanctimonia claruit. Vir fuit moribus integerrimus et cultui divino summopere addictus. Sacrista designatus omni cura Deiparae imagines ornabat, ejusque praeconia assidue praedicabat. Etiam erga S. Joannem Evangelistam singulari religione claruit, ejusque, prout poterat, imitator fuit, atque illius laudes crebrius celebrabat Jejunii et orationibus ad fidem reduxit quemdam Maomethanum contumacem quem plures alii argutiis philosophicis utentes, convertere non valuerunt Huic infideli apparuit Deipara Jubens ut in omnibus Ven. Francisco obtemperaret, quod fecit, et baptizatus est. Tandem Ven. Franciscus sui obitus hora, dieque praedictis, lethali morbo corripitur et a Deipara visitatus ac recreatus spiritum Deo reddidit in oppido Xaraizexo die 31 Martii an 1598.

Ven. Franciscus Tristan, Hispalensis, vir rarae modestiae, mortificationis, poenitentiae, et charitatis erga pauperes, zelo praedicandae fidei excitatus ad Occidentales Indias profectus fuit, ibique in Peruntina regione per annos triginta in paganorum conversione laborans multas aerumnas pertulit, multaque etiam merita sibi comparavit. Tandem senio, atque laboribus confectus suae terrenae peregrinationis cursum explevit in coenobio D. N. de Guadalupa die 15 Maji circa an 1590.

Ven. Franciscus Martinez de Biedma, Granatensis, vir fuit magnae perfectionis qui vitam agebat inter jejunia, poenitentias, cilicia, aspera flagella, et continuam orationem, quique ad superandas graves daemonis tentationes contra castitatem defuncti schelectrum e tumulo erutum in suam cellam detulit, illudque assidue ob oculos habens nunquam amplius praefatas tentationes patiebatur. In Mexicum deinde profectus in illa Universitate primarius extitit sacrae theologiae professor, cum jam antea in Peruvia multos ad veram fidem perduxisset, destruens idola, et daemones abigens. Peruviae provincialatum recusavit dicens *majorem rationem Praelatos esse Deo daturos pro una regiminis hora quam pro duobus annis Subditos*. Affirmat noster Grixalva illum dum ad Philippinas insulas navigaret una -cum sociis naufragio periisse; Calancha tamen recte asserit navim, in-qua ibat, vento impulsam in rupem cujusdam insulae (Catanduanes) impegisse, et nonnullis sociis inter undas submersis; alios ad terram incolumes pervenisse, atque inter eos fuisse Ven. Franciscum, qui cum barbaris illis fidem praedicare coepisset, ab iisdem crudeliter lanceis confessus martyr occubuit an. 1575. [P. 663]

Ven. Franciscus de Medina, Hispanus, vir fuit orationi et contemplationi valde deditus, qui regidis poenitentiis, jejuniisque assiduis corpus macerabat. Cum erga D. Nicolaum de Tolentino singulari devotione flagraret, ab illo mirabiles favores obtinuit. Tandem virtutibus, meritisque cumulatus nonagenarius quievit in pace Mexici die 2 Januarii an. 1593.

Ven. Franciscus Velasquez ortum habuit in oppido Donimba in Castella-Veteri ex nobili progenie

In Americam profectus Limae habitum Augustinianum induit an. 1558 aetatis suae 19, In provinciam Conchucorum missus est an 1567, ubi daemoniacae idolatriae horribile bellum indixit, quo plures ad fidem reduxit. Magnis virtutibus claruit, devotione ingenti erga Dei Matrem, mirabili mansuetudine, profunda humilitate, inaudita poenitentia, jejuniis continuis, perenni carniū abstinentia, oratione ferventi, charitate erga pauperes, hospites, et aegrotos. Post varia Ordinis officia summa cum prudentia absoluta Limam reversus, ibi continuis morbis attenuatus et purificatus, die 21 Januarii circa an. 1595 animam Deo reddidit. Ex Mart. Aug. sub praefata die 21 Jan. in Commentariis.

B. Franciscus del Corral, Hispanus, ortus est in oppido Xerez de la Frontera, et Eremitarum Ordinem amplexus fuit in coenobio Hispalensi. In Peruviam deinde profectus ibidem raris virtutibus, ac praesertim castitate excelluit; quamvis hac in re invidorum calumnias aliquandiu pati coactus fuerit. Solent enim invidi, quorum nullo non tempore ingens est numerus, ipsorum patrem diabolum imitari, qui, uti assidua experientia constat, homines frugis, atque illibatae conscientiae, quos aliter superare non valet, repetitis conatibus praesertim contra fidem, et castitatem tentare studet. Claruit etiam noster Franciscus verbum Dei praedicandi zelo, atque singulari humilitate, qua apud Ordinem subesse, quam praesesse maluit. Pie obiit die 22 Januarii an. 1576.

Ven. Franciscus de Briones, Hispanus, patrem habuit Franciscum de Briones, et matrem Annam Lopez de Santiago, cives Vallisoletanos. Habitum induit in Matritensi regali S. Philippi, coenobio die 16 Feb. an. 1574. Vir fuit, ita noster Herrera tom. I, pag 232, perfectae orationis, et totus in Deum absorptus. In principio reformationis, sive recollectionis, quae in provincia Castellae circa an. 1590 germinavit, missus a Provinciali ad Navam Methimnensem, postea Regiam, ut novo tunc surgenti monasterio praesesset; oppidum a longe prospiciens quasi mortis praescius fertur dixisse: *Haec requies mea in saeculum saeculi, hanc elegit mihi Dominus*. Et revera paucos post annos in praefato coenobio cum magna opinione sanctitatis spiritum Deo reddidit circa an. 1600. Illius corpus post decem, annos repertum est incorruptum, et cum quidam de populo corpus deosculaturus accederet dentibus digitum abscidit, et continuo quasi de vivo corpore copiosus sanguis emanavit, et prodigium auctoritate Ordinarii comprobatum est, et corpus ex ecclesia parochiali in ecclesiam Augustinianam translatum fuit. Ex Ord. Mart. sub die 16 Februarii.

Ven. Franciscus Bezerra, coenobii Limensis in Peruvia alumnus, adeo fuit in oratione assiduus ut fere integras noctes orando transigeret, donec copiosa virtutum suppellectili exornatus in praefato coenobio cum opinione sanctitatis quievit in Domino die 30 Julii an. 1576. [P. 664]

Ven. Franciscus Fragoso Toletanus parentes habuit Joannem Fragoso, et Luciam de Torres. Inter nostrates discalceatos Eremitarum Ordinem amplexus, vitam deinde angelicam duxit, donec multis meritis cumulatus in coenobio Vallisoletano die 28 Augusti an. 1579 spiritum Deo reddidit.

Ven. Franciscus Conil, Valentinus, in Ordinis Martyrologio sub die 7 Martii dicitur vir humilitate, modestia, devotione, poenitentia, et oratione clarissimus, sed praesertim charitate erga proximum excellens; nam cum civitas Oscensis in sua Hispania peste laboraret, et ob mortuorum multitudinem Sacerdotes caeteri fugerent, ille imperterritus, charitate armatus, aegrotis Sacramenta ministrabat. Ad aeterna laborum suorum praemia tandem ex praefato Valentino coenobio transivit anno 1564.

Ven. Franciscus de Castro ortum habuit Methimnae Campi, et nostri Ordinis habitum induit in coenobio Salmanticensi, ubi, prout iisdem verbis scribit noster Sichrowsky, plus vixit cum Angelis, quam cum hominibus. Revera non fuit terra amplius desideriorum suorum, sed paradisus, ubi persaepe in Officiis, et Missa videbatur a fratribus in aere suspensus in extasi. Fuit homo incredibilis poenitentiae, ad cujus evidentiam, cum post mortem veste spoliaretur, inventum est dorsum ejus plagis, et ulceribus plenum a flagris. Obdormivit in Domino die 5 Decembris, an. 1603.

Ven. Franciscus de Valcazar, Hispanus, vir fuit summae perfectionis, qui cum magna sanctitatis fama obdormivit in Domino Salmanticae an. 1585.

Ven. P. Fr. Franciscus de Arze. In eodem Salmanticensi coenobio circa idem tempus magnam

sanctitatis opinionem post se reliquit Ven. P. Fr. Franciscus de Arze; cujus corpus noster Herrera adhuc adolescens conspexit, scribens praeterea ex illius inciso latere sanguinem confluentem vidisse.

Ven. Franciscus de Aguilar, Hispanus, de oppido Astigi, et Prior coenobii Guecixae, et

Ven. Joannes Muñoz, Matritensis, Prior conventus Astae Regiae (di Xerez) una cum aliis duobus sociis a rebellibus Mauris supra quemdam montem in loco, qui *Aquis Albis* nuncupabatur in odium fidei catholicae an. 1579 interfecti sunt. Post mensem illorum corpora inventa adhuc incorrupta ad nostram Granatae ecclesiam solemniter pompa translata sunt.

Ven. Fulgentius a Spiritu Sancto, Discalceatus, vir fuit exactae obedientiae, et ardentis charitatis erga hospites et aegrotos; quamobrem contagiosam quamdam contraxit aegritudinem, quae illum breviter ad alteram vitam perduxit. Professionem emisit Romae in coenobio S. Pauli de Regula die 14 Septembris an. 1601, ibique pie obiit die 9 Aprilis an. 1602. Illius corpus separatim ab aliis in arca lignea tumulatum fuit.

Ven. Fulgentius a Jesu Maria, Discalceatus, Genuae habitum induit; ast brevi morbo caduco correptus, et a sodalium contubernio divisus, mira patientia morbum toleravit; nec minor fuit illius poenitentia, thorace enim ferreo ad nudam carnem utebatur. Cum jam prope esset moriturus se in pheretro jacentem aspexit in somnis, et ad caput, et pedes SS. Sylvestrum, et Fulgentium assistere; quae visio adimpleta est; obiit namque nocte S. Sylvestri, approximante die prima Jan. in qua S. Fulgentii festum celebratur. Contingit autem illius obitus Genuae an. 1618. Ex Ord. Mart. sub praefata die I Januarii.

Ven. Gabriel de Sahona in Castellae provincia [p. 665] solemniter vota nuncupavit die 21 Decembris an. 1559. Post aliquot annos in Peruviam profectus, Quitensem provinciam fundavit, et rara sanctimonia vixit; erat somni parcus, solum enim per tres horas somnum capiebat, alio namque tempore in choro orabat; jejunium perpetuum servabat, quotidie solum sex panis uncias aqua mixtas sumebat, cilicio aspero semper est usus; erga infirmos charitate fervebat, perennes exstases patiebatur. Nocte ante obitum columba alba super illius pulvinar incubuit, nec ullatenus amoveri potuit; brevi tamen Ven. Gabriel die 6 Januarii an. 1615 animam exhalavit. Ex Ord. Mart. Sub die 6 Jan. In Commentariis.

Ven. Gaspar a Plagis, Lusitanus, natus est in oppido S. Joannis de Pesqueira, et in coenobio Scalabitano, Eremitanum Ordinem amplexus, omnium virtutum genere coruscavit, ac potissimum se spectabilem reddidit oratione, et jejunio, atque corporis castigatione. Pie obiit in praefato coenobio die 4 Aprilis an. 1586.

Ven. Gaspar Marita ortum habuit Alchodii in Hispania, et in patrio coenobio Eremitarum Ordini nomen dedit. An. 1557 ejusdem coenobii priorem agebat. Vir fuit humilitate, poenitentia, et orandi studio praeclarus. Regulam et Constitutiones Ordinis adamussim observabat; in choro et obedientiis mirabilem ostendit promptitudinem. Paupertatem ita coluit ut in cubiculo nihil praeter Breviarium, Crucem, et habitus, quibus induebatur, haberet. Sic castitatem adamavit ut virgo decesserit. His et aliis exornatus virtutibus, plenus annis et meritis in praefato Alchodii coenobio die 26 Junii quievit in Domino an. 1557.

Ven. Gaspar de Sahona ortus est prope oppidum Motae in dioecesi Conchae ex Hieronymo Sahona, et Maria Sanchez. Habitum induit in coenobio Salmaticensi, in quo professionem emisit die 12 Feb. an. 1558. In Ord. Mart. sub die 26 Augusti dicitur vir doctissimus, qui unus fuit ex quinquaginta Patribus, qui ad reformationem provinciae Cathalauniae missi sunt, ubi multoties fuit Prior, et Provincialis. Tandem mirabili sanctimonia clarus Barchinone die 26 Augusti an. 1596 ex hac vita migravit.

Ven. Gaspar a Matre Dei, Lusitanus, in Algarbia ortus est, qui ad Philippinas profectus ibidem

inter Discalceatos Augustinianae Familiae nomen dedit. In praefato Ord. Mart. Sub die 28 Junii de illo ita legitur. Claruit abstinencia, et poenitentia, per viginti enim annos S. Nicolaum de Tolentino imitatus est, abstinens se ab usu carnis, ovorum, lactis, piscium, et pomorum, et dumtaxat se cibans pane aqua humefacto, et solum in die dominica, tertia et quinta feria herbarum crudarum obsonium addebat. Sic corpus in servitutem redigens, mirabiles in virtutis semita fecit ascensiones, per quas facili fato hac die (28 Junii) decumbens, ad coelestis convivii epulas abstinentibus in coelo paratas evolavit. Obiit autem cum sanctitatis fama Manilae an 1608.

Ven. Georgius Marin ortum habuit in urbe Jaca in montanis provinciae Aragoniae ex Joanne Manento, et Juliana Marin. Salmanticae professionem emisit die 30 Julii an. 1566. Cum scientia atque vitae sanctimonia maxime floreret, an. 1569 comitatus est Ven. Rodericum de Solis ad Provinciae Aragoniae reformationem, ubi per plures annos Oscensis coenobii prioratum gessit. In eodem coenobio suae terrenae peregrinationis cursum explevit anno [p. 666] nostratibus scriptoribus adhuc ignoto.

B. Gerardus Ridder et B. Henricus Zeguero apud Bruxellas in Belgio ab haereticis comprehensi, et varie torti, tandem gladio percussi die 28 Jan. an. 1587 gloriosi martyrii palmam acceperunt.

Ven. Gregorius a. S. Maria, nobilis Burgensis, cum puerulus insanabili morbo afficeretur, per invocationem S. Nicolai de Tolentino integram sanitatem obtinuit; quamobrem accepti beneficii memor Augustiniano Ordini adscribi voluit. Post aliquot annos in Meximum profectus, ibidem et sibi, et populo, ita Mart. Aug. sub die 12 Maji, magnos virtutum edidit proventus. Cum ad vitae finem adventaret, rogatus est a Marchione de Montes Claros illius Regni Pro-Rege ut si ante Deum sedem defunctus mereretur, ab ipso peteret ut periculum pluviarum, et lacuum inundationem averteret. Vix obiit Ven. Gregorius, statim atque omnes lacuum et pluviarum cessavere in Regno Mexicano, et deinde de illo nonnulla prodigia narrantur. Pie obiit in coenobio Mexicano die 12 Maji an. 1605.

Ven Gregorius Satorre, nobilis Valentinus, laudatur ceu vir litteris satis instructus, et virtutibus exornatus, praesertim autem claruit humilitate, solitudinis amore, et Regulae observantia. Cum esset celeberrimus concionator, septemdecim quadragesimas praedicavit, in quibus fructus mirabiles retulit. SS. Nominis Jesu devotissimus fuit, de quo suavissimum librum composuit. Tandem paralyti acerbissima oppressus, quam incredibili patientia per sexennium toleravit, spiritum Deo reddidit Valentiae in Hispania die I Jan. an. 1606. Ejus sanctitatis fama ad illius exequias celebrandas maximum piorum concursum adunavit. An. 1579 Valentiae Doctor renuntiatus vespertinam theologiae cathedram obtinuit quam magno cum plausu usque ad obitum moderatus fuit. Ex Ord. Mart. Sub praefata die I Januarii.

Ven. Gundisalvus de Almeyda, alias de S. Maria, nobilis Ulyssiponensis, in patrio D. N. de Gratia coenobio habitum induit an 1562. Sub disciplinae nostratis Ven. Ludovici de Montoya, cui dicitur fuisse ceu quidam filius cordis, in virtutum semita longe resplenduit. Cum itaque noster Ven. Gundisalvus vitae innocentia, et morum candore praeclarus per sexenium in Ordine vixisset, raptus est ne malitia mutaret intellectum ejus die I Januarii an. 1570. Obiit autem in praefato Ulyssiponensi coenobio, et in ultima aegritudine. Angeli in humana specie saepius illi ministrasse referuntur. Ex Ord. Mart. sub praefata die I Januarii. Alii autem illius beatum transitum diei 7 Julii, et anno 1568 assignant.

Ven. Guilelmus a S. Augustino ortum habuit in oppido de Ansam Comitatus Monsanti, et dioecesis Conimbricensis in Lusitania, ex parentibus Rocho Fernandes, et Angela Gaspar. Cum 17 suae aetatis annum attigisset, in coenobio Scalabitano habitum induit an. 1598. Cum aliis septem sodalibus in Indiam missus an. 1599, ibidem sedulam litteris navavit operam, atque magistralem lauream promeruit. In Persidem profectus fuit an. 1603, ubi post varias peregrinationes in odium fidei una cum aliis duobus sodalibus obruncato capite prope civitatem Naxivam gloriosum martyrium subiit die 15 Januarii, an. 1612. Illius corpus triduo inhumatum illaesum a feris, et avibus permansit, suavem odorem emittens, atque interdum miri e coelo splendores supra illud apparuere. [P. 667]

Triduo transacto sepulturae traditur a Fr. Matthaeo Ord. S. Dominici Archiepiscopo Naxivano, et ab incolis catholicis ceu martyr venerari coepit, et ex ejus sepulcro pulveris copia ad morborum medelam efferri. Anno autem 1617 ejus ossa translata sunt ad Augustinianum Ormusii coenobium, ac demum ad coenobium Goanum, ubi recondita sunt in sarcophago lapidis nigri simul cum reliquiis Venerabilis Hieronymi a Cruce, et Ven. Gativandae Reginae Gorgistan, et aliorum propter fidei confessionem interfectorum.

[doppio] Ven. Gundisalvus de Almeyda, alias de S. Maria, nobilis Ulyssiponensis, in patrio D. N. de Gratia coenobio habitum induit an. 1562. Sub disciplina nostratis Ven. Ludovici de Montoya, cui dicitur fuisse ceu quidam filius cordis, in virtutum semita longe resplenduit. Cum itaque noster Ven. Gundisalvus vitae innocentia, et morum candore praeclarus per sexennium in Ordine vixisset, raptus est ne malitia mutaret intellectum ejus die I Januarii an. 1570. Obiit autem in praefato Ulyssiponensi coenobio, et in ultima aegritudine Angeli in humana specie saepius illi ministrasse referuntur. Ex Ord. Mart. sub praefata die I Januarii. Alii autem illius beatum transitum diei 7 Julii, et anno 1568 assignant.

Ven. Henricus Jaupen, Hasselensis, vir modestia, et pietate insignis, nec minus doctrina praeclarus, qui annis 35 coenobio Mechilniensis priorem egit, dum Provincialis munere-fungens Flandriae conventus visitaret, ab haereticis captus, viginti millium florenorum litro redemptus fuit. Illius industria noster Augustinianus Ordo in Belgio magnum incrementum accepit. Cum altera vice povincialatum gereret, cum sanctitatis opinione obiit Mechilniae die 26 Junii, an. 1608, aetatis suae 67.

Ven. Henricus Lancelotus, Mechilniensis, in Ordinis Martyrologio sub die 11 Januarii appellatur vir inter eruditos optimus, et inter optimos eruditissimus, qui fidei orthodoxae, et regularis observantiae fuit fervidus zelator, paupertatis amator, et haereticorum acerrimus debellator. Hic transacto summa cum pietate vitae curriculo Antuerpiae spiritum Deo reddidit praefata die 11 Jan. an. 1611. Pluribus in Belgii coenobiis prioratum, necnon an. 1540 provincialatum obtinuit. Ejus opera recensentur ab Ossinger.

Ven. Hieronymus Saturninus Ferosus, nobilis Italus, una cum parentibus Valentiam in Hispaniam profectus, ibidem nostro Eremitano Ordini nomen dedit, ac deinde quoad vixit in omni virtutum genere resplenduit, sed praesertim excelluit humilitate, poenitentia, oratione, solitudine, devotione erga Deiparam, ac dignitatum contemptu; nam vocatus a S. Pio V, cujus erat consanguineus, ut forsitan dignitates aliquas haberet, ille tamen religiosae paupertatis non oblitus, Pontificis precibus non acquievit. Postquam bis in coenobio Valentino priorem egerat, ad conventum de Succursu se contulit, ubi sacellum SS. Trinitatis erexit, atque inter assiduum poenitentiam, et spiritualia exercitia vitam traducens piam mortem oppetiit die 2 Junii an. 1602. Dicitur etiam scientia claruisse. Ex Ord. Mart. sub die 2 Junii.

Ven. Hieronymus ab Incarnatione, Lusitanus, ortus est ex Christophoro de Figueredo, et Anna Pires. Inter nostrates professionem emisit die 26 Junii an. 1551. Ob humilitatem sibi peccatoris **[p. 668]** nomen vindicavit. Cum multos annos in Lusitaniae provincia se laudabiliter gessisset animas Deo lucrandi desiderio excitatus in Regnum Minae in Africam contendit, ubi multos infideles ad Christum convertit. Tandem ab inimicis catholicae Fidei crudeliter necatus martyr occubuit.

Ven. Hieronymus a Cruce, Lusitanus ortum habuit in oppido Pombal prope Conimbriam ex parentibus Hieronymo de Villadares, et Branca de Magalhaens. Augustinianam professionem emisit in Ulyssiponensi D. N. de Gratia coenobio die 7 Maji anno 1557. Statim coepit virtutis semitam sequi magno cum conatu. An. 1588 cum aliis undecim nostratibus Lusitanam classem comitabatur, quae ad Angliae littora contendebat, quo tempore quamvis jam in navi reclusus suam tamen in Provinciale electionem rescivit, atque munus consilarii Regii recusavit. Cum autem ex horribili classis naufragio cum duobus tantum e duodecim sodalibus incolumis evassisset, in Lusitaniam rediit. Postea vero, nempe an. 1597 in Indiam perrexit cum nostratibus Sebastiano de Seixas, Antonio de Gouvea, Hieronymo de Conceptione, Emmanuele de Sanctis, et Francisco Olanda, qui in itinere

maritimo fatis concessit. Missus fuit legatus ad Persarum Regem una cum Patribus Christophoro de Spiritu Sancto et Antonio de Gouvea an. 1602, qui tres Augustinenses ita .Regi Persarum grati facti sunt ut illis permetteret et fidem in suis Regnis praedicare, et nostri Ordinis coenobium in sui Regni curia aedificare, quod an. 1607 erectum est sumptibus ejusdem Regis. Multis tandem peregrinationibus ob fidei zelum fatigatus, et ab omnibus ut sanctus veneratus, Ormusii jam incolatum habens decessit e vivis die 5 Maji an. 1607, aetatis suae 70. Illius corpus deinde Goam translatum fuit. Ex Ord. Mart. sub praefata die 5 Maji in commentariis.

Ven. Hieronymus de Alabiano, nobilis Hispanus, patriam habuit Turiasonem, et Agredae habitum sumpsit. Statim se dedit, ita Sicrhowschy sub die 24 Decembris, studio virtutum, et super senes intellexit. Summe dilexit poenitentiam, et longis ac rigidis jejuniis suum corpus domabat; pollebat dono humilitatis in gradu excellenti, humiliando se omnibus, et osculando omnium plantas. Fuit homo multae orationis, et charitatis, et plenus operibus bonis. Obiit cum magna sanctitatis opinione in ceonobio Sanctorum, Villanublae prope Vallisoletum, in Castella die 12 Dec. an. 1614.

Ven. Hieronymus Ximenez, alias a S. Stephano, Hispanus, filius fuit Alphonsi Ximenez, Lusitani, et Annae Lopez, Salmanticam profectus, ibidem an. 1519 die 23 Augusti in manibus S. Thomae de Villanova solemnia vota nuncupavit. Studiis deinde addictus evasit tam in litteris, quam in virtutibus egregius. De illo refert noster Grixalva quod cum in Hispania cujusdam coenobii priorem ageret, et tempore famis pauperibus plurimam jussisset farinam distribui, illa coelitus mirabili adaucta est ubertate. Anno 1533 in Mexicum missus fuit cum nostratibus Francisco a Cruce, Augustino de Corunna, Joanne a S. Romano, Joanne Oseguera, Alphonso de Borja, et Georgio de Avila, qui ad Mexicanas oras pervenerunt die 7 Junii, cum ex Hispaniae littore solvissent die 3 Martii. Eligitur vicarius provincialis an. 1536, et an. 1542 cum aliis tribus Religiosis navigavit ad insulas Moluccas, unde [p. 669] per septennium totum peragravit orbem, et tunc fertur plura prodigia. perpetrasse. In Mexicum rediit an. 1548, ubi an. 1551 electus fuit Provincialis. In Ordinis Martyrologio sub die 17 Maji dicitur celebris concionator, theologus insignis, et in jure canonico satis instructus: claruisse mira humilitate, obedientia, et ad sacra mysteria maxima devotione, poenitentia, jejuniis, atque puritate. Suis etiam concionibus multitudinem barbarorum ad fidem convertit, ac tandem pro fidei augmento multis extenuatus laboribus, praefata die 17 Maji an. 1570 quievit in Domino. A Sancto Francisco Xaverio, in epistola ad Rectorem Collegii Goani, tam ipse quam tres alii nostrates peregrinationis ipsius in Orientem socii appellantur *viri vere religiosi, vere sancti*. Coenobia 40 erexisse fertur.

Ven. Jacobus Veldius, Flander, doctor Lovaniensis, fuit concionator facundus, atque haereticorum accerrimus debellator, a quibus Lavanio expulsus, atque ipsorum insidiis jugiter impetitus, tandem Audomari piissime obiit die 2 Julii an. 1580. Erat Provincialis an. 1571.

Ven. Jacobus Barbera natus est Alcirae in Hispania ex Nicolao Barbera, et ejus coniuge Catharina. Inter nostrates Barchinone solemnem professionem emisit die 3 Junii an. 1570. In Ord. Mar. sub die 3 Junii dicitur vir rarae orationis, et altissimae contemplationis, in quibus meliorem diei partem consumebat; jejuniis, ciliciis, et disciplinis corpus macerabat. Caritate erga egenos, et aegrotos, silentio, solitudine, et caeteris claruit virtutibus; filios confessionis raris virtutum exemplis instruebat, fuit devotissimus erga Deiparam et S. Nicolaum de Tolentino, cujus patrocinio a gravi infirmitate liberatus fuit, et quadam vice ardenti febris laborans, S. Nicolaum invocans, illum videre meruit sibi amicabiliter dicentem: *Ne timeas non morieris nunc; quod autem tibi dico, est ut Patribus dicas ut non omittant continuare processionem menstruaem*. Sanctis operibus intentus, febris iterum gravi correptus, Sacramentis magna teneritudine susceptis praemunitus, obiit piissime, et illius corpus in signum virginitatis floribus ornatum est, et post annum illaesum repertum cum iisdem floribus, quasi tunc ex horto adductis. Cum in ecclesia S. Augustini Alcirae cuidam energumeno fierent exorcismi, hic super sepulcrum Ven. Jacobi renuit transire dicens: *Ibi sepultum esse sanctum Fr. Jacobum Barberam*. Contigit autem illius beata mors in coenobio Alcirensi mense Junio an. 1620.

Ven. Jacobus Franciscus Imperialis ortum habuit Valentiae in Hispania ex Jo. Baptista Imperiali, et Joanna Tarrega. Vota solemnia emisit in patrio coenobio de Succursu die I Maji an. 1558. Evasit

deinde vir religiosissimus, eximiae doctrinae et egregiae virtutis, qui Valentinae provinciae reformationis, doctrina, et exemplo praecipuus auctor fuit. Post aliquot apud ordinem acquisitas dignitates, fuit enim sacrae theologiae Magister, suae provinciae Definitor, et bis Perpiniani Prior, plus meritis quam annis onustus Valentiae cum sanctitatis opinione obdormivit in Domino die I Maji, anno 1591.

Ven. Ignatius a Spiritu Sancto, Lusitanus, ortus est in oppido Fluvii-Majoris prope Scalabim ex Antonio Alvarez et Catharina Diaz. Nostro Eremitano Ordini nomen dedit Ulyssipone in coenobio D. N. de Gratia, evasitque in primis egregius concionator. In Mart. Aug. [p. 670] sub die 19 Julii dicitur fuisse valde poenitens, qui seipsum *quotidie asperrime flagellabat, medium suae portionis pauperibus erogabat, quamvis fame summa laboraret*. Multas a daemone sustinuit persecutiones, et P. Franciscum de Coelo podagra laborantem signo Crucis supra illius pedes facto reddidit sospitati.... Obiit Villaviciosae cum magnae sanctitatis opinione praefata die 19 Julii an. 1570, aetatis suae 70.

Ven. Inocentius Barcellensis, Lusitanus, qui, una cum socio Ven Antonio de Elvas e Florentiae Spiritus coenobio, ubi simul studiis vacaverant, in suam patriam reversurus, apud Lunellium Aquitaniae opidum incidit in manus Calvinistarum, ab iisdem propter amborum invictam constantiam in confitenda catholicae fidei veritate crudeliter cum socio jugulatus fuit die 17 Martii an. 1561.

Ven. Joannes Raminez, Hispanus, in Ord. Mart. sub die 9 Augusti dicitur insignis praeco verbi Dei, multisque clarus virtutibus, scilicet integritate, mansuetudine, silentio, patientia, humilitate, compassione, oratione, et sanguinolentis disciplinis. Ad extremum deveniens cum amoris lacrymis in genua provolutus dixit: *Nunc me Deus vocat ad se*, et ardenti in Deum et Deiparam prece feliciter obiit Truiilli in Peruvia praefata die 9 Augusti an. 1608. Corpus ejus ipsa morte pulcherrimum permansit, et apud omnes sancti opinionem est adeptus.... Hic revera fuit unus e primis Peruviae apostolis, qui innumeros illius regionis homines ad Christi ovile perduxit; scribit Cardinalis Baluffi nostratem Ven. Joannem in sola Guamachucensi provincia vigintiquinque oppida Catholicae Ecclesiae aggregasse. Apud Guambos fustium, lapidumque ictibus contusus, atque confractis ossibus, ad incedendum impotens-redditus, continuo jussit se a quodam neophyto in ulnas gestari, atque ex hoc *sugestu ambulante* tanta virtute, tantoque zelo illis gentibus evangelium praedicavit, ut universas ad christianam fidem amplectendam illexerit. Annos 57 in Peruvia apostolicum ministerium exercuit, *Domino cooperante, et sermonem ejus confirmante sequentibus signis*. Pervenit ad aetatem annorum plusquam octoginta.

Ven. Joannes Cruzate, Navarrus, filius fuit Martini Cruzate, et Mariae Bella. Professionem emisit Salmanticae die 13 Augusti an. 1534. In Mexicum navigavit an. 1541, ibique per annos 35 magno cum fructu in vinea Domini laboravit. In Ordinis Martyrologio sub die 19 Augusti dicitur *vir vita et scientia praeclarus, cujus mores incorrupti a cunctis censebantur*. Tandem dum esset Vicarius in coenobio Xonocatopae ibidem sanctam mortem oppetiit praefata die 19 Augusti an. 1576.

Ven. Joannes Morejon nobiliter Metimnae Duelli, sive Campi, in Hispania ortus in Peruviam perrexit anno 1567. Limae nostrum Eremitanum ordinem amplexus, deinde ad Arequipae coenobium missus fuit, unde postea ad oppidum Guaquiream transivit. Cum autem cujusdam aegroti confessionem auditurus noctu iter faciens flumen Antabambam trajiceret, praeceps in aquas cecidit, et submersus periit. Quaesitum postea illius corpus inveniri non potuit; sed aliquot post diebus illac transiens coenobii sacrista lugubrem nostratis Joannis vocem audivit, quam vocem secutus, quamvis nox esset, verba sunt ordinis Martyrologii sub die 6 Martii, quinque luces feritri instar aspexit, et tunc ex feretro haec udivit: *ut haec Fratribus suis nuntiaret, ut ab illis [V, p. 671] in loco sepeliretur sacrato*. Diluculo advenere fratres; et lucibus visis, etaque paulatim decrescentibus corpus exanime inter aquas reperere, et illud in coemeterio coenobii Guarquirensis solemniter tumularunt circa an. 1580.

Ven. Joannes de Villamos, quod est Catalauniae oppidum, Barchinone Augustinianam tunicam induit, et exinde multis coepit clarere virtutibus. Otio enim bellum indixit, multis se poenitentis et

jejuniis maceravit, in oratione erat assiduus, in votorum observantia singularis. Etsi esset sacrista, choro tamen numquam deerat, officium parvum Deiparae quotidie tanta devotione recitabat ut aliquoties in aerem elevaretur, quotidie ad Matutinum surgebat, quod Deo ita placuit ut aliquando inter Angelos nostro indutos habitu illud recitaret; quae res illi pluries accidit, quoties ob aliquam causam communitas ad psallendum non surgebat. Lignum aridum humi plantans dicto semel *Pater et Ave* fructificare fecit. Tandem meritis, et prodigiis clarus die 5 Martii pie obiit Barchinone an. 1603. Ita fere Martyrologium Ordinis sub praefata die.

Ven. Joannes de Saldaña, Limanus, inter nostrates provinciae Peruanae habitum induit an. 1559. Claruit deinde modestia, poenitentia, amore Dei, humilitate; et caritate erga pauperes. Per quadraginta Religionis annos jejunium continuum servavit, usus est *rigorosis disciplinis, aspero cilicio, et oratione perpetua*. Anno 1575 electus fuit Prior conventus Tapacari, et 1581 Vicarius coenobii Pucarani. Missus ad provinciam Pariae valde laboravit in conversione Indorum Urorum, inter quos pro fidei praedicatione multa est passus. Erga S. Praecumsorem fuit devotissimus; et suis precibus a Deo impetravit in die ejusdem festivitatis supremum diem claudere. Vespere adhuc sanus Sacramenta petiit a Priore, qui erat Fr. Alphonsus Torrejon, qui licet reluctans illa subministravit. Sacramentis munitus, elucescente Praecursoris die, Deiparae Virginis et S. P. Augustini apparitione recreatus, inter pia cum illis colloquia animam piissime exhalavit die 24 Junii an. 1600. Ex Ord. Mart. sub praefata die 24 Junii.

Ven. Joannes a S. Romano, Burgensis, in patrio coenobio Eremitano Ordini nomen dedit, solemnia vota nuncupans die 13 Junii an. 1519. Deinde cum Ven. nostrate Francisco a Cruce in Americam profectus, ibidem ostendit se fidelem Dei servum, multosque verbo et exemplo ad catholicam fidem convertit; erat enim homo magni spiritus, et notae sanctitatis, et communiter ut sanctus reputatus; se enim rara poenitentia macerabat, et in cultu sui pauperrimus fuit; sanctissime rexit Mexicanam provinciam, eamque pluribus coenobiis auxit. Tandem pie obiit Pueblae die 31 Januarii an. 1581. Ex Ordinis Martyrologio sub praefata die 31 Januarii:

Ven. Joannes a S. Petro, Cordubensis, postquam -magistrale lauream jam adeptus fuerat, simul cum aliis nostratibus in Americam transmigravit an. 1551, ibique semper modestia, pudicitia, et caritate erga pauperes coruscavit. Missus ad Evangelium praedicandum Indis Guamachuci, inter illos multam conversionum segetem collegit. Plura apud Ordinem munera invitatus exercuit. Cum esset Provincialis undecim coenobia erexit. Limae cum degeret, in lethalem morbum incidit, qui illum jam octogenarium ad suae terrenae peregrinationis terminum adegit [p. 672] die 5 Januarii an. 1594. Dicitur usque ad obitum virginitatis liliu illibatum servasse.

Ven. Joannes Cools, Lovaniensis, ortum habuit die 24 Novembris an. 1548. Ordinem Eremitanum ingreditur an. 1564. Evasit eximius praedicator, et doctor, atque de sua Belgica provincia optime meritis, quam doctrina, atque virtutibus decoravit. Templum nostratum Gandavensium auxit, et venustavit. In Ordinis Martyrologio sub die 23 Januarii dicitur: *vir doctrina celeberrimus, ob quam alter vocatus est Cicero, et haereticorum inconcussus debellator*. Fuit verbi Dei praeco singularis; diversis linguis latina, theutonica, hispanica, et gallica ultra trigesies sexies Adventus et Quadragesimae conciones habuit. Denique post plura opera Religioni proficua, claris virtutum signis exornatus, pio SS. Crucifixi imaginis complexu, hac die (23 Januarii) an. 1612, aetatis suae 63 Gandavi obiit in osculo Domini dicens: *Moriar ne moriar*. Duabus vicibus provincialatum, atque annis 25 Gandavensis coenobii prioratum gessit.

Ven. Joannes a S. Monica, Lusitanus, primam lucem aspexit in urbe Brigantina, ubi parentes habuit Andream Vas, et Eleonoram Leite. Professionem emisit Ulyssipone in coenobio D. N. de Gratia die 16 Augusti an. 1552. Discipulus fuit Ven. Ludovici de Montoya, sub cujus disciplina valde in virtutis tramite profecit, et cum per plures annos in Religione raro cum exemplo vixisset, die 23 Januarii in praefato Ulyssiponensi coenobio cum magna sanctitatis opinione animam exhalavit.

Ven. Joannes Jacobus Caponatus Patavinus floruit pietate, facundia, prudentia, et comitate, quamobrem inimam cum Cardinali Seripando familiaritatem contraxit. Saepe item expetitus fuit a

Cardinalibus Madrutio, Sabello, et Salviato. Cum illi Religio plura injunxisset regiminis officia, et esset de omnibus optime meritis, post transactos in multis laboribus annos 88 pie obiit Patavii die 25 Jan. an. 1606. In ejus memoriam illius amicus doctor Franciscus Salvionus statuam cum honorificentissimo elogio erexit. In Ord. Mart. sub praefata die 25 Januarii appellatur *vir doctrina, et pietate clarissimus, et verbi Dei praeco dissertissimus, qui propterea ab haereticis plura est perpessus*. In variis coenobiis prioratum gessit, atque etiam totius provinciae primatum obtinuit.

Beatus Joannes Baptista de Moya, nobilis Hispanus, Salmanticae religiosae vitae institutores habuit D. Thomam a Villanova, et Ven. Ludovicum de Montoya, atque condiscipulos BB. Alphonsum de Orozco, Augustinum de Corunna, et Alphonsum Borjia, quorum nomina in sacris Hispaniae annalibus peculiari splendore nitent. De nostrate autem Ven. Jo. Baptista ita scribit Sichrowsky sub die 20 Decembris. Profectus est in Mexicum, ubi vacavit rigorosae poenitentiae, et gentibus praedicavit Evangelium. Dormivit semper super nudam terram, et quando gravabatur somno se reclinabat ad murum, aut truncum. Non potuit audire quidpiam mali de aliquo, ita amavit omnes; et corrigebat genuflexus defectus Fratrum, ita erat humilis. Extases habuit familiares, et conspectus fuit elevari a terra ultra centum quinquaginta ulnas. Oravit assidue etiam dormiendo, et tam bene psallebat, ac si apprime vigilaret. Dilexit summe pauperes, et meruit videre a Coelo duplicatam sibi charitatem. Claruit miraculorum dono, et [p. 673] solo signo Crucis, et communi oleo longas sanavit infirmitates. Mira ferebatur devotione erga sanctissimam Jesu Christi passionem, in cujus situs memoriam semel, per sexdecim dies continuos, ab omni potu abstinuit... In variis Mexici coenobiis prioratum gessit atque etiam infirmorum, et hospitem curatorem egit, quae profeto munia non minori caritate quam humilitate obivit Tandem cum inter Indos apostolatui incumberet, in lethalem morbum incidit; quare ad viciniorem Guayangarci conventum transvectus, ibidem obdormivit in somno pacis die 20 Decembris an. 1567, aetatis suae 63. Illius corpus an 1610 integrum, et incorruptum, ac suavem spirans odorem repertum fuit.

Ven. Joannes Maldonado, nobilis Hispanus, in civilibus Regni Peruani bellis inter egregios milites claruit. Vir erat robusti corporis, et animi invicti, qui strenue, ac fortiter pro sui Regis causa dimicabat. Aegre tamen ferens suis meritis praemia numquam conferri, avitae nobilitatis oblitus, primum Gundisalvi Pizarri, et postea Francisci Hernandez Giron proditorum partibus adhaesit. Verum ad saniolem mentem deinde reversus, ad regia castra remeavit, ejusque auxilio exercitus Regis insignem victoriam reportavit. Cum apud Cuzqum rusticandi causa in valle Limatambi moraretur, pulcherrimam quamdam Indam deperiit. Cum autem inter venandum illam postea a tigride disceptam vidisset, statim religionis votum emisit, illudque implevit Augustinano habitu suscepto in coenobio Cuzqui, ubi rarae se tradidit poenitentiae; sese enim, ita Ordinis Martyrologium sub die 27 Junii, coepit ciliciis disciplinis, et jejuniis macerare, et humilitate, obedientia, et silentio claruit. Sacerdotio initiatus ad oppida de Cotabambas, et Omazayos ob linguarum peritiam missus fuit, ibique per quadriennium multos idololatrias ad Christi fidem perduxit. Postea vero jussus est se conferre ad conversionem Indorum vallium de Abancay, ubi magno cum animarum lucro per biennium laboravit. Cum autem an. 1577 illius regionis conventus tit. Dominae Nostrae de la O a nostratibus relictus fuerit, ipse ad Cotabambas rediit, ubi apostolicum zelum exercuit usque ad an. 1592. Tandem plenus dierum, et bonorum operum in coenobio Cuzqui requievit a laboribus suis ut ad aeterna praemia transiret. Ob vitae sanctimoniam ab illis populis ut beatus venerari coepit.

V. V. Joannes Simon, et alii septem nostrates e conventu Arthesii in Gallia an. 1570 a Calvinistis comprehensi martyrii palmam reportarunt. Impii enim satellites ab Artesiae Comite missi nostratem Ven. Joannem, qui prior erat, atque insignis praedicator, ad suam ipsorum sectam adigere cupientes illum nostra ascendere coegerunt ut contra catholicam fidem praedicaret. Ille vero potius validis argumentis haereticorum insaniam detexit; quamobrem plumbea glande e sclopeto emissa interfectus fuit. Caeteri autem Fratres frustra ad apostasiam nec minis territi, nec pollicitationibus allecti, membratim concisi, P. Prioris exemplo roborati, pro vera fide gloriosam mortem passi sunt.

Ven. Joannes de Vega, Burgensis, filius fuit Antonii de Vega, et Barbarae de Villa. Habitum induit in patrio coenobio die 10 Julii an. 1544. Erat regius concionator an. 1573, et confessarius D Joannae Austriae Regis Sebastiani matris, quae illum una cum B. Alphonso de Orozco [p. 674] sui

testamenti executorem reliquit. Vir fuit non minus doctrinae excellentia, quam vitae sanctimonia spectabilis. Cum sanctitatis fama obiit Matrili an. 1580.

Ven. Joannes a Monica, Lusitanus, primam lucem aspexit Tavilae in Algarbiae Regno, oriens ex Emmanuele Vaz, et Theresia Rodericia. Religiosa vota nuncupavit Ulyssipone die 25 Julii an 1571. Unus fuit e nostratibus Lusitanis, qui Indiarum Orientalium Vicariatum, sive potius Provinciam fundarunt. Nam an. 1572 a Ven. Augustino de Jesu tunc Provinciali illuc missus fuit una cum aliis nostratibus Goanae regionis apostolis, qui nimirum fuerunt Ven. Antonius a Passione, qui fuit coeterorum caput, Ven. Simon de Jesu prior Goani coenobii, Ven. Simon de Moraes prior Ormusii, Anselmus a Paradiso, Emmanuel a Regibus, Georgius a S. Maria, alias Quemado, postea Episcopus Faeziensis et suffraganeus Bracharensis, Joannes a Gratia, Dominicus a Pietate postea Episcopus Salensis, Petrus a Conceptione, Ludovicus Camelo, sive a S. Maria, et Emmanuel a S. Petro laicus, qui omnes Augustinianae Indiarum Orientalium Congregationis sub Lusitanae Provinciae auspiciis tamquam lapides vivi, uti habetur in Ordinis Mart. sub die 15 Julii, fundamentum posuerunt. In hac ipsa Congregatione inter raras poenitentias vixit noster Ven. Joannes, qui anno nobis adhuc ignoto ad aeternae vitae bravium accipiendum transivit.

B. Joannes Vique nobiliter ortus est Mexici circa an. 1560 ex Fulgentio de Vique, et Elisabetha Vallejo. Inter nostrates solemniter vota nuncupavit an. 1577. Cum postea an. 1588 prior esset coenobii Athesaran, ex lectione cujusdam sermonis de judicio universali ita commotus est ut deinceps vitam ageret prae rigore plusquam humanam, et cum per septennium mirabilem observasset poenitentiam, nonnullis Coeli favoribus recreatus, susceptis devotissime Sacramentis, in osculo et amplexu Domini supremum diem clausit apud Dominicanos mense Junio, an. 1593, aetatis suae 33. Illius corpus deinde translatum fuit ad nostrum coenobium Guaxacense, ubi ad arae majoris pedes tumulatum, statim a populo in magna veneratione haberi coepit. Ex Ord. Mart. Tom. 2, pag. 223.

Ven. Joannes de Canto, Hispanus, professionem emisit in coenobio Vallisoletano die 13 Maji anno 1549. Post biennium in Peruviam transivit ubi septem consumpsit annos in animabus Deo lucrandis cum VV. nostratibus Antonio Lozano, et Joanne a S. Petro, quo tempore plura perpessus est, vastissimas terras pedester perlustrans. Apud Ordinis Mart. sub die 21 Julii appellatur vir maxime poenitentiae, paupertatis evangelicae, et frequentis orationis, sicut et magnitudinis mirabilis, et patientiae incredibilis. Peruanam nostri Ordinis provinciam ipse fundavit. Obitus sui diem praenuntiavit, et per tres ante illius transitum dies Archiepiscopus Alphonsus Peralta morienti assistens avem quamdam in arbore juxta ejus cubiculum dulciter vibrissantem audivit, quae statim ac Ven. Joannes animam exhalavit, silens disparuit. Inter caeteras illius virtutes a scriptoribus celebratur singulare ejus lacrymarum donum, quo praesertim in altaris Sacrificio afficiebatur. Tandem annis laboribusque confectus cum sanctitatis fama ex hac vita migravit praefata die 21 Julii an. 1614.

Ven. Joannes Rosich in lucem prodiit [p. 675] in oppido Jorda in Cathalaunia, in dioecesi Vichensi, et Barchinone ceu Frater Conversus professionem emisit die 22 Julii an. 1585. Perpetuum deinde bellum otio indixit, et noctes fere omnes in choro orans traducebat. Adeo reclusus manere cupiebat ut extra coenobium non nisi ex obedientia, vel communitatem associans egrederetur. Claruit humilitate, obedientia, charitate, patientia, et mortificatione. Peste infectus obiit Barchinone cum multa sanctitatis opinione mense Septembri an. 1589.

Ven. Joannes a Cruce, Hispanus, cum B. Joanne Estacio Lusitano, et aliis nostratibus ad Indias profectus fuit an 1539. De illo asseritur in Ord. Mart. sub die 16 Junii, quod raris virtutibus coruscavit, praecipue poenitentia; utebatur enim habitu contemptibili, supra nudas tabulas brevi se tradebat somno, et pro culcitra lignum adhibebat; quotidie ter sese flagellabat, orationi frequentem dabat operam, in humilitate fuit profundus; non dedignabatur coenobii ministeriis abjectissimis inservire, erga aegrotos eximia floruit charitate, et cunctis erat mirae affabilitatis. Quamvis vix grammaticam salutasset, in oratione altissima didicit mysteria, quae ceu versatissimus theologus explicabat. Tandem in Philippinis insulis pretiosam mortem oppetiit an. 1574.

Ven. Joannes a S. Vicentio, Hispanus, filius fuit Alvari Monetarii, et Catharinae Martinez.

Eremitanum Ordinem per solemnia vota amplexus est Salmanticae die 22 Julii, an. 1529. A Generali Christophoro Patavino creatur sacrae Theologiae Magister an. 1554. Postea una cum B. Alphonso de Orozco provinciae Mexicanae visitator designatus fuit. Anno 1560 erat Castellae provincialis. Vir egregie doctus plures annos in Complutensi Academia magno cum plansu publicam cathedram moderatus fuit. Laudatur etiam tamquam vir animo candidus, sincerus, et apud omnes affabilis, et amabilis. Sanctitatis odorem post se relinquens ad alteram vitam transivit an. 1569.

Ven. Joannes de las Peñas, Hispanus, ad occidentales Indias profectus, cum ibidem inter infideles spiritu apostolico praedicaret, et verbo atque exemplo valde prodesset, ac plures ad Christi fidem convertisset, ab idololatriis comprehensus, et vestibibus exutus plusquam triginta sagittis confossus, et proprio cruore purpuratus, ad martyrum candidatum exercitum gloriosus migravit anno 1587.

Ven. Joannes a Magdalena, Lusitanus, una cum nostrate B. Joanne Estacio in Peruviam navigavit anno 1551. Ibidem in provincia Conchucorum simul cum P. Fr. Francisco Cano verbum Dei disseminavit, et praesertim in oppido Tiellos in districtu de Lampas prope urbem Guanuci. Excelluit amore erga pauperes, et castitate illibata, adeo ut mulieribus egenis eleemosynam propria manu non erogaret. Item claruit zelo conversionis animarum, ac tandem plenus meritis ad meliorem vitam transivit. Locus, dies, et annus illius obitus non constant.

Ven. Joannes de Pineda, nobilis Hispalensis, in Peruviam profectus, ibidem in regione Chilensi in bellis Araucanis militis et ducis munus strenue ac fortiter gessit. Verum cum aliquando in quadam ecclesia quaedam contentio exorta fuisset, ipse coram gubernatore debitam loco sancto reverentiam non servavit; quamobrem in carcerem missus deinde capitis damnatur. [P. 676] Verum implorata Deiparae ope, ac S. P. Augustino ejus habitum induendi voto nuncupato si sospes evaderet, illa eadem nocte S. Pater Gubernatori apparuit, illi enixe suadens ut Joanni perpetratum scelus condonaret, et mortis poenam in exilium commutaret. Divo Protoparenti Augustino repulsam dare non est ausus Gubernator, ac proinde noster Joannes e carcere eductus Limam se contulit, ibique apud nostrates habitum induit an. 1559. Duris deinde se cruentavit flagellis, vitam duxit asperissimam raris abstinentiae addictam, atque assiduis precibus mancipatam; eodem tempore infidelium conversioni, atque idolorum destructioni sedulo incumbens. Tandem plenus meritis, et annis, atque magnae sanctitatis famam post se relinquens, in coenobio Mascae requievit a laboribus suis an. 1606.

B. Joannes de Amorim, Hispanus, Vallisoletani coenobi alumnus, anno 1590 ad insulas Philippinas navigavit, unde postea in Japoniam transivit. Cum autem ibidem infidelium conversioni sedulum operam daret, in odium fidei Nangasaquii lancea confossus, ac membratim concisus, illustris coronam martyrii suscepit an. 1610. In Ord. Mart. de illo agitur sub die 24 Aprilis.

Ven. Joannes Gallaecus, laicus conversus, vir magnae simplicitatis, et poenitentiae, Mexici cum degeret, adhuc sanus et incolumis a P. Priore extrema Sacramenta petiit, a quo post aliquam repugnantiam tandem voti compos factus, statimque lecto decumbens, post tres horas mirabili quiete expiravit an. 1584. In Ord. Mart. ponitur sub die 26 Aprilis.

Ven. Joannes Barrera, Hispalensis, filius fuit Melchioris Maldonado Saavedra, et Annae Barrera. In coenobio Salmanticensi professionem emisit die I Maji, an. 1575. Deinde jugiter quoad vixit clarum suae sanctitatis de se praebuit testimonium. Postquam Hispalensis conventus prioratum summa cum prudentia gessisset, ibidem cum magna sanctitatis fama spiritum Deo reddidit. Dies, et annus illius obitus ignoratur

B. Jodocus, alias Justus Vandicke, conventus Gandavensis Subdiaconus, et Nicolaus Daniel, Dovaniensis, clericus professus annorum 18, a Calvinistis in odium fidei catholicae, atque vitae monasticae Gandavi die 28 Junii an. 1578 igne combusti coronam martyrii adepti sunt.

B. Josephus de Parada, Salmanticensis, parentes habuit Petrum de Parada, et Mariam de Velasco. Habitum sumpsit in patrio coenobio, in quo professionem emisit die 20 Decembris an. 1577. Claruit chori assistentia, solitudine, oratione, poenitentia, paupertate abstinentia, et zelo divini honoris, et

charitate erga aegrotos, quorum ulcera lingens mirabiliter sanabat; ambitionem penitus abhorruit. Tandem virtutibus, ac miraculis clarus die 4 Martii an. 1619 ad Superos evolavit. Tumultus fuit in sacello S. Laurentii praefati coenobii, et ad illius sepulcrum nonnulla dicuntur patrata miracula. -

Ven. Josephus a S. Augustino, Lusitanus, laicus conversus, simul cum Ven. Michaelae a Visitatione sacerdote in Ulyssiponensi nosocomio nostrati Ven. Lucae a Resurrectione in charitatis operibus erga aegrotos exercendis sese adjuutores adjunxerunt; quorum primus, nempe Josephus, maxima etiam charitate erga peste correptos coruscavit, lacte enim caprarum nonaginta infantes orbos parentibus, peste defunctis, aluisse refertur, [p. 677] quos veluti nutrix piissima in manibus fovebat, et orbitati eorum consulebat. Haec inter charitatis opera pie decedens in coelum, ubi numquam frigescit charitas, coronandus volavit, cujus etiam manus post annos nonnullos, ut illius ostenderent sanctitatem, integrae repertae sunt. Creditur obiisse circa an. 1600. Ita Ord. Mart. sub die 18 Martii.

Ven. Julianus a S. Maria, Pedemontanus, vir pietate, atque Religionis zelo conspicuus, qui pluribus vicibus suae Augustinensium Discalceatorum Congregationis Vicarius generalis fuit, dum in Taurinensi S. Caroli coenobio moraretur, ad aegrotantes peste infectos accedere non timuit; quamobrem contracto morbo ibidem suae charitatis victima occubuit die 4 Augusti an. 1620.

Ven. Laurentius de Moraes, Lusitanus, in Ulyssiponensi D. N. de Gratia coenobio professionem emisit an. 1504. Hic desiderio captus visitandi reliquias S. Engratiae virginis, et martyris Lusitane, an. 1513 ad Castellae provinciam transivit, ibique per annos 60 in quodam eremitorio, olim Ordinis coenobio, prope Legionem, angelicam vitam duxit, donec tandem multis oneratus annis, et virtutibus, die 3 Aprilis an. 1575 cum magno sanctitatis splendore quievit in Domino.

Ven. Lesmes a S. Jacobo, Mexicanus, in coenobio S. P. Augustini illius urbis Eremitanum habitum suscepit, ibique inter asperas poenitentias, et continuam orationem vitam ducens, ad suae peregrinationis terminum pervenit die 29 Januarii an. 1575.

Ven. Lucas a Resurrectione, Lusitanus, filius fuit Aegidii Gonsalvez, et Mariae Picottae. Solemnia vota emisit Ulyssipone apud nostrates an. 1565. Vir raris virtutibus ornatus, tempore pestis sola charitate excitatus, ex superiorum venia eo morbo infectis opem laturus nosocomium coenobio praetulit, in eoque post triennium contagione correptus vitam suam possuit pro fratribus suis die 18 Martii an. 1599. Post aliquot annos illius manus in suae intensae charitatis signum repertae sunt incorruptae.

Ven. Ludovicus Marinus, Utrerae in -Hispania nobiliter natus, aliquando in Mexico mercaturam exercuit. Deinde tamen saeculo valedicens, in Mexicano coenobio Eremitarum Ordinem amplexus fuit, ubi rara sanctitate vivere coepit, adeo ut Generalis Thadaeus Perusinus illum ab omnibus officiis et dignitatibus Ordinis eximuerit, ut facilius orationi, et contemplationi vacaret. Cum autem ad Philipinas cum Ven. Didaco de Herrera, aliisque nostratibus navigaret, antequam ad illas insulas perveniret, vel martyrii gloria purpuratus, vel naufragio in pelago submersus ad meliorem vitam transivit an. 1587.

Ven. Ludovicus de Cañizares, Hispanus, Castellae provinciae alumnus, ad Valentinam provinciam postea transivit. Ibidem excelluisse fertur charitate erga infirmos, patientia in laboribus, orationis assiduitate, atque sedula divinis officiis assistentia, necnon regularis observantiae zelo. Ad Superos evolavit e coenobio Vilenae D. N. de Virtutibus, cujus antea prior fuerat, circa an. 1593. Illius corpus an. 1623 adhuc erat incorruptum.

Ven. Ludovicus Legionensis in Ordinis Martyrologio sub die 23 Augusti laudatur ceu vir humanarum divinarumque artium peritissimus, sed praecipue celebratur tamquam religiosus virtutibus clarissimus, qui licet plura [p. 678] injuste passus sit, omnia tamen incredibili patientia sustinuit. Patriam habuit Belmontium in Hispania ortus e parentibus Lupo Legionensi (vulgo Lope de Leon), et Agnete Valera nobilissimae prosapiae. Juvenis sane eleganti ingenio praeditus apud nostrates Salmaticae professionem emisit die 29 Jan. an. 1544. Ab Herrera vocatur vir suorum

temporum sapientissimus, et in litteris latinis, graecis et hebraicis versatissimus, et sacrorum librorum primarius apud Salmanticenses interpres, qui doctrina, et eruditione patriam academiam, et Augustinianum Ordinem illustravit. Praeter egregiam operam litterariae reipublicae impensam, verba sunt Elssii pag. 443, praeter scripta innumera sacram Scripturam elucidantia ab illo in publicum emissa, edidit heroicum specimen praeclarae patientiae et magni animi indicium. Cum enim aliquorum invidia S. Inquisitioni delatus, simulque constrictus, in ejusdem carceribus biennium integrum detentus fuisset, tandem infracti animi vir publico triumpho cum palma et laurea educitur, ac veste candida in signum innocentiae amictus, praecone praeunte deducitur, pristinisque honoribus, titulis, ac professioni theologicae restituitur. Primam vero lectionem, post tenebras, ut auspicabatur, pleno consessu ad novitatem evocato, inquit: *Dicebamus hesternam*, etc. ut sic ostenderet se acceptae injuriae omnino oblitum fuisse An. 1588 jussu Generalis Gregorii Petrochini nostratum Discalceatorum Constitutiones composuit. Eligitur provincialis Castellae an. 1591; verum paucis post ab electione diebus in coenobio Matricalensi die 23 Augusti, anno aetatis suae 64 spiritum Deo reddidit. Nedum autem Ludovicus noster fuit famosus theologus, verum etiam celeberrimus poeta, eique paucis abhinc annis a suis admiratoribus, Salmaticae statua aenea erecta fuit. Illius opera recensentur ab Ossinger pag. 503.

Ven. Ludovicus Alvarez de Toledo ortum habuit an. 1531 in oppido Valdera in Hispania ex familia Comitum de Oropesa, et ab ipso religiosae vitae tyrocinio claruit poenitentia, et pietate praesertim erga Deiparam. An. 1599 missus fuit ad Indias occidentales, ubi evangelii praedicator extitit revera apostolicus. Quitensem provinciam fundavit, ejusque primatum obtinuit an. 1575; verum post menses octo anno insequenti in torrentem lapsus aquis suffocatur. Illius corpus adhuc incorruptum an. 1633 in decentiori loco reconditum fuit.

Ven. Manfredus a Leonissa, alias de Iudicibus nostratem Ilicetanam Congregationem amplectitur die 12 Julii, an. 1534, atque anno insequenti solemnem professionem Iliceti emisit. Deinde sua industria, atque suorum consanguineorum sumptibus Leonissae in Aprutio coenobium construxit sub invocatione S. Aegidii Abbatis, quod Ilicetani Patres anno 1565 pro laudata ipsorum Congregatione acceptarunt. In hoc eodem coenobio, Ven. Manfredus vivens cum mirabili humilitate, honestate, sobrietate, paupertate, et poenitentia, evasit vir maximae religionis, et sanctitatis; donec heroicis virtutibus cumulatus, inter lacrymas suorum confratrum totius religionis, et patriae, mortalitatis sarcinam deposuit an. 1567. Ita fere Ord. Mart. sub die 12 Julii. Vide etiam Sylvam Landucci pag. 130.

Ven. Marcus a S. Josepho, Discalceatus, in Messanensi S. Restitutae coenobio in Sicilia cum magna sanctitatis opinione ad suae terrenae peregrinationis [p. 679] terminum pervenit die 13 Augusti an. 1619. In Ord. Mart. sub praefata die appellatur puritatis lilius, patientiae rosa, atque mortificationis viola.

Ven. Marianus Turchius, nobilis Senensis, nostratibus Ilicetanis per solemnia vota se adjunxit in patrio S. Martini coenobio an. 1525. Deinde in sua Ilicetana Congregatione rarae scientiae, atque egregiae sanctitatis jugiter luculenta indicia praebuit. Quamobrem in variis coenobiis, summa prudentia prioratum gessit, atque totius etiam Congregationis tribus vicibus primatum obtinuit. Ob doctrinam atque probitatem ab Archiepiscopo Senensi monachorum Cisterciensium magister litterarum, morumque constitutus fuit. Tandem summa cum pietate, vitam cum morte commutavit in praefato S. Martini Senarum coenobio die 20 Maji an 1588.

Ven. Martinus laicus conversus dum Ulyssipone simul cum nostrate Ven. Luca a Resurrectione in nosocomio peste infectis inserviret, et cum pueros septuaginta parentibus orbatos summa cum caritate enutrivisset, tandem contracta lue ad laborum suorum mercedem a Domino recipiendam transivit die 27 Aprilis, anno 1599.

Ven. Martinus de Perea Hispanus, patriam habuit Urbem Pacensem, et Eremitanum habitum sumpsit in coenobio Salmanticensi. Vir deinde evasit doctrina, et sanctitate conspicuus, qui post aliquot lecturae annos in Mexicum an. 1566 navigavit, ubi in illa academia lectorem primum egit.

Duabus vicibus electus fuit majoris coenobii Mexici prior, et an. 1578 provincialis. Rediit postea in Hispaniam, ibique an. 1589 Bethicae provinciae primatum obtinuit. Dum autem in Aragoniam se conferret, in coenobio Castelli Garci-Muñoz lethali febris corripitur, ex qua annis et meritis plenus pie obiit die 18 Augusti praefato an. 1589. Illius sepulcrum a fidelibus ob plura accepta beneficia visitari coepit.

Ven. Matthaeus a S. Francisco, Lotharingus, primus fuit qui Augustinensium Discalceatorum reformationem in Galliam invexit, ibique adeo praedicationis zelo, et bonorum operum exemplis resplenduit ut a Regina Margarita alter Paulus Doctor gentium appellatus fuerit. Cum autem pro Dei honore multos exantlassent labores, meritis cumulatus, senioque confectus, necnon doctrina, sanctisque moribus clarus Avenione die 7 Julii spiritum Deo reddidit an. 1617.

Ven. Mauritius de Tertius, Parmensis, alumnus fuit Congregationis Insubricae. Ordinis secretarium egit sub Augustino Fivizano, et Augustino Cornuetano. Anno autem 1587 erat Vicarius generalis suae Congregationis de Lombardia, et an. 1593 item Vicarius generalis Rheni, et Sueviae, Germaniae, et Poloniae quo nomine egregiam operam praestitit coenobiis Pragensi, Monachiensi, et Ratisponensi, et gratissimum nedum Germaniae Principibus, verum etiam Imperatori se reddidit. Apud scriptores appellatur Religiosus magna prudentia, vita exemplari, sanctis moribus, et multis virtutibus ornatus. Cum sanctitatis fama obiit Viepachii in Germania die 19 Feb. an. 1494, aetatis suae 43. Illius litterarii labores recensentur apud Ossinger, inter quos habetur etiam breve Ordinis chronicon impressum Venetiis an. 1582.

Ven. Melchior de Arazil primam lucem aspexit Xixonae in Hispania in Valentina dioecesi, ortus an. 1552 e parentibus Stephano de Arazil, et Elisabetha Lobregada. [p. 680] Adhuc quinquennis se ipsum Deiparae cultui mancipavit, votumque castitatis emisit. Litteris addiscendis addictus plurimum in illis profectum fecit. Toleti sacris initiatus in B. Virginis laudem piissimum librum evulgavit, in quo, cum sancta, atque sacerdotali libertate hominum vitia redargueret, quosdam nactus est sycophantas (quae maligna pestis omni tempore eruditorum virorum honori invidet, eorumque calcaneis insidiatur) a quibus per calumniam apud S. Inquisitionis tribunal accusatus fuit. Quamobrem in carcerem Melchior noster detruditur; verum quia calumniantes dum sibi coelum claudunt, econtra sui ipsorum livoris victimis paradisi januas aperiunt, piissima Virgo famulo suo in carcere apparuit illum consolans, verba sunt Mart. Aug. sub die 30 Aprilis, et illius virginitatem confirmans; et sic e carcere innocens egressus est. Etiam claruit devotione erga SS. altaris Sacramentum; quapropter illius celebrantis vultus saepe laetissimus videbatur. Cum quadam die ab ipso Christo Domino visitatus fuisset, ab eoque ipsius lateris vulnus accepisset, coelitus admonitus ad nostrates Valentinus perrexit, atque ab illis habitum recepit mense Januario an. 1601. Ibidem per decem menses adeo clara praebuit suarum virtutum testimonia ut ab omnibus sanctus vocaretur, praesertim ob prodigia ab illo patrata; sed nondum tyrocinii stadium emensus meritis onustus sanctam efflavit animam die 30 Aprilis praefato anno 1601, aetatis suae 49. Post decem ab illius humatione annos, corpus ejus repertum est incorruptum, et digitus ab uno religioso illi avulsus plurimo sanguine manavit. De ejus vita extat processus ab Archiepiscopo Valentino D. Joanne Rivera formatus. Ita laudatum Mart. Aug. part. I. Pag. 342. Apud nostratem Sichrowsky sub die 30 Aprilis ita de V. Melchiore legitur: Factus omnibus omnia, medicina fuit aegrotis, oculus caecis, pes claudis, restauratio mendicis. Adeo erant ferventes suae orationes, ut noctu orando vibraverit e pectore lucem meridianam nive candidiorem. Jesu, et Mariae singulariter erat devotus, et rari erant in anno dies quibus cum illis non conversaretur. Hinc a Virgine meruit obtinere cingulum aureum, et a Christo plagam sui lateris, nec sensit a plius motus sensuales. Multas liberavit animas e purgatorio, et inter alias illam Philippi II. Floruit spiritu prophetico, et fama est quod adhuc viator Deum viderit facie ad faciem quantum homini possibile est.

Ven. Michael Gombau Caesaraugustanus in patrio coenobio solemnia vota apud nostrates emisit die 16 Januarii an. 1591. Verum ad Discalceatos transire maluit an. 1604, ex quo tempore sub nomine Michaelis a S. Maria raro vixit sanctitatis exemplo, se jugiter cilicio, atque incredibili abstinentia macerans. Missus fuit ad Philippinas insulas anno 1605 ibique una cum VV. Petro a S. Josepho, et Francisco a S. Monica, qui et ipsi ex nostratum Calceatorum coetu exierant, sedem suam

fixit prope Manilam in oppido Mariveles, ubi praedicationis zelo multos ad Christi fidem converterunt. Cum autem quadam vice concionaretur a barbaris simul cum sodalibus captus, et foras abductus, simul omnes lapidibus obruti martyrii palmam adepti sunt.

Ven. Michael ab Angelis, Lusitanus, duabus vicibus e Lusitania ad Orientales Indias profectus fuit; nempe anno 1579, et an. 1603, quibus illius provinciae, [p. 681] seu potius vicariatus regimen illi commissum fuit. Hic acceptum munus magno cum zelo, et prudentia gessit; sibique eximiae sanctitatis opinionem comparavit. Cochinese coenobium a fundamentis erexit. Tandem praedicens sui obitus diem piam mortem oppetiit in Collegio Goano die 29 Aprilis anno 1605, aetatis suae 63.

Ven. Michael de Homedes, Hispanus, ex oppido Uldecona, inter nostrates admissus ceu frater conversus, potissimum excelluit humilitate, poenitentia, et oratione. Piissime obiit die 20 Julii an. 1574.

Ven. Michael Sansalonius ortum habuit in oppido Xericano in Regno Valentiae ex Francisco Sansalonio, et Joanna Cortet. In coenobio Valentino de Succursu solemnibus juramentis Augustiniano Ordini se adstrinxit an. 1578. Ab ipso Religionis ingressu optimae indolis, et egregiae virtutis testimonia praebuit; humilitate enim fuit singularis; sese namque peccatorem, et omnes alios ut sanctos reputabat. Charitate erga proximos, praesertim infirmos, praecelluit, eosque frequens visitabat, purgabat, recreabat. Pauperibus autem, quae poterat largiter erogabat. Mirabilem exercuit poenitentiam, paupertatem, atque patientiam. In oratione, et choro erat assiduus, otio bellum perpetuum indixit, solitudinem amabat. Plures apud Ordinem obtinuit dignitates, quas semper summa cum laude sustinuit, fuit enim variis vicibus prior, ac semel provincialis, electus an. 1618. Verum eodem anno, die 26 Julii, in praefato Valentino coenobio vitam cum morte commutavit aetatis suae an. 70. Illius exequiae magno populi concursu celebratae sunt. Ita fere Ord. Mart. sub praefata die 26 Julii.

B. Nicolaus de Melo, nobilis Lusitanus, in Mexicum profectus adhuc adolescens, ibidem nostro Eremitano Ordini nomen dedit. Post sexennium, nimirum an. 1584, ad Philippinas insulas transivit, ibique barbara illarum gentium idiomata brevi potitus, multos idolorum cultores ad veram Christi fidem perduxit. Cum autem propter quaedam illius provinciae negotia Romam versus per Moscoviam, jam Indiam et Persidem transgressus, iter faceret una simul cum nostrate B. Nicolao de S. Augustino, accidit ut cujusdam medici Mediolanensis infantem catholico ritu baptizaret; quamobrem in carcerem coniectus, deinde cum socio ad quamdam maris glacialis insulam relegatus fuit. Verum post sexennium a Rucesii Ducis successore Demetrio pristinae libertati ambo restituti sunt. Demetrio tamen a conjuratis interfecto, in manus usurpatoris Basilii inciderunt, qui illos iterum in carcerem detrudi imperavit, hac eis optione data, ut scilicet si dimitti velint, infantem moschovitico ritu rebaptizent. Ob acceptam repulsam tyrannus excandescens fortissimos Augustinenses milites multimodis per quadriennium in ergastulo vexavit ut ad catholicam fidem deserendam adigerentur. Spe tamen frustratus, tandem Nicolao Melo caput amputari jussit die 30 Novembris an. 1611.

Ven. Nicolaus de Brabantia, Flander, ab haereticis Hollandensibus, in coenobium Brugense instar rapacium luporum irrumpentibus, propter catholicae fidei constantiam circa an. 1578 interfectus fuit.

B. Nicolaus a S. Augustino, Japonensis, laicus conversus, comes fuit praefati B. Nicolai Melo, ejusque in passione socius. Hic autem ad instantiam D. Marinae Gurciae Demetrii I uxoris, [p. 682] post necem B. Nicolai Melo e carcere eductus, ab eadem D. Gurcia in domum suam receptus fuit. Verum aliis bellorum tumultibus exortis praefata ex-Ducissa Gurcia e Moscovia fugam arripere coacta fuit, eamque omnes domestici ejus, inter quos noster Nicolaus recensebatur, secuti sunt. Singuli autem a satellitibus comprehensi vario mortis genere damnati fuerunt. Nicolaus vero ante incensum rogam sistitur, eique peremptorio edicto praecipitur ut Romano ejurato Rutenum ritum amplectatur, alioquin cremationis poenam haudquaquam evasuro. Iniquissimam jussionem constanter respuit fortissimus Christi athleta; quamobrem eodem temporis puncto crepitantibus flammis traditus fuit an. 1615, aetatis suae 66.

B. Nicolaus de Witte, Flander, Caroli V Imperatoris consanguineus, Burgis in Hispania e manibus S. Thomae de Villanova habitum sumpsit. In Mexicum missus fuit cum aliis octo nostratibus an. 1543, ibique in assidua verbi Dei praedicatione tantam morum suavitatem, tantamque erga omnes benevolentiam ostendit ut ab Indis proprii ipsorum idiomatis vocabulo *Nocus*, idest sodalis, aut conviva appellatus fuerit. Cum aliquando ut moribundo assisteret turgidum quoddam flumem trajicere vellet, atque in submersionis discrimen devenisset, ad alteram ripam se divinitus translatus invenit. Tandem postquam annis 22 in vinea Domini magno cum animarum lucro laborasset, meritis onustus, atque miraculis clarus Mexici cum sanctitatis indicibus quievit in pace die 25 Octobris an. 1565.

Ven. Nicolaus de Estarrona, Hispanus, in coenobio Burgensi tempore prioratus S. Thomae a Villanova anno 1533 religiosam professionem emisit. Ab eodem D. Thoma ad Dei amorem instructus, virtutibus clarus, et charitate fervens ad immortalem vitam transivit ex Agrippinensi, alias de Agreda coenobio, quod an. 1557 D. Joannes Gonzalez de Muniebrega Episcopus Turiasonensis extruxit.

Ven. Nicolaus Navarro provinciae Limanae in Peruvia alumnus, ab ipso Religionis ingressu omni virtutum genere coruscavit; praecipue tamen claruit paupertate, poenitentia, oratione, et zelo animarum, multos enim infideles ad catholicam fidem perduxit. Tandem cum sanctitatis opinione obiit in coenobio Truxilli die 17 Julii an. 1595.

Ven. Nicolaus de Perea, Hispanus, primam lucem aspexit Segorbiae circa an. 1518, ortum habens e parentibus Joanne de Azevedo, et Francisca Rodriguez. Religiosa vota nuncupavit apud nostrates Salmanticenses die 17 Martii an. 1535. Deinde an. 1539 una cum B. Joanne Estacio Lusitano navigavit in Mexicum, ubi, gratum Deo famulatum praebuit; erat enim, ita Mart. Aug. sub die 2 Maji, in oratione, et contemplatione assiduus, cubiculi reclusionem mirabilis, et in laborum, et adversitatum tolerantia singularis. Sex ante obitum menses ter in die Angelorum concentus audire meruit suavissimos; ad primam enim cantabant ad illius aures canticum *Gloria in excelsis Deo*, ad meridiem symbolum Apostolorum; et ad noctem plures cantiones suae consolationis ergo a coelitibus cantari audiebat. Tandem heroicis virtutibus clarus, atque annis, meritisque onustus spiritum Deo reddidit praefata die 2 Maji an. 1596, aetatis suae 78.

Ven. Nicolaus de S. Maria, Lusitanus, dum in insula S. Thomae de Meliapor in Orientalibus Indiis Evangelium praedicaret, [p. 683] ab illis barbaris hominibus in odium christianae fidei lanceis confossus intermitur an. 1592.

Ven. Nicolaus de Puig, Hispanus, ortum habuit in oppido Alchodii ex piis, nobilesque parentibus, atque nostrum Eremitanum Ordinem in patrio coenobio amplexus fuit. Postea rarae sanctitatis jugiter indicia praebuit; fuit enim, ita Mart. Aug. sub die 31 Januarii, in assistentia chori promptissimus, in oratione assiduus, in solitudine mirabilis, otio perpetuum bellum indixit, in poenitentia erat stupor, in humilitate profundus, in observantia trium votorum singularis; et coram omnibus excelsae sanctitatis speculum. His virtutibus adjecit singularem litteraturam, ob quae omnia in Religione plures habuit dignitates. Cum autem Alchodii quidam Gallus, nomine Joannes Cresol SS. Sacramentum clam surripisset, noster Nicolaus divinitus agnovit ubi sacrilegus latro sacras particulas abscondisset; quare ad illius domum pergens, eam magna luce circumfusam invenit, et accitis Clero, et populo SS. Sacramentum solemnem processione ad parochiam referendum curavit. Deinde in domo sacrilegi furis extractum est monasterium Monialium Augustinensium, ubi quotannis festivitas inventionis SS. Sacramenti celebrabatur. Tandem Ven. Nicolaus plenus annis ac meritis in praefato Alchodii coenobio cum magna sanctitatis fama supremum diem clausit an. 1590, et ad ejus exequias honorandas magnus fuit populi concursus.

Ven. Paulus de Barletta, Apulus, postquam duodecim annos in Italiae coenobiis transegisset, ad Lusitaniae provinciam transivit ubi iterum religiosam professionem emisit die 14 Septembris an. 1574. Tanto affectu contemplationi vacabat ut saepissime extra sensus raperetur. Raram semper atque singularem vultus modestiam praesetulit. De illo refertur quod cum aliquando Ulyssipone in

ecclesia D. N. de Gratia oraret ante imaginem B. Virginis, ab illa sacro rosario donatus fuit. Plura incredibili animi pace perpressus est. Ad insulam S. Thomae in India missus, ibidem lethali morbo correptus, et a Deipara consolatus cum perspicuis sanctitatis indiciis animam exhalavit die 2 Februarii an. 1580.

Ven. Paulus Zillius, Flander, sacrae theologiae magister, et concionator celeberrimus, dum coenobio Brugensi praeesset, ab haereticis coenobium illud devastantibus multa perpressus, tandem ab iisdem dimissus ad civitatem Insulensem secessit, ibique piam catholicorum exulum multitudinem suis concionibus solabatur. Verum postea haereticis etiam illic invalescentibus, in vincula conjicitur, et ne amplius veram fidem praedicaret illi vita adimitur an. 1578.

Ven. Petrus Arganilensis, Lusitanus, nostri Augustiniani Ordinis laicus conversus, insigni sanctitate floruit in nostratum collegio Conimbricensi. Ibidem enim se praeclarum reddidit exemplar charitatis, obedientiae, atque humilitatis, qua maximopore ab omnibus contemni exoptabat. Potissimum autem claruit religiosi silentii custodia; quare aliquando rogatus ut saltem de rebus spiritualibus loqueretur, *melius esse respondit cum Deo, quam de Deo loqui*. Quamobrem ita assidue orationi vacabat ut ipsa oratio illius continuus victus esse videretur. Tandem multis virtutibus atque etiam prodigiis clarus in praefato collegio Conimbricensi vitam caducam [p. 684] cum aeterna commutavit die 4 Junii an. 1559.

Ven. Petrus de Cepeda, nobilis Toletanus, nostratis B. Alphonsi de Orozco consanguineus fuisse dicitur. Hic quamvis corpore parvus esset, virtutibus tamen maximus fuit. In Peruviam profectus, ibidem coenobii Cusquensis prior electus est. Deinde in Hispaniam rediit, unde secum in Peruviam undecim novos nostrates evangelicos operarios perduxit. In capitulo Limae habito die 19 Junii an. 1563 illius provinciae primatum obtinuit. Hoc munere absoluto iterum in Hispaniam remeavit, et ad reformandam Aragoniae provinciam missus fuit an. 1569. Post coenobii Barchinonensis prioratum laudabiliter gestum, laboribus, vigiliis, senioque confectus, sed multis meritis cumulatulus cum sanctitatis fama ad immortalem vitam transivit die 19 Junii an. 1571.

Ven. Petrus de Medina, Hispanus, Alchodium patriam habuit, e piis parentibus ortum ducens. In patrio coenobio Eremitanum Ordinem ingressus, adeo in studiis profecit ut evaserit sacrae theologiae Ilerdensis doctor, ejus denique disciplinae in illa academia professor. In Ordinis Martyrologio sub die 23 Julii in commentariis appellatur vir mirabilis acuminis, et rari ingenii, rethoricus eloquentissimus, philosophus excellens, theologus et canonista egregius, necnon sacrarum Scripturarum peritissimus. Nec minus claruit virtutibus; fuit enim humilitatis profundae, patientiae invincibilis, poenitentiae rigidissimae, obedientiae promptae, pudicitiae intemeratae, paupertatis singularis, orationis continuae, charitatis erga aegrotos et egenos ferventis, amans solitudinis, et assistentiae in choro. Praeterea fuit erga Christi passionem, Deiparam, et S. P. Augustinum devotissimus. Senio tandem confectus, et meritis cumulatulus, inter dulcissima ad Deum colloquia die 25 Julii an. 1589 in coenobio Alchodiensi cum sanctitatis opinione ex hac vita migravit. Ita fere iisdem verbis laudatum Ordinis Martyrologium ut supra.

Ven. Petrus a Turre, Toletanus, ab ipso Religionis ingressu heroicis virtutibus coruscavit. De illo fertur quod per quadraginta annos extra coenobium numquam exierit, et cum aliquando ad quemdam aegrotantem accedere jussus fuisset, statim Missam celebraturus ecclesiam adivit, atque enixim a Deo postulavit ne extra coenobium egredi cogeretur, sed potius ille aegrotus sanitati protinus restitueretur. Missa peracta aegrotantis nuncius advenit *illum miraculose saluti esse restitutum, eo quia P. Petrus a Turre illi quemdam S. Nicolai de Tolentino paniculum benedictum porrexit*; ex quo patet a Deo petitionem Ven. Petri exauditam fuisse, atque Angelum personam, atque figuram ejus indutum ad aegrotum sanandum protinus missum. Tandem Ven Petrus mirabili sanctimonia clarus, atque nonnullis miraculis gloriosus in Toletano coenobio terrena peregrinationis cursum explevit die 28 Julii an. 1597. Illius corpus an. 1612 adhuc erat incorruptum.

Ven. Petrus de Castrillo, Hispanus, in coenobio Burgensi nostrum Eremitanum Ordinem ingressus fuit, atque solemniter vota nuncupavit tempore prioratus S. Thomae de Villanova, die 23 Martii an.

1534. Vixit deinde cum sanctitatis opinione in coenobio Agrippinensi, sive Agredano, et ibi quievit in Domino die 14 Julii an. 1605.

Ven. Petrus de Rancos, Lusitanus, in Ulyssiponensi [p. 685] D. N. de Gratia coenobio Eremitanum Institutum amplexus, postea ad Valentinam Provinciam transivit, in qua tribus vicibus Valentiae coenobii B. Virginis de Succursu prior electus fuit. Vir dicitur fuisse rarae humilitatis, orationis, solitudinis, atque abstinentiae, tantaeque erga pauperes et aegrotos charitatis ut nosocomia frequenter visitans ad illorum levamen abjecta quaeque ministeria non abhorreret. Ante celebrationem Missae per integram horam orationi vacabat, in qua aliquando extases habuit a terra in aerem sublatus. Tanta claruit paupertate ut in cubiculo duntaxat haberet Crucifixi imaginem, ac lectulum miserrimum, in quo semper vestibus indutus recumbebat. Decem ante obitum diebus, suae peregrinationis terminum divinitus praescivit, ac demum septuagenario major, relictis multis sanctitatis indicibus, in praefato Valentino coenobio debitum naturae persolvit die 30 Martii anno 1579.

Ven. Petrus a S. Georgio, laicus conversus Discalceatus, solemni votorum professionem emisit Romae in coenobio S. Stephani Rotundi die 2 Julii an. 1601. Pie obiit in agro Romano dum simul cum Fratre Fulgentio de Spiritu Sancto eleemosynas colligeret die 30 Martii an 1602. Eidem Fr. Fulgentio praedixit se post decem ab obitu ipsius dies illum ad coelestes epulas invitaturum. Eventus veram fuisse praedictionem ostendit.

Ven. Petrus de Villanova, Caesaraugustanus, parentes habuit Matthaem de Villanova, et Franciscam Dueñas. Ordini Eremitano nomen dedit die 19 Octobris an 1578. Claruit humilitate, oratione, patientia, charitate, obedientia, poenitentia, castitate, et paupertate. Praelaturas, quas habuit, summa cum prudentia exercuit; erat enim litium hostis, et pacis amator. Cum sanctitatis signis animam exhalavit Caesaraugustae die 12 Aprilis an. 1608.

B. Petrus Monterius, sive Monteirus, Hispanus, in Toletano coenobio tunicam Augustinianam indutus, nondum Sacerdotio initiatus, ad Philippinas insulas navigavit an. 1601. Transiit deinde in Japoniam, ubi aliquot annos in Evangelii praedicatione transegit. Postea autem Manilam rediens, incidit in manus haereticorum Hollandensium, qui illum orantem, ac vere fidei praeconia celebrantem crudeliter necarunt die 24 Aprilis an. 1610.

Ven. Petrus Borracchina, Hispanus, in patrio Alchodiensi coenobio Eremitanum Ordinem ingressus, multis post ea annis monasticarum virtutum se jugiter singulare exemplar ostendit. In Ordinis Martyrologio sub die 27 Junii celebratur ceu vir rarae observantiae, affabilitatis, puritatis, tantaeque innocentiae ut numquam sinistram de aliquo suspicionem conceperit. Erga Christi passionem, atque D. P. Augustinum ferventi pietate afficiebatur. Excelluit spiritu poenitentiae, orandi studio, patientiae virtute, atque erga proximos charitatis ardore. Tandem cum Alchodii priorem ageret, invocans saepe dulcibus colloquiis Deiparam Virginem, et S. P. Augustinum, animam Deo reddidit praefata die 27 de Junii an. 1578.

Ven. Philippus Hernandez, Hispanus, patriam habuit Montem-Regalem in Aragonia; qui Ordine Eremitanum ingressus ibidem evasit vir doctissimus aequae ac piissimus. Dum caeteris praeesset, subditos suos rara prudentia ad amorem virtutis, atque scientiae studium excitabat. [p. 686] Potissimum claruit religione erga animas in purgatorio detentas, quae illi crebro apparebant sese ejus precibus atque sacrificiis commendantes. Cum in Caesaraugustano coenobio priorem ageret, quidam ejus subditus majoris scientiae desiderio cum daemone pactum iniit, illi animam suam se traditurum, si ipsi majorem sapientiam praeberet. Spondit daemon illam se ei daturum, si studio nocturno vacans, cereo accenso, vigil foret; si autem somnum caperet, et cereus extingueretur, tunc animam ejus in tartara detrudendam fore. Sub pacto inito frater noctu cereum accendit, et statim somno captus super librum cecidit. Prior autem de more per coenobium concursans, ad illius fratris cubiculum pervenit, et per januae rimas lucernam introspectans pulsavit ut lumen extingueretur. Sed nemine respondente, respexit fratrem supra librum dormitantem, et juxta illum hominem parvum, in capite ingentem galerum sustinentem, et conantem lucernam extinguere. Prior obstupefactus, vi januam aperuit, et statim homo parvus ex ejus oculis evanuit, et fratrem e somno excitavit, atque ab

illo inquirens quid ageret, et quis esse homo ille, frater statim omnia aperuit, quae audiens illum gravissime reprehendit, ut tantum scelus merebatur. Ita iisdem fere verbis Mart. Aug. sub die 21 Junii. In eodem Martyrologio, part. 2, pag. 232, noster Philippus dicitur fuisse Lector primarius in academiis Oscensi, et Ilerdensi, et postea Caesaraugustae Lector vesperarius, et primarius. Tandem plenus meritis, et annis in eadem Caesaraugustana civitate piissime animam exhalavit praefata die 21 Junii an. 1617.

Ven. Raphael natus Villae Condae in territorio Portugalliae, migravit ad Indias, ubi sacrum habitum suscepit Goae, et experimentum dedit sui insignis spiritus. Donum habuit praedicandi verbum Dei; avidus vero majoris animarum lucri navigavit ad insulas Sundae, ubi postquam convertisset multas animas ad Jesum Christum, ligatus a Mahometanis, post terribilissimos carceres, inedia, flagella, et aerumnas pro Christo toleratas, gloriosus a carcere, et catenis transivit ad Regnum coelorum die 13 Octobris, an. 1605. Contigit illius pretiosa mors Jorae prope Malaccam. Ita fere iisdem verbis Sichrowschy pag. 380.

Ven. Remigius Simon, Gallus, e Ducatu Barii ad Sequanam, et oppido Salmenensi, cum esset egregius concionator, et in arenam descendisset contra quemdam haeticum Baptistam Chatelet, et illum, veritatis sanaeque doctrinae armis munitus, erroris convictum rubore et ignominia replevisset, tantum in se Baptistae amicorum odium concitavit ut hi scelesti homines Remigium nostrum e triumpho cum ingenti catholicorum plausu revertentem repetitis gladiatorum ictibus vulneratum de medio sustulerint an. 1605.

Ven. Rochus ab Incarnatione, Lusitanus, ortum habuit in oppido de Alcouchelete juxta ripam Tagi ex Sebastiano Gonzalves, et Antonia Fernandes. Religiosam professionem emisit Ulyssipone in coenobio D. N. de Gratia die 19 Aprilis an. 1573. Postea noster Rochus in Ordine ita floruit scientiis, et virtutibus ut pluribus officiis magni momenti honoratus fuerit, ac demum cum sanctitatis fama in praefato coenobio spiritum Deo reddidit anno adhuc nobis ignoto.

Ven. Rodericus de Jesu, Lusitanus, ortum habuit an. 1596 [p. 687] in urbe Viseensi ex nobilibus parentibus Roderico de Almada, et Maria de Barros. In Indiam perrexit an. 1609. Ibidem inter nostrates admittitur an. 1611. Postea D. Rodericus Freire de Andrada Indiae classis Praefectus illum secum duxit, eumque reliquit in arce Ormusiana ut eam gubernaret cum a Persis et Anglis obsidebatur. Cum autem Rodericus animadverteret Ormusianam arcem a septemdecim hostium millibus obsideri, et illam milites defensores prae metu tradere esse paratos, zelo fidei accensus, Crucifixum sinistra stringens et dextera gladium arripiens, in hostes cum octoginta de suis prosiliit, et Crucis signo protectus, terramque hostium sanguine madefaciens, quin unquam Crucifixum dimitteret, multis acceptis vulneribus tandem humi procumbens pro fidei catholicae defensione gloriosam mortem oppetiit die 5 Maji an. 1620.

Ven. Rodericus de Orellana primam lucem aspexit in hoc Aragoniae oppido, ortum habens ex Gabriele de Orellana, et Maria Verdugo. Habitum induit Salmanticae, ubi professionem emisit die 19 Julii an. 1552. Eximius evasit concionator, atque ita religiosus virtutibus excelluit ut ad Valentinae Provinciae reformationem missus fuerit. Tanta fuit erga pauperes charitatis ut omnia quae habebat, illis erogaret. Quamobrem a Provinciali ei injunctum fuit ut nihil absque seniorum patrum consilio pauperibus largiretur. Anno 1569 electus fuit prior Valentinus, et 1572 Caesaraugustanus. Tandem sanctis operibus cumulatus cum sanctitatis fama ad meliorem vitam transivit Hispali an. 1577.

Ven. Rodericus de Solis, Hispanus, claruit litteris, pietate, prudentia in coenobiis regendis, atque zelo in reformandis. Vicarius generalis fuit atque reformator coenobiorum Ordinis in Regnis Valentiae, Cathalauniae et Aragoniae. Cum sanctitatis Opinione decessit an. 1582. Quaedam reliquiae suae doctrinae monumenta, quae apud nostrates scriptores laudantur.

Ven. Rodericus de Ayala, Hispanus, Burgis e nobilissima, atque ditissima familia ortus, spreto paterna haereditate majoratu, inter nostrates Eremitas paupertatem, atque humilitatem amplecti maluit. Deinde in Caesaraugustano coenobio jugiter resplenduit puritatis nitore, orationis assiduitate,

atque poenitentiae amore. Ibidem cum magna sanctitatis opinione corporis sarcinam deposuit die 11 Augusti an. 1602.

Ven. Sabinus de Sabinis, Senensis, cum jam esset provectae aetatis, atque sacrae theologiae Lector, in coenobio Ilicetano habitum induit die 15 Aprilis an. 1557. Vir fuit praeditus columbae simplicitate, qui ita assidue orationi vacabat, ut instar D. Jacobi Apostoli callorum duritiem in genibus contraxerit. Post aliquot intra Ordinem officia bene gesta in praefato coenobio ad supernam patriam a nostrate B. Joanne de Sancto Guilelmo invitatus, summa animi hilaritate, et cum magna Sanctitatis opinione spiritum Deo reddidit die 6 Aprilis an. 1617.

B. Salvator de Tusa, Siculus, in coenobio S. Salvatoris de Tusa in Sicilia mirabili vixit sanctimonia, et regularis disciplinae observantia. Claruit singulari poenitentia; semper enim lanea subucula utebatur, cilicium asperrimum ad nudam carnem gestabat, ferreis se Catenis constringebat, atque lectuli mollitiem abhorrebat. Inter haec dicitur per annos quatuordecim nudis pedibus incedere consuevisse. [p. 688] Erga pauperes tanta flagravit caritate ut pro illis emendicare non erubuerit. Pluribus etiam miraculis claruit; nam puerum jam mortuum ad vitam revocavit, manuum impositione quodlibet vulnus sanabat, juvenem quemdam inter barbaros detentum Deiparae auxilio implorato et diutina captivitate liberavit, atque oculum amissum cuidam alii puero restituit. Tandem meritis tantis gloriosus, atque tot miraculis illustris ad aeternam requiem transivit e praefato coenobio die 22 Februarii, an. 1618. Etiam post obitum plura patravit miracula, et post sexennium illius corpus repertum est incorruptum. Ita fere iisdem verbis Mart. Aug. sub praememorata die 22 Februarii.

Ven. Sebastianus a Conceptione, Africanus, ortus in urbe Azamar ex Blasio Diaz, et Margarita Gil, in Ulyssiponensi D. N. de Gratia coenobio solemniter vota nuncupavit die 21 Julii an. 1554. Vir fuit sanctimonia clarus, qui postquam in Montis-Majoris conventu prioratum gessisset, in praefatum Ulyssiponense coenobium revocatus fuit, ibique pie obiit anno adhuc nobis ignoto.

Ven. Seraphinus Mercator, Valentinus, in patrio D. N. de Succursu coenobio tria religiosa vota nuncupavit die 28 Junii, an. 1551. Vir fuit adeo regularis observantiae amator, atque morum honestate excellens, ut adhuc juvenis novitiorum educationi praepositus fuerit. In Ord. Mart. sub die 28 Junii dicitur fuisse continuae orationis, et asperrimae poenitentiae. Cum sanctitatis fama ad terrenae peregrinationis terminum pervenit an. 1581.

Ven. Silvester Mirosolius, Gallus, Genoensis in Tolosana provincia prior, a Calvinistis comprehensus una cum VV. Raymundo Claret, Nicolao Doclere, et Joanne Rodi item Augustinensibus, intra claustrum coenobii in odium fidei laqueo suspensus fuit, sodalibus post varia tormenta in puteum demersis.

Ven. Franciscus. Eadem occasione martyrium subiit Ven. Franciscus, qui ab iisdem haereticis multis vulneribus sauciatus inter ipsorum manus animam exhalavit. Horum nostratum martyrum passio refertur ad diem 6 Junii an. 1570.

BB. Raymundus de Anglada et Joannes Graels Cathalauni, ab apostata quodam Juliano Perez pirata Mauritano comprehensi ab illo blanditiis primum, ac deinde minis ad catholicam fidem deserendam tentati sunt. Cum autem se in illis operam perdere comperisset; nam ambo Augustinenses Patres fortes, atque immobiles in Romanae Fidei professione permanebant, illos ferro revincit, flagris onerat, variisque tormentorum generibus excruciat. Denique eorum manibus ad antennam colligatis, apposito ipsorum pedibus ingenti saxorum pondere eos suspendi jubet; quo in tormento usque ad sequentem diem perdurantes cum divinas laudes decantarent, tantum efferbuit illius impii mahometani furor ut instar fraeni impositis eorum ori bacillis, quibus loqui probiberentur, inter duas tabulas arctissime colligari, ac serra discerpi jusserit. Post tam crudele supplicium, quod an. 1617 nostrates gloriosos martyres ad immarcescibilem gloriam perduxit, ipsorum corpora in mare projecta sunt. Impius autem apostata Julianus cito sui sceleris, Deo vindice, poenam luit; nam paulo post a navibus Neapolitanis captus, et Barchinonem transvectus fuit. Ibidem autem, ubi amborum

Augustinensium praestantium concionatorum fama amplissima erat, iudicibus traditur, [p. 689] qui illum in veteri navigio ad palum alligari, vivumque cremari iusserunt.

B. Simon de Morales, Lusitanus, magnus Dei servus, litteris, virtutibus, rerum gravium experientia, personae auctoritate, atque majestate insignis, mathematicae, et astronomiae peritus, necnon linguam Persicam edoctus, alumnus fuit Augustiniani Conimbricensis Collegii, ubi adhuc adolescens religiosam professionem emisit. Ad Indias profectus, illius Vicariatus regimen obtinuit. Circa an. 1600 ab Indiarum Prorege D. Francisco Mascareñas, nomine Hispaniarum Regis, missus fuit ad Regem Persarum ut illum excitaret ad bellum Turcis inferendum. Tantam apud eundem Regem gratiam invenit, ut illum sui primogeniti filii Ansaе-Mirsae Principis, Regni haeredis, magistrum constituerit. Eodem tempore quidam philosophus arabs, apud suos haud obscuri nominis, nostratis Simonis disputationibus, atque argumentationibus victus, cum tota familia christianam fidem amplexus fuit. Paulo autem post B. Simon a Rege Persarum dimissus, una cum ejusdem Regis legato ad Pontificem, et Catholicum Regem navim conscendit, quo in itinere omnes et singulos socios ad veram fidem convertit, eosque Ormusii baptizavit. Verum occulto Dei iudicio, cum iterum sese itineri commisissent, exorta tempestate Simon noster simul cum sociis naufragio periit an. 1600.

Ven. Stephanus de Salazar, Granatensis, in coenobio salmanticensi per solemnia juramenta Eremitano Ordini sese mancipavit die 28 Januarii an. 1548. Unus fuit e nostratibus, qui praedicare Evangelium in Mexicum navigarunt, ibique multum in vinea Domini laboravit. In Hispaniam postea reversus, ad Carthusianos transivit, inter quos cum sanctitatis fama hanc mortalem vitam finivit die 28 Jan. an. 1596.

Ven. Stephanus Rabache, Gallus, primam lucem aspexit in dioecesi Carnutensi an. 1566. Apud Eremitanum Ordinem summopere claruit tum doctrina, tum morum probitate. Adeo fuit aspectu venerabilis, ut intuentium animos in sui admirationem, amoremque raperet. Cum apud omnes haberetur ceu vir spiritu Dei plenus, idcirco saepe ad liberandos energumenos haud perperam vocabatur. Potissimum autem claruit singulari observantiae zelo; quamobrem in pluribus Galliae coenobiis collapsam disciplinam restituit, atque nostratum Bituricensium Congregationem, qui in Gallia *parvi Augustinenses* nuncupabantur, ipse fundavit. Tanta fuit nostratis Stephani ad omnes comitas, tantaque omnium ad ipsum benevolentia, ut ad eum singuli tamquam ad communem patrem confluerent, apud quem in adversis solatium, consilium in dubiis, atque in moribus normam reperiebant. Tandem piam mortem oppetiit Andegavi die 5 Septembris, an. 1616. Illius doctrinae monumenta videre licet apud Ossinger.

Ven. Thomas a Jesu, nobilis Lusitanus, Ulyssipone ortus ex Ferdinando Alvares de Andrada, et Elisabetha de Paiva, Ordinem Augustinianum ingressus, in patrio Dominae Nostrae Gratiarum solemnia vota nuncupavit die 27 Martii an. 1548. Postea per virtutis ambulans vestigia, ad eam apud Ordinis superiores optimi coenobitae famam pervenit ut nostratibus tyronibus instituendis praepositus fuerit. An. 1574 coenobii Penae-Firmae prioratum obtinuit, et ibidem dare voluit initium Congregationi nostratum discalceatorum, sed ob multas, [p. 690] quae obvenerunt difficultates ab incepto desistere compulsus, ejus propositum executioni mandarunt an. 1588 Patres Provinciae Castellae, et primus omnium, discalceatorum habitum induit Ven. Andreas Diaz, qui deinde eandem Congregationem in Hispania et Italia propagavit. Noster autem Ven. Thomas ob suae magnae charitatis famam a Rege Sebastiano electus fuit infirmarius major exercitus Lusitani in Africam tunc profecturi, quo cum navim conscendit die 25 Julii an. 1578 secum ducens alios decem nostrates Religiosos. Sed cum infelici fato Rex cum suo exercitu die 4 Augusti ejusdem anni superatus fuisset, Ven. Thomas a Mauris captus est, et permanens constans in fide, et positus in crudeli custodia, ubi multa passus est, ibidem recusato suae libertatis favore ut christianos captivos in verae fidei professione firmos, atque stabiles contra Mahometanorum insidias servaret, ex eis complures, inter quos fuit Petrus Navarrus Matritensis, et postea martyr, ad Christi ovile reduxit. Eadem occasione aureum librum *De laboribus Christi* toti mundo notissimum, omni medio naturali destitutus ad captivorum solatium composuit. Tandem meritis innumeris cumulatus, multisque aerumnis confectus, praedicto sui obitus die, Marrochii e captivitate ad supernam patriam transivit die 17 Aprilis an. 1582. Ita fere Mart. Aug. sub praefata die 17 Aprilis.

Ven. Tiberius Piccolomini, nobilis Senensis, habitum induit Iliceti die 30 Junii an. 1535. Vir dicitur fuisse incorruptis moribus, et claris virtutibus exornatus, qui cum mirabili humilitate coruscaret, non nisi obedientia constrictus sacros Ordines recipere voluit. De illo dicitur apud Landuccium in Sylva Ilicetana pag. 143 quod Ilicetanam domum in spiritualibus, et temporalibus adauxit, amplificavit, et exornavit. Postquam annos 47 Ilicetanam Congregationem, patriam, et Eremitanum Ordinem nobilitate, humilitate, atque vitae sanctimonia condecorasset, tandem Iliceti e vivis excessit die 28 Jan. an. 1582.

Ven. Ubertinus Ennius, Gallus, vir magnae humilitatis, et orationis, claruit etiam insignis theologi nomine. Cum multa sanctitatis fama in Ulyssiponensi D. N. de Gratia coenobio vitam cum morte commutavit die 11 Nov. an. 1559, aetatis suae 55.

Ven. Ugo Martin, Gallus, dum in coenobio Figiasi provinciae Tolosanae Missam celebraret, a Calvinistis captus, et abductus foras fuit an. 1580, quin aliquid amplius de illo sciri deinceps potuerit.

P. Antonius Escrozailles. In eodem coenobio per eorumdem haereticorum manus an. 1576 martyr occubuit P. Antonius Escrozailles.

Ven. Vincentius de Jesu Maria, Discalceatus, vir doctissimus, postquam suae Congregationis in Sicilia primatum obtinisset, meliora charismata aemulans, strictiorisque disciplinae cupidus, ad S. Guillelmi eremum in Hetruriam se contulit, ubi per biennium coelestem quamdam vitam egit. Cum sanctitatis fama decessit an. 1612.

Plures alios viros sanctitate celebres vide infra in sect. de Episcopis.

XCVI

APPENDIX - p. 690

B. Felix vulgo de Curtiano nuncupatus, primam lucem aspexit in ejusdem nominis oppido dioecesis Ariani in Capitanata ex honesta familia Polles, ex quo cognomine [p. 691] Augustiniana ab illo fundata Dulcetana Congregatio etiam Pollensis appellata fuit. Adhuc adolescens circa medietatem saeculi decimi quinti apud nostratem celeberrimam Congregationem S. Joannis de Carbonaria nostro Eremitano Ordini nomen dedit, atque post sedulam ecclesiasticis studiis navatam operam a Generali Aegidio de Viterbio postea Cardinali sacrae theologiae baccalaureus, atque nostri Augustiniani Ordinis historiographus renuntiatus fuit. Hujusmodi autem officium explere non valuit; nam necessaria documenta, quae illi Roma transmissa fuerant in itinere maritimo naufragium pertulerunt. Cum vero eximia fulgeret vitae integritate, atque mira polleret morum innocentia, simulque esset religiosus regularis observantiae studiosissimus, cum a P. Generali, tum etiam a P. Provinciali ad variorum Apuliae conventuum reformationem crebro cum magno monasticae disciplinae incremento adhibitus fuit. Postea vero solitudinis atque recessus amore captus, circa annum 1492 in remotam quamdam, atque solitariam sylvam haud multo procul Dulceto in dioecesi Bovinensi sitam sese recepit, ibique coenobium S. Matris Consolationis extruxit, in quo nimirum suae Dulcetanae Congregationis fundamenta jecit. Hujusmodi tamen profugium explendae vehementi illius animi ad recessum proclivitati haud satis esse visum ei fuit; quamobrem ut magis absconditam in Christo vitam duceret, atque ab aliorum etiam coenobitarum contubernio segregatus soli Deo, sibi que jugiter vacare posset, in eadem rupe, in qua coenobium fundaverat, sed non ita multo procul subterraneam quamdam, horridamque cryptam effodi curavit, eamque in suam perpetuam mansionem sibi delegit. In hoc itaque scabrae cavernae latibulo noster Felix inclusus, diu noctuque suavissimas sui cordis delicias in meditationibus, in crebris jejuniis, in diuturnis vigiliis, in continuis austeritatibus, atque dirissimis sui corporis afflictationibus reperiebat; didicerat enim in schola Christi quia oportet primum pati, et sic introire in Regnum Dei. Ad bina ejusdem cavernae

latera duas alias veluti cryptulas, sive potius foramina petrae sibi excavari fecit, in quarum una necessarium tantum, atque brevissimum somnum humi cubando fessis membris donabat, in altera autem hyemali tempore, ne nimio frigore moreretur, ad prunas interdum se calefaciebat. In majori autem crypta, in qua solebat diu noctuque orationi vacare, unum parvum altare erexit, super quod, uti fama refert, quotidie incruentam hostiam Deo litabat, atque ligneam Deiparae statuum collocaverat, ut sic suae impensae erga B. Virginem pietati plenius atque commodius satisfacere posset. Hujus autem singularis erga B. Virginem suae devotionis argumentum noster B. Felix in eo praesertim exhibuit quod omnia fere Ordinis nostri coenobia, quae ipse passim aedificavit, sub ejusdem Deiparae patrocinio constituit. In praefata autem teterrima specu tantummodo Dei famulatu, suaeque animae aeternae saluti intentus vixit B. Felix usque ad decrepitam annorum circiter nonaginta aetatem, ibique tandem cum magna sanctitatis fama spiritum Deo reddidit paullo post annum 1529. Statim post obitum ejus memoria ab illis piis oppidanis, finitimisque populis ceu viri sancti celebrari coepit, atque deinde [p. 692] ad illius honorem lapidea statua confecta fuit, quae nostratam B. Felicem repraesentabat tamquam virum jam decrepitae aetatis, Augustiniana tunica indutum, sandalia in pedibus habentem, atque in manibus coronam precatoriam, et super humerum instar mendicantium bisaccium gestantem. Ad nostratum Dulcetanorum instantiam praememorata B. Felicis specus ab Episcopo Bovinensi in parvum quoddam sacellum conversa fuit, ibique altare ad ejus honorem erectum ac super illud praefata statua publicae venerationi exposita. Ex processu super illius cultu immemorabili circa an. 1775 apud Bovinensem Episcopalem Curiam confecto. In eodem processu reperitur particula cujusdam testamenti, cujus tenore *noster B. Felix* die 4 Feb. an. 1529 cum esset prior conventus S. Mariae de Misericordia in oppido vulgo Atripaldi nuncupato, executor testamentarius constitutus fuit. *Itaque anno 1529 die 4 Feb. adhuc inter vivos degebat licet jam valde senex.* De hoc B. Felice nimis pauca retulimus pag. 553.

XCVII

DE AUGUSTINENSIBUS EPISCOPIS AB AN. 1550 AD 1620 - p. 692

Fr. Aegidius de Valenti, Pisaurensis, sacrae theologiae magister, in praecipuis Italiae urbibus egregie concionando magnam apud omnes sibi laudem atque existimationem comparavit. Anno 1560 eligitur Procurator generalis, quo nomine, cum Prior generalis Christophorus Patavinus, ac DD. Joannes Jacobus Barba Sacrarum Pontificii Praefectus ad Concilium Tridentinum profecti fuissent, utriusque vices laudabiliter gessit. Quamobrem Summus Pontifex Pius Papa IV, qui nostratis Aegidii morum probitatem, ac prudentiam cum mira agendi dexteritate conjunctam probe noverat, in locum praefati Jo. Jacobi Barba vita functi illum suffecit an. 1565, eumque postea S. Pius V die 25 Octobris an. 1566 episcopalibus infulis Nepetis, atque Sutrii in Patrimonio S. Petri insignivit, illum insimul constituens magistrum scholae cantorum capellae pontificiae. Ex hac vita migravit die 9 Maji an. 1568.

Ven. Alexius Stradella, de Fivizzano in Hetruria, habitum induit Genuae an. 1530. Deinde evasit eximius verbi Dei praeco, quo in munere varias Italiae urbes sua eloquentia, atque suarum virtutum exemplis in magna sui existimationem atque admirationem traxit. Interfuit Concilio Tridentino, in quo elegantem concionem habuit die 20 Maji an. 1562. Postea fuit theologus Cardinalis Vitellii, Bononiae studiorum Regens, Procurator generalis, ac demum totius Italiae Vicarius generalis. A Gregorio XIII die 20 Julii an. 1575 creatur Episcopus Nepesinus, et Sutrinus in Patrimonio S. Petri, atque, ab eodem Summo Pontifice, ob egregiam eloquentiam et agendi dexteritatem Nuncius Apostolicus missus fuit Graecium ad Carolum Archiducem Austriae; quo, dum pergeret, in itinere febris corripitur, quae illi mortalem vitam ademittit die 27 Augusti an. 1580. Propter vitae sanctimoniam in Ordinis Martyrologio sub die 27 Augusti locum habet, et propter quaedam opuscula etiam in Bibliotheca Augustiniana laudatur.

Ven. Alexius de Menezes Ulyssipone ortus est die 25 Januarii anno 1556 ex D. Alexio de Menezes

Comite de Cantanhede, et Regis Sebastiani praeceptore, [p. 693] atque ex D. Aloysia de Noronha. Eremitarum habitum induit die 24 Januarii an. 1573, ac tria consueta vota nuncupavit die 27 Feb. 1574. In studiis deinde ob ingenii praestantiam prae multis commilitonibus profecit. Cum jam Turrium Veterum, atque Scalabitani coenobiorum prioratum gessisset, essetque regius Philippi II Regis concionator, ex ejusdem Regis designatione an. 1594 die 21 Nov. eligitur Archiepiscopus Goae, atque episcopalem consecrationem recepit in coenobio Ulyssiponensi N. D. de Gratia die 26 Martii an. 1595. Variis statim favoribus ab eodem Rege cumulatus fuit, quos inter hi saltem recenseri merentur, quod nimirum obtinuit ut ipse non autem Prorex suae dioecesis Canonicatus conferret, ut episcopali mensae duo aureorum millia quotannis adderentur, utque praeterea alii mille aurei illi annuatim suppeditarentur inter suos Canonicos distribuendi. In suam dioecesim pervenit praefato an. 1595, Goamque ingreditur mense Septembri. Anno autem 1599 die 21 Junii inter Malabaricos in Diamper Concilium celebravit, in quo illius regionis Sacerdotes ad abjurandos Nestori errores adduxit, unum Patriarcham, et sex Episcopos schismaticos ad unitatem Ecclesiae Catholicae revocavit, totamque illam provinciam ad veram fidem convertit. Christo lucrifecit Principem Mogorii cum aliis tribus, quos ipsemet Goae lustralibus lymphis expiavit. Praeterea diversis in locis centum et novem parochias noviter erexit, et an. 1600 Receptaculum Dominae Nostrae de Serra construxit, itemque hospitium fundavit, in quo clerici, aliique delinquentes emendationis ferulae subjicerentur; atque an. 1606 nostrarum Sororum monasterium tit. S. Monicæ aedificavit. Anno autem 1607 per obitum D. Martini Alphonsi a Castro Indiarum Proregis, illi in regimine successit, atque duobus annis unoque mense hoc munus sustinuit, quo tempore multas ac certe prodigiosas de Fidei, Regnique hostibus victorias reportavit; bis enim Malacam, et Mocambicum ab haereticorum Batavorum obsidione liberavit. Aliud item pro mulieribus ad meliorem frugem conversis titulo S. Mariae Magdalenae receptaculum extruxit, pariterque templa Clero, coenobia Ordini, xenodochia aegrotis, hospitia pauperibus, atque viduis asyla aedificavit. Augustinenses Fratres in Persidem, Minores in Ceulam, et Jesuitas in Ethiopiam misit. Reginam Piperis, et Babyloniae patriarcham armata manu contrivit. Fortissimam Maurorum arcem ferro et igne funditus delevit atque plures quam triginta Indiarum Reges sibi fecit vectigales et amicos. Iterum absente Prorege Ayres de Saldanha, politicam Regni administrationem suscepit. Postquam autem suum Episcopatum quindecim annis gubernasset, nostrate DD. Fr. Augustino de Castro Archiepiscopo Bracharensi praesulatum renuntiante, in ejus locum noster Ven. Alexius suffectus fuit an. 1610, et pallium accepit in Ulyssiponensi D. N. Gratiarum die 3 Julii an. 1612 per manus nostratis DD. Fr. Georgii Quemado Episcopi Fessensis, ac paullo post a Hispaniae Rege constituitur Portugalliae Prorex, ipsius Archicapellanus, et Matritensis Lusitanorum Concilii Praeses, quem honoris gradum nemo autequam ille prius obtinuerat. Tandem praeclarissimis virtutibus gloriosus tantisque meritis onustus, incredibili suorum, et omnium desiderio, Matrity debitum naturae persolvit die 3 Martii an. 1617, aetatis suae 61. Tumulus fuit [p. 694] in regio S. Philippi coenobio, unde tamen an. 1621 adhuc incorruptus Bracharam apud nostrates translatus fuit. In Augustiniano Martyrologio, ex quo hactenus dicta deprompsimus, Menesius noster sub die 3 Maji appellatur *Portugalliae auxilium, Hispaniae gloria, Italiae mulcedo, orphanorum levamen, viduarum parens, egentium asyllum, praelatorum exemplar, omnium virtutum compendium, et in zelo salutis animarum post Apostolos, si non primus, post illos omnibus caeteris unus satis aequiparandus etc.*

Fr. Alphonsus de Castro, natus Mejialburgis in Zelandia ex parentibus tamen hispanis, Salmanticae professionem emisit an. 1559, deinde ad Philippinas insulas an. 1577 evangelium disseminandi causa navigavit. Ibiq̄ strenui Missionarii munus exercuit in oppidis *Calumpit*, et *Tondo* in Provincia de Tagalos ab an. 1578 usque ad an. 1587, deinde in Otong in *Bisayas* usque ad 1589, quo Manillam reddidit illius civitatis coenobiis enuntiatus Prior. Electus postea Provinciae Definitor, et Cacerensis in Philippinis insulis Episcopus, circa an. 1596 ex hac vita migravit, consecratione nondum accepta.

Ven. Fr. Angelus coenobii Patavini alumnus a Generali Seripando in Hispaniam missus, ibidem Studiorum Regens fuit in conventu Valentiae, unde postea in Lusitaniam transivit a Joanne III Rege ad Cathedram theologicae Academiae Conimbricensis arcessitus. Rediit in Hispaniam electus Oriolae Prior an. 1554, et an. 1561 Aragoniae Provinciae primatum obtinuit. Anno 1554 erat publicus theologiae professor Caesaraugustae, et 1569 ejusdem civitatis coenobii Prior. Item fuit confessarius Calabriae Ducis, et ab aliquibus scriptoribus inter Calaritanos in Sardinia

Archiepiscopus recensetur. Videtur tamen aut ob humilitatem opus episcopale recusasse, vel ante acceptam consecrationem e vivis excessisse. Scribit noster Portenarius illum obisse Patavii an 1572; ast e contra noster item Jordanus tom. I historiae Valentinae fol. 167 affirmat ejus obitum contigisse Caesaraugustae mense Julio incipiente an. 1573.

Mag. Fr. Angelus Rocca cognomen accepit a Piceni oppido *Roca Contrata* nunc autem *Arcevia*, ubi primam lucem aspexit anno 1545. Adhuc septennis Camerini apud nostrates habitum sumpsit, ibique humanioribus litteris sedulam operam navavit. Caeteris autem subinde disciplinis vacavit Perusiae, Romae, Venetiis, ac tandem Patavii anno 1557 magisterii atque doctoratus insignia obtinuit, eodem tempore illi celeberrimae Universitati, omnibus postulantibus, ut ipsemet scribit, cooptatus et ad emolumenta admissus. Interea in concionando se laudabiliter exercebat, atque insuper complurium tam veterum quam recentiorum auctorum operibus emendandis, atque in lucem edendis ingenti cum litterariae reipublicae lucro indefessus incumberebat. Romam deinde arcessitus Augustini Triumphii *Summam de potestate ecclesiastica* scholiis atque adnotationibus illustravit, typisque excudendam curavit. Postea vero a Sixto V ad typographiam Apostolicam an 1585 pro Bibliis et Conciliis generalibus imprimendis, sanctorumque Patrum. monumentis restituendis, et ecclesiasticis libris promulgandis in Vaticano institutam accitus, operam suam innumeris fere laboribus refertam inibi decem fere annorum spatio praestitit, bibliaque tandem aliquando emendata typis mandanda non semel curavit, [p. 695] ac typographicae correctioni ex Romanorum Pontificum mandato operam navavit. Anno 1595 a Clemente VIII Sacratio Pontificio praefectus fuit, atque decem post annis ab eodem Summo Pontifice Episcopus Tagastensis creatus. Praecipua autem doctissimi viri gloria in hoc reponenda videtur, quod nimirum postquam quadraginta annorum curam atque laborem libris undique colligendis impenderat, perinsignem bibliothecam a suo nomine Angelicam nuncupatam in romano S. Augustini coenobio fundavit; eamque eidem coenobio donatam, statis quibusdam diebus et horis patere omnibus studiosis jussit. Debitum tandem naturae persolvit Romae die 8 Aprilis an. 1620, aetatis suae 75.

B. Augustinus Fivizanus, alias de Molaria, Hetruscus, laudatur in Ordinis Martyrologio sub die 30 Januarii ceu vir, qui prius mundum contemnere quam novisse calluit, in Religione observantissimus, et rarae humilitatis, charitatis eximiae, et magnae poenitentiae semper enim cilicio ad carnem usus est, ad somnum lecto nunquam est usus, in cibo raram parsimoniam observabat. An. 1562 erat Romae studiorum Regens, 1572 Gregorii XIII confessarius, 1574 Apostolici Sacri Praefectus, ac demum an. 1581 totius Ordinis Vicarius generalis. Item confessarius fuit Clementis VIII, qui illum instituit Commendatarium hospitalis S. Spiritus in Saxia; quod munus magno cum sui splendore administravit. Fuit homo inculpatae vitae, qui plures Episcopatus sibi oblatos recusavit. Cum sanctitatis fama obiit Romae die 30 Januarii an. 1595, aetatis suae 68. Quaedam scripsit quae referuntur ab Ossinger, aliisque scriptoribus cum nostratibus, tum externis.

B. Augustinus de Coruña ortus est an. 1508 e parentibus Ferdinando Gormaz, et Catharina Velasco, in oppido *Coruña del Conde* Dioecesis Uxamensis in Hispania, suburbio antiquissimae Cluniae, una e praecipuis Celtiberorum civitatibus. Habitum induit Salmanticae die 24 Junii an. 1524. Discipulus fuit S. Thomae de Villanova, qui illi episcopatum praenuntiavit. Nam cum sub illius magisterio octo nostrates alumni sacrae theologiae cursum complevisset, quatuor ex illis palmam, et aliis quatuor crucem donavit. Illi deinde evaserunt martyres; hi autem, inter quos noster Augustinus adnumerabatur, ad episcopalem dignitatem pervenerunt. Hic itaque animarum zelo excitatus cum aliis sex nostratibus in Mexicum navigavit, atque ad illas oras appulit die 7 Junii an. 1533. Innumeros homines ibidem ad catholicam fidem convertit, atque anno 1560 Mexicanae provinciae regimen adeptus in Hispaniam rediit; ibi anno insequenti, licet invitus, Episcopus Popajansis consecratus fuit. In suae dioecesis administratione omnibus Praesulibus se reddidit praeclarum atque singulare exemplar, praesertim in eleemosynis erogandis. Duo monasteria, unum nempe pro Fratibus, et alterum sub invocatione S. Nicolai de Tolentino pro Monialibus Ordinis nostri construxit; et ecclesiam sui natalis oppidi, prout hodie conspicitur, a fundamentis erexit. Longum foret, ita Ordinis Martyrologium sub die 24 Junii, ejus virtutes, et prodigia, quae vivus, et mortuus operatus est, indagare. Etsi corpore pusillus, tamen in concionibus vocis clamore auditores terrebat. Tandem heroicis exornatus virtutibus, et annis refertus, cum Timanae suae dioecesis oppido versaretur, cum

magnae sanctitatis fama pie obiit die 24 Junii [p. 696] juxta Elssium, an. 1590. Dicitur inter caeteros ad Ecclesiae Catholicae gremium perduxisse Peruanorum Regem nomine Turpaem Arvarum, qui antea fuerat Christianae Religionis infensissimus hostis.

Fr. Augustinus de Carvajal de urbe Cacerensi in Hispania, alumnus provinciae Castellae, qui an. 1595 erat Hispaniarum Assistens, an 1605 cum esset coenobii Vallisoletani Prior, renuntiatus fuit Episcopus Panamensis. Anno autem 1612 die 7 Martii obtinuit pro Panamensi Episcopatum Guamangensem in Regno Peruano. Transivit ad meliorem vitam an. 1620. Ab Elssio dicitur *vir in rebus Ordinis expertissimus*.

Fr. Augustinus de Castro, alias de Jesu, Ulyssiponensis, ortus est die 16 Octobris an. 1537 ex D. Ferdinando de Castro Ulyssiponis Governatore, et D. Maria de Ayala Comitissae Sancti filia. Eremitano Ordini nomen dedit Conimbriae die 6 Aprilis an. 1554. Cum autem ob suas egregias virtutes ad Provincialatum pervenisset, Augustinianas missiones in Orientalibus Indiis instituere sategit. Itaque misit illuc complures magni spiritus nostrates, qui Catholicae Religionis confinia in regionibus illis longe lateque dilatarunt, atque Goanam Provinciam nostro Eremitano Ordini adjunxerunt. Anno 1572 a Gregorio XIII ad reformanda Germaniae coenobia Vicarii generalis nomine missus fuit, ibique integro sexennio suum regularis disciplinae zelum exercuit, qua temporis intercapedine regius Mariae Austriae Imperatricis concionator extitit. Ad instantiam Philippi II die 31 Decemb. an. 1597 inauguratur Archiepiscopus Bracharensis, atque episcopalem consecrationem Ulyssipone in Ecclesia Ordinis die 3 Januarii an. 1598 ab ejusdem Archiepiscopo DD. Michaele de Castro recepit. Deinde electus etiam fuit Lusitaniae Prorex, quod tamen munus admittere noluit. D. Thomae a Villanova munificentiam aemulatus, viginti duobus, quibus praefuit, annis tercenta quadraginta sex scutorum millia pauperibus distribuit, duobus praeterea extractis monasteriis, uno scilicet nostratibus coenobitis, et altero Monialibus S. Benedicti, atque fundo etiam relicto pro puellabus dotandis infirmisque curandis, qui mille septingenta quinquaginta scutata quotannis reddebat. Erga SS. Eucharistiae Sacramentum singulari flagrabat pietatis affectu; quare ut coram illo quatuor lampades jugiter arderent censum instituit. Duas synodos dioecesanarum habuit, in quibus salutaria pro tollendis abusibus statuta edidit, itemque Bracharenses constitutiones reformavit. Tandem cum magno sanctitatis odore, Jesu, et Mariae nomina pronuntians obdormivit in Domino Bracharae die 25 Novembris, an. 1609, aetatis suae 72.

Ven. Bernardus Ohiginus, Hibernus, cum praeclarum in litteris ac virtutibus exemplar sese exhiberet an. 1542 a Gen. Seripando electus fuit ipse in Hibernia Vicarius, eodemque anno, die 5 Maii inauguratur Episcopus Elphinensis. Verum ab haereticis e sua patria exulare coactus, in Lusitaniam profectus fuit, ubi a Fratribus benigne exceptus, in coenobio Villaevicosae omnibus virtutibus, ita Ordinis Martyrologium sub die 25 Februarii, vitam duxit coruscantem; fulsit enim silentio, jejunio, oratione, et humilitate usque ad obitum, qui contigit praefata die 25 Feb. an. 1563.

Fr. Carolus Argier, Gallus, an. 1533 ad explanandum librum Sententiarum [p. 697] in Parisiensi Universitate designatur, et an. 1544 erat Card. Ludovici de Borbonio orator, atque demum usque ad an. 1558 regius concionator. Videtur idem esse qui tom. 12 Galliae Christianae col. 657 appellatur Carolus Chantereau, quique an. 1558 a Ducissa Nivernensi ad illum Episcopatum praesentatus, die 24 Aprilis an. 1559 a Summo Pontifice approbatus fuit tamquam illius Ecclesiae administrator ad ipsius Pontificis nutum. Vide in Bibliotheca Barberina codicem manuscriptum cum signo XXXVII,I.

Fr. Cherubinus Lavosius de Cassia in Umbria, sacrae theologiae magister, vir doctrina, ac probitate clarus, qui fuerat Ordinis secretarius, Umbriae Provincialis, Subsacrista, atque demum in Tridentino Concilio theologus Cardinalis Vercellensis Guidonis Ferrerii, ad ipsius instantiam die 14 Augusti an. 1566 eligitur Episcopus Thelesiae in Terra Laboris. Vixit in Episcopatu usque ad diem 22 Aprilis an. 1577, aetatis suae 80.

Fr. Constantinus Piccioni, ex matris autem cognomine Veltroni, de Monte S. Sabini in Hetruria, sacrae theologiae magister, die 27 Aprilis an. 1552 inauguratus fuit Episcopus Salarum prope sinum Salernitanum, unde an. 1577 die 25 Februarii Cortonam translatus fuit. Ibidem synodum convocavit,

atque ecclesiasticos ad sanctiorem vitae formam reduxit. Suae peregrinationis tempus explevit anno 1585.

Fr. Didacus de Chaves (de Clavibus) in urbe Pacensi in Hispania nobiliter natus, in Mexicano coenobio an. 1595 Eremitano Ordini nomen dedit. Inter caeteras, quibus claruit, egregias virtutes supra modum excelluit amore paupertatis, orandi studio, atque religione erga SS. Eucharistiae Sacramentum. In variis coenobiis magno cum regularis disciplinae profectu prioratum gessit. Anno 1572 ad instantiam Philippi II Hispaniarum Regis electus fuit Episcopus Mechoacanensis; verum ante acceptam episcopalem consecrationem ad meliorem vitam transivit.

Fr. Didacus de Salazar, nobilis Hispano-Burgensis, post completum studiorum curriculum in Americam navigavit, unde pro gravibus Religiosorum negotiis anno 1563 in Hispaniam rediit, qua occasione a Gen. Christophoro Patavino provinciae Mexicanae, et postea anno scilicet 1566 omnium Indiarum Occidentalium vicarius generalis constitutus fuit. Iterum in Hispaniam reversus, cum esset Prior regalis S. Philippi Matritensis conventus, anno 1576 creatus fuit Episcopus Portus Divitis in Antillis insulis. Statim ac ad suam dioecesim pervenit, cathedrali ecclesiae perficiendae manum admovit, suisque expensis ejusdem ecclesiae gradus extruxit. Pastorale pedum gestavit usque ad an. 1587, quo Romam profectus quietis suae conscientiae amore illud Summo Pontifici resignavit.

Fr. Didacus de Contreras de Frontezal, Mexici ortus, apud Ordinem fuit sacrae theologiae magister, et Mexicanae Provinciae Praesul. In patria autem Universitate primariam obtinuit S. Scripturae cathedram, itemque apud S. Inquisitionis tribunal qualicatoris officium exercuit. Anno 1612, die 18 Junii a Paulo V insulae S. Dominici Archiepiscopatu praefectus fuit. Illam sedem tenuit usque ad annum 1618, quo pro suae dioecesis negotiis Romam veniens naufragio periit.

Fr. Didacus de Araujo, alias de Conceptione, Lusitanus, vir valde doctus, qui ob sententiarum gravitatem alter Seneca [p. 698] est appellatus, Ulyssiponensis Nostrae Dominae de Gratia coenobii prioratum gessit. Anno autem 1595, die 13 Novembris, creatus fuit Episcopus Salensis (de Sale) in Regno Fezzano in Mauritania, et coadjutor nostratis celeberrimi Goani Archiepiscopi Alexii de Menezes. Eodem anno navim conscendit Goam profecturus; verum antequam ad itineris terminum perveniret ad regionem immortalitatis transivit.

Fr. Dominicus a Pietate, Lusitanus, inter primos recensetur missionarios Augustinenses, qui anno 1572 ad Orientales Indias profecti sunt. A nostrate Joanne Raulin in historia Synodi Diamperitanae (de Diamper) in Malabaricis insulis pag. 449 dicitur Episcopus Salae (de Sale) in Regno Fezzano in Mauritania. Nominatur etiam idem Fr. Dominicus a Pietate tamquam Episcopus Salensis in manuscripta relatione a nostratibus Lusitanis e Provincia Goana ad Lusitaniae Regem an. 1582 transmissa, quae asservatur in Bibliotheca Angelica de Urbe sub signo D. 7. 8.

Fr. Dominicus Torrado, alias de Trinitate, Lusitanus, Vicarius generalis provinciae Indiarum, et deputatus S. Officii, anno 1605, die 7 Feb. eligitur Episcopus Salensis (de Sale) et designatur coadjutor nostratis Archiepiscopi Goani DD. Alexii de Menezes, a quo episcopalem consecrationem Goae accepit. Fato cessit Goae dum illam dioecesim administraret die 30 Decembris an. 1612.

Fr. Eugenius Fabrini Pisaurensis, sacrae theologiae magister, vir eloquentia atque variarum scientiarum peritia clarus; ac praesertim theologus et concionator excellens anno 1563 erat Romae studiorum Regens, et 1571 suae Picenae Provinciae habenas regebat. Concilio Tridentino interfuit, in quo Dominica tertia Adventus an. 1561 coram Patribus orationem recitavit, que typis tradita fuit Brixiae an. 1563. Item an. 1560 Tridenti *quadragesimales conciones*, ita Pamphilus, *ad populum habuit celeberrimas et gratissimas*. Theologus et confessarius fuit D. Guidonis Ferrerii Card. Vercellensis. Anno 1575 a Gregorio XIII Episcopus Smirnae, et Suffraganeus Velitrarum institutus fuit. Ibidem ad mortalis vitae finem pervenit die 21 Junii an. 1580.

Ven. Fr. Franciscus Richardotus, nobilis Burgundus, sacrae theologiae doctor, insignis theologus, et orator ad miraculum usque facundus, scientia atque pietate Burgundiam simul atque Eremitanam

Religionem summopere illustravit. Alumnus fuit coenobii Champlitensis. Ob magnam doctrinae famam, atque praeclarum virtutum ornamentum ad instantiam Atrebatium Episcopi DD. Antonii Perenoti Granvellani Cardinalis, an. 1554 Nicopolitanus Episcopus, atque sui ipsius coadjutor designatus fuit. In ejusdem locum sufficitur an. 1561, quo tempore acerrimum bellum haereticis calvinianis indixit; quare tantam in se concitavit ipsorum indignationem ut in illum concionantem sclopetum exploserint, quamvis Deo protegente incolumis evaserit. Anno 1563 interfuit Concilio Tridentino, in quo habuit doctam atque elegantem orationem, quae Lovanii impressa fuit. Ex hac vita migravit die 26 Julii an. 1574 aetatis suae 67. Contra illorum erroneam opinionem, qui Augustinianam nostratis Richardoti professionem inficiantur aperta atque luculenta proferri possunt testimonia Antonii Possevini in *Apparatu Sacro*, Francisci Foppens in *Bibliotheca Belgica*, Francisci Swertii in *Athenis* [p. 699] *Belgicis*, Hieronymi Ghilini in *Theatro virorum litteratorum*, Dionysii Sammarthani in *Gallia Christiana*, Moreri in *Dictionario*, ac demum Ordinis *regestorum ad annum 1540*. In Ordinis Martyrologio ceu Venerabilis laudatur sub die 26 Julii.

Fr. Franciscus de Ortega in Castro Garciae Muñoz in Hispania natus, an. 1564 solemniter vota Toleti nuncupavit. In Mexicum navigavit an. 1566, unde an. 1571 ad Philippinas insulas appulsus, primus fuit insulae *Mindoro* apostolus. In Hispaniam reversus an. 1580 ut Commissarii, et Procuratoris suae Provinciae apud Aulam Regiam officio fungeretur a Rege Catholico una cum aliis duobus nostratibus ad Imperatorem Sinensium legatus missus fuit. An. 1599, die 13 Septembris, cum Mexici moraretur, inauguratus fuit Episcopus Novae Caceresin Philippinis. Verum cum post acceptam jam episcopalem consecrationem Mexici proficiscendi tempus praestolaretur, Sacramentis Ecclesiae rite munitus aeternitatis iter ingreditur circa finem anni 1601.

Fr. Franciscus de Villafranca, alumnus provinciae Castellae, et reformator provinciae Lusitanae anno 1550 electus Archiepiscopus Bracharae dignitatem recusavit. Confessarius fuit Reginae Portugalliae, obiitque Ulyssipone an. 1554. Vide Pachecum fol. 135.

Fr. Franciscus a Cruce, Lusitanus de Villaviciosa, an. 1545, die 3 Julii inauguratur Episcopus Opeensis, et suffraganeus nostratis Joannis Suarez Episcopi Conimbricensis. Anno autem 1551 quamvis jam senex renuntiatur Episcopus insulae S. Jacobi Capitis Viridis, ubi sedulam operam navavit ut inter illos populos Evangelium Christi annuntiaretur, et ubi ipsemet Episcopus barbaris praedicavit, de quo hoc sane memorabile narratur, quod nimirum quamvis jam esset octogenarius et Episcopus; tamen quotidie pueros, adultos, et senes catechismum docebat majori consolatione, ut ait Elsius, quam dum S. Thomam ex cathedra explicaret. Vitam cum morte commutavit an. 1574.

Fr. Gaspar Casalius e nobilissima progenie an. 1510 Scalabi in Lusitania natus, professionem emisit an. 1526. Vir integerrimae vitae, ingenii praestantissimi, atque multa divinarum humanarumque scientiarum suppellectile instructus in Conimbricensi Athenaeo primarius fuit sacrae theologiae professor, ac postea Regis Joannis III concionator et consilianus, necnon ejusdem Regis, ejusque filii D. Joannis confessarius. Anno 1551 die 3 Julii creatur Archiepiscopus Funchalensis, et Indiarum Primas, et an. 1557, die 20 Decembris ad Ecclesiam Leiriensem translatus fuit. In hac urbe Ordinis coenobium et cathedrale templum extruxit, quod unum est e totius Lusitaniae magnificentissimis. Bis ad Tridentinum Concilium profectus fuit, in quo pacificatoris partes non semel egregie explevit. Fato concessit Conimbriae die 9 Augusti an. 1584.

Fr. Gaspar de Cao, Lusitanus, vir in sacris Scripturis egregie versatus, et perinsignis verbi Dei praeco die 6 Julii an. 1554 creatur Episcopus insulae S. Thomae prope Guineam in Africa, atque suae dioecesis populos ita paucorum annorum spatio christianis doctrinis imbuunt ut religione ac pietate nullis aliis cederent. Cum sanctitatis fama ad alteram vitam transivit die 17 Februarii, an. 1572. Religiosam professionem emisit in coenobio Villae-Viciosae die 7 Junii an. 1524. [P. 700]

Fr Gedeon Vander Gracht, alias de Fossa nobilis Gandavensis, qui fuit doctor Lovaniensis, patrii coenobii prior, et secretarius D. Mariae Reginae Hungariae, et gubernatricis Belgii, anno 1536, die 10 Januarii, uti habetur in manuscripto codice Bibliothecae Barberinae sub signo XXXVII. I, inauguratus fuit Episcopus Castoriensis, et suffraganeus Leodiensis, fuitque in eadem urbe canonicus

ecclesiae S. Joannis. Episcopalibus infulis insignitus frequentibus ad varios Principes legationibus perfunctus fuit, eorumque negotia mira dexteritate composuit. Postea obtinuit celeberrimam Abbatiam Cambrensem Ordinis Cisterciensis in Hannonia; quam tribus tantum annis tenuit; nam dum eo in loco soli Deo, sibi vacaret piam mortem oppetiit die 15 Octobris an. 1554, aetatis suae 72.

Fr. Georgius Quemado nobilis Lusitanus, qui ortum habuit in oppido Aldea Gallega de Riba-Tejo, an. 1575 cum aliis Augustinensibus ad Indias Orientales profectus fuit, unde postea reversus reformatorem egit conventuum Ordinum militarium de Avisio, et S. Jacobi, itemque nostratis Archiepiscopi Brachurensis DD. Augustini de Castro confessarium. Anno autem 1599 die I Feb. a Clemente VIII instituitur Episcopus Fessensis (de Fez) in Numidia, et ejusdem Archipraesulis suffraganeus. Supervixit usque ad diem 29 Aprilis an. 1618.

Fr. Georgius Salomo de Cypro Ord. S. A. die 13 Martii an. 1560 per obitum Antonii eligitur Archiepiscopus Damasci. Neque alicui negotium facessat formula Ord. S. A. nam hujusmodi intialibus litteris solet Eremitanus Ordo designari. Ex codice Bibl. Barberinae XXXVII. I.

Fr. Gerardus Robin, Gallus, qui in actis consistorialibus, qui habentur in Bibliotheca Barbenina sub signo XXXVI 60, dicitur Gaspar Rubini electus Leutevae Episcopus die 3 Aprilis an. 1606, vir fuit potissimum amore castitatis, munificentia in pauperes, atque pietate in Deum excellens. Laudatus etiam fuit ob sui corponis praestantiam. Boni pastoris munia adimplere studens sacram suae dioecesis visitationem suscepit, salutaria quaedam ad ecclesiasticorum disciplinam instaurandam statuta edidit, atque ad temporalia quoque suam curam convertens Montisbruni arcem instauravit. Tandem ad meliorem vitam transivit die 15 Januarii an. 1611.

Fr. Gregorius Nunnez Coronel, Lusitanus, sacrae theologiae magister, vir integerrimae vitae atque inter suos conterraneos magnae auctoritatis, cum Lusitania succubisset Hispaniae, in Gallias se contulit, ibique Sabaudiae ducis concionator evasit. Romam deinde profectus ibidem multos annos scholasticam theologiam docuit. A Clemente VIII, cujus ante pontificatum confessarius fuerat, celeberrimae Congregationis de Auxiliis secretarius, et consultor pro examinandis propositionibus constitutus, tanta ipse scripsit, et ab aliis scripta collegit, ut nihil ad controversiam illam pertinens desiderari possit. Haec tamen adhuc inedita jacent, et asservantur Romae in Bibliotheca Angelica. A Paulo V an. 1607 ad infulas Civitatis Castellanae, et Hortae designatus, prae innata humilitate hunc honorem declinavit, eidem Summo Pontifici supplicans ut praefatis unitis dioecesibus P. Mag. Ordinis Generalem Hippolytum Fabriani potius praeficeret, quod libenter Pontifex indulxit. Tandem prope octogenarius obiit Romae an. 1620, huic [p. 701] Romanae Provinciae jam antea aggregatus.

Fr. Gregorius Petrocchini de Montelpari in Piceno, apud Ciacconium dicitur *vir lenis, comis, humanus, benignus, adeoque grato, et venerando aspectu ut ex ipso tantum venerationis ac majestatis secum ferret, quantum ex ingenti doctrina innocentiae vitae conjuncta*. Anno 1587 erat Maceratae publicus professor, eodemque anno concionandi causa in Siciliam navigavit. Illinc autem a conterraneo suo Sixto V arcessitus, die 16 Maji ejusdem anni in supremum Augustiniani Ordinis moderatorem eodem Summo Pontifice favente electus fuit. Ipsius Pontificis hortatu Hispaniarum visitationem suscepit, ubi ita egregie se gessit ut apud Philippum II Regem magnam inierit gratiam atque existimationem, qui propterea aliquot scutorum millia in pensionem annuam illi assignavit. Eadem occasione praefuit Toleti comitiis provincialibus in S. Andreae coenobio an. 1588 habitis, ibique sua auctoritate celeberrimam nostratum Discalceatorum Congregationem approbavit. Dum ex Hispania ad Urbem revertebatur, universali omnium plausu a praefato Sixto V creatus fuit S. R. E. Praesbyter Cardinalis tit. S. Augustini die 14 Decembris an. 1589. Fuit etiam Abbas commendatarius Caburrensis in provincia Taurinensi. Nostratem Petrocchinum praesertim ob ingenuam loquendi libertatem etiam Paulus V valde acceptum habuit, eumque an. 1611, die 17 Augusti, Praenestinum Episcopum renuntiavit. Supremum tandem diem explevit Romae 19 Maji an. 1612, aetatis suae 76.

Fr. Hieronymus de Escobar, nobilis Toletanus, an 1566 Limae in Peruvia nostro Eremitano Ordini nomen dedit. Postea evasit egregius verbi Dei praeco, qui in convertendis populis vallis de

Pascamajo ingenti cum profectu apostolicum zelum exercuit. Unus fuit e fundatoribus nostratis coenobii S. Mariae de Guadalupa in Peruvia. Reversus in Hispaniam ex Philippi II postulatione eligitur Episcopus Nicaraguae, et consecratur Matriti an. 1592.

Fr. Hieronymus Carreiro, alias de Gratia, Lusitanus, die 11 Martii an. 1598 eligitur Episcopus Calamensis in Africa, et nostratis DD. Alexii de Menezes coadjutor. Videtur obiisse anno 1604.

Fr. Hieronymus Seripandus Trojae in Apulia die 6 Maji an. 1493 e nobilibus parentibus natus, cum ad 14 suae aetatis annum pervenisset, nostrati S. Joannis de Carbonaria Congregationi nomen dedit. Sublimiorum disciplinarum cultui etiam hebraicae, chaldaicae, atque graecae linguarum studium adjunxit, quarum deinde ope ad profundissima Sacrarum Scripturarum arcana penitus rimanda sibi aditum aperuit; quamobrem tantam sibi divinarum scientiarum copiam comparavit, quantam postea toti mundo in Tridentino Concilio ostendit. Sua aetate primum locum inter sacros Italiae oratores noster Seripandus tenuit, illiusque raram, aureamque eloquentiam Carolus V Imperator adeo deperibat, ut ducentis fere vicibus ejus concionibus interfuerit. Totius Augustiniani Ordinis regimen obtinuit an. 1538, rexitque summa prudentia usque ad an. 1551, quo ab hujusmodi officio se ultro abdicavit. Anno 1554, die 26 Februarii Salerni Archiepiscopus renunciatus, innumera tam spiritualia quam temporalia bona in commissam sibi Ecclesiam contulit. A Pio Papa IV creatur S. R. E. Presbyter Cardinalis tit. S. Susanae die 26 Februarii an. 1651, [p. 702] atque die 10 Martii ejusdem anni Concilii Tridentini a latere Legatus constituitur. Tridentum pervenit die 16 Aprilis ejusdem an. 1561, ibique dum rebus Concilii intentius totius Christianae Reipublicae, atque Apostolicae Sedis bonum atque utilitatem magno zelo, summaque industria provehere satagebat, in febrim incidit, quae illum jam omnibus Ecclesiae Sacramentis rite munitum ad mortem adegit die 17 Martii anno 1563, aetatis suae 70.

Fr. Joannes Damianus Serra, Valentinus qui usus fuerat familiaritate S. Thomae a Villanova, anno 1564 erat Provincialis Sardiniae, et an. 1574 illius Proregis theologus et confessarius. Ob suam probitatem atque prudentiam praefatae insulae magnatibus se acceptissimum reddidit, anno 1575 die 19 Januarii Bosae Episcopus renunciatus fuit: ast videtur parum temporis supervixisse, nam illius immediatus successor ponitur ad annum 1577.

Fr. Joannes Jacobus Barba, Neapolitanus, vir apprime doctus, atque valde prudens, dum esset Ordinis Procurator generalis an. 1544 a Paulo III Sacratio Apostolico praeficitur, et an. 1546 die 25 Maji inauguratur Episcopus Interamnae in Aprutio, unde postea a Julio III ad Interamnensem in Umbria dioecesim translatus fuit die 3 Julii an. 1553. Ob suae doctrinae praestantiam in Tridentino Concilio magnam sibi laudem comparavit. Erga Augustinianum Ordinem, uti refert Ughellus, ingenti zelo exarsit, quamvis plus aequo forsitam in ejusdem Ordinis negotia tractanda se libenter ingereret, variisque vicibus supremos illius gradus tentavit; quapropter Paulus IV hunc nimium zelum temperare cupiens, die 19 Julii an. 1559 apposite decretum edidit *nequis Regularis Episcopus ullum dignitatis gradum in suo ordine assequi posset*. Tandem dum Interamna iter Romam versus noster Joannes ageret, gravi quodam morbo Utricoli correptus, ibidem hujus vitae cursum complevit die 4 Octobris anno 1565.

Fr. Joannes Gonzalez de Mendoza, Toletanus, annos jam triginta natus, Martis castra deseruit, ut ad Augustinianam Eremum transiret. Ibidem postea litterariae reipublicae notum se reddidit praesertim per suam historiam Imperii Sinarum, quae in varias Europae linguas versa fuit. Tribus vicibus ad illam regionem longinquam tamquam catholici Regis legatus profectus fuit, quibus legationibus rite perfunctus, anno 1593 Liparis prope Siciliam Episcopus inauguratus fuit. Deinde hac sede ultro relicta, an. 1598 Toletanus pro Praesul constituitur. Anno autem 1607 ad Chiapensem Ecclesiam transfertur, Vicarii Apostolici Americae nomine atque auctoritate insignitus. Tandem obiit Episcopus Popajanensis die 14 Feb. an. 1618, aetatis suae 64, cum ad hanc dioecesim an. 1608 translatus fuisset.

Fr. Joannes Baptista de Aste, nobilis Albinganensis, e sua Liguria studiorum causa Salmanticam profectus, ibidem apud nostrates religiosam professionem emisit die 8 Septembris an. 1585. In

Italiam reversus, coenobio S. Augustini Genuae aggregatur. Adeo theologica scientia excelluit ut theologorum Phoenix appellatus fuerit. Claruit praeterea eloquentia pergami, quem cum aliquando Paulus V concionantem audisset postridie in locum Generalis Hippolyti Fabriani ad Episcopatum promoti illum suffecit. Per acclamationem in comitiis generalibus Romae die 22 Maji an. 1608 [p. 703] in officio a Patribus confirmatus fuit. Expleto sui Generalatus sexennio Genuam rediit an. 1614, ubi cum religiosae quieti, litteris ac pietatis operibus hilari animo vacaret, an. 1629 Sacri Pontificii Praefectus, et Episcopus Tagastensis renuntiatus fuit. Verum mense Octobri ejusdem an. 1620, aetatis suae 54 ex hac vita migravit.

Fr. Joannes Muñatones Virovescae (Briviesca) in Hispania natus, dum Salmanticae studiis sedulam navaret operam, Divi Thomae a Villanova concionibus permotus, mundo valedixit, atque inter Augustinianos salmanticenses admitti postulavit; verum quia Salmanticensis novitiatus plenus erat optimae spei adolescentibus; innumeri siquidem S. Thomae verbo et exemplo allecti Religiosae vitae nomen dare satagebant; Toleti augustinianum habitum sumpsit, eo quidem successu ut emissa professione statim evaserit sacrae theologiae magister, et anno 1541 regis Caroli V concionator, qui in arduis Germaniae negotiis frequenter illius consiliis usus fuit, eumque propterea secum illuc perduxit. Item praeceptor, atque institutor extitit D. Carol. Hispaniarum Principis, necnon DD. Mariae, et Joannae Hispaniae Infantum confessarius. Anno 1556 die 12 Junii inauguratus fuit Episcopus Segobricensis, quo nomine an. 1563 Tridentino Concilio interfuit. Synodum celebravit mense Junio an. 1566. Vitam tandem cum morte commutavit die 15 Aprilis an. 1571.

Fr. Joannes de Vivero, nobilis Vallisoletanus, post expletum apud Ordinem studiorum curriculum in Peruviam navigavit an. 1557. Plurimos ibidem Indos ad Christum convertit, inter quos etiam quemdam Regem nomine Sairum Tupure cum uxore Cusi Huarca sacri baptismatis lavacro regeneravit. Vir fuit valde pietatis operibus addictus. Catholico Regno egregiam praebuit operam; nam cum in illa regione an. 1659 ingens rebellio exorta fuisset, ipse unus fuit e praecipuis tumultuantium pacificatoribus. Nec minus autem nostro Ordini profuit; nam conventum Cuschi ipse aedificavit, atque Peruviae Provinciae foundationem maxime promovit. D. Francisco de Toledo Peruviae Proregi a consiliis fuit pro condendis legibus, quibus Regnum Peruanum regi deberet. Electus fuit prius Episcopus Novae Carthaginis, et postea Archiepiscopus Charcarum, verum utramque mitram recusavit; sive potius uti nostrates scriptores asserunt, ante consecrationem obiit Toleti in Hispania cum opinione sanctitatis anno 1575.

Fr. Joannes de Medina Rincon, Segobiae in Hispania an. 1530 nobiliter natus, una cum patre in Americam profectus, anno 1554 in Mexicano coenobio Augustinianum habitum induit. A scriptoribus laudatur ceu sacrae theologiae magister valde doctus, atque perinsignis verbi Dei praeco. Anno 1566 invitus ac reluctans electus est Provincialis, et 1573 Episcopus Mechoacanensis renuntiatus. Non nisi superiorum jussu coactus hanc dignitatem non absque lacrymis acceptavit. Quindecim annis illam Ecclesiam sancte administravit; erat enim revera homo Dei. Largitionibus in pauperes fuit revera alter S. Thomas a Villanova. Lineis vestibibus numquam usus fuit, nec culcitram in lecto adhibuit. Quamvis esset Episcopus, missionariorum labores tamen non refugiebat, totamque illam vastissimam regionem praedicando verbum Dei percurrebat; quamobrem plurimorum animas Christo lucrificavit. Tandem plenus virtutibus [p. 704] ac meritis intravit in gaudium Domini sui an. 1588.

Fr. Joannes de Angra in Tertiaria insula (inter Azores) fuit discipulus S. Thomae de Villanova, illiusque virtutum imitator. In ejusdem sancti viri manibus solemnem professionem emisit Salmanticae die 29 Julii an. 1521. Jam magistralem lauream adeptus cum aliis undecim nostratibus in Mexicum trajecit an. 1539, ibique quinque annorum spatio totam Guaxtequam provinciam ad Catholicae Ecclesiae sinum perduxit, appellatus propterea illius gentis apostolus. Fuit prius Mexici, et postea Peruviae provincialis. Peruviani Proregis D. Antonii de Mendoza nedum confessarius, verum etiam consiliarius fuit. Pro gravibus negotiis in Hispaniam reversus, electus fuit Episcopus Pueblae; verum antequam ad suam dioecesim profecturus navim conscenderet, cursum hujus mortalis vitae complevit an. 1554. Dicitur insignibus quibusdam revelationibus a Deo dignatus fuisse, atque non semel Christum Dominum in Eucharistia palam conspexisse.

Fr. Joannes de Almaraz Salmanticensis, sacrae theologiae Magister, qualificator S. Inquisitionis, sacrae Scripturae interpres, atque insignis concionator, qui apud Ordinem in provincia Limana seu in Peruvia variis vicibus prioratum atque etiam provincialatum obtinuit, an. 1591 renuntiatus fuit Episcopus SS. Assumptionis de Paraguay. Verumtamen an. insequenti ante acceptam episcopalem consecrationem ex hac vita migravit.

Fr. Joannes de Castro, Toletanus, cum esset Salmanticensis coenobi prior die 7 Januarii an. 1608 inauguratus fuit Archiepiscopus S. Fidei in Regno Novae Granatae, sed post acceptam episcopalem consecrationem electus Philippi III concionator Archiepiscopatum abdicavit. Itaque mansit Matriti usque ad obitum, qui contigit die I Augusti an. 1611, aetatis suae 70. Excelluit potissimum concionandi peritia, liberalitate erga pauperes, vitaeque sanctimonia, cujus magnum nomen post se reliquit.

Fr. Joannes Suarez de Fregnesia, Lusitanus, e nobilibus parentibus in oppido S. Michaelis de Urro dioecesis Portus Alacris ortus, Salmanticae Augustinianam tunicam induit an. 1523, ac dein in omni studiorum genere tam miros progressus fecit ut cum acclamatione omnium professorum anno 1529 doctoratus insignia obtinuerit. Joannis III Lusitaniae Regis confessarius, concionator, consiliarius, atque eleemosynarius fuit. Item fuit in Conimbriae Universitate publicus sacrae theologiae professor, regalium principum DD. Philippi, et Joannis praeceptor, necnon S. Inquisitionis Ulyssiponensis deputatus, sive consultor. Anno 1545, die 22 Maji inauguratus fuit Episcopus Conimbriae, quo nomine duabus vicibus, nempe an. 1546, et 1563 ad Tridentinum Concilium se contulit, in quo multoties cum omnium Patrum admiratione peroravit. Cum Jerosolymam loca sancta visitaturus profectus fuisset, ibidem sui adventus monumenta reliquit; nam templo S. Sepulcri pretiosam supellectilem donavit. Item suis sumptibus duo hospitia Ulyssipone fundavit, unum nempe pro mulieribus ad meliorem frugem reversis, et alterum pro orphanis recipiendis. Dicitur ab Elssio *vir singulari beneficentia ornatus, necnon supra modum pius ac eruditus*. Suae autem eruditionis monumenta typis edita apud Ossingerum recensentur. Oculos huic terrenae luci clausit die 26 Novembris an. 1572. [P. 705]

D. Joannes Cebrian Episcopus coadjutor nostratis D. Thomae a Villanova, de quo ceu Augustiniano sermonem fecimus in Eremo Sacra vol. 2 pag. 211, e catalogo nostratum Praelatorum omnino expungendus est, quia fuit presbyter saecularis.

Fr. Josephus Pamphilus, Veronensis, sacrae theologiae magister, nobilitate generis, doctrinae copia, editisque libris illustris, anno 1568 a S. Pio V constituitur Sacrarii Apostolici, et scholae capellae pontificiae Praefectus. Postea vero, anno scilicet 1570, die 6 Februarii, Signiae in Latio Episcopus inauguratus. Apud Tiraboschium appellatur historicus egregius. Anno 1574 Summi Pontificis gratiam amisit eo quia absque litteris dimissorialibus quosdam clericos hispanos ad sacros Ordines promovit; quamobrem ab officio Sacristae amotus fuit. Naturae debitum persolvit Veronae an. 1558. Illius opera typis edita apud Ossingerum recensentur.

Fr. Ludovicus de Cortes, alias de Casas, anno 1544 evector fuit ad Episcopatum Templi et Ampuriarum in Sardinia. Rexit usque ad annum 1558.

Fr. Ludovicus Lopez de Solis, Salmanticensis qui in patrio coenobio solemnia vota nuncupavit die 9 Maji an. 1553, in Americam profectus fuit an. 1558. Erat coenobii Limani Prior an. 1578, et postea duabus vicibus totam Peruanam Provinciam administravit. Praeterea fuit sacrae theologiae magister, atque in Limana Universitate publicus ejusdem facultatis professor. An. 1591 a S. Turibio consecratus fuit Episcopus Assumptionis, atque die 7 Septembris an. 1592 ad Quitoensem Ecclesiam translatus fuit. Tot infideles ad Christi fidem convertit ut plus quam centum paroecias pro eisdem de novo erexerit. Duas in sua dioecesi Synodos celebravit, primam nempe Quitoae an. 1594 et alteram Lojae an. 1596. A Philippo II Hispania-Rege electus Commissarius ad tribunal vulgo *Audiencia* quitoense reformandum aequissime demandatum sibi munus explevit. Tandem an. 1605 die 18 Julii Charcarum Archiepiscopus electus fuit; verum ante captam possessionem Limam versus iter faciens debitum naturae persolvit.

B. Ludovicus de Montoya apud Belmontium in Aragonia ex honestis parentibus Alvaro de Legione, et Agnete de Montoya ortum habuit die 15 Maji, an. 1497. Salmanticae religiosa vota nuncupavit die 28 Aprilis an. 1513. Adhuc juvenis 24 annorum a D. Thoma de Villanova instituendis tyronibus Salmanticensibus praefectus fuit; ejusque discipuli inter caeteros fuere B. Alphonsus de Orozco, atque Venerabiles Joannes Baptista de Moya, Alphonsus Borgia, atque Augustinus de Coruña. Reformavit Lusitaniae Provinciam, ad quod opus perficiendum annos 35 impendit. Ipse auctor fuit ut Lusitaniae Rex Joannes III nostratibus Conimbriae collegium erigeret, cujus ipse primum lapidem posuit, et in quo deinde primus theologicas disciplinas professus fuit. Strictam habuit, ita Sichrowsky, amicitiam cum S. Ignatio de Lojola, atque ab eodem Rege Joanne III impetravit ut illius Societas Ulyssipone admitteretur. Deiparae cultui addictissimus fuit, ejusque immaculatam Conceptionem constanter sustinuit. Visei Episcopatum recusavit, ac demum clarus meritis, doctrina et miraculis obdormivit in Domino Ulyssipone die 7 Septembris an. 1563. Ejus vitam scripsit piissimus ipsius discipulus V. Thomas a Jesu, qui miris laudibus eum extollit etiam in libro *De Doloribus Jesuchristi*. [P. 706]

Fr. Marcus Antonius de Camos, nobilis Barchinonensis, vir doctrina ac morum probitate spectabilis, qui fuerat civitatis Ecclesiensis, aliarumque Sardiniae urbium gubernator, post uxoris obitum annos natus 38 Eremitanae Familiae nomen dedit. Brevi sacrae theologiae magister, atque concionator haud vulgaris evasit, praeloque aliquot insignes libros tradidit. Trani in Apulia Archiepiscopus renuntiatus, cum Neapoli propterea Romam versus itineri se pararet, in coenobio S. Mariae de Spe obiit cum opinione sanctitatis die 3 Martii, an. 1606, aetatis suae 63.

Fr. Michael Mayquez Bocairente in Aragonia ortus, vir fuit philosophia, theologice disciplinis, et jure canonico egregie doctus, quas disciplinas multos annos Valentiae, et postea Ilerdae publice tradidit. An. 1536, die 4 Augusti, eligitur Episcopus Turgensis, et suffraganeus Segobricensis, et Albaracinensis. Deinde translatus fuit ad Episcopatum Usellensem in Sardinia an. 1538. Demum obtinuit Archiepiscopatum Turritanum, alias Sassaritanum in eadem Sardinia insula an. 1573. Obit admodum senex anno 1576. Dicitur vir fuisse portentosae memoriae.

Fr. Petrus Manriquez, nobilis Hispanus, prior ultramontanus Assistens a Clemente VIII die 26 Julii an. 1593 institutus fuit Castellae provinciae primatum obtinuit an. 1595. A praefato Summo Pontifice an. 1601, die 12 Februarii, electus fuit Episcopus Dertusensis in Cathalaunia, et an. 1610 a Philippo III Principatus Cathalauniae gubernator designatus. A Paulo V die 18 Aprilis, anno 1611, ad Caesaraugustanam Ecclesiam translatus fuit. Ibidem an. 1614 synodum celebravit; anno autem 1615 die 7 Junii ad meliorem vitam transivit.

Fr. Petrus de Rojas, Vallisoletanus, patrem habuit D. Sancium de Rojas, et matrem D. Franciscam Henriquez de Marchionibus de Poza ex primaria Hispaniae nobilitate. In Augustiniano Salmanticensi coenobio solemniter vota nuncupavit adhuc adolescentulus die 23 Maji, an. 1555, quamvis per patris obitum jam Marchionatus, atque ingentium divitiarum haeres evasisset. Magistrales infulas adeptus variorum subinde coenobiorum prioratum obtinuit, et an. 1588 Castellae Provincialis renuntiatus fuit; quo nomine regularis disciplinae reformationem, atque Augustinensium Discalceatorum Recollectionem summopere promovit. Anno autem 1591, die 6 Martii, eligitur Asturicae Episcopus, quam dioecesim statim totam visitavit, in eaque synodum coegit, cujus decreta an. 1595 evulgavit. Postea vero ad Oxomensem Ecclesiam circa finem mensis Januarii an. 1595 translatus, ibidem suum pastorem zelum maxime ostendit an. 1599, quo dira pestis illam dioecesim depopulabatur; tunc enim omni sedulitate providit ut praesertim pauperibus cum spiritualia, tum corporalia subsidia non deessent, supra modum dolens ad majora praestanda sibi vires non suppetere. Hanc item dioecesim sacra visitatione perlustravit, atque binas in ea synodos celebravit, quarum statuta publici juris fecit. Tandem animam Deo reddidit die 9 Martii, an. 1602.

Ven. Petrus de Agurto natales habuit Mexici ex familia Lopez, et ad paternam nobilitatem adjunxit illam, quae habetur a virtute. Indutus sacro habitu in patria, notabiles fecit progressus in litteris, et pietate. Cum magna laude legit cursum artium, et primus fuit qui docuit et scholas Mexicanas [p. 707] eodem tempore moderatus est. Promotus idcirco ad Episcopatum S. mi Nominis

Jesu in Zebu in insulis Philippinis, introduxit in aulam sanctitatem vivendo parcissime, nunquam vacando ab oratione, et vestiendo se simplicissimo panno. Fuit homo assiduae contemplationis, et poenitentiae, dormiebat quoque super nudam tubulam, et a Deo miris charismatibus donatus dicitur. Neophytos in fide ille ipse instruebat, iisque sacramenta administrabat, tenerrimo ferebatur affectu erga inopes, et fama fert illum quadam vice multiplicasse frumentum ut illis subveniret. Mortuus est virgo, prout vixit, an. 1608, die 14 Octobris, et anno insequenti inventus fuit intactus, et tractabilis coelesti quodam fragrans odore, quem e toto exhalavit corpore. Ita fere noster Sichrowsky in Diario Sanctorum, et Beatorum Augustinensium, sub die 14 Octobris. Anno 1584 cum jam Mexici priorem egisset electus fuit Provincialis, ad Episcopatum assumptus die 30 Augusti an. 1595, et nonnisi ex Generalis mandato suum consensum praebuit.

Ven. Petrus Suarez de Escobar, Metelini in Extremadura nobiliter ortus, adhuc adolescentulus 13 annorum Eremitanae familiae sodalem se adjunxit. Cum autem postea in doctrina, atque sanctitate valde profecisset, in Mexicum trajecit, ubi aliquot annis in illa Universitate primariam sacrae theologiae cathedram cum plausu moderatus fuit. Vir singularis pietatis, atque rarae poenitentiae an. 1599 Xalisci, alias Guadalaxarae Episcopus inauguratus fuit. Verum ante acceptam episcopalem consecrationem ad meliorem vitam transivit.

Fr. Petrus de Solier in oppido de Barajas in provincia Toletana ortus, Eremitano Ordini per solemnia vota nomen dedit die 20 Januarii an. 1595. Ad occidentales Indias postea profectus, illinc ad Philippinas transiit an. 1599, atque Manilae nostrates alumnos sacram theologiam docuit usque ad an. 1603, quo in Hispaniam rediit illius provinciae procuratoris officium apud Aulam Regiam Matrity gesturus, quo tempore magistrales infulas adeptus fuit, et commissarius S. Inquisitionis Mexicanae renuntiatus. Deinde iterum ad Philippinas navigavit, ubi an. 1608 provincialatum obtinuit. In Europam remeavit an. 1610, atque postea in Americam reversus, ibidem D. Ludovico de Velasco Mexici Proregi a sacris confessionibus fuit. Anno 1614, die 17 Novembris eligitur Episcopus Portus Divitis, unde an. 1619, die 14 Decembris ad Archiepiscopatum S. Dominici translatus fuit, quo titulo etiam Indiarum occidentalium Primas evasit. Illam sedem tenuit usque ad an. 1620, quo ad hujus vitae terminum pervenit.

Fr. Petrus Figueira, alias de S. Augustino, Lusitanus, an. 1615, die 26 Octobris insulae S. Thomae prope Guineam in Africa Episcopatum obtinuit. Mitram deinde cum sua mortali sarcina deposuit die 16 Maji an. 1620.

D. Thomas de Villanova ortum habuit an. 1488 in Castro Fontisplani Toletanae dioecesis in materna domo, ad quam timore pestis tunc parentes sese receperant. Pater illius fuit Alphonsus Thomas Garzia de Villanova ejusdem dioecesis oppido, et mater Lucia Martinez Castellanos, honesti pique conjuges, quibus ipsa fortunae bona non deerant. Hi catholicae Religioni ita firmiter adhaerebant ut in domo sua Inquisitores Regni Murciae hospitio excipere solerent; in pauperes autem liberalitatem adeo colebant ut numquam vacuo sinu egenos a se abire permiserint. [P. 708] Sub talium itaque parentum disciplina Thomas pie educatus jam inde ab infantia didicit intelligere super egenum et pauperem. Nam jentacula ei ad gynnasium eunti tradi solita esurientibus partiebatur, crebro aut pallio aut pileo, vel thorace, aut caligis, vel alio hujusmodi indumento, quod indigentibus tradiderat, domum exutus redibat, ipsumque sibi paratum prandium esurientibus non semel distribuit matri interea spondens ea die se minime comesturum. Verum aegre ferente matre puerulum nimio jejunio viribus destitui, ipse ut ingeniosa caritate suam abstinentiam matrem celaret, sui prandii portionem quasi illam cum amicis esset comesturus extra domum deferebat, eaque pauperibus tradita, se hilarem omnino ac saturum ostendens eo die prorsus ab omni esca se abstinebat. Grandiusculus effectus cum a patre ad agrum mitteretur ut messoribus praeesset, non semel cibum ipsis sibi destinatum colligentibus spicas pauperibus distribuit. Jussus aliquando frumentum a pio parente mutuum agricolis egenis gratis datum exigere, si illos inopia laborantes comperibat, enixe patrem rogabat ut propter Dei amorem omne eis debitum remitteret. Quadam autem vice veritus ne pater suis precibus non assentiret villico debitori suasit ut si non posset tritico, palea saltem refertos saccos ad horreum deferret, quibus vacuefactis a patre rogatus utrum ille agricola frumentum restituisset, ad mendacium declinandum respondit: *Jam saccos plenos ab eo delatos in horreo fuisse depletos.* Ova

recentiora ad xenodochium reficiendis languentibus portitabat, et quadam die cum mater domo egressa solitam pauperibus erogari eleemosynam parare oblita fuisset, ipse ne juxta morem ad ostium accedentibus egenis repulsam dare cogeretur, sublatis gallinae pullos eisdem distribuit, matrique postea ob hujusmodi rem conquerenti dixit: *Ab hinc in posterum domo egressura relinque, quaeso mater, promptu panem esurientibus distribuendum, ut redux pullos distractos non conqueraris.* Ecclesias frequenter adibat, eratque etiam domi in oratione semper assiduus, cilicio atque flagellis carnem domabat, eaque per oblivionem aliquando in cubili relictam non absque admiratione mater detexit. Praeterea ita modestiam custodiebat ut numquam a terra oculos elevare soleret, adeoque castitatem adamabat ut una omnium voce virgo diceretur. Ex ephebis egressus Complutum missus fuit liberalibus disciplinis operam navaturus, ibique tum ob profectus magnitudinem tum maxime propter suarum virtutum splendorem inter primos percelebris S. Ildelphonsi Collegii alumnos recenseri meruit, caeteris omnibus, sed praesertim ecclesiasticis scientiis adipiscendis enixius intentus. Brevi ex discipulo magister effectus philosophiam in Complutensi Academia summa cum laude publice profiteri coepit, habuitque auditores viros praestantissimos Dominicum Sotum Dominicanum, et Ferdinandum Enzinas, qui duo fuere suae aetatis luminaria splendidissima. Erat tunc Thomas cum Complutensem cathedram conscendit 26 annos natus, ac biennio post Salmanticam eandem disciplinam docere majori illi atque auctiori oblato emolumento vocatus fuit. Verum Thomas neque ampliori honoris intuitu, neque uberius pecuniarum lucri spe adeo allici potuit ut Salmanticensem cathedram admittere animum induceret. [P. 709] Compluti cum degeret audito patris obitu paternam domum in monasterium convertens integrum patrimonium alendis ibidem egenis virginibus addixit, cujus exemplum imitata Agnes Garzia ejus amita, valde locuples mulier, venditis omnibus quae possidebat, iisque in pauperes erogatis in xenodochio infirmorum obsequiis suae vitae residuum mancipavit. Thomas autem cum inter assidua pietatis opera, atque omnigenarum virtutum exercitamenta tamquam illibatam liliam inter medias hujus mundi spinas atque salebras ad 29 suae aetatis annum incontaminatus pervenisset, probe sciens vir spiritu Dei plenus humanae perfectionis thesaurum in vaso fictili contineri, quod inter saeculi tumultus facile scopulis impingere adeoque frangi illico posset; ad hujusmodi pericula devitanda aliquod monasticum Institutum post expetitam jugibus unius anni orationibus, jejuniis, atque eleemosynis a Patre luminum auxilium amplecti deliberavit. Itaque Complutensis cathedrae honores atque emolumenta ultro dimittens, nostratis D. Joannis a S. Facundo fama permotus in Salmanticensi coenobio an. 1517 Eremitanum habitum induit cum 29 suae aetatis annos haberet. Cum in ipso tyrocinio tum mira suae voluntatis abdicatione, tum exacta regularis disciplinae observatione non quidem tyronem, sed veteranum militem experimento se comprobasset, ad solemnia vota emittenda omnium Patrum nedum unanimi consensu, verum etiam summo gaudio admissus fuit. Non ita multo post anno scilicet 1520, quo etiam fit Magister, Superiorum jussu annos natus 32 Sacerdotio initiatur, atque aliorum religiosorum cum institutioni, tum regimini praeficitur. Nam statim ab emissa solemniori professione Augustinenses alumnos theologicis scientiis imbuendi munus, ac biennio post Prioratus officium in coenobio Salmanticensi utrumque exercendum illi demandatum fuit. In primi muneris perfunctione adolescentium animos magis ad sanctitatem quam ad scientiam erudire satagebat; quamobrem sub ejus disciplina plures eximii sanctitate viri instituti fuerunt, inter quos potissimum eminent nostrates Hieronymus Ximenez Mexicanorum Apostolus, qui miserrimos illos Indos ex brutis, ut ita dicam, homines effecit, eosque tum mira vitae innocentia, tum crebra miraculorum patrione ab idolorum ad veri Dei cultum convertit, et B. Alphonsus de Orozco, a S. mo D. Nostro Leone Papa XIII in Beatorum album relatus an. 1872. In alterius officii administratione omnibus omnium praebebat praeclarissima virtutum exempla. Nam divinis contemplationibus, jejuniis, vigiliis, caeterisque corporis afflictationibus jugiter vacabat. Item sacrorum librorum lectioni, humilitatis, patientiae, pietatis, atque misericordiae operibus continenter incumbere. Infirmos crebris visitationibus recreabat, eisque sua praesentia tantum solamen afferebat, ut nullo, dum ipse illis adstaret, ullimode dolore se affici faterentur; virginitatis autem ita vigil custos extitit illam quoad vixit illibatam perpetuo servaverit. Primus omnium in chorum ingredi, ultimus autem egredi consuetus erat. Missam incredibili animi fervore celebrabat, atque animarum zelo exaestuans earumdem aeternae saluti procurandae assiduam sedulamque operam dabat, praesertim quotidie sacras confessiones excipiendo, atque [p. 710] indefesse verbum Dei praedicando, quo in munere obeundo tam mira dicendi copia, tanta suaviloquentia, tantoque supra omnia spiritus ardore praeditum se ostendebat, ut innumeram hominum multitudinem ad suas

conciones audiendas undique pertraheret; qui omnes mirabantur vultum ejus concionantis tamquam Angeli loquentis ad illos. Non solum autem Hispaniam, verum etiam Lusitaniam a Rege Joanne III invitatus praedicatione peragravit, tantam utrobique tum apud populos, tum apud viros principes et eruditos eximii concionatoris famam adeptus ut tamquam Iberiae apostolus, tuba vitae, vox coelorum atque electionis vas ab omnibus habitus fuerit. Ipsemet quoque Carolus V Imperator eum concionantem audire praegestiebat; quamobrem illum in suum concionatorem assumpsit. Ad rem apposite narrant scriptores insigne quoddam evangelicae libertatis exemplum a D. Thoma cum esset Burgensis coenobii Prior ipsi Corolo V exhibitum. Nam cum praemonuisset Thomam se quodam die festo ad nostram ecclesiam concionem audire accessurum, statuto die P. Prior clausus intra cubiculum suum ad concionem memoriter recitandam se exercebat, dum ecce innopinato ante horam praefixam venit Imperator, statimque Thomam ad colloquendum arcessit. Quid autem Thomas tunc? De officio magis quam de urbanitate sollicitus nuntium ad imperatorem remisit, qui suis verbis illi deceret: *Si vis praedicem, accedere prohibeor; si contra accedere me cogis, praedicare nequibo.* Hoc responsum nequaquam aegre tulit Imperator; sed e contra illud libens excepit, gratumque habuit; solent enim homines magni aliorum magnanimitatem plurimi existimare. Praeter supradicta apud Ordinem alia item conspicua munera Thomas noster singulari cum zelo ac prudentia exercuit; fuit enim etiam prior Vallisoletanus, visitator provinciarum Beticae, et Castellae, definitor, ac demum provincialis Vandalitiae, et Castellae, quo tempore viris vitae sanctimonia ac litterum praestantia insignibus Augustinianam Familiam auxit. Regularem disciplinam in coenobiis, quibus praefuit, indefesso studio instauravit adeo ut inter reformatores Eremitanae Religionis adnumerari promeruerit. Tanti viri sanctitatis atque doctrinae nedum fama, verum etiam experimento excitati Carolus V Imperator, et Philippus II Hispaniarum Rex illum Summo Pontifici Ecclesiae Granatensi praeficiendum praesentare cupiebant, quem tamen honorem Thomas sua cella suaque tunica contentus constantissime recusavit. Verum accedentibus postea superiorum hortationibus et mandatis quamvis invitatus, tamen propositum suum aliorum voluntati posthabuit. Quare an. 1544 die 5 Augusti Archiepiscopus Valentinus renuntiatus suam cellam multis cum lacrymis reliquit, et ad Ecclesiae suae possessionem capessendam quavis sprete pompa, omnique splendido comitatu praetermisso, habitu tantum Religionis indutus, unico duntaxat itineris socio adhibito Valentiam contendit. Ubi cum multitudinem operantium iniquitatem (transcribam ad litteram relationem factam in Consistorio secreto coram Alex. VII die 2 Sept. an. 1658) esse per id tempus inibi comperisset, ut nedum laici, sed etiam clerici sanam doctrinam non sustinentes ad sua desideria coacervarent sibi magistros prurientes auribus, et a veritate quidem auditum avertentes ad fabulas converterentur; [p. 711] repenti coepit crebris jejuniis, flagellis, orationibus se victimam pro ovibus offerre, et Dei iram placaturus pro subditorum peccatis altaria cumulare votis, hostiisque pacificis. Mox coacta synodo clerum reformavit... pietatem ubique plantavit, vitium avulsit. Assiduis concionibus pueros christianae vitae legibus erudit, adultos ad poenitentiam peccatorum, et vitae sanctitatem animavit, ac viros coeno pertinaciter immersos extraxit. Ita enim eum concionari audientes intrinsecus vulnerabantur ut inde plurimi repente ad confessarii pedes admoti antea vitae semitam deseruerint etc. Neque digne quis posset exprimere in quantis vexatus, quibus contumeliis affectus, quibus lacessitus injuriis, blasphematus obsecraret, injuratus apponeret scutum patientiae, vincens in bono malum. Huc usque praefata relatio. Quemadmodum in coenobio, ita etiam in Episcopatu pauperrimam vitam debebat. Mensa supra quam cuique credibile est frugali ac modica utebatur, non linea, sed lanea indumenta adhibebat, non in aulea, non in vasa aurea, non in argentea utensilia, non in rhedas, non in equos, non in rhedarios, non in multos famulos, non demum in consanguineos, sed in egenos dumtaxat suae Ecclesiae proventus erogabat. Ex 18 millibus scutarum, quae illi quotannis Archiepiscopalis mensa suppeditabat, duo millia Principi Georgio de Austria suo antecessori in pensionem solvebat, tria millia sibi se familiaribus alendis, nec non aedificiis reficiendis reservabat, reliqua autem omnia pauperibus distribuebat. Ad haec cum aliquando a suis Canonicis illi quatuor aureorum millia in subsidium oblata fuissent, ipse nondum ea acceperat, cum jam ad xenodochium, quod incendio conflagraverat, reficiendum converterat. Ut autem largius pauperibus subveniendi ipsi facultas suppeteret, laceris vestibus utebatur, quas suis manibus resarciebat, sibi paratam escam ventri subtrahebat, ut plures famelicos reficeret, immo eo usque pervenit nostratis Thomae inexpleta, ut ita dicam, largiendi esuries ut ipsum quoque cubile, in quo jacebat, cuidam patrifamilias morti proximus donarit, ex quo jure dici potest omnia omnino, nihilo sibi retento, pauperibus tradidisse. Puellabus egenis dotem liberaliter suppeditavit, captivisque e Maurorum jugo liberandis ingens

litrum impendit. Tria denique collegia Compluti, Oriolae, ac Valentiae instituit atque dotavit, e quibus tum probitate tum doctrina viri praestantes non pauci prodierunt. Ecclesiasticae libertatis acerrimus vindex, rectorum mundi vel potentia vel minis numquam flecti potuit quin illam pro suo munere tueretur, et cum aliquando comperisset quemdam clericum in publicum carcerem detrusum, ministros regios anathemate et interdicto ad illum dimitendum coegit; eosque publicae poenitentiae subjecit, cui licet inviti satisfacere debuerunt, quia tunc temporis nondum *licebat per leges Regum ecclesiasticas censuras impune violare*. Poenitentiae percupidus jejunia Ordinis, caeterasque in nostris sacris Constitutionibus praescriptas austeritates nunquam intermisit, saepe etiam super asses cubabat, saxumque pro cervicali capiti supponebat. Inter haec divini amoris igne fervens saepius praesertim inter concionandum in extasim raptus atque interdum etiam in aere suspensus ab adstantibus conspiciebatur, cujus rei potissimum exemplum extat sublimis [p. 712] illa, quae in ipsa dominicae Ascensionis celebritate illi contigit mentis corporisque elevatio, cum horas canonicas persolvens ad antiphonam nonae: *Videntibus illis elevatus est*, ipse quoque e terra sublatus integro 12 horarum spatio prorsus immobilis mirantibus omnibus, qui aderant, permansit. In laudata jam superius relatione haec a nostrate Thoma dum adhuc hanc mortalem vitam degeret miracula patrata narrantur. Cum aliquando horreum episcopale frumento penitus exhaustum ministri scopis mundassent, jubente nihilominus Thoma cuidam pauperi mulieri subsidium tritici suppeditari, horreum adeo plenum inventum est ut grana e januae rimis redundarent, et prae nimia exuberantia vix fores reserari potuerint. Item quemdam egenum Caesaraugustanum 45 annorum paralysis morbo contractum signo Crucis repente sanavit. Praeterea spiritu prophetiae non caruit, atque futura multa certo praedixit, pollebatque etiam potestate in daemones, e quibus innumeros tum ab urbe et agris Burgensibus, tum ab hominum quoque corporibus vocis suae imperio ejecit. Hisce tandem, multisque aliis meritis plenus in febrim incidit, ex qua sui transitus horam appropinquasse cognovit; quare omnem pecuniam, quam nondum in pauperes erogaverat, eisdem statim distribui jussit, acceptoque magna cum laetitia summoque gaudio vicinae mortis nuntio SS. Ecclesiae Sacramentis refici postulavit, ac sacrosanctum Sacrificium in suo cubiculo confici, et dominicae Passionis Evangelium secundum Joannem legi voluit, eoque cum altissima contemplatione audito, ac mira pietate et humilitate (ita Breviarium Ordinis) augustissimo Sacramento ad elevationem adorato, prae gaudio ingentem vim lacrymarum profundens, inchoavit canticum: *Nunc dimittis*, eoque absoluto dicens: *In manus tuas Domine commendo spiritum meum*, expiravit ipso festo Nativitatis B. Virginis anno 1555, aetatis suae 68. Ut ipse optaverat apud nostrates Valentiae in Ecclesia S. Mariae de Succursu tumulatus fuit, ejusque funeri plus octo millia hominum collacrymantium interfuere. Post illius obitum statim coepit Deus in ejus sanctitatis confirmationem plura patrare miracula, inter quae in praefata relatione narrantur ea quae subjiciuntur. Quidam Franciscus Cardona septem mensium aegrotatione consumptus, ac demum extinctus, D. Thomae auxilio per defuncti matrem implorato ad vitam revocatus fuit. Item Sperantia Valera febri decem mensibus vexata, ac tandem vita functa, Thomae intercessione revixit. Catharina Vincentia insanabili plagarum morbo quinquennio affecta dum exhaustis jam viribus ad extremum adducta esset ad Thomae patrocinium confugiens pristinam sanitatem recepit. Marcella Lizania ophtalmia diu excruciat, et a medicis tandem derelicta, dum pro illius sanatione Sacrum in altari B. Thomae conficeretur, repente ita oculorum sanitatem recuperavit ut solem ipsum absque ulla laesione intueri posset. Petrus Antonius Sutor pedibus adeo debilitatus ut neque fulcimentis innixus incedere posset, S. Thomae se commendavit, et statim liberum incessum impetravit. Jacobus Cervera ulcerum incurabilium doloribus quatordecim annorum spatio afflictus, et humanis remediis juvari non amplius posse expertus, Thomae opem implorans statim sanus evasit. Vincentius Cyprius paralyti laborans Thomam deprecatur, [p. 713] et repente brevi somno correptus, vix expergefactus se prorsus morbi expertem reperit. Catharina Montalta lactis defectu suam prolem nutrire non valens, flores qui B. Thomae sepulchrum ornabant uberibus admovit, mammarumque statim ubertatem consecuta est. Ludovicus Lemos chirurgicus sola B. Thomae intercessione se diutinis podagrae cruciatibus immunem evasisse gavisus est. Alia hujusmodi miracula praetermittimus, quae legi possunt apud historicos, qui nostratis B. Thomae vitam conscripserunt, inter quos ex Eremitano Ordine praecipue recensentur Aemilius Rasponinus Ravennas, Benedictus de Aste Hispanus, Georgius Maigretius Belga, Hieronymus Canton Hispanus, Jo. Baptista Penne Perusinus, Michael Salon Hispanus, Sebastianus Broilus Fanensis, ac tandem, ut caeteros omittamus, Laurentius a S. Barbara August. Discalceatus, cujus lucubratio praefixa habetur operibus nostratis D. Thomae editis Mediolani an. 1750. Reliquit enim valde multas piissimasque conciones, et quasdam

in Cantica Canticorum, et Apocalypsim expositiones, quae jus sperandi praebent aliquando Thomam nostrum S. Ecclesiae Doctorem declaratum iri. In Beatorum album relatus fuit a Paulo V die 7 Octobris an. 1618, et Sanctorum coetui solemniter adscriptus ab Alexandro VII ipso omnium Sanctorum festo die an. 1658. Ab eodem Paulo V *pater pauperum et Praelatorum speculum* nuncupatus fuit. (Ex Eremitico Sacra, tomo 2, fere omnia desumpta).

Fr. Thomas Offilay, Hibernus, anno 1555 cum esset nuper electus Episcopus Ardachensis in Hibernia, die 27 Martii transfertur ad Ecclesiam Leiglinensem item in Hibernia. Waraeus pag. 158 illum putat Franciscanum, cujus auctoritati innixus ipse in Eremitico Sacrae, part. 2, pag. 322, in eundem errorem lapsus sum. Illius tamen Augustiniana professio aperte asseritur in actis consistorialibus, quae inspexi in Bibliotheca Barberina, in codice signato XXVII. I sub die 30 Augusti an. 1555. Videtur autem adhaesisse partibus Reginae Elisabethae, ac proinde reprobatus tamquam schismaticus.

XCVIII

APPENDIX - p. 713

Epistola Rev.mi Patris Hieronymi Seripandi ad S. Thomam a Villanova, ad Archiepiscopatum Valentinum electum. S. Thomae Epistola, ad quam haec responsum est, habetur hujus voluminis pag. 606, sub data 12 Augusti an. 1544: "Deo, qui coelum et terras summa ac ineffabili providentia moderatur, a nobis omnibus, et a me ipso praesertim, qui Augustinianis nunc praesum, gratiae sunt agenda immensae, quod per Carolum Caesarem pietatis propugnatores unicum, ut ex tuis litteris laetus audio, in Ordine Episcoporum te virum summae integritatis, et doctrinae collocaverit. Gratulor igitur tibi primum, Valentinae deinde Ecclesiae, nostri denique Ordinis hominibus universis. Tu enim virtutis tuae testimonium consecutus es amplissimum, in quo nulla ambitionis aut cupiditatis nota existat. Dei unius, qui quos vult, eligit, consilium veneramus, et Caesaris fidelissimum pectus laudamus; Valentina vero Ecclesia pastorem eum adeptam est, quem summopere optare debebat, qualem describit Apostolus potentem exhortari in doctrina sana, et eos, qui contradicunt reprimere. Nostri vero Ordinis nemo erit, qui non laetetur, [p. 714] ac quasi triumphet, quod in te excitetur prisca patrum virtus, et gloria reviviscat. Post enim magnum illum Alphonsum Toletanum, Hispanensem Praesulem, nemo ad tantum munus in Hispania a Deo vocatus recolitur. Hunc tu nobis honorem egregia virtute restituis. Ego vero iudicio quoque meo gratulari possum, quod haec de te divinare videbar, cum mores et integritatem tuam, magnamque maximarum doctrinarum peritiam in Hispania contemplantur. Non vereor quin S. mus D. N. Pontifex hanc caesaream nuncupationem gratissimo animo sit accepturus, apud quem gravissimum virtutis tuae testimonium extabit R. mi D. Burgensis, qui ut saepe ad te scripsi, amat te impense. Ego quoque officio meo non deero cum Romam rediero, quod ad calendas Novembris futurum existimo, Deo juvante. Dominus igitur qui te vocavit, virtute ex alto induat, ut omnes legitimi pastoris numeros explere ad suam gloriam, et tuarum ovium salutem possis. Quibus verbis tibi benedicimus, et bona precamur, quod primum ad nos attinet; deinde, ut debemus, manus tibi tamquam Episcopo summo honore digno exosculamur. Demum res tui Ordinis in ea civitate, quae certe magno egent auxilio, commendatas tibi esse pro tua pietate optamus. Qua de re cum sedere te in Sede tua compertum habebimus, latius agemus. Interea vale dignissime Praesul, et me, quem ut patrem venerabare, nunc deditissimum servum complectere. Datum Florentiae 19 Septembris an. 1544. Fr. Hieronymus Seripandus, generalis.

XCIX

ALII AUGUSTINENSES SCRIPTORES,

Fr. Adamantius, sive Adamas, vulgo Diamante, Florentinus, vir fuit varia, ac multiplici eruditione instructus, ac praesertim apud scriptores laudatur ceu magnus geographus, atque insignis mathematicus, qui etiam litteras graecas, hebraicas, atque latinas egregie calluit. Anno 1563 erat Tridenti orator catholicorum Helvetiorum ad Concilium, unde a Gregorio XIII deinde Romam vocatus fuit ut Hebraeorum Thalmud traducendo, atque emendando operam daret. Verum dum hujusmodi labori incumberet, die 17 Jan. an. 1581 hanc mortalem vitam finivit. Apud Ordinem fuerat secretarius P. Prioris Generalis, et Pisanae Provinciae moderator. Opera ejus vide apud Ossinger pag. 14.

Fr. Adeodatus Senensis, sacrae theologiae magister, et publicus in patrio gymnasio per multos annos theologiae cathedrae moderator, fuit provincialis primo Senarum, ac deinde Siciliae, quo profectus fuerat ut praeceptorem ageret filii Marchionis Terrae-Novae in domo Panormitani Archiepiscopi DD. Petri Taliavia de Aragonia, praefati Marchionis fratris. An. 1563 interfuit Concilio Tridentino, in quo magnam suam doctrinam, et eruditionem ad stuporem ostendit, ut scribit Ossinger pag. 326, ubi etiam nostratis Adeodati lucubrationes recensentur. Decessit circa an. 1568.

Fr. Augustinus Moreschinus, de Monte-Ilcino, alumnus provinciae Senarum, potissimum laudatur facundissimi concionatoris nomine, qui praecipuas Italiae urbes in sui admirationem rapuit. [P. 715] Vir dicitur fuisse moribus incorruptus, conversatione honestissimus, atque singulari humilitate praeditus, qui propterea haud ignobilem in Regno Neapolitano sibi oblatum Episcopatum recusavit. Vitam cum morte commutavit Mediolani an. 1560, aetatis suae 42. Vide Bibliothecam Augustinianam, pagina 612.

Fr. Christophorus de Fonseca, Toletanus, qui in oppido S. Eulaliae ortum habuit, sacrae theologiae magister, erat suo tempore celebris concionator et patria lingua valde facundus, et elegans scriptor. Anno 1607 a Generali Hippolyto Fabranio Castellae provinciae rector designatur. Extremum diem clausit 27 Decembris an. 1612, aetatis suae 71. Quae reliquit doctrinae suae monumenta referuntur in praefata Bibliotheca Augustiniana, pag. 355.

Fr. Christophorus Patavinus, sacrae theologiae magister, laudatur tamquam magni nominis philosophus, atque insignis theologus. Cum esset totius Ordinis Procurator generalis, in comitiis generalibus habitis Bononiae an. 1551 in locum Prioris Generalis Hieronymi Seripandi suffectus fuit, totumque deinde Eremitanum Ordinem per annos duodeviginti optime gubernavit. Vir fuit multae doctrinae atque singularis pietatis, qui in Tridentino Concilio suam raram eloquentiam ostendit, in eoque Reipublicae Christianae egregiam operam praestitit. Debitum naturae persolvit Romae die 4 Feb. an. 1569, aetatis suae 69. Scripta ejus recensentur apud Ossinger, pag. 672.

Fr. Christophorus Santotisius, Hispano-Burgensis, sacrae theologiae magister, celebratur praesertim eloquentissimi Concionatoris nomine, qui an. 1567 designatus fuit Hispanorum praedicator in Belgio. Fuit etiam Coloniensis provinciae Vicarius generalis ab anno 1570 usque ad 1576. Interfuit Concilio Tridentino an. 1563, in eoque praeclare se gessit, praesertim dum coram Patribus dominica tertia quadragesimae de verae Ecclesiae signis peroravit. In decrepitam usque aetatem pervenit, vitamque cum morte commutavit an. 1612. Opera ejus citantur in saepe laudata Bibliotheca Augustiniana pag. 792.

Fr. Felix a Prato, alias Pratensis, alumnus Cong. Ilicetanae, ex famoso hebraeo, atque rabbino factus eremita augustinianus, trium linguarum peritia, ad magna eruditione ornatus, inter celebriores suae aetatis theologos jure meritoque adnumeratur. An. 1522 a Generali Gabriele Veneto ad Adrianum VI Summum Pontificem electum, et in Hispania tunc commorantem missus fuit ut Ordinis negotia apud illum tractaret. Multis annis Romae hebraeorum flagellum nuncupatus fuit. Ab anno 1526 ad 1528 suae Ilicetanae Congregationis procuratoris munus exercuit. Tandem prope centenarius Romae ad praesentis vitae terminum pervenit die 5 Nov. an. 1558 Opera ejus vide apud Ossinger pag. 717.

Fr. Franciscus a Christo, Lusitanus, sacrae theologiae doctor eximius, vir ingenio praestans, eloquio disertus, atque variarum linguarum peritus, in Academia Conimbricensi publice sacram theologiam docuit ab an. 1564 ad 1583 evasitque ejusdem facultatis decanus, qui primus in eam scholam methodum tradendi annotationes, sive postillas invexit. Ad alteram vitam transivit e Conimbricensi coenobio die 10 Feb an. 1587. Illius doctrinae monumenta refert Ossinger pag. 231. **[P. 716]**

Fr. Hieronymus Roman, Hispanus, sacrae theologiae Magister, ita ab Herrera pag. 356 celebratur: Hieronymus Roman, provinciae Castellae filius, totius Augustiniani Ordinis chronographus generalis, vir indefessi laboris, et studii, librorum helluo, pluribus editis opusculis nomen suum posteritati divulgavit. Mirum profecto quot provincias peragravit ut antiquarum rerum notitias ex instrumentis fidelioribus compararet, quotque volumina manuscripta reliquerit. Anno 1589 apud Archiepiscopum Bracharensem commorabatur. Vitae hujus stadium confecit Metimnae Duelli vel Campi circa an. 1597. Quae scripserit discere potes ab Ossinger pag. 773.

Fr. Joannes ab Annuntiatione, Mexicanus, illius provinciae alumnus, a nostrate Grixalva dicitur vir maturi regiminis, et magni ad Religionem zeli, qui Mexicanam Provinciam, tunc sanctis hominibus fecundam, illustravit. Quaedam docte scripsit lingua mexicana, quae magno adjumento sunt evangelicis illius regionis operariis. Hujus praesertim nostratis Joannis, et aliorum Augustinensium zelo, et laboribus tota Quitensis regio christianam fidem amplexa est, in eaque sex annorum intervallo quatuordecim Augustiniani Ordinis coenobia erecta fuerunt. Tandem laboribus in vinea Domini exantlatis consumptus Joannes noster obiit Mexici an. 1593, aetatis suae 80. Vide Ossinger pag. 58, et Alphabetum Herrerae part. I, pag. 409.

Fr. Joannes Baptista a Glano, Belga, Leodium patriam habuit, ubi apud nostrates primas litteras didicit. Annos viginti natus Romam venit, ibique opera praesertim cujusdam nostratis coenobitae P. Joannis a Leodio eremitanum habitum induit an. 1572. In patriam rediit sanitatis recuperandae causa an. 1575, unde postea Parisios profectus fuit. Ibidem in divinas litteras tamdiu incubuit ut per omnes pedetentim gradus ad summum pervenerit laurea theologica inter doctores sorbonenses solemniter coronatus. Lutetiae cum degeret Ducem Nivermensem, cui imprimis acceptus erat, Henrici III, ad Sixtum V recens electum legatum theologi titulo comitatus fuit. Variis vicibus praesertim Leodii prioratum gessit, atque etiam bis Belgicam provinciam rexit, interea in Leodiensi coenobio scholastica exercitia non omittens, eodem nimirum tempore et coenobitas gubernans, et saeculares docens. Apud nostratem Ossinger pag. 401 dicitur vir eruditissimus, ac historicus celeberrimus atque omnium scientiarum gloria illustris, qui suis dux erat ad virtutem, ad religiosam vitam, ad perfectionis studium, ad accuratam regulae, et statutorum Ordinis observationem, donec laboribus, et senio exhaustus, Leodii die 3 Feb. an. 1613 naturae satisfacit. Consule etiam nostratem Cornelium Curtium in Elogiis illustrium Augustinensium pag. 259.

Fr. Joannes Gonzalez de Critana, Hispanus, sacrae theologiae doctor, sua magna doctrina Castellae provinciam illustravit. Apud nostratem Ossinger dicitur vir moribus candidus, ingenio acutus et in praedicando eloquentissimus. Floruit saeculo 17. Illius eruditionis monumenta vide in saeculis Aug. vol. 2, pag. 312.

Fr. Laurentius de Villavicentio, Xerecensis, alumnus fuit provinciae Castellae. Jam sacrae theologiae magister degebat in coenobio Burgensi an. 1560. Antea vero fuerat sacrae Scripturae professor in Universitate Lovaniensi, necnon **[p. 717]** apud Ordinem commissarius generalis inferioris Germaniae. Eligitur aulicus Philippi II concionator an. 1570, suisque concionibus se reddidit universo fidelium coetui gratissimum. A praefato Rege an. 1577 simul cum D. Joanne Manrique regio eleemosynario, et P. Mag. Fr. Petro Fernandez Ord. S. Dominici provinciali designatus fuit ad examinandam causam Patrum Discalceatorum Ord. B. Mariae Virginis de Monte Carmelo, et horum judicio piissimus Rex apud S. Sedem favit separationi Congregationis eorundem Carmelitarum Discalceatorum. An. 1575 haud levem passus est insectationem ab Episcopo Pacensi, qui illius scripta tamquam censoriae notae digna traducebat. Verum causa Romam delata Cardinali Justiniano commissa fuit. Hujus autem causae is exitus fuit, ut nimirum nostratis Laurentii scripta

Romae approbata fuerint, et e contra Episcopi opuscula correctioni, atque emendationi submissa. Laurentio nostro, ita Ossinger pag. 946, ubi etiam illius scripta refert, praestantia ingenii, morum integritate, divinarum litterarum, ac sanctorum Patrum peritia pauci aequari potuere; erat enim inter theologos Hispaniae sui aevi fere primus, atque beneficio disertae linguae tantum valebat ut quando sacris concionibus operam dabat, auditores adeo commoverit, ut nemo multis antea temporibus majori concursu auditus fuerit. Ad meliorem vitam migrasse videtur circa an. 1581.

Fr. Leonardus Coquaeus Aurelianensis, alumnus provinciae Franciae, atque doctor Parisiensis, apud Herreram pag. 18, tom. 2, appellatur vir doctissimus et omnigena eruditione refertus, linguarum latinae graecae, et hebraicae cognitione instructus, et commentariis super D. Augustinum, et scriptis in haeticos clarus. Anno 1592 erat Florentiae studiorum regens, et 1595 serenissimae dominae Christinae de Lotharingia Hetruriae Ducissae confessarius. Nostratis Coquaei opera magno ideo praesertim in pretio habenda sunt quia elucidata historiae veritate Romanos Pontifices, eorumque auctoritatem, Jura, atque praerogativas ab adversariorum calumniis vindicarunt. Hanc mortalem vitam eum immortalis commutavit an. 1615.

Fr. Ludovicus de Beja, sive de Berestrello, Lusitanus, sacrae theologiae magister, atque sacrae Inquisitionis in Lusitania deputatus, anno 1578 erat Bononiae Cardinalis Paleotti theologus, et 1582 in illa Universitate primarius sacrae theologiae professor, necnon in Metropolitana Ecclesia casuum conscientiae definitor. Eam theologiae partem, quae definite, ita Elssius pag. 438, de virtutibus, atque vitiis agit, casusque conscientiae tractat, erudite propositis sententiis suis est complexus, quae quidem ejus responsa coram pastoribus, et presbyteris, qui a sacris confessionibus sunt, per menses singulos coram Card. Paleotto Archiepiscopo Bononiensi proponebantur. Editus est liber (eorumdem casuum) Bononiae an. 1587 etc. Correxerit, atque emendavit Ordinis Constitutiones jussu Generalis Hipolyti de Ravenna editas an. 1602. Videtur obisse circa eundem annum 1602. Ejus opera vide apud Ossinger pag. 116.

Fr. Martinus de Rada, Navarrus, ex nobili prosapia Pampelone ortus anno 1533, apud nostrates auctores celebratur tamquam vir rari ingenii, atque eximius Dei servus, sanctitate, et litteris celebris. Eremitanae familiae nomen dedit Salmanticae die 21 Novembris an 1554. Potissimum excelluit [p. 718] scientia mathematicae, geographiae, et astronomiae. Anno 1557 in Mexicum navigavit, unde an. 1564 ad insulas Philippinas transivit. Ibidem Provincialis eligitur anno 1572. Simul cum nostrate Hieronymo Marin, et Aumone Imperatoris Sinensium duce an. 1575, die 12 Junii e portu Manilensi solvit ad Sinarum imperium iturus, paulo ante *ob eruditionem suam et vitae integritatem, et labores pro Christi fide et religione perpeos, auctoritate apostolica ad magisterium assumptus*, scilicet die 7 Martii praefati anni 1575. Anno autem 1577 a Francisco Sande insularum Philippinarum gubernatore simul cum nostrate Augustino de Albuquerque iterum ad Sinas mittitur, ut ab illo Imperatore quoddam responsum acciperet, et ut ipsius nomine foedus iniret, et condiciones aponeret ad utriusque gentis commercium exercendum. Verum in Zambales Luzonae insulae occidentali plaga Martinus, et socius ab hostibus detenti, omni indumento expoliati, ita relictis sunt ut a barbaris insularis necarentur. Verum, auspice Deo, illuc forte fortuna appulit D. Joannes de Morones cujusdam hispanae navis dux, qui eos incolumes Manillam reduxit. Ibidem Martinus noster post varios pro Deo, et patria exantlatos labores, postquam suis concionibus plura hominum millia ad Christi ovile perduxisset, dum fluctibus feri maris iterum se commiserat, Bornei insulae evangelii lucem illaturus, lethali febre correptus, ex mari ad recipiendam fidelis servi mercedem transivit mense Septembri an. 1593. Magnam operam praestitit omnibus Sinensium idioma discere cupientibus; nam composuit illius linguae grammaticam, et copiosissimum dictionarium. Vide Elssium, pag. 472.

Fr. Onuphrius Panvinius, nobilis Veronensis, sed e Cremona oriundus, vir maximi ingenii, et simul studii indefessi, atque omnium saeculorum memoria dignus, et ad omnes Romanas, et Ecclesiasticas antiquitates e tenebris eruendas natus, adhuc adolescens nostro Eremitano Ordini nomen dedit. A Generali Seripando Romam arcessitus, cum ibidem egregium foecundi atque maxime eruditi ingenii specimen praebuisset, anno 1553 Romani studii Magister designatus fuit. Historicos omnes, quotquot undique in manus, ita Elssius pag. 537, cadere possunt accuratissime

pervolutans, totum se discendis, conscribendisque historiis plausibiliter tradidit. In quibus sic excelluit ut paucos habuerit pares, superiorem fortasse neminem. Nimirum satis constat res Romanas priorem illum e tenebris historiarum eruisse, in ordinem digessisse, atque in lucem eduxisse. Quamobrem illum Carolus Sigonius, Paulus Manutius, et Justus Lipsius, summi viri, *magnum antiquitatis assertorem, librorum helluonem, spectatae juvenem, industriae, ingenio et probitate praestantem, virum industrium, diligentem, cui Romanae memoriae debent, debebuntque...* depraedicarunt. Jure meritoque historici studii princeps appellatus, summo semper in pretio fuit apud viros illius aetatis praecipuos, Imperatores, Reges, atque Summos Pontifices, qui eum variis muneribus locupletarunt. Potissimum autem illum adamavit Cardinalis Marcellus Cervini, doctrina pariter, atque pietate spectatissimus, qui ad Summum Pontificatum sub nomine Marcelli II evectus, Panvinium nostrum procul dubio ad altiora sublimasset, nisi post dies ab electione 22 thiam ad meliorem vitam iturus deposuisset. Item acceptissimus fuit Card. Alexandro Farnesio, quem [p. 719] in Siciliam proficiscentem secutus, Panormi lethali morbo correptus, immatura morte praeripitur mense Martio an. 1568, aetatis suae 39. Inter alios vide nostratem Curtium in elogiis illustrium Augustinensium pag. 147, et seq. ubi innumera praeclarissimi scriptoris opera reperies. Licet varient scriptores in designando obitus die nostratis Panvinii, videtur tamen praefendum epitaphium Romae in ecclesia S. Augustini hermae illius appositum, in quo asseritur obiisse XVIII kal. Aprilis.

Fr. Paulinus Berti Lucensis, sacrae theologiae magister, vir egregie doctus; multum litterariae reipublicae sua eruditione, atque industria profuit; nam non solum de suo penu aliquot haud contemnenda opera in lucem emisit, verum etiam aliorum scriptorum volumina correxit, illustravit, typisque edenda curavit. Potissimum autem suam industriam exercuit in evulgandis operibus nostratis Aegidii Columnae, Alberti Magni, et Joannis Scoti. Plurimum versatus fuit in notitia Sacrae Scripturae et Sanctorum Patrum, itemque jurisprudentiam ecclesiasticam optime calluit. Ad mortalis vitae terminum pervenisse videtur circa an. 1617. Suae eruditionis monumenta recensentur in Saeculis Aug. vol. 2, pag. 358.

Fr. Peregrinus Naselli, Patavinus, sacrae theologiae magister ecclesiastica atque profana eruditione varias illustravit academias, in quibus professorem egit. Acerrimus fuit haeresis lutheranae oppugnator, contra quam lingua, et calamo strenue dimicavit, atque nonnulla evulgavit opuscula, in quibus, ut ait Herrera, haereticorum nodos clara facilitate dissolvit. Circa illius obitum videntur hallucinati fuisse nostrates Pamphilus, et Gratianus, qui putant eum obiisse Patavii plus quam nonagenarium an. 1556 cum ex Ordinis registis constet quod adhuc inter vivos debebat an. 1559, mense Augusto. Illius opera referuntur apud Ossinger, pag. 619.

Fr. Petrus de Aragon, Hispanus, alumnus fuit coenobii Salmanticensis, in quo tres illius germani fratres item nostrum Eremitanum Ordinem amplexi sunt. Hic autem noster Petrus ob sacrarum litterarum notitiam, atque juridicam scientiam reddidit se in tota Hispania notissimum. Fuit sacrae theologiae doctor, atque professor Salmanticensis, et Oscensis, qui apud Elssium, pag. 560, nuncupatur vir insignis, et magnanimus, quippe qui pro Ecclesia Christi non paucos labores exantlavit. Inter alia edidit etiam docta, atque utilia commentaria in D. Thomam. Adeas Ossinger, pag. 68.

Fr. Petrus Maldonado, Hispanus, relicta Societate Jesu maluit Christum sequi in Eremo S. Patris Augustini, cujus Ordini in coenobio Hispalensi nomen dedit. Celeberrimus fuit verbi Dei praeco, atque sacrarum Scripturarum egregius explanator. Debitum naturae persolvit die 27 Decembris an. 1615. Illius opera vide apud Ossinger pag. 537.

Fr. Petrus de Valderrama Hispalensis, potissimum claruit perinsignis concionatoris nomine, qui tantam eloquentiae, ita Ossinger, famam obtinuit ut superiorum aetatum disertissimis concionatoribus ingenio, et facundia par haberetur; zelus vero religiosae disciplinae, pacis studium, pietas, prudentia atque doctrina eum ad summum provinciae (Bethicae) gradum extulerunt. Vitam cum morte commutavit Hispali die 15 Septembris an. 1611. Illius opera citantur a laudato Ossinger pag. 608.

Fr. Sebastianus Tuscanus, Lusitanus, sacrae theologiae magister, [p. 720] claruit non solum sacrarum litterarum scientia verum etiam graecae, atque hebraicae linguarum peritia, mira eloquentia, magno Religionis zelo, necnon singulari vitae sanctimonia. Anno 1544 erat Studiorum Regens in Neapolitano coenobio S. Joannis ad Carbonariam. In patriam reversus an. 1547, ibidem tum Regis Joannis III, tum Caroli V Imperatoris regius concionator renuntiatus fuit. Eo tempore, quo sub Regina Maria res catholicorum in Anglia reviviscere videbantur, illuc a P. Generali missus fuit ut Ordinis coenobia recuperaret, instauraret, atque reformaret. In sua Lusitaniae provincia duabus vicibus primatum obtinuit, multumque in ejusdem provinciae reformatione laboravit. Postremo, soli Deo suaeque animae saluti vacaturus in solitudinem se recepit, quam tamem post quadriennium obedientiae virtute deserere coactus fuit, ut Ulyssiponem concionandi gratia se conferret. Socius fuit D. Thomae a Villanova, et familiaris Card. Seripandi, qui de illo *totum intellectum esse dicebat, nec alium cibum in via se velle, quam ejus sermocinationem*. Obiit plenus dierum, ac meritorum Ulyssipone anno 1580. Opera ejus vide in Saec. Aug. vol. 2, pag. 368.

Fr. Simon Mnisenius, Polonus, sacrae theologiae magister, tantae fuit doctrinae et eloquentiae, quantae memo a multis saeculis in Regno Poloniae exitit. A nostrate Felice Milensio appellatur *praeco divini verbi sapidus, carus Stephano Poloniae Regi, cui et latinas interdum dixit conciones quadragesimales*. Anno 1585 impetravit Casimiriae nostratibus monialibus monasterium S. Catharinae, quod postea ipse instituit, atque direxit. Immatura morte praeripitur Cracoviae anno 1591, aetatis suae 40. Eruditionis illius monumenta recensentur apud Ossinger pag. 593.

Fr. Spiritus Angosciolus, vulgo Anguisola, Vicentinus, apud scriptores cum nostrates, tum externos celebratur tanquam theologus atque concionator praestantissimus Cum esset Romae ad S. Augustini sacrae Scripturae interpres, anno 1575 electus fuit totius Ordinis Procurator generalis, ejusque industria, atque diligencia controversia de S. Clarae a Montefalco professione in favorem Ordinis Eremitarum S. Augustini decisa fuit. Universae Augustiniana familiae regendae praeficitur die 3 Junii in generalibus comitiis Romae habitis an. 1582. Dum autem variis Ordinis provinciis visitandis operam daret, Bononiae mors obviam illi venit die 7 Maji, anno 1586, aetatis suae 52. Illius scripta vide in Saeculis Aug. vol. 2, pag.

Fr. Thaddaeus Guidellus, Perusinus, sacrae theologiae magister, unus fuit e celebrandis nostri Eremitani Ordinis Generalibus. Claruit potissimum scientia philosophica atque theologica, necnon prudenti officiorum gestione. Anno 1556 erat in Perusina Universitate publicus theologiae professor postea electus fuit Umbriae Provincialis an. 1557 et Procurator generalis an. 1564. Interfuerat Tridentino Concilio an. 1563, in quo elegantem in festo Ascensionis Domini orationem pronuntiavit. Christophoro Patavino vita functo ceu Vicarius Apostolicus Ordinis habenas regendas suscepit et anno 1570 in Comitiis generalibus Perusiae habitis, unanimi multorum Patrum consensu in officio confirmatur. Sodalitia Cincturatorum, et S. Mariae de Consolatione sua auctoritate univit, eamque unionem Gregorius XIII auctoritate apostolica communivit. Tandem Thaddaeus noster [p. 721] Generalatu dimisso quietis amore Perusiam se contulit, ibique praesentis vitae cursum confecit an. 1606, aetatis suae 95. Aliqua ingenii sui monumenta reliquit, quae indigitantur in Saeculis Aug., vol. 2, pag. 373.

Fr. Theophilus Gallinonius a Vairano Mediolanensis, sacrae theologiae magister, celebratur tamquam insignis philosophus, atque theologus. Potissimum autem excelluit, eloquentia pergami, qui cum Bononiae anno 1563 in Basilica S. Petronii conciones haberet, ita totam illam civitatem ad misericordiam erga pauperes commovit, ut ipso in primis favente DD. Joanne Baptista Compegio, extra portam S. Vitalis eorum hospitium ad Ecclesiam S. Gregorii extruxerint. Noster autem Theophilus Roma, ubi doctissimus in disputando habebatur, a D. M. Antonio Columna Siciliae Prorege Panormum arcessitus ut Ascanio ejus filio, postea Cardinali, philosophiam traderet, ibidem anno 1575 morte pene repentina de medio sublatus fuit. Ejus scripta referuntur ab Ossinger, pag. 382.

C

ALII AUGUSTINENSES SPECIALI MENTIONE DIGNI, QUI FLORUERUNT AB AN. 1550 USQUE AD 1620 - p. 721

Fr. Achatius Claus, Germanus, unus fuit ex illis strenuissimis Augustinensibus commilitonibus qui Lutheranam haeresim in Germania oppugnarunt.

Fr. Adeodatus de Benevento anno 1563 erat praeceptor Monachorum Montis Virginis.

Fr. Adeodatus de S. Augustino, Lusitanus, in concionatoris munere obeundo excellens, anno 1571 suam provinciam illustrabat.

Mag. P. Fr. Aegidius Gravatus Rochensis, anno 1582 erat praeceptor in coenobio B. Mariae Virginis ab Horto. Hic an. 1576 in publicam utilitatem praelo tradidit nostratis Jacobi Magni *Sophologium* de sermone, et inquisitione divinae sapientiae; itemque *Summam* de exemplis, et rerum similitudinibus Joannis a S. Geminiano Ordinis Praedicatorum recognovit, castigavit, et auxit.

Fr. Aegidius de Saxoferrato, Picens, sacrae theologiae magister haud infimi nominis, anno 1563 erat praeceptor monachorum Montis Marsiani.

Fr. Aegidius Bonsius, Florentinus, sacrae theologiae magister, vir sacra, atque profana scientia clarus, et in perorando facundus, primas Italiae exedras, et pulpita calcavit. Adhuc inter vivos degebat an. 1576.

Fr. Aegidius Romanus ab anno 1550 ad 1576 inter celebriores Italiae concionatores floruit.

Fr. Alexander Genuensis, sacrae theologiae magister, anno 1580 erat confessarius Ducissae Lotharingiae, et anno 1582 Commendatarius monasterii Varcensis.

Mag. P. Fr. Alexander de Belinzona anno 1586 docebat monachos S. Spiritus prope Venetias.

Fr. Alphonsus Zorita, postquam regii Mexicani Senatus et Granatensi fuisset auditor, mundi fallaciis valedicens, anno 1580 in Granatensi coenobio Eremitarum Augustiniensium cucullum induit, ibique post solemnia vota nuncupata usque ad obitum pie vixit.

Fr. Alphonsus Gudiel, vir supra modum doctus, atque immortalis memoria dignus, anno 1559 erat publicus in Oscensi Universitate sacrae theologiae professor, deinde in Ossunensi [p. 722] sacrae Scripturae interpres. Reliquit Commentarios in sacram Scripturam, et tractatum de peccatis.

Fr. Alphonsus Garcia, Hispanus, intimus fuit Philippo II Hispaniarum Regi, qui propterea nostro Eremitano Ordini Matritense S. Philippi coenobium, nondum Regnum adeptus, aedificavit. Ejusdem Alphonsi opera alios item conventus Augustiniana Religio in Hispania acquisivit. Inter vivos adhuc degebat an. 1584.

Fr. Alphonsus Gonzalez de Mendoza, Hispanus, doctor Salmanticensis, atque in illa academia publicus sacrae theologiae professor, necnon Philippi II Regis confessarius, et eleemosynarius typis evulgavit aliquot opuscula, quae citat Ossinger pag. 404. Decessit anno 1591.

Mag. P. Fr. Alphonsus de Mendoza, Hispanus, anno 1591 erat Salmanticae publicus sacrae theologiae professor, qui, doctissimis aliquot *quodlibetis*, aliisque tractatibus evulgatis immatura morte praereptus magnum sui desiderium omnibus reliquit.

Fr. Amatus de Jesu, Lusitanus, a Prorege Indiae Orientalis missus fuit ad Acem Regem insulae

Sumatrae ut illum induceret ad quodcumque commercium cum haereticis Hollandis devitandum. Invenit gratiam apud praefatum Regem, qui illum suorum militum praefectum constituit. Anno 1604 iisdem Hollandis noster Amatus bellum indixit, ac de illis triumphum reportavit.

Fr. Ambrosius Beltramus, alias Beltramini, Venetus, vir fuit morum probitate, atque ingenii praestantia paucis comparandus, qui potissimum theologica scientia excelluit. Anno 1581 praelo tradidit tractatum de religioso paupertatis voto. Extremum diem clausit in coenobio S. Stephani Venetiarum anno 1602.

P. Fr. Baccalaureus Ambrosius Latizan anno 1579 erat Lector S. Sebastiani Venetiarum.

Fr. Ambrosius Staibanus Tarentinus, vir praeclara vitae sanctimonia praeditus, atque singulari scientia instructus, nostratum Discalceatorum Congregationem in Neapolitano Regno citra Fretum Mamertinum propagavit, eamque Vicarii generalis auctoritate rexit. Anno 1608 typis edidit egregium opus *Templum Eremitanum*, in quo agit de antiquitate, Sanctis ac Beatis Ordinis nostri.

Fr. Ambrosius Frigerius de Bassiano prope Vicentiam, dicitur ab Ossinger vir ab integritate vitae, morum probitate, et divinis, humanisque litteris laudandus. Potissimum se notum reddidit ob vitam S. Nicolai de Tolentino typis evulgatam Mediolani an. 1603. Scripsit etiam vitam S. Clarae de Montefalco.

Mag. P. Fr. Ambrosius de Ancona anno 1583 erat praeceptor monachorum Montis Morini.

Mag. P. Fr. Ambrosius Patavinus anno 1578 praeceptorem agebat Humiliatorum, et 1601 Patrum Montis Oliveti.

Mag. P. Fr. Andreas de Strada, anno 1620 erat publicus professor Oscensis;

Mag. P. Fr. Alexander de Neapoli cathedricus Nolanus an. 1617; atque

P. Lector Aegidius Pistoriensis professor in Universitate Pisana.

Fr. Andreas de Mata, Hispanus, vir insignis exemplo, et virtutibus, anno 1551 cum aliis sex et viginti nostratibus ad Occidentales Indias profectus fuit. Ex his plerique miraculis claruerunt, alii ad Episcopalem dignitatem eveci sunt, ac tantum in vinea Domini laborarunt ut totum fere Othomidarum [p. 723] Regnum ad Christi fidem converterint. Ex hac vita migravit an. 1574.

Fr. Andreas Volaterranus, Hetruscus, anno 1563 interfuit Concilio Tridentino, in quo etiam orationem recitavit. Typis evulgavit librum *de cura filiorum habenda*. Vivebat adhuc an. 1572.

Fr. Angelus Amandulensis, vir variis scientiis instructus, anno 1604 evulgavit *vitam* B. Antonii de Amandula.

Fr. Angelus Bontius, Ariminensis, sacrae theologiae magister, librum edidit *de ratione status ecclesiasti, et civilis*. Florebat an. 1618.

Fr. Angelus Carezanus, Dertonensis, anno 1615 italice evulgavit *Vitas* SS. Guillelmi, et Galgani, et BB. Andreae de Monte-Regali, et Ghesii de Sancto-Miniato.

Fr. Angelus Senensis typis evulgavit *Vitam et miracula* S. Clarae de Montefalco anno 1597.

Fr. Angelus Terzachinus, Laudensis, vir inter musicos sui aevi praestantissimus, typis evulgavit librum *de musica*. Florebat anno 1615.

Fr. Angelus Ferrus, Venetus, vir tam saecularibus quam divinis litteris nobiliter instructus, singularique facundia praeditus, claruit in Tridentino Concilio. Fuit Neapoli Studiorum Regens, et praeceptor Cruciferorum an. 1565. Cum esset Apuliae provincialis obiit Barii an. 1567. Dicitur a Pamphilo in officio evangelicae praedicationis egregie gratus. Scripta ejus vide apud Ossinger pag. 336.

Mag. P. Fr. Angelus de Sigillo, UMBER, anno 1576 erat Lector monachorum Villae-Novae.

Mag. P. Fr. Angelus de Mediolano anno 1577 docebat monachos Abbatiae Bagiensis.

Fr. Antonius a S. Isidoro, provinciae Mexicanae alumnus, fuit sacrae theologiae magister, Comes Palatinus, Prothonotarius, et praedicator Apostolicus, qui florebat an. 1561. Hic provinciae Mexicanae, teste Herrera, potius detrimento quam adjumento fuit; nam apud Generalem egit ut illa provincia ab Hispania sejungeretur contra votum illorum Patrum, qui numero 38, quorum caput erat B. Antonius de Roa, ad eundem P. R. mum Generalem scripserunt *nullo pacto Reipublicae nostrae, et provinciae huic expedire ut eam ab Hispania disjungas, nec cuiquam vices tuas committas, Vicariumque generalem agas in his partibus, quem publicus noster conventus provincialis minime a te efflagitaverit.*

Fr. Antonius Galvan, Lusitanus, anno 1589 erat in Conimbricensi Universitate S. Scripturae interpres. Ex hac vita migravit circa an. 1609.

Fr. Antonius de S. Romano, Granatensis, vir probitate, scientia, atque eruditione clarissimus, sacrae theologiae magister, prior Conchensis, et S. Inquisitionis censor, an. 1583 praelo tradidit *Consuelo de Penitentes, etc.*

Mag. P. Fr. Antonius Barrahona, Hispanus, alumnus provinciae Castellae, vir doctrina atque vitae integritate spectabilis, lingua patria scripsit *Doctrina moral y espiritual.*

Fr. Antonius de Monte Ilcino, Hetrucus, sacrae theologiae magister, anno 1575 erat praeceptor monachorum Claraevallensium.

Fr. Antonius Florentinus, sacrae theologiae magister, erat professor apud Camaldulenses anno 1576.

Mag. P. Fr. Antonius Mondulphensis, Piceni provincialis, an 1564 erat theologus Card. Julii de Ruvere Arch. Ravennae, et an. 1579 publicus professor Maceratae.

Fr. Antonius de Texeda, Hispanus, [p. 724] vir naturae dotibus, et scientia praesertim historica excellens, an. 1575 scripsit *narrationem* rerum insularum Philippinarum, quam tamen Herrera periisse arbitratur.

Fr. Antonius de Passione, Lusitanus, qui an. 1568 erat Prior Ulyssiponensis, vir regularis observantiae valde studiosus, et catholicae fidei dilatandae percupidus, unus fuit e primis nostratibus, qui Augustinianum Nomen Orientalibus Indiis intulerunt.

Fr. Antonius de Azebedo, Hispano-Auriensis, sacrae theologiae magister, vir humanis divinisque litteris eruditus, historiam Ordinis potissimum callebat. Praelo tradidit perutilem *catechismum doctrinae christianae*, necnon *chronicon* Ordinis nostri manuscriptum reliquit. Avunculus fuit nostratis Thomae Herrerae, floruitque circa annum 1589.

Fr. Antonius Pistoriensis, Hetrucus, anno 1563 erat doctor theologus, et cathedraticus Pistoriensis.

Fr. Archangelus Ricci, Venetus, fuit concionator, poeta, ac theologus magni nominis. Typis evulgavit varias *cantiones*, aliaque parva *poemata*, necnon *orationem* latinam, et aliam italicam. Florebat anno 1605.

Fr. Athanasius Ghigiotti, Fullonicensis in Hetruria, alumnus Congregationis Ilicetanae, anno 1560 nonnulla scripsit. Illius obitus accidit an. 1584, cum majorem partem coenobiorum ejusdem Congregationis prioris nomine rexisset.

Fr. Augustinus de Vivis, Neapolitanus, vir moribus, ac doctrina spectabilis, ac omni litteratura sua aetate nobilis, ut ait Ossinger, typis evulgavit italice *Studium verae sapientiae*, quo unusquisque monetur quonam modo se gerere debeat sive sanus, sive aegrotus, sive moriens, ut recte vivat, ut sit patiens, et ut dum moritur rapidos vincat daemonum incursus. Florebat an. 1585.

Fr. Augustinus Vargas, Pacensis, valde dives mercator, cum naufragio omnia temporalia bona amisisset, ad quaerenda bona spiritualia sese convertit. Itaque implorata Deiparae ope e summo vitae perdendae discrimine elapsus, inter nostrates Limae in Peruvia habitum suscepit anno 1564, atque deinde Chuquiabi sacerdotio initiatus, Capinotae in conversione Indorum strenue laboravit. Limam anno 1575 reversus, ibidem per sexennium cum magna eximiae virtutis existimatione Domino inservivit, illius coenobii interea procuratorem agens. Cum sanctitatis opinione hujus mortalis vitae cursum explevit, an. 1581.

Mag. P. Fr. Augustinus Linariensis, alumnus provinciae Romandiolae, anno 1551 erat praeceptor monachorum Vallis Umbrosae, et an. 1582 docebat monachos Criptae Ferratae. Dicitur apud Herreram vir doctus, et eruditus, necnon linguarum notitia insignis.

Fr. Augustinus de S. Severino, Apulus, an. 1570 erat Provincialis, et 1575 Cardinalis Marci Antonii Columnae familiaris.

Fr. Augustinus Merlius, Offidanus, vir doctus, et vitae honestate clarus, an. 1582 typis tradidit *historiam* miraculosi sanctissimi Sacramenti, quod asservatur in nostra ecclesia Offidana.

Fr. Augustinus Cavalluccius, Fulginas, vir doctus, ac probae vitae, per praelum publici juris fecit *vitam* nostratis B. Ritae de Cascia. Florebat anno 1610.

Fr. Augustinus a S. Felice, UMBER, alumnus Congregationis Perusinae, qui inter vivos adhuc degebat anno 1620, praelo tradidit *vitam* S. Felicis martyris.

Fr. Augustinus Ninno in Philippinis insulis [p. 725] pro Christi fide capite obruncatus martyr occubuit an. 1591.

Fr. Augustinus de Claravallensibus, alias de Montefalco, vir scientia, ac pietate spectabilis, inter alia sui ingenii monumenta *typis mandavit Vitam* S. Clarae de Montefalco. Florebat anno 1564.

Fr. Augustinus de Trinitate, Lusitanus, sacrae theologiae magister, celo fidei propagandae in Peruviam profectus fuit, unde postea reversus, evasit Universitatis Conimbricensis professor. E patria deinde exul effectus, in Galliam transivit, ibique cathedram cum Tolosae, tum Burdigali obtinuit. Vitam finivit Tolosae an. 1589. Quae reliquit suae doctrinae monumenta vide in Saec. Aug. vol. 2, pag. 395.

Fr. Augustinus Fosolus, Venetus, anno 1580 erat Ducis Bavariae familiaris.

Fr. Augustinus, Ord. Erem. S. P. Augustini, an. 1552 scripsit *tractatus de Praedestinatione contra curiosos*.

Fr. Aurelius Filiucius, Pisaurensis, sacrae theologiae magister, et concionator celeberrimus, anno 1574 erat theologus, et verbi Dei praeco Ecclesiae Auximatis. Typis evulgavit *conciones* super Evangelia, et festa totius anni.

Mag. P. Fr. Aurelius de Plumbino 1588 erat praeceptor Benedictinorum prope Mediolanum, et an 1598 edi curavit *Figuras Bibliorum* nostratis Antonii de Rampelosis.

Mag. P. Fr. Aurelius Fivizanensis, anno 1580 erat praeceptor monachorum Camaldulensium.

Mag. P. Fr. Aurelius de Campo Sancto, Perusinus, an. 1578 erat praeceptor in collegio S. Salvatoris in Lauro Romae.

Fr. Balthasar de Eslava, Hispanus, claruit Caesaraugustae sanctitate, virtutibus, vigiliis, abstinentiis, et oratione continuata per integras noctes. Ita Elsius pag. 109. Erat prior coenobii Majoricensis an. 1576.

Fr. Balthasar de Contreras, anno 1566 in pagum *Anco-anco* nuncupatum causa praedicandi Evangelium ingreditur, sed pago ob evangelicae praedicationis contemptum per ignem absumpto, Limam se contulit anno 1567, ibique vixit usque ad decrepitam aetatem ab humilitate, caritate, regularis disciplinae observantia, vitaeque sanctimonia laudatus. Cruentis item poenitentiis se exercuit.

Fr. Balthasar Mexia, Compostellanus, cum jam esset Sacerdos, et senex in Peruvia habitum induit anno 1552. Vicarius designatus de Yagon, multum pro Evangelii dilatatione laboravit. Vir fuit assiduae orationis, et altissimae contemplationis. Cum opinione sanctitatis decessit anno 1572.

Mag. P. Fr. Balthasar Pucinensis anno 1600 erat theologus Archiepiscopi Cusentini.

Mag. P. Fr. Balthasar de Molina, Hispanus, anno 1584 erat publicus professor in Academia Ossunensi, et an. 1589 S. Officii qualificator, quo tempore etiam Bethicae provinciae clavum tenebat.

Fr. Bartholomaeus de Aranda, an. 1573 navigavit in Peruviam simul cum nostratibus Didaco Gutierrez, Gaspare de Regibus, Dominico de la Sermada, Didaco de Castro, Melchior de Regibus, Petro de Solis Pacensi, Joanne de Ayllon, Joanne Caxica, Petro de la Fuente, Didaco de Genova, Lazaro Fernandez, Francisco Navarro, Francisco Ximenez, Didaco Nieto, Juliano Martel, et Joanne Martinez de Ormachea. Fuit autem praefatus Bartholomaeus vir doctus, [p. 726] et concionator egregius, necnon bonus, ac fidelis servus Dei. Extremum diem clausit Chuquisacae cum post praedicationem errato atramentum pro vino bibisset. Post multos annos illius corpus adhuc erat incorruptum.

Fr. Bartholomaeus Carranza, Hispanus, celeberrimus suae aetatis concionator obiit Hispali an. 1574.

Fr. Bartholomaeus Castilionensis anno 1571 erat administrator Archiepiscopatus Salernitati.

B. Bartholomaeus Pantoja, Hispanus. ex oppido Aranda Durii in Castella Veteri, una cum aliis 13 nostratibus a Mauris anno 1568 ipso Dominicae Nativitatis die, in odium Christianae Religionis, intra quamdam turrim, quae erat prope coenobium Guezixanum provinciae Bethicae, injecto igne combusti sunt. Eorum exuviae in Accitano Franciscanorum coenobio reconditae sunt.

Mag. P. Fr. Bartholomaeus Ariminensis, an. 1585 erat praeceptor Olivetanorum, et anno 1594 monachorum Alborum Arimini.

Mag. P. Fr. Benedictus de Marzalla, anno 1578 erat praeceptor monachorum S. Martini prope Panormum.

Fr. Bernardinus Niciensis, vir doctus, anno 1560 erat confessarius D. Margaritae Ducissae Sabaudiae, et sororis Regis Galliarum, cujus Ducissae erat etiam concionator an. 1572. E vivis excessit an. 1575.

B. Bernardus de Spiritu Sancto, Bergomensis, Congregationis Discalceatorum alumnus, vir fuit vitae innocentissimae, atque signis et prodigiis refertae uti scribit Elsius pag. 124. Obdormivit in Domino die 28 Octobris an. 1614 in oppido Lacus provinciae Calabriae. Pridie ipsius obitus coelestes concentus audivit, atque in ipso transitu S. P. Augustinum, et S. M. Monicam aspexit.

Mag. P. Fr. Bernardus de Arienza, Hispanus, anno 1556 erat Poenitentiarius Pontificius.

Fr. Bernardus de Acevedo, Castellanus, anno 1608 in Persidem missus fuit, unde an. 1613 a Persarum Rege ad Regem Catholicum legatus in Hispaniam rediit.

Fr. Bernardus a Spiritu Sancto, Hispanus, nobilis atque dives Asturicensis, cum adhuc inter nostrates discalceatos esset clericus professus, variis morbis veluti aurum igne probatus, cum sanctitatis opinione ad mortalis vitae terminum pervenit Matriti anno 1607.

Mag. P. Fr. Bonaventura de Neapoli erat theologus Ecclesiae Tiburtinae, propter cujus merita anno 1578 Episcopus Augustiniano coenobio tradidit parochiam S. Mariae-Novae.

Mag. P. Fr. Briandus Loclere anno 1575 erat theologus Archiepiscopi Burdigalensis.

B. Caecilius, Hispanus, a Mauris propter fidei constantiam a fronte usque ad umbilicum, atque a dextera ad laevam super pectus in modum Crucis cultro incisus. anno 1570 in Regno Granatensi martyr occubuit.

Mag. P. Fr. Caesar de Monte-Rubiano, Picens, anno 1556 florebat insignis concionatoris nomine.

Fr. Caesarius Vicentinus, sacrae theologiae magister, anno 1537 erat praeceptor Julii de Ruvere nepotis Summi Pontificis Julii II. Decessit ex hac vita Viterbii an. 1560, quo se contulerat dum erat Suriani prior. Fuerat etiam an. 1571 Cardinalis Madrutii theologus, et confessarius. Manuscriptum reliquit *sermonum*, et *concionum* volumen.

Mag. P. Fr. Carolus de Florentia [p. 727] anno 1553 erat in eadem urbe praeceptor monachorum SS. Trinitatis.

Fr. Cherubinus Ghirardacci, Bononiensis, vir magna eruditione instructus, anno 1596 typis evulgavit *historiam Bononiae* duobus voluminibus comprehensam.

Mag. P. Fr. Cherubinus Tarvisinus anno 1581 erat publicus professor Papiae.

Mag. P. Fr. Cherubinus de Mediolano anno 1567 erat praeceptor Cisterciensium.

Mag. P. Fr. Christophorus de Neapoli anno 1567 erat theologus Episcopi Catanensis.

Fr. Christophorus Coranus anno 1592 erat praeceptor Carthusianorum S. Martini.

Mag. P. Fr. Christophorus a S. Elpidio anno 1595 erat theologus Archiepiscopi Firmani.

Mag. P. Fr. Christophorus de Fabriano, Italus, anno 1550 erat prior coenobii Valentini in Hispania, et an. 1556 reformator Congregationis Ilicetanae in Tuscia. Decessit anno 1557, et in Ordinis regestis plurimum commendatur.

Fr. Christophorus Bavarus anno 1564 erat Ecclesiae Augustanae major poenitentiarius.

Fr. Christophorus Amazonius, Senensis, anno 1578 erat theologus Archiepiscopi Cusentini.

Mag. P. Fr. Christophorus de Fromesta, Hispanus, coenobii Salmanticensis alumnus, in quo prioratum gerebat an. 1574, reliquit magnum volumen continens *commentaria in cantica canticorum*.

Fr. Christophorus de S. Onophrio, Amerinus, anno 1618 die 20 Maji, annos undeviginti natus inter nostrates Discalceatos se recepit. Eximia fuit in eo bonitas, prudentia, sanctitas, nec fuit, qui eum arguere potuerit de verbo otioso, aut Regulae, et Constitutionum transgressione. Deum semper praesentem habebat, semperquae illi fenestra suae cellae clausa ut quietius orationem ageret. Tandem consummatus in brevi an. 1619, aetatis suae 20, die 30 Nov. cum odore sanctitatis obiit. Ita Elssius pag. 143.

Fr. Christophorus de Balneoregio, Romanae Provinciae, vir sacris, profanisque litteris instructus, elucubravit opus *de Eucharistiae Sacramento*. Decessit anno 1620.

Fr. Claudius a S. Felice anno 1596 erat magister Seminarii urbis Theatinae.

Fr. Constantinus de S. Gervasio, Laudensis, sacrae theologiae magister, philosophus atque theologus egregius, typis evulgavit *vitam et miracula* nostratis D. Joannis Boni. Florebat anno 1592.

Mag. P. Fr. Constantinus de S. Victoria, Picens, anno 1576 erat theologus Cardinalis Rusticucci in Episcopatu Senogalliensi, et Episcopi Parentini in Istria an. 1585.

Fr. Cornelius Carmaniolensis, Pedemontanus, anno 1585 erat praeceptor Cisterciensium, et an. 1590 sacellanus et concionator Ducis Sabaudiae.

Fr. Cornelius de Placentia, Italus, florebat egregii theologi nomine anno 1564.

Ven. Cosmas a Praesentatione, Lusitanus, nostratis Ven. Thomae de Jesu germanus frater, ex nobili familia de Andrada, post aliquot annos sanctissime inter nostrates Lusitaniae transactos, causa Augustiniana Germaniae coenobia reformandi, illuc a P. Generali ex Gregorii XIII mandato missus fuit. [P. 728] Verum cum Roma profectus Bononiam pervenisset, lethali morbo correptus viam aeternitatis ingreditur mense Julio an. 1580.

Mag. P. Fr. Crescentius Bartholus de Monte S. Sabini, jam totius Ordinis secretarius, anno 1592 erat theologus Comitum Octavii Estensis.

Fr. Cyprianus Doria, Genuensis, anno 1593 erat Genuae Abbas S. Matthaei.

Ven. Damianus de Udancos, Hispanus, vir fuit tanta vitae sanctimonia ornatus ut integram patriam, prout scribit Elssius pag. 161 solo exemplo ad pietatem excitarit. Vivens, ac post obitum infirmos non paucos sanitati restituit, multaque alia postulantibus beneficia a Deo impetravit; quamobrem ita sepulcrum ejus gloriosum evasit ut multi etiam tellurem ad curandos aegrotos inde asportarent. Pie obiit in coenobio D. N. de Risco an. 1563.

Fr. Daniel Bonet anno 1594 erat confessarius, et eleemosynarius Principis Nemoursensis.

Fr. Didacus Velez anno 1617 erat theologus Cardinalis Francisci Sfortiae e Comitibus S. Florae.

Fr. Didacus de Tapia, Hispanus, anno 1594 Segobiae nobiliter ortus, religiosam professionem emisit Salmanticae die 2 Februarii an. 1566. Fuit sacrae theologiae magister, et publicus in Ossunensi Universitate professor. Quaedam typis edidit praeclara *commentaria* in D. Thomam, et alia opuscula, praesertim de ritu sacrificii Eucharistici. Obiit in coenobio Vallisoletano an. 1591, aetatis suae 42.

Fr. Didacus de Herrera, Hispanus, Metimnae Campi an. 1583 ortum habuit, et ibidem die 3 Maji an. 1616 cum nondum 33 annum explesset, et jam in Logicam, et universam Aristotelis philosophiam *commentarios* praelo dignos in regio Burgensi conventu tradidisset, et in Toletano *theologicos tractatus* dictare coepisset, praereptus e vivis. Ita noster Thomas Herrera, illius germanus frater, Alphabeti Aug. pag. 202 vol. I, ubi noster Didacus appellatur juvenis promptissimi, et perspicacissimi ingenii.

Fr. Didacus Ponce, Hispanus, composuit opus *de poenitentia Ninivis* ad Jonae praedicationem 25 sermonibus constans, quod in linguam gallicam versum prodiit Parisiis an. 1612.

Fr. Didacus de Zuñiga, Hispanus, vir magnarum virtutum, atque singularis pietatis, cum ex Superiorum licentia lue grassante in Vallisoletano hospitali se in proximorum salutem et obsequium devovisset, post aliquot menses in fraternae charitatis operibus consumptus, cum non exigua sanctitatis fama decessit anno 1599.

Fr. Didacus de Vertabillo, nobilis Hispanus, omnis virtutis et sanctitatis exemplar, Mexici magister novitiorum, ac subinde prior, et provincialis, et Proregis D. Martini Enriquez confessarius, scriptis, et meritis Ordinem illustravit. Tandem virgo, et praecognita divinitus hora mortis, obiit die 10 Septembris in coenobio Mexicano an. 1572.

Fr. Didacus de Valderas, Hispanus, sacrae theologiae magister, vir per Hispaniam propter sacrarum litterarum scientiam magna in existimatione habitus, anno 1612 edidit *vitam S. Joannis a S. Facundo*.

Fr. Didacus de Pastrana, Toletanus, vir ingenuis ornatus moribus, qui bonas artes optime callebat, an. 1603 typis edidit *El camino de la Ciudad de Dios*.

Fr. Didacus de Castro, vir insignis, et primus nostri coenobii de Potosi in Peruvia prior, an. 1584 Cuzqui rebellionem repressit. [P. 729]

Fr. Didacus de Estunica, Hispanus, sacrae theologiae magister, ex illustri Marchionum de Flores-Davila prosapia, in Accademia Ossunensi sacrae theologiae cathedram moderatus fuit. Ab Ossinger pag. 319 dicitur vir tam humanis, quam divinis scientiis ornatissimus, necnon litteris hebraicis, graecis, et chaldaicis optime eruditus. Scripsit praeclara in Job *commentaria*, aliaque tum theologica, tum philosophica, quae in magna apud omnes habentur aestimatione. Florebat circa an. 1580. Consule praefatum auctorem Bibliothecae Augustinianae.

Fr. Didacus de Annuntiatione, Hispanus, ex oppido Llerena, apud nostrates Discalceatos Matrity tunicam induit, et an. 1605 ad Philippinas insulas missus fuit. Anno autem 1610 erat Prior Manilensis. Postea in Hispaniam reversus, cum sanctitatis opinione Matrity extremum diem clausit.

Mag. P. Fr. Dionysius de Sigillo, nostratis Generalis Fulgentii Petrelli patruus fuit, qui vixit annos centum, et annis 63 in variis cum intra, tum extra Ordinem gymnasiis sacras scientias explanavit. Anno 1548 erat divinarum Scripturarum in cathedrali Bariensi expositor, et an. 1560 praeceptor monachorum S. Salvatoris, et an. 1568 monachorum Montis Oliveti. Fuit doctrinae nostratis Aegidii Romani exercitatissimus interpres, quam etiam doctis, accuratisque *annotationibus* dilucidavit. Ex hac vita migravit dum Perusiae in coenobio S. Augustini degeret die 9 Decembris an. 1575, aetatis suae 99, et mensium 9.

Fr. Donatus Marra, Beneventanus, theologus insignis, qui an. 1557 erat provincialis Neapolitanus, composuit *Enarrationes* optimas in hymnos omnes, qui cantantur in Ecclesia secundum morem sacrae Romanae Ecclesiae, et secundum ordinem Breviarii, necnon religiosorum Ordinum SS. Augustini, Benedicti, Dominici, Francisci, et Carmelitarum, impressos Neapoli apud Horatium Salvianum. Edidit etiam nonnulla egregia *poemata*. Coenobium Neapolitanum S. Augustini, et Beneventanum aedificiis, fundis, et redditibus auxit tum ex proprio patrimonio, tum ex piorum largitionibus sua industria collectis. Vitam cum morte commutavit an. 1580.

Fr. Eduardus Lusitanus, sacrae theologiae magister, et Regens studiorum Ordinis Parisiis, propter suas virtutes, et bonum exemplum admodum acceptus fuit D. Eleonorae Hispaniarum Infanti, et Galliarum Reginae, quae an. 1550 illum ad Caesarem legatum misit. Anno 1552 erat provinciae Franciae Vicarius generalis, et vivebat adhuc an. 1571.

Fr. Eduardus Pacheco, Lusitanus, sacrae theologiae magister, fuit rector collegii Ulyssiponensis, vir magnae eruditionis, et singularis doctrinae, necnon verbi Dei praeco fervidus, prout appellatur ab Ossinger, et adhuc inter vivos degebat an. 1570. Typis edidit: 1) *Vitas* BB. Ludovici de Montoya, et S. Clarae de Montefalco. 2) *Triumphum* SS. Sacramenti, ac de ipsius debita adoratione et cultu. 3) *Conciones* pro festivitatibus Christi, B. Mariae Virginis, Sanctorumque Ordinis nostri.

B. Eminus unus fuit ex illis duodecim nostratibus, qui Guesixae in Regno Granatensi a Mauris propter christianam fidem an. 1570 necati sunt.

Fr. Evangelista Bosius, Patavinus, non minus morum integritate quam doctrinae praestantia celebris multa Ordinis gymnasia [p. 730] sua scientia illustravit. in Romano Athenaeo non paucis annis publice philosophiam docuit. Huic saeculo valedixit anno 1593, aetatis suae 56. Reliquit typis edita *theoremata* theologica, naturalia, et logica.

Fr. Evangelista Quadrammus, Eugubinus, anno 1564 apud Cardinalem Ferrariensem Aloysium Atestini, 1593 apud Ducem Ferrariae, et 1598 apud Ducem Mantuae cum P. Generalis venia commorabatur, eisque ob singularem doctrinam, atque variarum scientiarum copiam valde erat acceptus. Inter alia per praelum evulgavit *librum contra alchymistas* et *alium* de remediis contra pestem.

Fr. Eustachius Ortiz, Hispanus, una cum alio nostrate Fr. Didaco de Guevara e Philippinis insulis anno 1601 in Japoniam transivit, ibique ecclesiam sub S. Spiritus nomine aedificavit, in qua catholicae Religionis munia exercebat, christianos in fide confirmabat, ad idola reversos ad Christi ovile recabat, atque gentiles in Ecclesiae sinum reducebat, Bonzis nequicquam resistentibus.

Fr. Felix Recanatensis, an. 1610 Perusiae per praelum publici juris fecit *Vineam Augustinianam*, in qua recenset 65 Ordines sub Regula S. P. Augustini militantes.

Fr. Franciscus Riaño, Hispanus, eximius concionator, Matritensi coenobio recens extracto gratiam principum, et favorem populi conciliavit. Ab an. 1548 ad 1556 fuit Marchionum de Modexar confessarius.

Fr. Ferdinandus de Zarate, nobilis Matritensis, anno 1568 erat publicus sacrae theologiae in Ossunensi Academia professor.

Fr. Franciscus de Figueroa in provinciam Peruanam transivit an. 1585, atque Evangelium disseminavit in Potosi in parochia Copacavanae.

Fr. Franciscus Lucas de Corduba an. 1588 typis evulgavit vitam S. Guilelmi.

Fr. Franciscus Marcus Margales, vir doctrina spectabilis, fuit prior conventus Oscensis in

Hispania, et in illa Universitate circa an. 1597 per novem annos cathedrae Scoti moderator.

Fr. Franciscus de Leon, Hispanus, vir bonarum litterarum eruditione, atque Sacrae Scripturae scientia ornatus, florebat an. 1620; typis evulgavit sermone patrio, *orationem panegyricam* de Immaculata Deiparae Conceptione, et aliam de ejus B. Virginis Annuntiatione, necnon *Privanza del hombre con Dios*.

Fr. Franciscus de Segura an. 1578 erat in Senarum Academia publicus sacrae theologiae professor. Anno autem 1583 erat Sardiniae provincialis. Auctor fuit erigendi collegii Neapolitani Dominae Nostrae de Spe pro nostratibus Hispanis, in quo vitam finivit anno 1599.

Fr. Franciscus de Aguilar, Hispanus, vir summae auctoritatis, et doctrinae, magna sapientiae laude in sua Bethica provincia floruit. Ilerdae publice Sacram Scripturam exposuit. In illo coenobio debitum naturae persolvit die 13 Martii an. 1613. Reliquit *libellum* de Indulgentiis, et *alium de indulgentiis Cinturatorum*.

Ven. Franciscus Conil, alumnus provinciae Aragoniae, dum Oscae saeva lues saeviret anno 1564 fugientibus omnibus, ipse firmus ad aegrotorum solatium permansit.

Fr. Franciscus de Castañeda, Burgensis, unus fuit e praecipuis suae aetatis concionatoribus. Anno 1614 praelo [p. 731] tradidit *quaedam concionatoria* hispanice exarata, et *tractatum* de purissima B. Virginis Conceptione.

Fr. Franciscus de Castroverde, Hispalensis, anno 1575 erat Albanae Ducissae confessarius, et 1592 Bethicae provincialis. Item fuit Philippi II et Philippi III Hispaniarum Regum concionator. Apud Herreram vol. I, pag. 245, dicitur *suo tempore absque invidia praedicatorum rex*. Cum ob quamdam liberam invectionem in vitia jussus esset 24 horarum spatio Matrilo exire, jussionem regiam in media platea intimanti vultu placido respondit mirabundus: *Intra 24 horas? Miror Regis liberalitatem. Vade nuncia Suae Majestati quod horas 22 ei restituo. Mihi sufficiunt duae horae quantumvis seni, et huic innixus baculo urbe excedam*. Quo dicto iter ad proximam portam arripuit. Mox autem universis viri animum stupentibus revocatus fuit. Obiit Matrilo in collegio D. Mariae de Aragon die 10 Maji an. 1611, aetatis suae 75.

Fr. Fridericus Carpeno, Narbonensis, sacrae theologiae magister, anno 1611 erat eleemosynarius Ducis Sabaudiae, et ejusdem filiorum concionator. Item theologus fuit Abbatiae B. Mariae Ambroniaci dioecesis Lugdunensis. Inter vivos ad huc degebat an. 1617.

Fr. Gabriel de Saona, Hispanus, sacrae theologiae magister, et prior Ilerdensis, an. 1594 erat illius Universitatis publicus sacrae theologiae professor. Postea in Peruviam profectus item publice in Limana Academia sacram theologiam docebat an. 1602.

Fr. Gabriel Buratellus, Anconitanus, sacrae theologiae magister, vir in sacris Scripturis summopere versatus, et philosophia tam academica, quam peripatetica egregie instructus, anno 1563 Concilio Tridentino interfuit, quippe qui ab omnibus tamquam theologus profundissimus habebatur. Huic luci oculos clausit an. 1571. Reliquit typis editam *Conciliationem praecipuarum controversiarum inter Platonem, et Aristotelem, et commentaria in septem psalmos poenitentiales*.

Fr. Gabriel de Messana, Siculus, sacrae theologiae magister, an 1576 erat publicus professor in eadem civitate.

Fr. Gaspar de Regibus, Lusitanus, anno 1573 erat confessarius Ducis Bragantiae.

Fr. Gaspar Melo, Hispanus, alumnus provinciae Peruvanae, sacrae theologiae magister, erat Vallisoleti primarius Sacrae Scripturae interpres. Florebat an. 1584. Praelo tradidit *commentaria* in

Evangelium S. Matthaei, in S. Lucam, et in Apocalypsim.

Ven. Fr. Georgius Lumiatus in conventu Cremae in Insubria circa an. 1604 sanctitatis fama, et miraculorum gloria claruit.

Ven. Fr. Georgius Marius, Hispanus, insignis theologus, et egregius concionator, virtutibus, et vitae sanctimonia Ordinem illustrabat circa annum 1569.

Fr. Gerardus Neapolitanus, sacrae theologiae magister, an. 1565 erat theologus Episcopi Bovinensis, 1570 vicarius generalis Episcopi Aversani, et 1579 theologus, et vicarius generalis Episcopi Cotronensis.

Fr. Gerardus de Bellinzona, Vicentinus, sacrae theologiae magister, arte poetica potissimum claruit, multaue hujus generis *opuscula* typis evulgavit. Florebat circa an. 1590.

Fr. Gratianus Perusinus anno 1560 erat in Basilica S. Mariae Majoris pontificius poenitentiarius.

Fr. Gratianus de Venetiis sacrae theologiae magister, an. 1579 erat theologus, [p. 732] et vicarius generalis Episcopi Clugiae.

Fr. Gratianus Venetus sacrae theologiae magister, an. 1579 erat theologus, et vicarius generalis Episcopi Cydoniensis.

Fr. Gratia de Saxoferrato, Picenus, sacrae theologiae magister, anno 1570 docebat monachos Camaldulenses, et 1580 Olivetanos.

Fr. Gregorius Polidori, Pistoriensis. sacrae theologiae magister, suam magnam eruditionem ostendit in *Gregoriano*, sive opere, in quo de quatuordecim Pontificibus Gregorii, tredecim Episcopis, et uno Presbytero, eorumque vitis, moribus, et gestis egit. Impensum est Florentiae an. 1598.

Fr. Gregorius Falconius, Recinetensis, fuit valde eruditus theologus, qui typis evulgavit *Conciliationem* centum locorum controversorum inter D. Thomam, et Aegidium Romanum.

Fr. Guilelmus Trissinas, Vicentinus, sacrae theologiae magister summo loco habitus, florebat an. 1609. Reliquit controversias scholasticas inter D. Thomam et nostratem Aegidium Romanum summa eruditione conciliatas.

Fr. Guilelmus de Anselmi a Montefalco, sacrae theologiae magister, qui viri eloquentis, et magni theologi nomen sibi comparavit, Ordinem illustrabat circa an. 1609. Reliquit quaedam concionatoria, ac praesetim *sermonem* de S. Clara de Montefalco, et alium de Assumptione B. M. V.

Fr. Guilelmus Gandimerius sacrae theologiae magister, prior coenobii Montis Pessuli, an. 1599 ex Summi Pontificis venia, et P. Generalis consensu erat regius senator in ejusdem urbis senatorum collegio.

Fr. Guilelmus Farinonus, Vicentinus, sacrae theologiae magister, claruit potissimum scientia theologica. An. 1614 in lucem emisit *disputationem controversiarum* inter D. Thomam, et Aegidium Romanum, necnon *conciliationem* inter hos duos doctores.

Fr. Guilelmus Patrissonius, natione Scotus, sed alumnus provinciae Belgicae, sacrae theologiae magister, vir fuit eximiae integritatis, scientiae, et prudentiae. Anno 1620 typis evulgavit anglico idiomate *theologiam Protestantium*.

B. Guilelmus a S. Augustino, Lusitanus, cum in Perside Evangelium Christi praedicaret, ab ipso Rege suis manibus captus, conviciis, ac verberibus afficitur, postea pene strangulatus suae libertati restitutus fuit. Verum a militibus dum iter faceret necatus fuit an. 1614.

Fr. Guilelmus Venetus an. 1566 erat praeceptor monachorum Camaldulensium Venetiarum, et 1583 lectorem agebat in coenobio Canoniorum Regularium S. Spiritus in eadem urbe.

Fr. Guilielmus Dorotheus, sacrae theologiae magister, an 1571 erat publicus professor Philosophiae in Academia Papiensi. Valde peritus linguae graecae varia opera Aristotelis in latinam transtulit.

Fr. Hieronymus Niger Pedemontanus, cognomento Fossanensis, anno 1573 erat Vicarius generalis suae Congregationis Insubricae. Vir tam sacrae quam profanae litteraturae studiosissimus, et in utraque egregie versatus, scripsit librum in quatuor partes divisum, *de admirando mysterio, et Christo adorando in Eucharistia*, et aliud *opusculum* contra Waldenses.

Fr. Hieronymus de Castellatio, Ligur, anno 1601 erat praeceptor monachorum Claraevallensium. **[P. 733]**

Fr. Hieronymus Samaritanus, Senensis, sacrae theologiae magister, vir in lectione operum nostratis Aegidii Columnae summopere versatus, ex eis plura recognovit, et cum auctoris vita per praelum publici juris fecit. Huic mundo valedixit an. 1609.

Fr. Hieronymus Nolanus an. 1576 erat lector monachorum Montis-Olivetii, et 1578 prior coenobii Montis-Calvi in dioecesi Beneventana.

Fr. Hieronymus de Aznar et Embid Cardona, Tarraconensis, vir tam eruditionis, quam eloquentiae fama clarus, anno 1611 Oscae per praelum publici juris fecit lingua patria *historiam expulsionis Maurorum ex Hispania*.

Fr. Joannes Baptista, Calaber, anno 1554 de P. Generalis venia manebat ad spiritualia obsequia sororis Summi Pontificis Julii III.

Fr. Hieronymus de Cardenas, Hispanus, anno 1557 erat Ducis Hetruriae familiaris. Postea missus fuit Panormum studiorum Regens, sed eodem anno nempe 1559, Florentiam revocatur ut Hetruriae Ducissae a sacris confessionibus esset.

Fr. Hieronymus Bassianus, Insuber an. 1565 doctrina et auctoritate fulgebat. In Mediolanensi provinciali Concilio sub S. Carolo Borromeo celebrato cum plausu de rebus spectantibus ad Missae celebrationem et Sacramentorum administrationem verba fecit.

Fr. Hieronymus Bartheus, Aretinus musicae peritus, an. 1608 Romae typis mandavit *librum primum Missae octonis vocibus cum basso ad organum accomodato*.

Fr. Hieronymus Martel, Hispanus primus fuit qui a Ven. Thoma de Jesu et a celeberrimo P. Mag. Aloysio Legionensi initiatam Augustinensium Discalceatorum Congregationem, una cum aliis nostratibus simul e Salmanticensi coenobio egressis, in Talabricensi conventu circa an. 1600 ad complementum perduxit.

Fr. Hieronymus de Villegas, Peruanae provinciae alumnus, erat insignis architectus, sine cujus consilio nullum aedificium publicum inchoari poterat. Ordinem illustrabat circa an. 1603.

Ven. Hieronymus de Cruce, Lusitanus, in sua provincia magistrum Novitiorum agens, inter caeteros alumnos etiam celeberrimum nostratem Alexium de Meneses, Archiepiscopum Bracharensis, discipulum habuit. Oblatum Lusitaniae provincialatum recusans, infaustissimae

Anglicae expeditioni anno 1588 se adjunxit, atque deinde e *Classis Invincibilis naufragio* incolumis evadens, animarum zelo permotus ad Orientalem Indiam se contulit, ibique in regionibus Minae, et S. Thomae, Evangelium Christi disseminavit. Anno 1601 a Prorege ad Persarum Regem una cum nostratibus Christophoro de Spiritu Sancto, et Antonio de Govea legatus mittitur. Ibidem industria, exemplo, sanctitate, patratisque mirabilibus infideli Regi ac populo admirationem ingerens novam Augustinianis Eremitis coloniam acquisivit; nam ejus opera circa an. 1607 extractum fuit coenobium Aspahami. Deinde Ormutium reversus, ex hac vita migravit circa an. 1608, aetatis suae 72.

Ven. Hieronymus de Alabiano, nobilis Hispanus, patriam habuit Turiasonem, patrem D. Michaelem de Alabiano, et matrem D. Joannam Gonzalez de Vera. Tunicam Augustinianam induit in coenobio Agredae die 3 Maji an. 1592. Fuit in regali Complutensi Collegio sacrae theologiae lector. Humilitate, oratione, [p. 734] et poenitentia clarus pie obiit in coenobio Sanctorum die 12 Decembris an. 1614. Illius mortales exuviae ad praefatum Complutense Collegium translatae sunt. Illud post ejus mortem, ita Herrera, tom. I, pag. 338, mirabile contigit, quod cum cadaver jaceret in feretro, fratresque fratri devote parentarent, populi frequens turba non vocata ad funus accurrit, pia defuncti spolia venerans, et habitus frustra ardenti desiderio extorquens, potius quam exposcens... De ejus vita, exemplis, et quibusdam mirabilibus auctoritate illustrissimi Hispaniarum Nuncii processus efformari incoeptus, sed inopia, aut misero expensarum metu, devotione tepescente, dimissus. *Excitet Altissimus virum, qui tanti viri memoriam renovet, et ut authentica gestorum ejus notitia non pereat, nullis sumptibus parcat.*

Fr. Hieronymus de Christo, provinciae Aragoniae alumnus, vir fuit litteris concionandi gloria, et virtutibus clarus. Cum ad Excalceatorum Augustinensium Congregationem transisset, anno 1605 ad insulas Philippinas profectus fuit. Praefuit primum coenobio Manilensi, et postea toti provinciae vicarii nomine. Obiit in conventu Bolinai an. 1613.

Fr. Jacobus de Aretio an. 1591 erat Lector Olivetanorum Villae-Novae, et

Fr. Jacobus Philippus de Monte Regali an. 1564 erat Romae pontificius poenitentiarius in Basilica S. Mariae Majoris, et

P. Mag. Fr. Jacobus de Mediolano anno 1581 erat praeceptor Benedictinorum Mantuae.

P. Mag. Fr. Jacobus Caponatus, Patavinus, ejusdem urbis Collegii theologus, atque in primis eximius verbi Dei praeco, familiaris fuit nostratis Cardinalis Seripandi; dicitur in epitaphio vir de clero Patavino, et urbe universa, ac praesertim de Sanctimonialibus optime meritus. Obiit Patavij die 25 Jan. anno 1606, aetatis suae 88. Fuit etiam saepe prior, et provincialis.

Fr. Jacobus de S. Anna, Lusitanus, an. 1561 in spiritualibus obsequiis inserviebat D. Helenae de Alencastro Joannis II Lusitaniae Regis neptis.

Fr. Ildefonsus Soria, Bethicus, magna eruditionis fama claruit. Typis evulgavit quaedam opuscula hispanice exarata, quae refert Ossinger pag. 862. Florebat an. 1601.

Fr. Joannes de S. Hieronymo, ex oppido Yepes, ad nostrates transiit relicto Ordine S. Hieronymi, fuitque primus Augustinensium discalceatorum in Hispania Provincialis. Anno 1605 cum duodecim sodalibus ad insulas Philippinas navigavit, et dum an. 1610 in Hispaniam rediret, prope Ormutium cum sanctitatis opinione spiritum Deo reddidit jam sexagenarius.

Fr. Joannes Caxica, Cantaber, ex Hispania zelo animarum in Peruviam navigavit an. 1573. Multum profecit in conversione Indorum oppidorum Aymaraes, Totosae, et Caxabambae, in quo decessit circa an. 1591. Vir valde doctus varia opera manuscripta in Limano coenobio reliquit.

Fr. Joannes Baptista Arrighi, Florentinus, coenobii S. Spiritus prior, anno 1570 erat praeceptor

monachorum Vallis-Umbrosae, postea Card. Farnesii familiaris, monachorum Criptae-Ferratae lector linguae graecae, ac demum an. 1593 professor publicus in Universitate Bononjensi. Quae litteris tradiderit vide in Saec. Aug. vol. 2, pag. 421.

Ven. Joannes de Annuntiatione, annos jam 40 habens Mexici habitum induit, [p. 735] ibique cum opinione sanctitatis obiit an. 1593, aetatis suae 80. Reliquit *conciones* idiomata tagalo conscriptas.

Fr. Joannes Adrianus, celebris theologus, eloquens, et insignis concionator, an. 1557 e Complutensi Collegio in Mexicum navigavit. In illa Universitate primus omnium Sacrae Scripturae cathedram occupavit. Duobus vicibus provincialatum gessit. Vitam hanc finivit an. 1593 dum Mexici provinciale capitulum pararet. Apud nostratem Herreram laudatur ceu vir inculpabilis vitae.

Fr. Joannes Martinez an. 1595 erat publicus professor in Limana Universitate in Peruvia, et

Mag. P. Fr. Joannes Baptista Sentinas an. 1597 theologus Cardinalis Asculani.

Fr. Joannes Ribera de Tordehumos, Mexicanus, vir spectatae probitatis, atque theologica scientia laudabilis, an. 1581, edidit *Apologiam theologiam* de interioribus animae actibus, et libertate voluntatis, et de applicatione Sacrificii altaris.

P. Mag. Fr. Joannes Baptista Cori, Romanus, dicitur ab Ossinger pag. 405 vir in divinis Scripturis, et Sanctis Patribus jugi studio exercitatus, necnon lingua tam hebraea quam chaldaea instructus. Unus fuit e praecipuis sui aevi concionatoribus. Illius *conciones* variis vicibus typorum ope in publicam lucem prodierunt. Editio prima evulgata fuit an. 1611.

P. Mag. Fr. Joannes de Contreras, vir valde doctus, in Mexicana Universitate publicus fuit artium professor. Illius provinciae primatum obtinuit an. 1599. Cum sanctitatis indiciis diem extremum clausit ut ad aeternitatis patriam transiret anno 1613.

Ven. Fr. Joannes Baptista Burghesius, nobilis Senensis, vir sanctimonia vitae spectabilis, Ilicetanae Congregationis primatum habuit, et an. 1586 prior erat S. Martini Senarum.

Fr. Joannes Baptista Costacii de Visso, UMBER, an. 1614 erat publicus metaphysicae professor in Pisana Universitate.

Fr. Joannes Augustinus Vicentinus, an. 1616 erat confessarius Principis Archiepiscopi Salisburgensis.

Fr. Joannes Baptista Gratianus, Bononiensis, vir theologica scientia ornatus, an. 1599 praelo tradidit *tractatum* de meditatione, et contemplatione.

Fr. Joannes Bonaventura, an 1619 in Oscensi Universitate (in Aragonia) publice philosophiae catedram moderabatur.

Ven. Joannes de Vera Cruce e provincia Castellae navigavit in Mexicum, an. 1534. Vir potens verbo, et opere plurimos ad veram fidem convertit. Pie obiit Pueblae an. 1574.

Fr. Joannes de Guevara, Toletanus, sacrae theologiae doctor Salmanticensis, et in illa Universitate per annos 36 publicus professor, qui etiam fuit Castellae provincialis, obiit Salmanticae die I Septembris anno 1600, aetatis suae 96. Reliquit *commentaria* in quatuor libros Sententiarum, et *Relectionem* de Sacramentis in genere, et alia.

P. Mag. Fr. Joannes Farfan, Hispanus, qui anno 1599 Bethicae Provinciae praeerat, unus fuisse dicitur e praecipuis suae aetatis concionatoribus.

Fr. Joannes Maria Concordiensis, alumnus provinciae Tarvisinae, fuit sacrae theologiae magister valde doctus, atque celeberrimus sui temporis concionator, qui *sermones quadragesimales* typis mandavit. Florebat circa an. 1600. [P. 736]

Fr. Joannes de Toledo an. 1564 erat pontificius poenitentiarius in Basilica S. Mariae Majoris de Urbe.

Fr. Joannes Baptista de Fidelibus, Cortonensis, sacrae theologiae magister, an. 1564 erat Papae poenitentiarius in Romana Basilica S. Mariae Majoris.

Fr. Joannes Paulus Mazzaferri, Recinetensis, sacrae theologiae magister, an. 1563 interfuit Concilio Tridentino ceu Hungarici Regni oratoris theologus. Anno autem 1564 erat Romae in Basilica S. Petri poenitentiarius.

Fr. Joannes de Witorch, Gandavensis, an. 1574 erat D. Joannae Austriacae Hetruriae Magnae Ducissae confessarius.

Fr. Joannes Baptista, ex vetustissima familia Marchiorum de Casalibus, sacrae theologiae magister, vir singularis prudentiae, et probitatis anno 1552 patrium coenobium S. Augustini Romae ceu prior moderabatur.

Fr. Joannes de Vega, Burgensis, celebris Dei praeco, an. 1574 erat regius concionator, et Joannae Caroli V filiae, et Joannis Portugalliae Principis uxoris confessarius. Non minus vitae sanctimonia quam doctrinae praestantia refulsit.

Fr. Joannes Crabbius, Lovaniensis, vir doctrina atque prudentia clarus, ad Summum Pontificem, et Regem Catholicum pro quatuor Ordinibus Mendicantium felici exitu legatum egit. Ob fidei catholicae celum tetri carceris squallorem biennio sustinere debuit; inde postea emissus, Lovanium se contulit, ibique suis concionibus se acerrimum haereticae pravitatis hostem semper ostendit. Cum plures prioratus, atque etiam provincialatus summa cum integritatis laude gessisset, tandem die 13 Octobris an. 1598 requievit a laboribus suis ut ad meliorem vitam transiret. Quae scripsit: vide apud Ossinger pag. 271.

Fr. Joannes Cools, Lovaniensis, ab Augustino Ardinghello ob raram eloquentiam Theutonicus Cicero appellatus fuit. Variis linguis, nempe Latina, Theutonica, Hispanica, et Gallica ultra trigesies sexies, ita Herrera, Adventus, et Quadragesimae conciones habuit. Ordinis templum, ac coenobium Gandavi auxit, et venustavit, Bruxellis politiorum litterarum scholas aperuit, ac pluribus annis cum magno nostratis Belgicae Provinciae profectu priorem, et provincialem egit. Vitam cum morte commutavit Gandavi die 23 Januarii, an. 1612, aetatis suae 63. Scripta ejus refert Ossinger, pag. 359.

Fr. Joannes Augustinus Bassianinus, Vicentinus, anno 1550 Romae degens gratia fruebatur, atque benevolentia Summi Pontificis Pauli III; erat enim sacrae theologiae magister, scientia, et probitate spectabilis. Suam Congregationem Insubricam doctrina integritate, editisque libris plurimum decoravit. Huic terrena luci oculos clausit Bergomi die 10 Januarii, an. 1557, aetatis suae 70. Illius lucubrationes nominantur apud Elsium pag. 324.

Fr. Joannes de Barrera, Hispanus, sacrae theologiae magister, anno 1557 erat publicus theologiae professor in Universitate Ossunensi.

Fr. Joannes Baptista Seripandus, Neapolitanus, sacrae theologiae magister, nepos fuit celeberrimi nostratis Cardinalis Hieronymi Seripandi. Claruit inter celebriores sui temporis concionatores. Obiit in coenobio S. Joannis de Carbonaria an. 1560, aetatis suae 37.

P. Mag. Fr. Joannes Baptista de Monte-Leone an. 1578 erat theologus Archiepiscopi Consentini.

[P. 737]

P. Mag. Fr. Joannes de Mendoza an 1584 erat theologus Card. Spinolae.

P. Mag. Fr. Joannes Baptista Ninus, 1582 Limae in Peruvia sacram theologiam publice in illa Universitate profitebatur.

Fr. Joannes Baptista Antonicius, Eugubinus, vir fuit lingua hebraica valde eruditus. Anno 1574 erat theologus, et confessarius Card. Pauli Aretii de Itrio postea nempe an. 1578 DD. Annibalis Archiepiscopi Capuae, ac demum Neapoli publicus hebraicae linguae professor. Dicitur multos hebraeos ad catholicam fidem convertisse. Opera ejus vide apud Ossinger pag. 61.

Fr. Joannes de Mora an. 1572 erat in Mexicana Universitate primarius sacrorum librorum interpres. Decessit an. 1574.

P. Mag. Fr. Joannes Baptista Fivizanensis, an. 1572 erat praeceptor Coelestinorum.

Mag. P. Fr. Antonius de Monte-Regali an. 1570 familiaris Cardinalis Gesualdi, et

Mag. Joachimus de Valentia anno 1575 theologus illustrissimi D. Julii de Ruvere.

P. Mag. Fr. Joannes de Tolosa, Hispanus, vir in sacris Scripturis valde eruditus, easdem in Universitate Oscensi explanavit. Item eloquentiam pergami egregie calluit. Ejus scripta refert Ossinger, pag. 895.

Fr. Joannes a S. Josepho, Lusitanus, qui florebat an. 1560, manuscripta reliquit varia suae industriae monumenta ad Ordinis historiam spectantia, quae recensentur apud Ossinger pag. 484.

Fr. Joannes Antonius Papiensis, sacrae theologiae magister, an. 1566 erat praeceptor Fratrum S. Hieronymi, et an. 1567 Monachorum Vallis-Novae. Fuit etiam publicus in Papiensi Universitate professor.

Fr. Joannes de S. Vincentio, Hispanus, sacrae theologiae magister, an. 1558 die 17 Octobris simul cum B. Alphonso de Orozco visitator generalis Provinciae Mexicanae designatur.

P. Mag. P. Fr. Joannes Baptista de Burgos, Valentinus, in patria Universitate sacrae theologiae, et juris canonici publicum professorem egit. Valentinum coenobium, totamque provinciam laudabiliter rexit. An. 1563 interfuit Concilio Tridentino, in quo orationem habuit *de quatuor extirpandarum omnium haeresum remediis*, quae pluries typis excusa fuit.

Fr. Joannes Nunnez, Hispanus, alumnus provinciae Mexicanae, insignis atque eruditus historicus scripsit de rebus provinciae Mexicanae. Obiit Mexici an. 1584.

P. Mag. Fr. Joannes Baptista de Saxoferrato an. 1598 erat praeceptor monachorum Avellanae.

Fr. Josephus de Herrera, Hispalensis, sacrae theologiae magister, latinis, graecis, et hebraicis litteris eruditus, an. 1557 in Mexicum profectus fuit, ubi postea in illa Universitate publicam sacrae theologiae cathedram obtinuit. Reversus in Hispaniam professor evasit academiae Ossunensis.

Fr. Julianus Collensis an. 1600 erat praeceptor Hieronymianorum Mediolanensium, et

P. Mag. Fr. Julius Augustinus de Placentia an. 1583 erat lector Benedictinorum S. Hieronymi de Castellatio.

Fr. Lambertus Methodius, Xerensis, provinciae Castellae alumnus, anno 1552 erat consiliarius, et concionator DD. Georgii Austriaci Episcopi Leodiensis.

Fr. Laurentius Florentinus an. 1582 [p. 738] erat publicus sacrae Scripturae lector in Ecclesia Pientina in Tuscia.

Fr. Laurentius a S. Francisco Discalceatus an. 1590 Venetiis praelo tradidit *Sacrum Theatrum Bibliorum*, duobus voluminibus constans, in quo litteralia, et moralia continentur.

Fr. Leonardus a Gratia, Lusitanus, an. 1601 simul cum alio nostrate Fr. Valerio, ab Archiepiscopo Goano item nostrate Fr. Alexio de Meneses, ad insulam Sacotorensem praedicare Evangelium missus fuit. Ast gens illa nondum apta Regno Coelorum illos rejecit: quamobrem an. 1602 Leonardus noster majori utique fructu in regno Bengalae evangelicum semen disseminare coepit. Anno autem 1610 erat Hieronymi Regis Melindae paedagogus.

Fr. Leonardus Aretinus an. 1554 erat apud Eugubinos sacrae Scripturae interpres, et concionator, accepta a Summo Pontifice facultate manendi extra claustrum in domo Canonicorum.

Fr. Lucas de Corduba, Hispanus, an. 1588 typis evulgavit *vitam S. Guilelmi*.

Fr. Ludovicus de Quesada Regem Peruviae Topam Amarum Ingam ad Christi fidem an. 1588 convertit.

Fr. Ludovicus Prosper Tintus, nobilis eques Valentinus, Limani coenobii alumnus, vir doctus, atque de Ordine optime meritus, quippe qui Augustinianam Quitensem provinciam fundavit, cum sui provincialatus tempore Romam venisset, ibidem an. 1579 ossa reliquit.

Fr. Ludovicus de Azevedo, Hispanus, de Metimna Duelli, nostratis Thomae Herrerae avunculus, vir fuit magna scientiarum copia instructus, qui in habendis ad populum sermonibus in sua Hispania omnibus, ut ait Ossinger pag. 93, palmam praeripuit. Ex hac vita migravit an. 1601 nondum quinquagenarius, ut ait Herrera tom. 2, pag. 24. Scripta ejus typis evulgata, et manuscripta nominantur a laudato Ossinger.

Fr. Ludovicus de Avila, Hispanus, sacrae theologiae magister, et prior coenobii Toletani, anno 1610 typis mandavit *librum de SS. Sacramento*.

Fr. Ludovicus Bergomensis an. 1565 in Mediolanensi Concilio sub D. Carolo celebrato una cum Episcopo Brixisiensi designatus fuit ut de pertinentibus ad Missae celebrationem, et Sacramentorum administrationem verba faceret.

Fr. Ludovicus Hurtado de Peñalosa in Hispania alumnus provinciae Mexicanae an. 1565 scripsit *historiam provinciae Mexicanae*.

Ven. Ludovicus de Capite Vacae, sanctitate fulgebat anno 1570. Illum supremus Ordinis Moderator Thaddaeus Perusinus ab omnibus officiis exemit ut facilius orationibus, et contemplationibus vacare posset.

Ven. Ludovicus Jordanus suae sanctitatis splendore coenobium Alchodiense in Aragonia illustravit. Infirmorum solatium fuisse narratur. Pie obiit an. 1587.

P. Mag. Fr. Marcellus de Nebrixa, vir doctrina, probitate, atque morum sanctitate spectabilis, cum an. 1587 ex sua Hispania ad comitia generalia Romam iter perageret, Civitatem Regalem S. P. Augustini patrocínio liberavit ab infestatione locustarum, quae per septem jam annos ita ejusdem civitatis, atque vicinorum oppidorum arva depascebant ut illorum locorum incolae paupertate atque

annonae defectu ad patriam deserendam sese coactos viderent. Ast ad praefati venerabilis Fr. Marcelli preces, intra tres dies, ita Elssius pag. 452, non apparebant amplius locustae, [p. 739] et si aliquae apparebant, non tangebant fructus.

Fr. Marcus Viani Bononiensis, et

Paulus Vadovita Polonus anno 1614 imprimi fecerunt *Arborem Augustinianam* cum iconibus, et elogiis Sanctorum, et Beatorum Ordinis.

P. Mag. Fr. Marcus de Bononia anno 1601 erat Lector monachorum Cisterciensium Parmae.

Fr. Marcus Aurelius Venetus, eloquentissimus verbi Dei praeco supremum diem clausit Romae anno 1594.

Fr. Marianus Rocca Feltrensis, interfuit Concilio Tridentino anno 1552 in quo concionem habuit Dominica tertia Quadragesimae.

Fr. Marianus Cavensis, alumnus provinciae Romanae, vir theologia scientia, et poetica arte spectabilis, an. 1551 composuit *Triumphum Montium*, quem Julio III dicavit.

Fr. Marianus Mancini Pisaurensis, sacrae theologiae magister, fuit egregius concionator, et nostratis Cardinalis Petrochini familiaris. Deinde theologum et consiliarium egit Ducis Urbinatis. Vivebat adhuc an. 1608.

P. Mag. Fr. Mariottus de Urbino anno 1559 erat poenitentiarius in Basilica Lateranensi.

Fr. Marius a Foro Saraceno, provinciae Romandiolae, qui anno 1538 a nostratibus ad Capucinos transivit, an. 1567 electus fuit eorumdem VIII Generalis.

P. Mag. Fr. Martinus de Guzman et Aragon, nobilis Salmanticensis an. 1591 erat in Germania provincialis, et D. Rodulphi II Austriaci Imperatoris confessarius, an. autem 1593 Principi Ernesto Archiduci Austriae ceu theologus et confessarius inserviebat. Demum in sua Hispania vitam finivit.

Fr. Matthaeus Lotaringus, alias de S. Francisco, qui in Ordinis regestis appellatur concionator celeberrimus, an. 1596 electus fuit vicarius generalis coenobii Vilaris Benedicti in Gallia, in quo usque ad an. 1610 nostratum discalceatorum Congregationem magno zelo provexit.

Fr. Melchisedech de Lazaris, Tarvisinus, celeberrimus concionator, immatura morte praereptus fuit an. 1590, aetatis suae 32.

Fr. Melchior de Arazil, Hispanus, anno 1601 scripsit de *nominibus B. Mariae Virginis*.

Fr. Michael de Sanctis, Lusitanus, an. 1573 erat concionator Reginae Lusitanae, et postea evasit Regis Sebastiani confessarius. Item fuit prior Ulyssiponensis, et provincialis, qui primos Evangelii praedicatores ad insulam S. Thomae sui provincialatus tempore misit. Circa an. 1583 post tot praeclara apud Lusitaniae Reges, et inter fratres munera, eum inglorium, atque infelicem exitum habuit, qui ex sequentibus Herrerae verbis facile percipi potest: Erit miseria ejus omnibus Religiosis exemplum ut terrenis omnibus procul ablegatis, cella, et coelo contenti, Regnorum vicissitudines nec optent, nec quaerant, sed contemplentur a longe. Non est nostri muneris saecularibus negotiis immisceri, regna convellere, et Reges ad nutum instituere; sed Regibus ad salutem ministrare, exemplo et voce extirpare vitia, et pro universo populo divinam misericordiam precibus flectere, et lacrymis cogere. Duplex nobis exemplum in Jacobo Bussolario Papiensi et Michaelae de Sanctis viris insignibus proposuit Deus ut grandiorum virorum exemplo penicula cavere discamus.

Fr. Michael de Sosa an. 1590 erat publicus [p. 740] in Mexicana Universitate sacrae theologiae professor.

P. Mag. Fr. Michael Salon, Hispanus, vir valde doctus, et in theologiae scientiae sui aevi nulli secundus, publicus in Valentina Universitate S. Thomae interpres, et sacrae Inquisitionis qualificator, fuit etiam Aragoniae provincialis. Obiit Valentiae an. 1620, aetatis suae 82. Typis edidit ingens *volumen* de justitia et jure, et *vitam S. Thomae de Villanova*.

P. Mag. Fr. Michael Angelus Aquilanus an. 1578 erat Lector Coelestinorum, et

P. Mag. Fr. Michael Angelus Rusconi an. 1578 erat theologus Cardinalis Gonzagae, et an. 1593 idem obsequium Archiepiscopo Ravennati praestabat. Relicta insignis concionatoris fama decessit an. 1602, aetatis suae 63.

Ven. Nicolaus de S. Maria, Lusitanus dum anno 1592 in Meliaporensi urbe Evangelium praedicaret, ab incolis in odium fidei lanceis transfossus occubuit.

Mag. P. Fr. Nicolaus de Monte Sancti Savini an. 1580 erat theologus Card. S. Caroli Borromaei Arch. Mediolanensis, post cujus obitum praeceptor evasit monachorum S. Victoris Mediolani

Mag. P. Fr. Nicolaus Carmaniolensis an. 1589 erat professor in Universitate Papiensi.

Mag. P. Fr. Nicolaus de Verona, magnus theologus atque egregius verbi Dei praeco, apud Herreram laudatur ad an. 1594. Scripsit carmine heroico *vitam S. Nicolai de Tolentino*, *libellum* de consolatione infirmorum, et *quaedam* ad musicam spectantia.

Fr. Onuphrius Martini, Senensis, alumnus Congregationis Ilicetanae, an. 1593 praelo tradidit *vitam B. Ritae de Cassia*.

P. Mag. Fr. Nicolaus Stassart, Belga, qui in variis coenobiis prioratum egit, totamque provinciam an. 1613 regebat, reliquit *discursus morales 75* in librum Judith, et *aliquot volumina concionum*, quas gallice scripsit.

Fr. Paulus a Christo, Lusitanus, an. 1575, et

Fr. Petrus a Spiritu Sancto, item Lusitanus, an. 1602 erant confessarij Ducis Bragantiae.

P. Mag. Fr. Paulus de Luchinis Pisaurensis, olim P. Generalis Christophori Patavini secretarius, post hujus obitum Pisauri humaniores litteras publice docuit, et an. 1582 erat illius Episcopi theologus.

Mag. P. Fr. Paulus Placentinus an. 1583 erat praeceptor monachorum S. Hieronymi.

Mag. P. Fr. Paulus Utinensis an. 1577 erat Vicarius Episcopi Caneae, et an. 1593 item Vicarius Episcopi Cidoniensis in eadem Cretensi insula.

Ven. Paulus Zillius, Flando-Brugensis, dum concives suos sacris concionibus in fide confirmaret, ab haereticis occiditur an. 1578.

P. Mag. Fr. Perottus de Monte-Granario, Picenus, an. 1575 erat praeceptor monachorum Montis-Morrini.

P. Mag. Fr. Petrus de Uzeda Guerrero, Hispanus, poeta insignis, et in Salmanticensi Athenaeo sacrorum librorum interpres, scripsit *Sylvam suarum lectionum in Apocalypsim*, atque S. Thomae de

Villanova conciones eleganti calamo correctas publicae utilitati communes fecit, uti refert Herrera tom. 2, pag. 286. Vivebat adhuc an. 1576.

Ven. Petrus de Villa-Viciosa, Lusitanus, vir sanctimonia illustris, obiit an. 1574.

Ven. Fr. Petrus de Conimbria. Eodem tempore Lusitaniae provinciam [p. 741] sanctitatis splendore illustrabat Ven. Fr. Petrus de Conimbria laicus conversus.

Fr. Petrus Firmus, Lusitanus, anno 1580 erat in Lusitaniae regno status bellici consiliarius.

P. Mag. Petrus de Vercellis, Pedemontanus, an. 1581 erat Lector monachorum Montis Oliveti, et an. 1594 cum esset visitator generalis Galliae reformationem Bituricensem exemplo, doctrina, monitis, et assidua pietate promovit.

P. Mag. Fr. Petrus Bononiensis an. 1575 erat Cardinalis Lomellini theologus.

Fr. Petrus a Gratia Lusitanus, prior conventus Minae in Angolla ab an. 1576, ad fidem convertit Regem Afutensem, sexque ejus filios, et tres nepotes; item Regem Camanensem, et filium ejus primogenitum, atque Regem Abramuzensem, magnamque illarum regionum populi multitudinem. Ita Herrera tom. 2, pag. 236.

Mag. P. Fr. Petrus Arias, Hispanus, singularis verbi Dei praeco, qui sua eloquentia quocumque vellet auditorum animos convertebat, an 1597 erat in Universitate Oscensi publicus S. Scripturae interpres.

Mag. P. Fr. Petrus Malon de Chaide, Hispanus, litteratus insignis, poeta, et egregius theologus, fuit publicus professor Oscensis an. 1573, et Caesaraugustanus an. 1582. Typis edidit an. 1588 *librum de Maria Magdalena*, qui continet ejus statum peccati, poenitentiae, et gratiae. Reliquit etiam *tractatus duos* de SS. Apostolis Petro et Joanne.

Mag. P. Fr. Petrus de Vega, Lusitanus, concionator disertissimus, ad usum concionatorum an. 1602 praelo mandavit opus prolixum *in septem psalmos poenitentiales*, in quatuor tomos divisum.

Fr. Petrus Ernestus Zombechius, Gandavensis, suis concionibus Coloniae innumeros apostatas ad catholicam fidem reduxit. De illo hoc peculiare traditur, quod nimirum saepius ab haereticis ad extemporaneas conciones provocatus, easdem quamvis de difficillimis argumentis prompte, docteque peragebat. Ita Herrera tom. 2, pag. 388. Vivebat an. 1606.

P. Mag. Fr. Philippus Hernandez de Monte-Regali, Hispanus, sacrae Inquisitionis qualificator, vir in scholasticis studiis versatissimus, an. 1573 erat Caesaraugustae publicus sacrae theologiae professor, cum antea cum Ilerdae, tum Oscae academias illustrasset. Item fuit prior Caesaraugustae, ibique obiit an. 1617.

Fr. Rodericus de Solis, Hispalensis, dicitur ab Elssio pag. 608 vir natura et gratia nobilis, insignis religione, litteris, praedicatione, et mille aliis rebus, praecipue prudentia in regimine, et reformatione monasteriorum. A S. Pio V in Regno Valentiae, Aragoniae, et Catalauniae reformatore, et Vicarius generalis constitutus, sua praeclara existimatione majorem ordini existimationem cumulavit et auxit. Ex hac vita migravit anno 1583, relictis aliquot piis opusculis, quae referuntur ab Ossinger, pag. 861.

Fr. Rogerius Juvenis, Belga, vir multarum virtutum in summa temporum calamitate suam provinciam annos 21 cum plauso administravit. Ad illum, Generalis Seripandus anno 1546 ita scripsit: *Debemus tibi magnopere quod tua industria, et virtute nomen nostrum in ista Orbis terrae regione non fuerit omnino extinctum.* [P. 742] Obiit Brugis anno 1599, aetatis suae 97. Iverat ad Concilium Tridentinum cum Lovaniensibus Doctoribus an. 1551, ibique annum permanserat.

P. Mag. Fr. Rogerius Girard, Parisiensis vicarius. In Ordinis regestis dicitur *vir prudentia, integritate, et probitate vitae fulgens*, qui an. 1600 electus fuit confessarius familiae Galliarum Reginae, et an. 1620 adhuc inter vivos degens nostratem Bituricensem Reformationem pro viribus etiam, invitis quibusdam nostratibus Parisiensibus, provehere satagebat.

Fr. Samson Birette, Gallus, sacrae theologiae doctor, vir doctrina celebris, qui magna cum laude Galliae provinciam rexit, anno 1616 typis evulgavit *refutationes responsionum diaboli exorcizati*.

Fr. Sanctes Alexius de Monte-Regali, arca scientiae nuncupatus, in philosophia neminem sua aetate aequalem habuit. Optime etiam calluit linguas graecam, et latinam. Papiae, atque Perusiae publice docuit cum magno discipulorum atque doctorum concursu. Studio adeo deditus erat ut ad magnas Romanae Curiae dignitates a Pio Papa IV vocatus, responderit: *Studium cum quiete mihi dignitas est*. Decessit an. 1561, aetatis suae 70.

P. Mag. Fr. Sanctes Selinorius, Senensis, alumnus coenobii Montis S. Sabini, an. 1585 typis evulgavit libellum *de modo digne visitandi* tempore Quadragesimae stationes, et Ecclesias Romanas.

P. Mag. Fr. Sanctes Bononiensis an. 1574 erat Lector Ecclesiae Cathedralis Urbini,

P. Mag. Fr. Saba Retimensis an. 1579 Lector monachorum Montis Oliveti apud Murarum,

P. Stephanus Vercellensis an. 1574 praeceptor monachorum Villae-Novae, et

P. Mag. Fr. Sigismundus Pisaurensis Lector quorundam monachorum dioecesis Tudertinae anno. 1598.

P. Mag. Scipio Genuensis an. 1568 erat praeceptor monachorum S. Hieronymi de Castellatio, an. 1575 theologus et concionator Episcopi Nebiensis in Corsica, et an. 1576 ejusdem Episcopi vicarius.

Fr. Sebastianus Genuensis an. 1568 Austriae Imperatori in spiritualibus obsequiis inserviebat.

P. Mag. Fr. Sebastianus Broilus, alias Ammianus, Fanensis, famosus theologus, et egregius concionator, apud Herreram dicitur *vir admodum religiosus, rerum plurimarum notitia atque intelligentia magni faciendus*. Decessit anno 1568. Illius doctrinae monumenta typis edita refert Ossinger pag. 161.

P. Mag. Fr. Sebastianus de Mondulpho, Picens, anno 1594 erat publicus in Maceratensi Universitate sacrae theologiae professor.

P. Mag. Fr. Simeon Emporiensis, Hetruscus, an. 1570 erat Seminarii Pistoriensis moderator.

Fr. Simon de Visitatione, Lusitanus, excellens philosophus, an. 1604 typis evulgavit *commentaria* in libros Aristotelis de meteoris et coelo.

P. Mag. Fr. Simon Florentinus an. 1560 apud nostratem Seripandum Salernitanum Archiepiscopum manebat pro spirituali, ita Herrera tom. 2, pag. 401, ipsius consolatione, et studiorum adjumento, aliisque honestis causis. An 1563 interfuit Concilio Tridentino, obiitque circa an. 1568 dum provincialatus Pisani munere fungebatur.

P. Mag. Fr. Simon Brazzolutus, Patavinus, an. 1563 interfuit Concilio Tridentino, [p. 743] et an. 1567 praeerat provinciae Romanae. Ecclesiam coenobii Patavini exornavit, obiitque an. 1590, aetatis suae 59.

Fr. Simplicianus de Torrini, alumnus coenobii Linariensis provinciae Romandiolae, vir doctrina

atque vitae honestate clarus, an. 1574 erat Card. Paleotti confessarius. Reliquit typis editum *tractatum de Indulgentiis, et gratiis*, quas Gregorius XIII, et alii Summi Pontifices nostratibus Mantellatis, et Cincturatis concesserunt.

Fr. Stanislaus Jandrovius, Polonus, qui a nostrate Milensio dicitur *doctor disertus, ac in dicendo vehemens*, multis annis contra Lutheranismum e suggestu Cracoviae decertavit. Poloniae Regis nedum concionator, verum etiam confessarius fuit. Vitam cum morte commutavit Varsaviae an. 1584, aetatis suae 70.

P. Mag. Stephanus Arbinoth, qui fuit unus e clericis professis, qui Bituricensi Reformationi adhaeserunt, cum evasisset egregius concionator, et linguam italicam optime calleret, in Italiam se contulit, ubi Florentiae cum prioratum, tum provincialatum laudabiliter gessit. Multa ejusdem urbis coenobio beneficia contulit, praesertim infirmorum commodis amplissimas aedes convenienti supellectile ornatas extruxit, adjecta quoque pharmacorum officina, quae non parum monasterii decorem, et amplitudinem adauxit. Ita Herrera tom. 2, pag. 395. Fuit circa an. 1615 Magnae Ducissae Hetrueriae consiliarius, eleemosynarius, et ad varios Principes legatus.

Fr. Stephanus Ugurgerius, Senensis, Congregationis Ilicetanae Vicarius generalis, clarus historicus, atque egregius concionator, qui vivebat an. 1617, reliquit *vitas B. Petri Florentini, et B. Joannis Guccii Senensis*.

Fr. Thaddaeus de Arimino an. 1574 erat praeceptor monachorum Ordinis Cruciferorum,

Fr. Thaddaeus de Prato an 1585 Lector Fratrum S. Hieronymi de Castellatio, et

Fr. Thaddaeus de Ripa Transona an. 1574 evulgavit *vitam S. Matris Monicae*.

Fr. Theophilus Lombardus, de Trivilio prope Mediolanum, vir in sacris litteris plurimum versatus, atque egregius concionator, ob singularem vitae integritatem, prudentiam, atque dexteritatem in variis suae Congregationis Insubricae coenobiis primatum habuit.

Fr. Thomas de Jesu, Lusitanus, diversus ab auctore libri de aerumnis Christi, an. 1580 erat confessarius D. Helenae de Lencastro Regis Lusitaniae neptis.

Fr. Thomas Senensis an. 1598 erat praeceptor monachorum monasterii Senarum tit. Sanctorum Angelorum,

P. Mag. Fr. Tarquinius Asculanus an. 1601 Lector Benedictinorum monasterii Panormitani tit. S. Martini,

Fr. Thaddaeus Venetus an. 1600 magister Cruciferorum Venetiarum, et

P. Mag. Fr. Thaddaeus Papiensis an. 1601 Lector Cisterciensium Mediolani.

Fr. Timotheus de Pandino, Cremonensis, eximius verbi Dei praeco, suis concionibus suasit Cremonensibus civibus ut in vico S. Apollinaris pauperum hospitium sub invocatione S. Alexii extruerent, atque necessariis redditibus dotarent. In variis coenobiis prioratum gessit. Adhuc inter vivos degebat anno 1562.

Fr. Victorius Carganus, Venetus, excellens orator, plures edidit *orationes* latinas, et vulgares de diversis argumentis, [p. 744] praesertim ad Xistum V, et Innocentium IX. Obiit Tarvisii an. 1602.

P. Mag. Fr. Vincentius Florentinus an. 1574 erat confessarius D. Catharinae Hetrueriae Magnae Ducissae.

P. Mag. Virgilius Corinaldensis an 1553 erat publicus Sacrae Scripturae interpres Forosempronii, et

P. Mag. Vincentius Rochensis anno 1556 erat sacrae theologiae professor apud monachos S. Hieronymi Mediolani.

P. Mag. Vincentius Montagnesius, Valentinus, fuit insignis philosophus, atque excellens theologus, qui publice primum Valentiae philosophiam docuit, ac postea cum ibidem, tum Ilterdae sacrae theologiae cathedram cum plauso calcavit. Suae Valentinae provinciae primatum, et sacrae Inquisitionis qualificatoris gradum obtinuit. Debitum naturae persolvit an. 1573. Scripta ejus refert Ossinger pag. 398.

Fr. Waltherus Rotarius, vulgo de Raemaelck, Belga, sacrae theologiae doctor, dicitur ab Ossinger pag. 778 vir verbo et calamo potens, qui tam strenue haereticos oppugnavit ut eum non semel carceribus manciparint, atque etiam exulare coegerint. Aliquando etiam ad necem quaesitus, si non extinctus, tamen semivivus evasit. Tanto cum fructu usque ad obitum verbum Dei praedicavit ut putetur plures catholicos conservasse, quam in urbe Brugensi superessent haeretici. Obiit ibidem an. 1599, aetatis suae 70.

CI

DE PRAECLARIS ORDINIS EREMITARUM S. P. AUGUSTINI MULIERIBUS

AB ANNO 1550 AD 1620 – p. 744

Ven. Soror Agnes de Assumptione Eborae in Lusitania inopes, sed honestos parentes habuit. Ibidem in monasterio Pueri Jesu inter Sorores Conversas recepta fuit. Ob multam pietatem, sanctamque vitae conversationem meruit in sodalem eligi a Ven. Margarita de Jesu cum ad erigendum Villae-Viciosae monasterium profecta fuit. Illi eadem V. Margarita ut eam in novi monasterii regimine successuram relinqueret, ad choristarum Sororum coetum ascensionem obtulit, ipsa tamen humiliter, et fortiter restitit malens in humili loco salvari, quam in nobiliori periclitari. Fuit comes, et sectatrix ejusdem Ven. Margaritae in poenitentis, et exercitiis spiritualibus, obiitque cum opinione sanctitatis Villae-Viciosae die 17 Januarii an. 1555.

Ven. Soror Agnes de Angelis, Ven. Helenae de Paradiso sodalis, in urbe Brigantina nobiliter nata, in S. Crucis Villae-Viciosae monasterio monachalem vitam amplecti voluit. Monasterium ipsum singulari vitae sanctimonia, praeclarisque virtutibus decoravit. Magna erga Deiparam exarsit devotione; ac propterea in aliqua ejusdem festivitate ex hac vita egredi exoptabat. Et revera pie obiit vigilia Assumptionis die 14 Augusti an. 1578.

Ven. Soror Aldonea filia Comitis de Miranda in Matritensi Incarnationis monasterio Eremitano Ordini nomen dedit an. 1611. Eximiae fuit religionis erga SS. Eucharistiae Sacramentum, adeo ut ante illud duntaxat ejus mens requiesceret, [p. 745] atque ad ejusdem cultum provehendum omnes suos pingues proventus expendere in deliciis haberet. In hujus pietatis praemium plures a Deo favores accepit, qui saepius illi apparebat, et dulciter cum ea colloquebatur; quamobrem Aldoncae effigies pingebatur in manu tenens Puerum Jesum ipsius collum digito contingentem.

Ven. Soror Aloysia ab Expectatione Goae in Orientalibus Indiis orta, cum puella evasisset egregiae virtutis, quae omnia adolescentiae ornamenta abhorrebat, apud Augustinenses Moniales in patrio S. Monicæ monasterio habitum induit; ibique floruit praesertim regulari observantia, et singulari erga SS. Sacramentum devotione. Germanam sororem habuit Ven. Sororem Mariam de Resurrectione ejusdem monasterii Sanctimonialem. Pie obiit die 19 Februarii anno 1614.

Ven. Soror Alexandra Bonanossi, dum Bononiae in Augustiniano Conceptionis monasterio habitum suscepit, coelum apertum, ac S. P. Augustinum illi benedicientem aspexisse fertur. Deinde spectabili degens sanctimonia, virtutibus heroicis exornata, spiritum Deo reddidit die I Augusti an. 1611. Ex Mart. Aug. sub praefata die I Augusti.

Ven. Soror Angela Martin de Mirambel, quod est Aragoniae oppidum, in patrio Augustiniano monasterio professionem emisit die 15 Junii an. 1579. Ibidem a teneris annis se tradidit virtutum exercitiis, et magnos in hujusmodi palaestra jugiter progressus fecit; erat enim, ita Ordinis Martyrologium sub die 15 Junii, in oratione assidua, in poenitentiis, et silentio singularis, in observantia zolosa, et in regimine monasterii prudentissima. Plena tandem annis, et meritis non paucis coruscans, inter colloquia ad Deum dulcissima, mortis somno transacto ad requiem sempiternam evolavit.

B. Angela de Brixia fuit S Ursulae Sodalitatis fundatrix sub Gregorio XIII, qui eandem Sodalitatem approbavit die 24 Nov. an. 1572 petentibus Card. Borromaeo, et Paulo Leone, Episcopo Ferrariensi, uti refert Claudius Robertus in Gallia Christiana, pag. 65. Fuisse autem B. Angelam Ord. S. P. Augustini testatur Jacobillus, ubi agit de Beatis Fulginatensibus.

Soror Anna Maria de Vitrioli, Ferrariensis, poenitentia, et mortificatione supra foemineam debilitatem insignis, coelestibus Christi Domini, ac Sanctorum apparitionibus fruebatur. Obiit in monasterio S. P. Augustini Mantuae die 21 Sept. 1567. Ita Elssius pag. 66.

Ven. Soror Anna, alias Felicitas Ramirez, nostratis Ven. Joannae de Guillen mater, post viri obitum (Honorati de Guillen) in Augustiniano Oriolensi monasterio S. Sebastiani, ubi jam ipsius filia degebat, habitum suscepit; sed adhuc in tyrocinio manens lethali morbo correpta, Ecclesiae Sacramentis rite munita, post tria solemnia vota nuncupata cum sanctitatis indiciiis animam exhalavit die 5 Augusti an. 1605.

Ven. Soror Anna Lucretia de Vera, Limae in Peruvia nobiliter orta, duodecim annos nata in Augustinianum Incarnationis monasterium ingressa, statim pietatis semitam sectari coepit; nam tenellum corpusculum jejuniis, et ciliciis macerabat, caeterisque id genus religiosarum virtutum exercitio seipsam ita mancipavit ut provectoribus Monialibus exemplo, atque admirationi esset. Verum biennio post cum magnis sanctitatis indiciiis die I Maji an. 1618 ad coelestem patriam transivit. [P. 746] Post obitum illius anima a nonnullis magna circumdata gloria coelum petere visa fuit.

Ven. Soror Antonia a Fonseca in oppido de Arouca in Lusitania orta, inter nostrates Eborenses monasterii Pueri Jesu sanctimoniales solemnia vota emisit, ibique rara de se sanctitatis praebuit indicia; multas enim per horas quotidie orationi vacabat, ciliciis, jejuniis, et aliis poenitentiis corpus domabat, in choro erat et prima, et assidua, in eoque usque ad mane orans pernoctabat, in cellam rediens matutinum iterum repetebat, et orans saepe in exstasim rapi visa est. Religiosae obedientiae singulare fuit exemplar, atque in Priorissam electa summa prudentia monasterium gubernavit. Cum erga S. Antonium Abbatem singulari devotione flagraret, tribus ante obitum horis ab illo visitata, atque coelesti ad pectus appenso pignore donata fuit, quo exultabunda die 15 januarii an. 1597 in coelum migravit. Post mortem aliquot edidisse miracula memoriae proditum est. Ex Mart. Aug. sub praefata die 15 Jan.

Ven. Soror Apollonia de Jesu a Metimna Campi, habitu Mantellarum assumpto, inter nostrates Discalceatas admitti postulavit; sed ab iis repulsam passa, in domum suam se recepit, ibique inter rara virtutum exercitia piissima obiit die 7 Aprilis an. 1605.

Ven. Beatrix Cherino, Hispana, de Villavincenzo, Antiquariae in Bethica Augustinensibus Sanctimonialibus aggregata, inter eos mira sanctitate vixit; semper enim, ita Aug. Mart. sub die 2 Junii, erat in Dei praesentia, altissima contemplatione, et oratione, in qua a Deo plures suscepisse favores perhibetur, quibus non terrestria, sed coelestia intimo affectu desiderans, ad coelestem

patriam praefata die 2 Junii evolavit an. 1601.

Ven. Beatrix Vaz de Olivera, Lusitana, Eborae ortum habuit an. 1535 e nobilibus parentibus, atque ubi ad duodevigesimum suae aetatis annum pervenit, Conimbricae se subiecit disciplinae nostratis Ven. Ludovici de Montoja, a quo nostratum Mantellatarum habitum suscepit. Praeterea in vitae spiritualis semita duces habuit piissimos aequae ac celeberrimos nostrates Ven. Thomam a Jesu, et Ven. Alexium de Meneses, sub quorum magisterio ita in omnibus virtutibus se jugiter exercuit ut etiam plura patrasse miracula credatur. Tandem meritis cumulata, atque a Christo Domino, Deipara Virgine, et Angelis visitata, ad Regnum coelorum transivit die 6 Januarii an. 1591.

Ven. Beatrix de Orozco germana soror Roderici de Orozco Marchionis de Mortara, una et quidem praecipua fuit e fundatricibus monasterii S. Josephi in Peruvia, in quo postquam praeclara eximiae virtutis exempla praeberet, cum magna sanctitatis opinione spiritum Deo reddidit die 19 Martii an. 1603.

Ven. Beatrix de Sandoval, ex nobilissima Sandovalliorum progenie orta, in Limano Incarnationis monasterio religiosam humilitatem amplecti voluit. Ibidem humiliora domus officia sibi reservabat, atque duntaxat jam tritis, et obsoletis indumentis utebatur, pro lectulo arundines intermediis tegulis sejunctas adhibebat, atque cervicalis loco durissimum saxum capiti submittere in deliciis habebat, saepius praeterea vigilans transversis instar crucis S. Andreae lignis humeros alligata. Orationi mirum in modum dedita erat, ac potissimum erga SS. Sacramentum singulari religione afficiebatur, illudque [p. 747] praecipuam suae domus margaritam appellabat A carnibus semper abstinuit atque jejunia exercuit fere incredibilia. Post illius transitum, qui fuit die 20 Junii an. 1613 religiosae professionis 46, illius anima a quibusdam Fratribus Recollectis in coelum conscendere visa fuit.

Ven Eleonora Portocarrero, nobilis Salmanticensis, Limam in Peruviam profecta, ibidem Incarnationis monasterium pro nostri Ordinis Sororibus Mantellatis fundavit, inter quas ipsamet habitum induit die 25 Martii anno 1558. Postea ad idem vitae institutum suam filiam Menciam de Sosa illexit, postquam hujus vir tamquam laesae majestatis reus ad ultimum supplicium damnatus fuerat. Nostra autem Eleonora claruit potissimum singulari erga SS. Eucharistiae Sacramentum devotione. Illud tamen monasterium anno 1561 ad Ordinem Canonissarum Augustiniensium transivit, ibique, Ven. Eleonora diebus, meritisque onusta vitam cum morte commutavit die 27 Junii an. 1590, aetatis suae 78.

Eleonora de Spiritu Sancto filia fuit D. Ferdinandi de Morales Ducis Jacobi familiaris, qui eam quinquennem nostratibus monialibus Villaeviciosae instituendam tradidit. Ibidem Augustinianum Institutum amplexa, duabus vicibus Priorissae munus exercuit magno cum regularis disciplinae profectu, quippe quae adeo virtutibus eminebat ut caeterae Sorores illam adhuc puellam suam magistram appellarent. Mira claruit religione ergo S. Nicolaum de Tolentino, qui illam an. 1584 in die festivitatis suae per cunctis monialibus manifestum miraculum, trabe super ejus caput in choro post matutinum cadente, a certae mortis periculo liberavit. Cum sanctitatis indicibus ac complurium Sanctorum, ac praesertim S. Nicolai praesentia recreata ex hac vita migravit post praefatum an 1584.

Soror Elisabetha de Acuna, Bexae orta, et in Eborensi S. Monicae asceterio monialis effecta, ibidem magna sanctitatis luce coruscavit. Inter Angelorum concentus ad coelestes nuptias evolavit circa an. 1570.

Soror Elisabetha de S. Andrea nobiles parentes habuit Didacum Figueira Bracharensis Theodosii Brigantiae Ducis secretarium, et Elisabetham Castaña de Villaciosa. In hujus civitatis Augustiniano monasterio a teneris annis velum sumpsit, in eoque a 16 suae aetatis anno usque ad ultimum aegritudinem a carnibus semper abstinuit, et aspero cilicio induta assiduis jejuniis, et verberibus usque ad sanguinis effusionem corpus domare, ejusque rebellionem reprimere conabatur. Silentium valde amavit, et coluit, ut in silentio, et spe esset fortitudo illius. Daemonibus invisae, et ab eis varie vexata narratur. Cum sanctitatis indicibus spiritum Deo reddidit die 5 Nov. an. 1604, aetatis suae 70. Illius corpus tunc, et etiam post aliquot annos suavem odorem exhalavit. Dum illius exequiae

celebrarentur ingens ad Sanctimonialium templum populi concursus factus est clamantis: *Obiit sancta*. Ita fere noster Herrera in Alphabeto part. I, pag. 212.

Ven. Elisabetha de Toledo e nobilissima Marchionum de Cerralvo progenie exorta, in Civitatensi Ordinis nostri asceterio inter moniales admissa ibidem maxima floruit vitae sanctitate; erat enim valde humilis, et assidua in oratione in qua plures exstases sustinuit. Aliquando a lethali morbo Deiparae apparitionae liberata fuit. Tandem meritis [p. 748] cumulata, atque heroicis virtutibus clara in extrema sui obitus hora a B Virgine visitata; spiritum Deo reddidit die 6 Augusti an. 1560.

Ven. Elisabetha de Noronha, nobilis Lusitana, cum esset in monasterio Pueri Jesu civitatis Eborensis regularis observantiae exemplar, illinc cum duabus comitibus ad fundandum Ulyssiponense S. Matris Monicae asceterium evocata fuit, in quo ita pluribus annis Priorissae munus exercuit, ut praeclara zeli, humilitatis, charitatis, et orationis exempla Sororibus jugiter praebuerit. Pie obiit die 3 Aprilis anno 1603. Tempore sui obitus Monialibus Eborensibus lux magna apparuit adeo ut illae antiquae ipsius sodales eodem temporis puncto eam ad coelestem patriam transisse intellexerint.

Ven. Elisabetha de Astete, nobilis Peruana, ne a parentibus ad terrenas nuptias cogeretur, e paterna domo aufugiens octoginta leucarum itinera Limam se contulit, ibique inter nostrates Sorores habitum sumpsit. Deinde S. Catharinam Senensem imitari cupiens, sub capitis velamine spineam coronam gastabat, cujus aculeis, ita Ord. Mart. sub die 4 Julii perforata caput, continua sanguinis scaturigine diffluebat. Claruit paupertate, humilitate, silentio, et aliis virtutibus, quibus consummata, relicta sui erga omnes rara virtutis opinione, e vivis excessit memorato die 4 Julii an. 1616, religiosae professionis 45.

Ven. Elisabetha ab Angelis Goae ex parentibus Antonio Velozo, et Catharina Borges ortum habuit; atque in Augustiniano monasterio S. Monicae habitum induit die 26 Nov. 1610, ubi inter singularis pietatis exercitia vixit usque ad an. 1619, aetatis 24 quo spiritum Deo reddidit die I Aprilis. Dicitur ad religiosam vitam amplectendam excitata fuisse ex Pueri Jesu apparitione, atque inferni visione, prout habetur in Ord. Mart sub eadem die I Aprilis.

B. Februonia de Cremona in Brixiano Angelorum monasterio tanta vitae integritate, morumque innocentia vixit ut aliquando in die Ascensionis ad eandem solemnitatem in coelo contemplandam rapta fuerit. Ad aeternam patriam evolavit an. 1574.

Ven. Francisca Serra de Baleari-Majori (de Mayorca) in Augustiniano S. Christophori monasterio insulae Ebusi (di Iviza) famulantium monialium coetui aggregata, ibidem valde coruscavit humilitate, obedientia, oratione, et poenitentia, aliisque virtutibus, quibus ornata ceu virgo sapiens, et una de numero prudentum, ad Immaculati Agni nuptias intravit die 5 Martii an. 1604.

Ven. Helena a Matre Dei, Goae e parentibus Michael Botelho, et Maria de Roboredo orta, adhuc novennis monasterium S. Monicae ingreditur, in quo professionem emisit die 4 Septembris an. 1614. Claruit praesertim humilitate, obedientia, mansuetudine, puritate, atque patientia, qua egritudines haud leves toleravit. Nomine Jesu multoties repetito cum sanctitatis opinione decessit die 3 Junii an. 1616.

Ven. Helena a Matre Dei, diversa a praecedenti, orta est in arce Limensi dicta Amboino, quae est in insulis Molucais, ex Sanctio de Vasconcellos, ibi Orientis generali, et D. Catharina de Lima. An. 1616 die 3 Septembris habitum sumpsit in monasterio Goano S. Monicae, et anno insequenti professionem emisit in manibus nostratis Archiepiscopi Alexii de Meneses, et exinde coepit raro cum exemplo vivere; [p. 749] nam cum in eodem asceterio matrem, et duas sorores haberet, sic ab amore naturali degebat segregata ut cum illis nullam consanguineitatem habere ostenderet. Omnibus claruit virtutibus, sed praesertim obedientia et charitate erga Deum et proximum. Cum sanctitatis indicii obiit die 13 Junii an. 1609. Post obitum apparuit Priorissae Ven. Philippae a Trinitate, illamque dulcissimis colloquiis consolata fuit. Ex Ord Mart. sub praefata die 13 Junii.

Ven. Hieronyma de Jesu Goe nata est ex Georgio Macrato, et Helena Simoens. Post saeculi nuptias monialis facta est in monasterio S. Monicae, et ibi professionem emisit die 27 Jan. an. 1608; et post sex religiosae professionis annos inter rara sanctitatis exercitia transactos summa cum pietate decessit die 2 Aprilis an. 1613. Ita Ord. Mart. sub eadem. die 2 Aprilis in commentariis.

Ven. Ignatia a Plagis orta est in castro de Amboyno in India Australi ex Sanctio de Vasconcellos ejusdem arcis gubernatore, et Catharina de Lima die I Feb. 1591. Post patris obitum una cum matre in Goano S. Monicae monasterio, ubi jam duae ipsius germanae sorores monasticam vitam amplexae fuerant, religiosum velum sumpsit, et solemnia vota nuncupavit in manibus nostratis Archiepiscopi Alexii de Meneses die 9 Nov. 1608. Statim egregiis coepit clarere virtutibus ac praesertim conscientiae puritate, obedientia, atque abstinentia. Adeo naturalis amoris oblita fuit ut matri suae in Priorissam propositae nedum votum negaverit, verum etiam aliis monialibus suaserit ut Ven. Sororem Philippam a Trinitate potius eligerent. Tantis se maceravit poenitentiis ut morbum contraxerit, quem biennio incredibili patientia sustinuit. Ab Angelo, vel a S. P. Augustino, ut creditur, Sacramentis refecta, dulcia Jesu, ac Mariae nomina ingeminans ad coelestem patriam transivit die 20 Junii an. 1612. Ita fere Ordinis Martyrologium sub praedicta die, in commentariis.

Ven. Joanna a Conceptione una fuit e duodecim Ulyssiponensis S. Monicae monasterii fundatricibus, quae tanta praestitit vitae sanctimonia ut prima Conimbricensis S. Annae asceterii Priorissa electa fuerit. Postea ad Ulyssiponensem domum reversa, ibidem etiam mirabili prudentia Priorissae munus adimplevit. Erga Deiparam Immaculatam summa religione afficiebatur, ejusque festivitatem magna cum pompa celebrabat, atque cum illa dulcia habuisse colloquia narratur. Gravi morbo correpta biennio in lectulo decubuit, quo tempore ab eadem Beatissima Virgine visitata, ab illa vicinae mortis nuncium accepit. Tandem magna sanctitatis opinione Spiritum Deo reddidit die I Junii, an. 1605.

Ven. Joanna de Vilhena, filia D. Alvari fratris Ducis Brigantini, et uxor

D. Francisci de Portugal, primi Comitis de Vimioso, post viri obitum, inter Augustinenses Mantellatas habitum induit, inter quas solemnia vota emisit. Exinde ferventius virtutum semitam adamavit, atque praesertim jejuniis, munificentia in pauperes, zelo divini honoris, sui que contemptu clarere coepit. Tandem pie obiit in Eborensi monasterio die 24 Julii 1559.

Ven. Julia del Giglio in monasterio Conceptionis Bononiae rara vitae sanctimonia se spectabilem reddidit, quae jam morti proxima manus in coelum levavit exclamans: *Ecce, coelestis Sponse, valde exultans ad te venio*: quibus in verbis [p. 750] animam exhalavit die 10 Maji an. 1593.

Ven. Magdalena Palomar, Hispana, in Augustinensi oppidi Mirambel monasterio in Aragonia Eremitanum Ordinem amplexa, ibidem rarae poenitentiae, humilitatis, charitatis, orationis, et caeterarum virtutum praeclara specimen adedit, ac tandem cum sanctitatis indiciis extremum diem clausit anno nostratibus historicis adhuc ignoto. Solemnem professionem emiserat an. 1603.

B. Marchesina de Mareotis, alias Marsilla, de Sancto Severino in Piceno, inter Mantellatas Augustinenses in patria mira sanctitate vixit donec innocens manibus, et mundo corde, uti habet Ord. Mart. ad diem 11 Julii, in coelum ingreditur. Ejus corpus jussu Generalis Spiritus Vicentini in tumulum elevatum, et decentiorem collocatum fuit. Videtur obiisse circa an. 1580.

B. Margarita de Clavibus in S. Michaelis insula inter Azorides orta, post terrenas nuptias inter nostrates Mantellatas totam se pietatis operibus mancipavit, tantaque vitae sanctimonia excelluit ut plura etiam miracula patrarit, quae a DD. Emmanuele de Gouvea Episcopo Angraie comprobata fuerunt. Triennio ante sui obitus diem praedixit, obiitque cum sanctitatis odore in praefata insula S. Michaelis circa an. 1570.

Ven. Magdalena de Plagis, Lusitana, prima fuit Ulyssiponensis S. M. Monicae asceterio novitia,

quae ibidem mira sanctitate claruit, prout nonnulla ab ipsa patrata miracula testata sunt. Orandi assiduitate potissimum excelluit, atque inter orandum plures exstases sustinuisse fertur. Tandem praedicto sui obitus die, et ab Angelis saepissime visitata ad coelestem patriam transivit die 4 Aprilis an. 1619, uti refert Ordinis Martyrologium ad praefatum diem in commentariis.

Ven. Maria a S. Salvatore orta est Goae ex parentibus Mauro a Rocha, et Antonia Borges, atque in patrio S. Monicae monasterio Eremitanum Institutum professa, sui exinde status munia rite adimplevit, atque in Dei famulatu usque ad obitum inculpabilis perseverans ex hac vita migravit die 26 Julii an. 1616, aetatis suae 18.

Ven. Maria de Aragonia Ferdinandi Catholici Regis filia, in regali Matricalensi S. Mariae monasterio S. P. Augustini Eremitanum Institutum amplexata, inter caeteras Sorores vitae sanctimonia refulsit; habuit enim confessarium, et consiliarium nostratem S. Thomam de Villanova. E monasterio Matricalensi egressa causa reformandi moniales Cistercienses civitatis Burgensis, semper quamvis Abbatissae munere fungeretur Augustinianum habitum retinuit. Tandem ad suas Matricalenses Sorores reversa, cum sanctitatis indiciiis ex hac vita migravit circa an. 1574. In Ordinis Martyrologio ponitur sub die 12 Augusti.

Ven. Maria de Aragonia praefatae germana soror natu major, ejusdem Matricalensis asceterii alumna, et priorissa, adeo claruit regularis observantiae studio ut ad reformandas moniales Franciscanas *de Pedralbas* prope Barchinonem missa fuerit. Postea in pristinam domum reversa, ibidem sancto fine quievit. Post aliquot ab ejus obitu annos illius lingua incorrupta adhuc reperta fuit, in praemium utique singularis illius zeli, atque perseverantiae in divinis laudibus et precibus frequentandis; solita enim erat, ita Elssius pag. 456, praevenire omnes in nocturnis divinis officiis, adeo ut cum aliae [p. 751] media nocte surgerent ad confitendum Domino, Mariam in choro invenirent, quae jam psalterium recitasset.

Ven. Maria a Spiritu Sancto ortum habuit in oppido de Tana Sinus Cambajae in India Lusitana die 7 Junii an. 1589, ejusque mater fuit Ven. Philippa de Trinitate, quae post obitum viri Gasparis Loucadae de Sa una cum filia in Goano S. Monicae asceterio monasticam vitam amplexa fuit. Mirum autem est quantum haec nostra Ven. Maria in virtutibus profectum fecerit, adeo ut etiam miraculorum dono illustrata fuerit. Priorissae munus prudentissime exercuit, donec gravi morbo correpta, repetens frequenter: *Cupio dissolvi, et esse cum Christo*, inter Angelorum concentus spiritum Deo reddidit die 15 Augusti an. 1619, aetatis suae 30. Ita fere Ord. Martyrologium.

Ven. Maria Raymundes, Ulyssiponensis, Ferdinandi Nunnes, et Catharinae Raymundes filia, post viri sui D. Emmanuelis a Fonseca Nobrega obitum sub disciplina nostratis Ven. Ludovici de Montoja nostrarum Mantellatarum habitum sumpsit, atque exinde rarae sanctitatis specimen dedit; septem quotidie per oras orationi vacabat, in quo aliquando, ita Ord. Mart. Sensibus externis privabatur, et coelesti splendore supra caput visa est perfussa, et sui spiritus calor etiam a circumstantibus sentiebatur; claris ergo exornata virtutibus die 10 Martii ad supernam patriam migravit an. 1609, aetatis suae 77.

Ven. Soror Maria venerabilis servi Dei Benedicti a Podio Bonitio (in Hetruria) germana soror, ortum habuit in praefato oppido e parentibus honestate, et pietate spectatissimis Bededicto Bacci, et Magdalena Virginia de Bianciardi die 8 Novembris an. 1584. Ad monasticam vitam a Deo vocata, in Augustiniano Angelorum ascetario urbis Senensis, quot vulgo *Santuccio* appellatur, velum sumpsit die 10 Feb. an. 1601, pristino Mariae nomine in Magdalенаe commutato. Claruit potissimum virtute abstinentiae, qua numquam vinum gustabat, atque non nisi pane, et aqua duntaxat vitam sustentabat. In assiduis autem infirmitatibus sustinendis mirae patientiae specimen dedit; quamobrem frequentibus deiparae apparitionibus recreata fuit. Item prophetiae atque scrutationis cordium dono dotata fuisse dicitur. Cum magna sanctitatis opinione ad meliorem vitam transivit die 20 Aprilis an. 1616. Pluribus ante, et post obitum miraculis coruscavit, inter quae illud memorandum quod *angelici concentus dum animam exhalaret exauditi sunt*, uti habetur in processu beatificationis praefati nostratis venerabilis Magdalенаe germani fratris Ven. Benedicti a Podio Bonitio Sacerdotis professi

Ven. Maria a Spiritu Sancto e primis fuit Augustinensibus Monialibus, quas noster Ven. Alexius de Meneses dum Goae archidioecesim administrabat, in illo S. Monicae asceterio admisit. Quamvis opibus pauper, tamen erat virtutibus dives, ac praesertim celebratur tamquam Soror eximii candoris, multae erga S. P. Augustinum devotionis. Brevi tamen consummata, ita Ord Mart. sub die 12 Martii, inter monialium ingentia desideria pie decessit praefata die an. 1607. Post obitum pallor e morbo contractus in mirabilem conversus est pulchritudinem.

Ven. Maria de Abranches, nobilis Lusitana, cum esset puella aulica dominae Joannae matris Lusitani Regis Sebastiani, [p. 752] audito sermone nostratis celeberrimi concionatoris Ven Sebastiani Tuscani, statuit religiosam vitam, amplecti quod pium propositum post parentum obitum executioni mandavit in Augustiniano Villae-Vitiosae S. Crucis monasterio velum sumens. Inde tamen egressa, cum esset valde dives, suis sumptibus Ulyssipone asceterium S. Monicae fundavit, in quo aliquandiu raro sanctitatis exemplo vixit. Hinc etiam postea discedens, sed Mantellatarum habitum retinens reliquum vitae tempus in constanti Dei famulatu sub disciplina nostratis P. Fr. Christophori Cortereal ipsius confessarii cum singulari pietate transegit, ac tandem dierum, meritorumque plena cum sanctitatis fama obdormivit in Domino Ulyssipone die I Jan. an. 1593.

Ven. Maria ab Angelis Goae e parentibus Mauro Pinto, et Elisabetha de Mendoza exorta, in patrio S. Monicae monasterio solemnem professionem emisit die 25 Julii an. 1612. Nimio exinde se rigore macerans, in morbum incidit, quo brevi consumpta cum sanctitatis indicibus hanc lacrymarum vallem reliquit die 8 Maji an. 1615, aetatis suae 19. Cum sacram unctionem reciperet in exstasim rapta vidit lucem magnam, ac post obitum uni e Monialibus apparuit dicens se esse in purgatorio, et post quatuor menses item alteri apparuit gloriosa, dicens quod illa die esset in coelum ascensura. Ita fere Aug. Mart. sub praememorata die 8 Maji.

Ven. Maria a S. Josepho, Goae nobiliter orta, in patrio S. Monicae asceterio ceu Soror Conversa habitum sumpsit, ibique rarae virtutis jugiter specimina praebens, tandem ad hujus vitae terminum cum sanctitatis odore pervenit die 16 Maji an. 1614.

Ven. Mariana de Corduba, D. Didaci de Corduba, et D. Liviae Senarae, Comitum de Cabra, filia, cum duodeviginti esset annorum in Antiquariae Augustiniano monasterio paternae domus divitias contemnens velum sumpsit, ibique raris coepit clarere virtutibus ac praesertim patientia, qua supervenientem caecitatem diu ita sustinuit ut jugiter caeteros sui corporis sensus ad Deum laudandum dumtaxat exerceret. Saepe a S. Joanne Evangelista sacram synaxim accepit, atque a Christo Domino meruit quinque vulneribus in manibus, latere, et pedibus insigniri. Tandem cumulata meritis ex hac vita migravit die 15 Martii, an. 1609.

Soror Maria de Cervera, Nobilis Eborensis, monasterium S. Monicae ejusdem urbis adhuc triennis ingressa fuit. Illius asceterii postea Priorissa evasit. Mira fuit ejus erga infantem Jesum devotio, cujus imago postquam illi an. 1571 in die Nativitatis Dominicae sanitatem mirabiliter contulisset, de Ordinarii Eborensis praecepto in monasterii templo collocata fuit, pluraque miracula ante eandem effigiem fideles orantes a Domino impetrarunt. Dies obitus fertur fuisse Mariae revelatus, qui nimirum fuit 25 Decembris an. 1604. Ita fere Herrera part. 2, pag. 65.

Ven. Maria Magdalena de Podio Bonitio in Hetruria ita commendatur in processu Beatificationis ipsius germani fratris Servi Dei Benedicti a Podio Bonitio Sacerdotis professi Ord. Minorum Observantium S. Francisci. Parentes ipsius (Ven. Benedicti) honestate, et pietate commendatissimi, siquidem praeter Dei famulum et alium bonum fructum ediderunt, Mariam nempe, quae ad monasticam solitudinem a Deo vocata in asceterio Angelorum civitatis Senarum ex Ordine S. Augustini [p. 753] tam eminentem christianae perfectionis gradum fuit adepta, ut omnibus exemplo, et admirationi fuerit, et magna cum sanctitatis opinione diem obierit supremum. Pluribus etiam tum in vita, tum post obitum miraculis inclaruit; inter quae illa tantum memorasse juverit quod pluries Deiparae adspectu recreata fuerit, et angelici concentus dum animam exhalaret exauditi sint... Ortum

habuit Ven. Maria Magdalena Podii-Bonitii (in Poggibonsi) provinciae Senensis in Hetruria ex honestis, piisque parentibus Mathaeo Bacci, et Magdalena Virginia de Bianciardi die 8 Nov. anno 1584, et cum a primis adhuc annis eximia praeberat rarae virtutis exempla ut sese inviolabili juramento totam Domini famulatu manciparet, in Senarum Augustiniani Ordinis monasterio Angelorum, vulgo Santucio nuncupato, sacrum velum sumpsit die 10 Februarii, anno 1601. Ab ipsa infantia usque ad obitum jugiter fuit singulare abstinentiae exemplar. A vino quoad vixit semper abstinuit, atque ut plurimum illius quotidianus victus non aliud erat nisi panis, et aqua, licet fere toto vitae suae tempore continuis oppressa fuerit infirmitatibus, in quibus sustinendis heroicam patientiam ostendit. Hujusmodi autem nostratis Ven. Mariae Magdalенаe vitae tenor quam fuerit Domino acceptus, ipse non semel patefecit; nam repetitis vicibus ita vultum ejus coelesti quodam splendore illustravit ut caeterae Sorores in illam oculos defigere nequirent. Inter haec habuit etiam donum prophetiae et scrutationis cordium, ac multis dignata fuit apparitionibus animarum Purgatorii, Angelorum, atque praesertim ipsius Deiparae Virginis, a qua audivit arcana verba, quae non licet homini loqui. Illius obitus contigit inter suavissimos Angelorum concentus etiam a caeteris monialibus indubitanter perceptos die 20 Aprilis an. 1616, aetatis suae 32. Ante et post obitum nedum moniales, verum aliquot e coetu saecularium personae sese Ven. Mariae Magdalенаe precibus commendantes, illius interventus efficaciam experte sunt.

Soror Maria Magdalena ex oppido de Bexar del Castañar, Didaci Hernandez, Elisabethae Sanchez filia, nupsit cuidam viro rigido et crudeli, quem ad virtutum semitam suo exemplo reduxit. Post viri obitum in monasterio Heibarensi sub nomine Mariae Magdalенаe de S. Augustino monasticam vitam amplecti voluit. Spiritu prophetiae illustris cum sanctitatis odore ad coelestem patriam transivit die 8 Decembris an. 1612. Ita Herrera tom. 2, pag 67.

Soror Maria de Jesu, alias de Cobarrubias ex oppido de Torrijos in Regno Toletano, nobiles parentes habuit Didacum de Cobarrubias, et Mariam de Frias. In patrio S. Ursulae asceterio monialium coetui se adjunxit die I Maji an. 1577. Haec divino impulsu acta circa an. 1587 prima fuit auctrix reformationis nostratum Discalceatorum, litteris datis ad Philippum II Hispaniarum Regem, qui illas ad Patres Magistros Fr. Petrum de Roxas, et Fr. Luisium de Leon remisit, iique in Comitibus Toletanis sub Gregorio Elparensi incoeptum opus executioni mandarunt. Ad erectionem monasterii Heibarensis nostratum Discalceatarum inter primas fundatrices venit an. 1603, et in illo an. 1604 Priorissa electa. Demum meritis, et virtutibus plena die 9 Decembris an. 1611 ad Superos evolavit. Illius corpus 60 dierum spatio perinde ac si vivum adhuc esset, [p. 754] tractabile remansit. Ita fere Herrera tom. 2, pag. 67.

Soror Maria de Jesu, nobilis Hispalensis, 17 annos nata; nullo domesticorum conscio, sola fugit ad monasterium Conceptionis, monialibus laeta dicens: *Veni ut Jesu Christi sim sponsa, date mihi habitum Religionis*. Monasterio Conceptionis, ita Elsius pag. 458, annos vix nata 20 prima praefuit, et in illud vitae religiosae formam introduxit. Vanam gloriam, hominumque applausum fugiebat, laetior cellulae quiete, quam nobilium hominum conversatione. Lectum proprium pauperi petenti dedit; abscondita cordium agnovit divinitus, poenitentias agebat asperas, atque continuas, singulis noctibus se flagellando, perpetuo cilicium gestabat, quod ita carni adhaeserat ut aegrotanti non absque cutis laceratione abstrahi potuerit. Orans angelicum induisse vultum videbatur, atque propter orandi assiduitatem illius genua callum instar pellis cameli contraxerant. Potissimum autem in Christi cruciatibus etiam cum lacrymarum effusione meditandis tempus insumebat. Tandem cum sanctitatis odore ex hac vita migravit die 11 Julii an. 1617. Post obitum variis vicibus a quadam Dei famula coelesti decore exornata, atque rutilantem in capita coronam gestans visa fuit.

Ven. Maria de Jesu in Limano Incarnationis monasterio mira pietate floruit. Cum magna sanctitatis opinione obdormivit in Domino die 2 Julii an. 1617.

Ven. Mencia de Jesu orta est in urbe Bacaim in Orientalibus Indiis e nobilibus, et divitibus parentibus D. Alvaro Prato de Siqueira, et D. Catharina Fagundes. Post patris obitum in Goano S. Monicae asceterio habitum sumpsit die 10 Nov. an. 1610. Potissimum claruit singulari religione erga SS. Eucharistiae Sacramentum. Coelestem visionem habuit ex qua suae mortis diem praescivit, qui

fuit 26 Jan. an. 1611, postquam solemnia vota in manibus nostratis Archiepiscopi Alexii de Meneses jam emiserat. Post obitum aliquibus monialibus gloriosa atque festiva apparuit.

Ven. Monica Taracona de oppido Tronchon in Aragonia, velum sumpsit in Augustiniano asceterio oppidi Mirambel in Regno Valentino, ibique solemnia vota emisit die 11 Augusti an. 1603. Monialis fuit egregiis ornata virtutibus, quibus caeteris praeesse meruit in praefati monasterii regimine. Quadam die a Sacerdote sacram Synaxim petens, cum responsum accepisset illam feria quinta esse ministrandam, dixit: *Ad talem diem non sum perventura superstes*; quamobrem coelesti pane refecta statim sensus amisit, atque in suavi deliquio animam exhalavit. Non constat sui transitus annus.

Ven. Osanna de Mutina extitit Bononiensis Conceptionis asceterii fundatrix, ad quam foundationem Deiparae apparitione excitata fuisse dicitur. Multis clara virtutibus in eodem monasterio obdormivit in Domino die 10 Maji an. 1556. Septem post illius transitum annis ejus corpus integrum atque vegetum perinde ac si tunc obiisset repertum fuit.

Ven. Paula Aguilera germana Soror Ven. Lucretiae de Vera, Limae in Peruvia nobiliter orta, adhuc in paterna domo manens jejuniis, et abstinentiis sese asperis macerabat, solo pane et aqua contenta. Incarnationis asceterium ingressa hunc vitae rigorem majori contentione prosecuta fuit; [p. 755] atque inter alia poenitentiae genera brachiis in modum crucis extensis orationi vacabat, et monasterii stationes ponderosam crucem bajulans frequentabat. Tandem meritis referta ad meliorem vitam transivit die 19 Julii an. 1613.

Ven. Petra e Turcarum progenie orta, ad catholicam fidem conversa, in Genuensi S. Mariae de Passione velum sumpsit, ubi inter caeteros coelestes favores, quibus divinus Sponsus eam cumulavit, non semel seipsum quoque in Missae Sacrificio illi conspiciendum exhibuit. Cum sanctitatis indicium ex hac vita migravit die 12 Junii an. 1562.

Ven. Philippa Correa, nobilis Ulyssiponensis, adhuc puellula in Eborensi Pueri Jesu monasterio Eremitano Ordini nomen dedit. Potissimum enituit animi candore, humilitate, patientia in laboribus, atque miseratione in pauperes, quos sua industria, atque parsimonia studiose reficiebat. Singularis autem fuit illius erga SS. Eucharistiae Sacramentum pietas. Pie obiit die 8 Martii, an. 1608, aetatis suae 77.

Ven. Theodosia a Trinitate in Ulyssiponensi S. Monicae asceterio egregiis virtutibus claruit, ac praesertim in contemplanda Christi Domini passione mirabili teneritudine afficiebatur. Duabus vicibus summa cum prudentia Priorissae munus gessit. Inter Angelorum concentus jam ab ipsa praenunciato die 24 Maji ad supernam patriam transivit an. 1606.

Ven. Violanta Betto mirabili sanctitate floruit in Bononiensi Conceptionis monasterio, in quo pie obiit die 18 Aprilis an. 1603.

Ven. Vincentia a S. Francisco, Valentina, in patrio Augustiniano asceterio monialis effecta, postea ob egregias virtutes ad foundationem monasterii de Beniganim missa fuit, in quo claruit orationis spiritu, chori assiduitate, et solitudinis amore; ac propterea raros e coelo obtinuit favores, quorum praesidio pudicitiam illibatam jugiter servavit. Illius autem abstinentia singularis fuisse dicitur. Cum sanctitatis odore decessit die 2 Martii an. 1612.

Ven. Vincentia Ferrer et Bencito, Valentiae orta, inter nostrates Mantellatas in patrio de Succursu monasterio recepta, statim coepit per virtutum viam incedere, se potissimum exercens per continuam orationem, plura jejunia, asperas disciplinas, corporis macerationem, frequentes communionem, et alia charitatis opera; et sic erat omnium virtutum praeclarum exemplar donec annis, et meritis plena animam exhalavit die 28 Jan. an. 1590. Ita fere Ordinis Martyrologium.

CII

RES ORDINIS VARIAE AB AN 1550 USQUE AD 1620 - p. 755

Anno 1555 mense Januario exeunte R. mus P. Mag. Generalis Fr. Christophorus Patavinus ad magis magisque Catholicae Ecclesiae doctrinam confirmandam adversus Lutherana deliramenta, quae tunc temporis maxime per totam fere Europam debacchabantur, quosdam canones confecit, quos nostratibus concionatoribus *in meritum obedientiae salutaris, et sub perpetua muneris concionandi suspensione inviolate servandos praecepit*. Sunt autem tenoris sequentis:

1) "Primo itaque praecipimus et mandamus ut quocumque locorum ac gentium concionandi gratia profecti fueritis, illico R. mis Episcopis vestri praesentiam exhibeatis, permissionisque [p. 756] vestrae pro concionandi munere diploma a superioribus vestris acceptum ostendatis, et postquam ab eisdem benedictionem acceperitis, vestrum concionandi munus, divino implorato auxilio, angelicaque salutatione, prout ea Ecclesia utitur, praemissa incipiatis, ita ut ab omnibus audiatur".

2) "Praedicatio autem vestra simplex sit, non fucata, ut quod inquit Apostolus 2 ad Cor. cap. I dicere possitis: Gloria nostra haec est, testimonium conscientiae nostrae, quod in simplicitate cordis, et sinceritate Dei, et non in sapientia carnali, sed in gratia Dei conversati sumus in hoc mundo; adeo ut scopus et propositum omnium vestrum illud sit ut omnes vias persequamini, quibus fideles ipsos, verbum Dei praedicando, ad vivendum non secundum carnem, sed secundum spiritum inducatis. Id enim figura illa, quae Exodi cap. 3 legitur, faciendum innuit. Moyses pascebat oves, et intravit ad interiora deserti, ubi Dominus in rubo ardenti ei apparuit. Quod fit cum Praelatus, aut concionator verbo praedicationis sibi commissos ad cor reducit, et ibi apparet Dominus cum exterior consolatio relinquatur pro interiori. Hunc in modum pavit Dominus duos discipulos, Lucae cap. XXIV, quibus dum loqueretur in via, eorum cor ardens erat in pectore".

3) "De divinis, apostolicis, atque ecclesiasticis traditionibus, et vi, auctoritateque illarum potissimum pertractabitis. De qua non breviter, et tenuiter, sed uberius, et diffusius disseretis. Quodque Ecclesia, ex quo extitit, semper ipsis traditionibus administrata et gubernata est, atque etiam ante legem a suis incunabulis usque ad Moysen semper traditiones acceperit, ac servaverit. Qua de re B. Augustinum in epist. ad Januarium XVIII, et contra Donatistas lib. 2, cap. 7, et lib. 4, cap. 24 videre poteritis".

4) "Cum divinarum Scripturarum locos ab aliis citatos offenderitis, antequam illos populo pronuncietis, e proprio fonte, unde deprompti fuerint, prius petatis, considerantes num et ibidem ita legantur, multi namque vitiose circumferuntur, quod in errorem multos saepenumero detrusit. Earumdem quoque divinarum Scripturarum loci juxta vulgatam editionem fideliter, et integre allegentur, non corrupti, aut amputati, quod haeretici sacras litteras depravantes facere solent. Circumstantia namque Scripturarum, ut B. Augustinus ait, solet illuminare sententiam. In iis enim quae ad hominum salutem spectant, nullo vel tempori, vel labori parcendum est".

5) "De sacrae Scripturae auctoritate, et quanam ratione insuper interpretanda sit declaretis, quodque ubi veritas palam aperta non est, Ecclesiae verae divinarum Scripturarum interpreti sit standum; ubi vero Ecclesia veritatem non expressit, Sanctorum Patrum expositionibus praecipue ut in suis commentariis Doctores ipsi exposuerunt, prout in sexta Synodo con. XIX decretum est. Ubi vero hae etiam defuerint, universalis Ecclesiae consuetudini inhaerendum, cui standum esse Apostolus censet I ad Cor. cap. XI. Ad haec nullam Scripturam censendam esse canonicam docebitis, nisi quae ab Ecclesia, cujus est de divinis Scripturis judicare, pro canonica recepta fuerit.

6) "Quae ab Apostolis olim praedicata, aut scripta legeritis, pro temporum necessitate, et instauratione Ecclesiarum, quae fraude pseudoapostolorum a pristina fide desciverant, non omnia [p. 757] fidelibus et piis hominibus explicetis, sed ea duntaxat, ex quibus illi supraedificare possint

aurum, argentum, et lapides pretiosos. Aliter enim cum haereticis, et alienis a fide, aliter cum piis; et catholicis agendum est".

7) "Verbum Dei pure, sincere, et sine ullo fuco praedicetis ne juxta Apostolorum, verbum Dei adulteretur, cogitantes verbum ac legem Dei, non fabulationes a vobis enarrari. Cavete insuper ne illud idem turpis lucri gratia annuncietis, ne forte (quod abhorrebat Apostolus) scandalum Evangelio detur, et ne magis quae vestra sunt, quam quae Christi quaerere videamini".

8) "Dicta quoque sacrae Scripturae, quae ad aliquid fidei nostrae probandum vim non afferunt, quaeque insuper sacri Ecclesiae Doctores ad illum idem probandum non assumpserunt, pro argumento ne sumatis. Veritas enim ex his infirmari potius quam communiri videretur, cum illa longe alium sensum, et diversum ab eo juxta quem interpretantur praeferant. Hac namque ratione haereticis contradicendi materia facile suppeditari posset".

9) "Quid in sacrosanctis conciliis decretum sit vel ut teneatur, vel rejiciatur, memoria probe contineatis, ejusmodi libros, vel saltem eorum librorum summas vobis comparetis. A Sanctorum enim Patrum institutis non absque gravi animae periculo disceditur, tantamque nubem testium deserere magnae temeritatis est".

10) "De auctoritate sanctorum Conciliorum legitime congregatorum, ac perfectorum, quorum inquit B. Augustinus, est in Ecclesia saluberrima auctoritas, (epist. CXVIII ad Januarium) pariter tractetis; et quae fuerint praecipua, et necessaria celebrandi Concilii ratio, videlicet reformandae Ecclesiae, atque haereseos profligandae, extinguendaeque gratia; quoniam temerarium sit, et perniciosum eisdem non credere, aut non stare, quibus Apostoli et primitus omnis Ecclesia ut Apostolorum acta testantur ita se subjecerunt ut nihil ultra innovare vel quicquam mutare auderent".

11) "Doctorum communem doctrinam, non autem privatorum opiniones sectemini ne quid novi per vos in Ecclesiam introducat. Neque hunc vel illum doctorem humana quadam animi propensione tueri studeatis, sed veritatem ipsam omni humanae voluntati praeferatis".

12) "Neque ea omnia populo praedicanda esse existimetis, quae in B. Augustini, Chrysostomi, et aliorum sanctorum homiliis scripta leguntur. Illi namque multa pro ratione temporum, et personarum conditione dicebant, quae nec in quamvis personam, nec in quodvis tempus apte quadrant. Privata etenim vitia quaedam populi sibi crediti noverunt, quae publice ex pastoralis officio coarguere tenebantur; haec vero silere potius quam recensere nunc praestat. Sed quae in eorum libris ad populum leguntur, pro loco et tempore temperetis, et moderemini".

13) "Cum sanctorum Patrum sententia, et dicta ad aliquid probandum, vel confirmandum adducuntur, in sensu in quo fiunt, non quem saepe faciunt, exponantur, et juxta quem recentiores catholici doctores interpretati sunt. Honorifica quoque prius de illis mentio fiat, ac sub ejusmodi ferme titulis nominentur, *Sanctus Augustinus, Beatus Augustinus, Divus Augustinus etc.* Nemo autem. nude et simpliciter illos citet puta: *ait Augustinus, ait Chrysostomus, [p. 758] ait Hieronymus,* ne hac nuda loquendi formula eorum dignitas et auctoritas minui videatur".

14) "De invocatione Sanctorum clare tractabitis sicut S. Thomas Secunda Secundae q. de oratione, quae ad Deum porrigitur, et ad Sanctos dirigitur, distinguit: ostendentes illos non solum pro nobis orare mutua caritate permotos, sed etiam nobis invocandos esse ut pro nobis orent, quod in publicis preceationibus, quae Litaniae dicuntur, facit Ecclesia. His vero subjicienda sunt, quae ad reliquiarum eorumdem venerationem pertinent. Quod ut facilius praestare possitis, cum omnes gravissimos doctores, tum praesertim D. Basilium super psalm. CXV super id: *Pretiosa in conspectu Domini mors sanctorum ejus,* de hac parte pie ac vere disserentem consulatis, et in homiliis de laudibus Martyrum".

15) "De orationis necessitate, et quid a Deo praecipue petendum sit, et quae sint conditiones ejusdem

orationis, ut orantes exaudiri mereamur, populus doceatur. De quo B. Basilium in tractatu quodam, qui incipit: *Ut Deo placeamus, et quomodo Deus orandus sit*, videre commodum erit. B. quoque Cyprianus de *Lapsis sermone V*, D. Chrysostomus vero in duabus illis homiliis, quas scripsit de utilitate summa, et vi orationis, B. Augustinus de *videndo Deum ad Probam cap. X*, praeter scholasticos doctores, de hac ipsa re doctissime disseruerunt; et quam longe sint a Deo, qui orationibus non vacant ostendatur. Propterea B. David quanti ponderis oratio apud Deum sit intelligens, gratias agens Deo quod ille sibi orandi donum concessisset, nec umquam e corde suo illud abstulisset, aiebat: *Benedictus Deus, qui non amovit orationem meam, et misericordiam suam a me*. Quamobrem in calamitatibus et miseriis, et angustiis omnibus ad orationem tamquam ad certissimum perflugium nobis recurrendum esse. Christus ipse nos docuit. Paulus etiam Apostolus hoc animadvertens *oportere dicit sine intermissione orare*".

16) "De imaginibus Christi Salvatoris nostri, ac Sanctorum quorsum ab Ecclesia introductae fuerint, et quam vetustissimus earundem usus apud ipsam extiterit ex sacris Conciliis demonstratur. Demum quid utilitatis fidelibus afferant, quanta quoque veneratione suscipiendae sint pertractetur. De hoc enim a veteribus Patribus satis superque disputatum fuit, praecipue vero a S. Joanne Damasceno, qui de hoc specialem tractatum edidit. In 4 lib. Fidei orthodoxae cap. XVII diffuse ab eo disseritur, et in secunda Synodo Nicaena".

17) "De sacrarum aedium, quas orationis domos Salvator noster appellavit, honore plurimus sit sermo. His enim nullus, aut certe perexiguus cultus hoc saeculo habetur. Unde et in illos qui easdem inhonorant, acriter invehamini ostendentes quantum Salvator noster iis, qui templum Hierosolymis, longe etiam minus quam nunc fit, inhonorabant, succensuerit, ita ut propriis illos manibus e templo expulerit. Qua de re B. Basilus loquitur explicans verba illa psalm. XXVIII: *Et in templo ejus omnes dicent gloriam*".

18) "De auctoritate quoque Summi Pontificis ita a vobis disseratur ut in nullo ipsius dignitas, vel auctoritas minuatur. Quod consultius fiet si absque ulla disputatione is articulus transigatur, sed tantum ejus rei veritas explicetur, illumque Christi Vicarium esse, ac supremam in Ecclesia auctoritatem habere et novum hoc non esse in Ecclesia demonstratur, [p. 759] sed statim ab exordio nascentis Ecclesiae auctoritatem Summo Pontifici fuisse collatam, cum a Domino dictum est Petro: *Pasce oves meas*. Licet haec auctoritas longe antea ei promissa fuerit cum dictum est: *Et tibi dabo claves Regni coelorum*. Idque ex veterum patrum sententia confirmetis, B. Cypriani praecipue lib. I, epist. 3 ad Cornelium lib. III, epist. 2, lib. IV, epist. 9 ad Florentium, tract. 2 de habitu virgin et alibi. Etiam D. Aug. in festo Cathedrae serm. I et 2, de verbis Apost. 2, de verbis Domini 13, epist. 162, et 165, et contra opiniones Petilianii lib. II, cap. 15. Sancti quoque Ambrosii de Sacramentis lib. III, cap. I, adeo ut haesitationi nullus relinquatur locus".

19) "Necnon de auctoritate Episcoporum, et Praelatorum, ac de honore et reverentia eisdem sive boni, sive mali sint, (secundum D. Petrum) exhibenda agatis. Ex obedientia namque Praelatis denegata, reverentiaque subtracta universas ferme haereses pullulasse docet B. martyr Cyprianus lib. I, epist. 3 ad Cornelium".

20) "Praelatos nec absentes a praedicatoribus, dum in suggestu concionantur, reprehendi nolumus, in specie praesertim, nec eorum vitia argui. Neque enim hinc fructum aliquem nasci videmus, quin potius plebem adversus illos concitari, debitamque reverentiam eis adimi, quod magnam pestem in Ecclesiam hactenus invexit. Si vero iidem adsint, praesente populo, commemoratio eorum, quae ad ipsorum officium pertinent, moderate fiat".

21) "Quanam ratione filii circa timorem Domini, ac pietatem a parentibus imbuendi ac educandi sint, diligenter disseretis, et quomodo illorum circa hoc negotium negligentia omnium ferme malorum seminarium est. *Adolescens enim* (ut inquit sapiens) *ambulans juxta viam suam, etiam cum senuerit, non recedet ab ea*. Et Hieremias ait: *Bonum est viro cum portaverit jugum ab adolescentia sua*. Ut itaque in timore Domini illos educare curent moneatis. Cumque adeunt Ecclesias, praecipue vero cum conciones sacrae habentur, liberos suos secum ducant, ut audire verbum Dei a teneris

assuescant. Proponanturque eis Matris Christi, et Joseph exempla, qui Christum puerum quoties Hierosolymam, juxta legis mandatum ad adorandum veniebant, in templum secum una ducebant. Moneantur praeterea parentes ut liberos suos quam primum septem annos attingerint, Sacerdoti sub confitendi tempus offerant, ut peccata detestari, confiteri, et Christi Sacerdotibus debitos honores tribuere doceantur. Ostendatur praeterea quam grave malum sit nimia patrum in filios indulgentia, exemplo Heli Sacerdotis, qui cum filios suos emendare neglexisset, cum omni familia sua, una aetate fuit extinctus".

22) "Non semper materias, et argumenta, quae nostris temporibus in controversiam venerunt, pro concionibus disserere aggrediamini, satis namque catholicorum scriptis et disputationibus haeretici suae impietatis, et falsitatis coarguti et convicti sunt. Ita ut haec populis repetere supervacaneum potius quam utile fuerit. At magis operae pretium erit annunciare populis scelera eorum, Symbolum Fidei, ut illud semper in promptu habeant, illis exponere, Decalogi praecepta eos decere, et quam gravi poena sub veteri Testamento afficerentur ii, qui in illis deliquissent, demonstrare, quodque nunc non levius, [p. 760] sed multo gravius quam prius haec peccata Deus ulciscetur. Siqui tamen de eis, non ad ostentationem, sed ad auditorum utilitatem pro loco et tempore disserere voluerit, non prohibemus".

23) "De septem Ecclesiae Catholicae Sacramentis, eorumque necessitate, et virtute, et quod illa non solum sunt gratiae signa, sed ut B. Augustinus ait, id efficiunt, quod pleraque veteris legis figurabant, ac promittebant, hancque esse sanctae matris Ecclesiae de septem Sacramentis sententiam atque fidem, de praeparatione quoque ad ea digne suscipienda (qua in re multum erratur), et de his omnibus prolixè tractetis. De honore vero sacrosancto Eucharistiae Sacramento exhibendo, quantaque veneratione et devotione adorandum sit a fidelibus demonstratis, ea potissimum ratione quod sub eodem Sacramento, ut Innocentius habet in cap. *Firmiter*, de Summa Trinitate, et Fide catholica, Corpus, et Sanguis Christi sub speciebus panis et vini veraciter continetur, transubstantiatis pane in Corpus, et vino in Sanguinem potestate divina. Atque huic sententiae universalem Ecclesiae consensum semper adstipulatum fuisse. Ex verbis quoque Apostoli deduci facile potest, qui ait: *Qui manducat, et bibit indigne, judicium sibi manducat et bibit, non dijudicans Corpus Domini*. Et ex forma consecrationis idipsum etiam apparet".

24) "De septem operibus Misericordiae tam spiritualibus quam corporalibus loqui non omittatis cohortantes populos ut ea ardentè et studiose amplectantur, et fideliter propter Christum exercent, meminerintque juxta Apostolum *non esse injustum Deum ut obliviscatur operis nostri*".

25) "De Poenitentia sacramentali, et ejus partibus, videlicet contritione, satisfactione praecipimus ut copiose et ample disseratis. Quod si de aliqua earum partium seorsum agere contigerit, reliquas partes in eadem concione nulla ratione praetermittatis, licet ea pars, quae ex proposito a vobis tractatur, copiosius explicetur. De confessione vero Sacerdoti facienda, quod sit de jure divino, deque satisfactione itidem ostendatis, quodque non solum in genere, sed etiam in specie peccata confiteri necesse sit, quin etiam circumstantias omnes confitendas esse peccata vel aggravantes, vel peccati speciem immutantes, ut judicium a confessore exquisitius fieri possit".

26) "Purgatorium vero omnino esse, et quid sit, et quid mater Ecclesia per Purgatorium intelligat copiose disseratur ut ab haeticis in hac etiam parte differamus, qui etsi Purgatorium se asserere fatentur, ab intellectu tamen catholicae Ecclesiae longe aberrant. Qua de re sacros Doctores consulatis, qui ex sacris Litteris illud esse demonstraverunt, ut in eorum scriptis videre licet. Indulgentiarum etiam fructus et utilitas quanta sit ostendatur, earumque praecipuum dispensatorem Summum Pontificem esse. Doceantur praeterea et excitentur populi ut illas cum devotione, et alacritate suscipiant".

27) "Numquam Fides a vobis commendetur, quin in eadem pariter concione et bonorum operum, sine quibus ea mortua est, memineritis, vel econtra quod bona opera sine Fide Deo accepta esse nequeant doceatis; praeterea quod per bona opera, in Fide facta et charitate non solum vitam aeternam mereamur, sed et augmentum gratiae, et justitiae, *ut qui justus est justificetur adhuc*. Apoc.

cap. 22". [p. 761]

28) "Liberum arbitrium in nobis existere, adjuvari tamen gratia Dei praeveniente ut velit, subsequente ne frustra velit, doceatis; ad bona quoque opera agenda (juxta Apostolum) cooperari vel adjuvari, ac propterea non solum ad bona opera passiva (ut moderni falso excogitarunt) sed et active concurrere. Quo fit ut illud verissimum sit: liberum arbitrium non solum ad malum, ut quidam perperam dicunt, neque ad naturae opera duntaxat, ut alii putant, verum etiam ad divina cum Dei adjutorio praecepta servanda valere".

29) "De gratia vero et charitate, quod animae nostrae veluti quidam habitus infusi inhaereant, commonstrare studeatis".

30) "Item de septem donis Spiritus Sancti, deque mirificis ejus effectibus ad populi aedificationem crebro disseratis, theologosque in III Sent. de iis difusse disserentes legatis".

31) "Quae ad justificationem, gratiam, ejusque incertitudinem attinent secundum Tridentini Concilii decreta doceatis. Idcirco ea omnia decreta vobis comparetis, nequis hoc se ignorare excuset. Vel secundum doctrinam D. Thomae, ac Aegidii Doctoris nostri in I Sententiarum, qui eadem ratione cum Concilio definiunt, doceatis".

32) "Jejunia, et abstinencias, et carnis macerationes ad mentis devotionem, et ad peccatorum remedia plurimum conducere, et de jure divino ac praecepto constare monstrabitis, licet circumstantiae ipsae ab Ecclesia vim, et robur acceperint pleraque etiam jejunia ab Ecclesia instituta fuisse declaretur".

33) "Quantum vero ad excitandam fidelium devotionem ecclesiasticae ceremoniae valeant, dicere non praetermittatis, illasque merito introductas et receptas, semperque observatas fuisse ostendatis".

34) "De votis etiam, ac caelibatu, et matrimonii fructu vobis agendum est; et quae ad perfectorum statum pertinere a Deo valde probari demonstrandum, vota quoque ipsa Deo reddenda esse, David dicente: *Vovete et reddite Domino*. Neque illum, qui vovit, Deo impossibilia polliceri doceatis; sicut nec Deum homini impossibilia praecepisse. De quo B. Augustinum legatis super praedictum locum psalmi. Denique quod antiqua sit vovendi ratio ex sacris Scripturis monstrabitis".

35) "Caeterum ea omnia quae commemoravimus, praecipimus ne ad utramque partem disserantur, neve haereticorum adversus ea objectiones in medium afferantur, sed vera et catholica sententia, primum proponatur, denique dictis sacrae Scripturae, vel traditionibus Apostolicis, vel Patrum effatis confirmetur. Aliud namque est de re aliqua in scholis disserere, aliud ad populum sermonem habere, quemadmodum B. Gregorius in oratione de Pentecoste nos docet".

36) "Postremo ne forte in aliis, quae nunc recensere prolixum esset erretis, facite ut siquid vobis aliud exponendum occurrerit, non ex proprio sensu examinatis, sed in omnibus Sanctos Patres, et probatos doctores consulatis, a quibus omnia ceu ab illibatis et puris fontibus hauriatis. Ita enim consentaneum veritati est non proprio ex sensu, sed ex antiquorum sententiis loqui, ut Dominus, qui est summa veritas, dixerit Spiritum Sanctum, idcirco quod non a semetipso, sed quaecumque audiret loqueretur, omnem docere veritatem. Hinc est quod haeretici a semetipsis [p. 762] loquentes, et antiquorum dicta contemnentes a veritatis tramite longe sunt positi, nec aliud quam mera mendacia loquuntur. Quod ne vobis forte contingat, vestrum erit, in iis omnibus, quae attigeritis, antiquos et probatos doctores, proprium sensum abnegantes, consulere. Valet in Domino...".

Praescriptos autem hos canones, idem Prior Generalis P. Mag. Fr. Christophorus Patavinus misit ad omnes Provinciales, et Priores conventuum generalium totius Italiae, omnibus et singulis praecipiens ut eos legi primum coram toto conventu, transcribi deinde facerent ab omnibus concionatoribus sub eorum cura degentibus, sub poenis suo arbitrio reservatis.

Anno 1555 quingenta monasteria Monialium a nostro Ordine renuntiata fuerunt in manibus Ordinariorum. Ita noster Thomas Bonasoli rerum Ordinis sollicitus indagator.

Eodem an. 1555 in variis locis exagitabatur novum societatis Jesu Institutum, ast ex Augustiniana Familia tres habuit principes in Hispania viros, qui ei faverent, et ab injuriis vindicarent, nempe S. Thomam a Villanova Archiepiscopum Valentinum, Joannem Suarez Episcopum Conimbricensem, et Ven. Ludovicum de Montoya electum Episcopum Vincensem, tria sidera provinciae Castellanae. Ita in Alphabeto Herrerae tom. 2, pag. 192.

Anno 1574 quidam pirata Limaon Sinarum Imperatori rebellis Augustinianum coenobium Manillae in Philippinis insulis incendio delevit.

An. 1575 in Capitulo generali Romae habito sub die 22 Maji editae sunt novae Ordinis Constitutiones correctae, et a Summo Pontifice benedictae.

An. 1587 sub die 14 Maji Sixtus Papa V sancivit Capitula generalia Ordinis Erem. S. P. Augustini celebranda esse in posterum singulo sexennio. Ante magnam unionem capitulum generale habebatur post P. Prioris Generalis obitum, idest Generalatus erat perpetuus, seu, ut ajunt, ad vitam; post eandem unionem usque ad an. 1274 perduravit Generalatus perpetuus, sive ad vitam; postea vero usque ad an. 1280 invaluit consuetudo celebrandi Capitulum generali singulo quoque anno. Verum in Capitulo generali habito Patavii die 16 Augusti an. 1280 decretum fuit ut generalia Capitula haberentur tantummodo singulo triennio. Hoc autem triennium in Capitulo generali Astae in Monteferrato an. 1419 productum fuit ad quinquennium. Sed in comitiis generalibus Neapolis an. 1539 pro quinquennio sancitum fuit quadriennium; et die 31 Martii an. 1745 Bononiae statuitur ut Ordinis nostri Prior Generalis eligatur ad vitam, quam Generalatus perpetuitatem deinde Benedictus Papa XIV nedum confirmavit, verum etiam sub poena excommunicationis, et privationis omnium graduum, et officiorum prohibuit ne quis per verba, aut epistolas, vel quocumque alio modo audeat agere, vel tractare, aut moliri etiam minimum tam contra praedictam, quam contra futuras Generalium perpetuitates. Sed hujusmodi Generalatus perpetuitas inducta a Benedicto XIV parum temporis perduravit; nam in Capitulo generali Romae habito an. 1786 abrogata fuit, obtenta prius a Pio Papa VI apostolica auctoritate, sub die II Aprilis ejusdem an. 1786. Itaque perpetuitate Generalatus rejecta, temporanea sex annorum durabilitas renovatur. Sed in Capitulo generali item Romae celebrato an. 1859 promulgatum fuit decretum [p. 763] Pii Papae IX, quo nostri Generalatus tempus ad duodecim annos extensum fuit. Verum in Capitulo item Generali Romae in Collegio S. M. Monicae anno 1889 die 30 Septembris celebrato electus fuit Prior Generalis ad sexennium Reverendissimus P. M. Fr. Sebastianus Martinelli.

An. 1586 sub die 15 Martii Sixtus V per Breve Apostolicum *Universi Domini Gregis* statuit ecclesiam S. Mariae de Populo Urbis substituendam Basilicae S. Sebastiani pro capella pontificia in festo Circumcisionis, prima Dominica Quadragesimae, et Nativitate B. Mariae Virginis, instituens in eadem ecclesia stationes septem altarium cum omnibus Indulgentiis, quae habentur in praefata Basilica S. Sebastiani. Item laudatus Summus Pontifex memoratam S. Mariae de Populo ecclesiam ad titulum cardinalitium sublimavit eodem an. 1586. Primus titularis fuit Ptolomaeus Card. Comensis.

Anno 1588 ingentem, et hactenus inauditam classem, ita Elssius pag. 533, Philippus II Rex Catholicus, in Angliae Hugonottas instruxit, et cum maximis indulgentiis Xystus V plurimos Ordinum praesertim Mendicantium religiosos pietate, constantia, conversionis infidelium, martyriique zelo insignes ad hanc spartam efficaciter invitavit. Inter quos ex nostris fuerunt novem Castellani, et quatuordecim Lusitani, qui pene omnes infirmorum consolationi, verbi Dei praedicationi, poenitentiumque confessioni indefesse desudantes, ab Hugonottis aut decollati, aut globulis trajecti, aut aquis absorpti, pro Christi nomine corpora sua tradiderunt ad mortis supplicia, vitam pro Christi gloria constanter profundentes. Ex his unus fuit V. Rodericus de Andrada, Hispalensis, qui in manus Anglorum incidit, ita laudatus auctor pag. 607, eumque evangelizantem, errores corripientem revinciunt arctius, et Londinum perductum extremo supplicio afficiunt, ejusque

a cervicibus revulsum caput supra civitatis portam stipiti suffixum collocant. Exstabant autem hujus beati viri reliquiae Hispali in sacello regio...

An. 1606 Paulus V sub die 2 Octobris confert nostro P. Priori Generali pro tempore existenti facultatem erigendi ubique locorum Sodalitia Cincturatorum eisque communicandi indulgentias et gratias spirituales Archiconfraternitati eorundem Cincturatorum Bononiae adnexas.

ALTRO E ALTRE CONGREGAZIONI

da pag. 763 a 780

dal cap. CIII al CXIV

INDEX ADDITAMENTORUM AD CRUSENII MONASTICON

CIII. De institutione Patrum Assistentium R.mi P. Generalis - p. 763

CIV. De origine Augustinensis Vicariatus Indiarum Orientalium, qui alio nomine Augustiniana

Provincia Goana appellari potest - p. 765

CV. De origine Provinciae sive Congregationis insularum Philippinarum - p. 767

CVI. De origine magnae Congregationis Augustinensium Discalceatorum - p. 769

CVII. De Congregatione S. Pauli primi Eremita - p. 771

CVIII. De origine Augustiniana Congregationis Centorbii, alias Centum urbium, sive Centum rupum

in Sicilia - p. 772

CIX. De origine Congregationis Augustiniana S. Adriani - p. 773

CX. De Eremitis Ord. S. P. Augustini in Aethiopia - p. 774

CXI. Augustiniani qui interfuerunt Concilio Tridentino - p. 776

CXII. De origine Communitatis sive Congregationis Bituricensis Ordinis Eremitarum S. P. Augustini,

qui Parvi Augustiniani appellati sunt - p. 776

CXIII. De origine Congregationis Augustiniana Montis Vulturum in Flandria - p. 778

CXIV. De origine Congregationis Augustinensium Discalceatorum in America Hispanica - p. 779

CIII

DE INSTITUTIONE PATRUM ASSISTENTIUM R.MI P. GENERALIS - p. 763

Clemens VIII sua Constitutione perpetuo valitura edita sub die 5 Julii an. 1593 incipiente: *De prospero Regularium Ordinum, et personarum statu etc.* statuit ut in Ordine nostro duo Patris R.mi Generalis Assistentes constitui, et deputari deberent in Capitulo generali, unus nempe Citramontanus, et alter Ultramontanus. Ipse autem prima vice Assistentem Citramontanum constituit P. Mag. Fr.

Jacobum de Cortona, et Ultramontanum P. Mag. Fr. Petrum Mandrich, Hispanum, provinciae, Castellae, ea tamen lege ut in proximo Capitulo generali eligatur ex Gallia, et in altero ex Germania. In laudata autem Clem. VIII Constitutione, decretum fuit quod Assistentes debeant esse sacrae theologiae magistri, et in quadagesimo suae aetatis anno constituti, vitaeque innocentia, rerum usu ac doctrina maxime commendati. [P. 764] Item quod P Generalis sine Patrum Assistentium consilio nihil decernere valeat, quodque Assistentes actuales Sedi Apostolicae immediate subjaceant, in omnibus locis, praesente tamen P. R.mo Generali, locum habeant immediate post ipsum Generalem, absente vero P: Generali, stent post Procuratorem generalem. Hic tamen notandum venit quod Patres Assistentes jus praecedentiae super P. Procuratorem generalem per *non usum annorum triginta* amiserunt an. 1655, ex Urbani VIII vivae vocis oraculo, promulgato in Capitulo generali Romae habito feria 2 Pentecostes ejusdem an. 1625. In Capitulo autem generali item Romae celebrato an. 1645, die 3 Junii decretum fuit ut quatuor Assistentes in posterum eligerentur, et reipsa quatuor electi sunt, Italus unus, alter Hispanus, tertius Gallus, et quartus Germanus. Hoc autem decretum confirmavit Alexander VII an. 1655. Ex praefati Summi Pontificis Clementis VIII Constitutione Patrum Assistentium officium ad sexennium perdurare debet; sed si intra sexennium ipsorum officium vacare contigerit, tunc aliorum Assistentium, qui usque ad tunc futurum generale Capitulum durent, in deficientium locum subrogatio, et electio ad Romanum Pontificem Sedemque Apostolicam spectet, et reservata existat... Assistentes hujusmodi eorum officio durante Sedi Apostolicae immediate subjecti sint; si vero interim crimen aliquod commiserint, propter quod eorum officio de jure privandi sint, tunc processus informativus contra illos a Priore Generali, de licentia tamen Cardinalis Protectoris fieri, et ad Romanum Pontificem, Sedemque Apostolicam transmitti debeat, ad quos ejus causae cognitio, et definitio pertineat... Verum an. 1745 sub die 6 Augusti Benedictus Papa XIV per Apostolicam Bullam incipientem: *Ecclesiae catholicae regimini etc.* paragrapho VII decrevit: "At si decurrente, et nondum completo sexennio vacet alicujus Assistentis officium, electio fieri debet a Patribus Congregationis (generalitiae), atque a Sede Apostolica confirmari: electus vero minime erit in fine- decurrentis sexennii ab officio removendus; sed absque nova propositione, sive electione persistet in exercendo Assistentis munere usque ad proximi sexennii finem, vel etiam ultra. Si vero (parag. I) intra praedictam Pentecostes octavam vel a Patre Generali nulla facta fuerit propositio pro dimittendo, absolvendoque Procuratore generali, aut Assistentium aliquo, vel ea propositio praedicto modo et per secreta suffragia a Patribus suae Congregationis approbata non fuerit, tunc nequeat ulterius dicta dimissio, seu absolutio proponi, neque ad novam electionem procedatur, nisi post sexennium alterum, ad quod tacite eo ipso intelligentur prorogati, qui sexennio praecedenti Procuratoris generalis, vel Assistentium munere fungebantur..." Praedictae autem Benedicti XIV Constitutioni per Breve Apostolicum Pii Papae VI datum sub die 11 Aprilis anni 1786 derogatum fuit duntaxat quoad Generalatum ad vitam, idest quoad Generalatus perpetuitatem, caeteris omnibus in suo robore relictis. Incipit hoc Breve Apostolicum: *Postquam per alias nostras etc.* Huc etiam facere videntur sequentes praememoratae Benedictinae Apostolicae Constitutionis ad verbum relatae definitiones:

Paragr. VIII: Si Reverendissimi Patris Generalis [p. 765] contingat obitus, aut sponte ipse deponat Ordinis gubernacula, vel promoveatur ad ampliorem aliquam dignitatem, assumat Procurator Generalis ipso facto, et absque alia declaratione Universi Ordinis regimen tanquam Vicarius Generalis a Sede apostolica deputatus; ac interim Assistentium ille, qui ratione Doctoratus, seu Magisterii aliis praeerit, qui nempe ab antiquiori tempore fuerit Magistrorum laurea insignitus, Procuratoris Generalis vicem subeat, officiique hujus praecedentis, privilegiis, et juribus singulis potiatur".

Paragr. X: Nulla interposita mora teneatur praedictus Vicarius Generalis indicare proximum Generale Capitulum celebrandum in vigilia Pentecostes etc... Verum tamen istiusmodi spatium temporis duorum annorum intervalla minime superet vel excedat...

DE ORIGINE AUGUSTINENSIS VICARIATUS INDIARUM ORIENTALIUM, QUI ALIO NOMINE AUGUSTINIANA PROVINCIA GOANA APPELLARI POTEST - p. 765

Fr. Augustinus de Castro, alias de Jesu, nobilis Ulyssiponensis, qui postea fuit Archiepiscopus Bracharensis, eo tempore, quo universam Lusitaniae Augustinianam Provinciam moderabatur, nostri Ordinis missiones in praefatis Orientalibus Indiis fundavit. Nam anno 1573, die 18 Martii sub auspiciis Sebastiani Regis illuc misit duodecim magni zeli, atque boni spiritus nostrates, qui in remotissimis illis regionibus multas gentes ad Christi ovile perduxerunt, atque non paucis pedetentim erectis coenobiis Augustinianae Eremitae confinia dilatarunt. Hi nimirum nostrates Indiarum apostoli fuere Patres Simon de Morales, Simon de Jesu, Anselmus de Paradiso, Emmanuel de los Reyes, Georgius a S. Maria, alias Queimado, qui deinde fuit Episcopus de Fez in Mauritania, Joannes de Gratia, Petrus Scrupolosus, Joannes de S. Monica, Ludovicus Camelo, Dominicus de Pietate, postea Episcopus de Sale in Regno Fezzano in Mauritania, et Fr. Emmanuel Conversus, qui sedulam navarunt operam in convertendis Indis, et Persis, quique aliis subinde e Portugallia nostratibus supervenientibus fundamenta posuerunt Augustiniani Vicariatus Goani, qui hoc titulo semper nominatus fuit, eo quia a jurisdictione Provincialis Lusitaniae numquam recessit. Hujus autem Vicariatus, seu potius Congregationis conventus sequentes fuere, prout extabant anno 1638:

- 1) **Conventus Aspahami**, vulgo Ispahan, tit. S. Mariae Assumptae, in Perside fundatus an. 1607 prope palatium regis Persarum. Alebat Patres quatuor, qui erant regii Lusitaniae Legati, et gestabant tunicam albam, quia color niger Persis abominationi erat.
- 2) **Conventus de Bassaim**, alias de Baccaim, tit. S. Mariae Annuntiatae situs in praefata civitate Indiae citerioris alebat Fratres 10, et adnexam habebat aliam ecclesiam parochialem sub titulo Nostrae Dominae de Remediis.
- 3) **Conventus de Bassora**, alias Baccorensis ad intimum recessus Sinus Persici, qui erectus fuit a nostrate P. Vicario Provinciali Joanne de Rocha an. 1623.
- 4) **Conventus Bengalensis**, alias de Ugulim, tit. SS. Rosarii non longe ab ostiis Gangis in dioecesi Meliaporensi erigitur an. 1599 a nostrate P. Vic. Fr. Petro de Cruce. Unitas habebat plures parochias ad Evangelii praedicationem promovendam. Alebat Fratres quinque.
- 5) **Conventus de Chaul** sub tit. D. N. de Gratia [p. 766] in Regno Congi, et dioecesi Goana fundatur an. 1586 a P. Vic. Fr. Aloysio de Paradiso. Alebat Fratres 10.
- 6) **Conventus de Cochin**, tit. S. Mariae de Luce, quae est civitas a Lusitanis aedificata ad meridiem Goae in regione de Malabar, extractus fuit an. 1579 a P. Vic. Fr. Michaele de Angelis. Alebat Fratres 12.
- 7) **Conventus Columbensis**, alias de Ceilan in ejusdem nominis insula, fundatur an. 1606 a P. Vic. Fr. Dominico de Trinitate. Habebat passim per totam insulam parochias 16.
- 8) **Conventus de Daman** tit. D. N. de Gratia in India citeriori, et dioecesi Goana extruitur an. 1599 a P. Vic. Fr. Pedro de Cruce.
- 9) **Conventus Goae** tit. N. D. de Gratia in Goensi insula, et in ipsa regia civitate situs, fundatorem habuit P. Vic. Fr. Antonium de Passione an. 1572. Alebat Fratres 70. Anexas habebat parochias S. Joannis Evangelistae in oppido Noroa, ubi erat eremitorium S. Sebastiani, et S. Agnetis in oppido Talagon. Pertinebat ad hoc coenobium Collegium S. Augustini, alias S. Mariae de Populo item a P. Antonio de Passione extractum, in quo 40 Religiosi degebant, et Seminarium Augustinianum S. Guilelmi a Vic. P. Fr. Joanne Rocha erectum an. 1623, in quo nostratum expensis instruebantur septuaginta adolescentes, sive indigenae, sive Lusitani.

10) [Conventus de Gorgistan](#), alias de Teplis in Georgia erigitur an. 1629 a P. Vic. Fr. Aloysio Contigno.

11) [Conventus Macai](#), alias Chinensis, erigitur a P. Vic. Fr. Aloysio de Paradiso, qui ad Indiam profectus fuit an. 1586. Alebat Fratres 10, et adnexum habebat eremitorium supra montem situm.

12) [Conventus Malaccae](#) tit. S. Antonii trans Gangem in India, fundatur a praefato P. Vicario Fr. Aloysio de Paradiso.

13) [Conventus de Meliapor](#), alias S. Thomae de Meliapor, tit. S. Mariae de Gratia, alias S. Augustini erectus fuit, an. 1603 a P. Vic. Fr. Michaele de Angelis.

14) [Conventus Mascati](#) in Arabia tit. S. Mariae de Gratia fundatur a P. Vic. Fr. Gaspare de S. Vincentio, qui ad Indiam se contulit an. 1594.

15) [Conventus Mombazae](#), in Regno Melindae in insula ejusdem nominis ad Africae oram tit. S. Antonii-erigitur a laudato P. Vic. Fr. Gaspare de S. Vincentio.

16) [Conventus de Negapatan](#) tit. D. N. de Gratia in citeriori India, et sub dioecesi Cochinchinensi extabat an. 1634.

17) [Conventus Ormutii](#), alius de Ormuz tit. D. N. de Gratia in Regno, et insula ejusdem nominis sub dioecesi Goanae expensis Sebastiani Regis extruitur an. 1576.

18) [Conventus de Thanna](#) tit. S. Mariae de Gratia in insula de Salsete (duae sunt hujus nominis insulae, una juxta Goam, et altera ad aquilonem, in qua erat coenobium) fundatus fuit a P. Vic. Fr. Antonio de Passione, qui fuit primus Vicarius Provincialis. Alebat Fratres juvenes circiter decem, qui grammaticae addiscendae operam dabant. Pertinebat ad hoc coenobium eremitorium sub titulo S. Mariae de Remediis. Anno 1638 pertinebant ad laudatam Congregationem Indiarum Orientalium nostrates Sacerdotes 181, et Conversi, sive Fratres famulantes 38.

Praeter jam recensitos conventus habebant etiam Patres Augustinenses Goanae Congregationis sequentes vicariatus, sive parochias, quae administrabantur a Patribus viciniorum conventuum. Nimirum juxta quamdam manuscriptam relationem, quam illi Patres anno 1638 Romam miserunt; ad conventum S. Mariae de Bono Successu in insula Calao (sic) spectabant vicariatus, sive domus missionariorum:

1) [S. Mariae de Mercedibus](#) in oppido Bentota.

2) [S. Mariae de Laureto](#) [p. 767] in Ramunaca.

3) [S. Mariae de Regibus](#) in Orna.

4) [S. Mariae de Gaudiis](#) in Dugana.

5) [Exaltationis S. Crucis](#) de Aluga.

6) [S. Ursulae](#) in Calilia.

7) [Jesu Mariae et Joseph](#) in Mandemaravita.

8) [S. Mariae de Angelis](#) in Atangale.

9) [S. Mariae de Vita](#) in Pitilgaldoni.

10) S. Mariae de Gloria in Ampe.

11) Guilcida.

Coenobium de Baccaim unum administrabat vicariatum sub titulo S. Mariae de Mercede in districtu, qui Casabe dicebatur. Ad conventum autem de Daman pertinebant vicariatus quatuor, siti nempe:

1. in castello de Soas.

2. in castello de Doba.

3. in Congo ad littus Persicum.

4. in Sinde ad Indum flumen.

A coenobio Mombazae regebantur vicariatus tres, nempe unus in insula Zanzibar ad Occidentem, alter in civitate Ampaza ad Orientem in praefato littore Persico, et tertius Patte.

Conventus de Ugolim adnexos habebat vicariatus, sive parochias sequentes:

1. De Dacca cum catholicis 2000.

2. De Loricul sub titulo D. N. de Gratia cum 1000.

3. De Chandipur tit. D. N. de Assumptione cum 2.000.

4. De Bangia D. N. de Salute cum 500.

5. De Piple Dominae Nostrae de Rosario cum catholicis 300.

6. De Balasor D. N. de Rosario cum 500.

7. De Tombolin D. N. de Spe cum 300.

8. De Tapor cum 400.

9. De Angelim cum 300.

10. De Chatigano cum 6.000.

11. De Tasgano cum 700.

12. De Arrajal de Hongamoy cum catholicis 6.000.

13. De Ugolim cum catholicis 10.000.

In Magni Mogolis Imperio nostrates Goani administrabant parochiam, vulgo christianitatem N. D. de Assumptione cum catholicis 8.000, et aliam N. D. de Rosario cum 3.000. His accedunt parochia de Bagnagar cum catholicis 400; et alia extra eamdem urbem cum catholicis 150.

Tandem praetermitti non debet amplissimum Augustinensium Sanctimonialium asceterium Goae a nostrate celebratissimo DD. Goano Archiepiscopo Alexio de Menezes an. 1603 extractum sub titulo S. Monicae, in quo magnum SS. Crucifixi simulacrum ex ligno confectum die 8 Februarii an. 1636 coram Monialibus, Fratribus, aliisque permultis personis patenter oculos pluribus vicibus aperuit.

Inter caetera pietatis officia illae Goanae Augustinenses Moniales perpetuum SS. Sacramenti adorationem servabant. Praeter Sorores famulantes erant choristae circiter centum.

Spectabat etiam ad Goanum Vicariatum anno 1625 conventus Arzeromae, Erzeneanae, de Arces, de Tauris, et de Gangia in Armenia Majori; nec non christianitas Cochinchinae, et Residentia de Bravain Africa, quam administrabant Patres coenobii Mombazae. Cessavit praefatus Augustinensis Indiarum Orientalium Vicariatus una cum Lusitaniae coenobiis per suppressionem a novo Gubernio decretam an. 1834.

CV

DE ORIGINE PROVINCIAE SIVE CONGREGATIONIS

INSULARUM PHILIPPINARUM - p. 767

Primi praefatarum insularum Apostoli, qui Crucis vexillum in remotissimis illis terris erexerunt, fuerunt nostrates Didacus de Herrera, Martinus de Rada, Andreas de Aguirre, et Petrus de Gamboa, qui, duce celeberrimo item Augustinensi Andrea de Urdaneta, anno 1564 die 21 Novembris e Mexicanis oris solventes, anno insequenti 1565 ipso solemnibus Paschatis Dominicæ Resurrectionis die ad insulam de Zugbu, hodie de Cebu, appulerunt, in qua mirabiliter [p. 768] reppererunt pulcherrimam quamdam effigiem, sive potius parvam statuam Infantis Jesu, quae sane prodigiosa inventio illos piissimos nostrates impulit ad Augustinianum coenobium in eodem loco sub SS. Nomine Jesu statim erigendum. Fuit itaque haec domus prima in Philippinis insulis nostratum Augustinensium Patrum sedes, atque origo memoratae illustris Congregationis, quae auspice Deo, atque protegente in primis D. Thoma a Villanova, remotas illas insulas ad Christi fidem perduxit, et in suscepta religione conservat, Japoniam et Sinarum imperium evangelii praedicatione illustravit, et hunc quoque hisce diebus filiorum laboribus, sudore ac sanguine colit, ut verae Religionis luci mentis aperiat oculos; quaeque in praesentiarum maxime viget, floret, et procedit dives multorum pietate, atque doctrina praestantium virorum, simulque roborata copioso optima spei adolescentium delectu, qui in tribus magnis Hispaniae collegiis Vallisoleti, S. Mariae de Vite, Escuriaci, vulgo El. Escorial, sub optimis magistris instituuntur.

Illa Provincia eo tempore, quo scribebat noster Augustinus Lubin, nempe anno 1672 dividebatur in quatuor regiones, quae erant sequentes:

1. De Manila, (in hujus urbis coenobio degebant Fratres triginta) cum conventibus 30.
2. De la Pampanga cum conventibus 11.
3. De Llocos cum 30.
4. De Zebu cum 24.

In actibus Capituli provincialis celebrati an. 1762 nominantur sequentes conventus, sive prioratus:

1. De Apalit. / 2. De Agoo. / 3. De Antique. / 4. De Argao. / 5. De Arayat. / 6. De Angat. / 7. De Anilao. / 8. De Alimodian. / 9. De Aringay. / 10. De Bacolor. / 11. De Batac. / 12. De Bantay. / 13. De Bangar. / 14. De Ba de Bauan de Llocos (sic). / 15. De Bacarra. / 16. De Bauan. / 17. De Batagas. / 18. De Baliuag. / 19. De Bangui. / 20. De Badoc. / 21. De Bacnotan. / 22. De Betis. / 23. De Bigaa. / 24. De Bongabon. / 25. De Bolhoon. / 26. De Bugason. / 27. De Bulacan. / 28. De Candava. / 29. De Calumpit. / 30. De Candon. / 31. De Capiz. / 32. De Cabatuan. / 33. De Cabugao. / 34. De Camando. / 35. De Carcar. / 36. De Cabacsa. / 37. De Dingras. / 38. De Dumangas. / 39. De

Dumalag. / 40. De Gapan. / 41. De Guimbal. / 42. De Guiguinto. / 44. De Guadalupe. / 45. De Hagonoy. / 46. De Laglag. / 47. De Lambunao. / 48. De Lipa. / 49. De Lubao. / 50. De Manila. / 51. De Malolos. / 56. De Maalat. / 52. De Magalan. / 53. De Magsingal. / 54. De Maasim. / 55. De Matagub. / 56. De Macabeve. / 57. De Mexico. / 58. De Minalin. / 59. De Namacpacan. / 60. De Narbacan. / 61. De Miagao. / 62. De Octong. / 63. De Opon. / 64. De Panay. / 65. De Palanyac. / 66. De Passig. / 67. De Paombon. / 68. De Pinpin. / 69. De Pototan. / 70. De Quingoa. / 71. De S. Nicolao de Zebu. / 72. De S. Paulo de los Montes. / 73. De S. Nicolao de Llocos. / 74. De S. Catharina. / 75. De S. Josepho. / 76. De S. Michaele de Mayumo. / 77. De S. Ferdinando. / 78. De S. Rita, et Porac. / 84. De Santor, et Bongabon. / 79. De Sesmoan. / 80. De Sibalón. / 81. De Sinait. / 82. De Taguig. / 83. De Taal. / 84. De Tambobo. / 85. De Tarlac. / 86. De Tigbavan. / 87. De Tiaong. / 88. De Tanavan. / 89. De Tondo. / 90. De Vara. / 91. De Xaro. / 92. De Ylavag. / 93. De Ygbaras. / 94. De Sarrat. / 95. De Zebu. Spectabant etiam ad eandem provinciam sic nuncupatae Residentiae de Laspiñas, de S. Nicolao et Tayong in Pampanga, S. Jacobi de Llocos, S. Augustini de Banaa, de Tagudin, S. Barbarae, de Caloocan, et de Talambang.

CVI

DE ORIGINE MAGNAE CONGREGATIONIS AUGUSTINENSII

DISCALCEATORUM - p. 769

De hac celeberrima Ordinis Eremitarum S. P. Augustini Congregatione sermonem instituens illustris illius sodalis Rev. P. Fr. Coelestinus Tani in suis Commentariis, Romae editis an. 1881 ita ejusdem primordia sub ipsum sui operis initium ferme describit. Hujus Augustinianae Congregationis institutor, seu potius inceptor fuit sanctitate atque doctrina spectatissimus noster Ven. Thomas a Jesu, Lusitanus, cujus laus toti mundo patet in aureo libro de aerumnis D. N. Jesu Christi, qui omnium piorum manibus etiam nunc teritur. Videns enim Ven. Thomas quod rigidioris observantiae studio nonnulli nostrates e Lusitania ad varias, quae tunc temporis in Italia florebant reformatas Augustiniani Ordinis Congregationes transibant, aliique horum exemplum imitari parati erant, ut religiosa ipsorum desideria expleret, ex consilio etiam nostratis Ven. Ludovici de Montoya, atque favente Henrico Cardinali Infante, Excalceatorum Congregationis fundamenta jecit. Verum quia suborta quaedam valida obstacula superare non potuit, et quia anno 1578 cum Sebastiani Regis exercitu in Africam trajecit, ubi postea in manus Maurorum incidit, inceptum reformationis opus perficere prohibitus fuit. Consenserat autem piis Ven. Thomae conatibus vir non minus religione quam doctrina conspicuus noster Ludovicus Legionensis, famosus theologus, atque celeberrimus poeta, cui aeneam statuas hisce nunc diebus conterranei ejus Salmanticae erigendam curarunt. Hic itaque praeclarissimus vir, cum anno 1588 Generalis Gregorius Petrochinus a Montelpare, postea S. R. E. Cardinalis, sacrae visitationis causa in Hispaniam profectus fuisset, ipsius Regis Philippi II favore, ac praecipuorum Castellae provinciae Patrum consensione fretus effecit ut in Toletanis provincialibus comitiis die S. Andreae sacro sub praeside praefato Generali Petrochino habitis, reformationis negotium tractaretur simul atque approbaretur. Hujusmodi itaque approbatione obtenta laudatus noster Ludovicus Legionensis una cum nostrate P. Fr. Hieronymo de Guevara Segoviensi novae Excalceatorum Congregationis constitutiones confecerunt, ea potissimum praecepta seligentes, quae ad strictiorem antiquae Augustinianae observantiae normam pertinebant. Duobus Sacerdotibus, qui nuper a P. Lantero nominati fuerunt, alii quoque sese adjunxerunt, quos inter Joannes de Castro, qui anno 1608 Archiepiscopus S. Fidei in novo Regno Granatensi inauguratus fuit, Joannes de Vera, Aloysius ab Annuntiatione, Gregorius de Alarcon, postea Episcopus de Cuba, et Andreas Diez, aliique complures. Postremus hic fuit ille, qui novae nostrae Congregationis semina in Italia serendi percupidus, hoc vehementi animi proposito incensus, postquam Legato Apostolico Caesari Spaziano, Cremonensis dioecesis Episcopo, Matrini suam aperuisset mentem, abjecta omni cunctatione iter arripuit Italiam versus; cumque Neapolim pervenisset, omnes nervos intendit, sedulamque navavit operam ut quod mente conceperat, celeri, promptaeque executioni mandaret. Nec aliter ac sperarat, res accidit. En aspirante Deo nostra Congregatio ex Hispania in Italiam dicto citius invecta... Jam

tum [p. 770] Romae e ven. coenobio SS. Petri, et Marcellini, in quo Augustinensis degebat Familia, primaevo Ordine relicto in nostrum transierunt Institutum Patres Franciscus Amet, Matthaeus a S. Francisco, et Thomas Parisiensis. In hosce statim Fratres tunc oculos coniecerunt Archiepiscopus Ebredunensis et Henrici IV Legatus Guilelmus Davençon pro novis Reformationis fundamentis in Gallia jaciendis. Et quoniam Commendator erat Prioratus Villaris-Benedicti in Gratianopolis dioecesi, nihil laudato Archiepiscopo videri potuit gratius quam ut traderet illis conventum S. Martini die 7 Martii 1596... At ex Italia non in solam Galliam, sed et in Germaniam anno 1623 extendenda erat haec nostra Reformatio, opera nimirum, cura, et studio P. Fr. Severini a S. Jacobo patria Moguntini, et P. Fr. Sixti a S. Laurentio natione Moraviensis; et quemadmodum Hispani Excalceati in insulas Philippinas, Galli in dissitas Africae regiones sese immiserant, ita et Itali in Imperium irrepererunt Sinense, ubi usque ad annum 1823 commorati fuerunt. Quapropter jure meritoque P. Fr. Lanterus in hanc positive sententiam potuit: *Ita mirifice propagata fuit ut sexdecim provincias cum coenobiis plus centum, et quinquaginta enumeravit, ac alius potius Ordo quam simplex Congregatio esse videretur.* Et paulo post: *Protulit haec perinsignis Augustinensium Excalceatorum Congregatio non paucos Episcopos, innumerosque martyres, qui in Indiis praesertim, Japonia, et insulis Philippinis pro catholicae fidei propagatione sanguinem profuderunt.* Haec autem Augustinensium discalceatorum Congregatio non quidem una tantum, sed triplex fuit, quarum unaquaeque suum peculiarem Vicarium generalem habebat, qui a Patribus electus statim a R.mo P. Magistro totius Ordinis Priore Generali confirmationem petere debebat. Harum Congregationum prima erat Hispanica, a qua aliae duae prodierunt, altera Italo-Germanica per. Ven. Andream Diaz anno 1692 instituta, et tertia Gallica, quam in illud Regnum anno 1696 invexit P. Matthaeus a S. Francisco. Praefatae confirmationis exemplum referam ex Regestis Generalis Hieronymi Valvasorii sub die 28 Novembris an. 1672: *Retroscriptam electionem Vicarii Generalis Congregationis Eremitarum Recollectorum Discalceatorum Hispaniae, et Indiarum Ord. S. P. N. Augustini in personam R. P. Fr. Francisci a S. Josepho harum serie, nostrique muneris auctoritate approbamus, et confirmamus juxta Constitutionem Gregorii XV etc.*

Licet haec nostra Discalceatorum sodalitas, sicut caeterae omnes Religiosorum familiae in praesentiarum suam antiquam amplitudinem non amplius retineat, tamen in variis locis adhuc perdurat, ac potissimum floret in Philippinis insulis, in quibus adhuc numerosam propaginem alit, quae identidem e tribus Hispaniae Seminariis, sive Collegiis (Montis-Acuti in dioecesi Tirasonensi, Marsillae in dioecesi Pampelonensi, et S. Aemiliani de Cogolla in dioecesi Calaguitana) ad illas remotissimas plagas transvehitur.

Apud laudatum P. Fr. Coelestinum Tani universae Congregationis provinciae sic enumerantur ad suorum commentariorum calcem:

- 1) Provincia S. P. Augustini Castellae Novae, et Veteris cum coenobiis 13.
- 2) Provincia S. Mariae de Pilari de Regnis Aragoniae, Valentiae, et Cathalauniae cum coenobiis 14.
- 3) Provincia Baetica S. Thomae a Villanova cum coenobiis 7. [p. 771]
- 4) Provincia S. Nicolai de Tolentino in Philippinis insulis cum coenobiis 30, praeter Romanum S. Ildephonsi hospitium, quod nunc regit P. Fr. Emmanuel Martinez, quem honoris atque amicitiae causa nominare gestio. 5) Vicariatus Terrae Firmae, alias Americae cum coenobiis 8.
- 6) Provincia Romana cum. 10.
- 7) Provincia Neapolitana cum 13.
- 8) Provincia Panormitana cum 10.
- 9) Provincia Germanica cum 13.

10) Provincia Pedemontana cum 8.

11) Provincia Messanensis cum 8.

12) Provincia Mediolanensis cum. 8.

13) Provincia Ferrariensis cum 11.

14) Provincia Delphinatus cum 16.

15) Provincia Provinciae cum 17.

16) Provincia Parisiensis cum 7.

17) Hospitia Romanae Provinciae septem. Siquis autem cupiat scire coenobiorum singulorum nomina, adeat praememoratum P. Tani, apud quem inveniet etiam elenchum monasteriorum Sanctimonialium Augustinensium Discalceatarum.

CVII

DE CONGREGATIONE S. PAULI PRIMI EREMITAE - p. 771

Circa annum 1550 in Hispania instituta fuit, prout scribit Paulus Morigia in historia Ordinum Religiosorum pag. 329, quaedam Eremitarum Congregatio, quae a S. Paulo primo Eremita nomenclationem acceperat. Haec Congregatio habebat sex loca in Romae districtu, et totidem in Hispania. Inter Italiae loca extabat eremitorium Velitrarum, et aliud Montorii prope Reatem in Sabina. Ad eosdem Eremitas pertinuisse videtur conventus S. Pauli primi Eremitae sito supra parvum collem Episcopiae in dioecesi Sabinensi, qui anno 1650 recensebatur inter coenobia nostratis provinciae Umbriae. De hac ipsa Augustiniana Sancti Pauli primi Eremitae Congregatione Hispanica sermonem facit Lucius Ferraris ubi agit de Religionibus Regularibus art. 3, n. 57 scribens quod *incoepit in Hispania anno Domini 1530, et ibi quamplura habet monasteria, et in Italia prope Velitrensem civitatem habet monasterium satis illustre*. Hujus autem Congregationis sodales usque ad annum 1555, quo ad Regulam, et Ordinem nostrum post iteratas ipsorum instantias a Generali Christophoro Patavino sub die 8 Augusti recepti sunt, prout idem Generalis affirmat, *erant peregrinantes sine duce, sine pastore, sine professione, sine regula, sine obedientia, et quasi oves errantes non multum proficientes*. In filios suos eos recipit, et decernit appellandos esse *Fratres Eremitas S. Augustini*. Fr. Petrum Vargas suum Vicarium facit, cui (sui nomine, et loco) professionem deponant... Ita habetur in manuscriptis excerptis ex Generalium registis, quae asservantur in Bibliotheca Angelica sub sig. B. 6. I. ad praefatum an. 1555, et diem 8 Aug. Huc referri posse videtur quod in praefatis excerptis ad an. 1556 sub die 3 Feb. legitur scilicet: Fr. Franciscus Mugnoz Hispanus cum sociis suis Deo servientibus ad Ordinis habitum, et professionem acceptantur per modum novae Congregationis Ordinis in Hispania, cum facultate sibi eligendi Priorem, atque etiam Vicarium, ut aliae Congregationes... Item in iisdem excerptis ad memoratum annum 1556 sub die 4 Septembris legitur laudatus Generalis Christophorus Patavinus *Eremitis S. Pauli*, qui Montorii in Sabina capitulum erant celebraturi in suis ibi domiciliis, Praesidentem instituit cum solitis auctoritatibus Fratrem Petrum Vargas Hispanum... [p. 772] ad annum vero 1557 sub die 27 Januarii Eremitis S. Pauli dantur facultates nova eremitoria, seu domos extra oppida construendi, capitula celebrandi, Vicarium eligendi, professionem nomine Generalis faciendi, Breviarium Romanum recitandi, et absolvendi a peccatis quibuscumque per Vicarium, sicut potest Generalis ipse. Habitum nigri coloris e vili panno ferendi etc. Habent 6 domicilia in Italia, ac fere tot in Hispania, inter quae est conventus S. Mariae Magdalenaee. Commendantur Vicario Lusitaniae Ludovico de Montoja, cum aliqui illuc iverint cum suo Vicario Fr. Petro Vargas ad excitanda ibi

ermitoria. Vargas vir simplex, et probus, cujus pium propositum a Deo esse creditur... Inferius autem, nempe ad an. 1609 sub die 6 Aprilis refertur quod P. Generalis Fr. Joannes Baptista de Aste misit Fratrem Rochum Eremitam S. Pauli ad eremitorium de *Santa Maria la Pura* in Monte Gargano. Tandem an. 1595 alia Eremitarum S. Pauli primi Eremitae Congregatio in Gallia per quemdam Fr. Guilelmum Callier sacrae theologiae professorem instituta fuit, quam ad ejusdem Fr. Guilelmi instantiam Paulus V die 15 Julii an. 1614 Ordini nostro univit. Quoniam autem ipsorum habitus erat valde similis illi, quem nostrates Discalceati gestabant; idcirco P. Generalis Galluccius sub die 20 Julii 1620 praecepit Eremitis S. Pauli ut cuspidem caputii haberent in posterum minus acutam, minusque distentam. Vid. Ord. Reg. ad an. 1620, fol. 70.

CVIII

DE ORIGINE AUGUSTINIANAE CONGREGATIONIS CENTORBII,

ALIAS CENTUM-URBIUM, SIVE CENTUM-RUPUM IN SICILIA – p. 772

Ven P. Fr. Andreas de Castro Joannis alias de Guasto ortum habuit Ennae (quod oppidum vocatur etiam Castrum Joannis) in Sicilia die 16 Augusti anno 1534 ex piis honestisque parentibus Antonio de Guasto, et Caecilia Xilla, qui Deiparae monitu optimae hujus infantis institutioni peculiarem, sedulamque operam dederunt. Ipsemet autem Deus praecipuam puerili curam habuisse videtur, nam cum aliquando in molendini rotam prolapsus fuisset, dum ab astantibus omnibus timebatur elisus, econtra illaesus omnino repertus fuit. Degebat tunc temporis in Monte-Scarpello prope Argiram quidam eremita nomine Philippus Dulcettus, qui suae sanctitatis odore, atque virtutum splendore non paucos illius civitatis incolas ad eremiticae vitae amorem illexerat. Quamobrem illa eremitarum societas, quae tertii Ordinis S. Francisci regulas sequebatur, ita brevi tempore excrevit ut jam ducentorum numerum superaret, quibus cum Scarpelli locus non amplius sufficeret, in vicinioribus montibus, nempe Judicae, Centorbii, Rossomanni, et alibi nova eremitoria extruxerunt. Ex illorum eremitarum coetu cupiit esse etiam noster Ven. Andreas, qui parentibus, quamvis aegro animo, tamen consentientibus, ad Judicae eremitorium se recepit circa annum 1550. Circa idem tempus Ven. Philippus Dulcettus ad immortalitatis mansionem transivit, atque in ejus locum ad regendos eremitas Montis-Scarpelli suffectus fuit Ven. Matthaeus Rotulus, quem noster Ven. Andreas viginti, et amplius annis in suum [p. 773] consiliarium, atque moderatorem habuerat. Hinc itaque factum est ut Ven. Andreas cogitatum suum in Ven. Matthaei animum insinuare potuerit, quo nimirum illorum eremitarum sodalitatem nostro Eremitano S. P. Augustini Ordini unire contendebat. Quapropter circa annum 1579 consilium inter praefatos eremitas initum fuit designatam unionem executioni mandandi. Quocirca idem Ven. Andreas una simul cum aliis sodalibus Romam quatuor vicibus se contulit, donec tandem repagulis omnibus penitus eliminatis, impetrare valuit ut plenum effectum consequeretur Apostolicum unionis decretum, quod die 2 Feb. an. 1579 obtinuerat. Hisce peractis an. 1585 die 22 Maji Cataniae in ecclesia Ordinis nostri ipsemet Ven. Andreas per manus P. Mag. Melchioris Testai de Regalbuto Eremitarum Augustinensium cucullum suscepit una cum sociis, qui fuere Andreas Diaz Hispanus, Franciscus de Paternione, Matthaeus de S. Philippo, Dominicus de Troina, Marius de Paternione, Matthaeus de Vizzinis, Philippus de Regalbuto, Michael de S. Philippo, Zaccharias de Francofonte, Bonaventura Hispanus, Leo de Guasto a Castro Joannis, atque Augustinus Hispanus, qui omnes post indutum Augustinianum habitum ad Centorbiense eremitorium sese contulerunt, ibique suae Congregationis fundamenta posuerunt, quae nuncupari coepit Congregatio de Centorbio, sive Congregatio Fratrum Eremitarum Augustinensium de Sicilia. Hujus autem Congregationis fundator, nempe Ven. Andreas de Guasto cum opinione sanctitatis ex hac vita migravit die 7 Septembris anno 1593.

CIX

DE ORIGINE CONGREGATIONIS AUGUSTINIANAE S. ANDRIANI – p. 773

In Ordinis registis ad annum 1581 sub die I Septembris legitur quod quidam noster P. Fr. Felix Neapolitanus sacrae theologiae magister cum sex aliis sociis in solitudinem S. Adriani in provincia Siciliae recessit permissu P. Prioris Generalis. Hinc ortum habuit alia Augustiniani Ordinis Congregatio, quae a nostrate Mauritio de Matre Dei in sua historia Augustinensium Excalceatorum pag. 254 appellatur *Congregatio S. Adriani in Sicilia cum sandalis*. Item in praefatis Ordinis registis, ad annum 1586 sub die 14 Aprilis habetur: *universa Congregatio Eremitarum S. Adriani in Sicilia cum Sodalitate Augustinensi unitur*. Hujus Congregationis nomen de medio sublatum fuit post suppressionem parvorum conventuum peractam anno 1652. Ejusdem Congregationis conventus sequentes tantum a nostrate P. Mag. Thoma Bonasoli solerti Ordinis tabularii investigatore nominantur. I Con. S. Adriani tit. S. Mariae Anuntiatae situs in quodam nemore dioecesis Agrigentinae habebat annuum introitum scut. 110, et alebat Fratres 8. II Conv. Bivonae tit. S. Mariae de Oleo dioec. Agrigentinae tribus milliaribus ab oppido distans scutatis 191 alebat Fratres 5. III Conv. Castellum Veterani tit. S. Mariae de Sanitate dioecesis Mazariensis in nemore situs, et ab oppido quatuor milliaribus distans habebat introitum scutorum tantum 22 sed ex fidelium largitionibus sustentabat Fratres 8. IV Conv. Catholicae tit. S. Joannis Baptistae dioecesis Agrigentinae intra oppidum situs habebat introitum scut. 45, [p. 774] sed priorum eleemosynis elebat Fratres quinque. V Conv. Castrum Joannis tit. S. Mariae de Succursu septem milliaribus ab oppido distans in dioecesi Cataniae scut. 38 alebat Fratres 6. VI Conv. Galeani tit. S. Mariae de Plano in dioecesi Messanae habebat annuum introitum scut. 23, et alebat Fratres 2. VII Conv. Panormi tit. S. Mariae de Providentia ducentis circiter passibus ab urbe distans scut. 338 alebat Fratres octo. VIII. Conv. Petrae-Pretiae tit. Nostrae Dominae *della Cava* dioecesis Cataniae tribus milliaribus ab oppido distans habebat introitum scut. 149, et alebat Fr. 2. Fundatus fuit an. 1625 ex bonis relictis a D. Mario Ferrase. IX Conv. Regalbuti tit. S. Juliani in dioecesi Agrigenti intra oppidum situs scut. 193 sustentabat Fratres 7. X Conv. S. Cataldi tit. item S. Cataldi dioecesis Agrigentinae intra oppidum situs scut. 150 alebat Fratres 6. Haec Augustiniana S. Adriani Congregatio eo quia parum temporis perduravit, idcirco in Ordinis nostri historia veluti hospes, atque peregrina admodum raro nominatur.

CX

DE EREMITIS ORD. S. P. AUGUSTINI IN AETHIOPIA – p. 774

Jam scripsimus sub ipsum horum *Additamentorum* initium quosdam Africanos eremitas anno 451 propter Vandalorum persecutionem e Mauritania in Aethiopiam sese recepisse. Idipsum confirmat noster Jo. Laurentius Berti in libro de Rebus Gestis S. P. Augustini cap 42 pag. 96 scribens: *Circa an. 451 ex Africa in Aethiophiam penetrasse monachos indutos habitu nigro, et zona praecinctos qui apud Aethiopes monasteria aedificarunt*. Huc etiam faciunt quae de nostra Eremitana Familia sermonem instituens refert Sabellicus Enneade VII, lib. IX. Et haec Eremitani Nominis lumina non terris unis, nec uno tempore ad nostram usque aetatem claruere. His paucis annis quibus haec commentabamur, peregre in Italiam delati sunt Eremitanae Observationis quidam ex ea Aethiopia, quae est supra Aegyptum, hi Romanum longo commercio sermonem adepti magnum dicere initiatorum numerum nominis hujus esse in terra, unde profecti essent, conventusque plurimos, quorum certus iniri non posset numerus in tanta terrarum vastitate; quae eo mihi veriora videntur, quo ex Lybia, ubi is pietatis cultus ortus est, facilius potuit in eam terram, quae locorum propinquitate agnata illi est, quam in remotiores oras penetrare, quum Wandalorum injuriam ab initio declinavit... Caeterum extra omnem dubitationem est quod posterioribus etiam temporibus nostri Eremitici Augustiniani Ordinis coenobitae in illa regione adhuc extabant. Nam in Regestis nostratis Generalis Aegidii Viterbiensis sub die 12 Januarii an. 1515 legitur: *Fr. Petro Rubeo Aethiopi licentiam damus visitandi S. Jacobum, commendantes eum nostris Patribus*. Eadem licentiam sub die 20 ejusdem mensis, et anni concessit Fr. Andreae et Fr. Thomae item Aethiopibus. Hic autem obiter animadvertendum esse censeo quod praefati Augustinenses Aethiopes neutiquam habendi sint ceu quidam recentiores nostratum Lusitanorum Goanae Congregationis alumni, eo quia

Augustinenses Lusitani non ante annum 1572 in ea regione coenobia fundarunt, unde nonnisi posteriori tempore ad Ethiopicas oras appulerunt, [p. 775] ubi etiam aliquot sibi stationes extruxerunt. Quamobrem jure meritoque conjicere possumus praedictos Augustinenses Eremitas, qui pluribus vicibus causa visitandi loca sancta Romae, et Compostellae praesertim Venetias praeter nostratum expectationem appulerunt, quosdam ramusculos fuisse illius antiquissimae Augustinianae coloniae, quae Vandalorum tempore ducibus Joanne, Pantaleone, et Licano in Aethiopiam transmigravit. Tandem nostris adhuc hisce temporibus quamvis per summam ipsorum perniciem a catholica unitate sejunctos Augustiniani Nominis coenobitas illic reperiri testis est Enciclopedia Popularis edita Taurini an. 1844 tom. I, pag. 47, ubi sermo fit de Abyssinia. Ad rem quoque hic afferri possunt ea quae in quodam tabularii P. Generalis manuscripto codice sub titulo *Portugallo*, de Augustiniani Ordinis rebus Aethiopicis, pag. 710, et sequentibus enarrantur sub jurata fide nostratis P. Mag. Evangelistae Perusini, qui anno 1596 erat a secretis P. Gen. Andreae Securani. Refertur itaque in memorato codice quosdam an. Jubilaei 1575, et superioribus annis Venetias appulisse Eremitici Augustiniani Ordinis coenobitas ex Aethiopia venientes, eosque affirmasse in suis regionibus plura quam quadringenta Ordinis coenobia extare, in quorum nonnullis ducenti Fratres, in aliis quinquaginta, in aliquibus vero quadraginta, vel triginta debebant. Horum praeterea aliquot coenobiorum nomina scripta reliquerunt, quae partim ipsissima nomina referunt eorum primaevorum Augustinensium Eremitarum, qui ob metum Vandalorum relicta Mauritania in Aethiopiam transmigrarunt, ibique ut jam superius innuimus, Ordinis coenobia fundarunt. Praefata autem coenobiorum nomina haec sunt quae secuuntur: 1. Ayck. / 2. Arcasale-Maria. / 3. Alleluja. / 4. Ansamaria. / 5. Arata-Maria. / 6. Abesghei. / 7. Arctalo. / 8. Anzorbi. / 9. Axum. / 10. Benghender. / 11. Bancol. / 12. Barababay. / 13. Burghida. / 14. Cantorari. / 15. Caucet. / 16. Ciancorcora. / 17. Cianqua. / 18. Cinconci. / 19. Congar. / 20. Cuat. / 21. Culdeadu. / 22. Cumbuat. / 23. Cosquan. / 24. Datk-Rema. / 25. Dambia. / 26. Dabsan. / 27. Damut. / 28. Dara. / 29. Debraban. / 30. Debrilibanos. / 31. Debra-Maria. / 32. Debracadus. / 33. Deba. / 34. Dima. / 35. Doncoci. / 36. Dibraois. / 37. Debamskir. / 38. Edbud. / 39. Ennecar. / 40. Emmanuel. / 41. Exan. / 42. Forca. / 43. Gabarma. / 44. Gana. / 45. Garagara. / 46. Garima. / 47. Ganta-Georgis. / 48. Gutman. / 49. Joannes. / 50. Lalibela. / 51. Lethiopia. / 52. Macanasclasi. / 53. Maabram-Dague. / 54. Mascuel. / 55. Macala. / 56. Marabetir. / 57. Mesetal. / 58. Mugher. / 59. Oreb. / 60. Orcamba. / 61. Onnemelat. / 62. Pantaleon. / 63. Samuel. / 64. Sabel. / 65. Sagasia. / 66. Savage. / 67. Sadamba. / 68. Senasi. / 69. Sciova. / 70. Sambra Georgis. / 71. Salinlalin. / 72. Saggia. / 73. Sere. / 74. Sambet de Carigna. / 75. Tacara. / 76. Taca-Maria. / 77. Terababularia. / 78. Tegre. / 79. Valdibba. / 80. Vasqueg. / 81. Vuag. / 82. Uri. / 83. Zamben. Haec, et alia hujusmodi nomina quae brevitalis causa praetermissi, habentur in praememorato manuscripto codice pag. 710, et seq. Utrum autem genuina sint, necne, fides esto apud illos antiquos Aethiopes coenobitas, qui quadringentis circiter ab hinc annis identidem ad Italiae et Hispaniae loca sancta peregrinabantur.

CXI

AUGUSTINIANI QUI INTERFUERUNT CONCILIO TRIDENTINO - p. 776

Adeodatus Senensis, qui concionem habuit die Cinerum an. 1563.

Adamantius Florentinus cum Cardinali Madrutio. Orationem habuit nomine Oratoris septem pagorum catholicorum Helvetiae die 20 Martii an. 1563.

Aegidius Volaterranus theologus Episcopi Thininiensis an. 1563.

Angelus Ferri, Venetus, cum Episcopo Oxomensis. Peroravit Dominica 3 Quadragesimae an. 1562.

Antonius Mondulphensis Theologus Oratoris Pragensis.

Aurelius Corinaldensis theologus Oratoris Helvetorum.

Ambrosius Veronensis Prior S. Marci Tridenti, theologus, qui concionem habuit die 28 Augusti anno 1561.

Balthassar Massanus theologus Episcopi Catanensis.

Cherubinus Lavosus de Cascia, theologus Episcopi Vercellensis, postea Episcopus Thilesiae.

Christophorus de Sanctortis, Hispano-Burgensis, theologus, qui peroravit Dominica 3 Quadragesimae an. 1563.

Christophorus Patavinus Ordinis Prior Generalis.

Eugenius Pisaurensis theologus, et an. 1560 Concilii praedicator celeberrimus, postea Episcopus Smirnae.

Franciscus Richardotus, Episcopus Atrebatensis an. 1554.

Gaspar de Casal, Lusitanus, Episcopus Leiriensis, aderat an. 1551.

Gaspar Siracusanus, an. 1546 theologus Episcopi Siracusani.

Hieronimus Seripandus, Neapolitanus, S. R. E. Cardinalis, Concilii Legatus.

Joannes Suarez, Lusitanus, Episcopus Conimbricae an. 1546.

Joannes Jacobus Barba, Neapolitanus, Episcopus Interamnae an. 1563.

Joannes da Muñatones, Hispanus, Episcopus Segobricensis an. 1563.

Joannes Paulus de Recineto theologus Oratoris Hungariae.

Joannes Baptista Burgos, Hispanus, de Valentia, theologus, qui peroravit Dominica 3 Adventus an. 1562.

Leonardus Aretinus, qui concionem habuit Dominica 3 Adventus an. 1551.

Marianus Rocca, Feltrensis, qui peroravit Dominica 3 Quadragesimae an. 1552.

Petrus Lusitanus theologus Episcopi Leiriensis.

Sebastianus Fanensis theologus.

Simon de Brazzolatius, Patavinus, theologus an. 1563.

Simon Florentinus cum nostrate Seripando an. 1563.

Thaddaeus Perusinus theologus cum DD. Salviati. Peroravit in festo Ascensionis an. 1562.

R. mus P. Mag. Fr. Andreas Fivizanus cupiens regularis disciplinae reformationem in Provinciam Franciae inducere, suis litteris die 14 Decembris anno 1593 ad Ven. P. Stephanum Rabachium transmissis, eidem Bituricensis coenobii Priori constituto optatae reformationis opus commendavit. Itaque Rabachius noster P. Generalis auctoritate munitus anno insequenti 1594 in praefatum Bituricensem conventum [p. 777] reformationem introduxit, quae diversorum conventuum Fratres complures ita illexit, ut illam amplecti animum induxerint. Quamobrem aliis, atque aliis tum Fratribus, tum conventibus ad laudatam reformationem accedentibus, conflata fuit perinsignis alia Congregatio Augustinensis, quae vulgo Communitas Bituricensis nuncupata fuit. Alii Communitatis Bituricensis inceptores fuere FF. Guilelmus Berger, Aurelianensis, coenobii Bituricensis prior, Guilelmus Martin sacrae theologiae magister, et Blasius Nicolaus, quibus accedunt Clerici Professi Stephanus Arbinoth, et Spiritus Ravennas, alias de Ravenna, cum novitiis numero septem. Hujus Congregationis nostrates in Gallia nomine *Parvorum Augustinensium* appellari coeperunt. Ejusdem Congregationis conventus erant hi, qui sequuntur: **1. Conv. Albiniaci (di Aubigny)** tit. S. Annae in dioecesi Bituricensi extra urbem an. 1617 extractus. / **2. Conv. Ambiani (di Amiens)** tit. S. Juliani, sed ab an. 1629 ob prodigiosam Deiparae imaginem tit. B. Mariae Virginis de Fide, qui erectus fuit anno 1301 a Dominis de Nigella, vulgo de Nesto. / **3. Conv. Andegavi (di Angers)** tit. S. Catharinae fundatus an. 1307 a Dominis de Beauveau, in quo Congregationis institutor Ven. Stephanus Rabachius an. 1616 extremum diem clausit. Unitur Congregationi an. 1610. / **4. Conv. Baroduci (di Bar le Duc)** tit. S. Mariae Magdalenae in dioecesi Tullensi erectus an. 1366 a Roberto Duce Barrensi, et ad finem perductus ab ipsius coniuge Maria de Francia an. 1375. Unitur Congregationi anno 1619. / **5. Conv. Bituricae (di Bourges)** tit. S. Catharinae, olim Fratrum Saccitarum de Poenitentia Christi; Ordini nostro traditus anno 1311. Ibidem inchoata fuit Congregatio anno 1594. / **6. Conv. Bruxeriae (di Bussiere)** tit. B. Mariae Virginis in dioecesi Senonensi erigitur an. 1636 a quodam D. du Tillet. / **7. Conv. Benedicti de Saltu (Saint Benoit du Sault)** tit. S. Michaelis in dioecesi Bituricensi fundatur anno 1615. / **8. Conv. Candaei (di Cande)** tit. S. Salvatoris in dioecesi Andegavensi extra oppidum situs fundatur an. 1390, unitus Congregationi anno 1610. / **9. Conv. Castellionis (di Chastillon sur Indre)** tit. Dominae Nostrae de Consolatione in dioecesi Bituricensi erigitur extra urbem an 1624. / **10. Conv. Champliti (di Champlite, alias Channitre)** tit. S. Annae in dioecesi Lingonensi extruitur a Champlitensibus Toparchis anno 1394. Non nominatur a nostrate P. Fr. Christino Francaeo, qui an. 1629 opusculum evulgavit de sua Augustinensi Bituricensi Communitate, ac propterea constat post praefatum annum 1620 Champlitense coenobium ad illam Congregationem accessisse. / **11. Conv. Conadae (di Cosne)** tit. S. Annae in dioecesi Aurissiodorensi, et in territorio Nivernensi extruitur an. 1616. / **12. Conv. Custodiarum (les Gardes, alias Notre-Dame des Gardes)** tit. B. Mariae a Custodiis in dioecesi Rupellensi fundatur an. 1604 locum donante Domino de la Roche Bardou, Toparcha du Pineau. / **13. Conv. S. Ferreoli (di S. Fergeau)** tit. S. Blasii, postea S. Josephi, in dioecesi Aurissiodorensi erigitur anno 1641 a nostratibus, qui illuc se receperunt an. 1638. / **14. Conv. Lamballi (di Lamballe)** tit. S. Augustini extractus anno 1330, Bituricensem Reformationem amplectitur an. 1619. / **15. Conv. Latiniaci (di Lagny)** tit. S. Annae in dioecesi Parisiensi fundatur extra urbem an. 1328, et unitur Congregationi an. 1601. / **16. Conv. Laureti [p. 778] (Notre-Dame de Laurette)** tit. B. Mariae, cujus prodigiosa imagine decorabatur, conditur an. 1527, et unitur Congregationi anno 1594. / **18. Conv. Molinae** extra urbem in suburbio Burgundiae erigitur anno 1615. / **19. Conv. Monstrobella (di Monstrevil-Bellay)** tit. S. Monicae in dioecesi Pictaviensi fundatur anno 1624. / **20. Conv. Montis-Morillii (di Mont-Morillon)** tit. SS. Laurentii, et Vincentii in dioecesi Pictaviensi, antea prioratus, et celebre xenodochium vulgo nuncupatum *la maison Dieu de Mont-Morillon*, nostratibus *Parvis Augustinianis* traditur anno 1615. / **21. Conv. Nancaei (di Nancy)** tit. S. Caroli Borromaei in dioecesi Tullensi nominatur a Lubinio an. 1672, quo tempore nostrates Bituricenses habebant etiam eremitorium S. Mariae Montis acuti (Notre-Dame de Montaigu) dimidia ab urbe leuca dissitum. / **22. Conv. Parisiorum** tit. S. Nicolai in suburbio S. Germani fundatur a Regina Margarita Valesia an. 1613. / **23. Conv. Oblinci (le Blanc en Berry)** tit. S. Joannis Baptistae in dioecesi Bituricensi an. 1380 extra urbem extractus, ad Bituricensem Communitatem transiit anno 1610. / **24. Conv. Palmiti (di**

Paumy) tit. S. Crucis in dioecesi Turonensi erigitur an. 1615. / **25. Conv. S. Petri a Monasterio (di S. Pierre le Moustier)** in dioecesi Nivernensi tit. S. Annae extruitur an. 1622. / **26. Conv. Pictavi (di Poitiers)** tit. S. Catharinae extractus an. 1346, transiit ad Congregationem an. 1598. / **27. Conv. Pontarlii (di Pontarlier)** tit. S. Eligii in dioecesi Bisontinensi conditus anno 1330, spectabat ad Bituricensem Congregationem an. 1672, quo prodigiosa decorabatur SS. Crucifixi imagine. / **28. Conv. Rupellae (la Rochelle)** tit. S. Jonii extractus an. 1205, erat antea Provinciae Aquitaniae, unitur Congregationi Bituricensi anno 1629. Postquam ecclesia ab haereticis solo aequata iterum aedificata fuit, nuncupari coepit nomine S. Thomae de Villanova. / **29. Conv. Sacri Caesaris (di Sancerre)** tit. S. Andreae in dioecesi Bituricensi erigitur anno 1630. / **30. Conv. Victrei (di Vitray)** tit. SS. Trinitatis in dioecesi Redonensi fundatus fuit extra urbem anno 1240 a nostratibus Redonensibus illuc adductis a Vice-Comitissa Victreensi, et unitur Congregationi an. 1618. / **31. Domus Redonensis (di Rennes)** nominatur apud Lubinium anno 1672. / **32. Domus Prunevallensis (di Prunevault)** tit. Dominae Nostrae de Prunevault item nominatur a Lubinio ut supra. Haec Communitas, sive Congregatio Bituricensis, alio nomine vocata fuit Provincia S. Guilelmi, quae anno 1770, id est paucis annis ante explosionem teterrimae gallicae rebellionis, enumerabat Fratres 180; eodemque tempore Augustinenses Discalceati, *Parvi Patres*, erant in Gallia 323, et Conventuales, sive Augustinenses Religionis Magnae 1432.

CXIII

DE ORIGINE CONGREGATIONIS AUGUSTINIANAE

MONTIS VULTURUM IN FLANDRIA - p. 778

Haec Augustiniana Congregatio in Ordinis historia parum nota est. Illius origo ita iisdem verbis a nostrate Thoma Herrera in suo Alphabeto Aug. vol. 2, pag. 237, describitur: Montis Vulturum (monasterium) prope Casletum in Flandria, alterius Religionis, vel sodalitatis, ex praecepto pontificio Ordini Augustiniano subjectum. Sic enim habet Prior Generalis die 5 Novembris an. 1614: Mandato SS. D. N. Pauli V acceptavimus [p. 779] sub nostra obedientia Fr. Antonium Tovam Lotharingum una cum sociis in domo Montis Vulturum prope Casletum in Flandria vitam agentibus, quos cum dicta domo sub obedientia Patris Provincialis provinciae nostrae Flandriae, posuimus, dando illis privilegium, et confirmando illorum definitiones, seu recte vivendi regulas. De hac eadem Congregatione ita legitur in Constitutionibus Ordinis editis Monachii an. 1620 ad calcem: Congregatio Montis Vulturis juxta Casletum Flandriae oppidum incepit sub Paulo V an. 1615...

CXIV

DE ORIGINE CONGREGATIONIS AUGUSTINENSIVM DISCALCEATORUM

IN AMERICA HISPANICA - p. 779

P. Mag. Fr. Matthaeus Dalgo in urbe Antiquaria (Antequera) in Bethica ortus, cum esset Compluti publicus medicinae professor, uxore ac filia Augustinensium Sororum monasterium ingressis, filio omnia bona reliquit, et in coenobio Hispalensi nostro Eremitano Ordini nomen dedit. Post solemnia vota nuncupata ad conventum S. Mariae de Regula missus fuit, in quo ferventis coenobitae vitan agebat. Postea cum triginta aliis nostratibus in Peruviam navigavit, et cum Carthaginem Indiam appulisset in gravem morbum incidit. Pristinam sanitati restitutus ad Sanctae Fidei urbem se contulit. Verum solitudinis amore captus urbe illa relicta se in quoddam Ordinis domicilium Tunxam se recepit, cum jam octoginta annorum aetatem haberet. Prope illud oppidum extabat Eremitorium sub titulo S. Mariae de Candelaria in quo Dominicus de Anaja, Peruanus, et Franciscus Rodriguez,

Hispanus, pii saeculares vitam eremiticam agebant sub spirituali regimine praefati nostratis Matthaei Dalgo. Hic duobus eremitis suasit ut nuper in Hispania exortam Augustinensium Discalceatorum reformationem amplecterentur, quod una simul cum ipsomet Fr. Matthaeo in coenobio S. Fidei habitu, et constitutionibus eorumdem Discalceatorum acceptis, executioni mandarunt an. 1607.

Paulo post se Matthaeo ac sociis comites adjunxerunt Fr. Alphonsus de Paredes, alias de Cruce, Hispanus, et Fr. Alexander Matthaeus, Flander. Novum deinde pro Excalceatis extractum fuit domicilium in monte *la Popa de la galera* prope Carthaginem Indam industria et opera nostratis P. Mag. Provincialis Peruntini Fr. Vincentii Mallol Valentini, impetrata ab Archiepiscopo, et gubernatore opportuna facultate. Evasit deinde hoc coenobium valde celebre ob prodigiosae Deiparae imaginis venerationem. Auxerunt statim novam vineam novi palmites, qui nimirum fuerunt Fr. Joannes Ramirez, Hispanus, primus Candelariae prior, et Fr. Augustinus de S. Nicolao. Hos subinde subsecuti sunt P. Mag. Fr. Joannes Rubio de Castella-Veteri, Fr. Antonius Muñoz, Bethicus, ex oppido Montilla, prior Tunxae, et ipse quoque P. Mag. Provincialis Fr. Vincentius Mallol, qui novam Congregationem propagare cupiens Panamam se contulit, ubi tunc Episcopus erat noster Fr. Augustinus de Carvaxal, ac ibidem pro Discalceatis coenobium S. Josephi uno milliario procul ab urbe erexit, quod tamen postea intra urbem ad commodiorem locum translatum fuit. Tandem post non exigua superata pericula Discalceatorum Reformatio in Nova-Hispania radicem posuit [p. 780] dum P. Fr. Franciscus de Resurrectione, Hispanus, ex oppido de Valverde, duplici ex America in Hispaniam, et Romam itinere acto, ab Urbano VIII sub die 16 Junii an. 1629 impetravit ut praememorata tria Discalceatorum coenobia separarentur a provincia Peruana, et unirentur Congregationi Discalceatorum Hispaniae. Noster Ven. Matthaeus felici hoc eventu laetus et hilaris die I Novembris an. 1631 in conventu D. N. de Candelaria cum sanctitatis opinione obdormivit in Domino annos natus 105. Herrera tom. 2, pag. 101.

FINIS